

BIBLIOTECA
CENTRALA A
UNIVERSITAȚII
DIN
BUCUREȘTI

Nº Curent *6967* Format
10341
Nº Inventar *1809* Anul
Secția Raftul

ΣΥΝΑΓΩΓΗ

ΛΕΞΕΩΝ ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΛΕΞΙΚΟΙΣ

MINISTERE DES
UNIVERS
PARIS

DÉPOT POUR TOUTE LA FRANCE

CHEZ

FIRMIN DIDOT ET CIE LIBRAIRES ÉDITEURS

PARIS, RUE JACOB 56

Tous droits réservés

Δι. 1809

Δι. 6967

6967 m.

281582

ΣΥΝΑΓΩΓΗ

ΛΕΞΕΩΝ ΑΘΗΣΑΥΡΙΣΤΩΝ

ΕΝ ΤΟΙΣ ΕΛΛΗΝΙΚΟΙΣ ΛΕΞΙΚΟΙΣ

ΥΠΟ

ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΑΘ. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ

ΑΔΡΙΑΝΟΠΟΛΙΤΟΥ

10341

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΩΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΩΝ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

1883

1 0 2

CONTROL 1953

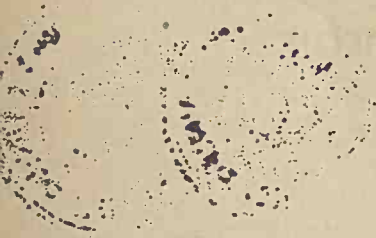
CONTROL 1954

1961

L

BIBLIOTECA
COTA..... 6967.....

Rc153/04

B.C.U. Bucuresti

C10341

ΠΡΟΛΟΓΟΣ

Αἱ λέξεις, ἅς ἀπὸ πολλοῦ χρόνου ἀρξάμενος νὰ συνάγω ἐκδίδω σήμερον, δὲν ὑπάρχουσιν ἐν τῷ πλουσιωτάτῳ Θησαυρῷ τῆς Ἑλληνικῆς γλώσσης τοῦ Ἐρ. Στεφάνου, τῷ ἐκδοθέντι τελευταίῳ ἐν Παρισίοις ἀπὸ τοῦ 1831 ἕως τοῦ 1865 ἔτους, πλὴν δ' ὀλίγων, οὐδὲ ἐν τῷ τοῦ ἡμετέρου E. A. Σοφοκλέους *Greek lexicon of the roman und byzantine periods from B. C. 146 to A. D. 1100.* Boston, 1870 (*). Ἐννοεῖται δέ, ὅτι πολὺ ὀλιγώτερον

(*) Καὶ δι' ἄλλους μὲν λόγους καὶ διὰ τὸ νὰ μὴ εἶναι δὲ τόσον γνωστὸν καὶ διαδεδομένον παρ' ἡμῖν τοῦτο τὸ ἐν Ἀμερικῇ ἐκδοθὲν εἰδικὸν λεξικόν, ἔκρινα, ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ παραλείψω ὅσας ἐκ τῶν παρ' ἐμοῦ συναρχεισῶν λέξεων εἶδα ἔπειτα καὶ ἐν αὐτῷ ὑπαρχούσας εἴτε ἐκ τῶν αὐτῶν εἴτε ἐξ ἄλλων πηγῶν. Τοιοῦτό τι ἐποίησα καὶ διὰ μίαν ἢ δύο δεκάδας λέξεων ἤδη κατακεχωρισμένων ἐν τῷ Ἑλληνοαγγλικῷ λεξικῷ τῶν Liddel-Scott, ἢ ἐν τῷ Ἑλληνογερμανικῷ τῶν Suhle-Schneidewin, ἢ ἐν τοῖς τῶν ἡμετέρων A. Γαζῆ, Σκαρλ. Βυζαντίου καὶ A. Σακελλαρίου. Ῥητῶς δὲ λέγω, ὅτι λέξεις ἄλλας, ἅς δὲν ἀπῆντησα ἐγὼ ἐν ταῖς μελέταις μου, ἔχει δὲ τυχὸν τὸ λεξικὸν τοῦ E. A. Σοφοκλέους, δὲν ἠθέλησα ἐκείθεν νὰ τὰς μετενέγκω εἰς τὴν Συναγωγὴν μου, ὅχι διότι δὲν ἐπίστευσα εἰς τὴν ὑπαρξίν των, ἀλλὰ διότι δὲν ἔκρινα πρέπον νὰ ἀντιγράψω ἕνον βιβλίον καὶ ἰδιοποιηθῶ ἕνους κόπους. Ὅθεν οἱ χρώμενοι τῷ Θησαυρῷ τοῦ Στεφάνου καὶ ταύτῃ τῇ ἐμῇ Συναγωγῇ, ἂν θέλωσι νὰ ἠξεύρωσιν, ἂν λέξις τις καινοφανής, ἢν αὐτοὶ τυχὸν ἀπῆντησαν, κατεχωρίσθη που ἐν Ἑλληνικῷ τινι λεξικῷ, ἢ ὅχι, ἅς ἐνθυμῶνται ν' ἀνοίγωσι καὶ τὸ τοῦ Σοφοκλέους.

εὐρίσκονται ἐν τοῖς ἄλλοις λεξικοῖς τοῖς ἐν Γερμανία, Ἀγγλία καὶ ἀλλαχοῦ ἐκδοθεῖσι. Συνήγαγον δὲ πολλὰς μὲν αὐτῶν καὶ δὴ τὰς τιμιωτάτας πασῶν ἐκ τῶν ἐπιγραφῶν, αἵτινες κατὰ τοὺς τελευταίους χρόνους, ἀφ' ὅτου ἡ Ἑλλάς ἠλευθερώθη καὶ ἡ ἄλλη Ἀνατολή ἐν μέρει εἶδεν ἡμέρας ὑποφερτάς, πολυπληθεῖς ἐκ τῆς γῆς διὰ τῶν ἀνασκαφῶν ἀνεδόθησαν, τὰς δὲ πλείστας ἐκ συγγραφῶν κατὰ τὰς τελευταίας δεκαετηρίδας πρῶτον τύποις ἐκδοθέντων, καθὼς καὶ ἐκ πολλῶν ἄλλων πρόπαλαι μὲν ἐκδοθέντων, οὓς ὅμως ὡς συγγράψαντας μετὰ τὴν πάλαι ἀκμὴν τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως ἐπὶ τῶν Βυζαντινῶν χρόνων τῶν μέχρι τοῦ 1453 ἔτους, ὀλιγώτερον εἶχον ἐκμεταλλεύσει οἱ μέχρι τοῦδε λεξικογράφοι. Ἄλλ' ἐκ τῶν τελευταίων τούτων συγγραφέων δὲν ἐνέκρινα νὰ παραλάβω τὰς προφανῶς βαρβαρίζουσας Γραικοῤρωμαϊκάς, καὶ ἂν ἐτι δὲν εἶχον περιληφθῆ ἐν τῷ τοῦ Ducange «Glossarium in scriptores mediæ et infimæ Græcitatæ, Parisiis, 1688». Ὅτι δὲ καὶ ἐκ τῶν Λατίνων συγγραφέων τῆς τε ἀκμῆς καὶ τῆς παρακμῆς τοῦ Ῥωμαϊκοῦ κράτους ὄχι ὀλίγας λέξεις γνησίως Ἑλληνικὰς συναθροίσας κατεχώρισα, οὐδεὶς νομίζω, θέλει μὲ κακίσει, ἐννοῶν, ὅτι ἄτοπον ἦτο νὰ ἀμεληθῶσιν αὗται, ἀφοῦ ἄλλοι τινὲς ἀδελφαί των ἐκ τῶν αὐτῶν πηγῶν ἤδη πρὸ πολλοῦ δικαίως εἰς τὰ Ἑλληνικὰ Λεξικά κατεχωρίσθησαν καὶ νῦν εὐχρηστοῦσι θαυμασίως καὶ ἐν τῇ ἀρχαιολογίᾳ καὶ ἄλλως.

Παντοῦ δὲ ἐδήλωσα ὅσον ἠδυνάμην ἀκριβῶς τὰς πηγὰς, ὁπόθεν ἔλαβα τὰς λέξεις. Εἰ δὲ ἀπέμεινάν τινες ἀμάρτυροι, εἶναι πάνυ ὀλίγοι. Βέβαιοι ὅμως ἔστωσαν οἱ ἀναγνώσται, ὅτι ἀνεγνώσθησάν ποτε κ' ἐκεῖναι ὑπ' ἐμοῦ καὶ ὑπάρχουσί που ἐν ἐπιγραφαῖς ἢ συγγραφεῦσιν.

Καὶ τὰς μὲν πολὺ πλείονας συνήθροισα ἐγὼ αὐτὸς μίαν πρὸς μίαν, ὡς ἐκάστοτε ἐνετύχανον αὐταῖς μελετῶν βιβλία καὶ λίθους, ἄλλας δὲ καὶ κατὰ ομάδας τινὰς ἀθροωτέρας εὐρῶν καταλελεγεμένες παρὰ τινῶν ἐκδοτῶν συγγραφέων ὡς ἀκαταχωρίστους τέως ἐν Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς, παρέλάβον εὐγνωμόνως εἰς τὴν Συναγωγὴν μου, ἀλλ' ὄχι ἀνεξετάστως. Μόνον δὲ ὀλίγας παρὰ τοῦ E. Miller ἐξαχθείσας ἐκ χειρογράφων ἐμοὶ ἀπροσίτων ἢ ἐκ τετυπωμένων βιβλίων δυσπορίστων, κατέταξα καθ' ἃς αὐτὸς ἐποίησε παραπομ-

πας, διὰ εἰσαγωγικῶν σημείων « » . Τὸ ὅλον δὲ τῶν οὕτως ἢ ἄλλως πρὸς ἑκδοσιν ἐνταῦθα συνηγμένων λέξεων συνεποσώθη εἰς 7506.

Θέλει φανῆ ἴσως παράδοξον εἰς τινας, πῶς λέξεις πολλαὶ τῆς Συναγωγῆς ταύτης, εὐρισκόμεναι καὶ ἐν συγγραφεῦσι πρὸ πολυῦ, ὡς εἶπα, δημοσιευθεῖσι διὰ τοῦ τύπου, δὲν κατεχωρίσθησαν εἰσέτι ἐν τοῖς ἄνω μνημονευθεῖσι καὶ ἐν ἄλλοις λεξικοῖς. Καὶ εἰς ἐμὲ ἐφάνη παράδοξον τοῦτο κατ' ἀρχάς, ἐνῶ μάλιστα ἐβλεπον, ὅτι ὄχι ὡς ἀδοκίμους τὰς ἀπέβαλον οἱ λεξικογράφοι, διότι πολλὰς ὁμοίας τὴν ποιότητα καὶ πλείστας ἄλλας ὁμολογουμένως χείρονας καὶ αὐτόχρομα βαρβαρικάς δὲν ἀπηξίωσαν νὰ παραλάβωσιν, ἅτε θέλοντες πάσας τὰς μέχρι τοῦ 1453 ὑπὸ Ἑλλήνων γραφείσας καλὰς ἢ κακὰς λέξεις νὰ συναγάγωσιν εἰς ἓν, ὡς παριστανούσας τὰς ποικίλας τοῦ μακροῦ βίου τοῦ ἔθνους πνευματικὰς φάσεις καὶ τὰς μεταβολὰς αὐτῆς ὑπέστη ἢ γλῶσσά του. Ἐνόησα δ' ἐπὶ τέλους, ὅτι ὄχι ἀβουλησίᾳ ἀλλ' ἀδυνασίᾳ ἦτο τὸ αἴτιον τῆς μὴ συναγωγῆς πασῶν. Δὲν ἠδύναντο δηλ. οἱ λεξικογράφοι χωρὶς κόπων μεγίστων νὰ βεβαιωθῶσι περὶ τοῦ ἂν λέξις τις ὀλίγον ἀηθετέρα, ἢ ἀπῆντων ἐν ταῖς μελέταις των, ἦτο ἢ δὲν ἦτο ἤδη ἐν λεξικῶντινι περιειλημμένη, καὶ οὕτω τὴν παρέτρεχον. Ἔτι δὲ μᾶλλον τοῦτο ἐποίουν ὅτε ἡ λέξις, ἔχουσα πάνυ προφάνη τὴν σημασίαν καὶ κανονικώτατον τὸν σχηματισμόν, προσέπιπτεν αὐτοῖς ὡς συνήθης καὶ χρήσεως κοινῆς, ἐπομένως δ' ἐθεωρεῖτο καὶ ὡς περάσασα ἤδη εἰς τὰ λεξικά. Συχνὰ δὲ κατὰ τοῦτο ἠπατῶντο καὶ μάλιστα ἐν ταῖς συνθέτοις καὶ παρασυνθέτοις καὶ τοῖς εἰς ὡς ἐπιρρήμασι καὶ τοῖς εἰς τὸ ῥηματικοῖς, ὧν ὁ ἀριθμὸς λεγέων. Εἰρήσθω λοιπόν, ὅτι πρὸς τὴν τῶν οὕτω παρεωραμένων λέξεων διάγνωσιν εἶναι χρεια νὰ ἐπίση τις τὸ ὄμμα του, τὸ τε σωματικόν καὶ τὸ διανοητικόν, νὰ ἐνεργῇ κατὰ τινὰ εἰδικόν καὶ ἄμεσον τρόπον, ἢ, νὰ εἶπω ἄλλως, εἶναι χρεια ὁ λεξιλόγος νὰ ὁμαῖται τὸ συχνόν, τὸ σπάνιον ἢ τὸ ἅπαξ εἰρημένον. Ταύτην δὲ τὴν ἔξιν παρέχει μὲν ἡ πολυαναγνώστια καὶ τὸ ἰσχυρὸν μνημονικόν, ἀλλ' ὄχι ἄνευ εἰδικῆς τινος ἀσκήσεως ἐφ' ἱκανὸν χρόνον (*). Τοιαύτης ἀσκήσεως μέρος

(*) Ἴνα εἶπω ἀληθῶς πᾶν ὅ,τι αἰσθάνομαι, λέγω, ὅτι δὲν θεωρῶ πολὺ ἀξιοζήλωτον τὸν προσπορισμὸν τῆς ἐν λόγῳ ἀσκήσεως. Εἶναι μὲν αὕτη

τι ἐγὼ προσπορισάμενος καὶ χωρὶς νὰ ἀντιποιῶμαι πολυαναγνωσίας καὶ ἰσχυροῦ μνημονικοῦ, ἠδυνήθην νὰ ποιήσω τὴν Συναγωγὴν ταύτην. Εἶμαι δὲ σχεδὸν βέβαιος, ὅτι καὶ ἄλλοι βιβλιακώτεροι ἐμοῦ ἐποίησαν τοιαύτας, ἀλλὰ δὲν προέβησαν εἰς ἐκδόσιν, διότι, φαίνεται, ἤθελον νὰ τὰς παρουσιάσωσιν εἰς τὸ κοινὸν εὐσταλεστέρας. Ἐγὼ ἔχων γνώμην, ὅτι οἱ ἄνθρωποι ὡς βραχύβιοι πρέπει μετριώτερον νὰ φιλοδοξῶσιν, ἂν τῶν συγχρόνων θέλωσι τὴν ὠφέλειαν, ἐποίησα ἄλλως. Ἴνα μὴ ἐπὶ πολὺ ἢ καὶ διὰ παντὸς ἀναβληθῇ συντέλεσις τοῦ ἔργου τοιαύτη, οἷα νὰ εὐχαριστῇ ὁλοσχερῶς τὴν φιλοτιμίαν μου, ἀποφάσισα τὴν νῦν ἐκδόσιν αὐτοῦ, ὅπως δῆποτε κατηρτισμένου.

Τὴν ἐρμηνείαν τῶν λέξεων δὲν ἐξεπόνησα ὁμοιομόρφως. Τινὰς μὲν ἀφῆκα ὅλως ἀερμηνεύτους, ἅτε ἐν ἀγνοίᾳ ὧν ἡ μεγάλη ἀμφιβολία περὶ τῆς σημασίας των, ὅπερ καὶ ἐδήλωσα ἐνίστε. Ἄλλας δὲ ἠρμήνευσα συντόμως, σπανίως που ἐκτραπείς εἰς φιλολογικὴν λεσχηνεῖαν, χάριν διορθώσεως κακῆς τινος γραφῆς ἢ σημασίας ἐσφαλμένης ἢ μόνον διαφόρου ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε λεξικοῖς. Πλείστα δὲ ἀνέγραψα ἀπλῶς, ὡς αὐτόθεν νοουμένης τῆς σημασίας των, ὡσάκις μάλιστα ἀνεγράφετο ἢ ὅλη φράσις ἐν ἡ εὐρίσκοντο, καθ' ἃ τοῦτο συχνάκις ἐποίησα.

Πολλὰ δὲ τῶν λέξεων, περὶ τὰς ἑξακοσίας, δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν νέαι, ἄγνωστοι ὅλως πρότερον, ἀλλὰ μόνον τύπον ἔχουσι δι α λ ε κ τ ι κ ὸ ν νέον, ἀσημεῖωτον τέως ἐν λεξικῶ· διότι βέβαια ἐν γραμματικᾷ διεξοδικαῖς, οἷα ἢ τοῦ R. Kühner καὶ ἢ τοῦ G.

χρησὶμη τῇ φιλολογίᾳ καθόλου, εἰς αὐτὸν δὲ τὸν φιλόλογον φέρει τινὰ βλάβην, καθόσον τὸν συνεθίζει νὰ μὴ πολυπροσέχη ἐν ταῖς μελέταις του εἰς τὴν τῶν νοημάτων συνέχειαν, νὰ θηρεύῃ δὲ μᾶλλον λέξεις, τὰς μεινάσας ἀπαρτηρήτους παρ' ἄλλων. Ἐξῶ συμβαίνει πως τὸ τοῦ ῥητοῦ « ἄλλοις ὑπηρετῶν ἀναλίσκομαι », ὅπερ εἶδά ποτε γεγραμμένον ὑπὸ εἰκόνα κηρίου ἀνημμένου, ἐν τῇ προμετωπίδι τῆς ἀ' ἐκδόσεως τοῦ Ἑλλην. λεξικοῦ τοῦ Ἀνθ. Γαζῆ καὶ μ' ἔκαμε πολλὴν ἐντύπωσιν. Ὅστις λοιπὸν τῶν ἡμετέρων ὁμοτέχων θέλει νὰ ζῆσῃ καὶ διὰ τὸν ἑαυτὸν του καὶ νὰ δυναμωθῇ διὰ ἐννοιῶν καὶ γνώσεων φυσικῶν, λογικῶν καὶ ἠθικῶν πρὸς ἀπόκτησιν τοῦ ὅσον ἐνεστί τελείου ἀνθρωπισμοῦ, ἅς μὴ παραδοθῇ, τὸν συμβουλεύω, δι' ὅλου τοῦ βίου του εἰς τοιαύτας λεξιθηρῆκᾶς μελέτας καὶ ἀσκήσεις ἀποκλειστικῶς.

Meyer καὶ ἔτι μᾶλλον ἐν εἰδικαῖς περὶ διαλέκτων πραγματείας οἷα ἡ τοῦ Ahrens ἢ νεωστὶ ὑπὸ Meister ἐπεξεργασθεῖσα, πολλοὶ καὶ τούτων τῶν τύπων, εἰ μὴ πάντες, ἤδη ἐμνημονεύθησαν καὶ τινες αὐτῶν καὶ διεφωτίσθησαν παρ' ἀνδρῶν πολὺ ἔμοῦ ἐντριβέστερων εἰς τὰ τσιαῦτα.

Ἄλλαι δὲ πάλιν λέξεις (ὄχι πολλαὶ αὗται), ὑπάρχουσαι ἐν τῷ Θεσαυρῷ τοῦ Στεφάνου κατακεχωρισμέναι ἐκ μιᾶς μόνης συνήθως ἀρχαίας πηγῆς, μετ' ἀμφιβολίας δὲ περὶ τοῦ ὀρθοῦ τῆς αὐτῶν γραφῆς ἢ καὶ μετ' ἀποδοκίμασίας ὀλοσχεροῦς, συμπεριλήφθησαν παρ' ἐμοῦ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ, ἐπειδὴ εὖρον αὐτὰς καὶ παρ' ἄλλοις ἐτι συγγραφεῦσιν ἢ ἐν ἐπιγραφαῖς, ἐξ οὗ ἐπιρρῶννυται ἢ γνησιότης των. Ἄλλος δὲ λόγος, ἂν τὸ ποιὸν αὐτῶν εἶναι καλὸν ἢ κακόν. Μόνον εἰς ἀνυπαρξίαν νὰ μὴ μένωσι καταδικασμένοι ὑπὸ τῶν ὀρθῶς φιλολογούντων ἔκρινα δίκαιον. Αὗται αἱ λέξεις, ὡς καὶ τινες ἄλλαι, ὧν εὗρηκα καὶ ἄλλην σημασίαν ἢ σύνταξιν πρὸς ταῖς ἐν τῷ Θεσ. τοῦ Στεφ. περιεχομέναις, προσέλαβον ἐν τῇ Συναγωγῇ μου ἕνα ἐμπρὸς ἀστερίσκον.

Κατεχώρισα δὲ καὶ κύρια τινὰ ὀνόματα νεοφανῆ μηνῶν, ἐορτῶν, ἀγώνων, καὶ ἐπίθετα ἢ ἀντικρυς ὀνόματα ἀγνώστων τέως θεῶν τῆς ἀρχαιότητος (*), ἔτι καὶ σύνθετά τινὰ ἐκ κυρίων καὶ προσηγορικῶν καὶ παράγωγα ἐκ κυρίων κ.τ.τ. τὰ δὲ ἰδίως κύρια ἀνθρώπων καὶ τόπων ὀνόματα, ὅσα ὡς νέα εἰς πλῆθος μέγα ἐγνώσθησαν μετὰ τὴν τελευταίαν ἐν ἔτει 1863 ἔκδοσιν τοῦ εἰδικοῦ λεξικοῦ τῶν Pape - Benseler δὲν ἔκρινα εὐλογον νὰ συμπεριλάξω. Ἄς τηρηθῶσιν αὐτὰ διὰ καμμίαν νεωτέραν ἔκδοσιν τοῦ ῥηθέντος λεξικοῦ.

Ἐλπίζω, ὅτι τὸ τεῦχος τοῦτο δὲν θὰ φανῆ ἔλως ἀχρηστον εἰς

(*) Μεγάλην ἐντύπωσιν πάντοτε εἰς τὸ πνεῦμά μου ἔκαμε τὸ ὅτι ὀνόματα θεῶν λατρευθέντων ποτὲ ὑπὸ ἑκατομμυρίων ἀνθρώπων ἀπώλοντο ὅλως ἐν τοῖς συγγράμμασι τῶν ἀρχαίων καὶ μόλις μετ' ἤχου λεπτοῦ τὸ μνημόσυνον αὐτῶν περιεσώθη ἐν ταῖς ἐπιγραφαῖς. Ἀποθνήσκουσι λοιπὸν καὶ θεοὶ ἐν τῷ μακρῷ χρόνῳ! Διὸ ἐξ ἐλέου πρὸς αὐτοὺς ἐθησαύρισα τὰ ὀνόματά των ἅν ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ, ἵνα ζήσωσιν οὕτω ζωὴν χαρτίνην εἰς ἅπαντα τὸν αἰῶνα καὶ παρέχωσιν ἀφορμὴν σκέψεων εἰς τοὺς φιλοσοφούντας.

τοὺς περὶ τὴν Ἑλληνικὴν ἀσχολουμένους φιλολογίαν. Εἰ καὶ πολλαὶ ἴσως τῶν ἐν τοῖς δημοσιεύμασι τῶν τελευταίων ἐτῶν ἀναφαινεῖσων λέξεων ἢ τῶν παλαιόθεν μὲν γνωστῶν, λαβουσῶν δὲ νέων ἐσχάτως σχῆμα ἐν ταῖς ἐκδόσεσι διὰ τῆς προοδευσάσης κριτικῆς μὲ διέλαθον, εἰ καὶ ὑπάρχουσι καὶ ἄχυρα εἰς τὸ πλῆθος τῶν ὑπ' ἐμοῦ συνηγμένων (*), ὑπάρχουσιν ὅμως καὶ πολλαὶ τοῦ χρηστοῦ κόμματος, δυνάμεναι νὰ εἰσαχθῶσι καὶ εἰς τὴν σημερινὴν ἡμῶν ἐπιστημονικὴν γλῶσσαν ἢ τὴν δημοσιογραφικὴν (**), καὶ ἄλλαι πάλιν, αἵτινες διὰ τὸ ἀλλόκοτον αὐτῶν παρέχουσι νύξιν εἰς ἐρεῦνας σπουδαίας. Τὰς ἐπὶ τῶν τοιούτων λέξεων (λ. χ. τῶν ἐξ ἐπιγραφῶν Θεσσαλίας, Βοιωτίας, Λοκρίδος, Ἀρκαδίας, Ἡλίδος, Παμφυλίας, Κρήτης, Κύπρου) ἐρεῦνας μέχρι τοῦδε ὀλίγοι φιλόλογοι ἐποιοῦν, διότι ὀλίγοι ἠδύναντο, οἱ ζῶντες ἐν πρωτευούσαις καὶ βιβλιακαῖς πόλεσι, νὰ ἔχωσιν ἀνὰ χεῖρας τὰς πρωτοτύπους συγγραφὰς καὶ τὰ πολυάριθμα περιοδικά, ἐνθα τὰ νεοφανῆ γλωσσικὰ δημοσιεύονται. Ἄς γίνωσι τῶρα πλειότεροι οἱ ἐρευνηταί, ἔχοντες ἀφορμὴν πρῶτην τὸ εὐκολοαπόκρητον τοῦτο βιβλίον. Προσφέρων δ' ἐγώ

(*) Μετεχειρίσθην, ἄς μὴ ἀμφιβάλλῃ τις, κόσκινον, καὶ ἐξέβαλον οὕτω περὶ τὰς πεντακοσίας λέξεις ἀμφιδόλου ἢ ὑπόπτου γραφῆς, ἄς ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ ἐν βιβλίοις ὡς νεοφανεῖς ἀπήνησα, καὶ ἡμαρτον μὲν ἴσως, ἐν τισὶ Πυρρῶνίσαις ὑπὲρ τὸ δέον, μάλιστα ταῖς ἐξ εἰκασιῶν προερχομέναις, ἀλλ' οὕτω τέλος ἀποφάσισα. Ἄλλως ἂν ἐποιοῦν, ἔπρεπεν εἰς πᾶσαν μίαν ἐκ τῶν τοιούτων πολλὰ νὰ γράφω πρὸς ὑποστήριξίν των ἢ καταδικῆν, ἐξ οὗ μεγάλως μὲν θὰ ἠῤῥαυανεν ὁ ὄγκος τοῦ βιβλίου, (ὅπως δὲν ἦθελον), ἀδηλος δὲ καὶ εἰς ἐμὲ αὐτὸν θὰ ἔμενεν ἡ ἐπιτυχία τῆς διὰ τῶν ἀσθενῶν μου δυνάμεων μεταχειρίσεως πραγμάτων δυσκολωτάτων, περὶ ἃ ἐνίοτε καὶ οἱ ὄλον βίον εἰς γραμματικὰς κατατριψάντες μελέτας ἀποτυγχάνουσιν.

(**) Ὅστις προσεκτικῶς διέλθῃ τὴν Συναγωγὴν ταύτην, θέλει ἀπορήσει βλέπων τινὰς οὐκ ὀλίγας λέξεις ὡς πρῶτην φορὰν ἐν αὐτῇ καταγεγραμμένας, ἐνῶ αὐτὸς (ὁ Ἕλληνας, ἐννοῶ) τὰς ἐγνωρίζε πρὸ πολλοῦ ἐξ ἀναγνώσεως τῶν νεωτέρων ἡμῶν βιβλίων καὶ ἐφημερίδων καὶ τὰς μετεχειρίσθη καὶ ὁ ἴδιος πολλάκις γράφων ἢ ὁμιλῶν. Ἀλλὰ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως· οἱ ἐν τοῖς νεωτέροις χρόνοις παρ' ἡμῖν λόγοι, ἐν χρεῖα γινόμενοι τοῦ ἐκφράσαι τινὰ νοήματα ἐπλαττον δι' αὐτὰ ἢ αὐτοστιγμαὶ ἢ διὰ μελέτης λέξεις, αἵτινες κατὰ τὸ αὐτὸ ἐθνικὸν πνεῦμα τὸ ἐν ἡμῖν ζῶν ἐπλάσθησαν ποτε καὶ πρὸ αἰῶνων, ἀλλὰ νῦν πρῶτον ἐκ τῶν παλαιῶν βιβλίων συνήχθησαν, ἵνα καταχωρισθῶσιν εἰς λεξικόν.

εις τὸ κοινὸν ὕλην ὄχι ἀταλαιπώρως συνειλεγμένην, εὐχομαι ἄλλοι
νὰ ἐπεξεργασθῶσιν αὐτὴν ἐπιστημονικώτερον· τοῦτο ἔσται ἀρκοῦσα
ἐμοὶ ἀμοιβή.

Τελευτῶν δὲ τὸν λόγον ἀπονέμω τὴν εὐχαριστίαν μου εἰς τὴν
πολυαγάπητον ἐμοὶ πόλιν, ἐν ἣ ἠξιώθην νὰ ἐγκαταβιώσω καὶ νὰ
ἀπαρτίσω καὶ τοῦτό μου τὸ ἔργον τῇ βοηθείᾳ αὐτῆς· διότι ἐν
οὐδεμιᾷ ἄλλῃ πόλει τῆς Ἑλληνικῆς Ἀνατολῆς ἔξω τῶν Ἀθηνῶν
ἦτο δυνατόν νὰ ἐκπονηθῇ ἡ Συναγωγὴ αὕτη καὶ ὑπὸ κρείττονος
ἐμοῦ φιλολόγου Ἑλληνοσ. Τρεῖς δ' ἐνταῦθα βιβλιοθηκαὶ ἡ Ἐθνικὴ,
ἡ τῆς Βουλῆς καὶ ἡ τῆς Ἀρχαιολογικῆς Ἑταιρίας παντὶ ἰδιώτῃ
καὶ ἐμοὶ ἐλευθερίως ὑπουργοῦσαι κατέστησαν τὴν τε ἐπιχείρησιν
καὶ τὴν συντέλεισιν τοῦ ἔργου δυνατήν. Ὅτι δὲ καὶ τινες φίλοι
μου, ἄνδρες γραμμάτων, μ' ἐβοήθησαν, ἀνακοινοῦντές μοι χρησί-
μους πληροφορίας περὶ λέξεων, ἢ βιβλία τῶν ιδιόκτητα παρέχον-
τές μοι εἰς χρῆσιν, τοῦτο ὡσαύτως ἐγὼ εἰς τὴν πόλιν ταύτην
ἀναφέρω τὸ εὐεργέτημα, ἧτις ἀνάκαθεν ἔσχε τὴν εὐτυχίαν καὶ
πολλοὺς καὶ μεγαλοψύχους νὰ ἔχη τοὺς τῶν γραμμάτων καλλιερ-
γητάς.

Ἐν Ἀθήναις, τῇ 31 Μαρτίου 1883.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ Α. ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗΣ.

ΕΞΗΓΗΣΙΣ ΤΩΝ ΣΥΝΤΟΜΟΓΡΑΦΙΩΝ, ΚΑΘ' ΑΣ ΑΝΑΓΡΑΦΟΝΤΑΙ
ΕΝ ΤΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΤΑΥΤΗ ΤΑ ΚΥΡΙΩΤΕΡΑ ΒΙΒΑΙΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ
ΕΞ ΩΝ ΕΛΗΦΘΗΣΑΝ ΑΙ ΛΕΞΕΙΣ

- CIG=Corpus Inscriptionum Græcarum ἐν Βερολίῳ, 1828 κ. ἔξ.
CIA=Corpus Inscriptionum Atticarum » » 1873 κ. ἔξ.
CIL=Corpus Inscriptionum Latinarum » » 1863 κ. ἔξ.
IG. ant. = Inscriptiones græcæ antiquissimæ præter Atticas in Attica repertas. ἐν Βερολίῳ, 1882.
Cau.=Cauer, delectus inscriptionum græcarum, propter dialectum memorabilium. Lipsiæ, 1877.
Kaib.=Kaibel, epigrammata græca ex lapidibus collecta. Berolini, 1878.
L. et F.=Lebas et Foucart, Inscriptions grecques (Mégaride et Péloponnèse).
L. et W.=Lebas et Waddington, Inscript. grecques (Asie mineure).
W. et F.=Wescher et Foucart, Inscript. de Delphes. Paris, 1863.
R. Ant. hel.=Rangabé, Antiquités helléniques. Athènes, 1842—55.
'Αρχ. 'Εφ.=Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερὶς Ἀθηνῶν, 1837—60, φυλλάδια 55.
'Αρχ. 'Εφ. β' περ.=Ἀρχαιολογικὴ Ἐφημερὶς Ἀθηνῶν β': περιόδου, 1863—74, τεύχη 17.
Rev. arch.=Revue archéologique de Paris.
Journ. d. Sav.=Journal des Savants.
Annu. etc.=Annuaire de l' Association pour l' encouragement des études grecques en France. 1867 κ. ἔξ.
Not. et Extr.=Notices et Extraits de manuscrits de la bibliothèque (royale, impériale, nationale) de Paris, πλείονες τόμοι.
Arch. Ztg.=Archæologische Zeitung von Berlin.
Mith. d. d. arch. Inst.=Mittheilungen des deutschen archæologischen Institutes. Athen, 1876 κ. ἔξ.
Bul. de cor. hel.=Bulletin de correspondance hellénique. Athènes, 1877 κ. ἔξ.

Journ. of hel. stud. = The journal of hellenic studies. London, 1880 κ. ΞΞ.

Φιλίστ. = Φιλίστωρ, ἐν Ἀθήναις, 1861—63, τόμοι 4.

Ἀθῆν. = Ἀθηναίων, ἐν Ἀθήναις, 1872 κ. ΞΞ. τόμοι 10.

Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. = Μουσεῖον καὶ βιβλιοθήκη τῆς Εὐαγγελικῆς σχολῆς Σμύρνης· περίοδος α' β' γ' 1873—80.

Ἰστέον δέ, ὅτι ὅπου μετὰ τὰς ὡς ἀνωτέρω συντετηγμένας ἐπιγραφὰς τῶν συλλογῶν καὶ περιοδικῶν καὶ τὴν διὰ Λατινικοῦ ἢ Ἑλληνικοῦ στοιχείου δῆλωσιν τοῦ τόμου κεῖται Ἀραβικὸς ἀριθμὸς, δηλοῖ ἀριθμὸν ἐπιγραφῆς· τὰς δὲ σελίδας πανταχοῦ ἐδήλωσα διὰ τοῦ σ.

Τῶν ἄλλων βιβλίων τὰς ἐπιγραφὰς δὲν συνέτεμα πολὺ, ὥστε περιττὴ ἢ ἐνταῦθα ἐξήγησις των. Ὅμως δὲ λέγω, ὅτι τῶν ἐξῆς συγγραφέων·

ΕΥΝΑΠΙΟΥ

ΑΓΑΘΙΟΥ

ΠΡΟΚΟΠΙΟΥ

ΜΕΝΑΝΔΡΟΥ

ΓΕΝΕΣΙΟΥ

ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ ΣΙΜΟΚΑΤΤΟΥ

Γ. ΚΕΑΡΗΝΟΥ

ΣΥΓΚΕΛΛΟΥ

ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ καὶ τῶν μετὰ ΘΕΟΦΑΝΗΝ

ΙΩ. ΜΑΛΛΑΛΑ

ΚΩΝΣΤ. ΠΟΡΦΥΡΟΓΕΝΝΗΤΟΥ

ΑΝΝΑΣ ΚΟΜΝΗΝΗΣ

ΝΙΚΗΤΑ ΧΩΝΙΑΤΟΥ

ΓΕΩΡ. ΠΑΧΥΜΕΡΗ

ΙΩ. ΚΑΝΤΑΚΟΥΖΗΝΟΥ

ΜΙΧ. ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΟΥ

ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡΑ

ἐποίησα τὰς παραπομπὰς κατὰ τὰς σελίδας τῆς ἐν Βόννῃ γνωστοτάτης ἐκδόσεως τῶν Βυζαντινῶν, οὕτω σ... Ξ. Β.

Εἰς ἄλλους δὲ συγγραφεῖς παραπέμπω, τοὺς ἐμπεριεχομένους ἐν τῇ ὑπὸ Migne μεγάλῃ συλλογῇ τῶν πατέρων τῆς Ἑλληνικῆς ἐκκλησίας (Patrologia Graeca), δὲν ἐδήλωσα τὸν τόμον εἰμὴ ἀπαξ μόνον ἢ δις ἐν ἐκάστῳ συγγραφεῖ, ὅτε πρῶτόν τι ἐξ αὐτοῦ παρέθετον, ὕστερον δὲ ἤρκεσθην νὰ δηλώω τὸν συγγραφέα μόνον καὶ τὴν σελίδα μετὰ τῶν Ξ. ΜΙ.

Ὡσαύτως εἰς τὸ «Σύνταγμα τῶν θεῶν καὶ ἱερῶν κανόνων», τὸ ἐκδοθὲν ὑπὸ Γ. Α. Ῥάλλη καὶ Μ. Ποτλῆ, ἐν Ἀθήναις, 1852—59, εἰς τόμους 6, παραπέμπω διὰ τῶν Συντ. καν. τ... , οὕτω καὶ διὰ τῶν Ξ. Α. δηλώω τὴν ὑπὸ (Σπυρ. Π.) Λάμπρου ἐκδοσιν μυθιστορικῶν τιμῶν τοῦ μέσου αἰῶνος στιχουργημάτων, τῶν ἐν τῷ βιβλίῳ Collection de romans grecs,

Paris, 1880, ἐτι δὲ τὴν ὑπὸ τοῦ αὐτοῦ ἑκδοσιν τοῦ Μιχ. Ἀκομινάτου, ἐν Ἀθήναις, εἰς τόμους 2. Οὕτω ἐδήλωσα ἐτι διὰ τῶν ξ. Μαυρ. καὶ ξ. Wr. τὰς ὑπὸ (Δημ.) Μαυρορρῦδου ἐν Ἀθήναις καὶ ὑπὸ (Wilh.) Wagner ἐν Λειψία γενομένας ἐκδόσεις μεσαιωνικῶν στιχουργημάτων, τὰ δὲ ὑπὸ Σάθα δημοσιεύματα ἐν τῇ Μεσαιωνικῇ αὐτοῦ βιβλιοθήκῃ ἐδήλωσα διὰ τῶν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. σ...

Τινῶν δὲ συγγραφέων, ὡς

ΙΩΑΝΝΟΥ ΦΛΑΒΙΟΥ

ΦΙΛΟΣΤΡΑΤΟΥ

ΙΩΑΝΝΟΥ ΛΥΔΟΥ

ΙΣΙΔΩΡΟΥ ΠΗΛΟΥΣΙΩΤΟΥ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΠΙΣΙΔΟΥ

ΝΙΚΗΤΑ ΕΥΓΕΝΙΑΝΟΥ

Θ. ΠΤΟΧΟΠΡΟΔΡΟΜΟΥ

ΕΦΡΑΙΜΙΟΥ ΜΟΝΑΧΟΥ

ΘΕΟΔΟΣΙΟΥ καὶ ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ καὶ ΛΕΟΝΤΟΣ τῶν βασιλέων νομοθετῶν.

ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΑΣΧΟΝΤΟΣ

ΣΙΒΥΛΛΕΙΩΝ ΧΡΗΣΜΩΝ

ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΒΙΤΡΟΥΒΙΟΥ

ΜΑΡΤΙΑΛΙΟΥ

ΜΑΡΤΙΑΝΟΥ ΚΑΠΕΛΛΑ

Α. ΓΕΛΛΙΟΥ

ΠΑΙΝΙΟΥ τοῦ πρεσβυτέρου

ΑΠΟΥΛΗΙΟΥ

ΑΥΣΟΝΙΟΥ

ΣΙΔΩΝΙΟΥ

ΚΑΙΛΙΟΥ ΑΥΡΗΛΙΑΝΟΥ

ΑΥΓΟΥΣΤΙΝΟΥ

ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ

ΤΕΡΤΥΛΛΙΑΝΟΥ

ΑΠΙΚΙΟΥ καὶ ἄλλων

ἀνέγραψα μόνον ψιλὰ τὰ ὀνόματα καὶ τὰς κεφαλίδας τῶν συγγραφῶν αὐτῶν καὶ τὴν εἰς βιβλία καὶ κεφάλαια ἢ ἄλλοια τμήματα ἢ στίχους διαίρεσιν, ἀποσιωπήσας ὅπως τοὺς ἐκδότας, ἐπειδὴ δὲν μ' ἐφάνιντο ἀναγκαῖοι, πλὴν σπανίων τινῶν ἐξαιρέσεων.

Τέλος τὸν Θεσαυρὸν τῆς Ἑλλην. γλώσσης τοῦ Ἐρ. Στεφάνου δηλῶ πανταχοῦ μόνον διὰ τῶν ἀρκτικῶν γραμμάτων ΘΣ, τὸ δὲ τοῦ Ε. Α. Sophocles λεξικὸν διὰ τῶν Ε. Α. Soph.

Α

α διαλεκτικῶς ἀντί ε ἀπαντᾶ ἐν οὐκ ὀλίγαις λέξεσιν. Ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ ἐτέθησαν μόνον αἱ οὐ πρό πολλοῦ γνωσθεῖσαι ἐξ ἐπιγραφῶν, οἷον ἀμόφοταροι, ὀπόταροι, δάλτοι, ἐλεύθαρος, θαραπεύω, Γεσπάριος καὶ εἴ τις ἄλλη. Καὶ ἡ παρ' ἡμῖν δὲ συνήθεια ἔχει τρέψει τὸ ε ἀρχαίων τινῶν λέξεων εἰς α, ποιήσασα ἐκ τῶν: ἐλαφρός, ἐλάριον, ἐλελισφακος, ἐγκαλῶ, ἐν τῷ ἅμα, ἐπάνω, τὰ ἀλαφρύς, ἀλάφι, ἀλιφασκιά, ἀγκαλῶ, ἀντάμα, ἀπάνου, κτλ.

Ἄαρωνίτης, ὁ (κατὰ τὸ Λευίτης). ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 132, σ. 1068.—Ἄαρωνίτις ῥάβδος». ΦΙΛΩΝ ΚΑΡΗΑΣΙΟΥ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 40, σ. 120.

ἀβαρβάριστος προφορά. ΨΕΥΔΗΡΩΔΙΑΝ. π. βαρβαρ. κ. σολοικ., παρὰ τῷ NAUCK ἐν Lexic. Vindobon. σ. 294.

ἀβυσσοπόλος, 2. ΚΩΝΣΤ. ΣΙΚΕΛΟΥ ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 691.

*ἀβροδαιτιδόντες· μτχ. ΘΕΟΔ. ΣΤΟΥΔ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 99, σ. 945.—

Ἐν τῷ ΘΣ ἐτίθη τὸ ἀβροδαιτιάομαι ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστοφ. μόνον, ὅπερ ὁμοῦ χωρὶον ἐξέδωκεν ὁ Bekker: ἀβρώς διαίτῳμενοι.

*ἀγάγας (= ἀγαγών)· μτχ. «ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. ἐν Pap. du Louvre 17, 24.» Ἴδε MEYER Griech. Gramm. § 531. — Τὸν τύπον ἀγάγας ἔχει ὁ ΘΣ ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, μετὰ σημειώσεως ὁμοῦ, ὅτι ὁ Φρύγιχος ἤρνεϊτο τὴν ποτὲ ὑπαρξίν του. Ὅθεν κείσθω ἐνταῦθα πάλιν, ἀφοῦ καὶ ἐν παπύρω εὑρέθη. Ἔτι δὲ παραβλήθῃτω τὸ ἐγὼ συνήγαγα, τὸ ἐν ΕΠΙΓΡ. Ἰου, ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 80, καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ ἐσχαμεν.

ἀγαθάρχης, ὁ· μία τῶν προσηγοριῶν τῆς θεότητος. ΘΕΟΔ. ΛΑΕΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 140, σ. 768. — Τοιαῦτα ὀνόματα παρὰ τοῦ αὐτοῦ συγγρα-

φέως κατασκευασθέντα ἴδε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς, ὧν τινὰ καὶ λίαν παρένθυρα καὶ ἀλλόκοτα.

ἀγαθεργάτης, ὁ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 767. ξ. ΜΙ.

ἀγαθεργοδότης, ὁ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 767. ξ. ΜΙ.

ἀγαθηφόρος, 2. (ΩΡΙΓΕΝ.) φιλοσοφουμ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3136.

ἀγαθοδουσία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Νικαίας, τοῦ ἔτους 1212 μ. Χρ. CIG 9262.

ἀγαθοθρέμμων νῆσος ἢ Κῶς. ΕΥΣΤΑΘ. ΘΕΣΣΑΛΟΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 141, σ. 1266.

* ἀγαθολογέω, ὦ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. opusc. σ. 123, 24. 260, 90. ξ. Taf. — Ἀνεγράφη μὲν ἢ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, ὡς ἐκ τοῦ Εὐσταθίου, ἀλλ' ἀνευ παρασημειώσεως τῶν χωρίων.

ἀγαθόνους, 2. ΑΝΩΝ. κΛεξικ. ἐν Annu. de l'Assoc. etc. VIII, σ. 231.

ἀγάθωμα, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863. ξ. Stallb.

ἀγαλματοποικόν (χρῆμα ἢ ἀργύριον). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 324, c 22.

* ἀγγεῖτον, τό. Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ πρὸ ῥήγματος.

ἀγγελάρχης, ὁ. (= ἀρχάγγελος). ΜΙΧ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 327, 23. 28. ξ. Δάμπρου. — ΜΑΝ. ΦΙΛΗΣ. ξ. Miller, τ. Β, σ. 50.

ἀγγελιαφορία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 144, 9. ξ. Λ.

ἀγγελίδες, αἱ. ΜΙΧ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Annu. etc. IX, σ. 216. — Ἐσχημάτισται κατὰ τὸ δαιμονίδες.

ἀγγελόβιος ἄνθρωπος. ΓΕΡΜΑΝ. Β'. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 140, σ. 749. — ΜΙΧ. μοναχ. ἐν βίῳ Θ. Στουδ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 99, σ. 302.

ἀγγελοβεῖται, αἱ. (angelorum discursus). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 912. ξ. ΜΙ. — Μὴ τι ἐσφαλταὶ ἢ γραφή, καὶ ἀναγνωστέον μᾶλλον ἀγγελοθεσίαι, ἣτις λέξις καὶ ἄλλοθεν εἶναι γνωστή;

ἀγγελοκόμιστος ὑπόσχεσις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 753. ξ. ΜΙ.

ἀγγελόπλοκος στέφανος δικαιοσύνης οὐρανόθεν. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Coisl. 94, fol. 239 r°.»

ἀγγελούμνητον κλέος. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 289. ξ. ΜΙ.

ἀγγελωνυμία, ἡ· 1) τὸ εἶναι τὸ ὄνομα τῶν οὐρανίων ἀγγέλων. ΓΕΡΜΑΝΟΣ ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 752. ξ. ΜΙ. — 2) τὸ ἀπὸ τῶν Ἀγγέλων τῶν βασιλέων τοῦ Βυζαντίου παρωνυμεῖσθαι. ΝΙΚΗΤ. ΧΩΝΙΑΤΗΣ σ. 605, 8. ξ. Β. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 212, 19. ξ. Λ.

ἀγγράψαι, ἀγγραψάτω (= ἀναγράψαι, ἀναγραψάτω). ΕΠΙΓΡ. Με-

γάρων. Rang. Ant. hel. 695. 697. 698. 700. 701. — Ἴδε ἐφεξῆς καὶ τὸ ἀνγράφεν κτλ.

ἀγέθός, 3· (=ἀγαθός). Επιγρ. Ἰθαλίου Κύπρου ἐν Curtius, Studien etc. τ. 7, σ. 239.

ἀγγελαιοκόμος λέως, ὁ πρὸς ὕννιν ἀφορῶν καὶ κόπην. Ν. ΧΩΝ. σ. 590, 20. ξ. Β. — «ΠΑΛΛΑΔ. βίβλ. Χρυσ. 14 C.»

ἀγέλαοι, οἱ (=ἀγέλαοι, τῆς ἀγέλης τῶν στρατευόντων νέων). Επιγρ. Δρήρου Κρήτης. Rang. Ant. hel. 2447.

Ἄγεμῶ ἢ Ἄγεσῶ· ἴσως ἐπιθ. τῆς Ἀρτέμιδος ἀντὶ Ἄγεμόνα καὶ Ἡγεμόνη (ἴδε Πausan. Η, 37, 1). Επιγρ. ἐπὶ ἀγάλμ. λιθ. ἐξ Ἄρκαδίας. Ἐρημ. Ἄρχ. Ἀθ. β'. περ. 440 Α.

ἀγένειος, 2· ὁ οὐκ ἔχων γενεάν ἤτοι ἐκγόνους. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 226. ἐν δὲ 19. 425 καὶ 432 ὁ αὐτὸς λέγεται ἀγενής.

ἀγεροσίθυμοι πόλεμοι. ΛΕΟΝΤ. ΜΑΓΙΣΤΡΟΥ ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 556.

ἀγέρται, οἱ· (ἐκ τοῦ ἀγείρω). Επιγρ. Ταυρομενίου. SIG 5640.

ἀγερωγέω, ὦ. Μικ. ΑΤΤΑΛΕΙΑΤΗΣ σ. 79. ξ. Β.—ἀγερωχεύομαι. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1217. ξ. Wt.

ἀγερωργήτως. Φατιοῦ λόγ. εἰς τὸν Εὐαγγελισμὸν. ΧΕΙΡΟΓΡ. μονῆς Ἱεήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

*ἀγή, ἢ ἄγη, ἢ· Κεῖται, ὡς φαίνεται, ἢ λέξ. καὶ ἐν τῇ σημασίᾳ ἀγωγῆς, φορᾶς, κομιδῆς εὐλῶν, ἐν Επιγρ. Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 242—3.

ἀγιοδόχοι θῆκαι. «ACTA SANCTORUM, ξ. Βρυξελλῶν τοῦ ἔτους 1780, τ. 4, σ. 121.»

ἀγιοκτόνοι οἱ πάλαι. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 172, 71. ξ. Taf.

Ἄγιοπολίτης· ὁ ἐκ τῆς ἀγίας πόλεως (Ἱερουσαλήμ) ὢν. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 98, σ. 217.

ἀγιοπράκτος οἰκονομία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1024. ξ. Μι.

ἀγιοτρισσολογῆσαι τὴν τριάδα ἐν οὐρανοῖς. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 39, σ. 593.

ἀγιοχορεῖται, αἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 912. ξ. Μι.

ἀγιωτικαὶ εἰκόνες. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1472. ξ. Μι.

ἀγκάθαρις, ἀ· (=ἀνακάθ.) Επιγρ. Ἐρμιόνης. L. et F. 159 h.

ἀγκαλοφορούμενος· μτχ. πθκ. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. σ. 509. ξ. Μι.

ἀγκομιδιά, ἀ· (=ἀνακομιδή). Επιγρ. Ἐρμιόνης. L. et F. 159 h.

*ἀγκτικὰ ἀργύρια τοῦ Ἰούδα· (παρὰ τὸ ἀγκω). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1477.

Ε. ΜΙ. — 'Εν τῷ ΘΣ ἐτέθη μὲν τὸ ἐπίθ. τοῦτο, ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ΑΙ-
ΛΙΑΝΟΥ 'Ιστορ. ζῶων 14, 25, ἔπου ἡ γραφή ἦν ἀσταθῆς καὶ διωρθοῦτο ποι-
κίλως, νῦν δὲ ἐν τῇ τοῦ Hercher ἐκδ. κεῖται ἄ γ α ν ἐ λ κ τ ι κ ῆ ς. 'Ἄλλ'
ἐν τῷ Θ. ΣΤΟΙΧ. ἡ γραφή βεβαία καὶ πρόσφορος τῇ τοῦ λόγου συνεχείᾳ.

ἄγκυλοβρόσας Μαϊανδρος. Ν. ΧΩΝ. σ. 253, 25. Ε. Β.

ἄγκωνοφόροι, οἰ. (ἀγκωνοφ.) ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς περὶ τῆς λατρείας τῆς
θεᾶς Βελήλας, ἐκ τῶν μ. Χρ. 'Ρωμ. χρόνων, ἐν 'Αθηναίου τ. Ε, σ.
428 = CIA III, 1280 a.

ἄγλαόστολος κήρυξ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ διακόνου ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. II,
σ. 666.

ἄγλέσθω (= ἀγρέσθω, αἰρεσθῶ). ΠΡΟΤΚΤ. ΕΠΙΓΡ. Σιλλυέων Παμφυ-
λλας ἐν Journ. of hellen. stud. I, σ. 255.

ἄγλωσσοχαρίτως. ΓΕΡΜ. Α'. ΚΕΤΠΑΕΘΕ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 98, σ. 357.

'Αγναῖος, ὁ ὄνομα μηνός. ΕΠΙΓΡ. 'Ἄλου τῆς Θεσσαλίας. Rev. arch.
1876, σ. 256 — 7.

'Αγνοηταί, οἰ. αἰρετικοί τινες, οἱ λέγοντες μὲν τὸν Θεὸν Λόγον
πάντα γινώσκειν, τὴν δὲ ἠνωμένην αὐτῷ καθ' ὑπόστασιν ἀνθρωπότητα πολλὰ
ἀγνοεῖν. Ν. ΧΩΝ. Θεσαυρ. ὀρθοδοξ. Ε. ΜΙ. τ. 140, σ. 48. — 'Ἴδε καὶ πα-
λαιότερων συγγραφέων (ΚΥΡΙΑΛΟΥ ΑΛΕΞΑΝΔΡ. καὶ ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚΗΝΟΥ) χωρία
παρτεθειμένα ἐν τῷ Greek lexicon τοῦ Ε. Α. Sophocles, ἐξ ὧν μερικώ-
τερον δηλοῦται ἡ σημασία τῆς λέξεως: «'Αγνοηταί οἱ καὶ Θεμιστιανοί, οἱ
ἀγνοεῖν ἀσεβῶς καταγγέλλοντες τὸν Χριστὸν τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως»
(τῆς τελευταίας δηλ.), οἵτινες ὅμως ἐστηρίζοντο εἰς τρία χωρία τῆς Νέας
Διαθήκης: Εὐαγγέλ. Ματθ. 24, 36. Μάρκ. 13, 32. Λουκ. Πράξ. 'Απ. 1, 7.

ἄγνωστοφανής, 2. ΤΖΕΤΖΗΣ π. διαφορ. ποιητῶν σ. 45.

ἄγονοποιός, 2. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 699. Ε. ΜΙ.

ἄγορηνόμος, ὁ. (= ἀγοραν.) ΕΠΙΓΡ. Θάσου. Cau. 137.

'Αγραστυῶν καὶ 'Αγρεστυῶν καὶ 'Αγροστυῶν καὶ 'Αγρυστυεῶν,
ῶνος, ὁ μὴν 'Αμφιστέων, ἀντιστοιχῶν τῷ τῶν Δελφῶν Βουκατίῳ.
ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 92. 215. 247. 248. 256. 428.

* ἄγραφία, ἡ τὸ μὴ γράφειν ἢ γράφεσθαι τι (ζωγραφεῖσθαι). Θ. ΣΤΟΙΧ.
σ. 452. 461. Ε. ΜΙ. — 2) τὸ μὴ γράφειν ἐπιστολάς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 62,
13. 351, 21. Ε. Α. ἔτι ΑΝΩΝ. ἐπιστ. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 180.
— Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ ΘΕΟΦΥΛΑΚΤΟΥ 3,700, ἀλλ' ὅλως
ἀνευ ἐρμηνείας.

ἄγραψ, ἐπίθ. ἐν στίχῳ ἱαμδικῷ. «ἐκ πατρὸς ἄγραψ, ἐκ τεκούσης
γραπτέος.» Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 440. Ε. ΜΙ. ἔνθα περὶ τοῦ Χριστοῦ ὁ λόγος, ὅτι

καθὸ υἱὸς τοῦ πατρὸς Θεοῦ δὲν ἦτο δυνατόν οὔτε ἔπρεπε νὰ ζωγραφηται, ἀλλὰ μόνον καθὸ ἄνθρωπος.

ἀγρευτήριον ψυχῶν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 969. ἔ. Μι.

ἀγρήγορος ὕπνος. ΕΠΙΓΡ. ἀδήλου προελεύσεως, τοῦ ἔτους 518 μ. Χρ. SIG 9449. — Λέγομεν τὴν σήμερον ἀξύπνητον ὕπνον, ὡς ἔγραψε καὶ ὁ Ἄλ. Ραγκαῶης ἐν τῷ Γάμψ τοῦ Κουτρούλη. Τῶν παλαιοτάτων Ἑλλη-
νων ἦτο τὸ νήγρετος ὕπνος. Οὕτω πᾶσα ἐποχὴ ἔχει τὰ ἐδικὰ της.

ἀγριέβλαστος, 2. «ΘΑΥΜ. ἀγ. Δημητρίου, ἀρ. 124.»

Ἄγριολατῖνοι, οἱ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 97. ἔ. Μι.

ἀγριονομία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 317. ἔ. Μι.

ἀγριότριχες, οἱ. ΥΠΟΘΕΣ. τῶν ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσματ. ἔ. Ludwich ἐν
Maximi et Ammonis reliquiae σ. 100, 14.

ἀγριοφαγεῖν Κρονικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 263, 46. ἔ. Taf.

Ἄγριππηα, τὰ ὄν. ἀγῶνος. ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 231.]

ἀγριωδῶς. ΑΚΡΙΤΟΥ ἔπος, σ. 1057. ἔ. Μηλιαράκη.

Ἄγριώνιος, ὁ μὴν Βοιωτῶν. ΕΠΙΓΡ. Χαιρωνείας. Ἄθην. τ. Θ, σ. 319.

ἀγριώνυμος, 2. «DE S. THEODOR. Cod. Par. 1447, fol. 8 v°.» — ΕΥΣΤ.
ΘΕΣ. ορ. 263, 71. ἔ. Taf.

ἀγροδιατεῖν ἐν ἀγρῷ διατᾶσθαι. Οἱ μετὰ ΘΕΟΦΑΝΗΝ (6, 4) σ. 472,
8. ἔ. Β. — Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἀβροδιαιτοῦντες.

ἀγρόπολις, ἡ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 146, 17. ἔ. Β. — «ΣΚΥΛΙΤΖΗΣ 691, 6.»

ἀγρούπνωσ. ΩΡΙΓΕΝΗΣ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 11. σ. 166. — ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝ.
Νεαρά Λ, ζ. — τὸ συγκριτικ. ἀγρυπνοτέρως. Θ. ΣΤΟΥΔ. «Cod. Par.
891, fol. 252 v°.»

Ἄγυεῖος, ὁ μὴν ἐν Αἰτωλοῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἡρα-
κλειῷ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν W. et F. 178. 294. 310. 313. 328. 371. 379.
(405). — Πρὸλ. τὸ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape-Benseler ὄνομα μῆνος ἐν Κρήτῃ
Ἄγυιος, καὶ τὸ πασίγνωστον ἐπίθετον τοῦ Ἀπόλλωνος Ἄγυιεύς.

ἀγχιμαθής, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 225, 34. ἔ. Taf.

ἀγχιπυλος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 83, 7. ἔ. Λ.

ἀγχίστευμα, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 352, 6. ἔ. Λ.

ἀγχίστευτικά δίκαια. ΑΝΩΝ. Λεξ. συνων. ἐν Not. et Extr. XIII, σ. 135.

ἀγχοροῦσα Βενετία ἄγχορος ἢ ἀγχορος οὔσα. Ν. ΧΩΝ. σ. 790, 1. ἔ. Β.

ἀγωγικὰ χρήματα. COD. JUSTIN. X, 30, 4. — «τῶν λεγομένων ἀγω-
γικῶν ἦται παραπομπικῶν. ΒΑΣΙΛΙΚ. 56, 10, 5.»

- αγωνιστάρχης, ὁ· agonistarcha. ΕΠΙΓΡ. ΛΑΤΙΝ. Gruter 38, 5.
 αγωνιστικωτέρως. ΤΖΕΤΖ. εἰς Ἑρμογ. σ. 29 ἐν Gram. An. Ox. IV, σ. 2.
 ἀδάκνως. ΚΑΙΣΑΡΙΟΣ ἐν Mi. Pa. gr. τ. 38, σ. 981.
 ἀδαμαντῖς, ἢ· adamantis. ὄνομα βοτάνης μαγικῆς, PLIN. h. n. XXIV,
 102. — ΔΡΥΛ. herb. 4.
 ἀδαμάστωρ· ἐπίθετον Ἑκάτης. ΥΜΝΟΣ ἐκδοθ. ὑπὸ E. Miller ἐν Mém. de
 litter. gr. σ. 442.
 ἀδασμολόγητος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 657, 1. ἔ. Β.
 ἀδεσσάτως. Ν. ΧΩΝ. σ. 616, 23. ἔ. Β.
 ἀδειπνία, ἢ. ΑΝΩΝ. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. et med. gr. min. II, σ. 194.
 ἀδελφίδες, αἱ· adelphides, εἶδος φοινικοβαλάνων. PLIN. h. n. XIII, 9,
 ἐνθα τινές ἀναγινώσκουσιν adelphidæ.
 ἀδελφιδέυς, ὁ· «Καλλικλεί τῷ ἀδελφιδεῖ.» ΕΠΙΓΡ. Κιόυρατῶν. Bul.
 de cor. hel. II, σ. 604.
 ἀδελφοπάτωρ, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1040. ἔ. Μι.
 ἀδέτως δεσμούμενον τὸ σκέλος τὸ Ἐπικτήτου. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 274,
 15. ἔ. Α.
 ἀδαιτητῶς βρώμασι χρώμενος. Ια. ΑΚΤΟΥΑΡ. ἐν Idel. phys. etc. τ. II,
 σ. 162.
 ἀδιάκλαστος, 2. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorcéti. d. Gr. σ. 257.
 ἀδιακέρυτος, ἢ. ΣΩΡ. ΕΦΕΣ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 256.
 * ἀδιαμόρφωτος, 2. ΟΡΕΪΒΑΣ. ἔ. Daremb. τ. III, σ. 681. — Ἐν τῷ
 ΘΣ κείται ἐξ ἄλλης πηγῆς τὸ ἀδιαμόρφητος, ἔπερ κακὴ γραφή.
 ἀδιάπρατος ἐμπορεία. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. I, σ. 167.
 ἀδιασείστως. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. ΑΝΔΡΟΝ. ΠΑΛΑΙΟΛΟΓ. καὶ ἄλλων ἐν Σάθα
 Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 213. 217. 226—7. 230. 239. 241—2.
 ἀδιαστάλτως. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 377, 12. ἔ. Β.
 ἀδιαφορέτης, ἢ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 281, 7. ἔ. Β.
 ἀδίδυμος φύσις ἢ ἀνευ διδύμων (ἔρχων). ΜΑΝ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 145.
 ἔ. Μι.
 ἀδιέκβατος ὁδός. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. σ. 462. ἔ. Μι.
 ἀδιέκχυτος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 102, 20. ἔ. Β.
 ἀδιεύθετος, 2. «τὸ πρὸς γινῶσιν τῶν βασιλικῶν πραγμάτων ἀδιεύ-
 θετον.» Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 303. ἔ. Β.
 ἀδικήμενος (= ἀδικούμενος), μτχ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e. —

Πρόβλ. κατωτέρω τὴν λέξ. ἀφαιρέσιμος, ἐνθα καὶ ἄλλα παραδείγματα τοῦ τύπου τούτου.

ἀδικοσυλᾶν. «αἱ κ' ἀδικοσυλῶ.» ΕΠΙΓΡ. Λοκρική, ξ. Ἰω. Οἰκονομίδου σ. 4.

ἀδικωτάτως. «ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ Ἄπαντα I, CLXV.»

ἀδίοπτος, 2. ΛΕΞΙΚΟΝ συνωνύμ. ἐν Not. et Extr. τ. XIII, σ. 139.

ἄδος, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἰλικαρνασσοῦ. Σαυ. 131. — Ἐπικυροῦται οὕτω τὸ παρ' Ἡσυχίου ἄδημα, ἄδος· ψήρισμα, δόγμα.

ἄδοσι· ἄνευ δόσεως χρημάτων. ΕΦΡΑΙΜΙΟΣ μοναχὸς σ. 1064. — Φοτ. νομοκ. τίτλ. Α, κεφ. κδ' ἐν Συντάγμ. καν. τ. 1, σ. 63.

Ἄδρόμιος, ὁ· ἔνομα μηνός. ΕΠΙΓΡ. Ἰαλου τῆς Θεσσαλίας. Rev. arch. 1876, II, p. 256—7.

ἄδρουσμός, ὁ· E. Miller παρέθηκε τὴν λέξιν ἄνευ μαρτυρίου ἐν Journ. d. Sav. Mai, 1868, σ. 315.

* ἄδυνάμέω, ὦ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 236.—Μόνον ὡς διάφορος γραφή τοῦ ἄδυνατέω ἐτέθη ἐν τῷ ΘΣ ἐξ ἑνὸς χωρίου τοῦ ΠΛΑΤΩΝΟΣ καὶ ἄλλου ἐν τῷ ΛΕΞΙΚΩΝ. Ἄς κῆται ἐδῶ καὶ ἡ τοῦ ΣΩΡΑΝΟΥ γραφή.

Ἄδωνιασταί, οἱ· ἔνομα θιασωτῶν τοῦ Ἀδώνιδος. ΕΠΙΓΡ. Ἰόδου. Rev. arch. 1864, II, σ. . . .

ἄδωροφόρητον βῆμα. Φοτ. ἐπιστ. ΣΜΒ, σ. 550. ξ. Ἰω. Βαλέττα.

αε, ἀντί αι. Ἰδε τὰ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ Αἰθρα, τὰ ε.

Αἰθρα, ἡ (= Αἰθρα). ΕΠΙΓΡ. ἐπὶ πηλ. ἀγγείου ἐξ Ὀλκίου τοῦ ἐν Ἰταλίᾳ. CIG 7746.

αἰβλυστος πηγῆ. ΑΝΩΝ. «Cod. Par. 39, fol. 119 r°.» — Παρὰ τῷ E. A. Sophr. κεῖται ἡ λέξ. ἐκ τοῦ ΜΑΞΙΜΟΥ Ὁμολογητοῦ II, 1245 σ.

αἰθρὺλητος, 2. Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 51.

αἰέκλαυτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 176, 12. ξ. Α.

αἰέκρουνος πηγῆ δακρύων. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 179, 4. ξ. Α.

αἰεκύμαντος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 944. ξ. Μι.

αἰεπαγής, 2. «τὸ μὴ αἰεπαγέας τῆς ἀρχῆς.» Ν. ΧΩΝ. σ. 595, 11. ξ. Β.

αἰεποθές πρόσωπον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 909. ξ. Μι.—Πρόβλ. τὴν ἐξῆς λέξ.

αἰεπόθητος, 2. ΝΑΥΚΡΑΤΙΟΣ εἰς τὸν θάν. Θ. ΣΤΟΥΔ. ἐν Μι. Ρα: gr. τ. 99, σ. 1828.

αἰετρεφής ψυχῆ· ἡ αἰεὶ τῷ λόγῳ Κυρίου τρεφομένη. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒΙΑ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 38, σ. 781.

ἀειφανῶς. Στίχοι Θ. ΒΑΣΙΛΑΜΩΝΟΣ ἐν Συντάγμ. καν. τ. 1, σ. 2.

ἀεναόβρυτος πηγῆ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. ξ. Μι.

ἀερόβιος, 2· βίων ἐν τῷ ἀέρι. ΚΑΙΣΑΡΙΟΣ σ. 1169. ξ. Μι.

ἀεροπτεροδρόμος Ἔρωσ. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣΑΝΤΖΑ. ε. 487. ξ. Μαυροφρύδου.

ἀερούφαντος περιπλόη (;). ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. τ. II, σ. 206.

ἀεροροίτητος, 2· (= ἀερόφοιτος). ΥΜΝΟΣ εἰς Ἥλιον. Miller ἐν Mèl. de litter. gr. σ. 447.

ἀετόδρομος, 2. «μεγαλοθύμου ἀετοδρόμου βασιλέως. Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 37 r°.»

ἀετόμορφος, 2. «ΓΕΡΜ. ΚΥΤΠΛΕΩΣ Cod. Coisl. 278, fol. 119 r°.» — ΜΑΝ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 20. ξ. Μι.

ἄζαθαί τύχαι (= ἀγαθὰ τύχα). «ΕΠΙΓΡ. Κύπρου ἐν Bezenb. Beitr. VI, σ. 212. — Ἴδε καὶ Philol. 35, 86.»

ἄζετωθέω (;) «εἰ δὲ τι κα ἄζετωθέωντι περὶ Νεοπάτρων [αἰ ἀπελευθερούμεναι δύο δοῦλαι] πεπονηρευμέναι ἢ τῶν Νεοπάτρων ὑπαρχόντων τι, κύρισι ἐόντω οἱ ἐπίνομοι κολάζοντες αὐτάς.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 369.

Ἄζωτιστὶ λαλοῦντες· ἐπίρ. ἐκ τῆς Ἀζώτου πόλεως τῆς Φοινίκης. ΝΕΕΜΙΑΣ ΙΓ, 24.

ἄθαμνος χώρα. ΤΙΜΑΡΙΩΝ ἐν Notic. et Extr. des Mss. τ. IX, μέρ. 2. σ. 169.

Ἄθάναιος, ὁ· μὴν Αἰτωλῶν, ἀντισοιχῶν τῷ Δελφῶν Ἡραίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 318. 337.

Ἄθαναῖσται, οἱ· ὄνομα ὀργεῶνων ἢ θιασωτῶν. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1864, II, σ. 462. — Ἀθηναῖστή καὶ Ἀθηναῖσται. ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. Ἀθην. τ. Β, σ. 402. 403.

ἄθεέω, ᾧ. «εἰ οὖν μὴ θεοπρεπῶς νοηθεῖη, λείπεται ἀθεή· σ α ν τ α εἰπεῖν κτλ.» ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 397. ξ. Μι.

ἄθέματα ὀνόματα τὰ μετοχικά. ΣΟΥΔΑ. ἐν λ. Τυραννῶν ὁ νεώτερος.

ἄθεμιτοπραγία, ἡ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 789. 893.

ἄθέσπιστοι συνήθειαι. ΛΕΟΝΤΟΣ Νεαρά Α.

Ἄθηναῖσμός, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 188, 23. ξ. Λ.

ἄθηροράγος, ὁ. ΣΩΦΡΟΝ. ΙΕΡΟΣΟΛ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 509: «ἄθηραν δὲ προσαγορεύουσι τὸν ἄρτον τὸν ἐν χύτραις μετὰ πέψιν ἐψόμενον.» — Ἴδε καὶ τὰ Λεξικά ἐν λ. ἀθάρα καὶ ἀθήρη.

ἀθλιψία, ἡ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 104. 2806. ξ. Wr.

ἀθυμοτέρως. ΣΧΟΛΙΑ εἰς Γρηγ. Ναζ. «Cod. Par. 996, fol. 97 r°.»

αἰγυρέλαιον, τό. ΚΑΙΣΑΡΙΟΣ σ. 949. ξ. Mi.

αἰδασμος, 2. (= ἄδασμ.) ΕΠΙΓΡ. ΧΙΟΥ. Bul. de cor. hel. III, σ. 243. 246.

Ἄιδωνίδος Δήθης ὕδωρ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κνίδου. Newton Halicarn. etc. 54.

αἰέναιος, 2. (= ἀέν.) ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Παντικαπαίου. Bul. Acad. Petropol. XIII, σ. 163.

αἰλόστρια (= ἀλλόστρια). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1881, σ. 77. — Πρὸλ. τὴν ἐξῆς λέξιν.

αἰλών (= ἀλλων)· γεν. πληθ. ἘΠΙΓΡ. Ἰδαλίου Κύπρου. Gau. 118, 14. Πρὸλ. τὸ Ἦσυχίου αἰλότροπον· ἀλλοιότροπον.

αἱματολουσία, ἡ. «Cod. Par. 1186, fol. 134 v°.»

αἱματόπνους, 2. (= αἱμόπν.) ΨΕΛΛΟΣ π. Ιατρ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 242.

αἱματόχροος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 456.»

αἱματοχύτης, ὁ. «Cod. Par. 2424, fol. 51 r°.»

αἱμισέων (= ἡμισέων). ΕΠΙΓΡ. Μυτιληναίων. Conze, Reise auf Lesbos. πίν. VI, 1.

αἱμόδαπτος πορφύρα. ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. ἐν μεταφρ. Βοηθίου σ. 54. ξ. Bétant.

αἱμοδόλιον, τό. «amobolium movere.» ΕΠΙΓΡ. Τεάτου Λατινική. Orelli Inscr. Lat. 2334. — Πρὸλ. τὰ ταυροδόλιον, κριοδόλιον.

αἱμόπτυστος χύσις. ΨΕΛΛΟΣ π. Ιατρ. ἐν Idel. phys. etc. I. σ. 230.

αἱμοτόκον ἦπαρ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. ξ. Mil.

αἱμόφθαλμος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 506.»

Αἰνιάρχαι, οἱ ἄρχοντες ἐν τῇ Αἰνιάνων χώρᾳ. ΕΠΙΓΡ. Ὑπάτης. Ἐφ. Ἄρχ. β'. περ. 442. Αὐτόθι ὁ ἐκδ. Π. Εὐστρατιάδης παρεδέχετο καὶ μετοχήν κατὰ γενικὴν πτώσιν Αἰνιάρχούντων. Σαφῶς δ' ἐπειτα ἐν ἄλλῃ ἐπιγρ. Ὑπάτης ἐκδοθ. ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 209 ἀνεγνώσθη Αἰνιάρχεόντων.

αἰνόγονος, 2. ΦΙΛΩΝ παρ' Ἀλεξ. πολυίς. ἐν Mül. fragm. histor. gr. τ. III, σ. 214.

αἰνός, ὁ. Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ διαινέω.

αἰνόφυτος, 2. «αἰνοφύτων ἀγλαὴν ἔρκος.» ΦΙΛΩΝ παρ' Ἀλεξ. πολυίς. ἐν Mül. fragm. histor. gr. τ. III, σ. 213.

* *αιολίζεσθαι*. ΕΥΣΤ. εις Ἴλ. Π, 363: «ἵνα κατὰ μὲν τὸ ἀναύητον ἰωνίζηται ἢ λέξις, κατὰ δὲ τὴν ἀποκοπὴν αἰολίζηται.» — Ἐν τῷ ΘΣ κείνται μόνον τοῦ ἐνεργ. τύπου αἰολίζειν παραδείγματα.

αιολόγραπτος βιβλος. ΥΠΟΞΗΜΕΙΩΣΙΣ ἔμμετρος χειρογράφου τοῦ ἐ' αἰῶνος παρὰ τῷ Gardthausen ἐν Griech. Palaeographie, σ. 305.

αἰπύνοος βασιλεύς. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄνδρου. Ross Inscr. ined. Π, 96.

αἰρεσιαρχικὸν γερόντιον. ΑΝΝΑ ΚΟΜΝ. τ. 2, σ. 356. ἔ. Β.

αἰσιμνᾶται, οἱ (= αἰσιμνῆται). ΕΠΙΓΡ. Μεγάρων. L. et F. 35.

αἰσιονομητήρ, ὁ· λέξις χάριν τοῦ ἐτύμου τοῦ αἰσυητήρ ἢ αἰσυμνήτης πλασθεῖσα. ΣΧΟΛ. Ἴλ. Ω, 347.

Αἰσκληπιός (= Ἀσκληπιός, Aesculapius). ΕΠΙΓΡ. ἐπὶ χαλκοῦ εἰδώλου ἐν Βονωνία εὑρεθέντος, πάνυ ἀρχαίως γράμμασι. CIG 6737.

Αἰσχυρώνειον μέτρον. MAR. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 105, 11. ATIL. FORTUN. αὐτόθι, σ. 293, 23.

αἰσχυρολέκτης, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 32, 22. ἔ. Α.

αἰσχυροτομία, ἡ. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 20, 3. ἔ. Β.

αἰσχυντήρια μὴ γένωνται τὰ νικητήρια. Θ. ΒΑΣΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 504.

αἰτηματικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 788. ἔ. Μι.

αἰτήσασθαι (= αἰτήσασθαι). ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 353.

αἰωνάρχης, ὁ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 767. ἔ. Μι.

ἀκαθαρθόστομος, 2. ΕΥΘ. ΖΥΓ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 130, σ. 1317.

ἀκαιρόγλωττος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 31, 13. ἔ. Α.

ἀκαιροφωνία, ἡ. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 62. ἔ. Blondel.

ἀκάκιστον (;), τό· «simplici purgatorio et sine aliqua malignitate, quod Græci cacaciston vocant.» CAS. FEL. de med. LXXVI, ἐκ διορθώσεως τοῦ ἐκδ. Val. Rose, ἐνθα τὰ χειρόγραφα ἔχουσι caciscaton ἢ cacisticon. (Μάλλον ἴσ. ἀναγνωστέον ἀκακέσ, ἢ ἀκάκητον.)

ἀκάμπιον, τό· ὄνομα ἀγωνίσματος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 444 — 446.

ἀκανθοτρόπος χέρσος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 103. ἔ. Μι.

ἀκαρδία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1181. ἔ. Μι.

ἀκαρσις ἢ τῆς κόμης. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1273. ἔ. Μι.

ἀκαταβολέω, ὦ. «κατενεγκάτω Ἀφροδίσει τὸν ἔρανον, οὗ ἐγγυεῖται

Ἰατάδας, μὴ ἀκαταβολέουσα μὲν καταδλάπτουσα Ἰατάδαν.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 139.

ἀκαταδυναστεύτως. ΑΝΑΡΟΝ. πρεσβύτ. θέσπ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 161, σ. 1050, 1070.

ἀκατακέραστος, 2. ΙΩ. ΑΚΤΟΥΑΡ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 320.

ἀκαταλείπτως (εἰ ὀρθῶς ἔχει ἢ γραφή). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 928. ἔ. Μι. μεταφράζεται ἐκεῖ indiesinenter.

ἀκατάπνευστος, 2. ΙΩ. ΑΚΤΟΥΑΡ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 370.

ἀκατάπρηστος, 2. ἀκαυτος. Ν. ΧΩΝ. σ. 732, 13. ἔ. Β.

ἀκατάπρηστος, 2. ΕΠΙΓΡ. Λήτης τῆς ἐν Μακεδονίᾳ. Mém. sur une mission au mont Athos, 1876, σ. 82.

ἀκάτειος ἰστός, ἀκάτειος κεφαλα. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 2343 a. — Ἐν τοῖς συγγραφεῦσιν εὐρηται μόνον ἢ διὰ τοῦ ἰῶτα γραφή.

ἀκαυστούμενος· μτχ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 212.

ἀκλυδωνίστως. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Α, 91.

ἀκμάδι βουλή. ΠΡΟΚΛ. (ἐν ἐπιμέτρῳ λόγῳ) εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 622. ἔ. Stallb.

ἀκδλαπτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 263, 42. ἔ. Λ.

ἀκολύβιστον ἀργύριον. ΕΠΙΓΡ. Τήνου. CIG 2334.

ἀκονίαστος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 358, 22. ἔ. Λ.

ἀκοντισία, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Τράλλεων. Bul. de cor. hel. VI, σ. 343.

ἀκοντιστήρια τὰ τῶν μεγάλων λίθων. ΑΓΑΘΙΑΣ σ. 147, 13. ἔ. Β. — ἀκοντιστήριον ἔπλον. Μ. ΠΛΑΝ. μετάφρασις Ὀσίδ. Μεταμορφ. Z, 680: jaculabile telum.

ἀκορσος, 2. ἀκέφαλος. «κόρσαι ἀναύχενες καὶ ἀκορσα σώματα πιπτόντων.» Ν. ΧΩΝ. σ. 822, 18. ἔ. Β.

ἀκουρυνυένθω (;) τῆ οὐπεραμερή· (= ἀκουρούθωσαν (;) αἱ ὑπερημερῖαι). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 465.

ἀκούσαντεν· μτχ. ἔνομαστ. πληθ. πτ. Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἀρθρον εν.

* ἀκουσιάζω. ΘΕΟΔΩΡ. ΑΛΑΝΙΑΣ ἐπίσκ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 140, σ. 396. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τῆς μέσης φωνῆς παράδειγμα ἐπέθη.

ἀκουσιοπαθέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 452. ἔ. Μι.

ἀκουστήριον, τό· ἀκροατήριον. ΠΟΡΦ. βίβη Πλωτίνου ἐν ἐκδ. Πλωτ. ὑπὸ Kirchhoff τ. I, σ. XXX. — «ΓΑΛΗΝ. 1, 39. D.»

- ἀκραίπαλωτον (= ἀκραίπαλον) πάνυ τὸ ἀψινθίου ἀπόδρεγμα. ΟΡΕΙΒ.
 ἔ. DAGEMB. τ. 5, σ. 585.
- ἀκριβεστέρως. «ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἑλληγορ. Ὀμηρ. Ἰλ. Προλεγομ. 169.»
- ἀκριβολόγησις, ἡ. ΛΕΟΝΤΟΣ Νεαρά Ν.
- ἀκριβωτής, ὁ. Κ. ΑΚΡΟΠΟΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 142, σ. 832.
- ἀκριδομελίτροπος Ἰωάννης. «ΧΡΙΣΤΟΦ. ΠΑΤΡΙΚ. ἐν Cod. PAR. 1578,
 σ. 63.»
- ἀκροβλαστοχρυσόμορφοι λάιγγες. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. ἐν Matr. AN.
 GR. II, σ. 565.
- ἀκρογέισιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 167. = Rang. Ant. hel. 771.
- ἀκροκαρτερεῖν· ὀλίγον περιμένειν, καρτερεῖν. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1246.
 ἔ. ΜΑΥΡ. — Ὅμοιον τὸ παρά ΖΑΜΠΕΛΙΑΙ (ἐν ἑπυλλ. σ. 57) «ἀκρόγυρε
 καὶ πέλευσεν.» Ἴδε ΜΑΥΡΟΦ. Δοκίμ. σ. 87. Τοιαῦτα δὲ ἐν τοῖς λεξικοῖς
 τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς εἶναι τὰ ἀκρόζεστος, ἀκρόζυμος κ. ἄλλα.
- ἀκροκόριον, τό· εἶδος βολεοῦ. PLIN. h. n. XIX, 30.
- ἀκροξίφης, ἡ. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 8. — Ἐν τῷ ΘΣ
 κεῖται μόνον τὸ ἀκροξιφίδιον ἐκ Γλωσσαρίων.
- ἀκρούουλος τὴν κόμην. Διὰ τοῦ ἐπιθέτου τούτου ἐρμηνεύει τὸ Ῥωμοῖ-
 κὸν ἔνομα Licinius ὁ ΙΩ. ΛΥΔΟΣ π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 23.
- ἀκροπύργιον, τό. Οἱ μετὰ ΘΕΟΦΑΝΗΝ (V. 88) σ. 331. ἔ. Β.
- ἀκροπυργώματα, τά. Τὰ κατὰ ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΦ. σ. 181. ἔ. Α.
- ἀκροτελευτί. ΦΑΤ. Ἀμφιλοχ. σ. 243. ἔ. Σ. Κ. Οἰκονόμου.
- ἄκταντος, 2· ἀφένευτος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1417. ἔ. ΜΙ.
- ἄκτινὸβόλημα, τό. ΓΕΡΜ. Β'. ΚΕΤΠΛΕΡΕ σ. 748. ἔ. ΜΙ.
- ἄκτινολογέω, ῶ. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. Ψαλμ. Cod. PAR. 371 A, fol. 328
 ν^ο: οὐκοῦν ἀκούωμεν αὐτοῦ χαριτογλωττοῦντος ἢ ἀκτινολογοῦντος.
 Ἔτι ΙΩ. ΖΩΝΑΡ. Cod. Coisl. 219, fol. 408 r^ο.»
- ἄκτινσφανῶς. ΜΑΞΙΜ. ὁμολ. παρὰ ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡΑΙ τ. Γ, σ. 492, 11.
 ἔ. Β.
- ἄκτισία, ἡ. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Β, σ. 993, 14. ἔ. Β.
- ἄκτιστῖται, οἱ· οἱ τὸ ἀκτιστον τοῦ Θεωρίου φωτὸς προσδεύοντες.
 ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 400. ἔ. Β. (Ἴδε καὶ τὰς ἐξῆς τρεῖς μωροσόφους
 λέξεις).
- ἄκτιστοἰἀκτιστον, τό. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 305. ἔ. Β.
- ἄκτιστόκτιστον, τό. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 305. ἔ. Β.

ἀκτιστότης, ἢ. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 469. τ. Β, σ. 1141. ἔ. Β.
 ἀλαστορικαὶ χεῖρες. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σάθα Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 46.
 ἀλατότελος, -τέλους, τό. ΑΝΔΡΟΝ. ΝΕΩΤ. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. ἐν Μι. Ρα. gr.
 τ. 161, σ. 1113.

ἀλγεινοτέρως. «ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. p. 1149 D.»

ἀλεκτόριον, τό. ΕΠΙΓΡ. ΚΙΒΟΥΡΑΤΩΝ. Bul. de cor. hel. II, σ. 610. —
 Ἄλλο τι σημαίνει ἢ λέξ. παρὰ τὸ ἀλεκτόριον, τὸ ὑποκοριστ. τοῦ ἀλέκτωρ,
 τὸ παρὰ ΘΕΟΦΑΝΕΙ σ. 437, 13. ἔ. Β.

ἀλεκτροφωνίον, τό. (= ἀλεκτροφωνία). ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. . . ἔ. Μι.
 Ἄλεξανδρεϊάθεν, ἐπὶ. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ, ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 100,
 σ. 416.

Ἄλεξιακὸς τρίκλιнос (οἶκος). Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 263, 8. τ. Β, σ. 89,
 18. ἔ. Β. — Ἄλεξιακὰ κατηχουμενεῖα. Ν. ΧΩΝ. ΘΗΣ. ὀρθοδοξ. ἐν Μι.
 Ρα. gr. τ. 140, σ. 269. 273. 276.

ἀλεξιλυπος, 2. Ν. ΧΩΝ. «Cod. Ven. fol. 114 r°.»

ἀληθεστάτως. Θ. ΛΑΣΚ. «Cod. Par. 3048, fol. 57, r^o.»

ἀληθινάερα κοντομάνικα χροσκά. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 641.
 ἔ. Β.

ἀληθινόχρουςος, 2. «alethinocrustæ vestes.» COD. THEOD. XV, 7, 11.

ἀληθινοπίπεροι κίονες. Οἱ μετὰ ΘΕΟΦΑΝΗΝ III, 42. — Ἡ λέξ. χρῶμα
 τι λίθου ἐμφαίνει, πορφυρίτου ἴσως, προσόμοιον τῷ τοῦ πεπέρεως.

ἀληθοσοφία, ἢ. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒΙΑ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 580. ἔτι τ.
 38, σ. 764. 792.

ἀλήτιμος, 2. πλανώμενος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1448. ἔ. Μι.

Ἄλιαῖος, ὁ ἔν. μηνός. ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel.
 2477.

ἄλιασμα βουλᾶς. ΕΠΙΓΡ. Γελῶν. SIG 5475. — Ἀκραγαντίνων 5491.
 — Κατὰ τὸν ἐκδ. σημαίνει decretum, δόγμα ἐν ἀλία. Ἄλλ' ἴσως σημαίνει
 μᾶλλον σύνοδον τῆς ἀλίας, ἐκκλησιασμὸν, συνεδρίαν, διότι ἢ λέξ. δόγμα
 ἀναγινώσκειται ὡσαύτως ἐν αὐτοῖς ἐκείνοις τοῖς δυσὶ ψηφίσμασιν ὡς τι δια-
 φορητικόν.

ἀλιμένευτος, 2. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 225. ἔ. Β.

ἀλίνηκτος πηγῆ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 733. ἔ. Μι.

ἀλιπαρεῖ (;). ΜΕΤΡΟΛΟΓ. συγγραφ. ἔ. Hultsch τ. Α, σ. 274. 14.

Ἄλκεσίπεια, τὰ θυσία καὶ δαμοθoinία τις ἐν Δελφοῖς εἰς μνήμην

'Αλκείππου τινός, δωρησαμένου ἐπὶ τούτῳ ἀργύριον τῇ πόλει. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 436.

'Αλκιδῆμος· ἐπίθετον 'Αθηνᾶς ἐν Μακεδονίᾳ. LIV. XLII, 51, 2.

ἀλκιμότης, ἡ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 48. ἔ. Β.

ἀλλαθεάδες, αἱ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 66: «Θαψάτω καὶ τὰς ἀλλαθεάδας ποιησάτω, καθὼς νομίζεται.» 110: «ποιησάτω δὲ καὶ τὰς ἀλλαθεάδας καὶ τὰ λοιπὰ νομιζόμενα πάντα.» 131: «ποιήσας τὰ νομιζόμενα τὰ ἐν τὰν ταφάν καὶ ἀλλαθεάδας.» — Ἴσως ἐκ τοῦ ἀνὴρ ἀνστερητικῆς καὶ λάθρα ἡ λέξις. ὥστε νὰ σημαίη τὸ νῦν παρ' ἡμῖν μνημόσυνον τοῦ θανόντος.

ἀλλακτικῶς. ΣΧΟΛ. Εὐρ. Ἐκ. σ. 1135.

ἀλλαντοχορδοκοιλιεντεροπλύτης, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

ἀλλατάσει· ῥῆμα γ' προσ. ἐγκλισ. ὑποτακτικῆς, ἀγνώστου σημασίας. ΕΠΙΓΡ. Γόρτυνος τῆς ἐν Κρήτῃ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 465: «ὁ ἀποδόμενος... αἱ κα νικαθεῖ, διπλεῖ καταστάσει καὶ τι κάλλατάσει, τὸ ἀπλόον ἐπικαταστάσει.»

ἄλλει (= ἄλλω)· δοτ. πτ. ἀρσ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. — Ἴδε τὸ ἄρθρον τετ.

ἀλληλεύφραντος, 2. ΑΝΩΝ. χειρόγραφ. ἐν ἐπιστολῇ τοῦ Bentley, προστεθείση εἰς τὴν ἐν Βόννη ἐκδ. τοῦ Ια. ΜΑΛΑΛΑ, σ. 683.

ἀλληλογέω, ὦ· λέγων ἄλλα ἀντ' ἄλλων ἀρνούμαι τι. «ἂν ἐφαγες ἔνον πρᾶγμα, μὴ κρύψης τοῦτο, μὴ ἀρνηθῆς, μὴ τὸ ἀλληλογόγησῃς.» ΣΠΑΝΕΑΣ σ. 328. ἔ. Μαυρ.

ἀλληλογονώριστος, 2. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2262. ἔ. Wf.

ἀλληλοκρότητος, 2. ΓΕΡΜ. ΚΣΤΗΛΩΣ «Cod. Coisl. 278, fol. 50 v° καὶ fol. 190 r°.»

ἀλληλότιμος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. «Cod. Par. fol. 28 v°.»

ἀλλοθαλῆ δένδρεα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 383, σ. 230. ἔ. Α.

ἀλλοιοπρόσωπος, 2. «Cod. Par. fol. 55 r°.»

ἄλλοιρ πλειονερ (= ἄλλους πλειονας). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.— Πρὸς. περὶ τῆς καταλήξεως ερ=εσ ἀντὶ ας, τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄρθρον χάριτερ.

ἀλλοχοτία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 37, 16, 167, 22, 232, 7. ἔ. Α.

ἀλλοποιός ἐστὶν ἡ ἑτερότης. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρημ. σ. 569. ἔ. Stallb.

ἀλλοσεβής, 2. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 267, 6. ξ. Β.

ἀλλοτριότροπος, 2. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Α. σ. 349, 23. ξ. Β.

ἀλλοσρήτωρ, δ· ὁ ἄλλης φράτρας ὢν. ΕΠΙΓΡ. Νεαπόλεως τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι. SIG 5785.

ἀλλόχωροι· ἀλλοδαποί. Ν. ΧΩΝ. σ. 510, 7. ξ. Β.

ἄλλυ (= ἄλλο). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340, e, c. 38.

ἀλογοθετήτως· χωρίς νὰ δοθῇ λογαριασμός. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σάθα Μεσ. βιβλιοθ. τ. Α, σ. 26.

ἀλογοπάθειαι, αἱ. ΠΛΩΤΙΝ. ξ. Κίτch. τ. Α, σ. 298, 22.

ἄλλοθεν (= ἄλλοθεν). ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆ. CIA I, 463, 1. Οὕτω ἐν ἀρχαϊκαῖς ἐπιγραφαῖς Ἀττικῆς καὶ τὰ Τέτιχον, Ἴποθωντιδός, Ἴποστράτο, Μυρίνη καὶ ἐν ψήφισματι τῶν τελευταίων ἐτῶν τοῦ Πελοποννησιακοῦ πολέμου τὰ ἄλο, γραμματέα ἐν Ἀθην. τ. 5, σ. 514, περὶ ὧν ἴδε G. MAYER, Griech. Gram. § 287. Πρὸβλ. καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ καλιτέρος. Γνωστὸν δέ, ὅτι καὶ οἱ παλαιότατοι Ῥωμαῖοι δὲν ἔγραφον διπλᾶ τὰ σύμφωνα.

*ἀλοιμμός, δ· (ἐκ τοῦ ἀλείφω). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 167. ἐπι Rang. Ant. hel. 772. — Ἡ γραφὴ ἀλοιμός ἢ ἐν τῷ ΘΣ ἡμαρτημένη.

ἀλουργοιδεῖς κωδικελλοι. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 710. ξ. Β.

*Ἄλσειος μῆν. ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 224. — Ὁ ἐκδότης λέγει, ὅτι καὶ ἐν ἄλλῃ ἐπιγρ. ἀνεκδότῳ τῶν Σποράδων νήσων εὔρηται ὁ μῆν οὗτος.

ἀλυξείω. ῥῆμ. ἐφετ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 355, 11. ξ. Β.

ἀλυταρχία, ἡ. Cod. JUSTIN. I, 36, 1.

ἀλωηφόρος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 736. ξ. Μι.

ἄλωμα, τό· ἀνάλωμα. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 2.

ἄλωπεκισμός, δ· πανοῦργος τρόπος ἀλώπεκος. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 284, 19. ξ. Β.

ἀμχυρόστιχτος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 211. ξ. Μι.

ἀμβλυήκος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 287, 14. ξ. Λ.

ἀμβροσιδότης, δ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 770. ξ. Μι.

ἀμθοδεύτως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 262, 28. ξ. Λ.

ἀμειψιμοίρητος (= ἀμειψιμοίρος). ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. Févr. 1878, σ. ..

ἀμετάμειπτος, 2. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σάθα, τ. Α, σ. 75.

ἀμετάμορφος, 2. ΘΕΟΦΥΛ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. IV, 8, σ. 175, 5. Ἐ. Β.

ἀμετασχηματίστως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 484. Ἐ. ΜΙ.

ἀμετατρόπως. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒΙΑ σ. 760. Ἐ. ΜΙ.

ἀμέτοιστος, 2. «ἀπὸ τοῦ ταμείου τῶν ἀμετοίστων προσόδων.» ΕΠΙΓΡ. Ἐλαίας, ἐκδοθ. ὑπὸ Gelzer ἐν Beitr. zur Gesch. u. Topogr. Kleinasiens von E. Curtius, σ. 69. Ἐρμηνεύεται δὲ αὐτόθι, σελ. 71, τὸ ἐπιθ. ὡς = ἀκίνητος, δηλ. ἐκ τῶν τῆς ἐγγείου οὐσίας. Ἰσως ὀρθῶς.

ἀμετρῆσίη ἐπέων. ΕΠΙΓΡ. Ἐπιδαύρου. Ἀθην. τ. Γ, σ. 274.

ἀμικτέσσα· λέξις χάριν τοῦ ἐτύμου τῆς Ὀμηρ. λέξ. ἀμιχθαλέεσσα πλασθεῖσα. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Ω, 753.

ἀμμοφανῆς χθῶν. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. Rev. arch. 1874, σ. 148.

ἀμνά, ἢ (= ἀμνή). ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 217.

Ἄμορρασωνθήρ· θεὸς μέγιστος, προστάτης Θεῶν τῶν Αἰγυπτίων. CIG 4717. Κατὰ τοὺς ἐκδ. ὁ αὐτὸς τῷ Ἄμμωνι.

ἀμορφώτως. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 780. Ἐ. Stallb.

ἀμπελοτόκος, ἢ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 785. Ἐ. ΜΙ.

ἀμπελοχελώνη, ἢ ὄνομα μηχανῆς. Ἡρων ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 208. 214.

ἀμυγδαλέλαιον, τό. Σηθι π. τροφ. δυνάμ. Ἐ. Langkavel, σ. 38, 11. 39, 26.

ἀμύδρωψ· ἐπιθ. «τῷ ἀμύδρωπι ἐμοί.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1256. Ἐ. ΜΙ.

*ἀμυγχαῖα καὶ οὐ πάνυ δυσούλωτα πλήγματα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 358. Ἐ. Δ. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐν παράδειγμα μόνον τῆς λέξεως ἐτέθη ἐκ τοῦ Πλατωνικοῦ διαλ. Ἀειόχου, ἀλλ' ἔθεωρήθη ἐκεῖ ἀμφιδόλου ἀναγνώσεως.

ἀμφαναβαίνων· μιχ. Γ. ΠΑΧ. (ἐν ἐμμέτρ. λόγ.) τ. Β, σ. 305, 3. Ἐ. Β.

Ἀμφιαίρεια, τά. Ἰδε Ἀμφιέραα.

Ἀμφιάραον, τό. (= Ἀμφιαράειον, Ἀμφιάρειον). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 471.

ἀμφίγος· λέξ. χάριν ἐτυμολογίας ποιηθεῖσα παρ' ΕΥΣΤΑΘ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Ν, 147: «ἀμφίγυα δὲ λέγει ἐγχεῖ ἢ τὰ ἀμφοτέρωθεν ἐπάγοντα γόνον, ἀπὸ τε τῆς ἔμπροσθεν αἰχμῆς καὶ τοῦ ἐν τῷ πέρατι αἰδηρέου στύρακος, ὡς οἶονεῖ ἀμφίγυα καὶ Αἰολικῶς ἀμφίγυα, ἢ κτλ.»

ἀμφιδείδιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν, ἐν Χρυσάλλιδι, τεύχει τῆς 15 Δεκεμβρίου 1865.

(ἀμ)φιδεκατία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Ἰθην. τ. Α, σ. 257.— Ἡ λέξις θὰ εἶναι ἕτερος τύπος τῆς παρ' Ἡουχίφ ἀμφιδεκάτης, ἥς ἡ ἐκεῖ ἐρμηνεία εἶναι· ἢ μετὰ εἰκάδα (δεκάτην) ἡμέρα παρ' Ἀρκάσιον. Ἴδε ὅσα περὶ τούτου εἶπεν ὁ USENER ἐν Rhein. Mus. 1879, σ. 424 κ. ἐξ. Ἀμφεικάς δὲ λέξις ἀνεγνώσθη ἐν Θηραϊκῇ ἐπιγρ. ἐν CIG 2448, ἐνθα ὁ ΒΟΕΣΚΗ τὴν ἡρμηνεύσεν εἰκοστὴν πρώτην. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει ἀμφεικάς· ἢ περὶ εἰκάδα. Ἔτι ἔχει ὁ αὐτὸς ἀμφικάς· ὑστέρᾳ (δεκάτη).

ἀμφιδέσμοι τριχῶν (κεφαλῆς) ὑπένθετοι. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 71. Αὐτόθι σ. 73: ἀμφιδέσμων πυργώματα.

ἀμφιέριμι· «οὐδὲ γὰρ ἦν πολλοὺς ἀμφιῖῶν κύκλους τῆς ἀρετῆς.» Ν. ΧΩΝ. σ. 574, 1. ἔ. Β.

Ἀμφιέρα, ἄων, τὰ· ἐορτὴ τοῦ Ἀμφιαράου καὶ ἀγών. ΕΠΙΓΡ. Ἰθηνῶν. CIG III, 1171. 1177. ἐν δὲ 1193: Ἀμφιαίρειων, ἐν δὲ 1174 καὶ 1198: Ἀμφιερείων. οὕτω καὶ ἐν Ἰθην. τ. Ζ, σ. 393.

ἀμφιθέαμα, τό· (= ἀμφιθέατρον.) «ΜΑΡΤΥΡΟΛΟΓ. ἔκδ. Reinart τοῦ ἔτ. 1731, σ. 391.»

ἀμφιθέματα, τὰ· «ἀμφιθέμασι βασιλικοῖς περιστολίσαι» ΚΟΣΜ. ΓΕΡΟΣ. σ. 482. ἔ. ΜΙ.

ἀμφικάκως. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1017. ἔ. ΜΙ.

ἀμφίκροτοι ψαλμοί. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἰθηνῶν. CIG III, 82.

ἀμφιλαλέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 25, 23. ἔ. Λ.

ἀμφιλλεγόμενα, τὰ. ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Δήλφ. Bul. de cor. hel. III, σ. 292.— Τὰ δύο λ ὄχι ἴσως ἀνευ λόγου, ἀλλὰ διὰ τὸ ἐκλιπὸν ε τῆς ἀμφίς προθέσεως.

ἀμφίνοιαι, αἰ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 218, 12. ἔ. Β.

ἀμφιπαλῆς εἰρήνη. Ν. ΧΩΝ. σ. 637, 14. ἀμφιπαλῆς μάχη σ. 308, 13. ἔ. Β.

ἀμφιπαρασχεδόν, ἐπίρ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. (ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ) σ. 622. ἔ. Stallb.

ἀμφισθητηματικὸς, 3. ΑWIN. ἐν Spreng. rhet. gr. τ. 1, σ. 344, 7.

ἀμφίσπορα, τὰ· (amphispora.) ΕΠΙΓΡ. Λατιν. Λαμίας. CIL III, 586.— Πρῶτον ἐκιδόντες ἡμεῖς ἐν τῇ Ἰθηνῶ τῆς 22 Ἰουνίου 1855 τὴν ἐπιγραφὴν ταύτην, εἶπομεν εἰκαστικῶς, ὅτι ἡ λέξις θὰ σημαίνει χωράφια ἐν μεθορίοις καίμενα (τῶν Λαμιέων καὶ Ὑπαταίων) καὶ σπειρόμενα ὑπ' ἀμφοῖν ἐξ ὑπαμοιῆς παρ' ἕτος. Ἐκτοτε δὲν ἐνετύχομεν ἄλλη ἐρμηνεία τῆς λέξεως.

ἀμφιστρεφόμενα τὸν Πόντον μειράκια. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 115.

0341.

Ἄμφιωνα, ἡ· θεά τις ἢ ἡρώνη. ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel. 2477.

ἀμφύχουσα· (= ἀναψύχουσα) μτχ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 385, σ. 312. Ἐ. Λ.

Ἄμων ἢ Ἄμών, ὠνος, δ· μὴν ἐν Ἄμφισση, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἐλάτῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 19. 257.

ἀναβαδίσσας· μτχ. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβ. Θ. Στουδ. σ. 286. Ἐ. Μι.

ἀναβεβηκότως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 525. Ἐ. Μι.

ἀναβίωμα νεκρῶν. ΦΑΤ. Ἄμφιλογ. σ. 309. Ἐ. Σ. Κ. Οικ.

ἀνάγγελμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Παντικαπαλου. Ἐ. ΙΟΥΡΓΕΒΙΤΕ ἐν Ὀδησσῷ, 1880 (ῥωσσιστί.) = Bul. de cor. hel. V, σ. 74.

ἀναγεμίζω. ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 209. 213. 247.

ἀναγκαστήρες ἀτρακτοὶ Μοίρας. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄμοργού. Ἄθην. τ. Β, σ. 407.

ἀναγλυπτικός, 3. «anaglypticum metallum.» ΣΙΔΟΝ. Epist. IX, 13.

ἀναγνώσιμα, τά. ΤΙΒΕΡΙΟΥ νεαρά Α, 2.

ἀναγοκατάγοντα, τά. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάε. σ. 672. Ἐ. Β.: «ἀναγοκατάγοντα σὺν τῶν ἱμανταρίων αὐτῶν κ'.» Ἡ Λατιν. αὐτόθι μετάφρ. ἔχει· «cilonia (κηλώνεια) cum suis loris 20.» — Τοιαύτας λέξεις ἔχομεν τὴν σήμερον ἐν χρήσει (τίς οἶδεν ἀπὸ πόσων αἰώνων·) τὰ ἀναίθοκαταϊθαίνω, χοροπηθῶ, παιζογελῶ, περνοδιαθαίνω, καὶ ἄλλας. Μία τούτων εἶναι καὶ τὸ λυσοδένω ἢ λυσοδένω, τοῦ ὁποῦ ἀπαντῶντος ἐν δημοτικῷ ἄσματι (παρὰ τῷ Λ. Passow CCCCXXI, 12: τὸ μικρὸ παιδί... ἔσ' τὰ γλυκοχαράμματα ποῖς νὰ τὸ λυσοδέση;) δὲν κατενόηθη ἢ σύνθεσις παρὰ τοῦ ἐκδότου, ὅστις ἐν τῷ indice verborum τὸ ἐξηγεῖ· «idem videtur quod ἀλυσοδέ(ν)ω, h. e. catenis vincere, λ. παιδίον, infantem fasciis involvere.» Ὅχι, ἀλλὰ πρῶτον νὰ τὸ λύση τῶν φασκιῶν ἐξυπνήσαν καὶ ὕστερον πάλιν νὰ τὸ δέση ἀφοῦ τὸ σφογύση ἢ λούση. Πρὸβλ. ἐτι τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἀφαγόπιος.

ἀναγραφήμειν. Ἰδε ἐξήμειν.

ἀναγραφῆσ(αι)· κατ' ἀόριστον ἀπαρεμφ. ἀντὶ ἀναγράψαι. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Bul. de cor. hel. III, σ. 293. — Πρὸβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ καταναγραφέω.

ἀναγραφικός, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 66, 2. 131, 7. Ἐ. Λ.

ἀναγύρευσις, ἡ. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 160, 2. Ἐ. Β.

*ἀναγωγία ἢ πρὸς θεόν. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒ. σ. 800. Ἐ. Μι. — Ταύτης τῆς σημασίας οὐδὲν παράδειγμα κεῖται ἐν τῷ ΘΣ.

ἀναδεκτέον. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 574, 8. ξ. Β.

ἀνάδιπλα τὰς βασιλικὰς τέντας ἐπιφέρεισθαι χρῆ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασι. τὰξ. σ. 463. ξ. Β.

ἀναδόμησις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 40, 9. ξ. Λ.

ἀναδοτικῶς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 230. ξ. ΜΙΛ.

ἀναδρομάδην. Θ. ΣΤΟΥΔ. ἢ ΦΩΤΙΟΣ.

ἀναθεματιστικὴ ἀπόφασις. Θ. ΣΤΟΥΔ, σ. 1024, ξ. ΜΙ.

ἀναθεματιστὸς, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 469. ξ. ΜΙ.

ἀναθέμειν (= ἀναθέμεν, ἀναθεῖναι). ΕΠΙΓΡ. Γέλας CIG 5475, 25. ἐπι Καρπάθου. Rev. arch. 1864;

ἀναθετικὴ· ἐπιστολῆς εἶδος, «δι' ἧς τὴν ἐαυτῶν γνώμην ἀνατιθέμεθα τινι τῶν φίλων, συμβούλης τῆς παρ' αὐτοῦ δεόμενοι.» [ΛΙΒΑΝΙΟΥ] ἐπιστολ. χαρακτ. ἐν Jahrb. f. klas. Philol. 1869, σ. 555. 561.

ἀναθήγησις, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 122. ξ. ΜΙΛ.—Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 110, 30. ξ. Α.—Ἔχει δὲ τὴν λέξ. καὶ ὁ Ε. Α. Soph. ἐκ τοῦ ΚΥΡΙΑΛΟΥ, I 657 Α.

ἀνάθησις, ἡ. (= ἀνάθεσ.) ΕΠΙΓΡ. Καλύμνου. Ἐφ. Ἄρχ. 3148.

ἀναθυρώ, ῶ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἄθην. τ. Δ, σ. 372.

ἀναιλίθαι. Ἦδε θαί.

ἀναιραιορημένος καὶ ἀναιραιορημένος (τοῦτο δις). ΜΥΧ. ΕΠΙΓΡ. Θασίων. Cau. 137, 3. 5. 12.

ἀναιρέσιμος χρόνος· ὁ τῆς ἀναιρέσεως ἤτοι θανάτωσης χρόνος. Οἱ μ. ΘΕΟΦ. (Συμ. μάγ.) σ. 610. ξ. Β.

ἀναισίτοι (εἰ μὴ σφάλμα τυπογρ.) συμφοραί. ΙΩ. ΛΥΔ. π. διοσημ. ξ. Wachsm. σ. 98, 26.

ἀναιτιασμός, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1365. ξ. ΜΙ.

ἀνακκινιστής, ὁ. «ΚΥΡΙΑ. ΑΔΕΞ. II, 32 Β.»—Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 72, 10. ξ. Λ.

ἀνακαλλωπίζω. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 87, 19. ξ. Β.

ἀνακαμπτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΓ. σ. 153.

ἀνάκαμπτος, 2. ΜΑΡΤ. CAPELLA IX, § 958.

ἀνάκεικε δραχμάς κτλ. ΕΠΙΓΡ. Μαντινέας. L. et F. 352 i.—Φαίνεται ἡ λέξ. κειμένη ἀντὶ τοῦ ἀνέθηκε· ἴσως δ' ὁ παράξενος οὗτος τύπος ἐσχηματίσθη ὡς ἀπὸ τινος ῥήμ. ἐνεργ. ἀνακέω, ὑπάρξαντός ποτε τυχόν ἐν χρήσει, ὕστερον δ' ἐκλιπόντος, ἐξ οὗ καὶ τὸ οὐδέτ. ἀνάκειμαι.

ἀνακερμάτιστος, 2. «ὁ στρατηγὸς κατεπίγει τὰ πλήθη μὴ ἀνακερμάτιστον, ἀλλὰ σύμφωνον ποιήσασθαι τὴν διάβασιν τοῦ ποταμοῦ.» ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 278, 8. ξ. Β.

ἀνακλητέος, 3. ΕΥΣΤ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 427.

ἀνακογχύλισμα, τό. ΟΡΕΙΒ.

ἀνακομιστής τῆς ἀρχαίας εὐδαιμονίας. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 162, 28. ξ. Α.

ἀνάκραξις, ἡ (= reclame.) ΕΓΓΡΑΦΟΝ Νερίου ντὲ Ἀτζαϊώλη, τοῦ ἐτ. 1387 μ. Χρ. ἐν Buchon rech. sur la princ. de Morée, τ. Ι, σ. 421-2.

ἀνακρεμαστήρες, οἱ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. ...

ἀνακτορικῶς.

ἀνακώχευσις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 94.

ἀνακώχευτέον τοῦ πάθους. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 262, 5. ξ. Α.

ἀναλίθαδία, ἡ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 27. ξ. WΓ.

ἀναλίθαδον, τό. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 29. 195. ξ. WΓ.

ἀναλυτέον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 165.

ἀναμέρισις χρόνου. ΙΩ. ΛΥΔ. π. μην. 4, 46.

ἀναμετρικῶς. ΓΕΜΙΝΟΣ ἐν Chronologie de Ptolémée, ed. Halma, σ. 69.

ἀναμικτέον. ΟΡΕΙΒ. ξ. ΔΑΡ. τ. V, σ. 51.

ἀναμισθωσις, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἱεροῦ Ποσειδῶνος ἐν Καρία. L. et W. 483.

ἀνάμνημα, τό. ΕΥΣΤ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 427.

ἀναμνηστήρια τῶν πεπραγμένων καὶ χαριστήρια. Ν. ΧΩΝ. σ. 23, 3. ξ. Β.

ἀνανδρότης, ἡ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 109.

ἀνανεοποιεῖσθαι. ΕΡΜΑΣ ξ. Tischend. ὄρ. Γ, XIII.

ἀνανεωτής, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀφροδισιάδος τῆς ἐν Καρία. CIG 2804.

ἀνανθάμιλλος, 2. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 87.

ἀναξέων· μτχ. ΕΠΙΓΡ. Λεάδειας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 372, σ. 123. — ἀναξέων, ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 167, σ. 72.

ἀναξηραντέον. ΙΩ. ΑΚΤΟΥΑΡ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 336.

ἀναξηρασμός, ὁ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 200.

ἀναπαίτητος, 2. ΑΝΔΡΟΝ. ΠΑΛΛΙΟΔ. χρυσόβουλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 221.

ἀναπαυστήρες οἶκοι. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 23.

- ἀναπεμπασμός, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 382, σ. 201. ἔ. Λ.
 ἀνάπλοκος, 2. «ἀνάπλοκέ μου κρεμασμέ κ' ἐνήδονέ μου πόθε.»
 ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. 1464. ἔ. WΓ. — Παρατηρῶ ὅμως, ὅτι ἐκλείπει τὸ ἐπίθ. τοῦτο,
 ἄν προτιμηθῇ ἡ τοῦ Μαυροφρ. γραφή, ὅστις ἐξέδωκεν· ἀναπλοκή μου, κρε-
 μασιέ. Πλεῖσται δὲ αἱ διαφοραὶ γραφῶν παρὰ τοῖς δυσὶ τούτοις ἐκδόταις.
 ἀναπόησις, ἡ. ΕΥΓΤ. ΘΕΣ. σ. 113. ἔ. ΜΙ.
 ἀναπόληψις, ἡ. ΕΥΓΤ. ΘΕΣ. σ. 416. ἔ. ΜΙ.
 ἀναπολιζώ. «ἐπεὶ δ' ἀνεπόλισεν ὁ Μανουὴλ τὸ Δορύλαιον.» Ν. ΧΩΝ.
 σ. 229, 15. ἔ. Β.
 ἀναπομπεύω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 354, 9. ἔ. Λ.
 ἀναπορικά, τά.
 ἀναποτάκτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 812. ἔ. ΜΙ.
 ἀναπόταμον, τό. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 27. ἔ. WΓ. — Πρὸλ. ἀναλίδαδον.
 ἀναπότιτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 310, 6. ἔ. Λ.
 ἀνάπτησις, ἡ. Μ. ΦΙΑΗΣ τ. Α, σ. 170. ἔ. ΜΙ.
 ἀνάρετος σοφία. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 427.
 * ἀναρτίπισμός, ὁ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1004. ἔ. ΜΙ. — Ἡ λέξις κεῖται μὲν ἐν
 τῷ Θ Σ, ἀλλ' ἀμάρτυρος.
 * ἀνάρχως· ἀνευξάρχης, τ. ἔ. ἐξουσίας, ἡ τοῦ κύρους αὐτῆς. Θ. ΒΑΛΣ.
 ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 3, σ. 578. — Ἡ σημασία αὕτη δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ Θ Σ.
 ἀνασειστικὸς, 3. ΕΥΓΤ. εἰς Ἴλ. Β, 235.
 Ἄναστασιακός, ἡ, ὄν, λ. χ. τρικλινα. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασιλ. τάξ. σ.
 392. ἔ. Β.
 ἀναστερίζω. ΣΧΟΛ. εἰς Ὅμ. Ἴλ. Σ, 486.
 ἀναστρώννυμαι. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 18.
 ἀνασωφρόνησις, ἡ. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΡΙΒ.
 ἀνατλάσεις συμφωρῶν. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 226.
 ἀνατρέπελος, 2. «πάντα δ' ἀνάτρεπελα στεροπαῖς ἰκέλη ταχυ-
 τῆτι.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 382, σ. 199. ἔ. Λ.
 ἀνάτρεπτος, 2. ΛΕΟΝΤ. νεαρά Ν.
 ἀνατρομάζω. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 3275. ἔ. WΓ.
 ἀναυαγήτως. Ν. ΧΩΝ. σ. 400, 16. ἔ. Β.
 ἀναφανίζεσθαι. ΕΡΜΑΣ ἔ. Ang. et Dind. σ. 20, 17.
 ἀναφέρητος (;) ἠλψις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1477. ἔ. ΜΙ.

ἀνάφραγμα, τό. Θ. ΣΤΟΙΔ. σ. 1232. Ξ. ΜΙ.

ἀναφωνητικῶς. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. Π, 46.

ἀναχειροτόνησις, ἡ. ΜΑΤΘ. ΒΛΑΕΤ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 6. σ. 507.

ἀναχειροτονία, ἡ. ΘΕΟΔ. ΑΛΑΝΙΑΣ σ. 405. Ξ. ΜΙ.

ἀναψυχοῦν· «ἀναψυχῶσωμεν νεκράς ψυχὰς καὶ τεθλιμμένας.»
Τὰ κατὰ ΚΑΛΛΙΜ. Κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1737. Ξ. Λ. ἐν δὲ σ. 1768: ἀναψυ-
χοῦται μετ' αὐτοῦ.

ἀνγράφεν, ἀνγράφαι, ἀνγραψάνθω (= ἀναγράφειν, ἀναγράψαι,
ἀναγραψάντων=ἀναγραψάτωσαν). ΕΠΙΓΡ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἐλ-
λάδι. CIG 5774. — Αἰγροσθενιτῶν. L. et F. 1.

ἀνγράφοντεν. Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ εν.

ἀνδιχάζειν· «αἶ κ' ἀνδιχάζωντι.» (= ἐὰν διχα γένωνται, διχο-
ψηφῶσιν.) ΕΠΙΓΡ. Λοκρ. Ξ. Ἴω. Οἰκ.

ἀνδοκίάρχης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. μολυβδίνου σταθμίου. CIG 8545. — Ἀρχῆς
τινος ἔνομα, ἀλλὰ ποίας, ἀδῆλον. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· ἀνδοκεύς, ἀνα-
δοχεύς.

ἀνδραποδωνίης ἀτέλεια. ΕΠΙΓΡ. Κυζίκου ἐν Hermes τ. 15, σ. 93,
ἐνθα καὶ ἡ λέξ. Ἰππωνίη· Ὅμοιοι δὲ αἱ ἐν τοῖς λεξικοῖς βρωνία καὶ
σιτωνία.

ἀνδρειονύκτης, ὁ· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ. Θ. ΛΑΣΚ. σ.
767. Ξ. ΜΙ.

ἀνδρεφόνος (= ἀνδροφ.) ΗΡΩΔΙΑΝΟΣ παρ' Εὐσταθίῳ 183, 5. — Ὑπάρ-
χουσι καὶ ἄλλαι τινὲς ὀλίγαι λέξεις, περιειλημμένοι ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἐν
αἷς τὸ ε ἀντι τοῦ ο. Καὶ τὴν σήμερον κατὰ τὸν Δ. Ῥόσσιον οἱ Καρπά-
θιοι λέγουσι καθ' ἔλου (=καθέλου) καὶ πεντικὸς (ποντικὸς.)

ἀνδριαντίδιον καὶ ἀνδριάντιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel.
VI, σ. 47. 50, ἔτι σ. 50 σημ. 5.

ἀνδρολόχευτος Εὔα. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. Ξ. ΜΙ.

ἀνδρομόρρωτος. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 1087, fol. 162.»

ἀνδροφυλάκιο (ν;) τό. ΕΠΙΓΡ. Σάρδεων. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ.
Σμύρν. 1878, σ. 25.

ἀνδρώνιον τεθυρωμένον ἐπὶ τοῦ κήπου. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor.
hel. VI, σ. 63. — Ἡ λέξ. βεβαίως ὑποκοριστικὸν τοῦ ἀνδρών.

ἀνεγκαλύπτως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 1696 — 7. Ξ. ΜΙ.

ἀνεγκαρτέρητος, 2. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ (;) ἠθικὴ πραγματ. ἐν Rivista di filo-
logia VII, σ. 412.

ἀνεγκρατήτως. «λήφεται νῦν τε καὶ εἰς τὸ ἔξῃς ἀνεγκρατήτως καὶ ἀνυστερήτως.» ΝΙΚΗΘ. ΒΟΤΑΝΕΙΑΤΟΥ χρυσόδουλ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 65.

ἀνεθέθη (= ἀνετίθη). ΕΠΙΓΡ. Ἐλευσίνος, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντων χρόνων. Bul. de cor. hel. IV, σ. 227. — Πρὸβλ. τὰ σημειούμενα ἐν τῷ ἀρθρῷ θεθίς.

ἀνείρ (= ἀνήρ). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 93.

ἀνεισοδιάστος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἰωνίας. L. et W. 1527. — Ἀμφίβολος ἡ γραφή· ἴσως κείται ἐπὶ τοῦ λίθου ἀνεξοδιάστος, ἥτις λέξις καὶ ἀλλοθεν γνωστή.

ἀνεκδυσώπητος, inexorabilis. ΔΟΣΙΤΗ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, VII, σ. 392.

ἀνέκλυτος, 2. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΛΘ, προσμ.

ἀνεκμελέτητος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 2, 6. ἔ. Λ.

ἀνεκπλύτως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 263, 20. ἔ. Λ.

ἀνεκπολέμητος, inexpugnabilis. ΔΟΣΙΤΗ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, VII, σ. 392, 3.

ἀνεκφοιτήτως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 132, 5. ἔ. Λ. — «ΨΕΥΔΑΔΙΟΝ. 649 B. 912 D. — ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖ. 785 B.»

ἀνέκφυκτος θάνατος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 393, εἰς μονόκερ. 7. ἔ. Λ.

ἀνελαφρίζομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 189, 15. ἔ. Λ. — ἀνελαφρίσας. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 344. ἔ. ΜΙ.

ἀνελκτα· ἐπιθ. σωμαίων ἃ οὐχ ἔλκεται, οἷον ὕδωρ, λίθος. ΑΡΙΣΤΟΤ. μετεωρολ. Δ, 9, 16. ἔ. Bek.

ἀνελόσθω. Ἴδε ὁσθων.

* ἀνέμιον πνεῦμα. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1112. ἔ. ΜΙ. «ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. 956 B.» — Τὸ ἐπιθ. τοῦτο, παρατεθειμένον ἐν τῷ ΘΣ ἀμάρτυρον, ἀπεδοκίμασαν οἱ ἐκδόται τῆς Παρισινής ἐκδόσεως.

ἀνεμοφθόρητος, 2. (= ἀνεμόφθορος). Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 46.

ἀνεμπτώτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1460. ἔ. ΜΙ.

ἀνεμφάνιστος, 2. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΞΒ, 1.

ἀνέμωσις σημαίας. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 105.

ἀνεנדέκτως. Ν. ΧΩΝ. θησ. ἑρθοδ. σ. 61. ἔ. ΜΙ.

ἀνενοδιάσιμος, 2. Ια. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 645, 3. ἔ. Β.

ἀνενηορίαστος κόγγη ἐκκλησία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1665. Ξ. ΜΙ. — Ση-
μαίνει, ὡς φαίνεται, ἡ λέξις τὴν κόγγην, « ἦτις οὐ καθιέρωται, » ὡς λέγε-
ται ἐκεῖ κατωτέρω. — *Ἐτι ἀνενηορίαστος ἐκκλησία. ΒΑΛΕ. ἐν ΣΥΝΤ.
καν. τ. 2, σ. 582.

* ἀνενοχλησία, ἡ. ΑΝΑΡΟΝ. πρεσβ. χρυσόβ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 161.
σ. 1049 κ. 1069. — Ἡ λέξις κεῖται ἐν τῷ ΘΣ ἀνευ μαρτυρίου.

ἀνεξαγορευσία, ἡ· τὸ νὰ μὴ ἐξαγορευῆται τις εἰς τὸν πνευματικόν.
Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 657. Ξ. ΜΙ.

ἀνεξ)αλλοτριώτος, 2. ΕΠΙΓΡ. Λυδίας. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ.
58. — Ἐν τῷ ΘΣ οὐδὲ τὸ ἀναπαλλοτριώτος ὑπάρχει, ἔπερ νῦν ἐν
χρήσει παρὰ τοῖς ἡμετέροις νομικοῖς.

ἀνεξέγερτος, 2. Πόλ. Τρωάδ. σ. 460. Ξ. ΜΑΥΡ.

* ἀνεξικακία, αἰ. Ἡ λέξις κεῖται παρὰ ΚΟΝΣΤ. ΠΟΡΦ. *Ἐκθ. βασ.
τάξ. σ. 62. 574, μάλιστα δὲ 632, ἐνθα « ἀνεξικακίας τόμοι, » προφανῶς
κατὰ τινα σημασίαν ἰδίαν, ἦτις δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ ΘΣ. Τὸ τῆς σελ.
574 χωρίον λέγει· « οἱ μάλιστα καὶ οἱ εὐειδέστεροι τῶν ἀνθυπάτων ἐφό-
ρουν τοὺς λόρους· σκεπεῶνας δὲ ἡ ἀνεξικακίας οὐκ ἐδόσταξαν. » Ἡ Λα-
τιν. ἐκεῖ μετάφρ. ἔχει· absque tamen scirionibus aut maniplulis. Πρόβλ.
σ. 638. — Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ ἀκακία λέγεται παρὰ Κωδινῶ 6, 27.
Ἴδε δὲ τὰς περὶ αὐτοῦ μακρὰς σημειώσεις τοῦ Ρεῖσκίου ἐν ἐκδ. ΠΟΡΦ. τ.
B, σ. 662 κ. ἔξ. ἐξ ὧν φαίνεται ἐξαγόμενον, ὅτι ἦτο ἡ ἀνεξικακία σακ-
κίον τι ὃ ἐφόρου βασιλεῖς καὶ ἄρχοντες πρὸς ἐναπόθεσιν δεητικῶν ἀνα-
φορῶν. Ὁ Ducange κατεχώρισεν ἐν τῷ αὐτοῦ Λεξικῷ μόνον τὴν λέξιν
ἀκακία κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν, ἐπειδὴ εἰς τοὺς χρόνους του δὲν
ἦτο ἀκόμη ἐκδεδομένη ἡ βασιλεια τάξις τοῦ Πορφυρογεννήτου.

ἀνεο (= ἀνευ). ΕΠΙΓΡ. Λυκίου ἀνδρὸς ἐν Ἄττικῇ. CIA III, 73. —
Πρόβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄρθρον ἐόνοια.

ἀνεπαμύνευτος πρὸς τοὺς πολεμοῦντας. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 916. Ξ. ΜΙ.

ἀνεπερυσθρίαστος, 2. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. E, σ. 428.

ἀνεπικινδύνως. ΠΡΟΚΟΠ. Π. ΚΤΙΣΜΑΤ. κεφ. 3.

ἀνεπικλυστος, 2. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. E, σ. 32.

ἀνεπίκοινα καὶ κεχωρισμένα εἶναι διωρίσαντο οἱ Ἀπόστολοι τὰ εἰδι-
κῶς τῷ ἐπισκόπῳ διαφέροντα καὶ τὰ τῇ ἐκκλησίᾳ ἀνήκοντα. Θ. ΒΑΛΕ. ἐν
ΣΥΝΤ. καν. τ. 2, σ. 56.

ἀνεπικονωνήτως. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 608. Ξ. ΜΙ.

ἀνεπικτητόν ἐστι τὸ ἀπειρον. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 290, 9. Ξ. Β.

ἀνεπιμελησία, ἡ. ΝΑΥΚΡΑΤ. εἰς τ. θάν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1836. Ξ. ΜΙ.

ἀνεπιμώμως. Φατ. Ἀμφιλοχ. σ. 191. ἔ. Σ. Κ. Οἰκ.

ἀνεπινυστάκτως. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΕΩΣ σ. 233. ἔ. ΜΙ.

ἀνεπιπλόκως. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 95, σ. 1260.

ἀνεπίσταλτος, 2. «μέσην τινὰ τῆς πολυγραφίας καὶ τῆς ἀνεπι-
στάλτου σιωπῆς τεμεῖν ἀτραπόν.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 224, 3. ἔ. Λ.

ἀνεπιτεύκτως. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 116, 20. ἔ. Β.

ἀνεπίφρακτος, 2. ΑΝ. ΚΟΜΝ. τ. Β, σ. 192, 17. ἔ. Β.

ἀνεπιψόγως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 505. ἔ. ΜΙ.

ἀνεράστως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 250, 23. ἔ. Λ.

ἀνερματίστως. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 1713. ἔ. ΜΙ.

ἀνεσειόντες τῶν κακῶν· μέλλοντες ἢ θέλοντες νὰ ἀπολαύσωσιν ἀνε-
σιν τῶν κακῶν. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 489, 1. ἔ. Β.

ἀνεστρεμμένοι (= ἀνεστραμ.) ΕΠΙΓΡ. Γερονθρητῶν. L. et F. 228
a. b. — ἀνεστρέψαν (= ἀνεστράφ.)

ἀνευδοκῆσια, ἡ. «ΦΙΛΟΔΗΜ. π. ὀργῆς. ἔ. Gomperz.»

ἀνευδόκητος, 2. «ΦΙΛΟΔΗΜ. π. ὀργῆς. ἔ. Gomperz.»

ἀνευδοκιμαστί. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. ἔ. Leemans, σ. 85.

ἀνευθύτης, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 937. ἔ. ΜΙ.

ἀνευρεταὶ τῶν χωρίων τῶν δημοσίων· ἀρχή τις οἷα ἡ τῶν Ἀθήνησι
ζητητῶν. ΕΠΙΓΡ. Ζελεσας. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 229.

ἄνευς (;) (= ἀνευ). «ἄνευς βουλὰν καὶ ζῆμον πλαθύοντα.» ΕΠΙΓΡ.
Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47. — Μόνον ὁ τύπος ἄνις ἀσφαλῶς
παραδοθεὶς ἐκ τῆς ἀρχαιότητος εὑρηται ἐν τῷ ΘΣ. — Ἡ μετὰ αἰτιατικῆς
σύνταξις τοῦ ἀνευ ὁμοία τῇ τῆς ὑπερ προθέσεως. Ἴδε ὑπερ ἐν τῇ
Συναγ. ταύτῃ.

ἀνέφεδρος, 2. «ἀνέφεδροὶ νικάσαντες.» ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Bul. de
cor. hel. I, σ. 349. — «ἐστέφθην ἀνέφεδρος.» ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας.
Arch. Ztg. 1878, σ. 90. Αὐτόθι σ. 92: «πάντας ἀνέφεδρος ἐπανκρα-
τίασε τοὺς κλήρους.»

ἀνέφοδον φυλάττει ὁ Ῥήνος τὴν Γαλατικὴν. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ.
πολ. Γ, 32.

ἀνεφύβριστος, 2. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 42.

ἀνήβησις, ἡ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 222.

ἀνηγεμονικός, 3. οὐ προσήκων ἡγεμόνι. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΕΖ.

ἀνηδύντως. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 401.

ἀνηλώσας (= ἀναλώσας)· μτχ. ΕΠΙΓΡ. Σαλαμινίων τῶν πρὸς τῇ Ἀττικῇ (ἴσως τοῦ ἔτους 127 πρ. Χρ.) CIA II, 594. — ἀνηλώσωσιν. ΕΠΙΓΡ. Σαλαμινίων ἐν Πειραιεῖ. CIA II, 595. Τὸ δὲ ἀνήλωμα συχνὸν λ. χ. ἐν ἐπιγρ. Πειραιῶς. CIA II, 595. 624. — Ἐρετρίας. Rang. Ant. hel. 689. — Ἴου. Αὐτόθι 753. — Σκύρου. Bul. de cor. hel. III, σ. 63. — Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 370 (δὶς ἐκεῖ.)

ἀνηπλωμένως. ΑἸΝ. ἐν Speng. Rhet. gr. I, σ. 348, 20. 353, 14.

ἀνηρίθευτος, 2. (= ἀνερίθ.) ΕΠΙΓΡ. Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 232.

ἀνθάλιον, τό· φυτόν τι, τὸ κατὰ Διωνναῖον cyperus esculentum. PLIN. h. n. XXI, 52.

ἀνθαμίλλησις, ἡ. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 109, 21. ἔ. Β.

ἀνθεστίαςις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 346, 11. ἔ. Α.

ἀνθέτερος, 3. «εἰ τινὰς ἠῦρισκον τελευτήσαντας, κατέτασσον ἀνθετέρους ἀκριβεῖς καὶ ἐπιτηδεύουσιν πρὸς ἣν ἕκαστος αὐτῶν ἐτάσσεται τὰ ἐν.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 807. ἔ. Β.

ἀνθηρολεκτέω, ὦ. ΗΡΩΝ ἢ ΑΝΩΝ. ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 263.

ἀνθηρόφωνος, 2. ΙΓΝΑΤ. βιβλ. Νίκηρ. Κεπλευσ. σ. 204, 17. ἔ. DE BOOR.

ανθι· κατάληξ. ῥηματ. = ασι. «ἀποδεδόανθι (= ἀποδεδόασι, ἀποδεδόκασι).» ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569. — Ἴδε καὶ ωνθι.

ἀνθιδρώω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 944. ἔ. ΜΙ.

ανθο· κατάληξ. ῥηματ. ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφαῖς = αντο. Ἴδε ἀπεγράψανθο. Πρόλ. καὶ ἄνθι καὶ ωνθι.

ἀνθόδαφος, 2. (= ἀνθοδαφής.) ΚΑΙΣΑΡ. σ. 981. ἔ. ΜΙ.

ἀνθορρίζομαι. ΑΝ. ΚΟΜΝ. τ. Α, σ. 16. ἔ. Β.

ἀνθόρροια, ἡ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 952. ἔ. ΜΙ.

ἀνθουργία, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 128. ἔ. ΜΙ.

ἀνθρακιάω, ὦ· πάσχω ἐξ οἰδήματος τοῦ καλουμένου ἀνθρακος. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 415, 18. Αὐτόθι ΙΩ. ΣΚΥΛ. σ. 719, 6. ἔ. Β.

ἀνθουργικὰ βάρματα. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. t. 139, σ. 113.

ἀνθρακοδάτης πυρίδολος. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 301.

Ἀνθρουπύλα, ἡ. (= Ἀνθρωπύλα) γυναικὸς ὄν. κύρ. κατὰ ὑποκοριστ. σχηματισμόν. ΕΠΙΓΡ. Φερῶν Θεσσαλίας. Lebas 1220. — Ἐξαιρετικῶς ἔθεσα ἐνταῦθα τὸ κύρ. τοῦτο ὄνομα καὶ διότι δὲν κεῖται ἐν τοῖς Λεξικοῖς τὸ προσηγορικὸν ἀνθρωπύλος, καὶ ἵνα λάβω ἀφορμὴν νὰ εἶπω, ὅτι

παρ' ἡμῖν ὑπάρχει σήμερον ἐν χρήσει ὑποκορ. ὁ ἀνθρωπάκος καὶ τὸ ἀνθρωπάκι (τῶν παλαιῶν τὸ ἀνθρώπιον).

Ἄνθρωπιανοί, οἱ· αἰρετικοὶ τινες, ἕτεροι παρὰ τοὺς Ἀνθρωπομορρίτας. Lactant. Instit. div. 4, 3ο, ἐν Μι. Patr. lat. τ. 6, σ. 542, ἐτι καὶ Cyprian. Epist. 73.

ἀνθρωποπρόσωπον τὸν πατέρα Θεὸν ὑπολαμβάνουσιν οἱ Βογέμιλοι, παρ' ἑκατέραν μῆνιγγα ἀκτίνα ἐκλάμποντα, τὴν μὲν Υἱοῦ, τὴν δὲ Πνεύματος. Euth. ZYGAB. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 130, σ. 1292.

ἀνθρωποτροπικῶς. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 649. ἔ. Μι.

ἀνθυπάτισσαι, αἰ. Κ. ΠΟΡΦ. *Εκθ. βασι. τάξ. σ. 618. ἔ. Β.

ἀνθυποστηρίζω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 61. ἔ. Μι.

ἀνθυφαίνω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 155. ἔ. Μι.

ἀνιάδης, ὁ. Θ. ΔΑΣΚ. σ. 1308. ἔ. Μι.

ἀνιεραρχία, ἡ· «ὁ ἀνίερος τῶ ἀνιέρῳ τὴν ἀνιεραρχίαν ἀνιέρως ἐπεσφραγίετο.» Οἱ μ. ΘΕΟΦ. (Συμ. μάγιστρ.) σ. 663. ἔ. Β.

ἀνιέρατος, 2. ἀνευ ἱεράς τελετῆς. ΛΕΟΝΤ. νεαρά Δ.

ἀνιέρειος· ᾧ ἱερά μὴ θύεται. ΣΟΥΙΑ.

ἀνιερολογήτως· ἀνευ ἱερολογίας. ΝΙΚΗΦ. ΧΑΡΤΟΥΓΙΑ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 5, σ. 400.

*ἀνικμωθῆναι· ἀναξηρανθῆναι. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 66, 21. ἔ. Β. — Ἐν τῷ ΘΣ ἡ γραφή τοῦ ῥήμ. τούτου συγγέεται μετὰ τῆς τοῦ ἀναλικμᾶσθαι, καὶ ἀμφιβάλλεται.

ἀνισήλικος, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 945. 949. ἔ. Stallb.

ἀνισοδυναμία, ἡ.

ἀνισχύρως. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. 1, σ. 302. τ. 5, σ. 245.

ἀνιχνευτός, 3. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. 1, σ. 320.

ἀνοδηγέω, ᾧ. ΒΑΒΡ. μύθ. 95, 55.

ἀνοικειοπρόσωπος, 2. «τὸ ἀνοικειοπρόσωπον Εὐριπίδης ἔχει ἐπίληπτον,» δηλ. ἔχει ἀξιόμεμπτον τὸ ὅτι δὲν ἀποδίδει οἰκείως τοῖς προσώποις τοῦ δράματος τὰ ἦθη καὶ τοὺς λόγους. ΙΩ. ΤΖΕΤΖΗΣ προλεγόμεν. εἰς Ἄριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 252.

ἀνοικιστής, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 317, 2. τ. Β, σ. 72, 10. 151, 19. 260, 25. ἔ. Α. *Ἐτι «ΣΧΟΛ. ΘΕΟΚΡ. 5, 72.»

ἀνοικοδομία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

ἀνοικτήριον, τό· τὸ δι' οὗ ἀνοίγομεν, κλειδίον. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ.

βιόλ. Σά. τ. Α, σ. 40: ἐπίκεινται ἐκάστῳ τῶν ἀρμαρίων δύο κλειδες (= κλειδαῖραι), καὶ τῆς μὲν μιᾶς τὸ ἀνοικτῆριον κατέχει ὁ κληρονόμος μου, τῆς δὲ ἐτέρας ὁ οἰκονόμος. — Τῆς λέξ. ταύτης παραφθορὰ φαίνεται τὸ Τουρκικὸν ἀναχτάρ.

ἀνοικτικός, 3. «Ρωμαῖοι Ἀπρίλιον ὠσανεὶ ἀπερίλιον [ἐκ τοῦ aperire], οἶονεὶ ἀνοικτικὸν τοῦ καιροῦ φασίν.» Ἰω. Λυδ. π. μην. Δ, 44. — Πρὸς. Ovid. Fast. IV, 87 κ. ἐξ. καὶ Πλούτ. ἐν βίῳ Νουμᾶ 19: «Ἀπρίλιον... ἀνοίγοντα καὶ ἀνακαλύπτοντα τοὺς βλαστοὺς τῶν φυτῶν.» Παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον, καὶ ἀπὸ αἰῶνων πιθανῶς, ἀνοίξις = ἔαρ.

ἀνομήλικος, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 949. ἔ. Stallb.

ἀνομιλήτως λόγων ἔχων. Ν. ΧΑΝ. θησ. ἐρθοδ. σ. 76. ἔ. Μι.

***ἀνομίμῳ νόμῳ** θνήσκεις μόνῃ ἀγνή. ἸΩΣ. ΥΜΝΟΓΡ. σ. 1001. ἔ. Μι. — Ἐκ μόνου τοῦ Πλατωνικοῦ Μίνωος (σ. 314 D.) τεθὲν τοῦτο τὸ ἐπίθ. ἐν τῷ ΘΣ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν αὐτοῦ, διὰ τὸν κακὸν σχηματισμὸν του, καθὼς καὶ ὑπὸ ἄλλων φιλολόγων. Ἄλλ' ἐπειδὴ τὸ εὖρον ἐγὼ καὶ ἐν τῷ Ἰωσήφ, τὸ ἀνέγραψα ὧδε. Μουσικώτεροι δὲ ἐμοῦ ἄς ἐξετάσωσιν ἂν ἐν τῇ μελωδικῇ φράσει τοῦ τροπαρίου ἐν ἣ ἐτέθη ὑπὸ τοῦ ὑμνογράφου ὄντως ἀπαιτῆται λέξις τετρασύλλαβος, ἢ ὑποφέρῃ ὁ τε ρυθμὸς καὶ τὸ μέλος καὶ τρισύλλαβον τὸ ἀνόμῳ.

ἀνονειδίστως. ΕΡΜΑΣ ἔ. Ang. et Dind. σ. 103, 26.

ἀνονήτως. Γ. ΤΟΡΝΙΚ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 411, 21. ἔ. Λ.

ἄνους (= ἀνούατος, ἄωτος, ἄνευ ὠτός ἤτοι λαδῆς.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν: «(ἠδυπότ)ιον, ὃ ἀνέθηκε Κτηρικλῆς, ἄνους... ἄνουν.» Bul. de cor. hel. II, σ. 425.

***ἀνούσιος**, 2' ἄνευ περιουσίας χρηματικῆς..... — Δείπει αὕτη ἡ σημασία ἐν τῷ ΘΣ.

ἀνπανάμενος (= ἀναφηνάμενος;) Ἰδε τὴν ἐξῆς λέξιν.

ἀνπαντος (= ἀφαντος;) «καὶ δὲ θάνοι ὁ ἀνπαντος γένεσια τέκνα με καταλιπόν, πὰρ τῷ (ἀνπ)αναμένο ἐπιβαλλόντας ἀνκορὲν τὰ κρέματα· αἱ δὲ ὁ ἀνπανάμενος ἀποφείπαθθο κτλ.» ΕΠΙΓΡ. Γόρτυνος τῆς ἐν Κρήτῃ. Jahrb. f. klas. Philol. 1869, σ. 665 κ. ἐ. Ἔτι αὐτόθι σ. 679 κ. ἐ. = Gau. 37.

ανς. κατάληξ. αἰτιατ. πτώσ. ἀρ. πληθ. ἀντι ας. «πρειγευτάνς ἀπεστάλκαν.» ΕΠΙΓΡ. Λατίων Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 67. — Ἔτι ἐν ἄλλαις Κρητικ. ἐπιγρ. παρὰ τῷ Cauet ἐν σελ. 41. 47 κ. ἐξ. ἀπαντῶσι τὰ τόνς φοινίκανς, ἐπιβαλλόντανς, στατέρανς. Ἄλλ' ἐκ τούτων τὸ ἐπιβαλλόντανς ὁ Savelsberg ἐν Jahrb. f. klas. Philol. 1869, σ. 679 κ. ἐξ. ἐκδέχεται πάνυ περιέργως ὡς τύπον προστακτικῆς γ' πληθ. προσώπου.

άνταγάπησις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 22, 14. ἔ. Λ.

άνταγωνία βίου· ἐναντιώματα, συμφοραί. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Λατίου.
CIG 6282.

άνταιχμαλωτίζω. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 287. ἔ. Μι.

άνταλλοιοῦσθαι. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 142, σ. 1088.

άνταμοιβαῖος· ἐν. μετρικοῦ ποδός, ἐκ δύο βραχειῶν, δύο μακρῶν
καὶ βραχείας, χρόνων ἑπτά. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, I, σ. 481, 30.

άνταμφιέννυμαι. ΠΘΚ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1169. ἔ. Μι.

άνταναθρώσκω. άντανέθορε. ΑΝ. ΚΟΜΝ. τ. Β, σ. 142, 22. ἔ. Β.

άντανάπτειν πῦρ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 46. ἔ. Μιλ.

άντανάρρησις. ἡ.

άντανεμία, ἡ. Ια. ΑΝΤΙΟΧ. ἐν Fragm. histor. gr. ed. Mül. τ. IV, σ. 36.

άντανισάζω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 275.

άντανωθέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 217, 2. ἔ. Λ.

άνταποκαταστατική, τουτέστιν ἑαυτῇ διαμετρήσασα σελήνη. ΜΑ-
ΞΙΜΟΥ π. καταρχῶν μεταφράσ. ἐκδ. Ludw. σ. 80, 3. 8.

άνταποκλίνω. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 225, 12. ἔ. Β.

άνταποκρίματα, τά. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 981. ἔ. Μι.

άνταρκτηκοπολοστρόφος· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ. Θ. ΛΑΕΚ.
σ. 767. ἔ. Μι.

άντέγλισσις, ἡ· ἐναλλαγὴ ἐγκλίσεως ἐν τῇ γραμματικῇ. ΝΙΚ. ΒΛΕΜ.
ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 142, σ. 1325.

άντεγχολάπτω. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 114.

άντεγχειρέω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. σ. 757, 4. ἔ. Β.

άντεισακούσεται. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 41.

άντεισδέχομαι. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 385. ἔ. Μι.

άντεισενεκτέον. ΣΥΝΕΣ. π. βασιλ. § 28.

άντεκκαίω. «τὸ πάθος άντεξεκαίετο.» ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχαιολ.
ΙΕ, 7, 3.

άντεμπίπτω. ΑΓΑΘΙΑΣ Ἱστορ. σ. 321, 18. ἔ. Β.

άντενοίκησις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 116.

άντεξεταστικῶς. ΜΕΝ. π. ἐπίδ. ἐν Rhet. gr. ed. Speng. III, σ. 403, 27.

άντεξευρίσκω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 404.

άντεξοπλίζω. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 122, 20. ἔ. Β.

- άντεπαγγελία, ἡ. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 617. ἔ. Μι.
 άντεπεκκλίνω. ΑΝΩΝ. βίβλ. ΘΕΟΦΑΝΟΥΣ ἑμολ. προτασσομένη τῆς χρο-
 νογρ. σ. LI, ἔ. Β.
 άντεπεῖδεν. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 89.
 άντεπεισέρχομαι. ΕΥΕΤ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 413.
 άντεπιβοῶμαι. μέσ. διαθ. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. σ. 395. ἔ. Μι. — άντε-
 πιδοῶντων. ΝΙΚΗΦ. ΧΟΥΜΝ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 140, σ. 1477.
 άντεπικλαίω τινί. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 253.
 άντεπιπλήττω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 486.
 άντεπιτακτικός, 3. «ΔΑΜΑΣΚΙΟΣ π. ἀρχ. σ. 309. ed. Kopp.»
 άντεπιφορτίζομαι. Κ. ΜΑΝΑΣ. τ. κατ' Ἀριστ. κ. Καλλιθ. Δ, 21.
 άντεπιφώνημα, τό. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 363.
 άντερεύομαι. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 489. ἔ. Μι.
 άντευσπλαγχνία, ἡ. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 252.
 άντευτελλίζομαι. ΠΗΤΚ. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. σ. 129, 12. ἔ. Β.
 άντιβάπτω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 129. ἔ. Μι.
 άντιβατικώτερον (ἐπιρ.) ἐστρωμένη κλίνη. ΣΩΡ. Εφ. ἔ. Ergm. σ. 286.
 άντιβλασφημέω, ῶ. ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ἔ. Dind. σ. 673.
 άντιβλεπτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 201, 17. ἔ. Λ.
 άντιβραβεύσεις, αἰ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 91.
 άντιβρέχομαι. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 383.
 άντιγεύομαι φάρμακον. ΙΣΙΔΩΡ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 108. ἔ. Μι.
 άντίγλωσσον τρανές· ἡ ἐπιστολή ἢ ἀντι γλώσσης ἀπαγγέλλει. Μ.
 ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 233. ἔ. Μι.
 άντιγορητεύω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 241, 17. ἔ. Λ.
 άντιγραφικός, 3. ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ἔ. Dind. σ. 441.
 άντίγραφον, τό (=άντιγραφον). ΕΠΙΓΡ. Ἀνάφης. Rang. Ant. hel.
 820. — Οὕτως ἀπαντῶσι καὶ τά: ἐνγροφον, σύγγροφον, γρο-
 φεύς, γρόφων, ἀνεπίγροφος, ἀπογρόφονσι, γρόππατα,
 στρόταγος, στρότος, στροτιώτης, ἐστροτεύαθη, δέκο-
 τος, δύνοτον, κόθαρος, ἀνκοθαρίοντι, δνάλουμα, δνέ-
 θεικε, δνέθην καὶ τινα ἄλλα (ἴδε Ο ἐν ἀρχῇ)· ἅπαντα ἴδια τῆς Αἰο-
 λικῆς διαλέκτου, ἦς καὶ ἡ Ἀρκαδικὴ συγγενὴς καὶ ἡ Κρητικὴ. Ἐκ τῶν
 σημερινῶν Ἑλλήνων, καθ' ὅσον ἠξεύρω, μάλιστα οἱ ἐν Μακεδονίᾳ Μελε-

νικιῶται φαίνονται τὴν τοῦ α προφορὰν ἀμαυροτέραν ἔχοντες καὶ πρὸς τὸ ο ἀποκλίνουσαν, οὕτω πῶς δὲ καὶ οἱ Τήνιοι καὶ τινες ἴσως ἄλλοι, ὧν ἐγὼ δὲν ἔχω πείραν. Σαφῶς δὲ πάντες νῦν προφέρομεν μολόχαν τὴν τῶν παλαιῶν κοινῶς μαλάχην, ἣτις ὅμως καὶ μολόχη τὸ πάλαι ἐλέγετο κατὰ τόπους. Ἴδε τὰ Λεξικά.

ἀντιγρῦζειν οὐδὲν ἐτόλμων. ΙΩ. ΚΑΝΤΑΚ. τ. Γ, σ. 105, 16. ἔ. Β.

ἀντιγώνιος, 2. ΠΤΟΛ. μαθ. συντ. ἔ. Halma, τ. 2, σ. 5.

ἀντιδεξίωσις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 169, 18. 308, 16. ἔ. Λ.

ἀντιδιάθεσις, ἡ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 242.

ἀντιδικηταί, οἱ. «ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. ἐν Cod. reg. 2732, fol. 70 v°.»—

Ducange, glos. med. et inf. græcit. ἐν λέξει

ἀντιδονεῖν. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 860. ἔ. ΜΑΥΡ. — ΑΚΡΙΤΟΥ ἔπος ἔ.

Μηλιαρ. σ. 371. 2241.

ἀντιδόξως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 441. ἔ. ΜΙ.

ἀντιζυγίς, ἡ. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 240.

ἀντιθεσπίζω. ΛΕΟΝΤ. νεαρά Β, 1ς. Κ. ἔθ'.

ἀντιθήματα, τὰ λέξι. οἰκοδομικῆς. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 321.

ἀντιθρυλλέω, ὦ. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 2138. ἔ. WΓ.

ἀντίκαμπτος, ὁ. «σάξαντες μέχρι τοῦ ἀντικάμπτου (ἐν τῷ ἱπποδρόμῳ).» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 345. ἔ. Β.

ἀντικανονία, ἡ. Ἐξ εἰκασίας τοῦ ἐκδ. Ποσσίνου ἢ λέξι. ἐτέθη ἐν Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 375, 8. ἔ. Β. ἀντὶ τοῦ ἐν τοῖς χειρογράφοις κοινω-
νίαν, ἢ τὴν κοινωνίαν.

ἀντικαταστρώννυμι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 354, 16. ἔ. Λ.

ἀντικατατίθημι. Ν. ΧΩΝ. σ. 198, 1. ἔ. Β.

ἀντικαταφέρω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 333.

ἀντικαταφιλέω, ὦ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1791. ἔ. ΜΑΥΡ.

ἀντικῆρυξ, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 1295.

ἀντικίρνημι. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 98. ἔ. ΜΙ.

ἀντικυλίω. «ἀν τεκυλίσθη μοι ὁ τοῦ βίου τροχός.» ΕΥΣΤ. ΘΕΣ.
ορ. σ. 330, 78. ἔ. ΤΑΙ.

ἀντικύπιος, ὁ. πούς ἐν τῇ μετρ. χρόνων ὀκτώ - - - - . DIOMED. ἐν
Gram. Lat. ed. Keil, I, σ. 482, 5.

ἀντιμερίτης, ὁ. ΙΟΥΛΙΑΝΟΣ παρὰ Κυρίλλῳ κατὰ Ἰουλιανοῦ, ἐν Mar-
quis d'Argens, Defense du Paganisme etc. τ. 1, σ. 112.

ἀντιμεταβατικός, 3. ΣΩΡ. ΕΦ. Ε. ΕΓΜ. σ. 246.

ἀντίμετρος, 2. Μ. ΨΕΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 35.

ἀντιμολπάζω. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΕΩΣ σ. 228. Ε. ΜΙ.

* ἀντιμύζω · ἀντιμουγγρίζω ἢ ἀντιμουρμούριζω. ΕΥΕΤ. ΘΕΕ. ΟΡ. Ε. ΤΑΦ. σ. 292, 81: «ὁ δ' ἐπιτελεύτιον οἶον ἀντιμύξας τό· καθάλικευμα καὶ τό· καθά με βλέπετε, ἐπόθει μὲν κτλ.» — Ἐν τῷ ΘΣ κακῶς παρετέθη τὸ χωρίον τοῦτο ἐντός τοῦ ἄρθρου ἀντιμυκάομαι, εἰς ὃ δὲν ἀνήκει ἢ μετοχὴ ἀντιμύξας. Πρὸς τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ὑπομύζω.

ἀντινέμεσθε χάριν. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀλικαρνασσοῦ. Newton Halic. etc. 77.

ἀντίξενον δῶρον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1806. Ε. ΜΙ.

ἀντιπανσέληνος, ἢ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 331, 24. Ε. Λ.

ἀντιπαρακάθημαι. ΕΥΕΤ. ΘΕΕ. ΟΡ. σ. 189, 39. Ε. ΤΑΦ.

ἀντιπαροχαί, αἰ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 294. Ε. Β.

ἀντιπεριπλέκομαι. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1791. Ε. ΜΑΥΡ.

ἀντιπετόμενος τῷ πετομένῳ ἡμέρας βέλει. ΕΥΕΤ. ΘΕΕ. ΟΡ. σ. 187, 72. Ε. ΤΑΦ.

ἀντιπίνω. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 184.

ἀντιπίπτακον, τό. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1491. 1519. Ε. ΜΑΥΡ.

ἀντιπλαστουργεῖν τῷ θεῷ. ΛΕΟΝΤ. νεαρὰ Ξ.

ἀντιπόλισμα, τό. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 181. Ε. Β.

ἀντιπόρευτος, 2. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 95.

ἀντιπραγία, ἢ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 769. Ε. ΜΙ.

ἀντιπρονεύω. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 126.

ἀντιρῆμονεῖν τῷ ἐλέγχοντι. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 96, σ. 476.

ὁ ἀντίς δῆμος · ὁ ἐναντίος τοῦ ἔχοντος τὴν προτίμησιν ἐν ταῖς ἀμίλλαις τοῦ ἵπποδρόμου ἐν Κεπλει. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. τ. 2, σ. 318-9. Ε. Β. — ἀντίς λέγει καὶ τὴν σήμερον παρ' ἡμῶν ὁ κοινὸς λαός, ὅχι ἀντί· νομίζω δὲ ὅτι καὶ πρὸ τοῦ Πορφυρογεννήτου οὕτω ἔλεγε, πόσον δὲ πρὸ, ἀγνοῶ. Τὸ ἀμφίς, τὸ πέριξ, (ἴσως καὶ περὶς· ἴδε CIG 1625,) ὡς καὶ τὸ ἄψ καὶ τὸ ἔχς εἶναι παλαιότατα.

ἀντισιγάω, ὦ. ΓΡΗΓ. τοῦ Ἀντιόχου ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 404, 19. Ε. Λ.

ἀντισκῆνιον, τό· τόπος πρὸ ἢ ἀπέναντι σκηνῆς. Μ. ΨΕΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Ε, σ. 367.

ἀντισκώροδον, τό· εἶδος σκορόδου. PLIN. h. n. XIX, 34.

ἀντιστρατολογεῖσθαι. ρ. μέσ. διαθ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 780. ἔ. ΜΙ.

ἀντισυγγράφω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 190.

ἀντισυγχώρησις, ἡ. ΚΩΝΣΤ. ΑΚΡΟΠ. σ. 873. ἔ. ΜΙ.

ἀντισυκοφαντέω, ὦ. ΓΕΜΙΣΤ. ΠΛΗΘΩΝ περὶ ὧν Ἄριστοτ. πρὸς Πλάτ. διαφέρεται, ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 160, σ. 889.

* ἀντισυναλείφειν. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακ. XVII, 7. ἔ. Sauppe. — Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, καὶ δὴ ἐκ μόνου τούτου τοῦ χώριου, ἀλλ' ἐρμηνεύεται ὄχι ὀρθῶς διὰ τῶν *invicem confundo, obscuro*, ἐνῶ δι' αὐτῆς σημαίνεται κυριολεκτικῶς ἡ ἐν βαλανεῖῳ ἢ γυμνασίῳ ἀμοιβαία τῶν ἀνθρώπων συναλοιφή δι' ἐλαίου.

ἀντισυνοδικὰ (γράμματα). ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 1476. ἔ. ΜΙ.

ἀντίτεκνοι συμφοραὶ πραγμάτων. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 283. ἔ. ΜΙ.

ἀντιτιουρχάνοντες (= ἀντιτυχ.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Λεδαδελας. Ἀθῆν. τ. Θ, σ. 362.

ἀντιτρυπέω, ὦ. ΗΡΩΝ ἢ ΑΝΩΝ. ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 212.

ἀντιτυμπανίζειν φασὶ Γέτας ταῖς τοῦ Διὸς βρονταῖς. ΑΝΩΝ. ἐν *Res. natural. script. gr. ed. Keller, I, σ. 111, 19.* — Ἐκ διορθώσε. τοῦ Rohde ἡ λέξις ἀντὶ τῆς πρότερον ἐκεῖ ἀτόπου γραφῆς ἀποτυμπανίζειν.

ἀντιφρούριον, τό. ΙΩ. ΑΝΤΙΟΧ. ἐν Mül. *Fragm. histor. gr. τ. IV, σ. 27.*

ἀντιφύσησις, ἡ. «ΓΡΗΓ. ΝΑΖ. λόγ. Δ, σ. 296.»

ἀντιφύτος τῆς φύσεως σωφροσύνη. ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικηρ. Κεπλεως σ. 151, 17. ἔ. De Boor.

ἀντιφωνητικῶς. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 432. ἔ. ΜΙ.

ἀντιχαιρετίζω. «ἀντιχαιρετίζονται παρ' αὐτοῦ.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 442. ἔ. Β.

ἀντιχαλάω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 740. ἔ. ΜΙ.

ἀντιχέω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 473.

Ἄντιχριστοφορίτης, ὁ· δηλ. ὁ οὐχὶ κατὰ τὸ ὄνομά του «Χριστοφορίτης ἢ Ἄγιοχριστοφορίτης» πολιτευόμενος. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 5613.

ἀντοικοδομή, ἡ. ΕΠΙΓΡ. «Θυατείρων» (;) ἴσως Θήρας. *Bul. de cor. hel. I, σ. 136.* — Ἐχει τὸ ἀντοικοδομία μόνον ὁ ΘΣ ἐκ τοῦ ΠΟΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ

λυβίου Α, 48, 1 με τήν σημείωσιν: et sec. cod. mont. Athonis, ubi Hero αντρονικοδομεϊν.

αντρονούχιος χάσμη. ΛΕΟΝΤ. φιλοσ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 683.

'Αντωνίηα τὰ Παναθηναϊκά· έν. άγώνος εις τιμήν 'Αντωνίου του τριάρχου, ώς νέου θεού Διονύσου. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνών. CIA II, 482, 22.

άνυπόγνωστον κακομηχάνημα. Τὰ κατά ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2201. ξ. Α.

άνυποθήκως. ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. τ. 1, σ. 473.

άνυπόληπτος, 2· χωρίς ύπόληψιν, considération. ΣΠΑΝ. σ. 134. 290. ξ. ΜΑΥΡ.—'Επι «ώς δ' είδα τὸ άνυπόληφτον και άδιάκριτόν της.» Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ήγουμ. Α, 184.

άνυπόπαστος, 2. λέξις τής οικοδομικής. ΕΠΙΓΡ. Λεεάδειας. 'Αθην. τ. Δ, σ. 374.

άνυστάκτως. «ΠΡΟΚΛ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ 860 Β.» — ΓΡΗΓ. ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ έπις. έν Μ. 'Ακομ. τ. Β, σ. 408, 10. ξ. Α.

άνροσάροις (= άμροτέρ.) ΕΠΙΓΡ. Ναυπάκτου. 'Εποικ. Λοκρ. γράμ. ξ. Ιω. Οικ.—Πρόβλ. και όπόταρος.

άνωνύμιος όρνις. Στίχοι 'Ελλην. παρά τῷ FESTUS έν τῷ De verb. signif. σ. 196, ed. Egger.

άνώποδα έαυτόν ίνδαλλόμενον έν ύδασιν ένοπτρισάμενος. Ν. ΧΩΝ. έν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α. σ. 93.

άξιήγητοι λόγοι. Ιω. ΤΖΕΤΖ. σχολ. εις 'Αριστοφ. έν Nauck Lexic. Vindob. σ. 261.

άξινορύγια, τὰ· είδος άξίνης πρός όρυχήν. Κ. ΠΟΡΦ. 'Εκθ. βασ. τάξ. σ. 463. 671. 672. ξ. Β.

άξινοτελής, 2. «ούδ' άξίνοτελες τὸ έγχος ώς ίψ̄ δαπανώμενον.» Ν. ΧΩΝ. έν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 112.

άξιογέραστος, 2. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. ξ. 'Ανδρον. Δημητρακοπούλου, σ. 4.

άξιοδίωκτος πράξις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1224. ξ. ΜΙ.

άξισύλος, 2. ΕΠΙΓΡ. 'Ολυμπίας. Arch. Ztg. 1882, σ. 334.

άξιοδότηι, οί. ΕΠΙΓΡ. 'Ελλάσσον. 'Ασίας, τών χρόνων 'Αδριανού Καίσαρος. Μουσ. κ. βιβλ. Εύαγ. σχολ. Σμύρν. 1875, σ. 91.

άξιολογουμένη, μηχ. «πώς άν ειπω τήν άξιολογουμένην τών έπιτηδείων ύπηρεσίαν;» ΘΕΟΔ. ΑΛΑΝ. σ. 400. ξ. ΜΙ.—'Η παρά Διοκ. ΑΛΙΚ. 'Ρωμ. άρχ. Α, 78 κειμένη πρώην μετοχή άξιολογουμένων έκδίδεται νυν άπολουμένων κατά διόρθωσιν του 'Ροδ. Στεφάνου.

ἀξιοχρέων, ονος. «ἐπὶ ὑποθήκαις ἀξιοχρέοσιν.» Επιγρ. Ἐρετρίας. Rang. Ant. hel. 689.—Γυθείου· «ἀξιοχρέοναο ἐγγύαο.» L. et F. 243 a.—Δελφῶν· «ἐνέχυρα ἀξιοχρ(ε)ιονα.» Bul. de cor. hel. V, σ. 163.

ἀξύγκλυστος, 2. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 282.

ἀστος (= αὐτός.) Επιγρ. Λέρου. Ross Inscr. gr. ined. II, σ. 69. — Ἐρυθραίων. L. et W. 40. — Χίου. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 206. — Σάμου. C. Curt. Urkund. z. Gesch. v. Samos (Wesel, 1873, σ. . . .) — Πειραιῶς (ἐν κυρίῳ ὀνόματι Ἄοτοκρά(τ)ηο). Επιγρ. Ἀττικ. ἐπιτύμβ. ἔ. Στ. Κομμαν. ἀρ. 2597.

* ἀπάγειν. Εἰς τὰς σημασίας τοῦ ῥήμ. τούτου πρόσθετα ἢ τῆς ἐλ-
λείψεωο τοῦ βάρουο (ἦτοι τῆο κοινῶο λεγομένηο φύραο), ὡο εὔρηται ἐν
Επιγρ. Ἀττικῇ· «σταθμ . . . ἦγαγε . . . , ἀπῆγαγε» Bul. de cor.
hel. II, σ. 425 (ὄοο ἐκεῖ οὔτω·) Ἐν ἄλλῃ δὲ Ἀττικῇ ἐπιγραφεῖ, τῇ ὑπ'
ἀρ. 403 τοῦ CIA II, ἢ φύρα λέγεται ἀπουοία.

ἀπαδόντωο. «οὐκ ἀπαδόντωο φαῖν ἄν.» Ν. Χων. ἐν Μεσ. βιβλ.
Σά. τ. Α, σ. 113. — «ΩΡΙΓ. IV, 68 Α. ΠΛΑΤΙΝ. I, 536, 11.»

* ἀπαλεξίκαχοο Ἡρακλήο. Επιγρ. Χαίρωνεiao. Ἀθην. τ. Δ, σ. 347.
— Κεῖται μὲν ἢ λέξ. ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ Ὀρφικοῦ ὕμνου 66,
καὶ μετὰ σημειώσεωο· «sed in versu non integro.»

ἀπαλινώδητοο, 2. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. ἔ. ΜΙ.

ἀπαλλοιοῦοθαι. ΨΕΛΛΟΟο παρὰ τῷ Boisson. ἐν ἐκδ. τῶν Opuscula τοῦ
Θεοφυλ. Σιμοκ. σ. 211, σημ. 7.

ἀπαλοκροκῶδεο, τό. ἔνομα κολλυρίου. «apalocrocodes ad dia-
thesis.» Επιγρ. παρὰ τῷ Sichel ἐν Nouveau recueil de pierres sigillaires
d' oculistes romains, 1866, σ. 59.

ἀπαμέλητοο, 2. Κ. ΑΚΡΟΠ. σ. 820. ἔ. ΜΙ.

ἀπαμφίαομα, τό. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 809. ἔ. ΜΙ.

ἀπάνειμι. «Συρίαο ἀπάνειοι.» Ιο. ΓΕΝΕΟ. σ. 63, 17. ἔ. Β. & ἐκεῖ
Λατινιστι ἀπεδῶθησαν διὰ τῶν e Syria discedit.

ἀπαξιωματικαὶ χῆραι τῶν προφῆθέντων ἀξιωματῶν. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ.
βασ. τάξ. σ. 618. ἔ. Β.

ἀπαρὰβλήτωο. ΚΑΙΕΑΡ. σ. 936. ἔ. ΜΙ.— «ΚΥΡΙΑ. ΑΛ. I, 473 D.»

ἀπαραγκώνιστοο, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 31, 26. ἔ. Λ.

ἀπαράδοτοο κάοτρον. Τὰ κατὰ ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΟΟΡ. σ. 959. ἔ. Λ.

ἀπαράλληλοο, 2' ὄοο οὐ δύναται παραλλῆλωο τεθῆναι πρὸο σύγκρι-
οιν. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἰοτορ. σ. 283, 15. ἔ. Β.

ἀπάραν (= ὀπώραν) αἰτ. ἐν. ΑΛΚΜ. ἀπόσπ. 76. (Ξ. Bergk ἐν Lyr. gr.) — Οὕτω κατὰ χειρόγραφα τινές ἐκδίδουσιν. Ἴδε Spiess ἐν Curtius Studien etc. τ. 10, σ. 345.

ἀπαράπαστος, 2. ΓΕΙΩΡ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 161. Ξ. ΜΙ.

ἀπαράστατος κατηγορία (ἐν δικαστηρίῳ). ΑCΤΑ ΡΑΤΗΑΙΑΡCΗ. Cstpliani, Ξ. Miclosich et Müller, τ. I, σ. 445.

ἀπαραστάτως. (Ἴδε τὸ ἀνωτέρω). ΑCΤΑ ΡΑΤΗΑΙΑΡCΗ. Cstpl. ed. Micl. et Mü. τ. I, σ. 445.

ἀπαρτυπώτως. ΙΩ. ΑΚΤΟΥΑΡ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 314.

ἀπαρέγγραπτος κρίσις. ΑΝΑΡΟΝ. νεωτ. θέσπ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 161, σ. 1109.

ἀπαρέκκλιτον, τό, καὶ εὐθυτενές τῆς ῥίνος. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 69.

ἀπαρέμπτωτος, 2. ΦΑΤΙΟΥ ΛΟΓ. Π. ΣΩΜΑΤ. ΧΕΙΡΟΓΡ. μονῆς Ἰβήρων. ΞΞ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ἀπαρεξέταστος, τό, λαχῶν ἐκ θεοῦ ὁ ἅγιος Δημήτριος. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 171, 67. Ξ. Taf.

ἀπαρτίχομοι λειμῶνες. Δ. ΜΟΞΧ. σ. 23.

ἀπατηλοθελεῖς φωναί. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 912. Ξ. ΜΙ.

*ἀπαυγάζομαι· ἀποβάλλω τὴν αὐγὴν, λάμπιν. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Boisson. An. nov. σ. 386.—Ἡ σημασία αὕτη δὲν εὐρίσκεται ἐν τῷ ΘΣ ἐν ἀρθρῷ ἀπαυγάζω.

ἀπεγράψανθο (= ἀπεγράψαντο). ΕΠΙΓΡ. Κωπῶν Βοιωτ. Ἰθην. τ. Α, σ. 501 (τετράκις οὕτω). — Ὑηττοῦ. Αὐτόθι σ. 490—5 (πολλάκις). Bul. de cor. hel. II, σ. 494—96. 498—502. — Ἀκραϊφίας. Αὐτόθι σ. 507.

ἀπειθῆναι. Ἴδε ἦναι.

ἀπειροαγαλλίατος εὐφροσύνη. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 912. Ξ. ΜΙ.

ἀπείρογάμως. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 901. Ξ. ΜΙ.

ἀπειροδυναμία, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 873. Ξ. Stallb.

ἀπέκβασις, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 51, 14. Ξ. Taf.

ἀπεκδρομή, ἡ. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. σ. 87, 1. Ξ. Β.

ἀπελευθερωτικοὶ νόμοι. ΕΠΙΓΡ. Καλύμνης. Journ. of hel. stud. II, σ. 362.

ἀπενεκτική (*) πτώσις ἢ καὶ ἀφαιρετική, casus ablativus. DOSITH.

(*) Τὴν λέξιν ταύτην λίαν ἠπόρησα ὅτι δὲν εὔρον περιειλημμένην ἐν τοῖς Λεξικοῖς, ἐνφ ἤδη πρὸ 48 ἐτῶν εἶχα τὴν ἀναγνώσει καὶ ἐν τῇ Ἑλληνιστῇ συντεταγμένη Λατινικῇ γραμματικῇ τοῦ Ἄνας. Παλλατίδου, τῇ ἐκδόσει τῇ ἐν Βιέννῃ τῷ 1834.

ἐν Gram. Lat. ed. Keil, VII, σ. 392, 11. 393, 8. 9. 394, 5. Ἡ αὐτὴ δὲ πῶσις ἐν σ. 401, 5 λέγεται ἀποκομιστικὴ.

ἀπενιαυτιάσας (= ἀπενιαυτίσας). μτχ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 18, 6. 41, 2, ἔ. Λ.

ἀπεντάσσειν τὴν μήτραν. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 300.

ἀπερατέον· (ἐκ τοῦ ἀπεράω, ἔξ οὗ καὶ ἀπέρασις.) ΟΡΕΙΒ. τ. 4, σ. 566. ἔ. Daremb.

ἀπεριβόητος, 2.

ἀπεριδόνητος, 2. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 100, σ. 1392.

ἀπεριέλυστον, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 573. ἔ. ΜΙ.

ἀπερίζυγος (;) ἀριθμός. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ἔ. ΜΙ. τ. 16, σ. 3107.

ἀπερικώλυτος, 2. ΣΙΣΙΝ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 119, σ. 732.

ἀπεριληψία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1580. ἔ. ΜΙ.

ἀπερισκόπως. Μ. ΨΕΛ.

ἀπεριφρόνητος, 2. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. πβ'.

ἀπερκτικός, 3. (ἐκ τοῦ ἀπεργω). ΑΛΕΞΑΝΔΡ. ΑΦΡΟΔΙΣ. ἐν Fragm. Philosoph. gr. ed. Mullach, σ. 49. (κατὰ διόρθωσιν τοῦ ἐκδόντος τὸν Ἐμπεδοκλέα Karsten ἀντί: παρεκτικός).

ἀπευθυντέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 283.

ἀπευρύνω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 63, 19. ἔ. De Boor.

ἀπηρεμήσας. μτχ. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 117.

ἀπήστελκε (= ἀπέσταλκε). ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν Δήλφ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 352. Πρὸς. αὐτόθι σ. 356.

ἄπιτον (= ἄρσιτ.). ΕΠΙΓΡ. Κρήσης. CIG 1. = Philologus VII, σ. 191.

Ἄπιετον, τό. ἱερὸν Ἄπιος τοῦ βοός. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4697.

ἀπλαστία, ἡ· τὸ ἀπλαστον, εἰλικρινές τοῦ ἡθους. Μ. ΦΙΛΗΝ. τ. Α, σ. 43. ἔ. ΜΙ. — «ἀπλότης καὶ ἀπλαστία ἡθῶν.» ΖΩΝ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 1. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 269, 14. ἐπὶ φυσικὴ ἀπλαστία: 275, 10. ἔ. Λ.

ἀπλετοπώγων. ἐπιθ. Τὴν λέξ. ταύτην πλάσας ὁ Ἀναστ. Γ. Γεννάδιος διορθοῖ δι' αὐτῆς τὸ ἐξῆς παρὰ Βεκκέρω (Λη. I, σ. 4, 14) χωρίον τοῦ Φρυνίχου ὅπερ ἡμαρτημένον φαίνεται «ἀπλυτον πώγωνα· εἰ θέλεις ἀνεπαχθῶς σκῶψαι τινὰ πωγωνίαν». Γράφει, λέγει ὁ Γεν., ἀπλετοπώγωνα· τοῦτο καὶ ἐπὶ πωγωνίου εἰκότως ἂν λέγοιτο καὶ κωμικὸν διὰ τὸ τραγικῶς παρεσχηματίσθαι καὶ ἀνεπαχθῶς σκωπτικόν.

ἀπλόγραμμος, 2. ΑΧΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 237.

- ἀπλουργοί, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Λαοδικείας. CIG 3938. Ἴδε σημ. Waddingt. εἰς τὸν ἀρ. 535 τῆς αὐτοῦ συλλογῆς ἐπιγραφῶν τῆς ἐλάσσον. Ἀσίας.
- ἀποδάματα, τά. (ἐκ τοῦ ἀποδαίνω). ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 408.
- ἀποδαρβαροῦσθαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 322, 8. τ. Β, σ. 318, 5. ξ. Λ.
- ἀποδαρβάρωσις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 208, 12. 292, 12. ξ. Λ.
- ἀποδλύσματα τῆς ζάλης τῶν λογισμῶν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 80, 22. ξ. Λ.
- ἀποδουκολητέον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 526.
- ἀπόδροτος, ὁ· «ἀπέλ(ο)υσέ τις τοῦ λύθρου μετὰ τὴν μάχην, ἢ τὸν ἐξ ἀριστείας ἀπόδροτον αἵματοῦντα ὡς κόσμον ἐντάριον στέργεις ἐπι καὶ μετὰ τὴν τελευτήν;» ΧΟΡΙΚΙΟΣ ἐν Spicil. Rom. V, σ. 469. Φαίνεται ἐν τῷ χωρίῳ τούτῳ κειμένη ἡ λέξις ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ βρότος.
- ἀπογνωματεύω. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛΑΚ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 147.
- ἀπογνωρίζεσθαι. ΕΡΜΑΣ ξ. Ang. et Dind. σ. 8, 26.
- ἀπογραμμισθῆναι τῆς προβήθεισης γραμμῆς. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασι. τάξ. σ. 586. ξ. Β.
- ἀποδατέθαι. Ἴδε θαι.
- ἀποδεδόανθι. Ἴδε ανθι.
- ἀποδιωγμός, ὁ. «ΙΩ. ΜΑΛΛΑ. σ. 88.»
- ἀποδογματίζω. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 4. ξ. Blond.
- ἀποδοροῦσθαι. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. σ. 430. ξ. Μι.
- ἀποδουλοῦσθαι. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 3109. ξ. Wg.
- ἀποδόχια, τά. (= ἀποδοχεῖα). ΕΠΙΓΡ. Τράλλεων. Bul. de cor. hel. I, σ. 55. — Ἡ λέξις φαίνεται σημαίνουσα ἀποθήκας.
- ἀποΓειπάθοο (= ἀποεἰπαιτο) γ' πρόσ. ἀορ. εὐκτ. ἐγκλισ. ΕΠΙΓΡ. Γορτυνίων Κρήτης. Jahrb. f. klas. Philol. 1869, σ. 666. = Gau. 37.
- ἀποεπίσκοποι, οἱ. (ὡσάν ὁ Ἀζέρκιος λ. χ. παρ' ἡμῶν). Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 700.
- ἀπόζωσις, ἡ· «ὕφωρμένους τὸ μὴ ἀειπαγὰς τῆς ἀρχῆς καὶ τὴν τῆς ἰσχύος ἀπόζωσιν.» Ν. ΧΩΝ. σ. 595, 11. ξ. Β.
- ἀποθαμβοῦσθαι. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 876. ξ. Μι.
- ἀποθελῶς. ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. τ. 2. Supplem. σ. V.
- ἀποθέματα, τά.

ἀποθερμαίνω. «ἀνεπτέρωσε καὶ τὸ ζέον τῆς πίστεως ἀπεθέρμανε.»

Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 369, 18. ξ. Λ.

ἀποθέσπισμα, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 188, 3. ξ. Λ.

ἀποθηρώμενος. μτχ. μέσ. διαθ. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 185, 9. ξ. Β.

ἀποθρί(γκωσις) τοίχων λιθίνων. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

ἀποθρυλλέω, ὦ. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 197. ξ. Blond.

ἀποικονομητέον. ΟΡΕΙΒ. ξ. Dar. τ. IV, σ. 557.

ἀποκαθαρτίζοντα (;) φάρμακα. ΕΥΘ. ΖΥΓ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 131, σ. 28.

ἀποκαρανοῦσθαι. «ἀποκαρανοῦται, ὃ δὴ τις ἔφη, ταῦτα, σαφῶς δὲ εἰπεῖν, κεφαλαίουται καὶ ἀφορᾶ εἰς τελειώσιν.» ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 136, σ. 633.

ἀποκατάληξις, ἡ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 202.

ἀποκαταστασία, ἡ. ΑΝΝΑ ΚΟΜΝ. τ. Α, σ. 109, 7. ξ. Β.

ἀποκαταστατέος, 3. ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. τ. 5, σ. 219.

ἀποκαταστατικῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Ἄλκιβ. ξ. Cousin (1864) σ. 383.

ἀποκαυσμός, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἱεραπόλεως Φρυγίας. L. et W. 1687.

* ἀποκισσούμενος. μτχ. ἀποστερούμενος κισσίνου στεφάνου. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 80, σ. 7.—Τὸ ῥῆμα ἀποκισσοῦσθαι κεῖται μὲν ἐξ ἄλλων πηγῶν ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ μεταβάλλειν εἰς κισσόν.

ἀποκλήτορες (;), οἱ. Ὑποθ. τῶν ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ξ. Ludw. σ. 102.

ἀποκολοβώω, ὦ. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 155, 1. ξ. Β.

ἀπολαιμωθῆναι. ἀπρμφ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 316.

ἀπολαξεύω. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 76. 114.

ἀπόλεκτρος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 179, 20. ξ. Β.

* ἀπολησμονηθεῖς ἐν τῇ ἔξορᾳ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1180. ξ. ΜΙ. — Ἐτέθη μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μετ' οὐκ ἔρθῃς κατ' ἐμὲ σημειώσεως, ὅτι γραπτέον: ἐπιλησμονηθεῖς.

ἀπολιορκήτως. ΣΙΣΙΝ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 119, σ. 732.

ἀπολιπαίνειν. ΑΝΤΙΓ. ΚΑΡΥΣΤ. ἐν Reg. natur. script. gr. min. ξ. Keller, σ. 33, 17.

Ἀπολλωνιασταί, οἱ ὄνομα θιάσου. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. IV, σ. 190.

ἀπολογιττάστη (= ἀπολογισασθαι). ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 2. — Πρέλ. ἐπεψαφίττατο καὶ κοιμιττάμενοι καὶ καταδουλιττάστη.

ἀπολύζειν τὴν ψυχὴν. Μ. ΠΛΑΝ. μετάφρ. τοῦ παρ' Ὀσίδ. μεταμορφ. 5, 134: *singultare animam*.

ἀπόλυπυ (= ἀπόλοιποι) ἐπίθ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 83, ἐνθα ἔμωσ ἡ λέξις κολοσὴ ἀπεδόθη, ἐγὼ δὲ εἶδον αὐτὴν δλόκληρον ἐν ἐκτύπῳ χαρτίνῳ, πεμφθέντι εἰς Ἀθήνας παρὰ Π. Σταματάκη. — Ἡ κοινὴ ἡμῶν γλῶσσα λέγει πάνυ περιέργως· ἀποδέλοιποι, ἀποδέλοιπα, ἡ δὲ τῶν καθαρευόντων ὑπόλοιποι, ὑπόλοιπον.

ἀπομαρμαρῶ, ὦ. ΣΧΟΛ. ΛΥΚΟΦΡ. σ. 826.

ἀπομασάομαι; ὦμαι. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 88.

ἀπομαστίζω. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 16. ἔ. Blond.

ἀπομειδιάω, ὦ. ΔΙΗΓ. ΑΧΙΛ. σ. 498. ἔ. Wg.

ἀπομελανοῦσθαι. Τὰ κατὰ ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2035. ἔ. Λ. — Ἀμφιβάλλω πως, ἂν σημαίνει ἐκεῖ ἡ λέξ. ἀποτίθεσθαι τὰ ἱμάτια τοῦ πένθους ἤτοι *sortir de deuil*, ὡς λέγει ὁ ἐκδότης.

ἀπόμετρα, τά· (ἴσως τὰ ἀπομετρούμενα καὶ διδόμενά τινα). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA 555 a. — Ἐχει ἡ σημερινὴ ἡμῶν γλῶσσα, εἰς ἄλλην σημασίαν, ἔμοιον σύνθετον οὐσιαστικόν, τὸ ἔέμετρον (= ἐκμετρον, λαμβανόμενον ἐκ τινος πράγματος μέτρον).

ἀπομματῶσαι· στερῆσαι τοῦ φωτός τῶν ὀμμάτων. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 87, 4. ἔ. Β. — Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 435. ἔ. Β.

ἀποναυσιάω, ὦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 7. ἔ. Mil.

ἀπόνομον πρόβατον· τὸ ἀπὸ τῆς νομῆς πλανηθέν. Ν. ΧΩΝ. σ. 694, 6. ἔ. Β.

ἀποξυστέον. ΓΡΗΓ. τοῦ Ἀντιόχου ἐπιστ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 407, 22. ἔ. Λ.

ἀποπαγοῦσθαι. «ὁ ξένος ἐκ τῶ μῆνυμαν εὐθύς ἀπεπαγώθην.» Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 701. ἔ. Λ.

ἀποπειρία καὶ δοκιμασία τοῦ βάρους ἐκάστου εἴδους τῶν ὑγρῶν. (ΓΑΛΗΝ.) ἐν Metrol. script. gr. ἔ. Hultsch, τ. 1, σ. 229, 15.

ἀποπεταλώ, ὦ. «ὥστε τοῦ Ξηρολόφου τοῦ κίονος ἀποπεταλώθη ναὶ μέρος.» ΘΕΟΦ. ΧΡΟΝΟΓΡ. σ. 351, 3. ἔ. Β.

* ἀποπολιτεύσασθαι. ΕΠΙΓΡ. ΣΤΙΡΪΩΝ. Bul. de cor. hel. V, σ. 46.—

Ἐν τῷ ΘΣ μόνον κατὰ τὸν ἐνεργ. τύπον κεῖται ἐξ ἐπιγρ. Θεσσαλικῆς παρὰ τῷ Ussing: ἀποπολιτεύωντι.

ἀπορραγή, ἡ. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 118, σ. 828.

ἀποσινέειν τὰς ἐργασίας. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 421.

* ἀποσκέπαστος, 2. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 16, 15. Ἐ. Β. —

Ἐν ταῖς σημειώσειςιν αὐτοῦ δ' Ῥεῖσκιος ὀρθῶς ἐξηγεῖ τὴν λέξιν διὰ τῶν nudo capite, κακῶς δὲ ἡ ὑπὸ τὸ κεῖμενον Λατιν. μετάφρασις ἔχει τὸ induti, ἣν ἐρμηνείαν ἠκολούθησαν οἱ λεξικογράφοι.

ἀποσκληρώσις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 897. Ἐ. Μι.

ἀποσकुβάλισμα, τό. Ε. MILLER παρέθηκε τὴν λέξιν ἀμάρτυρον ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 314.

ἀποσοφίζομαι. ρ. μέσ. διαθέσ. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 91. Ἐ. Blond.

ἀποσπινθήρισμα, τό. Gram. An. gr. Ox. II, σ. . . .

ἀπόσπληνος, ἡ· βοτάνη τις ἡ καὶ rosmarinus. APVL. herb. 79.

ἀποσπογγιστέον. ΟΡΕΙΒ. Ἐ. Daremb. τ. IV, σ. 555.

ἀποστέγασσις, ιος, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρμιόνης. L. et F. 159 h.

ἀπο(στέ)λλαις (= ἀποστέλλας). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρεσοῦ. Gau. 123.

ἀποστέναγμα, τό. ΕΥΜΑΘ. ἢ ΕΥΣΤΑΘ. τ. καθ' Ὑσμ. βιβλ. ε', σ. 96. Ἐ. Πολυζῶη Λαμπανιζιώτη.

ἀποσστιβάζειν. ΕΡΜΑΣ Ἐ. Ang. et Dind. σ. 47, 2.

ἀποστολιζέσθαι. «περὶ τοῦ ἀναγνώστου, ὅτι ἐπέστρεψεν ἐπιτιμασθεῖς, δίκαιόν ἐστι ἕως καιροῦ συνόδου μὴ ἀποστολιζέσθαι.» δηλ. εἰργεσθαι τῆς τοῦ Ἀποστόλου ἀναγνώσεως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1581. Ἐ. Μι.

ἀποσφύρσις ποδῶν· ἡ εἰς οἶονει σφύραν (;) μεταβολὴ ἤτοι σκληρυνσις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 897. Ἐ. Μι.

ἀποσῶσται, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 113, σ. 168. — Πρὸλ. Ξενοφ. Ἀνάβ. Β, 3, 18: ἀποσῶσαι εἰς τὴν Ἑλλάδα.

ἀποτακτέον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1245. Ἐ. Μι.

ἀποταρταροῦνται. ρ. πθτ. διαθ. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ (;) ἠθικὴ πραγμτ. ἐν Rivista di filologia VII, σ. 420.

ἀποτελευτήματα, τά. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 299, 16. Ἐ. Β.

ἀποτελματώω, ὦ. «εἰσω τειχῶν συγκλείσας ἑαυτὸν καὶ τὸν ποταμὸν μετοχετεύσας καὶ τὴν πεδιάδα ἐπικλύσας καὶ ἀποτελματώσας πηλώδη τε οὔσαν καὶ τεναγώδη.» Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 559, 23. Ἐ. Β.

ἀποτεχνούμενος. ΜΤΧ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1032. Ἐ. Μι.

ἀποτραγωδεῖν περιπαθῶς τὸ ἱερὸν εὐαγγέλιον. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπ. Β, 140. — ἀποτραγωδεῖν καὶ προσκλαίεσθαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 66, 23. ἔ. Λ.

ἀποτρίτωσις, ἢ τὸ βράζειν ὑγρὸν τι ἕως ἂν ἔλθῃ εἰς τὸ τρίτον τοῦ ἀπ' ἀρχῆς. «εἰς ἀποτρίτωσιν ἐψῆσας.» ΟΡΕΙΒ. τ. 4, σ. 556, 569. ἔ. Dar. — Αἴτιος 3, 79. — Ιω. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 14.

ἀποτροφεῖ καὶ ἀποβρέει τὸ σῶμα. Ιω. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 323.

*ἀπότροφος, 2' ὁ μὴ τρεφόμενος τὸ σῶμα. Ιω. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 323. — Ἡ σημ. αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

ἀποτηγάνισμα, τό. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2286, fol. 74 v°.»

ἀποτυλίσσω. «ΘΕΟΔ. ΑΝΑΓΝΩΣΤΗΣ 224 Α.» — Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥ-ΤΥΧ. σ. 92. ἔ. Λ.

ἀποψημία, ἢ Ν. ΧΩΝ. Θεσ. ὀρθοδ. σ. 193. ἔ. Μι.

*ἀποφλέω, ὦ. Τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκ τοῦ Τζέτζου καὶ τοῦ Πτωχοπροδρόμου ἀνεγράφη ἐν τῷ ΘΣ μεθ' ἐρμηνείας de beo. 'Αλλ' ὁ ἐκεῖ παρατεθειμένος τοῦ Τζέτζου στίχος σαφῶς δηλοῖ, ὅτι ἐρμηνευτέον· ἀποτίω τὴν ὀφειλὴν, ἐξοφλῶ, ὡς λέγομεν κοινῶς. Καὶ κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν εὐρηγνταί μοι τὰ ἀπόφλησε, ἀποφληθῶσι ἐν Act. patriarch. ed. Miel. et Mül. I, σ. 105, 106, καὶ ἐν Act. et dipl. gr. σ. 209 τὸ ἀποφλήσει.

ἀποροίβασμα, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 200, 22. ἔ. Λ.

ἀποροαχτικός, 3. Σηθι π. τροφ. δυνάμ. σ. 21, 6. 37, 18. 40, 21. 55, 18. 56, 11. 67, 22. ἔ. Langkavel.

ἀπόφρασις, ἢ Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 453. ἔ. Μι.

ἀπρόδατος, 2. «ΦΙΛΟΔΗΜ. π. ὄργ. ἔ. Gomperz.»

ἀπροδοκιμάστως. ΑΛ. ΑΡΙΣΤ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 267.

ἀπροδέσμως ὁ θάνατος ἐπιών. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 207, 4. ἔ. Λ.

ἀπροκριματίστος, 2. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 525. ἔτι τ. 3, σ. 336. — Ἐν τῷ ΘΣ εὕρε χώραν μόνον τὸ ἐπίβ. ἀπροκριματίστως, ὅπερ ἀληθῶς συχναῖ ἀπαντᾷ.

ἀπρόκριτος δικαιολογία, defensio sine præiudicio. JUSTIN. COD. VII, 62, 36.

ἀπροσδεῶς. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 452. ἔ. Μι.

ἀπροσδοκησία, ἢ Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 385.

ἀπρόσημος, 2' οὐ προσήκων. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 545. 604. 617. ἔ. Μι.

ἀπροσκολλήτως. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 692. ἔ. Μι.

ἀπροσπταίστως. ΚΩΝΣΤ. ΑΚΡΟΠ. σ. 829. ξ. ΜΙ. — ANNA KOMN. τ. Α, σ. 156. ξ. Β.

ἀπρόσχυτος, 2. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβ. Θ. Στουδ. σ. 212. ξ. ΜΙ.

ἀπρόχυτος, 2. «τὸν μόλυβδοον ἐγγυθέντα παγγῆναι καὶ μένειν ἀπρόχυτον.» ΓΡΗΓ. ΝΥΣ. Κατηχητ. § η' σ. 23. ξ. Krabinger.

ἀπτῆς (=ἀπτήν). ἐπίθ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας ἐμμετρ. Arch. Ztg. 1878, σ. 83.

* ἀπὺ (=ἀπό). Ἡ πρόθ. αὕτη κατὰ ταύτην τὴν γραφὴν ἤδη ἐγγεγραμμένη οὖσα ἐν τῷ ΘΣ τίθεται καὶ ἐνταῦθα μόνον χάριν δηλώσεως τοῦ ὅτι εὐρηται συντασομένη μετὰ δοτικῆς ἐν ΕΠΙΓΡ. Τεγέας (L. et F. 340 e) ἐν τῇ ἐξῆς φράσει: «ἰν ἀμέραις τρισὶ ἀπὺ τᾶ ἄν τὸ ἀδίκημα γένηται.» — Ἐπι ἐν ΕΠΙΓΡ. Ἰταλίου τῆς Κύπρου (Cau. 118): «ἀπὺ τᾶ ζᾶ τᾶ βασιλέφοσ». Ἀνάλογος δὲ αὕτη ἢ σύνταξις, ὡς πᾶς τις συνορᾶ, τῇ τῆς Λατιν. προθέσ. ab μετ' ἀφαιρετικῆς.

ἀπυδόσας (=ἀποδοῦς). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e. — Ἴδε περὶ τοῦ τύπου τούτου G. Meyer griech. Gram. § 523, σ. 397.

* ἀπύθμαντος μυχός. ΛΕΟΝΤ. φιλοσ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 683. — Ἰδ. ΚΛΙΜ. 797 Β.» — Ἡ γραφὴ τῆς λέξ. τέως ἀμφίβολος θεωρεῖτο ἐν τῷ ΘΣ.

Ἀραβιαρχία, ἡ. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχαιολ. ΙΕ, 6, 2.

Ἀράτυος, ὕου, δ. μὴν ἐν Φυσκέοις Λοκρῶν. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 432.

ἀρβυλικοὶ (;) ὄδοιοί. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 133.

ἀργυρηρὸς ἔρανος. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. CIA II, 621.

ἀργύριος (=ἀργύρεος, οὖς). ΑΛΚΜ. ἐν παρθενίῳ. ξ. Canini, σ. 10. — Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ χαλκίαν.

ἀργυροδόρατος, 2. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. (VI, 25.) σ. 401, 13, ξ. Β.

ἀργυροζώμιον, τό. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 213.

ἀργυροκατάκλειστος, 2. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 468. ξ. Β.

ἀργυροκορίνθιος, 3. argyrocorinthia cratera. κρατῆρ ἐκ χαλκοῦ Κορινθίου ὁμοίου τὴν λάμψιν ἀργύρῳ. Orelli Inscr. Lat. 1541.

ἀργυρόκρατος, 2. «τοῖς ἀργυροκράτοισ με ῥωννύς φαρμάκοις» δηλ. ἀργυρίοις. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 310. ξ. ΜΙ.

ἀργυρόστολον ζωνάριν. ΠΛΑΤΖ. ΦΛΩΡ. σ. 1253. ξ. Μαυρ.

ἀργυροτυπούσθαι. τὸν πυροδέκμονα λέβητα ἐκέλευεν ὁ αὐτοκράτωρ

(=νά κατασκευασθῆ ἔξ ἀργύρου ὁ μέλλων νά δεχθῆ τὸ πῦρ λέξης). Γ. ΠΑΧ. ἐν σχοινοτενεῖ περιγραφῇ δεισιδαίμονός τινος ὄρκου διὰ πυρός, τ. Β, σ. 61, 16 ἔ. Β.

ἀργυρωματικὴ γῆ, ἣ ἐκμάσσονται ἀργυρᾶ ἀπεικονίσματα. ΕΠΙΓΡ. Ἐ-
φῆσου. Wood, Discov. etc. Append. 6, N° 7.

ἀργυρωταί, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen. stud.
I, σ. 255.

ἀρέσμιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Στιρίων. Bul. de cor. hel. V, σ. 46.—Πιθανῶς
ταῦτο τῷ ἀρεστήρ.

ἀρέσται (=ἀρέσθαι, λαδεῖν). ΕΠΙΓΡ. Ναυπάκτου. Ἐπισκ. Λοκρ. γράμ.
ἔ. Ἰω. Οἰκ. Ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγρ. τὸ τ ἀντί τοῦ θ καὶ ἐν τοῖς χρῆσται,
παματοφαγεῖσται. Ἴδε καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταῦτη ἐλέσται.—Ἐν
τῇ καθ' ἡμᾶς συνηθεῖα πάντοτε τὸ θ μετὰ τὸ σ ὡς ταῦ προφέρεται, ὡς
ἔτι καὶ μετὰ τὰ φ, χ, ὄχι δὲ πάντοτε καὶ μετὰ τὸ βῶ καὶ τὸ λάμβδα,
οὐδέποτε δὲ μετὰ τὸ νῦ· ἀλλὰ ἐν τῇ τοῦ νῦ καὶ τοῦ θῆτα συμπῶσει τὸ
νῦ ἐν τισι τῶν λέξεων ἀποβάλλεται, ὡς πεθερός, ἀθόγαλα, μα-
θαίνω, ἀθός (ὄχι δὲ καὶ ἀθίζω), τὸ δὲ ἄνθρωπος διφορεῖται.—
Ἄτελής δὲ εἶναι ὁ περὶ τῆς παρ' ἡμῖν προφορᾶς τοῦ θῆτα λόγος ἐν τῷ τοῦ
μακαρίτου Δ. Μαυροφρύδου Δοκιμῷ Ἱστορίας τῆς Ἑλλην. γλώσσης ἐν
σελ. 49. Ὁ δὲ Karl Foy ἐν Lautsystem d. gr. Vulgärspr. 1879, σ. 10
ἀτόπως, κατ' ἐμέ, δὲν παραδέχεται ταυτότητα πάθους ἐν τοῖς παλαιοῖς
ἀρέσται ἐλέσται καὶ τοῖς νέοις ἐγέλᾶσθηκα, ἀστενῆς κττ.

ἀρέτωμα, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863. ἔ. Stallb.

ἀρήν. ὄνομασ. πτώσ. τοῦ ἀρνός. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 4.—Πρόβλ.
τὸ Λατιν. aries.

Ἀρησιών, ὁ μὴν Δηλίων. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. V, σ. 30.

ἀριθμοθεσία, ἡ. Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 792. ἔ. ΜΙ.

ἀρίπρεπτος Ὑγεία. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 171 b.

ἀριστεραχόθεν (=ἀριστερόθεν). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ.
373.

ἀριστεροκράτις Θεοτόκος (εἰκὼν δηλ.) Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά.
τ. Α, σ. 47.

ἀριστίνδα (=ἀριστίνδην). ἐπίρ. ΕΠΙΓΡ. Μεγαρέων ἐν Παγαῖς. L. et
F. 17. Αὐτόθι καὶ πλουτίνδα (=πλουτίνδην).

ἀριστίνδης, ου, ὁ. «ἀριστίνδου δὲ καὶ διαδέτεος αὐτεπαγγέλ-
του Δαμαινέτου.» ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Bul. de cor. hel. I, σ. 379.

ἀριστολόχη, ἡ. ἕτερος τύπος τοῦ ἀριστολόχεια ἢ ἀριστολοχία.

ΡΟΥΦ. ΕΦΕΣ. Ε. Ruelle, σ. 338. Ἔτι ἐν ἐπιγράμματι ἐμμέτρῳ Journ. d. sav. Févr. 1881, σ. 87.

ἀριστοπολιτεύσας. μτχ. ἀρσ. ΕΠΙΓΡ. Ἐπιδαύρου. L. et F. 152 a.

ἀρκοπαίκτης, ὁ ursarius. ΑΝΕΚΔ. ΝΟΜΙΚΑ ὑπὸ C. Ed. Zachariae, σ. 187, σημ. 27.

ἀρκτοπόλιος· προσηγορία τοῦ θεοῦ ἐκ τῆς Ἄρκτου καὶ τοῦ πόλου. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 766. Ε. ΜΙ.

ἀρμελατήρ, ὁ. « ἀρμελατήρα φαεσφόρον. » ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἐρωμης. Kaib. epigr. gr. 618.

ἀρμενοποιέω, ὦ. velificor. DOSITH. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, VII, σ. 432, 21.

ἀρμενοῤῥάφοι, οἱ· οἱ τὰ ἀρμενα τῶν νηῶν ῥάπτοντες. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 674. Ε. Β.

ἀρμοζυγία ἀνδρὸς καὶ γυναικός. ΛΕΟΝΤΟΣ νεαρά ΡΙΒ (ἐν τῇ κεφαλίδι), ἐνθα ὅμως ὑπάρχει καὶ διάφορος γραφή ὁμοζυγία.

ἀρμοσφήνιον, τό. ΑΣΤΑ ΕΤ ΔΙΠΛΟΜ. Gr. ed. Miel. et Mül. σ. 55.

ἀῤῥέπεια, ἡ. ΙΓΝΑΤ. βίβη Νικηρ. σ. 188, 1. Ε. De Boor.

ἀῤῥευστωθεῖσαι οὐσαί. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 247.

ἀῤῥητοποιονυκτεροσκοτεργάτης, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

ἀῤῥυπώτως. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 95, σ. 9.

ἀῤῥύσωτος, 2. ΣΩΡ. ΕΦ. Ε. Erm. σ. 136.

ἀρτάμησις τοῦ βοός. ΕΠΙΓΡ. Θηδῶν. Hermes VIII, σ. 440.

Ἄρτεμωνισταί, οἱ· αἰρετικοὶ τινες, (« οἱ καὶ Ἄρτεμωνιανοὶ παρὰ Θεοδωρήτῃ 4, 489 Α. ») Ν. ΧΩΝ. Θηρ. ὁρθοδ. σ. 55. Ε. ΜΙ.

ἀρτιγάλακτον τέκνον. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄλικαρνασσοῦ. Newton Halic. etc. 77.

ἀρτίθυτος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 334. Ε. ΜΙ.

ἀρτικῶς. (ἐκ τοῦ ἀρτιος). ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 207. Ε. Βασιλ. — Ἴσως διορθωτέον· ἀρτιακῶς, ὡς που εὐρέθη ἐν τῷ Ἰαμβλίχῳ, ἴδε ΘΣ ἐν λ. ἀρτιάκις· ἐνθα ὅμως ὁ L. Dind. τολμηρότερον τοῦ δέοντος ἐγράψε τὰ « nihil est ἀρτιακῶς ὀνομάζεται apud Iambli. » διότι ἐν τῷ παρ' ἡμῶν ἀναγνωσθέντι χωρίῳ τοῦ Πρόκλου τὸ ἀρτικῶς (εἴτε ἀρτιακῶς) κεῖται καλῶς μετ' ἄλλων δύο εἰς ὡς ἐπιῤῥημάτων, τοῦ περι-

σοειδῶς καὶ τοῦ κυδίκῶς, καὶ ἡ ἔννοια τῆς ὄλης ἐκεῖ φράσεως δεικνύει ὅτι τὸ ἀρτικῶς δὲν ἐγράφη ἀπλῶς ἀντὶ τοῦ ἀρτιάκις.

ἀρτιογώνιος, 2. ΑΡΧΙΜ. Ἐ. ΗΕΙΒ. τ. 1, σ. 124, 23. (308, 19.)

ἀρτιόσωμος, 2. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 119, σ. 1172.

ἀρτιπενθῆς χήρα. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. ΜΕΣ. βιβλ. τ. Α, σ. 189.

ἀρτίπλος ναῦς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 60. Ἐ. ΜΙ.

ἀρτιπροσώπως. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 292. Ἐ. ΜΙ.

ἀρτοπωλικόν, τό ὄνομα δημοσίας προσόδου ἐκ τῶν ἀρτοπωλῶν. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἀθην. τ. Δ, σ. 248.

ἀρτοχανδοψωμολεήροπαμφάγος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. ΜΑΤΡ. ΑΝ. ΓΡ. II, σ. 626.

ἀρυσᾶς, ᾶ, ἦ· ἀρύσας, α, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. ΒUL. DE COR. HEL. VI, σ. 39, c. 98. (πρόλ. σ. 90, σημ. 2.) ἔτι σ. 46, c. 157.— Ἔτερος οὗτος τύπος τοῦ ἀγγείου, ὃ παρ' Ἀθηναίῳ Δειπνοσ. X, 424 c φέρεται κατ' αἰτ. πληθ. πτ. γέν. θηλ. ἀρυσαινας, ὡς ἐξέδωκεν ὁ Meineke, ἄλλοι δέ: ἀρυσάνας. Ἄλλα αὐτοῦ γνωστά ὀνόματα εἶναι, ἡ ἀρύταινα, ὁ ἀρυστήρ καὶ ὁ ἀρύστιχος.

ἀρχαιογνώριστος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1209. Ἐ. ΜΙ.

ἀρχάνθρωπος Ἀδάμας ἢ Ἀδάμ, οὗ εἰκόνας τὰ ἐν Σαμοθράκῃ δύο ἀγάλματα. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. σ. 3135. 3138. 3142. Ἐ. ΜΙ.

ἀρχεπρόβουλοι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Τηνίων Ἰσως, ἐν Ἀθήναις εὑρεθεῖσα. CIA III, 1306.

ἀρχέρανος, ὁ. (= ἀρχεραμιστής). ΕΠΙΓΡ. Ἀμοργοῦ. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 77.

ἀρχέφητος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Κορώνης. L. et F. 300 καὶ πληρέστερον ἐν Ἀθην. τ. Δ, σ. 104.— Ἡ λέξ. φαίνεται δηλοῦσα τὸν ἐν ἄλλαις ἄλλων πόλεων ἐπιγραφαῖς ἐφ' ἡ ὁ ἀρχον ἢ ἀρχοντα ἐφ' ἡ ὄν.

Ἀρχηγέσια, τά ὄν. ἀγῶνος ἐν Ἀλικαρνασσῶ. ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1875, σ. 140.

ἀρχιατρία, ἡ. COD. THEOD. XIII, 3, 8.

ἀρχιβασσάρα, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀπολλωνίας Πόντου Εὐξείνου. CIG 2052.

ἀρχιδενδροφόρος, ὁ. « ΕΠΙΓΡ. Λατινική. Fröhner Notice etc. N° 548.»

ἀρχιδιακονικὸν ὄφρικιον. ΙΩ. ΚΙΤΡΟΥ ἐν Συντάγμ. καν. τ. 5, σ. 411.

ἀρχιδιοικητής, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀνισινῶν. Monatsber. d. berl. Akad. Juli, 1880, σ. 649.

ἀρχιδομήτωρ, ὁ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 724. ἔ. ΜΙ.

ἀρχικλινικός· ὁ ἐπὶ τῶν κηδεϊῶν. MARTIAL. III, 93, 24. ἔ. Schneidew.

ἀρχιμάρτυρ, ὁ. «ΜΑΞΙΜ. παρ' Αὐγουστίνῳ ἐν ἐπιστ. 16.» — «οὐκ ἴστε ὡς ἀρχιμάρτυς Χριστός; ΑΣΤΕΡ. 324 D.»

ἀρχιμουστουντος τοῦ δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Περὶνθου. Ephem. epigraph. 1877, σ. 236.

ἀρχιναύτης, ὁ. (archinauta). ΕΠΙΓΡ. Λατιν. Νεαπόλεως. Orelli Inscr. Lat. 3635. 'Ἄλλ' ἴδε καὶ τὴν σημ. τοῦ ἐκδότου.

(ἀ)ρχίς, ἡ θηλ. τοῦ ἀρχων. ΕΠΙΓΡ. Τήνου. CIG 2339. Πρὸς. CIG vol. IV, præf. σ. XX, καὶ Lebas Inscr. gr. et lat. cah. 5, σ. 17, καὶ Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 60, σημ. 1.

ἀρχισκηπτοῦχος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. CIG 2987.

ἀρχισύμβουλος, ὁ, ἡ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 53. 54. ἔ. Β.

ἀρχιτελωνέων, ὦν. ΜΤΧ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 100, σ. 1125.

ἀρχιφάρμακος, ὁ, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1225. ἔ. ΜΙ.

ἀρχιφυλακῆσας. ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Λυκίας. L. et W. 1224.

ἀρχίχορος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. παρὰ τῷ Conze ἐν Reise auf d. Ins. Lesbos, πίν. XVII, ἀρ. 1.—Ἔτερος οὗτος τύπος τοῦ ἀρχέχορος.

Ἀρχοστάσιος, ὁ· μὴν ἐν Ἐρινεῷ τῆς Δωρίδος, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Βοαθῶ καὶ τῷ ἐν Αἰτωλίᾳ Προκυκλίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 365.

ἀρχουριν (= ἀρχουσιν). ῥῆμα γ' πληθ. προσ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρετριέων. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 417.

ἀρχωνοῦντος τοῦ δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκῃ. Bul. de cor. hel. I, σ. 410. — Μέχρι τοῦδε μόνον ὁ ἀρχώνης (ἐξ οὗ ἡ μετοχή) ἐγνωρίζετο.

ἀσγελάτας, α, ὁ· ἐπίθ. Ἀπόλλωνος. ΕΠΙΓΡ. Ἀνάφης. Rang. Ant. hel. 820. 820 b. — Ὁ λίθος ὦν νῦν ἐν τῷ Ἐθν. Μουσείῳ Ἀθηνῶν μαρτυρεῖ τὸ ὄρθον τῆς ἀναγνώσεως τοῦ Ῥαγκαδῆ, καὶ ὄχι ἀστεάλας, ὡς ἐξεδόθη ἀλλαγῶ. Ἴσως δ' ἔχει τι κοινὸν ἢ λέξ. τῷ αἰγλήτης, ὁ ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος ἐν Ἀνάφῃ καὶ ὑπὸ συγγραφῶν παλαιῶν παρεδόθη καὶ ἐν ἐπιγραφῇ ἄλλῃ τῆς Ἀνάφης ἀνεγνώσθη, τῇ ἐν CIG ὑπ' ἀρ. 2482.

ἀσεβοκαύστης, ὁ· ἀσεδῆς καύστης (ὄχι κατὰ τὸ ἐν τῷ ΘΣ περιηλημιένον ἀσεβοφόνητης, ὅπερ σημαίνει τὸν ἀσεβῶν φονέα). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1312. ἔ. ΜΙ.

ἀσεβοῦρήμων γλώσσα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 456. ξ. Μι.

ἀσεβότεκνον, τό. ἀσεβέτε τέκνον. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 104, 19. ξ. Β. — ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. — σ. 204, 8. ξ. Β. — ΝΙΚΗΤ. ΠΛΑΦ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 536. — Ὅχι ἐρθῶς ἡρμηνεύθη παρά τῷ Ε. Λ. Soph. διὰ τῶν having impious children.

ἀσίκτητος καὶ ἀσικύτινος. Ἴδε ἀσόκητος.

Ἀσιονείκης· ὁ νικήσας τὸν ἀγῶνα τὸν καλούμενον Κοινὰ Ἀσίας. ΕΠΙΓΡ. Κεγγρεῶν. L. et F. 95 b.

ἀσκανδάλλον, τό. (= ἀσκανδάλιστον). Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 281, 16. ξ. Λ.

ἀσκέλιστος συνδρομή· ἢ μὴ ὑποσκελίζουσα, εἰλικρινῶς δὲ ποιοῦσα τὸ ἔργον αὐτῆς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 7, 26. ξ. Ταφ.

ἀσκηνοβατήτως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 360, 20. ξ. Λ. Ἄλλ' ἢ λέξ. ἐκεῖ κειμένη ἐν σχέδει περιτέχνῳ λογοπαιγνικῷ, καὶ δυναμένη νὰ ἐνωθῆ πῶς κατὰ τὴν ἐκφώνησιν μετὰ τῶν προηγουμένων καὶ ἐφεπομένων λέξεων, δὲν φαίνεται νὰ ἔχη φυσικὴν καὶ ἀληθῆ ὑπόστασιν, οὐδ' ἤτο ποτε ἴσως ἐν κοινῇ τιμὴ χρήσει.

Ἀσκληπιασταί, οἱ· ὄνομα θιάσου. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1864, II, σ. ... Ἴδε καὶ Journ. of hel. stud. II, σ. 357.

ἀσκληπιαρωγός, ὁ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 769. ξ. Μι.

ἀσκληήρυντος, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 585. ξ. Μι.

ἀσκωλιαστί. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 373. ξ. Μι.

ἀσόκητος (;) ὁ. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 5766. 5768. 5781. ξ. Wg. Ὑλη τις λέγεται ἐκεῖ ὅτι εἶναι ὁ ἀσόκ. δι' ἧς χρίουσιν οἰκοδομάς, ἦν οὔτε πῦρ οὔτε σίδηρος καταλύει. Ἡ παρ' ἡμῖν φερομένη φυλλάδα τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου ὀνομάζει τὸ αὐτὸ πρᾶγμα Σιακὴνθην: «Ὁ Σιακὴνθης τέτοιαι λογῆς εἶναι, ὅπου οὔτε σίδηρος τὸν πελεκᾷ οὔτε στία τὸν καίει.» Παρὰ δὲ τῷ ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘΕΝΕΙ Γ, 26 καὶ 29 εὔρηται τὸ ὄνομα πενταχῶς γεγραμμένον κατὰ τὰ διάφορα χειρόγραφα· ἀσίκτητος, ἀσόκιτος, ἀσικύτινος, ἀσύκτητος, ἀσύχυτος. Ὁ δὲ ἐκδότης Müller λέγει· quid lateat, nescio. Καὶ ἐγὼ τὸ αὐτὸ λέγω.

ἀσουλία, ἡ. (= ἀσυλ.) Συχνὰ ἐν ΕΠΙΓΡ. Βοιωτικαῖς, λ. χ. Θηβῶν. CIG 1565. — Ὀρχομενοῦ. 1564. — Θεσπιῶν. Rang. Ant. hel. 705. — Τανάγρας. CIG 1562-3. Ἀθην. τ. Δ, σ. 211. — Χορσισίων. Ἀθην. τ. Δ, σ. 215.

ἀσπλαγχνώδης, 2. Τὰ κατὰ ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 753. ξ. Λ.

ἀσταύρωτος, 2. Φατ. Ἀμφιλοχ. σ. 303. ξ. Οἰκ.

ἀστεράρχης, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 297. ἔ. ΜΙL.—«ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΕΩΣ Cod. Coisl. 278, fol. 16 v°.»

ἀστόμφαστος, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 508. ἔ. ΜΙ.

* ἀστόμωτος ὑμῖν (= ἀστομος, orificii experts). ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΓ. σ. 93. — Ἡ σημασία αὐτὴ δὲν σημειοῦται ἐν τῷ ΘΣ.

ἀστραπήμορφος, 2. ΑΡΧΕΛΛΑΟΣ ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 347.

ἀστραπόδροντον πολὺ καὶ ἀνεμοζάλη. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1087. ἔ. Μαυρ.

ἀστροβόλος, ὁ λίθος τις τῶν τιμίων. PLIN. II. n. XXXVII, 50.

ἀστροθέσις, ἡ. ΣΧΟΛ. ΑΡΑΤΟΥ εἰς στίχ. 636, σελ. 108, 17. ἔ. ΒΕΚ. — Πλημμελής φαίνεται ὁ τύπος, ὀρθότερον δὲ τὸ ἀστροθεσία, ὅπερ ἀλαχόθεν ἔχουσι τὰ λεξικά.

ἀστρολογσκοπέω, ὦ. Τὰ κατὰ ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1067. ἔ. Λ.

ἀστροσύνθετος Ἄρκτος. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 95.

ἀστροτέκτων (ὁ θεός). ΚΑΙΣΑΡ. σ. 977. ἔ. ΜΙ.

ἀστυκώμη, ἡ. «ὄσον εἰπεῖν ἀστυκώμη καὶ ἀγρόπολις.» Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 146, 17. ἔ. Β. — ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Κεδρ. τ. Β, σ. 691, 6. ἔ. Β.

ἀσύγλαυτος, 2. ΕΠΙΚΟΥΡΟΣ (;) ἠθικ. πραγματ. ἀποσπάσμ. ἐν Rivista di filologia VII, σ. 420.

ἀσυλαγώγητος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 657. ἔ. ΜΙ.

ἀσυμβούλως καὶ δυσκλεῶς πεπραγμένα. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 8, 3. ἔ. Β.

ἀσυμπέραστος εὐελπιστία. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 100. ἔ. ΜΙL.

ἀσυμφιλία, αἰ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 925. ἔ. ΜΙ.—Ἐρμηνεύεται ἐκεῖ Λατινιστὶ impar amicitia.

ἀσύνοφρος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 387, σ. 343. ἔ. Λ.

ἀσυστατόγνωμον, τό. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2543. ἔ. Μαυρ.

ἄσχαστος, 2. λέξις οἰκοδομικῆς. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἄθην. τ. Δ, σ. 373.

Ἄσχλάπιος (= Ἄσκληπιός). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. hel. 898. — Πρὸς καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ Αἰσκλάπιος.

ἀσωματοποιέω, ὦ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 199.

ἀταύτιστος, 2. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 767. ἔ. ΜΙ.

ἀτειρήεις (= ἀτειρής). ΜΑΞ. ΠΛΑΝΟΥΔ. ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ τῆς Μεταφρ. Βοηθίου τοῦ de consol. philosoph. σ. 87. ἔ. Bétant.

ἀτελευτησία οὐρανοῦ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Δ, σ. 460.

ἀτενγής, 2. (= ἀτεγκτος). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. ἐπιτυμό. Πειραιῶς, ἀνέκδοτος, νῦν ἐν τῷ Βαρβάκειῳ.

ἀτικτον βρέφος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 757. ξ. Μι.

Ἄτλαντοφόρον πέλαγος· τὸ Ἀτλαντικόν. Θ. ΒΑΛΛ. στίχοι ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 1, σ. 3.

ἀτὸ (= αὐτό). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1877, σ. 36. — Πρόλ. ἐατόν.

ἀτομόω, ὦ. «ἀτομωθεῖσα ἀνθρωπίνη οὐσία, ἀτομώσας.» ΜΥΧ. Ν. ΧΩΝ. ΘΗΣ. ἑρβोध. σ. 64. 65. ξ. Μι.

ἀτρόποισι (= ἀνθρώποισι, ἀνθρώποις). ΕΠΙΓΡ. ΠΑΜΦΥΛΙΑΣ. Berl. Monatsber. 1874, σ. 726. — Πρόλ. περὶ τῆς ἀποβολῆς τοῦ ν τὰ ὑπὸ G. MEYER ἐν § 294 τῆς Ἑλλήν. γραμματικῆς του ρηθέντα, ἐνθα καὶ ἄλλα πολλὰ παραδείγματα παρατίθενται καὶ τὸ ΠΑΜΦΥΛΙΑΚὸν γλῶσσημα τοῦ Ἑουχίου· ἀδρί, ἀνδρί. Πρόλ. καὶ τὰ ρηθέντα μοι ἐν λ. ἀρέσται.

αυ (= σο καὶ ας). κατάληξ. πτώσ. ἐνικῆς γενικῆς τῶν τῆς α' κλισ. ὀνομάτων. ἀρσενικῶν τε καὶ θηλυκῶν. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 338 b, c. 340 c, e, ἐνθα τὰ ἀρσ. Ἀπολλωνίδου, Ἀρχίου, Εὐπράκτου, Καλλίου, Φιλλίου, Χρειμίου κτλ. θηλυκὰ δὲ προσηγορικὰ τὰ ζαῦ; ζαμία, ἐργωνία, ἐσδοκαῦ, οἰκία. — Ὡσαύτως ἐν τῇ παρὰ τῷ Cauer 118 Κυπριακῇ ἐπιγρ. ἐξ Ἰδαλλοῦ τὸ ἀρσεν. κύρ. ὄν. Ὀνασαγόρου.

αὐγῆτις ἢ αὐγῆτις, ἦ. augetis καὶ augitis καὶ augites. λίθος τις τῶν τιμῶν. PLIN. h. n. XXXVII, 54.

αὐδαναίη· ἐπιθ. Ἑκάτης. ὙΜΝΟΣ ἐν Mil. Mél. de litér. gr. σ. 442. Πρόλ. Meineke ἐν Hermes IV, σ. 56 κ. ἐξ. Ἔχει σχέσιν ἴσως ἢ λέξ. μετὰ Αὐδηναίου ἢ Αὐδυναίου μὴνδος Μακεδονικοῦ ὄνομα, τὸ παρ' Εὐσεβίῳ καὶ Ἐπιφανίῳ.

αὐθαδίας, ὀ. ΘΕΟΓΩΣΤ. ΚΑΝ. ἐν προοίμ. παρὰ τῷ Cramer ἐν An. gr. Ox. II, σ. 1.

αὐθαιρετικῶς. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 860. ξ. Μι.

αὐθήμερον, τό ὄνομα κολλυρίου πρὸς τὰ πάθη τῶν ὀφθαλμῶν (αὐθήμερον θεραπεῦον;) «Authemerum lene καὶ authemerum ad imp.» ΕΠΙΓΡ. παρὰ τῷ Sichel ἐν Cinq cachets inédits d'oculististes rom. 1845, σ. 13.

* αὐθομολογεῖσθαι. Τῆς λέξεως ταύτης ἡ γραφή (ἐκ τοῦ Λουκιανοῦ Ἑρμοτίμου, «αὐθομολογούμενον πρᾶγμα») ἀπιστεῖται ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἀνεγνώσθη οὕτω καὶ παρὰ Φατῖοι ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 222.

αὐλοδόξας Ζώσιμος. ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 82.

Αὐλωνεύς· ἐπιθ. Διονύσου. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς. CIA III, 193. 298. — Ἴσως ἢ λέξ. ἀπὸ τοῦ πρὸς τῷ Λαυρίῳ Αὐλώνος, τοῦ παρ' Αἰσχ. κ. Τιμ. 14 ἀναφερομένου. Ἄλλως δὲ γνωσταὶ αἱ Αὐλωνιάδες Νύμφαι ἐκ τοῦ Ὅρφ. Ἑμνου 41, 7.

αὐξίφως Σελήνη ἀπὸ συνόδου. ΥΠΟΘ. τ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 99. 100.

αὐξομειωτικά. Οὕτω καλοῦνται τὰ ζῷδια ὁ Κριός καὶ ὁ Ζυγός ἐν ΥΠΟΘ. τ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 107.

Αὐσονάρχης, ὁ· ἄρχων τῶν Αὐσόνων = Ῥωμαίων. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 4031. Τῆς αὐτῆς σημασίας καὶ αἱ ἐξῆς δύο λέξεις.

Αὐσοναρχία, ἡ. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 13.

Αὐσονοκράτωρ, ὁ. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 622.

αὐτακολούθησις, ἡ. ΣΥΝΕΣ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 66. σ. 1137.

αὐτάμαρον (= αὐθημερόν). ΕΠΙΓΡ. Ναυπάκτου. Ἐποικί. Λοκρ. γράμ. ἔ. Ἴω. Οἰκ.

αὐταχάτης, ὁ. autachates. λίθος τις τῶν τιμίων. PLIN. h. n. XXXVII, 54. Ἄλλ' ὁ Jan ἐξέδωκεν aethachates, αἰθαχάτης, ὀρθότερον ἴσως διὰ τὰ ἐπόμενα· quae, cum uritur, murram redolet. Καὶ ἡ γραφή δὲ αἰθαχάτης λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

αὐτεῖ (= αὐτῷ). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἴδε τὸ ἄρθρον τε I.

αὐτεπιβούλευτος, 2. ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 269.

αὐτοάγαθον, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 773. ἔ. Stallb.—«ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. 601 Α.»

αὐτοανόσιον, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 773. ἔ. Stallb.

αὐτοαναμάρτητος, 2. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. 593. ἔ. ΜΙ.

αὐτοαπροσδεῆς ἀγαθόν, τό. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 529. ἔ. ΜΙ.

αὐτοβοῦς, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 343, 6. ἔ. Λ.

αὐτογεννητικός, 3. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 821. ἔ. Stallb.

αὐτογόνως. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 897. ἔ. Stallb.

αὐτογύμναστος, 2. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβλ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 240. ἔ. ΜΙ.

αὐτοδουλεία, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 729. 736-7. ἔ. Stallb.

αὐτοδύνατόν τι χρῆμα ἀξιοπιστία. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 93. 15. ἔ. Β.

αὐτοενέργεια, ἡ. ΦΩΤ. Ἀμφιλοχ. σ. 130. ἔ. Σ. Οἰκ.

αυτοέπαρσις, ἡ. ΕΡΜΗΝ. εἰς δὴμ. ῥητὰ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 567.
 αὐτόϊσον, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 676. ἔ. Stallb.
 αὐτοκατάνυκτος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 185. ἔ. Mil.
 αὐτοκερκίς, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 773. ἔ. Stallb.
 αὐτοκόμματον λιθάριν καὶ αὐτόφουν. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2527. ἔ. Wr.
 αὐτοκύρως. ΕΠΙΓΡ. Ὀρεστίδος τῆς Μακεδονίας. Arch. Ztg. 1880,
 σ. 161.

αὐτομέγεθος, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 663. 674. ἔ. Stallb.
 αὐτομολεῖ. ἐπίρ. ΦΩΤ. Ἀμφιλοχ. σ. 343. ἔ. Σ. Οικ.
 αὐτόνυκτος, 2. (αὐτός, νύσσω). Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. ἔ. Μι.
 αὐτόμοιον, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 673. ἔ. Stallb.
 αὐτόπερας, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 875. ἔ. Stallb.

* αὐτοπιστία, ἡ· τὸ ἀφ' ἑαυτοῦ ἀξιόπιστον. ΘΕΟΔ. ΒΑΣΕΜ. ἐν Μι.
 Ρα. gr. τ. 119, σ. 1192. — Ἡ λέξις ἐτίθη μὲν ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον
 ἐκ τοῦ Λιδανίου καὶ μετὰ τὴν σημείωσιν, ὅτι ὁ Ῥεΐσκιος ἐκ χειρογράφων
 τὴν μετέβαλεν ἐκεῖ εἰς ἀτοπίαν.

αὐτοπνοή, ἡ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770. ἔ. Μι.
 αὐτοποσότης, ἡ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 1338. ἔ. Μι.
 αὐτόπτησις, ἡ· αὐτοψία. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 10, 15. 348, 12. ἔ. Α.
 αὐτοπύρσειτον ῥητορικῆς στόμα. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 110.
 αὐτὸρ (= αὐτός). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.
 αὐτοσεμνότης, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 299, 22. ἔ. Α.
 αὐτόσμικρον, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 676-7. ἔ. Stallb.
 αὐτοσμικρότης, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 677. ἔ. Stallb.
 αὐτόστασις, ἢ αὐτοστάσις, ἡ. ΠΛΩΤ. ἔ. Kirchh. II, σ. 283, 31.
 — ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 793. ἔ. Stallb.
 αὐτόστατον κανοῦν. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. ΧΡΥΣΑΛΛΙΣ Ἀθηνῶν, φύλ. τῆς
 15 Δεκεμβρίου 1865.

αὐτόστροφος ἐσχάρα μεγάλη. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν ἐν τῇ πολιτικῇ ἐφημε-
 ρίδι Ἀθηνῶν « Ἀθηνᾶ, » φύλ. τῆς 1 Σεπτεμβρίου 1860.

αὐτόταχος, τό. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. ἔ. Μι.

αὐτοῦ (= αὐτῷ). ΕΠΙΓΡ. Κρανωνίων Θεσσαλίας. Cau. 100. 101.

αὐτούργησις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 109.

αὐτούργως. ΙΓΝΑΤ. βίβη Νίκηφ. Κεπλεως σ. 206, 4. ἔ. De Boor.

αυτοφύτως θυμοσοφείν. « N. Χαν. Cod. Ven. fol. 93. ν^ο. » Ἴδε Annu. etc. IX, σ. 75.

αυτοχολωτῶν (;) μτχ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 760. ξ. ΜΙ.

αυτοψευδος, τό. ΙΩ. ΚΑΝΤΑΚ. τ. Β, σ. 480, 9. ξ. Β.

αυτῷ (= αὐτῷ). ΕΠΙΓΡ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1564. 1569. a. Rang. Ant. hel. 705, b.

αυτώνητος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 201.

ἀφαγία, ἡ· αἰτία. ΑΚΡΙΤΟΥ ἔπος ξ. Μηλ. σ. 1798.

ἀφαιλ(ησέσθαι), (ἀ)φαιληται (= ἀφαιρήσεται, ἀφαιρῆται, ἢ ἀφέληται). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Cau. 42, Β, 81. 82.

ἀφαιρήμενος (= ἀφαιρούμ.) μτχ. μέσ. διαθ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 417. 450. Ἀθην. τ. Ζ, σ. 277. Οὕτω καὶ καλείμενος (= καλούμενος) W. et F. 396. ἔτι « εἰ πωλείμενα (= πωλούμενα) τὰ ἐνέχυρα μὴ εὐρίσκοι τὸ ἀργύριον ποθ' ὃ ὑπέκειτο » Bul. de cor. hel. V, σ. 165. Ἐν δὲ ἐπιγρ. Ἐρεσοῦ (παρὰ τῷ Cauet 123) ἔγκαλημένων (= ἐγκαλουμένων).

Ἀφάμιος, ὁ· μὴν ἐν Φωκεῦσιν, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἰλαίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 312. 368.

ἀφαμματιστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 80.

ἀφαντικά, τὰ· εἶδος δασμῶν. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 70. — COD. THEOD. XIII, 11, 3.

ἀφερμηνευτέον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 554. ξ. Stallb.

ἀφθαρτοποιεῖσθαι. ΠΗΤΚ. ΑΚΟΛΟΥΘΙΑ μεταλήψεως τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας. — « ΙΩ. ΚΑΙΜ. 1157. Β. »

ἀφιλαπεχθημόνως. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 118, σ. 57.

ἀφιλτέρα διάστασις. (ἀλλ' ἴσως καὶ ἐσφαλταὶ ἀντὶ ἀφιλέταιρος). Θ. ΒΛΑΣ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 1, σ. 1.

ἀφ' ἴσου. ΕΠΙΓΡ. Τέω. L. et W. 87. — Πρὸλ. ἐφ' ἴση.

ἀφιλοκτῆμων, 2. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 956. ξ. ΜΙ.

ἀφιλόλουτρον, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 49, 10. ξ. Λ.

ἀφιλοπράγμων, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 828. ξ. ΜΙ.

ἀφιπποδρέμας, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Λαρίσσης. Mém. sur une mis. au mont Athos σ. 114.

ἀφοδία, ἡ. (= ἀφοδευμα). ΚΑΙΣΑΡ. σ. 916. ξ. ΜΙ.

Ἀφορδίτα (= Ἀφροδίτα). ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel.

2477. Οὕτω καὶ Ἄφορδισίου ἐν ἐπιγρ. Ἀσπένδου. Gau. 76. ἐπὶ Ἄφορδιτοπολίτου (νομοῦ). Πάπυρ. Αἴγυπτ. ἔ. Leemans, σ. 125. Ὅμοιαι μεταθέσεις γραμμάτων εἶναι ἄλλαι τε καὶ ἡ ἐν τῷ τράφος (= τάφος) CIG 5774, ὡς ἐτι καὶ σήμερον λέγομεν.

Ἄφριος (;) δ· μὴν ἐν Λαρίσση καὶ Κρανωνῶνι. ΕΠΙΓΡ. Rev. arch. 1876, σ. 256—7. Πρὸλ. καὶ Λάφρια καὶ Λαφριατός.

Ἀχασαδίτης, δ. Θ. Στογὰ. σ. 1157. ἔ. Μι. Αὐτόθι σ. 1256: Ἀχασατῆκος διωγμός. — Μή τι γραπτέον Ἀχασαδικός;

Ἀχαιστί· ἐπίθ. ΣΙΒΥΛ. χρῆσμ. παρὰ Φλέγοντι ἐν Müller fragm. histor. gr. τ. III, σ. 620.

Ἀχέα (= Ἀχαιά;) ἐπίθ. Δήμητρος. ΕΠΙΓΡ. Θεσπιῶν. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 191.

ἀχειροπέτως. Πίναξ ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 730.

ἀχειρόκημος σκηνὴ οὐρανοῦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 69, 4. ἔ. Α.

ἀχειρόπλοκος στέφανος. ΙΩΣ. ὕμνογρ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 1021.

ἄχι (= ἤχι) δωρικῶς, κατὰ ΔΙΟΝΥΣΙΟΝ. Ἴδε G. Meyer griech. Gram. σ. 316, σημ. 2.

ἄχλυσις, ἡ. «ἄχλυσιν ἀσχύνης ἡμαῦρωντο οἱ αἰρετικοί.» ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 84 ἔ. Β. εἰ μὴ ἐσφαλταὶ ἡ γραφή ἀντὶ ἀχλύσιν (δοτ. πληθ. πτ. τοῦ ἀχλύς). Παρατήρησα ὅμως, ὅτι ἐν τῷ ΘΣ ἐν μόνον παράδειγμα ἀναφέρεται τοῦ πληθ. ἀχλύες μεταξὺ δύο τοῦ ἐνικοῦ ἀχλύς.

ἀχνηκότας. μτχ. παρακειμ. ΕΠΙΓΡ. Αἰτωλῶν ἐν Τέφ. L. et W. 85. — Ὁ ἐκδότης παραδέχεται ῥῆμα ἀχνέω ἐκ τοῦ ἄχος (οὔ ἡ παθ. φωνὴ ἀχνυμαι) ἐν σημασίᾳ causer de la douleur, du mal.

ἀχορεύτως χορεύει κακία. ΙΣΙΔ. Πηλ. ἐπ. Β, 237.

ἀχορτάστως. ΑΚΡΙΤΟΥ ἐπ. ἔ. Μηλ. σ. 2599.

ἀχρεώσττητα εἰς τὸ δημόσιον ἀπαιτούμενοι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 77, 10.

Ἐπι· ἀποτίσεις ἀχρεωσθέντων 182, 23. ἔ. Β. — «ΣΚΥΛΙΤΖ. 707, 8.»

ἀχρηστέδουλοι, οἱ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 569. ἔ. Μι.

ἀχυρώνυμος, 2. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ Cod. Coisl. 278, fol. 4 v°.»

ἀψυχότης, ἡ. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 769. 772. ἔ. Μι.

ἄωροβόρος. ἐπίθ. Σελήνης. Ὑμν. ἐκδ. ὑπὸ E. Miller ἐν Mél. de litér. gr. σ. 454.

B

- βαθμίδωσις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 77.
- βαθύνεντι, (=βοηθοῦντι). μτχ. δοτ. πτώσ. Επιγρ. Ἐρεσοῦ. Cau. 123.
- Αὐτόθι 121 Επιγρ. Νασιωτῶν: ἐβαθόη (=ἐδοήθει).
- βαθρῶ, ὦ. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 336.
- βαθυβουλία, ἡ. Ε. Μιλ. ἐν Journ. d. Sav. Avril 1868. (ἀμάρτυρον).
- βαθυδρομέω, ὦ. Ε. Μιλ. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.)
- βαθύζοφος, 2. Ε. Μιλ. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.)
- βαθυσκέμμων, 2. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 641, 14. Ξ. Β.
- βαθύσκοπον τὸ τῆς γνώμης. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 395, 7. Ξ. Β.
- βαΐοφορικοί σταυροί. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 47.
- Βαιτοκαικεὺς Ζεύς. Επιγρ. Συρίας. CIG 4474-5.
- βακχειοχόρειος, δ. bacchiochorius, πούς ἐν τῇ μετρικῇ. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 482, 6.
- βακχευτικῶς. Ν. ΧΩΝ. σ. 647, 17. Ξ. Β.
- Βακχιών, ὦνος, δ. ὄν. μηνός. Επιγρ. Μυκόνου. Ἄθην. τ. Β, σ. 237.
- βαλαντιοκόπος, δ. ΛΕΩΝ φίλος. σ. 252. Ξ. Μι.
- Βαλμαρκῶς, δ. ὄνομα θεοῦ. Επιγρ. Συρίας. GIG 4536. Αὐτόθι παρατίθεται ἐπιγραφή ἄλλη Συριακῇ λατινιστί, ἔχουσα τὰ Iovi Balmarcodi κατὰ δοτ. πτ.
- βαλσαμόπνευστον ἔαρ. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 561.
- βαμβασμοί, οί. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 459. Ξ. Μιλ.

βαναυσίζομαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 458, 3. ξ. Β.

βαρβαριστής ὁ νῦν Ἀττικιστής. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 87, 3. ξ. Α.

βαρβαροδμήτειρα σπάθη. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 359. ξ. ΜΙΛ.

βαρβαρολεξίς, ἢ. CONSENTIUS ἐν Gram. Lat. ed. Keil V, σ. 386. Ὀρίζεται ἐκεῖ ὡς τι διάφορον τοῦ βαρβαρισμοῦ. Ἔτι παρὰ τῷ Audaci ἐν excerptis, αὐτόθι τ. VII, σ. 361, 19: barbarismus fit in nostra loquela, barbarolexis in peregrina.

βαρέαι, αἰ. (= βαρεται, δηλ. σφῦραι). Καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν οὔτω ἢ βαρειά, ἀνευ τοῦ σφῦρα λέγεται. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 671. ξ. Β. Ἐνθα ὅμως παρηρηνηεύθη ἢ λέξ. διὰ τῶν barilia, dolia, ὅχι δὲ καὶ παρὰ τῷ Ε. Α. Soph. ὅστις τὴν κατεχώρισεν ἐν τῷ λεξικῷ του μετ' ὄρθης ἐρμηνείας.

βαρβιτοναβλοπλινθοκυμβαλοκτύπος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 624.

βαρνάμενος, (= μαρνάμενος). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Κερκύρας ἑμμετρ. τοῦ ε' πρὸ Χρ. αἰῶνος. Arch. Ztg. 1846, σ. 379. Πρὸς. Ross Arch. Aufs. II, σ. 575.—Ἔτι ἐν ἐπιγρ. Ἀθηνῶν ἑμμέτρῳ τοῦ ε' αἰῶνος, εἰσέτι ἀνεκδότῳ.

βαρυαλγέω, ὦ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278. fol. 177 r°.»

βαρυαλγία, ἢ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ in corporis sepult. σ. 1500 B.»

βαρυαυδησμός, ὁ. ΨΕΥΔΗΡΩΔΙΑΝΟΣ π. βαρβαρ. κ. σολοικ. παρὰ τῷ Nauck ἐν Lexic. Vindob. σ. 311: βαρβαρισμός εἴρηται οἰοεὶ βαρυαυδησμός τις ὦν. Ἐν δὲ σελ. 290 ἐν ΑΝΩΝ. πραγματεία π. βαρβαρ. κ. σολοικ. τὸ αὐτὸ λέγεται οὔτω οἰοεὶ βαρυαυδατισμός τις ὦν. Ἐδῶ φαίνεται, ὁ γράψας εἶχε κατὰ νοῦν ὅχι μόνον τὴν αὐδὴν, ἀλλὰ καὶ τὸν Μῆδον Δᾶτιν, εἰς ὃν ἀποδίδεται τό· ὡς ἤδομαι καὶ χαίρομαι, τὸ ὅποτον ὅμως χαίρομαι ἀπὸ αἰῶνων πολλῶν λέγει ἅπαν τὸ Ἑλληνικὸν ἔθνος. Καὶ πῶς δὲν ἐμελλε νὰ τὸ λέγη, ἀφοῦ ὁ Ὅμηρος, Εὐριπίδης καὶ ἄλλοι εἶπαν τὰ ἐχάρην, χαρεῖη, χαρεῖς, κεχαρημένος, χηράμενος (τανῦν χαιράμενος καὶ χαρούμενος κατ' ἐνεστωτικὴν σημι.) χήρατο, κεχάροντο, κεχάροιτο, κεχαροίατο, κεχαρήσεται! Δηλαδὴ ὄλος ὁ ποντικὸς ἔπεσεν εἰς τὸν πῖθον τῆς γλώσσης, καὶ ἡμεῖς «ἢ οὐρά του μόνον νὰ μὴ στάξῃ μέσα» θέλομεν. Ὅθεν τῶρα ἀπὸ τινῶν δεκαετηρίδων λέγομεν χαιρω.

βαρυδρήμητος ἵππεύς. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 377.

βαρυδρύχης λέων. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 358. ξ. ΜΙΛ.

βαρυγέρων, ὁ. Ν. ΧΩΝ. σ. 341, 15. ξ. Β.

βαρύδαρτος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1252. ξ. ΜΙ.

βαρυκακοδαίμων, 2. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 68.

βαρυλάλος, 2. «Cod. Par. 2421, fol. 53 2^a part.»

βαρυογκωδέστερα, τὰ, τῶν σωμάτων. ΜΕΛΕΤ. π. τῆς ἀνθρ. κατασκ.

ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 9, 10.

βαρυπεψία, ἡ. ΕΡΜ. ΤΡΙΕΜ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 395, 22.

βαρυπληξία, ἡ. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avril 1868. (ἀμάρτ.)

βαρύπνοια ἡ ταῖς ὑστερिकाῖς παρεπομένη. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 227.

βαρυστέναχος, 2. «Cod. Coisl. Const. Manas. v. 4008.»

βαρύστερνος, 2. «ΣΧΟΛ. Ὀμηρ. ἔ. Villois. Δ, 5 κ. Matr. An. gr. σ. 378.»

βαρύτοκα χρέη. ΦΩΤ. ἐπιστ. ρλ'. σ. 449. ἔ. Ἰω. Βαλ.

βαρύφθονος χεῖρ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀρίας. Lebas V, 784.—Φρύγας.

CIG 3843. 3827 v. 3827 dd.

βαρυφροτηγούσα φορτίς (ναῦς). Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 421, 2. ἔ. Β.

βαρυχειμωνία, ἡ. ΔΥΒ. κ. Ροδ. σ. 802. ἔ. Μαυρ.

βαρύχειρ καὶ ἰταμὸς δούλος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 64, 4. ἔ. Λ.

Βασιλακίζειν ἐν σχεδοπλόκοις, ὡς πάλαι τὸ Γοργιάζειν ἐν σοφισταῖς.

ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛΑΚ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 149.

Βασιλακισμός, ὁ. ΝΙΚ. ΒΑΣΙΛ. ἐνθα ἀνωτέρω.

* Βασιλεια, τὰ ὄνομα ἀγῶνος. Πρὸς τοῖς ἐν Λεβαδεία Βασιλείοις, ὧν τὰ λεξικά μνημονεύουσιν, ἦσαν καὶ Βασ. ἐν Ἀλεξανδρείᾳ καὶ Βασ. ἐν Μακεδονίᾳ καὶ Βασ. ἀπλῶς. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. ΦΙΛΙΣΤΟΡ. τ. Δ, σ. 93.

βασιλεύς, ὁ (= βασιλεύς). ΕΠΙΓΡ. Χίου Bul. de cor. hel. III, σ. 232.

Ἴδε ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ καὶ τὰς λέξεις ἄνεο, ἀοτὸς καὶ ἰδίως τὴν ἐόντια, ἐνθα καὶ ἄλλα παραδείγματα παρετέθησαν.

* βασιλευτής, ὁ ὁ ποιῶν βασιλέα. Ν. ΧΩΝ. σ. 281, 22. 746, 18. ἔ. Β.—Ἐν τῷ ΘΣ ἐπέθῃ μὲν ἡ λέξ. ἀλλ' ἔθεωρήθη vitiosa lectio. Ὑστερον ἐν ταῖς Προσθήκαις παρετέθη αὐτῆς μία μαρτυρία ἐκ τοῦ Θεοφυλάκτου Βουλγαρίας. Ἄς κῆνται λοιπὸν καὶ ἐδῶ δύο ἄλλαι.

Βασιλισταί, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4893. Σημαίνει ὡς τὰ Ἀτταλισταί, Εὐπατορισταί, θίασον λατρευτῶν βασιλέως τινὸς καὶ δὴ Πτολεμαίου Εὐεργέτου τοῦ β' κατὰ τὸν ἐκδότην.

βασιλογράφια, τὰ χαρτία, δέλτοι διεξιούσαι δῆθεν. περὶ βασιλέων ἀρέοντων εἰς τοῦπιόν. Ν. ΧΩΝ. σ. 405, 20 (καὶ σημ.) ἔ. Β.

βασκανῶδες βλέπων. ΓΕΩΡΓ. τοῦ Τορνίκη ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 425, 5. Ἐ. Λ.

βάθρα, τά. (=βάθρα). ΕΠΙΓΡ. Θήρας. CIG 2465 b (Add.)

βεβαιωτήρ, ὁ. βεβαιωτήρες, οἱ. Πλειστάκις ἐν ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν ἀπελευθερωτικαῖς δούλων, ὄσον CIG 1699. 1702-7. 1709. b. — W. et F. 19, 20. 21 καὶ πλειστ. — Τιθορείας. ΕΦ. Ἀρχ. 783. — Χαλείου CIG 1607.

βεβλαμμένως. ΜΕΛΕΤ. π. τῆς ἀνθρ. κατασκ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 88, 19.

βεβυσμένως, πε(φ)ραγμένως. «ΚΥΡΙΑΛΟΥ λέξ. χειρόγρ.»

βελεμνοθήκη, ἡ. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 374.

Βελήλα, ας, ἡ. θεά τις λατρευομένη ἐν Πειραιεῖ κατὰ τοὺς μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνους. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Ἀθην. τ. Ε. σ. 428 (=CIG III, 1280 a.)

βελοφόροι, οἱ. sagitarii. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46.

βελοφύλαξ γωρυτός. Ν. ΧΑΝ. ἐν Μεσ. βέλ. Σά. τ. Α, σ. 112.

Βελοσύρρδω Διί. ΕΠΙΓΡ. Περίνθου, ἐκδοθεῖσα κατ' ἀντίγραφον τοῦ ἐξ Ἀγκῶνος Κυριακοῦ ὑπὸ Borghesi ἐν Oeuvres epigraphiques I, σ. 274. — Ὁ Egger λέγει πού, ὅτι τὸ Βελοσύρρδω θὰ εἶναι ὄνομα Θρακικοῦ τινος θεοῦ ἐξωμοιωμένου τῷ Διί.

βελτιώματα, τά. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 98, 22. Ἐ. Β.

* Βελοφοί, οἱ. (= Δελοφοί). ΕΠΙΓΡ. Θηβῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 480. — Οὕτως ἐσβεβαίωθη ἢ τέως ἐκ μόνου τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 196 καὶ 200 γνωρίζομένη γραφή, ὅπως ἐσημειώθη ἐν τῷ λεξικῷ Pape-Benseler.

βενέοι· εὐκτ. ῥημ. ΕΠΙΓΡ. ἀρχαϊκῆ Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1881, σ. 82. — Ἡ σημασία τῆς λέξ. ἐμεινεν ἀδηλος τῷ ἐκδότη Kirchoff, ὁ δὲ Comparetti, μετεκδοὺς τὴν ἐπιγρ. ἐν Journ. of hel. stud. II, σ. 374, παραδέχεται σφάλμα τοῦ χαρακτοῦ καὶ ἀναγινώσκει ἐνέβοι (ἐκ τοῦ ἐν καὶ βῶ) ἅτε εὐρών καὶ ἐν ἄλλῃ Ὀλυμπ. ἐπιγρ. τὰ ἐνεδέ(τ)ω, ἐπείμβοι. Μακρὸν δὲ εἰπεῖν, πῶς τοὺς τύπους τούτους διασαφεῖ ὁ ἀνήρ.

βιαιοτέρως. «ΓΑΛΗΝ. τ. 17, μέρ. 1, σ. 119. Ἐ. Kuhn. — Ια. ΛΥΔ. π. διοσημ. σ. 64, Hase. — βιαιοτάτως. — ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. εἰς Ἰλ. Σ, 436.»

Βιδάτας, α, ὁ. ἐπιθ. τοῦ Διός. (= Ἰδάτας, Ἰδαίος, ἀπὸ τοῦ ἔρους Ἰδης τῆς Κρήτης). — Ἴδε ἐφεξῆς τὸ ἄρθρον Τῆνα Ἰδάταν.

Βιθυνιάρχης, ὁ. ΟΥΑΛΕΝΤΙΝ. Κ. ΟΥΑΛΕΝΤΟΣ διάταγμα ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 189, σ. 872.

Βινατία Ἰλίθουα. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Cau. 42.

βιοπαίγμων, 2. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 384. ξ. ΜΙ.

βλακισμός, δ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 56.

βλαστοησμός, δ. (ἐκ διορθώσ. Γοδ. Ἐρμάννου) ΑΙΣΧΥΛΟΥ Ἐπτά ἐπὶ Θήβ. σ. 12.

βλαστοφορία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 964. ξ. ΜΙ.

βλασφημητήριον, τό. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 608. ξ. ΜΙ.

βλάττη, ἡ. (= blatta) ὄνομα βαφῆς πορφυρᾶς. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας (edict. Dioclet.) L. et W. 535. Αὐτόθι εὐρηνται καὶ τὰ μεταξαβλάττη, ὑποβλάττη, εἶδη αὐτῆς.—Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ βλάττιον κατεχωρίσθη, ὃ ἐδήλου ὅστω ἴσως τῆς ρίνδος τῆς πορφύρας, ἀλλὰ καὶ ἐπὶ ὑφασμάτων ἐλέγετο. *Ἴδε καὶ Ducange ἐν λ. βλάττιον.

* Βλαύτη, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 411.—Ἡ λέξις κεῖται μὲν ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ τῶν κυρ. ὀνομ. τῆς Ἑλλ. ἀλλὰ χαρακτηρίζεται ἐκεῖ ὡς ὄνομα τόπου καθ' Ἡσύχιον καὶ Πολυδεύκην 7, 87. Ἐν τούτοις τὸ μὲν χωρίον τοῦ Πολυδεύκου εἶναι σκοτεινόν, ἡ δὲ Ἀθηνῶν ἐπιγραφή λέγουσα: «εἰσόδος πρὸς σηκὸν Βλαύτης καὶ Κουροτρόφου» ὑποσημαίνει, ὅτι θεὰ τις ἢ νύμφη ἦτο ἡ Βλαύτη καὶ εἰς αὐτήν, φαίνεται, ὁ παρὰ τῷ Πολυδεύκῃ σκυτοτόμος ἀνέθηκε τύπον βλαύτης (εἶδους σανδαλίου), διὰ τὴν ὀνομασίαν ἴσως.

βλεπομενοζώδιος ὁ θεός. Θ. ΛΑΞΚ. 767. ξ. ΜΙ. Ἐκεῖ καὶ ἄλλη προσηγορία τοῦ θεοῦ ὁ μὴ ὀρωμενοζωδιοστροφεύς!

βόραρχος τριττόα· ὄνομα θυσίας ἐκ τριῶν ζώων, ὧν ἐξῆρχε βοῦς. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν καὶ Ἐλευσίνος. CIA I, 5. 534. Ἐπι Ἐλευσίνος. Bul. de cor. hel. IV, σ. 227, ἐνθα ὁ ἐκδ. Foucart τὴν προεκλείδειον γραφὴν ΒΟΑΡΧΟΣ μεταγράφει βούαρχος, ἀκολουθῶν τὸν Ἡσύχιον, ἔχοντα τὴν λέξιν βουάρχη.

βοθυνοποιός, δ. προσηγορία τοῦ θεοῦ (!) ὡς ποιῶντος τοὺς κομήτας τοὺς καλουμένους βοθύνους. Θ. ΛΑΞΚ. σ. 769. ξ. ΜΙ.

Βοιηδρομιῶν (= Βοηδρομ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 314. 471. Αὐτόθι 121: βοιηθήσαντες. 269: ὀγδοίης. Ἀνάλογα δὲ πως καὶ τὰ ἐξῆς. 263 κ. 352: βασιλεῖα (= βασιλέα). 277: γραμματεῖα (= γραμματέα). οὕτω καὶ γραμματεῖας (= γραμματέας) πληθ. ἐν Ἀθην. τ. Η, σ. 402.—Ἐπι CIA II, 119 κ. 573: δεῖηται, προσδεῖηται, δεῖωνται, κείωνται. Εὐρηνται ἐπι καὶ τὰ ἱερεῖως (= ἱερέως,) νεῖαι (= νέα) Ἀθην. τ. Γ', σ. 134. 135. ἰδρύσειως (= ἰδρύσεως) CIA II, 168, πάντα ἐν Ἀττικοῖς ψηφίσμασι. Τὸ δὲ δωρεῖά (= δωρεά) εἶναι ἤδη πρὸ πολλοῦ γνωστόν, ὡς συχρόν, λ. χ. CIA I, 8 (;). 25. II, 1 b. 115 καὶ ἄλλαχοῦ.

βοικίαρ (= οίκιας). γεν. ἐν. ἀρ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

βουλευτήριον (= βουλευτ.) ΕΠΙΓΡ. Μυτιλήνης. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 12.

βοσσημίμων βασιλεύς (ὁ Ναβουχοδονόσορ.) Ν. ΧΩΝ. σ. 464, 8. ἔ. Β.

βοστροφέω, ὦ. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2420 p. 3, part. 3 a.»

βορβορικός, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 452. ἔ. ΜΙ.

βορβορότροφοι σύες. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 342. ἔ. ΜΙ.

βορβορόφυρ(τ)ος χοῖρος. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 129 r°.»

βορβόρωσις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 928. ἔ. ΜΙ.

Βοσπόρια, τά. ἐν. ἀγῶνος. ΕΠΙΓΡ. Θρακ. Βοσπόρου. CIG 2034.

βοστρυχίς, ἡ. «βοστρυχίδας ποιήσας τὰς πλοκαμίδας.» Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 319.

βούκριοι καὶ ταυρελέφαντες. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Γ, 17.

βουλαρχία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Δρυμαίας τῆς ἐν Φωκίδι. Bul. de cor. hel. V, σ. 140. — Μυτιλήνης. Conze Reise auf Lesbos, πίν. XVII, 1.

* βούλαρχος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ὠλένου Ἀχαΐας. Bul. de cor. hel. II, σ. 41. 96. 98. — Ἀμοργῶ. CIG (in Add.) 2264 p. — Ἀγροδισιάδος. 2811. — Βραγχιδῶν. 2881. — Ἐφέσου. 2997. — Σμύρνης. 3201. — Φιλαδελφείας. 3424. 3430. — Θυατειρων. 3494. — Ἐρυθρῶν. Bul. de cor. hel. IV, σ. 154. — Ἐν δὲ ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν παρὰ W. et F. 405 ἀναγινώσκωμεν τὰ «βουλαρχέοντος τοῦ Ἀσκρικοῦ τέλεος Δαμοτέλεος Φυσκέος.» ἔτι «βουλαρχεόντων ἐν Οἴτᾳ» ἐν ΕΠΙΓΡ. Δρυμαίας τῆς ἐν Φωκίδι. Bul. de cor. hel. V, σ. 139-40. ἔτι βουλαρχήσαντα ἐν ΕΠΙΓΡ. Τράλλων. CIG 2930 b. Φιλαδελφείας. 3419. — Κεῖνται μὲν αἱ δύο λέξεις ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον ἐκ μιᾶς ἐπιγραφῆς, κατὰ τὴν πολιτικὴν ταύτην σημασίαν. Ὅθεν ἐκρίθη καλὸν νὰ ἀναγραφῶσιν ἐνταῦθα τὰ πολλὰ παραδείγματα.

βουλεύς (= βουλαῖος). ἐπιθ. τοῦ Διός. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237.

βουλογραφία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀγκύρας. CIG 4015.

βουνευρίσας, μτχ. Οἱ μ. ΘΕΟΦΑΝ. (Συμ. μάγ. καὶ Γεώργ. μοναχ.) σ. 641. 807. ἔ. Β.

βουνεύρισμα, τό. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 296. ἔ. ΜΙ.

βουπάλια καὶ βουπάλινα, τά. βουπαλίων ζευγος. ΕΠΙΓΡ. Δήλου.

Bul. de cor. hel. VI, σ. 47. ἔτι σ. 127, σημ. 4. — Φαίνεται, ὅτι εἶναι ἑτέρα γραφή τοῦ βουβάλια, ἃ κατὰ τὸν Πολυδ. καὶ τὸ Μ. Ἐτ. ἦσαν περικάρπιος κόσμος.

βρωνήσαντες. μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 163.

βραθειοδότης, ὁ. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. σ. 5. ἔ. Α. Δημ.

βραδυγλωσσία, ἡ. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avril 1868. (ἀμάρτ.)

βραδυλαλοῦντες. μτχ. ΩΡΙΓΕΝ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 16, σ. 3086.

βραδυποσία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 817. ἔ. Μι.

βραδύπτεροι κρέκας. « Μ. ΦΙΛΗΣ Π. ΖΩΩΝ 681. »

βραδυφαγία, ἡ. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avril 1868. (ἀμάρτ.)

βραχύγνωστος, 2. βραχεῖαν ἔχων γνῶσιν ἢ γνώσεις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ.

... ἔ. Μι.

βραχυδρομία, ἡ. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avril 1868. (ἀμάρτ.)

βραχυήμερος καιρός. Ν. ΧΩΝ. σ. 465, 20. ἔ. Β. — τὸ βραχυήμερον τῆς μογεραῦς βιοτῆς ὑπόλειμμα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 359, 9. — βραχυήμερον καιροῦ διάστημα. τ. Β, σ. 255, 24. ἔ. Λ.

βραχυνοσία, ἡ. Ιω. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 189.

βραχύπλευρος τάφος. Θ. ΠΡΟΔΡ. An. nov. Bois. σ. 376.

βραχύπυγος γυνή. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛ. Annu. etc. VII, σ. 153.

βραχυποτέω, ὦ. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avril 1868. (ἀμάρτ.)

βραχυπρόσοδον χωρίον. Ν. ΧΩΝ. σ. 482, 16. ἔ. Β.

βραχύσπορον σίναπι. ΣΩΦΡ. Ἱεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 41.

βραχύτιμος, 2. ΜΕΤΡΟΛΟΓ. συγγραφ. ἔ. Hultsch τ. Α, σ. 306. —

*Ἐχει τὴν λέξ. καὶ ὁ Ε. Α. Soph. ἐκ τοῦ « Θεοδ. Στοῦδίτου 817 C. »

βραχύφωνον ἐπεμβόημα. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 98.

βραχύφωτος, 2. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 113.

βρεφοκόμος, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 109, 23. ἔ. Λ.

βρεφοκτονέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 216, 9. ἔ. Λ.

βρεφοπρεπῶς. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 692. ἔ. Μι. — « ΝΕΙΑ. 221 Α. »

Βριταμάρτια Ἀρτεμισία, τὰ ὄνομα ἑορτῆς. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 23. — Βριτόμαρτις συνήθως γράφεται ἐν τοῖς Λεξικοῖς ἢ θεά.

βροντάντιπνος ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. ἔ. Μι.

Βροντήσιος Ζεύς (Jupiter tonans), οὐ ναός ἦν ἐν Ῥώμῃ. ΕΠΙΓΡ. Ἀγκύρας. CIG 4040.

βροντοβόλος πατρῶδης φωνή. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. ψαλμοῦς. Cod. Par. 371 A, fol. 332 r°.»

βροντοηχέω λόγους. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 16 v°.»

βροντολάλοι, οἱ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 572. Ξ. ΜΙ.

βροντολόγος. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 1638.»

βροντοφυής, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 137. Ξ. ΜΙ.

βροντοφωνέω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. θησαυρ. ὀρθοδ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 43.

βροτοκτονία, ἡ. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. ψαλμ. Cod. Par. 371 A, fol. 238 r°.»

βροτομήτωρ γαῖα. «Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Not. mss. τ. VIII, σ. 255.»

βροτοπορία, ἡ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1108. Ξ. ΜΙ.

βροτοπρεπῶς. «ΑΝΩΝ. π. Ἱερουσαλ. σ. 102 ἐν Morel. Exposit. Them. σ. 5.»

βροτοσύνη, ἡ. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2616 s. v. πίσυνος.»

βροτόσχημος δράκων. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 97. Ξ. ΜΙ.

βροτοσώστης, ὁ. ΘΕΟΔ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. ἐν Rev. arch. 1874, σ. 376.

* βρούω. «βρύειν Μενάνδρος τὸ μεθύειν ἐν τῇ Ἀσπίδι, unde Romani EBRIUS dicunt.» Ἀποσπασμάτιον ἐν τέλει τοῦ ε' βιβλ. τῶν Prisciani institut. ἐν Gram. Lat. ed. Keil II, σ. 193, 2.—Λεῖπει τὸ Μενάνδρειον τοῦτο ἐν τῇ τοῦ Meineke συλλογῇ, ὡς παρετήρησεν ὁ ἐκδότης τοῦ Πρισκιανοῦ. Λεῖπει δὲ καὶ ἡ σημασία αὕτη ἐν τῷ ΘΣ, ἐν λ. βρούω.

βρωματικά εἶδη· τὰ ἄλλως βρώσιμα, φαγώσιμα. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 2, σ. 481.

βυθόθεν (=βυσσόθεν). ΡΩΜΑΝΟΥ Μονωδία ἐν Bul. de cor. hel. II, σ. 273.

βυρσεργάτης, ὁ. «ΙΩ. ΤΖΕΤΖΗΣ.» Ἴδε Μ. ΦΙΛΗΣ Ξ. ΜΙ. τ. Β, σ. 357, σημ. 1.

βυρσοδειψοπαφλαγών, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

β(υ)τινάριον σάπωνος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 137, 2.—Ἐν τῷ χειρογρ. διὰ τοῦ η ἐγγέγραπτο ἡ πρώτη συλλαβή, ἣν ἐγὼ μετέβαλον. Ἴδε ἐν τοῖς Λεξικοῖς τὸ βυτίνα καὶ πυτίνα.

βυλόμενος (=βουλόμενος). ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις. CIA II, 547.—Κρητῶν Ἀρκαδῶν ἐν Τέφ. L. et W. 80, 29. ἐπι CIG 2556, σ.

48. 52. — Λεβαδείας. Ἰθην. τ. Θ, σ. 362. — βώλωνται (= βούλωνται) Κρήτης. Cau. 46, σ. 16.

βωλουομέναις (= βουλευομέναις). Επιγρ. Κρήτης. CIG 2556, σ. 74.

βωμικὸν ἔργον. Επιγρ. Κιβουρατῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 600. 611.

βωμόσπειραι, αἱ. Επιγρ. Ἀφροδισιάδος. CIG 2782.

βωρθία (= ὄρθια). ἐπιθ. Ἀρτέμιδος. Επιγρ. Σπάρτης. L. et F. 162

a. j. — Παρ' Ἡσυχίου εὐρηται τὸ βωρθία.

βωρσέα ταῦτὸ τῶ ἀνωτέρω. Επιγρ. Σπάρτης. L. et F. 162 b.

Γ

γαλακτόμικτος, 2. Παρέθηκε τὴν λέξιν ἀμάρτυρον ὁ E. Miil. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 247.

γαλακτόπηκτος, 2. «ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 246.»

* γαλακτουργέω, ὦ· ποιῶ γάλα. Σαρ. Εφ. ξ. Erm. σ. 194. — Λεῖπει ἢ σημ. αὐτῆ ἐν τῷ ΘΣ.

γαλακτουργία, ἡ. «Cod. Coisl. 216, fol. 49 v°.» — Ἔχει τὴν λέξιν ὁ E. A. Soph. ἐκ τοῦ Εἰρηναίου 4, 38, 1, σ. 1106^Α, ὅπερ χωρῖον ἂν εἶναι τὸ αὐτὸ καὶ τὸ ἐν Cod. Coisl. ἢ ἄλλο, ἀγνοῶ.

Γαλαξία, τὰ ἑορτῆς ὄνομα. Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA II, 470. — Ἐγνωρίζετο μὲν ἡ λέξ. ἐκ τοῦ Ἡσυχίου, ἀλλ' ὄχι κατ' ἀσφαλῆ γραφὴν.

Γαλαξιῶν, ὁ μὴν Δηλίων. Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. V, σ. 468.

Γαλατάρχης, ὁ κατὰ τὰ Ἀσιάρχης, Ἑλλαδάρχης, Βιθυνιάρχης, Λυκιάρχης, κτλ. ὄνομα καὶ τοῦτο ἱερατικοῦ ἀξιώματος ἐν τῇ Ἑλλάσσονι

Ἄσια ἐπὶ Ῥωμαίων. ΕΠΙΓΡ. Ἀγκύρας. CIG 4014. 4075. 4076. Ἐν δὲ 4016. 4017 καὶ 4031 ὀνομάζεται τις ἀρχιερεὺς τοῦ κοινοῦ τῶν Γαλατῶν καὶ ὁ αὐτὸς πάλιν καὶ Γαλατάρχης, περὶ οὗ ἔρα Marquardt Rœm. Alterth. III, 1, σ. 270, σημ. 1875.

Γαλατῶνυμον φρούριον τῶν Λατίνων· περιφραστικῶς ὁ ἐν Κοπτεῖ Γαλατᾶς. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 76, 3. 78, 6. 257, 6. 537, 15. 552, 23. 556, 16. Ἐ. Β. ἐν δὲ σελ. 92, 2 τὸ τοῦ Γαλάτου ἀπλῶς.

γαληνοτέρως. «ΛΕΩΝ ὁ σοφός. Cod. Par. 2075, fol. 410 v°.»

Γαλι(νθ)ιών, ὄνος, ὁ· ὄνομα μηνός Ἐφρεσίων. CIG 3953 b. Οὕτω κατὰ συμπλήρωσιν τοῦ Ahrens ἐν Rhein. Mus. N. F. XVII, σ. 356, ὅστις λέγει, ὅτι ἐπειδὴ γάλινθοι καθ' Ἡσύχιον οἱ ἐρέβινθοι, ὁ Γαλινθίων θὰ εἶναι ὁ αὐτὸς τῷ Ῥαβίνθιφ, μηνὶ τῶν Κρητῶν.

γαλλιάμβος, ὁ. CÆS. BASSUS ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 261, 28. 271, 22 κτλ.

γαλουχικὸν ἐμψύχωμα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1453. Ἐ. ΜΙ.

γάμμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Δαμασκοῦ. L. et W. 1879. Ἴσως δηλοῖ ἡ λέξ. οἰκοδομὴν ἔχουσαν σχῆμα τοῦ στοιχείου Γ, ὡς ὑπῆρχον οἰκοδομαὶ ὀνομαζόμεναι σίγμα ἀπὸ τοῦ C. Ἴδε λ. χ. ΜΙΧ. ΑΤΤΑΛ. σ. 17, 11. Ἐ. Β.

Γανίς, ἴδος, ἡ· ὄνομα θεᾶς. ΕΠΙΓΡ. Γάνου τῆς Θράκης, εἰ ὁρθῶς ἔξεδόθη ἐν τῇ «Πρωτᾷ» τῆς Κοπτεως, ἀρ. 3 τῆς 23 Σεπτ. 1876. Ὑστερον ἐπανελήθη ὁμοίως τὸ κείμενον ἐν Bul. de cor. hel. II, σ. 280.

γαργαριστέον. ΟΡΕΙΒ. Ἐ. Dar. τ. IV, σ. 547.

γάρισμα, τό. (ἐκ τοῦ γάρου). Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 233. Ἐ. Μαυρ. — Ἴδε τούτου τὸν πίνακα ἐν λ. καὶ τὰς τοῦ Κοραῆ σημ. εἰς Ξενοκρ. σ. 183.

γαστροίκον πνεῦμα· τὸ τῶν ἐγγαστριμύθων. Φοτ. ἐν Ἀμφιλ. σ. 148. Ἐ. Σ. Οἰκ. — ἔτι· γαστροίκος δράκων. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 100.

γαῦ (= γᾶς, γῆς). Ἴδε α υ.

γεγαν(ω)μένως. ΚΟΣΜΑΣ ἐν Spicil. Rom. II, σ. 223.

γειννιότης, ἡ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 246, 3. Ἐ. Β.

γελο(ιο)πρόσωπος, 2. «Cod. Par. 2421, fol. 49, 2^a p.»

γελωτοκάρηνος ἀνήρ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 387. Ἐ. ΜΙΛ.

γενεαρχικὰ ἢ γενεσιαρχικὰ χωρία. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΚΑ, β. = progeneratorialia prædia. ἔτι ΕΔΙΣΤ. 3, 1, § β.

- γενείασις, ἡ. «ὄιον γενειάσεις καὶ φύσεις κεράτων.» ΠΛΑΤ. Ἐ. Kirchh. τ. α'. σ. 249, 20.
- γενειοφυής. ἐπιθ. τῆς βοτάνης ἀδροτόνου. «Cod. Par. 2286, fol. 3 r°.»
- Γενέτιος, ὁ ἔν. μηνὸς ἐμβολιμου. ΕΠΙΓΡ. Ἄλου τῆς Θεσσαλίας. Rev. arch. 1876, σ. 257.
- γενναίξειν κατὰ πολεμίων. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 63, 20. Ἐ. Β.
- γένοδοι (= γένωνται). ὑποτακτ. ΕΠΙΓΡ. Παμφυλλίας. Berl. Monatsber. 1874, σ. 786. — Πρὸλ. ἔξ ἀγοδι τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ, καὶ G. Meyer Griech. Gram. § 294.
- γεοθαλπής, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Νικομηδείας. CIG 3769.
- γεοκτεῖται, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ποιμανηῶν Μυσίας. CIG 3695, b. in Add. — Ἐν τῷ ΘΣ οὔτε γαιοκότης οὔτε γαιωκότης, οὔτε γεοκότης οὔτε γεωκότης εὐρηταί ἐν σημερινοῖς δὲ τῶν ἡμετέρων δημοσιεύμασιν ἀνέγγων ὄχι ἅπαῤ τὸ γεωκήμενος καὶ τὸ γαιοκάτοχος.
- γερανοτόμαρον βιβλίον. Α. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 242, 19. Ἐ. Λ.
- γεραρότης, ἡ Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α', σ. 200, 7. Ἐ. Λ.
- γερασσάμενος. μτχ. γέρας παρασχών. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Φρυγίας. Rev. arch. 1876, σ. 164.
- γερουσιάρχης συναγωγῆς ἀρχή τις παρ' Ἑβραίοις. ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης. CIG 9902.
- γεφυρωσία, ἡ (ἁμοῦ μετὰ τοῦ ὁδοστρωσία). ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Μιχ. Δούκα καὶ Νικηφ. Βοταν. παρὰ τῷ Σάθα ἐν Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 56. 64.
- γεωλοφούμενον φρούριον. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 510, 4. Ἐ. Β.
- γεωμαντεία, ἡ. geomantia. VARRO ap. Isidor. Hispal. Etymol. I. 8, c. 9, 13.
- γεωπετής, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1100. Ἐ. ΜΙ.
- γεώργισσαι, αἱ. θηλ. τοῦ γεωργός. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΝΣ.
- γηγενέστατος. ὑπερθετ. τοῦ γηγενής. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 763. Ἐ. Stallb.
- γηνιώτατος. ὑπερθετ. τοῦ γήινος. «ὁ γὰρ ἀριθμὸς πέντε γηινώτατος.» Ια. ΛΥΔ. π. διοσημ. σ. 95. Ἐ. Waehsm.
- γηραιόφρων, 2. «Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 57, σ. 49.» — Πρὸλ. τὴν Γερμανικὴν λέξιν altklug.
- Γιγάντιος, ἴου, ὁ μὴν ἐν Τριτέα ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ποιτροπίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 148. Ἐν δὲ ἀρ. 426 μὴν ἐν Ἀμφίσσῃ,

ἀντιστοιχῶν τῷ Ἀμαλίῳ τῶν Δελφῶν, τῷ Εὐθυαίῳ τῶν Αἰτωλῶν, τῷ Ἐκτῷ τῶν Λοκρῶν.

γλαυκχειοῦν (χρῶμα). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 865.

* γλαῦκες, αἰ· εἶδος ἀγγελίων. ΕΠΙΓΡ. ἀγγελίου. SIG 8345 b.

γλαυκοφθαλμοφρυδοβαπτόχειλος. ἐπίθ. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. roman.

Ξ. Eberh. τ. 1, σ. 41.

γλαφυροτόρνευτοι τάφοι. ΛΕΟΝΤ. φιλοσ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 683.

γλυκεπώνυμος, 2. «ἦν ἐκ γένους ἔσχηκε γλυκεπώνυμου.» (δηλ. τοῦ Μιχ. Γλυκᾶ). Codd. Monac. τ. II, σ. 168.

γλυκοφαγέω, ὦ. ΑΝΩΝ. περὶ τῶν δώδεκα μηνῶν ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 428.

γλυκόφρων, 2. ΑΝΩΝ. στίχοι ἐν Codd. Monac. τ. II, σ. 176.

γλυκυθύμημα, τό. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 373, 43.

γλυφική, ἡ. (= γλυπτική). ΕΠΙΓΡ. ἀδήλου προσελύσεως. An. d. Inst. di Roma, τ. 40, σ. 133.

γλωσσολογία, ἡ. «Προκοπ. εἰς τ. Παροιμ. παρὰ Μαίῳ ἐν Clas. AucI. τ. IX, σ. 82.»

* γλωσσοποιούμενον πῦρ (τὸ τῆς Πεντηκοστῆς). ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 569. Ξ. ΜΙ. — Τὸ γλωσσοποιεῖν κατ' ἄλλην σημασίαν κεῖται ἐν τῷ ΘΣ.

γλωττήματα πυρός. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 136, σ. 546. 573. Αὐτόθι ὁ ὑπομνηματιστῆς τοῦ Ἰω. Δαμασκηνοῦ ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. λέγει τὰδε· «τὴν δὲ λέξιν τοῦ γλωττήματος ὅθεν εἰληφεν ὁ μελωδός, οὐκ οἶδα· εἰκὸς δὲ ἐν τῷ μυρῷ καὶ ἀπεριελεύστω λεκτικῷ χύματι ψιὰδα παρεγκεχῦσθαι που ἡμῖν ἀθεώρητον τὸ γλωττῶ γλωττήσω, ἔξ οὗ καὶ ἡ γραμματικὴ λέξις τὸ γλωσσηματικόν.» Διελάνθανε, φαίνεται, τὸν Θεσσαλονίκης, ὅτι τῇ λέξει γλώσσημα ἐχρήσατο Οὐάβρων, Φῆστος, Μάρκος Ἀντωνῖνος, Κοῖντιλιανός, ἴσως καὶ Ἕλληνες παλαιότεροι γραμματικοί.

γλωττοδεύω. «γνώμην γλωττοδεύουσαν τὰ λεπτότατα τῶν προφάσεων.» Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 11.

γνησιεστέρως. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 36 r°.»

γνούμα, ἡ. (= γνώμη). ΕΠΙΓΡ. Κραννῶντων. Gau. 101.

γνωμοσκοπέω, ὦ. ΣΤΕΦ. Π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 235.

γονικόθεν. ΜΙΧ. ΠΑΛΛΙΟΥ. χρυσοδούλ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 161, σ. 1043. 1046.

γονικότης, ἡ. «ἵνα κατέχη... ἀναφαιρέτως... κατὰ λόγον γονικό-

τητος.» Χρυσοβουλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 242. Αὐτόθι σ. 241 ἐν ἄλλῳ χρυσοῦ. εὐρηται ἰσοδυναμοῦσα φράσις· «ἵνα κατέχη τὴν γῆν ὡς γονικὴν.» Γνωστὸν δ' ὅτι καὶ σήμερον λέγομεν γονικὰ κτήματα κτλ.

γοργοδρόμος νοῦς. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Ἀπμυ. etc. IX, σ. 39.

γοργοσκανδάλιστον, τό. Οὕτω παραφράζεται ἐν τοῖς χειρογράφοις τοῦ Νικ. ΧΩΝΙΑΤΟΥ ἡ φράσις «τὸ πρόχειρον τῆς παρασπονδήσεως» ἢ ἐν τῷ κειμένῳ σ. 230, 1. Ἐ. Β.

γυμνασιαρχιόντων (=γυμνασιαρχούντων) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. Bul. de cor. hel. II, σ. 591.

Γραικία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1377. Ἐ. ΜΙ.— Κατ' ἐξαιρέσιν ἀνέγραψα ἐδῶ τὸ γεωγραφικὸν ἢ ἐθνικὸν τοῦτο ὄνομα, ἐπειδὴ θέλω καὶ ἄλλοι νὰ προσέξωσι, μήπως καὶ εἰς παλαιότερον ἐπι τοῦ Στουδίτου συγγραφέα τὸ εὐρωσιν. Ἐγὼ δὲν εὐτυχε πουθενᾶ ἄλλου νὰ τὸ ἀπαντήσω ἐν τοῖς ἀρχαίοις ἢ μεσαιωνικοῖς συγγράμμασι ἢ ἐπιγραφαῖς· ἦτο δὲ αὐτό, ὡς γνωστὸν, ἐν τοῖς ὀλίγῳ πρὸ ἡμῶν χρόνοις εἰς πολλὴν χρῆσιν, ὡς ἡρέμα μεταδοτικὸν ἀπὸ τοῦ ξενικοῦ Ῥωμαϊκῆ χώρα, Ῥωμαϊκὸς τόπος καὶ Ῥωμηροσύνη εἰς τὸ ἀκράτως ἀρχαιοπρεπὲς Ἑλλάς (καθὼς καὶ τὸ Γραικὸς ἀντὶ τοῦ Ἑλλην). Εἰς δὲ τῶν τελευταίων παρ' ἡμῖν ποιητῶν ὅστις τὸ μετεχειρίσθη εἶναι ὁ Ἰάκ. Ῥίλος Νερουλός, γράψας ἐν προοίμῳ τῆς Κούρκας του τὸν στίχον· «καὶ τὴν Γραικίαν ἀμουσῆν πολλοὶ ἴδαν αἰῶνες» ὅστις ὅμως ἔχει καὶ τὴν Ἑλλάδα, ἐν ἄλλῳ μέρει τοῦ αὐτοῦ ποιήματός του, ἐνθα ἠσθάνετο ὅτι δὲν ἔπρεπε νὰ γράψῃ Γραικίαν, ἐν τοῖς ἐξῆς στίχοις· «Καθὼς ἔς τὴν Μαραθωνικὴν νικῶντας πεδιάδα | παιάνιζεν ἐλευθερῇ, κροτοῦσεν ἢ Ἑλλάδα.» Οὕτω οἱ εὐφρεῖς ἄνδρες ἔχουσιν ἀσφαλῆ τὴν ἀίσθησιν τοῦ ἐκάστοτε πρέποντος ἐν τῷ γράφειν. Καὶ ὁ Στουδίτης δὲ ὄχι ἀνευ λόγου ἐχρήσατο τῇ λέξει Γραικία ἐν ᾧ χωρίῳ ἐσημειώσαμεν, καθὼς βλέπει ὁ εἰς αὐτὸ ἀνατρέχων.

γραμματοδιακομιστής, ὁ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 350.

γραμματοδότης, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. Ἐ. ΜΙ.

γραπτοάγραπτος εἴη ἂν ὁ Χριστός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 477. Ἐ. ΜΙ.

γραφοφόρος, ὁ. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ σ. 1759. Ἐ. WΓ.

* γρηγορητέον. «ΕΦΡ. ΣΥΡΟΥ ἅπαντα τ. III, σ. XXXV.» — Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1400. Ἐ. ΜΙ.— Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἀμάρτυρος.

Γρηγοριολόγοι, οἱ οἱ περὶ Γρηγορίου τοῦ θεολ. λέγοντες. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 343. Ἐ. ΜΙ.

γρηγορότης, ἡ. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 37 v°.»

γριπέω, ὦ. «οὐδὲν ἐγρίπησαν» (=οὐδὲν ἐκέρδησαν. Ἡ λέξις ἐκ

τοῦ ἀλιευτικοῦ γρίπου). Επιγρ. Σαλαμανησθίων Συρίας. L. et W. 2261.
— Ἀλλαχόθεν εἶναι γνωστοί οἱ τύποι γριπίζειν καὶ γριπεύειν.

γρόππατα (= γράμματα). Επιγρ. ἔμμετρ. Αἰολιστὶ ἐν Αἰγύπτῳ. CIG 472b. 4730. — Τὰ γρόφω, γροφεύς, γροφεύω ἤδη ἐπέρασαν εἰς τὰ λεξικά.

γυμνασιάρχης αἰώνιος. Επιγρ. Κυρήνης. CIG 5132. γυνή δὲ γυμνασιάρχος ἐν Επιγρ. Μυλάσων. CIG 2714. Ἀμφότεραι αἱ ἐπιγρ. τῶν Ῥωμαίων χρόνων.

γυναικοθεία, ἢ θεία τῆς γυναικός μου. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 819. — ὁ γυναικόθειος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 257. Ἐ. Λ.

γυναικομαστοβορέω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 985. Ἐ. Μι.

γυναικόπαις, ἢ γυνή τοῦ παιδός μου, νύμφη. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 354. Ἐ. Μι.

γυναιχόμαιμος, ὁ γυναικάδελφος. Ν. ΧΩΝ. σ. 336, 3. Ἐ. Β.

γυρηθόν· κατὰ γύρους, κυκλικῶς. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 86. Ἐ. Blond.

γυρόκοσμος. «θανών ἔτος τρέχοντος ἡλίου τότε | τοῦ γυρόκόσμου χιλιοστὸν κτλ.» Επιγρ. ἔμμετρ. Μεσσηνίας τῆς ἐν Σικελίᾳ, τοῦ 1199 μ. Χρ. ἔτους. CIG 9540. — Ἡ λέξις ἢ ἐπίθετον τοῦ ποιούντος τὸν γύρον τοῦ κόσμου ἡλίου, ἢ οὐσιαστικόν, αὐτὸς ὁ γύρος τοῦ κόσμου.

γωνιακῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 206. Ἐ. Βασιλ.

δαιμονιόμορφος, 2. «Ια. ΔΑΜΑΣΚ. Cod. Par. 396, σ. 631.»

δαιμονιοῦχος αἰτία. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 513. Ἐ. Stallb.

δαιμονιωδῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 464. Ἐ. Μι. — Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2. σ. 459. — «ΑΝΩΝ. π. τ. ἀγ. Ἀπολλων. Cod. Par. 1532, σ. 398.» — Ὁ Ε. Α. S. ἔχει τὴν λέξιν ἐκ τοῦ ΠΑΛΛΑΔ. Λαυσ. 1140 Β. C.

δαιμονόληπτος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 485, 11. ξ. Β. ἔτι ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 75. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται ἐξ Ἰουστίνου τοῦ μάρτ. τὸ δαιμονιόληπτος.

δαιμονοληψία, ἡ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 153 v°.»

δαιμονόλιθος, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 138. ξ. Mil. «Cf. Cod. Par. XVI.»

δαιμονομαχία, ἡ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 149 v°.»

δαιμονόπλοκος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1053. ξ. Μι.

δαιμονόπνευστος, 2. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 13 r°.»

δαιμονοποιὰ φθέγματα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1385. ξ. Μι.

δαιμονόχρους λίθος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 58. ξ. Mil.

δαΐξανδρος (;) «δαΐξάνδ(ρ)ων ἀπό χειρῶν.» ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄνδρου. Ross. Inscr. gr. ined. II, 96.

δακεθύμως. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 72.

δακρυπόνους νύκτας ὑφέλω. ΛΕΟΝΤ. ΜΑΓ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 561.

δακρυρόσημα, τό. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 83. 317.

δακρυρόρῖα, ἡ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Γ, 33, ἐν σημ. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ δακρυρόρῖον ἔκ τοῦ Ἐπιφανίου.

δακρυρῶς κατάφιλησας. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 917. ξ. Μι.

δακρυστάλακτοι ραντισμοί. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 53.

δακτυλαπτέω, ὦ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 111 v°.»

δακτυλίσκος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Λεβιάδας. Ἄθην. τ. Δ, σ. 372.

δακτυλοδείκτημα, τό. «Ιω. ΤΖΕΤΖ. Cod. Par. 2644.»

δακτυλοδείκτως. «ΧΡΙΣΤΟΦΟΡ. Μηνολόγ. Cod. Par. 1578, σ. 348.»

δακτυλοειδῶς. «ΓΡΗΓΟΡ. ΝΥΣ. Cod. Par. 1199, fol. 199 r°.»

δακτυλοθεσία θεοῦ. «ΘΕΟΔ. ΤΡΙΜΙΘ. περὶ Ἰω. Χρυσος. παρὰ τῷ Mai. Patr. Nov. Bibl. τ. VI, σ. 270.»

δακτυλοκρατέω, ὦ. «Cod. Par. 2239, fol. 142 r°.»

δακτυλομετρέω, ὦ. «ΑΝΩΝ. εἰς Ἀριστοτ. Cod. Par. 1832, fol. 268 v°.»

δακτυλόπλοκος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 92. 102. ξ. Mil.

δακτυλοσπόνδεις, ὁ. Ιω. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 307.

δάλτων (=δέλτων). ὁν. πτ. γεν. πληθ. ΕΠΙΓΡ. Ἰταλίου. τῆς Κύπρου. Cau. 118, σ. 26.

δαμασκηναπιδομήλα, τά· δαμάσκηνα και άπίδια και μήλα. Θ. Προδρ. κ. ήγουμ. Α, 210.— Πολλά τοιαύτης συνθέσεως έχει όνόματα ή νεωτέρα ήμῶν γλώσσα, ως σιταροκρίθαρο, γιδοπρόδατα κτλ.

Δαμασκόθεν. Γ. Παχ. τ. Β, σ. 93, 12. 108, 11. 110, 16. Ε. Β.— Θ. Βαλε. έν Συντ. καν. τ. 4, σ. 513.

δαμετάν (=δημοτών). έν. πτ. γεν. πλ. Επιγρ. Καρπάθου Rev. arch. 1864, σ.

δαμιόργιον, τό· οίκος, άρχετον τῶν δαμιοργῶν. Επιγρ. Κνίδου. L. et W. 1572 bis.

δαμιώνθω, δαμιώνοντες (=ζημιούντω, ζημιούντες). Επιγρ. Όρχομενού Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 91. 93. Είχε δέ άναγνωσθῆ τό δαμιώνοντες και πρότερον τρίς έν Decharme Inscr. Βεοτ. 1—4, και δέν έπρεπε νά άπιστηθῆ. Πρόβλ. τό έν τῆ Συναγ. ταύτη στεφανώέτω. Εύρηται δέ και τό άπαλλοτριώουσα έν έπιγρ. Δελφῶν W. et F. 19. Αύτόθι και ή εύκτική άπαλλοτριωοίη.

Δαμοία, ή. (=Δαμία· έν. θεās. Ίδε Πausan. Β, 30, 4; Β, 32, 2). Επιγρ. Δακωνικής. L. et F. 162 k. Πρόβλ. και 286 b.

δαμοσιοργία, ή. Επιγρ. έλάσσονος Άσίας. Άθην. τ. Ζ, σ. 207.

δαμοσιοφύλακες, οί. Επιγρ. Άχαίας. Bul. de cor. hel. II, σ. 41. 96.

δάος, ό. Λγβ. κ. Ροδ. σ. 1886. 2567. 3301. 3305. 3310. 3322. Ε. Wg. — Σημαίνει ή λέξις έν τούτῳ τῶ μυθιστορήματι ήππον· άν δέ είναι έπιθετον ή ούσιαστικόν, άδηλον, (έν στίχῳ 1886 άναγινώσκομεν: τόν δάον τόν έκαβαλλίκευσε, ως χιόνιν ήτον άσπρος). Σημειωτέον δέ, ότι τά συνώνυμα άλογον, φαρίν, φαρίτσιν εύρηται αύτόθι σ. 39. 2222. 2569. 3159. "Αν ή λέξ. έχει τι κοινόν με τό έθνικόν όνομα Δάοι τό παρά τοίς άρχαίοις, (περι ού ίδε τό λεξικόν τῶν κυρ. όνομάτ. του Pape-Benseler) ή τό παρ' Ήσυχίῳ «δάος, υπό Φρυγῶν λύκος», καταλείπω εις άλλους νά έρευνήσωσι: Τήν σήμερον, καθ' όσον ήξεύρω, δέν άκούεται παρ' ήμῶν ό δάος επί ήππου λεγόμενος.

δασμοφόρησις, ή. Ν. Χαν. σ. 23, 14. Ε. Β.

δαρήσιμος, 2. Θ. Στογδ. σ. 1160. Ε. Μι.

δ(α)σοσκέπαστος τόπος. Πολεμ. Τρωαδ. σ. 415. Ε. Μαρ.

δάσωμα, τό. Λγβ. κ. Ροδ. σ. 1750. Βεαθ. κ. Χρυε. σ. 689. Ε. Μαρ.—Καλ. κ. Χρυε. σ. 877. 895. Π. ΔΥΕΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 69. Ε. Α.

δαφνηρός, 3. Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 14, 15. Ε. Α.

δαψιλεστέρωσ. «ΠΑΝΤΑΛΕΟΝ π. τ. άγ. Μιχαήλ. Cod. Par. 1196, fol. 18 v°»

δεδημευμένως· κατά τόν δημῶδη, κοινόν τρόπον. Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 88ο. ξ. Stallb.

δεδιδαγμένως. «ΤΖΕΤΖΗΣ εἰς Ἰλ. Γ, 28.»

δεδοικῆτω καὶ δεδώσωμεν ἀναφέρονται ὡς «μετ' ὀλίγον μέλλοντες» παρὰ ΜΑΚΡΟΒΙΟΥ ἐν Gram. Lat. ed. Keil V, σ. 610, ὧν τὸ δεδοικῆσω λέγει ἴδιον τῶν Συρακοσίων, τὸ δὲ δεδώσω παρὰ Δράκοντι, λέγει, εὐρηται: «ἀτὰρ καὶ δῶρα δεδώσωμεν». — Τοῦτο βέβαια εἶναι τὸ ἐν Ὅμ. Ὁδ. Ν. 358 νῦν ἐκδιδόμενον διδώσωμεν, ἔπως καὶ ὁ ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἀνεγίνωσκε καὶ ἐσημειούτο· «τὸ δὲ διδώσωμεν πρωτότυπὸν ἐστὶ τοῦ διδωμι· ἄλλο γὰρ ὡς ἐκ τοῦ διδῶ, διδώσω τὸ διδωμι.» ἐνῶ ὁ Μακρόβιος ἐκ τοῦ παρακειμένου ἐξηγούμενος τὸν τύπον ἔγραψε· «*nec ab re erat paulo post futurum ex paulo ante transacto tempore procreari.*» Πῶς δὲ ταῦτα οἱ νεώτεροι γραμματικοὶ διευκρίνησαν, δὲν εἶναι ἡμέτερον ἔργον ἐνταῦθα νὰ εἰπωμεν.

δεδοξασμένως. «ΙΑΚ. μοναχ. Cod. Par. 1208, fol. 216 r°.»

δεση(ε)ογράφος, ὁ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 758. 774. ξ. Β.

δεῖ (=δή). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Θ, σ. 362.

δείηται (=δέηται. ὑπκτ. τοῦ ρήμ. δεῖσθαι). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. 4046. (=CΙΑ II, 55, εἰ καὶ ὁ Köhler ἐξέδωκε δέηται· ἀλλ' ὁ λίθος, ὃν καὶ ἐγὼ εἶδα, ἔχει σαφῶς τὸ δεῖ). Ἐπι CΙΑ II, 119: δειώνται. 167: δειήται, προσδειήται.

δειλάνδρησις, ἡ. «ΙΑ. ΣΤΑΥΡΑΚ. Cod. Coisl. 146, fol. 28 r°.»

δειλανδρισμός, ὁ. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 67 r°.»

δειληται, δειλωνται (=βούληται, —ωνται. Τὸ δ' ἀντὶ ὅ, ὡς ἐν τῷ ὀδελός=ὀδελός. Πρόβλ. καὶ τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐσδέλλοντες καὶ Βελφοί). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 309. 400. 401. ἔτι ἐν ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. γράμ. ξ. Ἰω. Οἰκ. σ. 3. 12. — ἐν δὲ τῷ ΗΡΑΚΛΕΩΤΙΚῶΙ ΠΙΝΑΚΙ τῷ ἐν CIG 5774 ἀναγινώσκομεν· οἷς καὶ δῆλωνται=οἷς ἀνβούλωνται.

δειλογνωμέω, ὦ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 823. ξ. Wf.

ΔΓεῖνίας, ὁ. ΕΠΙΓΡ. ἀρχαιοτάτη Κορίνθου. Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 43. — Ὅπως ἐν τῷ ὀνόματι τούτῳ δίγαμμα μεταξὺ συμφώνου καὶ φωνήεντος, οὕτω καὶ ἐν τοῖς Ξενφάρης, πρόξενφος, ὄρφος ἐν ἐπιγρ. Κερκύρας. Ἰδε IG. ant. 342. 344. 346. Ἐπι παράδαλε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ μετὰ σημείου δασείας ΜΗεῖξιος.

δεινοπραξία, ἡ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 318, 2. ξ. Β.

δεινοτάτως. ΣΙΒΥΛ. χρῆσμ. Β, 291. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ δεινοτέρως ἐκ τῶν εἰς Ὅμηρον σχολίων.

δειπνοφοριακή πομπή. Επιγρ. Ἐφέσου. Hermes IV, σ. 203.

δειςίας κρεῶν (κατ' αἰτιατ. πτώσιν;) Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA II, 631. Πρὸλ. τὸ πανδαισία ὡς πρὸς τὴν σημασίαν, περὶ δὲ τῆς διὰ τοῦ εἰ γραφῆς ἐν ἀπορία εἰμί. Ὁ Ἄλ. Ραγκαδῆς ἐν Ant. hel. 816 ἐκδοῦς πρότερον τὴν αὐτὴν ἐπιγρ. παρέθηκε πρὸς ἐρμηνείαν τὰ ἐκ τοῦ Ἡσυχίου: «δειςιάδα τὴν μοῖραν, οἱ δὲ διμοῖραν.» Ὁ δὲ ἐκδ. τοῦ Ἡσυχ. Schmidt εικάζει, ὅτι ἐν τῇ Ἀττικῇ ἐπιγραφῇ ἀναγνωστέον δειςίας κατ' ὀνομαστικὴν· καὶ τότε ἡ λέξις δὲν εἶναι νέα, ἀλλὰ καὶ πάλιν τὸ ἐτυμὸν τῆς ἀδελφον.

δειφαλέω Ἐρμᾶνος (=διφήτορος; Ἐρμιού). Επιγρ. ἔμμετρ. Ἀνδρου. Ross Inscr. gr. ined. 96.

δεκαμίαν μνάς. Επιγρ. Δελφῶν. An. d. Inst. di Roma, 1866, σ. 12.

δεκανομεῖτε· δέκα νομίσματα ἔχετε. Θ. Στοῦδ. σ. 1557. ἔ. Μι. Ἐκεῖ καὶ τὸ τρινομεῖτε, ὅπερ ἤδη ἐτέθη ἐν τῷ ΘΣ.

δεκαπεντάς, ἢ. Κ. Ερμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 462. ἔ. Μαυρ.

δεκαπρωτεύσας. μτχ. Επιγρ. Τράλλεων. CIG 2929. 2930.—Θυατείρων 3490. 3491. 3496.—Ἰωτάτης 4415.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον ὁ τύπος δεκαπρωτεῖν, ἐκ τοῦ ΑΣΤΡΑΜΥΧΟΥ.

δεκάστρια φύσις. Ν. Χων. σ. 59, 15. ἔ. Β.

δεκατέτορες. Επιγρ. Δελφῶν. An. d. Inst. di Roma, 1866, σ. 10.

δεκατημοῖραι, αἰ. Justin. edict. VII, 5.

δεκετηρικός. decennialis. Ἐπιγραφή τοῦ ΙΑ' λόγου τοῦ ΘΕΜΙΣΤΙΟΥ. Ἴδε ἐκδ. Δινδορφίου.

δέκοτος (=δέκατος). Επιγρ. Αἰγύπτου Αἰολική. CIG 4727.—δεκόταν (=δεκάτην). Επιγρ. Μαντινείας. L. et F. 352 b.

δέκων· ἀπόλυτ. ἀριθμητ. κλιτὸν κατὰ γεν. πληθ. πτ. ἀντὶ δέκα. «δραχμῶν χειλίων τριηκοσίων δέκων δυῶν.» Επιγρ. Χίου. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1876, ἀρ. ρνγ' σ. 37. Αὐτόθι καὶ τὰ δυῶν, τεσσαρακόντων, πεντηκόντων, ἐνενηκόντων. Ἐκ τούτων τὸ δυῶν (ὃ ἡμεῖς τὴν σήμερον λέγομεν κατὰ τινὰς περιστάσεις δυονῶν) ἤδη καὶ πρότερον ἐγνωρίζετο ἐκ τοῦ Ἡροδότου καὶ ἐκ τῶν Ἡρακλεωπικῶν πινάκων. Δυοκαιδέκων δὲ διώρθονεν ὁ O. Müller ἐν Ἐτυμ. Μ. 290, 49. πέμπων δὲ (=πέντε) αὐτόθι 290, 26. Γνωστὰ δὲ καὶ τὰ τριηκόντων, τριηκόντεσσιν. Ἴδε Kühn. Ausf. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 478.

δελτογράφημα τοῦ ἀνθυπάτου. Επιγρ. Εὐμενείας. CIG 3902 b.

Δελφίδιος Ἀπέλλων. Επιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel.

IV, σ. 353. Αὐτόθι σ. 357 λέγεται, ὅτι τοῦ ἐπιθέτου τούτου τοῦ Ἀπόλλωνος εὐρηναίαι καὶ τρία ἄλλα παραδείγματα.

Δελφίνεια, τά. ὄν. ἀγῶνος. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 6, N° 8.

δενδροφυής, 2. ΠΙΝΔΑΡΟΣ παρ' (Ὠριγ.) Φιλοσοφουμ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3127.

δεξιοκοιτέω, ὦ. ΑΝΩΝ. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 194.

δεξόρσκοι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀθηνῶν β' περ. 438.

δερτὰ (= δαρτὰ, θύματα). ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237.

δεσμολύτης, ὁ. ΧΡΙΣΤ. ΠΑΞΧ. σ. 2530. δεσμολύτις χάρις σ. 2568.

δεσμοφόρος, 2. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικηφ. Κοσπλεως σ. 209, 4. ξ. De Boog.

δεσποινικῶς. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 343, 10. ξ. Β.

δεύει (= δεῖ, ἦ· δέη). ΕΠΙΓΡ. Νασιωτῶν. Cau. 123 a, b. Οὕτω καὶ τὸ σύνθετον ἐνδεύη (ὑπκτ. ἀνευ τοῦ προσγεγραμμένου ἰῶτα) ἐν ΕΠΙΓΡ. Μυτιληναίων. SIG 2166. Τῶν ἄλλων χρόνων ὡς καὶ τῆς μέσης διαθέσ. ὑπάρχουσι παραδείγματα συχνὰ παρ' ΟΜΗΡΩΙ καὶ ἄλλοις ποιηταῖς.

δευτεροβαῖται, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασι. τάξ. σ. 338. ξ. Β.

* δευτερογαμοῦσαι γυναῖκες. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά Β, 4.—Θ. ΒΑΛΕ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 4, σ. 156—7. ΜΑΤΘ. ΒΑΛΕΤ. αὐτόθι τ. 6, σ. 141.—Ἐν τῷ ΘΣ δὲν ἐτέθη τοιοῦτο παράδειγμα ἐν λ. δευτερογαμέω· ἀλλ' οὔτε ἐν τῷ γαμεῖν ἐσημειώθη ὅτι ὄχι ἅπαρ ἄλλὰ πλεονάκις εὐρηται καὶ αὐτὸ ἐνεργητικῶς ἐπὶ γυναικῶν παρὰ ΠΑΥΛΩΙ τῷ ἀποστόλῳ ἐν ταῖς πρὸς Τιμόθ. καὶ πρὸς Κορινθ. ἐπιστολαῖς.

δευτερογραφήνεντα γράμματα. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 74. ξ. Blond.

Δεύτερος· μὴν ἐν Ἀμύρυσσῳ, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Δαιδαφορίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 274. 437. Ὡσαύτως μὴν ἐν Δαυλίᾳ. Bul. de cor. hel. V, σ. 432.

δεχάς, ἡ. λέξις χάριν ἐτυμολογίας τοῦ δεκάς ποιηθεῖσα. ΠΟΡΦΥΡ. βίω Πυθαγόρου § 52.

δηλότερος, 3. ΙΩ. ΛΥΔ. π. μην. Γ, 8. Δ, 52.

δημαίτατος, 3. Μ. ΨΕΛ. ἐπιστ. ἐν Taf. de Thes. σ. 361.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ δημαίτερος ἐκ τῶν Ἐπιμερισμῶν τοῦ ΗΡΩΔΙΑΝΟΥ.

δημευτικάι γνώσεις (δηλ. ἀποφάσεις). Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 558, 16. ξ. Β.—Παρ' ἡμῖν σήμερον ἐν πολλῇ χρήσει τὸ ἐπιθ. δημευτικός· λ. χ. ὁ νόμος εἶναι δημευτικός.

Δημητριασταί, οί· λατρευταί τῆς Δήμητρος. ΕΠΙΓΡ. Ἐρέσου. Wood Discov. etc. Append. 8, N° 3.

δημοβορία, ἡ. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 76, 3. Ξ. Β.

δημοδόρυβοι κραυγαί. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1072. Ξ. ΜΙ.—Ἐν τῷ Λεξ. τοῦ Ε. Α. Soph. ἐσημειώθη ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου ἡ λέξις ὡς οὐσιαστικόν, ὁ δημοδόρυβος, ἀλλ' οὐκ ὀρθῶς.

δημοκῆδία, ἡ. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 76, 2. Ξ. Β.

δημοκράτης τῶν Πρασίνων· ὁ ἀεὶ ἐξκούβιτος, ἡ πληρέστερον, δομéstικος τῶν ἐξκούβιτων, δημοκράτης δὲ τῶν Βενέτων ὁ ἀεὶ δομéstικος τῶν σχολῶν. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 12. 13. 19. 32. 35. 105-6. 110-11. καὶ ἀλλαγῆς τῆς ἐκδ. Β. Οὕτω οὗτοι διαστέλλονται ἀπὸ τῶν δημάρχων τῶν Πρ. καὶ τῶν Βεν. καὶ ἦσαν κατὰ τὸν Ῥεσκιον ἀνώτεροι αὐτῶν.—Γνωστὸν δέ, ὅτι τὴν λέξιν δημοκράτης καταχρῶνται πολλοὶ τῶν ἡμετέρων τὴν σήμερον ἀντὶ τῆς δημοκρατικῆς, παρὰ τῶν Φράγκων λαβόντες τὸ ἐνδόσιμον.

δημοσωστικός, 3.

δημοχαριστῶν. ΜΤΧ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 461, 7. Ξ. Β.

διαβαθμιδῶ, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 302, 14. Ξ. Α.

διαβαπτικώτερος, 3. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 246.

διαβάπτω, « ΔΗΜΗΤΡ. πεπαγωμένος π. ποδάγρ. σ. 48. »

διαβητιζόμενος. ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἄθην. τ. Δ, σ. 374.

διαβιώσκω. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒ. σ. 820. Ξ. ΜΙ.

διάβλημα, τό. « γλωσσιδα τινὰ ἢ διάβλημα εἰς βότρυος σχῆμα πεποιημένον, ὅπερ ἀπὸ δεξιᾶς φερόμενον . . . διαζώνουσι τὸν περιτιθέμενον. » Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Β, 13.

διαβοήτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1073. Ξ. ΜΙ.

διαβοθρῶ, ὦ. ΑΝΝΑ ΚΟΜΝ. τ. 2, σ. 27. Ξ. Β.

διαγγελτικὸν κήρυγμα. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 99.

διάγελως, ωτος, ὁ. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ (;) ἠθικ. πραγματ. ἐν Rivista di filologia VII, σ. 418.

διαγλαίζομαι. ΠΘΚ. ΨΕΛΛΟΣ π. λθ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 245.

διαγογγυσμός, ὁ. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 199. Ξ. Β.

διαγοράζεσθαι. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 76, 10. Ξ. De Boor.

διαδενδρῶ φυτόν. ΙΓΝΑΤ. βίβη Νικηφ. Κεπλέως σ. 142, 13. Ξ. De Boor.

διαδίκη, ἡ. «ἐποιήθη αὐτῷ τὸ παρὸν κρίσιμον..... εἰς ἀπόπασιν τῆς διαδίκης αὐτοῦ.» ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ τοῦ ἔτ. 1175 μ. Χρ. ἐν Σπ. Ζαμπελίου Ἰταλοελλην. σ. 117.

διάζωσις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. σ. 797, 10. ἔ. Β. — «διάζωσις τοῦ ζωδιακοῦ. ΑΝΑΤΟΛ. 236. Β.»

διαζωτικὸν ἰδίωμα. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 576. ἔ. Stallb.

διαθραυστέον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 166.

διαθαλάμευσις, ἡ. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. I, 668.

δια-θέτησις, ἡ. (εἰ μὴ ἡμάρτηται γραφικῶς, ἀντὶ διευθέτησις). ΛΕΟΝΤ. νεαρὰ Ρ'.

διαθηκῶαι ἀκρίβειαι. ΜΙΧ. ΨΕΛΛΟΣ;

διαθρησίμενον (= διαθρησόμενον). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 352.

δικαιβολίη, ἡ. ΘΕΟΓΝΙΣ σ. 324. ἐκ διορθώσ. τοῦ Bergk, ἀντὶ τοῦ κοινῶς φερομένου διαδολίη.

διαικρίνει (= διακρίνει). ΕΠΙΓΡ..... Ἐν δὲ ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν CIA III, 1155 εὐρηται κύρ. ὄν. Διαιδουμένος, ὅπερ φαίνεται εἶναι ἀντὶ Διαδουμένος. — Ἐκ τῶν εἰς αἰ δισυλλάβων προθέσεων τῆς παλαιᾶς γλώσσης διετήρησεν, ὡς φαίνεται, ἡ νῦν συνήθεια τὴν παραί ἐν τῷ παραίθῦρι, τὴν καταί ἐν τοῖς καταιδάινω, καταιδάσια, Καταιδάτης, καταιλῶ — λῶ, καταιλύματα, ὄχι δὲ, ὅσον ἡξεύρω, τὴν διαί. Ἔχει δὲ, ὡς φαίνεται, τὴν καὶ παρὰ τοῖς παλαιαῖς ἴσως ὄχι ἀχρηστὸν ποτε ἀναί ἐν τοῖς ἀναιδάινω, ἀναιδάσμα, ἀναιδάτον, ἀναιλῶ (= ἀναλύω). Εἶπα ὡς φαίνεται, διότι μ' ἐκλόνησαν τὰ περὶ τοῦ αἰ τούτου γραφέντα ὑπὸ Γ. Χατζηδάκη ἐν Ἀθην. τ. I' σ. 104. — Τὴν δὲ ἀπαί ἐχομεν ἐν χρήσει ὡς ἐπίρ. χρόνου.

δαιμασσω. «δαιμαχθεῖη τὰ σκέλη.» Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 270.

δαινέω, ὦ· χειροτονῶ ἢ κελεύω τι ὡς ἄρχων. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 162, ἐνθα τὰ· «καὶ τὸ ψαφισθὲν ἢ δαινεθὲν ἄκυρον ἔστω.» ἀφοῦ προηγήθησαν, τὰ· «μὴ ἐξεῖμεν καταχρησασθαι μηδὲ καθ' ὅποιον τρόπον μήτε κατὰ ψήρισμα μήτε κατ' αἶνον.» Ὅτι δὲ μία τῶν σημασιῶν τῆς λέξ. αἶνος ἦτο καὶ χειροτονία καὶ ψήρισμα, ἐσημειώθη ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. ἐν τῷ ΘΣ. Ἀλλ' ἴδε καὶ τὰς ἐν τῷ Bul. σημειώσεις τοῦ ἐκδότου.

διαίρεμα, τό. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. I, 63.

διακάλισις, ἰος, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἑρμιόνης. L. et F. 159 h. — Ἴσως κεῖ-

ται ἀντὶ διασκάλισις. Τὸ ἀπλοῦν σκάλισις ἀπὸ τοῦ σκαλίζω ὑπάρχει ἐν τοῖς λεξικοῖς.

διακαταβάλλω. ΛΕΩΝ. φιλόσ. σ. 265. ξ. ΜΙ.

διακειμένως ἔχων ἀρετῆς ὁπωσοῦν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 25, 25. ξ. Λ.

διακεκρατυσμένον σπέρμα τῆ πῆξει. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 66.

διακενώματα γῆς. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. Β, ζ'. σ. 78, 24. ξ. Β.

διακηρύκευμα, τό. Ν. ΧΩΝ. σ. 110, 11. 227, 4. ξ. Β. — διακηρυκεύματα τροπαίων. ΕΥΣΤ. εἰς Μαν. τ. Κορν. ἐν Taf. de Thes. σ. 420.

διακολαπτηρίζων. ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Λεβάδεϊας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 374.

διακόπωσις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 897. ξ. ΜΙ.

διακριτικότης, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 793. ξ. Stallb.

διακτυπεῖσθαι. ΙΣΙΔΩΡ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 139, σ. 133.

διαλειτούργησις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 897. ξ. ΜΙ.

διαλιανάσ(θη). ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 5. (πρβλ. σ. 538). — Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐσλιανάτω.

διαλογιστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 150.

διαλόξως. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 237.

διάμαξος ὁδός. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. SIG 2554.

διαμάρτησις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1181. ξ. ΜΙ.

διαμαρτητέον. ΑΓΑΘΙΔΕΣ σ. 26, 1. ξ. Β.

διαμαρτυρητέον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1188. ξ. ΜΙ.

διαμετρικῶς. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

διαμήνυμα, τό. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 34, 3. ξ. Β.

διαμόνιμος, 2. ΠΟΡΦΥΡ. π. ἀποχ. ἐμφ. § 52.

διαμόχθηρος βίος. ΣΙΣΙΝ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 119, σ. 736.

διαμύδησις, ἡ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 111.

διαμύσσω. ἀόρ. διήμυξε. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. ξ. ΜΙ. σ. 3152.

διαναίρωμαι. «διαναρθέν πῦρ.» ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΝ. σ. 1508. ξ. ΜΙ.

διανακαθαίρω. ΤΟΜΟΣ ΕΝΩΣ. ἐπὶ Κωνστ. κ. Ῥωμ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 5, σ. 6.

διαναπτύσσω. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΝ. σ. 1384. ξ. ΜΙ.

διαναστατέον τὴν κυοφοροῦσαν κατὰ τοῦ μαιωτικῆς διφρου. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 103.

διανενόμειστα. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΡΙΒ.

διανοτίζομαι. ΣΥΝΤΗΡ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 60, 13.

διανυστέον. ΑΓΑΘΙΑΣ σ. 66, 17. ξ. Β. — ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 220, 78. ξ. Taf. — 'Ἐν τῷ ΘΣ κείται τὸ διανυτέον, ἀλλ' ἀμάρτυρον, τὸ δὲ ἀνυστέον ἐμάρτυρον.

διανυτική ἐπίτευξις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 897. ξ. ΜΙ.

διαπαταγμὸς χειρῶν. «ΝΕΙΛΟΣ μοναχ. βιβλ. 3, ἐπ. 243» παρὰ τῷ Ducange ἐν Glos. med. et inf. Latin. ἐν λ. palmata.

διαπειθέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 320, 3. ξ. Β.

* διαπλαστικός, 3. «ἡ διαπλαστικὴ τοῦ θεοῦ δημιουργία.» ΘΕΟΦΙΛ. ΠΡΩΤΟΣΠ. ξ. Greenhill, σ. 205, 7. — 'Ἡ λέξις κείται ἐν τῷ ΘΣ ἀμάρτυρος.

διάπλευσις ἰχθύων. Ν. ΧΩΝ. σ. 579, 7. ξ. Β.

διαποδείκνυμι. ΣΙΣΙΝ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 119. σ. 737.

διαπολογεῖσθαι. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΡΗ.

διαποντίως. ΖΩΝΑΡ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 3, σ. 456.

διαπόρευμα, τό. ΦΑΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς 'Ιθέρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

διαπορθμεύς λόγων καὶ μηνυμάτων Λατίνων καὶ Γραικῶν. ΜΑΖΑΡ. ἐπιδημ. ἐν ἄδου, ἐν Bois. An. gr. τ. 3, σ. 153.

διαπύρωσις, ἡ. ΣΑΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 121.

διαρκεστέον (;) τῇ νηστείᾳ τῷ μεγάλῳ Σαββάτῳ περὶ μέσας νύκτας. ΑΔ. ΑΡΙΣΤ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 2, σ. 515.

διαρρένω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. σ. 89, 23. 313, 6. 825, 9. ξ. Β.

* διαρροίζω. «τὰ μὴ ἐμεθέντα ἢ διαρροῖσαντα.» ΙΩ. ΑΚΤ. π. διαγν. παθ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 395. — 'Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ διαρροίζομαι κείται.

διασημειωταί, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. *Εκθ. βασ. τάξι. σ. 799. 804. ξ. Β. — Οἱ σημειωταί παρὰ Θεοφάνει καὶ ἄλλοις Βυζαντ. συγγραφεῦσι δηλοῦσι σηματοφόρους.

διασκηνοποιέω, ὦ. «τῶν συμβεβηκότων ἢ τραγωδία διεσκηνοποιῆται.» ΦΑΤ. ἐπ. Α, β'. σ. 135. ξ. 'Ιω. Βαλ.

διασκολιεύομαι. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 945. ξ. ΜΙ.

διασκόρπισις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. σ. 120, 3. ξ. Β.

διασχύλευσις, ἡ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 140. 148. ξ. Β. — ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. 2, σ. 686, 11. 716, 12. ξ. Β.

- διασμενίζω. ΣΥΝΕΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 66, σ. 1580.
- διασπαργανώω, ὦ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 410.
- διαστερέω, ὦ. «διεστέρησε τῆς ἰσχύος τὸν στρατηγόν.» Ια. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. 2, σ. 686, 2. ἔ. Β.
- διασφηνώσεις, αἰ. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 216.
- διασφιγκτέον. ΟΡΕΙΒ. ἔ. ΔΑΓ. τ. IV, σ. 575.
- διάσχιστος χιτών. Ν. ΧΩΝ. σ. 142, 18. ἔ. Β.
- διασωληνίζειν. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 685. ἔ. Μι.
- διάσωσμα κόσμου, βροτῶν. ΙΩΣ. ὕμνογρ. σ. 1020. 1033. ἔ. Μι.
- διατακτέον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 26. ἔ. Βασιλ.
- διατεχνάζομαι, μέσ. διαθ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 652, 4. ἔ. Β.
- διατεχνώμενος τὰ ἀνήνυτα. Ν. ΧΩΝ. σ. 611, 23. ἔ. Β.
- διάτμηξις, ἦ. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Η, 302.
- διαυλαδρόμος, δ. ΕΠΙΓΡ. Ἀφροδισιάδος. CIG 2758. Αὐτέθι ἕμωσ καὶ τὸ διαυλοδρόμος κεῖται ἐτι καὶ τὸ διαυληδρόμος κατὰ διαφόρους ἀναγνώσεις τῶν ἀντιγραφάντων τὸν λίθον.
- διαφάδαν (= διαφάδην). ΑΛΚΜ. παρθέν. ἔ. Canini, σ. 15. Ὁ Bergk ἐν τοῖς Lyr. gr. ἐδέχθη τὴν γραφὴν διαφράδαν.
- διαφιστάω, ὦ. «τὰς τῶν Θρακῶν πόλεις διαφιστῶσι.» Ν. ΧΩΝ. σ. 809, 14. ἔ. Β.
- διαφοροῦλος, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 676. ἔ. Μι.
- διαφράδαν. ἴδε διαφάδαν.
- διαφυλάδεν, διαφυλάδων (= διαφυλάττειν, διαφυλάττων). ΕΠΙΓΡ. Γαβίων Κρητῶν ἐν Τέφ. I. et W. 65.
- διαχειριστέον. «ΕΥΣΤ. π. Θεσσαλον. σ. 376. ἔ. Tafel.»
- διαχερσώω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 933: «παρὰ φύσιν διαχερσοῦται τὸ ἐρυθραῖον πέλαγος.» — Ἔτι σ. 1061. 1105. ἔ. Μι.
- διαχριστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 211.
- διαχρυσόθετος, 2. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 440. ἔ. Β.
- διαχώνευσις, ἦ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 280. ἔ. Μι.
- διαψαμμώσας. μτχ. ἀρσεν. ΕΠΙΓΡ. Λέσβου ἐν Ephem. epigraph. II, I. σ. 17.
- διβάλαντος κοιλία. ΜΕΛΕΤ. π. κατασκ. ἀνθρ. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 103.

διγαμικὸν στεφάνωμα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1092. Ξ. ΜΙ.

διγαμοζευκτήης, δ· ὁ δι' εὐλογίας ζευγνύς διγαμον ἱερεὺς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1616. Ξ. ΜΙ.

διδαγματουργίαι, αἱ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 1, σ. 4.

διδασκαλέω, ὦ. ΣΤΕΦ. Π. ΧΡΥΣΟΠ. ἐν *Idel. phys. etc.* II, σ. 208.—

Ἐπάρχει παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει τὴν σήμερον (δι)δασκαλεύω εἰς τὴν σημασίαν τοῦ διδάσκω τινὰ κατ' ἴδιαν περὶ τοῦ τί νὰ εἴπῃ ἢ νὰ κάμῃ ἐν ῥῆτῇ τινι περιπτώσει καὶ ὡς ἐπὶ τὸ πλείστον ὄχι καλόν.

διδυμοματέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 777. Ξ. ΜΙ.

διεγερτέον. Γ. ΚΕΔΡ. τ. 2, σ. 164, 10. Ξ. Β.

διεικονίζω. ΙΣΙΔΩΡ. ΘΕΣΣΑΛΟΝ. σ. 108. Ξ. ΜΙ.

διεκβράζομαι. ΠΘΚ. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 57, 11. Ξ. De Boog.

διεκθλίβω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 57, 3. Ξ. Λ.

διεκκαλούμενοι. ΜΤΧ. μέσ. διαθ. ΚΑΝ. κή. τῆς ἐν Γάγγρα συν. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 3, σ. 377.

διεκπονέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 293, 3. Ξ. Λ.

διεκτυπούμενος, ἢ διεντυπούμενος. ΜΤΧ. Ν. ΧΩΝ. σ. 347, 22. Ξ. Β.

διεκφυσῶμαι. ΠΘΚ. Ν. ΧΩΝ. σ. 610, 21. Ξ. Β.

* διεμφραινῶ. ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίω Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 152. 188. Ξ. ΜΙ.— Κεῖσθω ὡδε καὶ τοῦτο τὸ ῥῆμα, ἐπειδὴ ἐν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἔξ ἐνός μόνου ἀρχαίου συγγραφέως, ἀλλ' ἀμφιβόλου κάπως ἀναγνώσεως.

διενθύμησις, ἢ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 1148. Ξ. ΜΙ.

διενιζάνω. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1053. Ξ. ΜΙ.

διεξαγνημέναι (= διεξαγοχέναι). ΕΠΙΓΡ. Ἀμυκλαιέων. *Mith. d. d. arch. Inst.* III, σ. 165.— Πρὸς τὰ παρ' Ἑσυχίου ἀγνεῖν, ἀγειν Κρήτες. ἀγνηκε, ἀγήχε Λάκωνες.

διεξαγορεύω. «ἀθεότητα ἀναφανδὸν διεξαγορευέτω, μὴ πρόνοϊαν.» ΕΥΣΕΒ. πρὸς τὰ Ἱεροκλέους § 48.

διεξαμείβω. «ἐτῶν διεξάμειπτο διπλῶα δεκάς.» ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Θάσου. Conze Reise etc. σ. 19.

διεξηγητικός, 3. ΩΡΙΓ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 13, σ. 544.

διεξιτητέον. ΕΥΣΕΒ. πρὸς τὰ Ἱεροκλ. § 42.— Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ διεξιτέον ἐκ τοῦ Πλάτωνος καὶ τοῦ Ἀριστοτέλους. Πρὸς τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐξιτητήρια καὶ εἰσιτητήρια.

διεξομολογεῖσθαι. ΦΙΛΩΝ ΚΑΡΗ. σ. 101. Ξ. ΜΙ.

διεπινέμεται τὴν ὕλην πῦρ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 11, 87. ξ. Taf.

διεριστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Ergm. σ. 173.

διευλυτόω, ὦ. «οὔτε τὰ χρήματα διευλύτουν.» ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. 'Ιουδ. ἀρχ. ΙΖ, 9, 3. — διευλυτοῦσθαι παρ' αὐτοῖς πάντα τὰ ζητήματα κατὰ λόγον τοῦ ἐκκλήτου. Θ. ΒΑΣΣ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 3, σ. 379. διευλυτωθέντων τούτων. τ. 4, σ. 273. διευλυτώθη. τ. 4, σ. 538. — 'Ἴδε τὰ ἐν τῷ ΘΣ περιληφθέντα εὐλυτόω καὶ εὐλύτωσις, ἅπερ καὶ καλῶς ἡρμηνεύθησαν. 'Αλλ' ἐν τῷ στοιχείῳ Δ καταχωρισθὲν μόνον τὸ διευλύτωσις ἐκ Γλωσσαρίων, ἠπιστήθη πάνυ ἀτόπως καὶ προσέλαβε τὴν σημείωσιν· vox nihili, fortasse ex dialύτωσις corrupta (!)

διεφζοντες. ΜΤΧ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 320, 16. ξ. Β.

διδρωσις, ἦ. Ιω. ΑΚΤ. π. διαγνώσ. παθ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 409.

Δῖσωτήρια, τὰ· εορτῆς ὄν. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνῶν. CIA II, 469. 471. Διοσωτήρια δὲ ἐν ΕΠΙΓΡ. 'Αντισσηῶν. Monatsber. d. berl. Ak. d. W. Juli, 1880, σ. 649.

δικαδδεθαι (=δικάζεσθαι). 'Ἴδε θαι. — δικάδοι (=δικάζοι) εὐκτ. — δικάδοσα (=δικάζουσα). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. ἀρχαῖκῃ 'Ολυμπίας. Arch. Ztg. 1881, σ. 82.

δικαιοκριτήρια, τὰ. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦΑΝ. (Γεώργ. μοναχ.) σ. 801. ξ. Β.

δικαιοπρεπῶς. ΦΑΤ. 'Αμφιλογ. σ. 192. ξ. Σ. Κ. Οικ.

δικαιοφυλακικὸν ἀξίωμα. ΜΙΚ. ΠΑΛΛΙΟΛ. θέσπ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 161 σ. 1039.

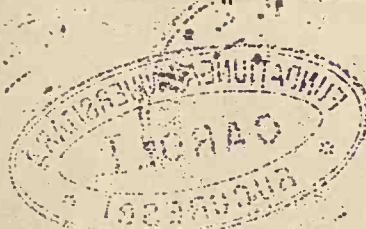
δικάνονος 'Οκτάηχος (βιόλιον). Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 49.

δικασκόποι, οἱ· ὄνομα ἀρχῆς τινος. ΕΠΙΓΡ. Μυτιλήνης. Conze Reise auf d. Ins. Lesbos, πίν. VII, 2.

δικασπολεῖα, τὰ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 352, 2. ξ. Α. ἔτι ἐν ἐπιστ. Γρηγ. τοῦ 'Αντιόχου αὐτόθι τ. Β, σ. 404, 2. ἐνθα τὸ χωρίον διορθωτέον οὕτω· «δικασθησόμενον καὶ τῶν δικαίων τευξόμενον, παρὰ τίνι ἂν εὐθυτέρῳ λοιπὸν σταίην δικασπολεῖω καὶ τάμὰ τιθείην εἰς γυμνασίαν τοῖς κρίνουσιν;» ἀντὶ τῶν ἐσφαλμένων ταξόμενον, πυθειήν.

δικαστήρες, οἱ. ΕΠΙΓΡ. ΣΙΛΑΥΕΩΝ Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen. stud. vol. I, σ. 255.

δικαστηρικῶ· πίνακες. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 64, 12. ξ. Β.

δικτυάρχης ἢ δικτύαρχος, ὁ. Ὑποτίθεται ὑπάρεασά ποτε ἐν χρήσει ἢ λέξ. αὕτη, ὡς ἐκ τῆς ἐξῆς.

δικτυαρχήσαντες. δικτυαρχούντων. μτχ. Επιγρ. Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκη. Bul. de cor. hel. I, σ. 410.

δικαταληξία, ἢ. MAR. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 62, 12. 16.

δικέντητον. dicentetum. ὄνομα κολλυρίου διὰ ὀφθαλμιῶντας. Επιγρ. παρά τῷ Sichel ἐν Cinq cachets etc. ἀρ. 44.

δικίτρινος, 3. (ἀντί διακίτρ. κατὰ Ῥεΐσκιον). Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 661. ἔ. Β.

δικύπελλος, 2. Εγστ. εἰς Ἴλ. Α, 596.

δικωλία, ἢ. λέξις ἐν τῇ μετρικῇ. MAR. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 182, 6. 29.

δίλειτρον Ἰταλικόν. Επιγρ. ἐπὶ μολυβδ. σταθμίου. CIG 8544.

* διμέτρητος κάδος· ὁ δύο μετρητάς χωρῶν. Επιγρ. Τέω. CIG 3071. — Ἐπειδὴ ἐν τῷ ΘΣ ἡ λέξις κεῖται μόνον ἐκ τῶν ΑΘΗΝ. ΔΕΠΗΝΟΣΟΦ. καὶ δὴ «κώθωνες διαμέτρητοι καὶ διάμετροι» μετὰ διαφόρων δηλ. γραφῶν, κείσθω ὧδε ἢ ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς πίστωσις.

διμετρία, ἢ· ποίημα ἐκ διμέτρων ἰαμβικῶν συγκεῖμενον. Auson. ep. 16, 104.

διμηνίτης πυρός· σίτος δηλ. ὁ καὶ τανῦν διμῆνι ἢ διμηνι ὁ σιτᾶρι λεγόμενος. Μ. Ψελ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 266.

διμήτηρ, ἢ. Ἴδε διτ[τ;]οτόκος.

δινάκοι (;) ρ. εὐκτ. ἐγκλ. ἀγνώστου σημασίας. Επιγρ. ἀρχαϊκῇ Ὀλυμπίας. Arch. Ztg 1881, σ. 82. — Κατὰ τὸν Comparetti ἐν Journ. of hel. stud. II, σ. 377, παραδεχόμενον σφάλμα τοῦ χαρακτοῦ, ἢ λέξις ἀναγνωστέα διανικῶ, δηλ. πάλιν ὡς εὐκτ. ἐγκλ. ῥῆμα, ἀλλ' ὄχι ἀγνώστον.

δίνομα, τά. (=δίνομμα). Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 51.

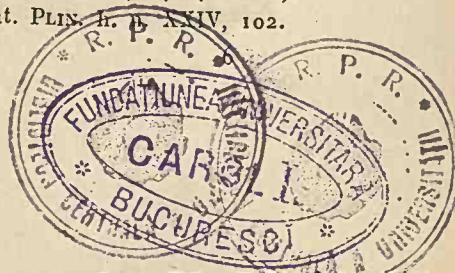
Δινῶν, ὦνος, ὁ· μὴν ἐν Λοκροῖς, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Αἰτωλοῖς Λαφριαῶ, τῷ ἐν Οἰανθείᾳ Ἀπελλαῶ καὶ τῷ ἐν Δελφοῖς Ποιτροπίῳ τῷ πρώτῳ. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 243.

δικικητέον. Ἰα. ΑΚΤΟΥΑΡ. Cod. Paris. 2098, fol. 131 v°.

διοκέλλω. Ἰα. GENEZ. σ. 40, 17. ἔ. Β.

Διονουσομφάς, ἄδος, ἢ· βοτάνη τις (ἢ καὶ κασιγνήτη ἄλλως), κληθεῖσα οὕτω, quoniam vino mire conveniat. PLIN. H. P. XIV, 102.

ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ

διοπτικῶς. ΜΙΧ. ΑΤΤΑΛ. σ. 317, 1. ξ. Β. τὸ συγκριτικὸν διοπτικώτερον σ. 251, 22.

διορθρῶ, ὦ. ΗΡΑΚΛΕΙΤ. Ἄλληγορ. Ὀμηρ. σ. 69. ξ. Mehlert.—Ἡ λέξις ἐκ διορθώσεως τοῦ Schowe, ἀντὶ τῆς ἐν τοῖς χειρογράφοις γραφῆς διαρθρῶ.

διοσημ[ε]ιακοὶ ἀστέρες. Ια. ΛΥΔ. π. διοσημ. 15.

δίου (= δύο) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 3. Ἐτι σ. 89 (τρὶς ἐκεῖ ἢ αὐτὴ γραφή).

διόφθαλμος μυλῶν. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Ἀνδρονίκου ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 216. Τρὶς ἀπαντᾷ ἢ λέξις ἐκεῖ· ἐκ δὲ τῶν ἐπομένων· «ὀλοκαιρινὸς εἰς τὸν διερχόμενον ποταμὸν» καὶ ἐκ τοῦ ὅτι κατωτέρω ἀναφέρεται καὶ «μονόφθαλμος μυλῶν» ἄλλος, εἰκάζω ὅτι τὸ διόφθαλμος σημαίνει δύο πηγὰς ὕδατος ἔχων ἀέννάους.

Διπανάμια, τὰ πανήγυρις ἐν Ῥόδῳ, ἀπὸ τοῦ Δευτέρου Πανάμου μηνὸς λαβοῦσα τὸ ὄνομα. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου ἐν Ross Inscr. gr. ined. II, 277.

δίπελμος, 2· δύο πέλατα ἔχον ὑπόδημα. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. IX, ἐνθα· τροχάδια ἀνδρεῖα δίπελμα, ταυρεῖναι γυναικεῖαι δίπελμοι. Πρβλ. καὶ 535 a. C. ἐνθα καὶ ἔξ ΕΠΙΓΡ. Μεγάρων ἢ αὐτὴ λέξις.

διπενθημιμερικὸν Ἀρχιλόχειον τετράμετρον. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. ΣΑΚ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI, σ. 512, 10. 517, 19.

διπλνακος μαγερία. Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 108.

διπλασημιόλιος, 3. ΘΕΩΝ σ. 110, 4. ξ. III.

δίπλασμα, τό. (ἐκ τοῦ διπλάζω). ΑΝΩΝ. ΛΕΞΙΚ. ἐν Annu. ect. VIII, σ. 236, c. 204.

δίπλινθος, 2. «διαλείπων θυρίδας διπλινθους». δηλ. πλάτους δύο πλινθων. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 167. Οὕτω αὐτόθι καὶ στόχοι διπλινθοι.—Παρά δὲ ΟΥΙΤΡΟΥΒΙΩΙ de architect. II, 7, 17 εὑρηται diplinthii καὶ triplinthii parietes.

δίπλόγραμμα, 2. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 233.

δίπλοειδῶς. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 1172.

δίπλομετρούμενα μέτρα. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 320.

δίπλοπεντάριθμος, 2.

δίπλοποδία, ἢ. Ια. ΤΖΕΤΖ. π. μέτρ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 329.

δίπλοσυμπενθερία, ἢ. ΑΝΩΝ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 5, σ. 139.

δίπλοτριπλαῖ συζυγίαι. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 344. ξ. Mil.

- διπλοτριπλοποδία, ἡ. Ια. ΤΖΕΤΖ. π. μέτρ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 322.
- διπροσωπία, ἡ. «Cod. PAR. 2420, σ. 137, 3 a p.»
- δίπτυκνον ἀναπαιστικὸν μέτρον. MAR. PLOT. SAC. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 532, 7.
- διπυρούμενος χρυσός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1052. Ξ. ΜΙ.
- διπυρρίχιος, ὁ. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 306.
- διψ(ῶ)δίνος, 3. (ἀντὶ διαψῶδ. κατὰ Ρεΐσκιον). ΚΩΝΣΤ. ΠΟΡΦ. *Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 661. Ξ. Β.
- διψύρτος, 2. ΑΝΑΝ. ἢ ΗΡΩΝ Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 214.
- *Ἐπὶ ἐν «Cod. PAR. 362, fol. 35 r°.»
- δισεικάριθμοι παρθένοι· δὶς εἴκοσι. «SYNTAX. metr. cod. regii 3041» ἐν τοῖς Anecd. nov. Bois. σ. 252, σημ.
- δισεπτάριθμος ἰνδίκτου κύκλος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Νικαίας. CIG 9262.
- δισπερίοδος κήρυξ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 129. — Πρβλ. τρισπερίοδος.
- δίσσειμα πληγῆς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. Ξ. Taf. σ. 114, 28.
- δισσοχίτωνες ὄλκοι. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Β, σ. 386. Ξ. ΜΙ.
- δισχειροτόνητος, 2. ΑΛ. ΑΡΙΕΤ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 88.
- δισχιδῶς. libertito. DOSITH. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 412, 16.
- διτάγιον, τό· ἡ δὶς προσφερομένη τοῖς ζώοις ταγή. Κ. ΠΟΡΦ. *Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 479. Ξ. Β.
- διτ[τ]οτόκος διμήτηρ. Οὕτω προσφωνεῖ τὴν ἑαυτοῦ μητέρα ὁ Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 901. Ξ. ΜΙ.
- διϋπνισταί, οἱ· (ἐν μοναστηρίοις). ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίβλ. Θ. Στουδ. σ. 148. Ξ. ΜΙ.
- διϋπουργέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 264, 4. Ξ. Λ.
- διχομήνιον, τό. dichomenium. φυτὸν ἐκ τοῦ σχήματος οὕτω κληθέν. ARUL. herb. 64.
- διχοστομητής, ὁ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1322. Ξ. ΜΑΥΡ.
- * δέχρονον, τό· δύο χρόνων (ἔτων δηλ.) διάστημα. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 667. 1077. 1156. 1997. 2265. Ξ. Wt. Αὐτόθι· δίχρονος κάκωσις σ. 1437.
- διχώνευτος χαλκός. dichoneutum æs. COD. THEODOS. XI, 21, 1.
- * διψᾶται παρὰ πᾶσιν ἀνθρώποις τὸ μαθεῖν τί ἐστὶ ψυχὴ ἀνθρώπου.

ΑΝΑΓΓ. ΣΙΝΑΪΤ. ἐν Μι. Ρα. γρ. τ. 89, σ. 716. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ μέσης διαθέσεως διψώμεθα ἐσημειώθη ἐξ Ἐρμίππου παρ' Ἀθηναίων δειπν. σ. 426, ὑπομνήσαντος τοῦ Κοραῆ.

διωγμητικὰ χρήματα. COD. JUSTIN. X, 30, 4.

διωνυμούμενος. μτχ. δύο ὀνόματα ἔχων. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 99, 6. ε. Β.

διωραϊσμένη πόα. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ ἐν Μι. Ρα. γρ. τ. 100, σ. 753.

δογματογράφοι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἀμυκλῶν. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 165.

δογματοθεσῖαι, αἱ. ΜΙΚ. ΜΟΝ. βίβλ. Θ. Στουδίτου ἐν Μι. Ρα. γρ. τ. 99, σ. 280.

δοφέναι (=δοῦναι). ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Ἰδαλίου τῆς Κύπρου. Gau. 118.

* δόκημα, τό. (=δόγμα). ΕΠΙΓΡ. — Αὕτη ἡ σημασία λείπει ἐν τοῖς λεξικοῖς.

δοκῶρων, 2. δοκησισοφος, οἰηματίας. ΣΠΑΝ. σ. 402. ξ. Μαυρ.

* δολιχαδρόμος, ὁ. (δὸς οὕτω). ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 194 c. — Ἀφροδισιάδος. SIG 2758, ἐξάκις οὕτω. — Σμύρνης. Αὐτόθι 3206. — Ἀναφέρεται μὲν ἐν τῷ ΘΣ ἢ διὰ τοῦ α συνδετικῆς γραφῆς αὕτη, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Ζωναρά καὶ μετὰ σημειώσεως: *cujus nulla supersunt exempla*. Ἴδε καὶ τὸ ἀνωτέρω διαυλαδρόμος.

δολιχοκρόταφος (;) 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀττικῆς. R. Ant. hel. 992.

δολοπλοκέω, ὦ. «COD. PAL. 1491, fol. 70 v°.»

Δολφοί (=Δελφοί). ΕΠΙΓΡ. (Καλύμνου;) Ἐφ. Ἀρχ. περ. α' ἀρ. 3142. — Βεβαίῳ τὴν γραφήν, ἰδὼν τὸν λίθον ἐν δημοσίᾳ συλλογῇ Ἀθηνῶν τῇ 20. Ἰουνίου 1867.

δόμειν (=δόμεν, δοῦναι). ΕΠΙΓΡ. Μολοσσῶν. Carap. Dodone pl. XXXVIII, 2.

δοξαστέον. «ΑΡΕΕΝ. προλ. εἰς τὸ Φιλῆ π. ζῶων».

δοξεύματα τὰ τοξεύματα τινές λογίζονται. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 499. — Καὶ σήμερον δοξάρι τὸ τοξάριον λέγομεν.

δορπίς, ἡ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 204.

δορποφόρος, ἐπίθ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Πάρου. Ἀθην. τ. Ε, σ. 20: Πρόλ. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. περ. β' σ. 2. ἔτι δὲ Kaib. Epigr. gr. 828 a.

δορῶω, ὦ. «δορῶσει πηλῶ ἡχυρωμένῳ.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν περὶ ἐπισκευῆς τῶν τειχῶν. CIA II, 167. — Ὁ Ottfr. Müller ἐν τῷ De munim. Ath. εἶχεν ἐκδώσει πρότερον· ἐκλωδῶσει· ὁ δὲ Rang. ἐν Ant. hel. 771:

ἐκ δορώσει, καὶ παραδεχόμενος τὸ ἐκ τῆς δορᾶς ἔτυμον μεταφράζει
couvrir, enduire, revêtir.

δορυβρέμων δεξιὰ (χείρ). Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 302, 17. ἔ. Β.

δουλευόμενοι ἄγροί.

δουλογαμία, ἡ. ΥΠΟΘ. τῶν ΜΑΝΘ. ἀποτελ. ἔ. Ludw. σ. 96.

δουλογάμοι, οἱ. ΥΠΟΘ. τ. ΜΑΝΘ. ἀποτελ. ἔ. Ludw. σ. 100.

δουλόδουλος.

δουλόμοιος, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1489. ἔ. Μι.

δουλόσαρκος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1197. ἔ. Μι.

δουρατοδόχος σύριγξ. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. Γ, 387.

δουριίτης ἵππος (= δούρειος). Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 56.

δρακοντόγονος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. ἔ. Μι.

δρακοντόζωνον (;) τό· ἐν τῶν ὀνομάτων οἷς ἔχρωντο οἱ ἐπιστάμενοι τὴν μυστικὴν τελεστικὴν τῶν Αἰγυπτίων. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 474.

δρακοντοκάκωσις, ἡ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 767. ἔ. Λ.

δρακοντοπνίκτης Ἡρακλῆς. ΑΓΘΑΘΑΓΓΕΛΟΣ π. Γρηγορίου Ἀρμενιάς ἐν Abhandl. d. k. bayerg. Akad. d. Wis. I Cl. VIII Bd. I Abth. σ. 109.

δρακτός, 3. «δρακτοῖς ἐκ λουτήρων ἐπιβρύτοις. — ἔλαια δρακτοῖς πολλάκις τεθεικότος.» ΕΠΙΓΡ. Ἀφροδισιάδος. CIG 2782. L. et W. 730. 1602. 1602 a. καὶ ἐπιθι τὰς σημειώσεις τῶν ἐκδοτῶν.

δραστικῶς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 35. 74. ἔ. Μι.

δριμυπάθεια, ἡ. «κατεκρατοῦμεν ἀμφοτέροι τῆς δριμυπαθείας φοβοθεῖα.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 896. ἔ. Μι. — Τὸ ἐναντίον εἶναι πραυπάθεια.

δρόμιος· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ τρίτου παίλωνος. ΣΧΟΛ. Ἡραιστ. ἐν Script. metr. gr. ed. Westph. σ. 135, 28.

* δροσοφόρος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 740. ἔ. Μι. — Ἀμάρτυρος κεῖται ἡ λέξ. ἐν τῷ ΘΣ.

δρυϊνών, ὄνος, δ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, Supplem. 274.

δρυμοτομέω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 122.

δουαδικῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 915. ἔ. Stallb. — εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 208. ἔ. Βασιλ.

δύασμα, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. ἔ. Taf. σ. 235, 58.

Δουκτινναῖος (= Δικτυνναῖος). ἐν. μηνός. ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 68 b.

δυναστοῦντες, (=δυναστεύοντες). ΜΥΧ. ΕΠΙΓΡ. ΑΙΓΥΠΤΟΥ. Rev. arch. 1866, σ. 754.

δύνοτον (δυνατόν). ΕΠΙΓΡ. ΑΙΟΛ. ΑΙΓΥΠΤΟΥ. CIG 4725.

δυσκαιεικοστός, 3. ΑΡΧΙΜ. σ. 278, 5. 280, 2. ξ. Heib.

δυσκαιενενηκοντάεδρον, τό. ΠΑΠΠΟΣ ἐν τῇ ὑπὸ Heib. ἐκδ. Ἀρχιμῆδ. τ. 2, σ. 459. 461.

δυσκαιεξηκοντάεδρα, τά. ΠΑΠΠΟΣ ἐν τῇ ὑπὸ Heib. ἐκδ. Ἀρχιμῆδ. τ. 2, σ. 459. 461.

δυσκαιτριακοντάεδρα, τά. ΠΑΠΠΟΣ ἐνθα ἀνωτέρω, σ. 458. 461.

δυσπεντεκαϊδεκάς θεοσθενῆς συνοδία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1096. ξ. ΜΙ.

δυστριακοντάσημόν, τό. ΣΧΟΛ. εἰς ΗΦΑΙΣΤ. κεφ. θ'. ἐν Script. metr. gr. ed. Westph. I, σ. 182, 20.

δυσὑπέστατος εἰκῶν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 489. ξ. ΜΙ.

δυσαίσθητος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 145. ξ. ΜΙ.

δυσαναγωγία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 262, 23. ξ. Λ.

δυσανακάλυπτος, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 321. ξ. ΜΙ.

δυσανάπαυστος, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Ψ, 225.

δυσανέγερτος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1353. ξ. ΜΙ.

δυσανέλκυστος, 2. ΦΩΤ. ἐν Ἀμφιλοχ. σ. 270. ξ. Σ. ΟΙΚ.

δυσανόρθωτος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 662, 17. ξ. Β.

* δυσαπιστεῖν· «δυσαπιστῶ δυσηπίστουν, δυσαρεστῶ δυσηρέστουν.» Κ. ΛΑΕΚ. ἐν τῇ Γραμματικῇ παρὰ τῷ ΜΙ. ἐν Ρα. gr. τ. 161, σ. 936. — Ἀμάρτυρον ἐτέθη τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐν τῷ ΘΣ.

δυσ(ά)πνουν ἑαρ. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. ἐν Bergk Lyr. gr. σ. 1091, σ. 16.

δυσαπότροπος, 2. (=δυσαπότρεπτος). ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. 3090.

δυσaréστητος, 2. ΙΑ. ΤΖΕΤΖ. Χιλ. Ε, 954.

δυσάρθρωτος, 2. ΓΕΩΡ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1449. ξ. ΜΙ.

δυσαριθμούμεναι δαπάναι. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 3162.

δυσβατοτοπία, ἡ. ΙΑ. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 306, ἐνθα ὁμοῦς κακῶς ἐξεδόθη δυσβατοτροπία.

δυσβατώδης, 2. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 76. ξ. Λ.

δυσβουλιόφρων, 2. «Cod. PAR. 2313, fol. 102 r°.»

- δυσδιατυπώτως και συγκεχυμένως γράφων. Φωτ. λόγ. π. ψυχ. Χει-
 ρόγρ. μονής Ἰδίων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.
- δυσδιέλικτος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 495, 20. ἔ. Β.
- δυσπειπεῖν Χριστόν· κακῶς εἰπεῖν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 440. ἔ. Μι.
- δυσσεχιδιάστως. Ν. ΧΩΝ. σ. 273, 5. ἔ. Β.
- δυσσεχμύζητος, 2. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 131.
- δυσσεξύβωτος, 2. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 158.
- δυσσεπισημασία, ἡ. ΕΡΜ. ΤΡΙΜΕΓ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 394.
- δυσσεπιτήμητος, 2· βαρεῖαν ἔχων τὴν ἐπιτήμησιν. Φωτ. ἐπιστ. ἔη'. ἔ.
 Ἰω. Βαλ. σ. 384.
- δυσσεριστία, ἡ.
- δυσσκακότυχος, 2. ΚΑΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 1083. ἔ. Λ.
- δυσσκαρβανος. Οὕτω ἀναγνωστέον κατὰ τὸν Boissonade ἀντὶ δυσ-
 βάρκανος ἐν ταῖς ΨΕΛΛΟΥ γλώσσαις ἐν Anecd. gr. τ. 3, σ. 217. Ἰδε
 σημ. τοῦ αὐτοῦ Boisson. ἐν τῇ ἐκδ. τῶν Opuscula Theophyl. Simoc. σ. 240.
- δυσσκαταληψία, ἡ. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 306.
- δυσσκατάνυκτος καρδία. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Α, 460.
- δύσκληωτος βρόχος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 232. ἔ. Μι.
- δυσκολόδρομος, 2. Π. ΔΥΣΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 256. ἔ. Λ.
- δυσκολοτοπία, ἡ. ΚΑΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 131. — Π. ΔΥΣΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ.
 44. 48. ἔ. Λ.
- δυσκολώδης, 2. ΚΑΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 2515. ἔ. Λ.
- δυσμαθαίνω πρὸς τι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 347, 24. ἔ. Λ.
- δυσμελῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 227, 24. ἔ. Taf.
- δυσμεταβλησία, ἡ. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 140. 142.
- δυσμόχλευτος ἡ ἔξις. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 845. ἔ. Μι.
- δύσσορκος, 2. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 70.
- δυσπαθῶς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 74. 100. 255. ἔ. Μι.
- δύσπλοκος βρόχος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 21. δύσπλοκοι ἑλικες τ.
 Β, σ. 39. ἔ. Μι.
- δυσποτέω, ὦ· δύσκολα πίνω τι. ΣΗΘΙ π. τροφ. δυνάμ. σ. 107. ἔ.
 Langkavel.
- δυσπρόσορμος, 2. (=δυσπροσόρμιστος). ΑΝΩΝ. περίπλ. πόντ. εὐξ.
 ἐν C. Müll. geogr. min. gr, I, σ. 422.

- δυσπρόσπτωτος, 2. ΟΡΕΙΒ. Ξ. ΔΑΓ. τ. 3, σ. 597.
- δυσστόμαχος, 2. ΨΕΛΛΟΣ Π. ΙΑΤΡ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 206.
207. 209.
- δυσσύληπτα σπέρματα. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΜ. σ. 54.
- δυστέγνως. ΣΧΟΛ. εἰς Τζέτζου χιλ. ἐν Cram. An. gr. Ox. III,
σ. 380.
- δυστηρέω, ὦ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1288. Ξ. Λ.
- δύστολμος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Β, σ. 185. Ξ. ΜΙΛ.
- * δυστροπευόμενος, μτχ. μέσ. διαθ. ΦΩΤ. ἐπιστ. ρλγ'. Ξ. Ίω. Βαλ.
σ. 450. — Ἐν τῷ ΘΣ εὔρηται μόνον τὸ δυστροπεύω. Παρ' ἡμῖν δὲ
σήμερον ἐν τῇ γραφομένῃ γλώσσῃ εὐχρηστον τὸ δυστροπεῖ.
- δυστυρητότερος, 3. ΘΕΟΦΡ. Π. ΦΥΤ. Ιστορ. Ε, 6, 3.
- δυστυχεστάτως. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 5008.
- δυστυχογράφημα, τό. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 719. Ξ. Λ.
- δυστυχόκλωσμα, τό. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 705. Ξ. Λ.
- δυσωπήτρια, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 800. Ξ. ΜΙ. — Οὐδὲ δυσωπητῆς
ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ.
- δύσωχος, 2. ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 318.
- Δωδεκάτεος μὴν. ΕΠΙΓΡ. Ταυρομενίου. Fleckeis. Jahrb. etc. 1869,
σ. 307. Ἴδε καὶ Δωδέκατος.
- * Δωδεκαθέου ὄροφῆ. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 52, σ.
224. — δωδεκάθεος coena. ΣΥΕΤΟΝ. in Aug. c. 70. — Ἐν τῷ ΘΣ κεί-
ται ἡ λέξις κατ' ἄλλας σημασίας καὶ χρήσεις.
- δωδεκαόργυιος, 2. ΗΡΩΝ. ἀποσπάμ. ἐν Hultsch Script. metr. gr. I,
σ. 190.
- δωδεκάπυργος ἡ ἱερὰ τέχνη. ΣΤΕΦ. Π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc.
II, σ. 221.
- δωδεκασέληνος ἐνιαυτός. ΣΧΟΛ. ΕΥΡ. Τρωάδ. σ. 1067.
- δωδεκάστεγος πύργος. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Β, 18.
- δωδεκάτειχος πόλις. ΚΑΝΩΝ παρακλητ. εἰς τὴν Θεοτόκ.
- Δωδέκατος μὴν Λοκρῶν ἐν Οἰανθείᾳ, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Τολφῶνι
'Απελλαίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 289. ἔτι μὴν ἐν Ἀφροδισιάδι τῆς
Καρίας. CIG 2826.
- δωδεκαώριον, τό. (=δωδεκάωρον). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 917. Ξ. ΜΙ.
- δωδεκήμερος, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 324.

δωδεχέτης (= δωδεκέτης). Επιγρ. Αιγίνης. Philologus τ. VIII, σ. 186.

δῶει (= ζῶη). εὐκτ. ἐγκλ. « ἡ δὲ κα ἐτι δῶει Ἀθανοδώρα. » Επιγρ. Λεβαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

δωμήματα, τά. (= δομήματα). Επιγρ. ἔμμετρ. Κνίδου. Newton, Halic. etc. 54.

δωρεαστικὸν γράμμα. Cod. Justin. I, 2, 15. Εὐρηται καὶ ἡ γραφή δωρεατικόν, ὡς κειμένη ἐν ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ Ε' βιβλ. α' τίτλ. 7 κεφ. παρὰ τῷ Θ. ΒΑΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 651. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ ἐπίβ. δωρεαστικῶς κατελέχθη.

δωρεαία, ἡ. (= δωρεά). Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA I, 8, 20 (;). 25 a 5. II, 115, 3. 311, 51. Add. 1 b 23. 115 b 2.

Δώρεια τὰ ἐν Κνίδῳ ὄνομα ἀγῶνος. Επιγρ. Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 231.

Δωριαρχέοντος τοῦ δεῖνα ἐν Ἐρινεῶ. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 365.

Ε

ε ἀντὶ α εὐρηται ἐν τῷ θέματι κρατῶν ἐξῆς κυρίων ὀνομάτων ἐν δυσὶν ἐπιγραφαῖς Τεγέας. L. et F. 338 b; c: Αὐτοκρέτης, Εὐθυκρέτης, Καλλικρέτης, Σωκρέτης, Τιμοκρέτης· τὸ δὲ Ἀριστοκρέτης ἐν ἐπιγρ. Κυπρία ἐν Bezzenberg. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 152. Ὁμοία ἐναλλαγή καὶ ἐν τῷ θέματι ἀρετ ἐν Επιγρ. Δηλία. Ἀθην. τ. Δ, σ. 463: ἐρετῆς ἔνεκεν. ἔτι ἐν δυσὶν Ἀττικαῖς ἐπιγρ. Ἐπιτυμῶ. Ἀττικ. Επιγρ. ε. Σ. Α. Κουμανούδη ἀρ. 3037: « σῆς δ' ἐρετῆς μνήμην ἔλιπες » καὶ ἀρ. 1648: « Κληνερήτη Ἐρεσία. » καὶ ἐν τῷ ἀγεθός. Ἴδε τοῦτο ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ.

ἐ (= ἐκ) κεῖται οὕτω πρὸ συμφώνων ἐν Επιγρ. Λοκρικῇ τῇ ἐκδοθ. ὑπὸ Ἰω. Οἰκον. οἶον· ἐ τὰς Χαλείδος, ἐ τὰς Οἰανθίδος, ἐ Ναυπάκτο, ἐ δάμο, — ἐ θαλάσας, ἐ κοινάνον, ἐ λιμένος. Οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ. Φιγα-

λείας παρά τῷ L. et F, 328 a: ἐ Φιαλείας. — Ἐν δὲ ἐπιγρ. Δωδώνης παρά τῷ Κωνσ. Καραπάνῳ ἐν Dod. et ses ruines, pl. XXXVII, 1: τὰν ἐ πόλι οἰκίαν, ἀντὶ ἐν πόλι.

ἐαοτῶν (= ἐαυτῶν). ΕΠΙΓΡ. Σάμου. C. Curtius Urk. z. Gesch. v. Samos. (Wesel, 1873).

ἐατόν, ἐατοῦ, ἐατῶ, ἐατᾶς, ἐατῆς, ἐατήν, ἐατῶν (= ἐαυτὸν κτλ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἀθην. τ. Ζ, σ. 87, ἐνθα τὸ παλαιότατον ἴσως τῆς τοιαύτης γραφῆς παράδειγμα, τῶν χρόνων τοῦ Δημοσθένους· ἔπειτα CIA II, 489 b. — III 552. 575. 576. 607. 608. 645. 888. — Μαντινείας. L. et F. 352. n. — Δήλου. Bul. de cor. hél. III, σ. 153. — Λεδαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 376. — Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1877, σ. 36. 39. — Λήμνου. Ἀθην. τ. Θ, σ. 369. — Κατὰ τὸν Dittenberger ἐν CIA III, 645. 888 ἡ γραφὴ αὕτη ἢ ἄνευ τοῦ υ φαίνεται οὔσα ἐν χρήσει μάλιστα κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Αὐγούστου. Ἄλλως δὲ εἶναι γνωστόν, ὅτι καὶ ἡμεῖς τὴν σήμερον κοινῶς λέγομεν ἀτός μου-σου-του (ἤδη ἐν Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 586), ἀτή μου-σου-της, ἀτοί μας-σας-τους.

ἐβδομαδικῶς μῆ, ἀλλὰ καθ' ἐκάστην ἱερουργοῦντες. Θ. ΒΑΛΕ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 484.

ἐβδομηκόνθεκτον, τό. ΓΕΜΙΝ. ἐν Chronologie de Ptolemée ed. Halma, σ. 48.

ἐβδομηκοστοδεύτερον μέρος. ΑΠΟΣΠ. π. μέτρ. κ. σταθμ. ἐκ τῶν ΙΟΥΛΙΟΥ ΑΦΡΙΚΑΝΟΥ ἐν Mem. sur une mission au mont Athos, par Duchesne et Bayet, σ. 187.

Ἐβδομος, δ. ὅν. μῆνος Φωκῶν καὶ Ἀχαιῶν, ἀπιστοιχοῦντος τῶ τῶν Δελφῶν Ἐνδύς Ποιτροπίῳ καὶ τῶ τῶν Θεσσαλῶν Οὐφ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 55. 109. 128.

ἐγδάτης, δ. (= ἐκδάτ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἀθην. τ. Η, σ. 400. — Ἡ λέξ. αὕτη, ἐν τῇ ἀγωνιστικῇ ταύτῃ ἐπιγραφῇ ἀναγνωσθεῖσα, φαίνεται ὅτι εἶναι ταῦτοσήμαντος τῷ « ἡνιόχῳ ἐγδιδάζοντι, » τῷ ἐν ἄλλῃ ἀγωνιστικῇ Ἀθηνῶν ἐπιγραφῇ (παρὰ Α. Ραγκαθῇ ἐν Ant. hél. τ. β'. ἀρ. 962) ἀναγνωσθέντι.

ἐγγένησις, ἡ. ΠΛΑΤ. Νόμ. Σ, 18. ε. Stallb. Δέκα χειρόγραφα, ἐν οἷς καὶ τινὰ τῶν ἀρίστων, ἔχουσιν ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ τὴν γραφὴν ταύτην, ἣν καὶ τὸ νόημα ἀπαιτεῖ ἀντὶ τῆς κοινῶς φερομένης γέννησις. Ἴδε Ast Lex. Plat. ἐν λ.

ἐγγεωργέω, ὦ. « ἔτοιμος ἄρτος ταῖς χερσὶ τῶν διακονούντων ἐγγεωργοῦμενος. » ΓΡΗΓ. ΝΥΣ. Κατηχητ. § κγ'. σ. 44. ε. Krabinger.

ἐγγουνοί (= ἐγγον.) ΕΠΙΓΡ. Ἐρετρίας. Ἐφ. Ἀρχ. β'. περ. 418.

έγγουος, δ· (= έγγυος, έγγυητής). Επιγρ. 'Ορχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 464. 465. — Πρὸς. ἱγγυός.

έγγραυλοπαστοράγος, δ· τρώγων παστάς έγγραύλεις. Θ. Πτοχο-
προδρ. κ. ήγουμ. Β, 97.

έγγυεύω (= έγγυῶμαι). Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 139.

έγγυητικῶς. ΣΥΝΤΗΡ. έν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 104.

έγδάκτυλος, 2. (= έξαδάκτ.) Επιγρ. 'Αθηνῶν. (τῶν νεωρίων). 'Εφ.
'Αρχ. Αθ. 3144, τετράκις οὔτω· εύρηται ἕμωσ αὐτόθι και ή γραφή έξ-
δάκτυλος. — Τήν σήμερον λέγεται παρ' ήμῖν επί ανθρώπων 'έ η δά-
χτυλος.

έγδοτήρ, δ· ο έκδιδούς έργα δημόσια. Επιγρ. Σπάρτης. L. et F.
194 a.

έγερμα, τό. (= έγερισίς). ΠΟΛΕΜ. τ. ΤΡΩΑΔ. σ. 457. έ. Μαυρ.

έγερσιβόαι κοῦροι. Επιγρ. έμμετρ. 'Αθηνῶν. CIA III, 82. — Τὸ έγερ-
σιβόητος κεῖται έν τῷ ΘΣ έκ τοῦ Νόννου ώς επίθ. τοῦ άλέκτορος,
τοῦ βοῶντος πρὸς έγερσιν, ώς εύρηται και άλλα επίθετα εις τος μετ'
ένεργητικῆς σημασίας.

έγερσιχαρής, 2. «ΑΝΑΝ. ὕμν. εις τήν 'Αειπάρθ. 6.»

έγΓηληθῶντι (= έξειληθῶσιν, έκδηθῶσιν). Επιγρ. 'Ηρακλείας τῆς
έν τῇ Μεγ. 'Ελλάδι. CIG 5774-5.

έγκαθηδύνω. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Α, 347.

έγκαθισις, ή. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Coisl. 94, fol. 241 v°.»

έγκαθιστέον. ΟΡΕΙΒ. έ. Dar. τ. 1, σ. 575.

έγκαθωπλισμένος. ΜΤΧ. ΝΙΚΗΦ. ΧΟΥΜΝ. σ. 1484. έ. ΜΙ.

έγκαλημένων (= έγκαλουμ.) ΜΤΧ. Επιγρ. 'Ερεσοῦ. Conze, Reise auf
d. Ins. Lesbos σ. 36, σ. 40. 'Ιδε άφαιρείμενος.

έγκαρδία ή και άρίστη, λίθος τις τῶν τιμῶν. PLIN. h. n. XXXVII,
58, ένθα τρία ειδη αὐτῆς καταλέγονται, έχοντα πάντα άλλο άλλου χρώ-
ματος εικόνα καρδίας.

έγκαρτερικώτατος άσκητής. «ΒΙΟΣ ΑΓ. ΠΟΡΕΙΑΩΝΙΟΥ. Cod. Par.
1532, fol. 285.»

έγκατάγραφος, 2. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 8841.

έγκατακρίνω. «τοῖς γνησιωτάτοις έγκατακρίναίμι σε και μετά
τῶν άγαν φιλοσοφηάντων καταριθμήσαιμι.» Μ. ΨΕΛ. έν Σά. Μεσ. βιβλ.
τ. Ε, σ. 255.

έγκατάληπτον πνεύματι Πύθωνος γύναιον. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 70, 5. έ. Β.

- ἐγκατάμιξις, ἡ. «ΑΝΩΝ. εἰς Ἀριστοτέλη. Cod. Coisl. 384, fol. 60 v°.»
 ἐγκαταποντώ, ὦ. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. ψαλμ. Cod. Par. 371, A, fol. 94 r°.»
 ἐγκαταρκτέον. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. Ox. τ. III, σ. 334.
 ἐγκατασηκῶ· ἐμβάλλω ἐντὸς σηκοῦ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 37. ἔ. Β.
 ἐγκαταστράπτω. ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίβ. Θ. Στοῦδιτου, σ. 244. ἔ. Μι.
 ἐγκαταστρώννυμι. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. opusc. e. Taf. σ. 37, 45. — ΧΡΥ-
 ΣΟΒΟΥΛ. τοῦ ΣΧΕΣ. ἔτους ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 2, σ. 603. 606. ἔτι ἐν σ. 523
 κ. ἀλλαχοῦ. — ἐγκατεστόρεσται. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὀρθοδ. ἔ. Μι. σ. 280.
 ἐγκατάσχετος, 2. «ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 72.»
 ἐγκαταταρταρῶ, ὦ. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. ψαλμ. Cod. Par. 371 A, fol. 94 r°.»
 ἐγκαταφρουρέω. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 373.
 ἐγκατερεῖδω τῇ βίασει. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 31.
 ἐγκατολισθαίνω. ΝΙΚΗΦ. ΧΟΥΜΝ. σ. 1484. ἔ. Μι.
 ἐγκατοπτεύω. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 251.
 * ἐγκαύτης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 234. οὕτω ἐκεῖ πλεονάκις,
 οὐχὶ δὲ ἐγκαυστής, ὡς παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ εἴπου ἀλλαχοῦ. Ἴδε τὰ
 χωρία ἐν τῷ ΘΣ ἐν λ. ἐγκαυστής; ὅπου ὁμοῦ καὶ ἡ γραφή ἐγκαυ-
 τής μνημονεύεται ἐκ τοῦ Μεγ. Ἑτυμολ. Ἐγὼ τονίζω ἐγκαύτης, κατὰ
 τὰ: ἐκδότης, προδότης, συγγνώστης, καὶ τὰ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ
 ἀσεβοκαύστης, εἰκονοκαῦσται, κονιοκαύστης καὶ τὸ δημῶδες
 ἡμῶν· «Μάρτης θάρτης καὶ παλουκοκαύτης.» Εἰρήσθω δὲ καὶ τὸ ὅτι ἐν
 τοῖς λεξικοῖς φέρονται ὁμοίως διαφόρῳ γραφῇ τὰ ἀπλᾶ καύστης καὶ καύ-
 τής, καυστός καὶ καυτός.
 ἐγκεκαυμένως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 263, 20. ἔ. Α.
 ἐγκεκριμένως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1524. ἔ. Μι.
 ἐγκελυφούμενον ὠν ἀσπίδος βασιλίσκων. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ.
 ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 424, 4. ἔ. Α.
 ἐγκέντρισμα, τό. Ε. ΜΙΛ. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315 (ἀνευ
 μαρτυρ.).
 ἐγκλεισις, ἡ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 442, 16. ἔ. Β.
 ἐγκλειστική ζωή. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 836. ἔ. Μι.
 ἐγκληματογραφῶ. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. CIG vol. III, σ. 294.
 ἐγκλινος, 2. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 163. — Δοκιμώτερος φαίνεται ὁ

σχηματισμός οὗτος τοῦ ἐπιθέτου, ἢ ὁ τοῦ ἐγκλίσιος ὁ ἐπέθη ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης καὶ τοῦ Κεδρηνοῦ.

ἐγκλιτοί, οἱ οἱ ἐν δαίπνῳ ἀνακεκλιμένοι (;). ΘΕΟΦΥΛ. ΣΙΜΟΚ. Ἰσορ. V, 5, σ. 215, 3. ξ. Β.

* ἐγκολάμματα, τά. (ἐνκολάμματα). ΕΠΙΓΡ. Πριήνης. L. et W. 206. — Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ἀλλὰ μόνον ἐκ τῆς ΕΞΟΔΟΥ 39, 6, ἐνθα ὁμοίως καὶ ἐκκόλαμμα γράφεται ἐν τισὶ τῶν χειρογρ. καθ' ὅσον καὶ προηγείται ἐκεῖ ἐν τῇ φράσει μετοχὴ ἐκκεκολαμμένος. Τὸ δὲ ἐκκόλαμμα ἔχει ὁ ΘΣ πάλιν μόνον ἐκ τοῦ Ἰεζεκιηλ.

ἐγκόλαψις γραμμάτων. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 370, σ. 11.

ἐγκολπιστέον. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 215 v°.»

* ἐγκομπάζω. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφούμ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3078. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐν μόνον παράδειγμα τοῦ ῥήμ. τούτου ἐπέθη ἐκ τῶν ΠΛΟΥΤ. ἠθικῶν, κ' ἐκεῖνο ἀμφιβόλου γραφῆς.

ἐγκρατεύσιμοι ἡμέραι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 115, 13. ξ. Λ.

ἐγκρυμματώδεις τόποι· οἱ ἔχοντες ἐγκρύματα, τόπους δηλ. εἰς ἐνέδρας προσφόρους. Ν. ΧΑΝ. (ἐν παραφρ.) σ. 813. ξ. Β.

ἐγκυσοροούμενος ἐτι ὁ Πρόδρομος κτλ. — Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 749. ξ. ΜΙ.

ἐγκυπτάζω. Ν. ΧΑΝ. σ. 297, 15. ξ. Β. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 10, 1. ξ. Λ.

ἐγλαβή, ἡ. (=ἐκλαδὴ). τιμὴ ἀργυρίου, ἀνθ' ἧς τις ἐκλαμβάνει ἡτοὶ ἐργολαδεῖ τι. ΕΠΙΓΡ. Κέας. Rang. Ant. hel. 821. — Ὅμοια εὐρηγνται ἐν Αἴγυπτ. παπύροις τὰ· ἐγλαβεῖν, ἐγληψις, ἐγληψις.

ἐγλογιστεύσαντα· ἐκλογιστὴν γενόμενον. ΕΠΙΓΡ. Φρυγίας. CIG 3886.

ἐγχειρίσιος πέλεκυς. Ν. ΧΑΝ. σ. 656, 9. ξ. Β.

ἐγχειριστέον. «COD. PAR. 1195, fol. 102 v°.»

ἐγχρονίος, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 638. ξ. Stallb.

ἐγχρονιστέον. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 356. ξ. ΜΙ.

ἐγχρύστεος (=ἐγχρυσος): ΕΠΙΓΡ. Σελινούντος. Benndorf d. Metop. v. Sel. σ. 34.

ἐγχωρούντως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 1014. ξ. ΜΙ.

ἐδδικαστερίο (=ἐκ δικαστηρίου· ἢ ἐν δικαστηρίῳ). ΕΠΙΓΡ. Γορτυνίων Κρήτης ἐκδοθ. ὑπὸ Thenou ἐν Rev. arch. 1863, VIII, σ. 441, ἐπι δ' ἐν Jahrb. f. Klas. Philol. 1869, σ. 665 ὑπὸ Vorretzsch, καὶ αὐτέθι σ. 679 ὑπὸ Savelsberg, ἐνθα ὁ ἕτερος τῶν ἐκδοτῶν, ὁ ἐκδεχόμενος τὰ ἐδδὸ ὡς γεγραμμένα ἀντὶ ἐνδ, φέρει εἰς στήριξιν τῆς γνώμης του τὰ ἐξ ἄλλης

τινός τῷ 1850 ἐκδοθείσης Κρητικῆς ἐπιγραφῆς· τὰ δὲ (= τάνδ') ἀπογράφονσι τὰν δίκ(αν), ἣτις φράσις ὅμως, οὔσα λίαν ἀμειβόλου ἀναγνώσεως, νῦν ἐν τῇ Συλλογῇ τοῦ Gauer (ἀρ. 42, σελ. 48) φέρεται οὕτω τὸ δ' ἀπόγραφον στάναι ἐ(ν). — καὶ adhuc sub iudice lis est.

ἔδεσματοφόρος πῆρα. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛ. Cod. Coisl. 278, fol. 215 v.»
ἔδουκε (= ἔδωκε). ΕΠΙΓΡ. Φαρσαλίων. Heuz. et Daum. Expéd. arch. en Macédoine, ἀρ. 200.

εἰ ἀντί ωι, οἰ, ω. Ἴδε τετ.

εἰάν (= ἔάν). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA, II, 115 b (δὲς οὕτω). Αὐτόθι 14 b. — Πειραιῶς. 573 b. (δὲς πάλιν). — Ἀμοργοῦ. Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 347. — Δωδώνης. Carap. Dod. πίν. XXXI, 3. — Ζελείας. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 229, σ. 20. — Πρὸβλ. καὶ ἡάν.

εἰαυτὸν (= ἑαυτόν). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 115 b.

εἰδάτας, δ. (= ἡδῆτης, νεανίας). ΕΠΙΓΡ. Φαρσαλίων. Heuz. et Daum. Exp. arch. en Macéd. 200.

εἰβιδόσχοι, οἰ· βοσκοὶ τοῦ πτηνοῦ ἴσιος. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. Philologus 25, II, σ. 341.

εἰδητικῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 625. 649. ξ. Stallb.

εἰδογραφεῖσθαι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 444. ξ. Μι.

εἰδοφόρος, δ· μέρος τι ἀρχιτεκτονικὸν τῶν μεγάλων ἐπιτυμῆτων μνημάτων ἐν Κερίᾳ, ἀνάλογον περίπου τῶν ἐν τοῖς ναοῖς ζωφόρων, ἀλλ' ἐν χαμηλοτέρᾳ πολὺ θέσει. ΕΠΙΓΡ. Ἀφροδισιάδος. SIG 2840. Ἀνάγνωθι ἐξ τὰς εἰς τὸν ἀρ. 2824 σημ. τοῦ ἐκδότου.

εἰδυῶν (= iduum). γεν. πληθ. πτ. τῆς Λατιν. λέξ. idus. ΕΠΙΓΡ. Θίσσης τοῦ 170 πρὸ Χρ. ἔτους. Archives des missions scientif. et littér. τ. VII, 2e série, σ. 11. — Ἡ συνήθης μεταγραφή παρὰ τοῖς Ἑλλῆσι συγγραφεῦσι καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς εἶναι εἰδῶν. Εὐρηται δ' ὅμως καὶ εἰδυῶν ἐν ἐπιγρ. Πριήνης, SIG 2905 F.

εἰδωλογραφία, ἡ. «ΚΛΗΜ. ΡΟΜ. Cod. Par. 436, fol. 99 r°.» — ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1157.

εἰδωλοθύτης, δ. «ΠΕΡΙ Τ. ΑΓ. ΜΙΧΑΗΛ, παρὰ τοῖς Βολλανδισταῖς, μην. Σεπτεμβρ. τ. 8, σ. 43.» ἔτι Θ. ΒΑΛΕ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 26.

εἰδωλολατρικῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 444. ξ. Μι.

εἰδωλόπηκτον ἔθος. «ΠΕΡΙ Τ. ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ παρὰ τ. Βολλανδισταῖς, μην. Ὀκτωβρ. τ. 4, σ. 169.»

εἰδωτικῶς ἀνατυποῖ ἢ φαντασία τὸ ποθοῦμενον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά.

Μεσ. βιβλ. τ. Β, σ. 372.—Εἰ μὴ ἐσφαλταὶ ἡ γραφὴ τῆς λέξεως, ἀντι-
εἰδητικῶς, ἴσως παρακτέα ὡς ἐκ τινος ῥήματος εἰδῶ.

Φειζῶς (=εἰδῶς). μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Zeitg. 1880, σ. 67.
εἰκαιουστῆσαι εἰδωλικά. ΚΑΜΕΝΙΑΤΗΣ παρὰ τῷ Taf. de Thessal. σ.
XXXII.

εἰκήμαχος (;) ὁ εἰκῆ μαχόμενος. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 993. ἔ. ΜΙ.

εἰκονογλύφοι, οἱ. «ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν Spicil. Solesm. τ. 1, σ. 500.»

εἰκονοειδῆς φαντασία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1220. ἔ. ΜΙ.

εἰκονοκαῦσταί, οἱ. Οἱ μ. ΘΕΟΦΑΝ. (1, 23) σ. 37. ἔτι σ. 611. 650.

ἔ. Β.—ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίβ. Θ. Στουδ. σ. 296.—ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν ΜΙ. Ρα.
gr. τ. 100, σ. 1069. 1160—1. 1165.—εἰκονοκαῦσταί. Θ. ΒΑΣΕ.
ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 581.

εἰκονοκτίσται, οἱ. «ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν Spicil. Solesm. τ. 1, σ.
500.»

εἰκονολάτραι, οἱ. «ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ἐν Spicil. Solesm. τ. 1. σ.
500.»

εἰκονοτύποι, οἱ. τυποῦντες, ποιοῦντες εἰκόνας. Οἱ μ. ΘΕΟΦΑΝ.
(Γεώργ. μοναχ.) σ. 775. ἔ. Β.

εἰκονοφόροι, οἱ. imaginiferi. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολιτ. Α, 46.

εἰκοσαπρωτεύσας. μετοχὴ οἷα ἡ δεκαπρωτεύσας. ΕΠΙΓΡ. Φα-
σηλιτῶν. SIG 4332.

εἰκοσάχρονος, 2· εἰκοσαετής. (πρόλ. δίχρονον). Κ. ΕΡΜ. μετάφρ.
Ἰλ. Ὀμ. σ. 1154. ἔ. ΜΑΥΡ.

εἰκοσθέβδομον, τό. Φατ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων ἐξ
ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

εἰκοσιεπτάς, ἡ. ΙΑΜΒΛ. παρὰ Προκλα εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 205. 206.
ἔ. ΒΑΣΙΛ.

εἰκοσι καὶ ἑπταπλάσιος, 3. Προκλ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 207. 208.
ἔ. ΒΑΣΙΛ.

εἰκοτολογικαὶ λόγοι. Προκλ. εἰς Πλάτ. πολιτ. σ. 421. ἔ. ΒΑΣΙΛ.

εἰλεωδῶς στροφουμένης τῆς μήτρας. Σαρ. Εφ. ἔ. ΕΡΜ. σ. 233.

εἰλικτῆρες, οἱ. (=ελικτῆρες). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 654 b. 661 d.

εἶμειν (=εἶναι). ΕΠΙΓΡ. Ῥοδίων. SIG 2525.—Πριήνης, τῇ Ῥοδίων
διαλέκτῳ, 2905 πλεονάκις.—Ἀκραγατίνων 5491.—Τοιαύτης καταλή-
ξεως ἀπαρέμματα εὑρῆνται ἔτι ἐν ἐπιγραφαῖς τὰ δόμειν, ἀποδόμειν,
ἀναθέμειν, ἀνοικοδομηθεῖμειν.

εἶμεν (=ίέναι). «ἐφ' ᾧ αὐτάν ἐλευθέραν εἶμεν ποιεῖν ὁ κα θέλη, εἶμεν εἰ κα θέλη.» Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 336.

εἶπασαν (=εἶπαν) χρόν. ἀόρ. α'. Επιγρ. Θισόης τοῦ 170 πρὸ Χρ. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 244, ἔνθα καὶ τὸ ἐκ τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς ἀπήλθοσαν καὶ τὸ ἐκ τῆς Ροχθ εἶποσαν ἀναφέρονται κτλ.

εἶραις (=ιεράς. αἰτ. πληθ. θηλ.) «εἶραις ἀργυρίω (ὑπὸν. δραχμάς) δφέλλην.» Επιγρ. Μυτιλήνης. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1878, σ. 12.

εἰρηνοδότης, ὁ. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. ψαλμούς. Codex 371 A.» — Ἡμαρτημένα «τὰ ἐν τῷ ΘΣ περιληφθέντα ἐκ τοῦ Etym. Gud. φαίνονται εἰρηνοδότος ὁ τὴν εἰρήνην διδοῦς.»

εἰρηνοθελές τὸ τῆς προαιρέσεως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1600. ξ. Μι.

εἰρηνώνυμος, 2. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 770. ξ. Μι.

εἰρκτοσύναι, αἰ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 502; 8. ξ. Β.

εἰρμολογία, ἡ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 1197, fol. 35 r°.»

εἰρυσιώνη, ἡ. (=εἰρεισιώνη). Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II... Monum. grecs publ. par l' Assoc. pour l' encourag. d. ét. gr. en Fr. N° 8, σ. 41.

εἰσαφέται, οἱ. (aurigarii). ΙΟΥΛ. ΠΟΥΛΔ. ἐρμην. καὶ καθημερ. ὄμιλ. ξ. Boucherie, σ. 95.

εἰσδυτικός, 3. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 244: εἰσδυτικώτερος.

εἰσενεκτέον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1092. ξ. Μι.

εἰσεπρίατο. ἀόρ. προσ. γ'. Επιγρ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. 3144 (=14 Boeckh Urk. d. At. Seew.) στίχ. 224, στήλ. γ'.

εἰσήλυδες, οἱ. (ὁμοία λέξις τῇ ἐπήλυδες). Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 88.

εἰσιτητήρια, τά. (=εἰσιτήρια). «Ὁ ἱερεὺς . . . ἡ ἱέρεια . . . ὁ κοσμητής . . . οἱ ἐφηβοί . . . ἔθυσεν, ἔθυσαν, θύσαντες τὰ εἰσιτητήρια.» Επιγρ. Ἀθηνῶν καὶ Πειραιῶς. CIA II, 325. 470 (δίσκ). 482. 622. — Πρὸς ἐξιτητήρια.

εἰσκαθίστημι. Επιγρ. . . .

εἰσκλησις, ἡ. ΑΝΔΡΕΑΣ χαρτοφύλαξ ἐν Hardt, Catal. codd. gtr. Monacens. τ. 5, σ. 306.

εἰσκριτῆρ τῶν σωμάτων. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 205.

εἰσοτικόν, τό. «ἐποίησα τὴν στρόσιν τοῦ εἰσοτικοῦ σὺν τῆς σκα-

μνοκανκῆλος.» ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης. CIG 9897. — Ἡ λέξ. πιθανῶς ἐκ τοῦ εἴω, ἔσω. Καθὼς ὑπάρχει ἐξωτικός, θὰ ὑπῆρχε καὶ ἐσωτικός.

εἰσπαρατίθημι. ΕΠΙΓΡ. ἐλάσσονος Ἀσίας. Μουσ. κ. βιδλ. Σμύρν. 1875, σ. 128.

εἰσπνευστός, 3. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒ. σ. 688. Ἐ. ΜΙ.

εἰσπραγματεύομαι. ΠΤΟΛ. μαθημ. συντάξ. Ἐ. Halma τ. 1, σ. 269.

εἰσφορία, ἡ. (=εἰσφορά). ΕΠΙΓΡ. Τράλλων. Μουσ. κ. βιδλ. Σμύρν. 1878, σ. 56.

εἰσφρησις δεινότητος. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 206. Ἐ. Blondel.

εἰσχηχαν (=ἐσχηκαν, ἐσχήκασιν). παρῆσχημένοι (=παρῆσχημένοι). ΕΠΙΓΡ. Γυθείου. L. et F. 242 a. — εἰσχήκατε. ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιδλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1875, σ. 99. — κατεισχήσθαι. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 130. — εἰσχον (=ἐσχον. α' πρόσ. ἀορ.) ΕΠΙΓΡ. Τήλου. Bul. de cor. hel. III, σ. 42. — Πρδλ. καὶ παρῆσχηται.

εἰσώστη, καὶ ἰσώστη, ἡ. (ἐκ τοῦ εἰσθεῖν;) μέρος κοῖλον καμαρωτῶν τῶν μεγάλων ἐν Καρία ἐπιτυμῶν μνημάτων. ΕΠΙΓΡ. Ἀφροδισιάδος. CIG 2824 — 5. 2827 — 28. 2831 — 33. Ἀνάγνωθι τὴν εἰς τὸν ἀρ. 2824 μακρὰν σημείωσιν τοῦ ἐκδότη.

ἐκ. πρόθ. μετ' αἰτιατ. ἀντί γεν. «ἐκ τὰ καλὰ τοῦ κόσμου.» ΣΠΑΝ. σ. 238. Οὕτω καὶ Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Α, σ. 142-3. — Κ. ΕΡΜ. μεταφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 6. 22. 30-1. — Πολ. ΤΡΩΑΔ. σ. 254. — ΔΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 33. 1799. Ἐ. ΜΑΥΡ. — Μέχρι τῆς σήμερον ἡ σύνταξις αὐτὴ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος διατηρεῖται, προφερομένης τῆς προθέσεως ὅκ ἢ ὄχ. Οὕτω τὴν μετεχειρίσθη καὶ ὁ ἐξ Ἡπείρου ποιητῆς Βηλλαρᾶς ἐν ἀρχῇ τοῦ αἰῶνος τούτου. Ὡς ἐκ περισσοῦ δὲ προσθέτω, ὅτι τὸ ε τῶν παλαιῶν γίνεται παρ' ἡμῖν ὁ ἐν ταῖς ἐξῆς ἐμοὶ γνωσταῖς λέξεσιν· ὄγγονι, ὄξω, ὄμμορφος, ὄχιά, ὄχενδρα, ὄκτικας, (ἐκ τοῦ ἐκτικός), ὄμπος, ὄμπρός, ὄβριός, ὄρμηγία, ὄρμηγέω, ὄλπιζω, ὄλπιδα, ὄχτρος, (ὄχι δέ, ὄσον ἡξεύρω, ὄχτρα καὶ ὄχτρητα), ὄτοιμος, ἔξ ὧν τινὲς μὲν προφέρονται κοινῶς οὕτω παρὰ πάντων τῶν νῦν Ἑλλήνων, ἄλλαι δὲ κατὰ τινὰς μόνον τόπους διαλεκτικῶς. Ἄν δέ που καὶ ἐν μέσῳ λέξεως πάσχη τὸ ε τὴν εἰς ὁ μεταβολὴν ἢ ὄχι, δὲν καλοεξέτασα, ἤκουσα ὅμως ἐν Ἀθήναις τὸν ἀλόχτερα (ἀλέκτορα) καὶ τὴν ὄροξη (ὄρεῖν). Ἄλλως δὲ ὡς πρὸς τὴν μεταβολὴν ταύτην παραβλήθητῶσαν καὶ τὰ ἔλκος huleus, εἰς ἐν οἶνις unum, ἐπί ob, ἔλαιον oleum, ἐμέω vomo, ἐλύω volno, ἔλος holus, κέρασ cornu καὶ εἴ τι ἄλλο.

Ἐκατόμβιος Ἀπόλλων. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237. — Ἐκατόμβ[ι]α, τὰ· ἑορτὴ ἐν Ἀμοργῷ. Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 337. — Ἐν τοῖς λεξικοῖς μέχρι τοῦδε ἐφέροντο μόνον τὰ Ἐκατόμβαια

καὶ Ἑκατόμβαιος. Ἴδε καὶ ἐν τοῖς ἐξῆς τὸ Ἑκοτόνθοια· ὡστε τρεῖς γίνονται αἱ γραφαὶ τῆς καταλήξεως· αἰος, οἰος, ἰος. Εἰ δὲ καὶ πᾶσαι καὶ μάλιστα ἡ τελευταία ἔχουσι λόγον ἴδιον ἐτύμου ἢ ὄχι, ἀεὶον ζῆτησεως.

ἑκατονκαιπεντηκοντάχορδος λύρα (δηλ. ἡ τῶν 150 ψαλμῶν τοῦ Δαβίδ). ἸΓΝΑΤ. βίβη Νικηφ. Κοσπλευς σ. 150, 6. ἔ. De Boor.

ἑκατόνστυλον θέατρον. «*HIERON. Chron. Euseb. N° CCXLIX.*»

ἑκατονταετιζῶ· διάγω ἑκατὸν ἔτη. Θ. Στοῦα. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 99, σ. 1253. — Τὴν σήμερον ἡμεῖς μεταχειριζόμεθα τὸ χιλιοχρονίζω εἰς τὴν σημ. τοῦ ζῶ χιλία ἔτη.

ἑκατοντακαιεικοσάκις. Πτολ. μαθημ. συντάξ. ἔ. Halma, τ. 1, σ. 371.

ἑκατονταπυλοῦσαι Θῆβαι. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 32. ἔ. Μαυρ.

ἑκατοστηρίη· ἐξυπακούεται γῆ, ὑποκειμένη εἰς φόρον τῆς ἑκατοστης. ΕΠΙΓΡ. Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 242.

ἐκδασμείδωσις, ἡ. (= ἐκδαθμίδωσις· ἀλλ' οὐδ' αὕτη ἡ γραφή εὔρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς). ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 7, N° 18.

ἐκδάσμωνσις, ἡ. (= ἐκδάθμωνσις· ἀλλ' οὐδ' αὕτη ἡ γραφή εὔρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς). «ἡ δεῖνα κατεσκεύασεν ἑαυτῇ τὴν ἐκδάσμωνσιν.» ΕΠΙΓΡ. ἐλάσσονος Ἀσίας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 381. — Δηλοῖ, ὡς φαίνεται, ἡ λέξ. ταφεῖον μετὰ βαθμίδων καθόδου.

ἐκδάτης, ὁ. Ἴδε ἐ γ δ α τ ῆ σ.

ἐκδιστεύω (;) Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 42. — Φαίνεται ὅμως, ὅτι πρέπει νὰ διορθωθῇ εἰς ἐμδιστεύω, ὅπερ ῥῆμα εὔρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς καὶ ἀρμόζει ἐκεῖ εἰς τὴν ἔννοιαν.

ἐκδίωσις, ἡ ἀποδίωσις. Ν. ΧΩΝ. σ. 632, 17. 792, 5. ἔ. Β.

ἐκβλυσμα, τό. ΙΕΡΟΘ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 338.

ἐκβόητον τὸ τῆς πίστεως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 557. ἔ. Μι.

ἐκβοθρεύω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 347, 11. ἔ. Λ.

ἐκβρόντητος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 305. ἔ. Μι.

ἐκθύθιος, 2. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. II, σ. 546.

ἐκδανιστικά ἐγγραφα. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood Discov. etc. Append. 6, N° 5.

ἐκδέται ἐύλινοι. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 582. ἔ. Β.

ἐκδημητικός, 3. ecdemeticus. VARRO Menip. sat. 92. ἐν Petronii ed. Buecheler, σ. 169.

- ἐκδιαίτημα κεχωρισμένον τοῦ θεοῦ ὁ οὐρανός. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132, σ. 792.
- ἐκδιαπρέπων τῶ προέδρου ἀξιώματι. ΛΕΩΝ ΔΙΑΚ. σ. 94, 4. ἔ. Β.
- ἐκδιίσταμαι. «εἰ καὶ τῆς ἀρετῆς. . . κατὰ διάμετρον ἐκδιίσταμαι.» Ν. ΧΩΝ. σ. 800, 19. ἔ. Β.
- ἐκδιίστάω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 108.
- * ἐκδικεῖον ἱερόν. Θ. ΒΑΛΣ. σ. 1181. ἔ. ΜΙ. — Κεῖται ἡ λέξ. ἐν τῶ ΘΣ ληφθεῖσα ἐκ τοῦ ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἀλλὰ παρηρηγνευμένη διὰ τῶν insigne, sigillum. Διορθωθῆτω ἐκ τοῦ Ducange, ὅτι δηλοῖ δικαστήριον ἱερόν, ἐκκλησιαστικόν.
- * ἐκδικήσαντα· γενόμενον ἐκδικον ἦτοι ἀρέαντα τὴν ἐκδίκου ἀρχήν. - ΕΠΙΓΡ. ΠΡΟΥΣΙΑΔΟΣ. Déthier u. Mordtmann Epigr. von Byzant. σ. 65. Ν^ο 43. — Ἡ σημ. αὕτη λείπει ἐν τῶ ΘΣ.
- ἐκδικικὰ λειτουργήματα. Θ. ΒΑΛΣ. σ. 1180. ἔ. ΜΙ.
- ἐκδιωγμός, ὁ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 53. ἔ. ΜΙ.
- ἐκδοτήριον σιγίλλιον. ΛΕΟΝΤ. Εὐσκαμμαρίου ἀποκριτ. γράμ. τῆς 19' μ. Χρ. ἑκατονταετηρ. Ἀθην. τ. Δ, σ. 238.
- ἐκδόχιος κόλπος τοῦ οὐρανοῦ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 293. ἔ. Βασιλείας. — Ἐν τῶ ΘΣ ἐν μόνον παράδειγμα ἐκ Διον. Ἀρεοπ. κεῖται τὸ ἐκδοχοετος κόλπος.
- ἐκδωματοῶ, ὦ, εὐκτήριον. ΙΓΝΑΤ. βίβλ. Θ. Στουδίτου σ. 244. ἔ. ΜΙ.
- ἐκδωσειοντες. ΜΤΧ. ἐφετικοῦ ῥήμ. τοῦ ἐκδιδωμι. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 238, 11. ἔ. Β.
- ἐκθεολογέω, ὦ. ΗΡΑΚΛΕΙΤ. ἀλληγορ. Ὀμηρ. ἔ. Mehler, σ. 83: τοῦτοις τοῖς ἐπεσιν ἡ τοῦ παντός ἐκτεθεολόγηται γένεσις.
- ἐκθόρημα, τό. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 211.
- ἐκθοροῦσθαι. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 211. — ἐκθορεῖ, ἐκθοροῦν, ἐκθορούμενον. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 826. 828. ἔ. ΜΙ.
- ἐκθυλακοῦσθαι. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1052. ἔ. ΜΙ.
- ἐκκαιδεκάκις. ΔΙΟΦΑΝΤ. π. πολυγών. σ. 178. ἔ. Bachet.
- ἐκκαιεικοσάεδρα, τά. ΠΑΠΠΟΣ ἐν τῇ Ἀρχιμήδ. ἐκδ. τῇ ὑπὸ Heiberg, τ. 2, σ. 458. 460. 463.
- ἐκκακίζω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 456. ἔ. ΜΙ.
- ἐκκαλυπτέον. ΕΥΣΤ. εἰς Ὁμ. Ὀδ.
- ἐκκαυχήματα, τά. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1341. ἔ. ΜΙ.

ἐκκερδαίνω. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΒ, προοιμ.

ἐκκομισταί, οἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 705. ξ. ΜΙ.

ἐκκυματώω, ὦ. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 426, 13.

ξ. Λ.

ἐκλαλητέον. «ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ. Cod. Pat. 1277, fol. 227 v°.»

ἐκλειωματική γῆ, ἐν ἣ εὐρίσκονται καὶ μυλοτόπια δύο. ΑΝΑΡΟΝ. ΠΑΛΑΙΟΛ. Χρυσόβουλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 220. — Ἄγνωστος ἔμοι ἡ σημασία τοῦ ἐπιθέτου.

ἐκλεπιδόω, ὦ. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132, σ. 188.

* ἐκλυτέος, 2. ΣΥΝΕΣ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 66, σ. 1124. — Τῆς λέξ. ταύτης ἡ γραφή ἐν τῷ ΘΣ (ἐνθα ἐν παράδειγμα ἐκ τοῦ Κλήμ. Ἀλεξ.) ἀμφιβάλλεται· ἀλλ' ἐν τῷ Συνεσίφ εἶναι βεβαία.

ἐκμαγεύς, δ. «ἐκμαγεῖς κύκλων». ΓΡΗΓ. ΝΑΖ. τ. 2, σ. 222 Β. — Δηλοὶ ἡ λέξ. γένος ὑπηρετῶν ἐν οἴκοις, ἐκμασσόντων τὰ ἐπιπλα κλ.

ἐκμακρύνομαι. «εἰ ἐπὶ πλέον ἐκμακρυνθεῖη». ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Γ.

Κεδρ. τ. Β, σ. 697, 20. ξ. Β.

ἐκμαχέω, ὦ. ΙΕΡΟΘ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 391.

ἐκμεμαχωμένος. ΜΤΧ. ΝΙΚ. ΔΑΒ. σ. 752. ξ. ΜΙ.

ἐκμέσως. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐπιστ. ἐν Taf. de Thes. σ. 362.

ἐκμοιρογραφεῖσθαι δυστυχῶς. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 707. ξ. Λ.

ἐκμοχλεῖα φλέγματος. ΣΑΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 77.

ἐκμοχλευτήρια ὄργανα. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Β, σ. 737, 4. ξ. Β.

ἐκμυελισμός, δ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 308, 12. ξ. Λ.

ἐκνεκρόω, ὦ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 463. ξ. Λ.

ἐκνευρισμός, δ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 109.

ἐκνικητήριος (;) 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 430. ξ. ΜΙ.

Ἐκοτόνβοια, τά. (= Ἐκατόμβοια). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. CIG 1515. —

* Ἴδε τὴν ἀρχὴν τοῦ Ο στοιχείου ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

ἐκουσιόδοτος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1436. ξ. ΜΙ.

ἐκουσιόθυτος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1436. ξ. ΜΙ.

ἐκπεδος (= ἐξάπους). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 371.

ἐκπεράτωσις, ἡ. Ν. ΧΩΝ. σ. 313, 15. ξ. Β.

ἐκπεριττεύειν. COD. JUST. I, 3, 42, 7.

ἐκπετασμός, δ. Ν. ΧΩΝ. σ. 157, 7. ξ. Β.

ἐκπλυνσις, ἢ ἐκπλυσις, ἢ. «ΓΕΡΜ. ΚΣΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 109 r°.»

ἐκπνευστός, 3. ΝΙΚ. ΔΑΒ. σ. 688. ἔ. ΜΙ.

ἐκπρῶυροι ἐσθήκεσαν τῆς ἀσκήσεως. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 439.

ἐκπροκριδόν. ἐπίρ. σχηματισθὲν κατὰ τὸ διακριδόν. Δ. ΜΟΞΧ. τὰ καθ' Ἑλ. κ. Ἄλλεξ. σ. 297.

ἐκπροσώπως. «ἵνα ὅσα δεῖσθαι τοῦ βασιλέως (θεοῦ) ἀδυνατοῦμεν, ὑπὸ πλημμελημάτων ἀγόμενοι, ὡς δορυφόροι τοῦ βασιλέως (οἱ ἄγγελοι) ὑπὲρ ἡμῶν ἐκπροσώπως ἀνάγωσι.» ΙΓΝΑΤ. βίβη Νικηρ. σ. 181, 17. ἔ. De Boor.

ἐκπτυσμοί, οἱ. ΘΕΟΔΩΡ. ΑΝΔΙΔ. ἐπίσκ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 140, σ. 448.

ἐκραγέστερον. ἐπιρρήματικῶς ὡς ἐκ τινος ἐπιθέτου ἐκραγής. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1613. ἔ. ΜΙ.

ἐκρευματιστέον. ΡΟΥΦ. ΕΦΕΣ. σ. 116. ἔ. Ruelle.

ἐκρεύσεις ποταμοῦ. ΣΧΟΛ. ΛΥΚΟΦ. σ. 1012. ἔ. Kink.

ἐκριζωτέον. ΑΔ. ΑΡΙΕΤΗΝ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 462.

ἐκσκορακίζω. Κ. ΜΑΝΑΣ. Annu. etc. IX, σ. 34.

ἐκστερέομαι, οὔμαι. «ἐξεστερήθησαν νίκης καλλίστης.» Ια. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 675, 13. ἔ. Β.

ἐκτάς (;) ἢ Προκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 205. ἔ. Βασιλ.

ἐκτενεστέρος. «Θ. ΣΤΟΥΔ. ἐν Bibl. Patr. Mai, τ. VI, σ. 377.»

ἐκτενέωρ (=ἐκτενέως). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

ἐκτηγανίζομαι. ΝΙΚΗΦ. ΧΟΥΜΝΟΣ An. Bois. nova, σ. 65.

ἐκτίματρα, τά. «Δάματρι...χαριστεῖα καὶ ἐκτίματρα ἀνέθηκε.» ΕΠΙΓΡ. Κνίδου. Newt. Halic. etc. 18. — Κατὰ τὸ ἐτυμόν τῆς ἡ λέξ. φαίνεται δηλοῦσα οἰονεὶ ἐεπληρώματα. Ὁ ἐκδότης τῆς ἐπιγρ. ὡς καὶ οἱ λεξικογράφοι Liddel - Scott παραλαβόντες ἤδη τὴν λέξιν, τὴν ἐξηγοῦσι προσφορὰν ἐξίλεωτήριον.

ἐκτινακτέον. «ΓΕΡΜ. ΚΣΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 215 v°.»

ἐκτοκεύσας ὁ Μυρτίων Δρόσιλλαν. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Θ, 246. Διὸς ἐκτοκευθῆναι τὴν Παλλάδα. Δ, 185.

ἐκτόνωσ. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 376, 16. ἔ. Β. — Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται τὸ ἐπίθ. ἔκτονος (καὶ μόνον ἐκ μιᾶς πηγῆς) ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ παράτονος. Ἄλλ' ὁ Κεδρηνὸς μετεχειρίσθη τὸ ἐπιρῆμα ἐν τῇ σημ. τοῦ ἐντόνωσ, σφόδρα.

ἐκτοπουργέω, ὦ· ἐκτοπα ἐργάζομαι, (κάμνω τι ὅπου δὲν ἔχει τὸν τόπον). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1480. ἔ. ΜΙ.

Ἐκτος, ὁ· μὴν Φωκῆων ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Θεοξενίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 53.

ἐκτρεποσύνη, ἡ· «ὀργή ἐστι φρονήσεως διαρπαγή καὶ καταστάσεως ἀδελφῶν ἐκτρεποσύνη καὶ ἡγριωμένη μορφή κράσεως.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1725. ἔ. ΜΙ.

ἐκτροφος, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Πάτμου, τῶν μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνων. Ross Inser. gr. ined. II, 190. — Εἰρήσθω παρεκδοτικῶς, ὅτι ἐν τῇ ἐπιγρ. ἐκεῖνη τὸ ὄνομα τῆς νήσου γράφεται Πάτνος, τὴν σήμερον δὲ ὁμοίως πως λέγεται ἡ Πάτινο καὶ ὁ Πατινιῶτης.

ἐκτυπωτική εἰκονουργία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 457, ἔ. ΜΙ.

ἐκτύπωτος, 2. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II, σ. 325, στίχ. 26.

ἐκφρακίζω. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 992. ἔ. ΜΙ.

ἐκφρευκτέον. «Cod. PAR. 1195, fol. 223 r°.»

ἐκφρικτος, 2. ΕΡΜΑΣ ἔ. Ang. et Dind. σ. 5, 19, 6, 14. — Τὸ ἐμφρικτος εὐρηται παρὰ Μαλαλά.

ἐκφρυάπτω. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 34, 14. ἔ. Β.

ἐκχαλκῶ, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 200, 21. ἔ. Λ.

ἐκχοῦσμός, ὁ. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 641, 17. ἔ. Β.

ἐκχρήσεις, αἰ· δάνεια. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. L. et W. 136 a.

ἐλαιόζωμος (;). Ἴδε λευκόζωμος.

ἐλαιοπάροχος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 341 a.

ἐλαιοφανής, 2. Ια. ΑΚΤΟΧΑΡ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 48. 176. 380. — Ψελλος αὐτόθι I, σ. 217.

ἐλαιοχρίστιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἐρετριέων. Rang. Ant. hel. 689. — Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον ἐκ τοῦ Διογένους Λαερτίου· ἡ ἐλαιοχριστία.

ἐλαιοχύτησις, ἡ. ΣΩΡ. Εφ. ἔ. Erm. σ. 287.

ἐλαιωνία, ἡ. DIG. XXVII, 1. — Ἀπὸ τοῦ ἐλαιώνης, καθὼς σιτωνία ἀπὸ τοῦ σιτώνης.

ἐλαιώσις, ἡ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 212.

ἐλαφρομισθως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 266, 31. ἔ. Λ.

ἐλαφροποιέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1369. ἔ. ΜΙ.

ἐλεγειδάριον, τό. elegidarion. PETRON. 109, 8.

ἐλεγείδιον, τό. elegidion. PERS. 1, 51.

ελεγιάμβος, δ. MAR. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 145, 26.

ἐλεοδοχεύς, δ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. Ἑ. ΜΙ.

ἐλεοποιός, δ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. Ἑ. ΜΙ.

ἐλεουργός, δ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. Ἑ. ΜΙ.

ἐλέσται, ἐλέστω, χρήστω (= ἐλέσθαι, ἐλέσθω, χρήσθω). ΕΠΙΓΡ. Λοκρική. Ἑ. Ια. ΟΙΚ. Οὕτω καὶ ἐν τῇ Μεσσηνιακῇ τῆς Ἀνδανίας ἐπιγρ. σ. 28 τὸ ἀγείστω. L. et F. 326 a. Καὶ ἐν ἐπιγρ. Ὀλυμπίας τὰ λυσάστω, πεπάστω. Arch. Ztg. 1879, σ. 158, καὶ ἐν ἐπιγρ. Ἀθηνῶν τὸ Ἀλκιστένου. Ἀθην. τ. Ε, σ. 457. — Πρὸς τὰ σημειωθέντα ἐν ἀρθρῷ ἀρέσται.

ἐλεύθαρος (= ἐλεύθερος). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 50.

Ἐλευθεριών, ὦνος, δ. μὴν ἐν Ἀλικαρνασσῶ. ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 212.

ἐλευθερόγλωσσος, 2. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. Ἑ. ΜΙ. σ. 3087.

* ἐλεύθερος ποδὸς λόγος· ὁ πεζός, ὁ οὐκ ἔμμετρος. Ια. ΛΥΔ. π. διοσημ. σ. 106. Ἑ. Wachsm.

ἐλευθέρωμα κακῶν. ΧΟΡΙΚ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 417.

Ἐλευσία (= Εἰλεθισία). ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 162 c. — Ὁ ἐκδοτής παραέλλει τὸ Ἐλευθυσίας ὄνομα, ὃ ὡς θεᾶς ἀνεγνώσθη ἐν δυοῖν ἐπιγραφαῖς Κρητικαῖς ταῖς παρὰ L. et W. 67. 74.

ἐλεφαντώω, ὦ. «τράπεζα ἠλεφαντωμένη.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 161 καὶ πλεονάκις.

Ἐλεσηνορὶς βῶλος ἢ κόνις. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Χαλκιδῆων Εὐβ. Kaibel epigr. gr. ἀρ. 103.

ἐληγοί, οἰ. (ἐκ τοῦ ἐλαιον καὶ ἄγω. Πρὸς τὰ ἐν ταύτῃ τῇ Συναγ. οἰνηγοί, ὄσπηργοι). ΕΠΙΓΡ. Ἀδύδου. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 308.

ἐλινότροπος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἀνδρου ἔμμετρ. Ross Inser. gr. ined. II, 92.

ἐλκίζομαι (= ἐλκύομαι). Ν. ΧΑΝ. σ. 606, 19. Ἑ. Β.

ἐλλαμπούσθαι. ΠΡΟΚΛ. εἰς Τίμ. σ. 275. Ἑ. Βασιλ. — Προηγῆθη ἐκεῖ τὸ ψυχοῦσθαι.

Ἐλληνοειδής, Ἐλληνοειδέστατος διαγμός ὁ παρὰ τῶν εἰκονοκλαστῶν βασιλέων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1161. 1165. Ἑ. ΜΙ.

Ἐλληνοθηρησκοχριστοβλασφημοτρόπος, δ. Κ. Ροδίου ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

ἐλλιμνος νῆσος. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 107, 4. Ἑ. Β.

ελλοχηται, οι· ενεδρευται. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 166.

ἐλπιδηφόρος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 225. ξ. Mil.

* ἐλυτροειδής χιτών. CELS. de med. VII, 18. ξ. Daremb. σ. 95. ΓΑΛΗΝ. τ. 4, σ. 280. ΟΡΕΙΒ. III, 467. IV, 679. ΡΟΥΦ. ΕΦΕΣ. σ. 183. ΠΑΥΛ. ΑΙΓΙΝ. 6, 61, σ. 197. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐν λ. ἐλυτροειδής ἀποδοκιμάζεται ἡ γραφή αὕτη, ἐνῶ τὴν ὑπερήσπισέ ποτε ὁ λεξικογράφος Schneider, ἐπιδοκιμάζεται δὲ ὡς μόνη ὀρθή ἡ γραφή ἐλυτρώδης, ἡ ἀπαντῶσα παρ' Εὐσταθίῳ ἐν Opusc. ed. Taf. 18, 70. Ὑστερον ἕμως οἱ ἐκδῶται τοῦ ΘΣ ἐν λ. ἐλυτροίς μνημονεύουσι τῶν χωρίων τῶν συγγραφέων, ἐνθα ἡ γραφή ἐλυτροειδής ἢ ἐξ ἀρχῆς εὔρηται ἢ ὑπὸ τῶν ἐκδῶτων ὡς διόρθωσις προὔταθη, ἅπερ καὶ ἡμεῖς ἐνταῦθα ἐκρίναμεν καλὸν νὰ σημειώσωμεν, ἰδόντες καὶ τὰ παρὰ τοῦ E. Miller γραφέντα ἐν Journ. des sav. Janv. 1881, σ. 33.

ἐμβαδικός, 3. ΔΙΑΓΜΟΥ ἀποσπ. π. μέτρ. ἐν Hultsch script. metr. gr. I, σ. 180. — ἮΡΑΝ αὐτόθι σ. 185.

ἐμβατικός, 3. «ἐμβατική διάνοια καὶ ἀντικρυς ἐξεταστική τῶν ἐνθυμήσεων.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 323, 1. ξ. Λ.

ἐμβλεμματίζω. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 474.

ἐμβλεμματική ἐπιθυμία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1032. ξ. Μι.

ἐμβολάδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ ἐμβολάα. ΕΠΙΓΡ. Μοφουεστίας. L. et W. 1499.

ἐμβολοτόπιον, τό. τόπος ἔπου ἐμβολοὶ ἤτοι στοαί. ΑΣΤΑ ΕΤ ΔΙΠΛ. gr. ed. Miel. et. Mül. σ. 50.

ἐμβόμβημα στρατηγικόν. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β, σ. 223-4.

ἐμβρασμα, τό. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 34. ξ. Mil.

ἐμβρεχτέον. ΟΡΕΙΒ. τ. 5, σ. 488. ξ. Dar.

ἐμβρουπλαστία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 1728. ξ. Μι.

ἐμβρωμάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ ἐμόρωμα. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 47.

ἐμειν (=εἶναι). ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης. CAGAR. Dod. pl. XXXVII, 4.

ἐμέν. (ὡς καὶ σήμερον παρ' ἡμῖν ἐμέν καὶ ἐμένα ἀντὶ ἐμέ). ΕΠΙΓΡ.

Ἐμμετρ. Σάρδεων τοῦ γ' μ. Χρ. αἰῶνος. CIG 3440.

ἐμμάργαροι χειρίδες κόκκιναι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 137, 2. ξ. Β.

ἐμμελωδήματα, τά. ΙΩΑΝ. ΔΙΑΚ. λόγ. εἰς Ἴωσ. τ. ὕμνογρ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 105, σ. 965.

ἐμμιζις, ἡ. Ν. ΧΑΝ. σ. 683, 13, ξ. Β.

έμοϋς (= έμοϋ)· γεν. πτ. ΚΟΡΙΝΝΑ παρ' Ἀπολλωνίω π. άντωνυμ. 94, c. 95, a. — Ἐχει τὸν τύπον τοῦτον τὸ λεξικὸν τοῦ Σακελλαρίου, ὡς καὶ τὸν έμεϋς.

έμπαθαίνομαι. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 61, 4. έ. Β.

έμπαρραχύπτω. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 146 r°.»

έμπαρρεισφρείν. «ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. έπιστ. 50, σ. 43.»

έμπαρρενείρω. ΙΩΑΝ. ΔΙΑΚΟΝ. λόγ. εἰς Ἴωσ. τ. ύμνογρ. έν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 941. — Τὸ ρήμα τοῦτο έχον ὡς έχει δις τήν αὐτήν πρόθεσιν (άλλοτεον δέ πως εἶναι τὸ Ὅμηρικὸν προπροκυλινδούμενος, άλλοτεον καὶ τὸ έξ Ἀττικῆς ψηφίσματος γνωσθέν συνενεχυράζω, ὅπερ ἰδὲ κατωτέρω έν τῇ Συναγ. ταύτῃ)· μοι φαίνεται ὑποπτον. Τοιαῦτα ὅμως έπι εὔρηνται τὰ έν τῇ Συναγ. ταύτῃ πρώτον τεθέντα ένδιενθυμεῖσθαι καὶ συνεπισυσφίγγω, καὶ τὸ μετ' ἀμφιόβλιας εἰς τὸν ΘΣ καταχωρισθέν έκ τοῦ Εὔστ. Θεσ. έξεπεξάγειν.

έμπαρρθενεύουσα τοῖς βλεφάροις κόρη. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1060. έ. Μι.

έμπέδορκος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 222, 2. έ. Α.

έμπειροθήρατος άλιεύς λογικῶν Ιχθύων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. έ. Μι.

έμπερίσκεπτον, τό. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 176, 11. έ. Β.

έμπερισκέπτως. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 301, 11. έ. Β.

έμπερισκέψια, ή. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 253, 14. έ. Β.

έμπεριστέγω, ΣΩΡ. ΕΦ. έ. ΕΓΜ. σ. 93.

έμπερίσχεσις, ή. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 62, 7. έ. Β.

έμπεριχρίω άσδόλη τάς ὄψεις. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 119, 4. έ. Β.

έμπήδημα τὸ κατά τῆς έκκλησίας. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. έ. Taf. σ. 157, 73.

έμπλοκον σέμνωμα. ΕΥΣΤ. εἰς Μαν. τ. Κορν. Taf. de Thes. σ. 423.

έμπλώσις, ή. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 223, 23. 224, 11. έ. Β.

έμποδοστάτημα, τό. Ν. ΧΩΝ. έν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 121. έ. Β.

έμπολίτευσις, ή. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 436. έ. Μι.

έμπόρησις, ή. Ν. ΧΩΝ. σ. 630, 3. έ. Β.

Ἐμπουσαίος, 3· τῆς Ἐμπούσης. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ έν Μι. Ρα. gr. τ. 100, σ. 652.

έμπρεπῶς. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικηρ. Κοτπλεως, σ. 178, 31. έ. De Boor.

έμπροσθοδρομέω, ὦ. Θ. ΒΑΛΣ. έν Συντ. καν. τ. 4, σ. 508.

έμπρυνανεύω. ΑΝΩΝ. Λεξικ. έν Annu. etc. VIII, σ. 252-3.

ἐμπροεῖσθαι. «ἐνεπτότητο ἢ Ἀρροδίτη πρὸς Ἀδωνιν.» Χορικ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 428.

ἐμπύληος (= ἐμπύλαιος). ἐπίθ. Ποσειδῶνος. Ἐπιγρ. Θηρέων. Keil Syl. Inscr. Βασιλ. XII.

ἐμπυροτέχνη, οἱ. Υποθ. τῶν ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 101.
17. Συνάπτεται ἐκεῖ μετὰ τοῦ χαλκείας.

ἐμφάνερος, 2. Ιουλ. ΠΟΛΥΔ. ἐρμην. κ. καθημ. ὄμ. ἔ. Boucherie σ. 58.

ἐμφανία, ἢ. «ἐνφαινέτω δὲ . . . ποτὶ τὰν) βουλὰν καθ' ὧν καὶ τὰς ἄλλας ἐνφανίας.» Ἐπιγρ. Λοκρῶν Ὀπουντίων. Ἀθην. τ. Α, σ. 489. — Ἡ λέξ. φαίνεται σημαίνουσα ἀνάλογόν τι τῶν παρ' Ἀθηναίοις φάσεων καὶ ἐνδεξέων.

ἐμφανιστήρια, τὰ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 4, σ. 504.

ἐμφαντίζομαι. Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 91. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 21, 9. Β, σ. 345, 15.

* ἐμφέρω (= εἰσφέρω). Ἐπιγρ. Μελιταιέων Θεσσαλίας. Rang. Ant. hel. 692. — Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

ἐμφιλοθέως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 323, 9. ἔ. Α.

* ἐμφόρητος, 2. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 64, 12. ἔ. Β. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἢ λέξ. μόνον ἐκ τοῦ Λιδανίου καὶ κατὰ ἀνάγνωσιν λίαν ἀμφίβολον. Τὸ δὲ χωρίον τοῦ Γενεσίου ἔχει οὕτω: «κατ' αὐτοῦ σὺν στρατιᾷ σοδαρᾶ δυνάμει ἐμφορήτῳ ἐπέρχεται.»

ἐμφορτικεύεσθαι. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΑΕΣ σ. 245. ἔ. Μι.

ἐμφυσητικῶς. ΣΧΟΛ. Νικάνδρου Θηρ. 371.

ἐμφυσίωσις, ἢ. (ΩΡΙΓ.) Φιλοσοφούμ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3067.

* ἐμφυχότης, ἢ. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 769. 772. ἔ. Μι. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἢ λέξ. ὡς κατ' αἰτ. πτώσ. εὐρεθείσα που κακογραφημένη καὶ διορθωθείσα εἰς ἐμφυχότατα. Ἀλλὰ παρὰ τῷ Βλεμμίδῃ βεβαία ἢ ἀνάγνωσις, καὶ ἀντίκειται τῇ ἐκεῖ πλησίον ἀψυχότης.

ἐμφύχωμα γαλουχικόν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1453. ἔ. Μι.

ἐν: εὐρηται αὕτη ἢ συλλαβὴ κειμένη λίαν παραδόξως ὡς κατάληξις ὀνομαστικῆς πληθυντ. πτώσεως μετοχῶν τριτοκλίτων ἀντὶ τῆς συνήθους ἐς ἐν τρισὶ Κρητικαῖς ἐπιγραφαῖς: ἐπελθιδόντεν (= ἐπελθόντες). L. et W. 63. — ἀγγράφοντ(ε)ν (= ἀναγράφοντες). Bul. de cor. hel. III, σ. 293. — ἀκούσαντεν (= ἀκούσαντες). Bul. de cor. hel. IV, σ. 353.

ἐναγχώνιος φλέψ. Σαρ. ΕΦ. ἔ. Ερμ. σ. 215.

ἐναδικῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 625. Stallb.

ἐνάθληρις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1188. ἔ. ΜΙ.

ἐναϊδῖος οἶκος. (ἐν- Ἄδης). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σάρδεων. L. et W. 640.
— Πρὸς. ὑπαίδιος.

ἐναίετια, τά· τὰ ἐν τοῖς ἀετοῖς ἦτοι ἀετώμασιν οἰκοδομῶν ὄντα.
ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 297 a, b. Supplem.

* ἐνακηδεκάτη (= ἐννεακαϊδεκάτη). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul.
de cor. hel. III, σ. 462. — Ἐκ μόνου τοῦ ΕΠΙΦΑΝΙΟΥ κεῖται ἡ γραφή αὕτη
ἐν τῷ ΘΣ, δι' ὃ ἀναγραφῆτω ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐξ ἐπιγραφῆς ἐπιεικῶς πα-
λαιᾶς μαρτύριον.

ἐναλμον ὕδωρ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 945. ἔ. ΜΙ.

ἐναναιρεῖσθαι. ΠΘΚ. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 849. ἔ. ΜΙ.

ἐνανδραγαθῆω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 82, 8. ἔ. Β.

ἐναντιοθελῆς τῷ Θεῷ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1540. ἔ. ΜΙ.

ἐναντιοφρονέω, ὦ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 473.

ἐναντιόφρων, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2506, fol. 14 r°.»

ἐναντιπέρα. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Αἰγύπτου. CIG 4943.

ἐναπεμέω, ὦ. ΝΙΚ. ΔΑΒΙΔ σ. 840. ἔ. ΜΙ.

ἐναποκαθαίρω. ΙΩΣ. ὕμνογρ. σ. 1029. ἔ. ΜΙ.

ἐναπόκλειστος, 2. ΘΕΟΔΟΣ. ΜΕΛΙΤΗΝ. χρονογρ. ἔ. Taf. σ. 113. —
Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, 774, 2. ἔ. Β.

ἐναποξήγιέω, ὦ. ΓΡΗΓ. τοῦ Ἀντιόχου ἐπιστ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β,
σ. 404, 13. ἔ. Α.

ἐναπορλέγω. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 119, 4. ἔ. Β.

ἐνασχάλλω τοῖς καθ' ἡμέραν συμπίπτουσιν. ΓΡΗΓ. τοῦ Ἀντιόχου
ἐπιστ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 406, 18. ἔ. Α.

ἐνατεύεται· ἐπαναλαμβάνεται ἐννεάκις, ἢ κατὰ πᾶσαν ἐνάτην ἡμέ-
ραν. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237.

Ἐνατος· μὴν Φωκῶν ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Ἰλαίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελ-
φῶν. W. et F. 47. 81.

ἐναυλοστατέω, ὦ. «Ἴνα μηθεὶς μήτε (ἐν)νέμη, μήτε ἐναυλοστα-
τῆ (= σταλιάζῃ), μήτε σπεῖρη. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. CIG 2561 b in Add.

ἐναυτομολέω, ὦ. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 24, 22. ἔ. Β.

ἐνγαροῦντες (;) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1877, σ. 38. —
Κατὰ τὸν ἐκδότη. Dittenberger ἴσως = ἐπιδημοῦντες, ἐκ τοῦ ἐν καὶ
γα, ἐξ ὧν νὰ ἐσχηματίσθῃ ἐπίθ. ἐν-γα-ρο-ς.

ἐνγροφον, τό. (= ἐγγραφ.) ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ. Bul. de cor
hel. III, σ. 293.

ἐνδεκαμερῶς. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 1273. ξ. ΜΙ.

ἐνδεκαπλασιασμός, ὁ. ΜΑΤΘ. ΒΛΑΕΤ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 6, σ. 415.

Ἐνδέκατος· μὴν Φωκῶν ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Βουκατίῳ. ΕΠΙΓΡ.
Δελφῶν. W. et F. 90.

ἐνδεκαχῶς. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 801. ξ. ΜΙ.

ἐνδελεάζω. ΙΑ. ΓΕΝΕΣ. σ. 33, 7. ξ. Β.

ἐνδεύη. Ἴδε δεύει.

ἐνδεχέτηρος. (= ἐνδεκαετής). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κερκύρας. CIG 1907 bb.

ἐνδημῶδης (;) παροιμία. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 236. ξ. Λ.

ἐνδιαδύομαι. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1405. ξ. ΜΙ.

ἐνδιαλύω. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΓ. σ. 248.

ἐνδιαρκέω, ὦ. «τινὶ χρόνῳ ἐνδιαρκέσας.» ΙΑ. ΓΕΝΕΣ. σ. 121,
1. ξ. Β.

ἐνδιασύρω. ΦΩΤ. ἐπιστ. Γ, Ζ'. σ. 159. ξ. Ἴω. Βαλ.

ἐνδιαχείριστος, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Υ, 490.

ἐνδίδακτος, 2. Θ. ΒΑΛΕ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 499.

ἐνδιενθυμείσθαι λογισμούς. ΓΡΗΓΟΡ. ΑΚΡΑΓ. σ. 948. ξ. ΜΙ. τόμ. 98.

— Τρεῖς ἄλλας εὐρίσκω λέξεις ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐχούσας οὕτω δις τὴν
αὐτὴν πρόθεσιν, τὴν ἀνωτέρω ἀναγραφείσαν ἐμπαρνείρω καὶ τὴν
κατωτέρω συνεπισυσφίγω, ἐτι δὲ καὶ τὴν ἐξεπεξάγω, ἣν μόνην
ἐκ τῶν τοιούτων εὐρον περιειλημμένην ἐν τῷ ΘΣ, καὶ ἀποδοκιμαζομέ-
νην ὑπὸ τοῦ L. Dind. Ἐγὼ δὲ λίαν ἐπέχω. Πρόβλ. τὰ σημειωθέντα μοι ἐν
λ. ἐμπαρνείρω.

ἐνδιππεύοντος μηνός. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 91, 17. ξ. Β.— Πρόβλ. τὸ
«ἔτους διππεύοντος» ἐν ΕΠΙΓΡ. Πανόρμου τῆς Σικελίας, τοῦ ἔτ. 1141
μ. Χρ. ἐν CIG 9535.

ἐνδός (= ἐνδον). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 87.

ἐνδόσε. ΕΠΙΓΡ. Ἰουλίδος τῆς ἐν Κέῳ. Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ.
143.— Ἐσχηματίσθη ἐκ τοῦ ἐνδον δε, καθὼς τὸ πεδόσε ἐκ τοῦ πέδον δε.

ἐνδρυμος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 985. ξ. ΜΙ.

Ἐνδύς Ποιτρόπιος, ὁ μὴν ἐμβόλιμος Δελφῶν, ὅς καὶ Ποιτρόπιος
δεύτερος ἐλέγετο. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 21. 22. 30. 55. 100. 106.
109. 110. 111. 128. 154. 159. 165. 204. 240. 260. 269. 344. 357. 425.

ἐνδῶ (=ἐνδον· Λατιν. ἀρχ. endo). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 102. 110.

ἐνδῶσειῶ. ΑΓΑΘΙΑΣ Ἱστορ. σ. 33, 10. ξ. Β.

ἐνειρικοδοέσιμος, 2. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 176.

ἐνειρόσια καὶ ἐνηρόσια, τά. (=ἀργύριον τελούμενον εἰς ναόν τινα διὰ ἀροσίην γῆς ἱεράς;) ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II, σ. 571. 576. VI, σ. 10. 12. 19. Πρὸς. τὰ προηρόσια, θυσίαν πρὸ τῆς ἀρόσεως. Ἐν τῇ Δηλιακῇ δὲ ἐπιγραφῇ τῇ ἐν Bul. II, πολλάκις ἀπαντᾷ τὸ ἐνεῖσαν ἀντὶ τοῦ ἐνήσαν.

ἐνειρωνεύομαι. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 728. ξ. Stallb.

ἐνεισάγω. ΕΦΡΑΙΜ. c. 7466.

ἐνεῖσαν (=ἐνήσαν)· γ' πληθ. πρὸς. τοῦ συνθ. ὑπαρκτικοῦ ῥήματος, πλειστακίς οὕτω ἐν ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II, σ. 570.

ἐνεισκρίνειν (;) σκότον τοῖς λογισμοῖς. ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικηφ. Κοσπλευσ σ. 139, 17. ξ. De Boor. — Ἴσως ὅμως ἡμάρτηται ἢ γραφή, ἀντὶ ἐπεισ-κρίνειν, ὃ κεῖται ἐν τοῖς λεξικοῖς, ἐνῶ οὐδεμία ἐν αὐτοῖς εὔρηται λέξις σύνθετος ἐκ τῆς ἐν καὶ τῆς εἰς προθέσεως ἅμα. Ἐν τούτοις ἰδὲ τὸ ἀνωτέρω παρ' ἡμῶν καταχωρισθὲν ἐνεῖσάγω.

ἐνενηκόντων. Ἴδε δέκων.

ἐνεξώρτισε τὸν ὄρκον. ΠΟΥΛΥΒΙΟΥ ἀποσπάσμ. παρὰ τῷ Müller ἐν fragm. hist. gr. τ. σ. XXX. Ἡ Λατιν. μετάφρ. αὐτόθι ἀπέδωκε τὴν φράσιν διὰ τῶν præivit juramentum.

ἐνεπερείδω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 299, 21. ξ. Α.

ἐνεπιμένω. ΑΡΡΙΑΝΟΥ περίπλ. ἐρ. θαλ. ἐν C. Mül. geogr. gr. min. I, σ. 304.

ἐνεπιπίπτω. «ἐπέχραον, ἤγουν ἐνεπέπεσον.» ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. II, 352.

ἐνεπίσημα, εὐγνωστα. (ὡς ἐξήγ. τοῦ Ὀμηρικοῦ ἀριφραδέα.) ΣΧΟΛ. εἰς Ἰλ. Ψ, 240.

ἐνεπίστημον ἔργον. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. med. et phys. gr. min. II, σ. 206.

ἐνεργητός, 3. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 95, σ. 169. 172.

ἐν(ε)στερνισμένως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1341. ξ. ΜΙ.

ἐνετέον. (ἐκ τοῦ ἐνήμι). ΟΡΕΙΒ. τ. 4, σ. 575. ξ. ΔΑΡ.

ἐνετήρια, τά. ΕΠΟΙΚ. Λοκρ. γράμ. ξ. Ἰω. Οἰκ. — Κατὰ τὸν ἐκδότ. ἐκ τοῦ ἐνετήρ, ἐνέτης (=ἐνοικος) δηλοῖ ἢ λέξις τὰ πρὸς εἰσαγωγήν καὶ εἰσοχὴν ἐποικίου τελούμενα χρήματα. Ἄλλ' ἐπιθὶ καὶ τὰ ὑπὸ W. Vischer

σημειωθέντα ἐν Rhein. Mus. N. F. XXVI, σ. 50-51, ὅστις ἐκ τοῦ ἐνίημι παράγων τὴν λέξιν ἀλλοιοτέραν πως εἰ καὶ ὁμοίαν σημασίαν αὐτῇ ἀποδίδει.

* ἐνευκαιρήσας. μτχ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 442, 17. ἔ. Β. — Ἐξηγητέον ἐκεῖ νομίζω διὰ τοῦ εὐκαιρίας τυχῶν, ὅχι δὲ διὰ τοῦ immorari ἢ vacare, ὡς τὸ ἐνευκαίρῳ ἐξηγείται ἐν τῷ ΘΣ, κείμενον ἐξ ἄλλων πηγῶν.

ἐνευκαιρίαί, αἱ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 101, 17. ἔ. Β.

ἐνευμενίζομαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 133, 12. ἔ. Β.

ἐνηδύσματα, τά. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 5, 11. ἔ. Β.

ἐνηλάσιον, τὸ μίσθωμα γῆς τελούμενον τῷ κυρίῳ παρὰ τοῦ καλλιεργοῦτος. ΕΠΙΓΡ. Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 242.

ἐνηλικίωσις, ἡ. ΜΑΤΘΑΙΟΥ ὑποθέσ. γαμικαὶ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 1244.

ἐνησθημένοι στολάς λαμπράς. Ν. ΧΩΝ. σ. 123, 10. ἔ. Β.

ἐνθάκη, ἡ. «ἀναθάθραι τῆς ἐνθάκης.» ΕΠΙΓΡ. Πομπηίουπολιτῶν Κιλικίας. L. et W. 1471.

ἐνθαλψις, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 211. ἔ. Mil. — «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278 fol. 16 v°.»

ἐνθαυθοῖ (= ἐνταυθοῖ). ΕΠΙΓΡ. Ἐλευσίνοσ, τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος χρόνων. ἸΑθην. τ. Η, σ. 407. — Πρὸβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ θεθίς.

ἐνθελῆς, 2· τὸ ἐναντίον τοῦ ἀθελῆς. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν Catal. bibl. Flor. τ. 1, σ. 309.

ἐνθινον. ἐπιθ. «ὅ τι μὲν ἐξέλοιμεν, μήτε ἐνθινον μήτε ἐνορκον ἤμεν, ὅ τι δὲ ἐγγράψαιμεν, ἐνθινόν τε ἤμεν καὶ ἐνορκον.» — «αἱ δὲ τι κα δόξη ἐξελὲν ἢ ἐνθάλῳ, μὴ ἐνορκον ἔστω, ὅ τι δὲ ἐπιγράψαιμεν ἐνορκόν τε ἔστω καὶ ἐνθινον.» ΕΠΙΓΡ. Κρήτης, ἔ. Naber ἐν Mnemosyne I (1852) σ. 75 καὶ 105 κ. ἔξ. = Cau. 45. 47. — Οἱ πρότεροι ἐκδῶται τῆς ἐπιγραφῆς καὶ ὁ Boeckh ἐν CIG vol. II, σ. 408 δὲν παρεδέχοντο, ὡς ὄρθην τὴν διὰ τοῦ θ γραφῆν τοῦ ἐπιθ. τούτου, ἀλλὰ διώρθουν ἐνοινον, ἐρμηνεύοντες αὐτὸ ὡς ἴσον τῷ ἐνσπονδῶν (διὰ τὸ οἴνω γίνεσθαι τὴν σπονδῆν). ἀλλ' ἦδη ὁ G. Schneider ἐν τῷ Ἐλ. Λεξικῷ καὶ οἱ περὶ Κρήτης γράψαντες Neumann καὶ Hoesckh παρεδέχοντο ὡς ὄρθην τὴν διὰ τοῦ θ γραφῆν, ὡς καὶ οἱ ἐν νεωτέροις χρόνοις τὴν αὐτὴν ἐπιγραφῆν μετεκδόντες καὶ ἐρμηνεύσαντες αὐτὸ τοῦτο παραδέχονται.

ἐνθόρυβος, 2. ΥΠΟΘ. Τ. ΜΑΝΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 101, 3.

ἐνιχώτερος, 3. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 581-2. 918. — ἐνικώτατος σ. 820. 822-3. ἔ. Stallb.

- ἐνινδᾶλλομαι. ΠΟΤΚ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 382, σ. 196. ἔ. Λ.
 ἐνιστουργηθήσεται ὕφασμα. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. εἰς Μαν. τ. Κοριν. Taf. de
 Thes. σ. 408.
 ἐνλάκκιοι σφραγίδες. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 740. ἔ. ΜΙ.
 ἐνλυπτάω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. σ. 578, 19. ἔ. Β.
 ἐννασούγκιον, τό· ἐννέα οὐγκίαι. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΔΗ, α'. ΡΑ, δ'.
 ἐνναώριον, τό· διάστημα χρόνου ἐννέα ὥρῶν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 917. ἔ. ΜΙ.
 ἐννεαγράμματον, τό. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 213, 7. ἔ. Β. — Ἴδε καὶ
 τὴν ἐξῆς λέξιν.
 ἐννεαγράμμος συλλαβή. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 227.
 ἐννεαγωνον, τό. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ
 ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.
 ἐννεαείριμος κανῶν (ὃ ἐν τῇ ἐκκλησιαστικῇ ἀκολουθίᾳ). ΕΥΣΤ. ΘΕΣ.
 σ. 517. ἔ. ΜΙ.
 ἐννεακαιδεκάκις. Μ. ΒΛΑΣΤ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 6, σ. 411.
 ἐννεακαιδεκαχῶς. ΜΑΞΙΜΟΥ ΚΑΤΑΡΧ. ἔ. Ludw. σ. 126.
 ἐννεακαιδεχέτις. (= ἐννεακαιδεκ.) ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀλικαρνασσοῦ.
 Newton Halic. 77.
 ἐννεαπνεύμονος. ζάλη ἢ γυνή. ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ ἐν Fragm. philos. ed. Mul-
 lach, σ. 513.
 ἐννεαῖριμος, 2. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 227.
 ἐννεαρχία, ἡ· τὸ ἄρχει ἐννέα ἔτη. Ν. ΧΩΝ. σ. 567, 17. ἔ. Β.
 ἐννεαχῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ Παρμ. σ. 960. 964. ἔ. Stallb.
 ἐννεετηρίς, ἡ. (= ἐνναετ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐλ. ἐπιγρ. Ἀρχαιολ.
 Σουλ. φυλλάδ. Γ, 67.
 ἐννεία (= ἐννέα). δις οὕτω ἐν ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor.
 hel. IV, σ. 89. Πρὸς τὸ ἐν ΕΠΙΓΡ. Ζελείας ἐν Mitth. d. d. arch. Inst.
 VI, σ. 229, σ. 30: ἐννεία, ὅπερ ὅμως ἀμυβόλου ἀναγνώσεως.
 ἐννοητής, ὁ. ΩΡΙΓΕΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3086.
 ἐννοιακὴ ὁρθότης. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. τ. 136, σ. 689. ἔ. ΜΙ.
 ἐννόσσευσις πτηνῶν. Ν. ΧΩΝ. σ. 582, 16. ἔ. Β.
 ἐνόζυγον κοντ[α]ροκνηγέσιον. ΕΠΙΓΡ. Φιλαδέλφειας. SIG 3422.
 ἐνοικιαχὰ (= ἐνοικιακὰ) οἰκήματα. ΜΙΧ. ΠΑΛΛΙΟΛ. Χρυσόβουλ. ἐν ΜΙ.
 Ρα. gr. τ. 161, σ. 1047.

- ἐνοικικῶς ἐκδιδόμενα οικήματα. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 25. 51.
- ἐνόπτρισις, ἢ. ΠΛΩΤΙΝ. ἔ. Kirchh. τ. 2. σ. 229, 26.
- ἐνουρεύωντι. ὕπκτ. (= ὡσιν ἐν τοῖς ὄρσις τῆς χώρας). ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel. 2477.
- ἐνσκαίρω. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 938. 981. 1052. ἔ. Μι.
- ἐνσπαθίζω. ΟΡΕΙΒ. (ἐκλογ.) ἔ. Dar. τ. IV, σ. 630.
- ἐνστατέον διὰ λόγων· πρέπει τις νὰ ἐνστή, ἐναντιωθῆ. ΣΟΡ. ΕΦ. ἔ. Egm. σ. 75.
- * ἐνστατικῶς ἀπαντᾶν. ΣΥΝΤ. καν. τ. 3, σ. 497. Ὁ Ζωναρῆς τὸ ἐξηγεῖ· ἀνυπερθέτως, καὶ εἶναι ὡς ἐκ τῆς συνθέσεώς του = τῷ à l'instant. ἐνστατικωτέρως. «ΕΦΡ. ΣΥΡΟΥ ἅπαντα τ. 1, σ. 261 G. — Ἰω. ῬΑΚΕΝΑ. Cod. Par. 3031, fol. 11 v°.»
- ἐνστυγνάζω. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Α, 56.
- ἐνσυνέχομαι. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 27, 4. ἔ. Β.
- ἐνσφαδάζων τοῖς ἀρεϊκοῖς ἀμφίσις. Μ. ΦΙΑΝΣ τ. Β, σ. 183. ἔ. Μι.
- ἐνταλματικῶς. Κ. ΠΟΡΦ. τ. 3, σ. 184. ἔ. Β. — ΝΙΚΗΦ. ΧΑΡΤΟΦΥΛ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 5, σ. 400.
- ἐνταλτήρια καὶ ἐνταλτηριώδη γράμματα. ΣΥΝΤ. καν. τ. 5, σ. 573.
- ἐντασσῖν (= ἐντεσιν, οὔσιν). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Ἡρακλεωτῶν τῆς Μεγ. Ελ. GIG 5775-5, ἐνθα καὶ τὰ· πρᾶσσόντασσιν, ὑπαρχόντασσιν ὁμοιοι δοτ. πτώσεις.
- ἐνταφιεύω. ΣΗΑΡΙΣ. exc. art. gram. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 565.
- ἐν τε κα ζῶωντι (= ἐς τ' ἂν ζῶσι). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν W. et F. 42. ἐν δὲ 407: ἐν τε κα ζῶη.
- ἐντελογραφία, ἢ. «ὁ ὑπογραφικὸς ὀρισμὸς οὔτε σκιαγραφία εἰσικεν οὐτ' αὖ ἐντελογραφία, ἀλλὰ μεσότητι τινι.» ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 700. ἔ. Μι.
- ἐντεροχορδοπλύτης, ὁ. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ. Α, σ. 358.
- ἐντεταλμενώτερον. ΤΡΙΚΑΣ ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 256.
- ἐντολοποιεῖν κατὰ τὸ δυνατόν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1400. ἔ. Μι.
- ἐντομόδομαι. «οὐνεκα γαστέρας ἐντομόωνται σφηλῖν ὁμοῖα.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 388, σ. 381. ἔ. Α.
- ἐντραπεζοῦσθαι. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 94, 13. ἔ. Β.
- ἐντρεχεστέρως. ΑΝΩΝ. ἐπιστ. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 188.
- ἐντροπαλισμός, ὁ. ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΕΙΑ. ἔ. Dind. III, σ. 213.

- (ένυ)πνιάστρια, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Ἰθην. τ. Α, σ. 5.
 ένυπνιοκρίτης, δ. ΠΑΠΥΡ. Αίγυπτ. ξ. Leem. σ. 117.
 ένυπόστασις, ἡ. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Annu. etc. XIII, σ. (236), 240.
 ένυστερέω, ῶ. ΦΩΤ. Ἰθην. σ. 154. ξ. Σ. Κ. Οίκ.
 ένώνη, ἡ. (ἐκ τῶν έν καὶ ώνή. = ἐγκτησις, ἐμψασις, ἐπψασις). ΕΠΙΓΡ. Χαιρωνείας. Ἰθην. τ. Θ, σ. 361.
 ένωτῖδια, τά. ὑποκορ. τοῦ ένώτια. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 125, σημ. 5.
 έξαγεύμενος (= έξηγούμενος) μίτχ. ΑΝΩΝ. ἐν Fragm. philos. gr. ed. Mullach, σ. 545.
 έξάγοδι (= έξάγωντι). ὑποτακτ. ΕΠΙΓΡ. Σιλλυέων Παμφυλίας. Berl. Monatsb. 1874, σ. 726. (= CIG 4342 c.) Ἡ ἐπιγραφή ἐκείνη ἔχει καὶ τὸ ἀτρόποισι (ὑπερ ἶδε ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ) καὶ ἄλλα παράξενα οὐκ ὀλίγα, περὶ ἃ ἡσχολήθησαν φιλόλογοι ἐμδριθῶς ἐν ἄλλοις τε περιοδικοῖς καὶ ἐσχάτως ἐν τῷ Journ. of hel. stud. τ. I, σ. 242-259.
 έξαισιχύνομαι. (εἰ μὴ σφάλμα τυπογραφ. ἀντὶ ἐπαῖσιχύν.) ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 648. ξ. Stallb. Οὔτω δὲ έξαισχ. καὶ ὁ Cousin ἐξέδωκεν ἐν τῇ αὐτοῦ ἐκδ. τοῦ 1864, σ. 835.
 έξαιωρεῖσθαι δέματά τινα ἐκ τῶν τραχήλων. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 446.
 έξακαιδεκάς, ἡ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 1276. ξ. Μι. — Οὔτε ἐκκαιδεκάς ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ.
 έξακιόνιον, τό. Κ. ΠΟΡΦ. Ἰθην. βας. τάξ. σ. 56. 105. ξ. Β.
 έξακισμυριοτετρακισχιλιστός, 3. ΘΕΩΝ σ. 126, 2. 127, 10. ξ. Hiller.
 έξακουτίζεσθαι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 797. ξ. Μι.
 έξακριθασμός, δ. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 1326. ξ. Μι.
 έξαλειμματικάι ὑποστάσεις. ΙΩ. ΚΑΝΤΑΚΟΥΖ. χρυσόδουλ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 161, σ. 1121.
 έξαλείπτωρ πταισμάτων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1796. ξ. Μι.
 έξαλλαχτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 263.
 έξαλυσκάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 301, 21. ξ. Λ.
 έξαμαρτάδες, αἱ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 52.
 έξαμηνία, ἡ. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστολ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 423, 27. ξ. Λ.

εξαμοφότερος του ζυγου. ΑΝΩΝ. αποσπασμ. εν Hultsch script. metrol. gr. I, σ. 305.

* ἐξᾶν (= ἐξῆς). ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. CIG 2565 b.—Κω. Bul. de cor. hel. VI, σ. 256.—Ὁ Dind. ἐν τῷ ΘΣ ἐδήλωσεν, ὅτι ὁ ἐκδότης τοῦ CIG μετέτρεψε τὸ ἐξᾶν τοῦ Ῥοδιακοῦ λίθου εἰς ἐξᾶς. Ὅτι δὲ δὲν ἔπρεπε, βλέπομεν νῦν ἐκ τοῦ λίθου τῆς Κω, ἐν ᾧ ἐπαναλαμβάνεται ἡ γράφη.

ἐξαναθαπτίζω. ΙΣΑΑΚ ΑΡΜΕΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132, σ. 1208-9.

ἐξαναδείκνυμι. ΕΠΙΓΡ. Παντικαπαίου ἔμμετρ. Kaib. epigr. gr. 1070, σ. 1.

ἐξαναζῆν. ΚΑΛΑΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2556. ἔ. Α.—Ἡ λέξ. ὑπάρχει ἐπι παρ' ἡμῖν ἐν χρήσει (*).

ἐξανακράζω. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 407, 17. ἔ. Β.

ἐξανακύπτω. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ΟΡ. σ. 26, 29. ἔ. Taf.

ἐξαναλλάσσομαι. ΚΑΛΑΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2107. 2540. ἔ. Α.

ἐξαναστατώ, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 426, 1. ἔ. Β.

ἐξανάστημα, τό. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅμ. Ὅδ. σ. 1719, 39: διὰ τὰ ἐνθεν καὶ ἐκεῖθεν οἰκοδομήματα ἢ ἄλλως ἐξαναστήματα.

ἐξανάτριχα. ἐπίρ. «τὰ βεθαπτισμένα αὐτῶν νήπια ἀποσπογγίζουσι (οἱ Βογόμελοι) ἐξανάτριχα μετὰ μεμιασμένου ὕδατος καὶ οὖρων.» ΕΥΘ. ΖΥΓΑΒ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 131, σ. 56.

ἐξανελίσσω. ΕΠΙΓΡΑΜΜΑ εἰς τὰ Εὐστρατίου Νικαίας ὑπομνήματα, ἐν Ἄθην. τ. Δ, σ. 226.

(*) Ζήτημα κατ' ἐμὲ δόσολυτον, ἢ μᾶλλον ἄλυτον, εἶναι τὸ τῆς ἡλικίας τῶν λέξεων καὶ μάλιστα τῶν συνθέτων· τὸ ἂν δηλ. δικαιούμεθα νὰ θεωρῶμεν αὐτὰς ὡς γεννηθείσας τότε ὅτε πρῶτον ἐν συγγράμμασιν ἀναφαίνονται. Περὶ μὲν τινῶν ἔχουσῶν ἐμφανῆ τὸν χαρακτήρα τῶν οἰκείων χρόνων, δυνάμεθα νὰ ἀποφανθῶμεν, ὅχι δὲ περὶ τοῦ μεγάλου πλήθους ἄλλων, ἐν αἷς γενικαὶ καὶ οὕτως εἰπεῖν ἄποιοι ἔννοιοι τοῦ ἀνθρώπου ἐκράζονται. Α. γ. αἱ μὲν οὐκ ὀλίγαι ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ λέξεις αἱ ἐκ τοῦ ἄγγελος, δαίμων, θεός, κόσμος, οὐρανός, θαῦμα παράγωγοι ἢ σύνθετοι δὲν δύνανται εὐλόγως νὰ ἀναχθῶσιν εἰς τοὺς χρόνους τοῦ Ὁμήρου ἢ τοῦ Περικλέους, ἀλλὰ τὸ ἐξανακύπτω φέρ' εἰπεῖν καὶ τὴν ἐξ ἀπώλειαν τίς ἀποτομᾶ νὰ τὰ προσπασσαλεύσῃ εἰς τὸν 16' καὶ 17' μ. Χρ. αἰῶνα, διὰ τὸ ὅτι πρῶτον ἐξανεκύψαν ἐν τοῖς συγγράμμασι τοῦ Εὐσταθίου καὶ τοῦ Παχυμέρη; Οὐδεὶς, νομίζω· οὕτω δὲ καὶ περὶ πλείστον ἄλλων προσήκει νὰ ἐνδοιάζωμεν καὶ περὶ αὐτοῦ δὲ τοῦ κοινοῦ παρ' ἡμῖν ἐξαναζῆν, ἐξ οὗ ὁ λόγος ὠρμήθη; ἀφοῦ καὶ τετρασύνθετα ἤδη ὁ Ὁμηρος ἔχει, ὡς τὸ ἐξυπανέστη καὶ εἴ τι ἄλλο. Ἡ δὲ τοῦ Παχυμέρη ἐξ ἀπώλειαν τίς δὲν παραδέχεται ὅτι ἔχει καλὸν γενεαλογίας δίπλωμα ἐν τῷ τῆς Ὀδυσσεΐας «Αἶα· δ' ἐξ ἀπόλωλεν ἐπεὶ πῖεν ἀλυμρὸν ὕδωρ;»

ἐξανθουργέω, ὦ. «ἐξηνθουργήθη καρπός.» ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 108. ἔ. ΜΙ.

ἐξανιῶμαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 48, 13. ἔ. Β.

ἐξανοικτέον. ΑΝΘΝ. στίχοι ἐν Band. Catal. Flor. τ. I, σ. 434.

ἐξανυστέον. ΚΑΝ. τῆς ἐν Καρθαγ. συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 457.

ἐξαπαλείφω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 17, 24. ἔ. Λ.

* ἐξαπελαύνω. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Καρθαίας τῆς ἐν Κέφ. CIG 2372. = Kaib. epigr. gr. 270. — Ἐν τῷ ΘΣ λέγεται, ὅτι ἐκεῖτο μὲν ἡ λέξις παρὰ Πλουτάρχῳ ἐν βίῳ Ἀλεξάνδρου κεφ. 9, ἀλλὰ ἐξεβλήθη ὑπὸ τῶν κριτικῶν. Τῷ ὄντι ἐν τῇ ἐκδ. Βεκκέρου ἐξήλασε ἀναγινώσκομεν νῦν, καὶ δικαίως, ὡς φαίνεται, ἐκεῖ. Οὐχ ἦττον ἕμως λέξις Ἑλληνικὴ ἐξαπελάυνω ὑπάρχει καὶ ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ ὑπάρχη.

ἐξαπονίπτομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 272, 24. ἔ. Λ.

ἐξαπορητικῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1548. ἔ. ΜΙ.

ἐξαπτική παθῶν ὕλη. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. σ. 756. ἔ. ΜΓ.

ἐξαπώλεια, ἡ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 232, 2. 402, 9. ἔ. Β.

ἐξαργυρολογέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 480, 16. ἔ. Β.

ἐξαρμος (;) γενόμενος· ἐξαρθρωθεῖς· (ἢ Λατιν. αὐτόθι μετάφρασις· solutis juncturis). ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολιτ. Γ, 57.

ἐξάσιν. δοτ. πληθ. τοῦ ἔξ. «παρασχόμενοι τοῖς ἐξάσιν βασιλείσκοις βόας μέ.» ΕΠΙΓΡ. Αἰθιοπίας τοῦ δ' μ. Χρ. αἰῶνος, ἐν ἧ πολλὰ τὰ σόλοικα καὶ βάρβαρα, πάντως ἕμως περιεργα. CIG 5128.

ἐξαστοχέω, ὦ. «Ῥωμαῖοι μεγάλης νίκης καὶ αὐχήματος ἐξηστοχῆσαν.» Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 114, 16. ἔ. Β.

ἐξάτμισμα, τό. Ε. ΜΙΛ. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315 (ἀνευ μαρτυρίου).

ἐξάτροχος, 2. ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 239.

ἐξαυθεντήσας βασιλικῷ συγγράμματι στρατιωτῆς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1505. ἔ. ΜΙ. — Ἡ Λατιν. αὐτόθι μετάφρασις ἔχει regio libello veluti pro potestate confecto. Ἐν δὲ σ. 1020 ἄλλο χωρίον τόδε· «ἐξαυθεντήσαντες ἑαυτοῖς αἰρετικὴν ἐκπληρῶσαι σύνοδον οὐκ ἔδεισαν.» μεταφράζεται arrogata sibi auctoritate hæreticam synodum cogere non veriti sunt.

ἐξαυθέντησις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1820. ἔ. ΜΙ. — Μεταφράζεται αὐτοῦ Λατινιστὶ jus dominii.

ἐξα(υλ)ακία, ἡ. «μετὰ δὲ τὴν ἐξα(υλ)ακίαν τῶν εἴκοσι ἡμερῶν.»

ΕΠΙΓΡ. Σάρδεων. L. et W. 628. — Κατὰ τὸν ἐκδότην καὶ συμπληρωτὴν ἢ λέξις σημαίνει écoulement.

ἐξαφάρμακον, τό. ΟΡΕΙΒ. τ. 4, σ. 608. ἔ. Dag.

ἐξάχωρον μέτρον. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 308. 310.

ἐξέλκοντα (= ἐξήκ.) ΕΠΙΓΡ. Φαρσαλίων. Heuz. et Daum. Exped. etc. 200. — Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 90.

ἐξεοῦται (= expellitur). COB. JUSTIN. I, 2, 24. Φαίνεται ὅτι ἀπὸ τοῦ ἐνεργ. ἀορ. ἐξεώσεν ἐγένετο ὁ παράδειγμα οὗτος ἐνεστῶς παθητικῆς φωνῆς. — Ἐν τῷ ΘΣ εὐρηγται τὸ ἐξεώσαι καὶ τὸ ἐξεώσεις, κακὰ κ' ἐκεῖνα, ἀλλ' ὑποφερτότερα τοῦ ἐξεοῦται.

ἐξεπανοίγομαι. «τῶν θυρίδων τεχνικῶς ἐξεπανοιγομένων.» ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 302. ἔ. Λ.

ἐξεπόρδ(ι)σε τρίτον ἢ γραῦς. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Z, 285.

ἐξερασμός, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 204. 350. τ. Β, σ. 108. ἔ. Mil.

ἐξερήμωσις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 238, 23. ἔ. Λ.

ἐξετοιμασάμενος λαόν. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 405, 3. ἔ. Β.

ἐξευμεινιστέος, 3. ΕΥΓΕΝ. εἰς Ἴλ. Η, 199.

ἐξευτελιστής, ὁ. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακ. XXIV, 6. ἔ. Sauppe.

ἐξήμειν (= ἐξεῖναι). ἀπρμρ. ΕΠΙΓΡ. Καμυρέων τῶν ἐν Ῥόδῳ. Transact. of the R. soc. of Liter. XI, new ser. ἔνθα ἀναγινώσκονται καὶ τὰ ἀναγραφήμειν, ἐχθέμειν.

ἐξίλασις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1449. ἔ. Mi.

ἐξικμαστέος, 3. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 51.

ἐξιμωτήρ, ὁ. «δίκην ἐξιμωτήρος τὸν ἀπανταχοῦ λανθάνοντα τέως ὀβολὸν ἀνιμώμενος.» ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 58.

ἐξιστουργέω, ὦ. ΙΕΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 109. ἔ. Mi.

ἐξίσχλωσις, ἡ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 204.

ἐξιτητήρια, τά. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 481. δις ἐκεῖ ἢ λέξ. Πρὸς εἰσιτητήρια.

ἐξίλασις, ἡ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 204.

ἐξκαιδεκάεδρον, τό. ΠΤΟΛ. καρπ. σ. 58. ἔ. Νορμδέργης τοῦ 1635.

ἐξκαιδεκαπρόφητον, τό. οἱ 16 προφῆται, ἦτοι τὸ σύνολον τῶν βιβλίων των. ΕΥΘ. ΖΥΓΑΒ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 130, σ. 1292.

ἐξκαιδεκάσημος, 2. ΑΝΩΝ. ἐν Vincent, Notices sur div. manuser. de mus. 1847, σ. 246.

ἐξμάρτυρος συγγραφή. ΠΑΠΥΡ. ΑΙΓΥΠΤ. ἐν Λουγδούνῳ. CIG III, σ. 294.

ἐξοίκιστοι Μῆδοι. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Β, 21, ἔ. Mül. σ. 79, ἐν σημ.

* ἐξοίσεις λόγων· ἐκφοραὶ λόγων πρὸς τινὰς. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχ. ΙΖ, 4, 1. — Ἐν τῷ ΘΣ ἡ λέξις κεῖται ἀμάρτυρος καὶ θεωρεῖται ὑποπτος. Τὸ ἀπλοῦν οἰσικ ἐν Πλάτ. Κρατ. σ. 420 ἔκειτο πρότερον, νῦν δὲ αἱ ἐκδόσεις ἔχουσιν ἔσις. Ἄλλ' ἐν τῇ γραφῇ τοῦ συνθέτου παρὰ Ἰωσήφῳ οὐδεμία, νομίζω, ἐγγωρεῖ ἀμφιέσλια.

ἐξονοματίζω. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1580. ἔ. ΜΙ.

ἐξονυχιστής, δ. ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 200.

ἐξοπλάσια, ἡ. (=ἐξοπλισία, ἐξέτασις ἐν ὅπλοις.) ΕΠΙΓΡ. Κέω. Rang. Ant. hel. 821 (=CIG 2360). — Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1880, σ. 123.

ἐξοργανώω, ὦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 190. ἔ. ΜΙ.

ἐξορφανίζω. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 215. 241.

ἐξουδενωτής, δ. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακ. XXIV, 2. ἔ. Sauppe.

ἐξοφθάλμιστον φασόλιν. Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 347. — Ἡ τοῦ Κοραῆ ἐρμηνεῖα ἔχει οὕτω· «καθαρισμένον ἀπὸ τὸ ὡς ἕμμα μαῦρον σημεῖον, ἔεμάτιστον σήμερον (ἡγουν ἐξοματίστων), τὸ ὅποσον ἕμως λέγεται εἰς ἡμᾶς ὄχι διὰ τὰ φασούλια, ἀλλὰ διὰ τὰ κοκκία.»

ἐξς (=ἐξ). ΕΠΙΓΡ. Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 231.

ἐξυδατωτικὴν φύσιν ἔχοντα τὰ λουτρά. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Ergm. 153.

ἐξυπερόπτησις, ἡ. ΣΥΝΟΥ. π. οὔρων ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 316.

ἐξυπηρέτησις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1373. ἔ. ΜΙ.

ἐξυστερινὴ τοῦ Ὀμήρου βίβλος ἡ Ὀδύσσεια. Κ. ΕΡΜ. μετάρρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 91. ἔ. Μαυρ.

ἐξψικισμένως. «ΚΥΡΙΑ. ΑΛΕΞ. τ. VI, σ. 460 Α.»

ἐξώμαλλον ἱμάτιον. ΣΧΟΛ. ΔΙΩΝΟΣ χρυσοστ. λόγ. ΟΒ, σ. 789. ἔ. Emperius.

ἐξωστατέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 777. ἔ. ΜΙ.

ἐξωχειροτόνητος ἱερεὺς, κληρικὸς. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 2, σ. 150. 343-4.

ἐξώχωρον προάστειον· τὸ ἔξω τῆς χώρας, πόλεως. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 2, σ. 565.

ἐσοεργέτης, δ. (=εὐεργέτης). ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. L. et W. 40.

έόνοια, ή· (= εϋνοια). ΕΠΙΓΡ. Σάμου. G. Curt. Urk. zur Gesch. v. Samos. (Wesel, 1873). Πρὸλ. τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ· ἀνεο, ἀοτός, ἔαοτῶν, ἔοεργέτης, λεοκόϊς, τάοτα, φεδόγειν. Ἐπι δὲ ἐπὶ νομισμάτων Ἴωνικῶν πόλεων κύρια ὄνόμ. ἀνεγνώσθησαν ἔχοντα τοιαύτην γραφήν τάδε· Ἐοέλθων, Ἐοθύδαμος, Ἐόχωρος, Γλάοκος, Λεοκαίος, Ταορέας, ἐν δὲ ἐπιγρ. Πιρήνης (L. et W. 186) ἀνεγνώσθη τὸ Νάόλοχος, ἐν Φαναγορίας (CIG 2121) τὸ Ἐοπάμων, ἐν Χίου (Bul. de cor. hel. III, σ. 51) τὸ Κασοκασίων. Τέλος ἐπὶ νομίσι. τῆς Δωρικῆς Κνίδου τὸ Ἐόδωλος.

ἐορταστέον. «Ια. ΣΤΑΥΡΑΚ. Cod. Coisl. 146, fol. 3 v°.»

* ἐπαγκυλιζέται. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 127, 24. ἔ. Β. — Ἐν παράδειγμα τοῦ ῥήμ. τοῦτου εὐρεθὲν ἐν τοῖς Σχολ. εἰς Ὁρέστ. Εὐριπ. σ. 1463 ἐθεωρήθη ἀμφιδόλου γραφῆς ἐν τῷ ΘΣ.

ἐπαγοράζω. «ἦν (ιερητεῖαν) ἐπηγοράκει» (ὁ δεῖνα). ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1876, σ. 106.

ἐπαγορασμοὶ ἀλόγων βροκημάτων καὶ καρπῶν. Γ. ΚΕΛΡ. τ. Β, σ. 39, 9. ἔ. Β.

* ἐπαγορεύω (= ἀναγορεύω). «τοὺς στεφάνους ἐπαγορεύσαι.» ΕΠΙΓΡ. Μεγάρων. L. et F. 35. — Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἐκ γλωσσαρῶν μόνον καὶ ὡς ἴαν ἀμφιδόλου ἀναγνώσεως. Ὁ δὲ Ε. Α. Soph. ἔχει· ἐπαγορεύω = ὑπαγορεύω. — ΙΩΑΝ. ΜΟΝΑΧ. 309 c.

ἐπαγωγή, ἡ. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 269. ἔ. ΜΙ.

ἐπαθλοκομέω, ὦ. «φῶτας ἐπαθλοκόμε(ι)ς.» ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. Archive des miss. scientif. 1867, IV, σ. 498.

ἐπακονᾶν. «ἐπηκονημένῃ ἑοῖς.» ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 372, σ. 104. σ. 373, σ. 147. σ. 374, σ. 166. ἐπὶ λειστρίον ἐπηκονημένον σ. 374, σ. 168.

ἐπαχροάμων, 2. μετὰ γεν. φωνῆς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 757. ἔ. ΜΙ.

* ἐπαλειμματα, τά. ΕΠΙΓΡ. Σηστοῦ. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 20. 22. — Ἡ λέξις κεῖται ἐν τῷ ΘΣ ἀλλ' ἀμάρτυρος. Ὁ δὲ Ε. Α. Soph. τὴν ἔχει ἐν τῷ λεξικῷ του ἐκ τοῦ Διοσκορ. I, 53, σ. 58.

ἐπαλειπτέον. ΟΡΕΙΒ. ἔ. Δαγ. τ. V, σ. 265.

ἐπαναγνωστικὸν γράμμα. ΘΕΟΦΑΝ. χρονογρ. σ. 388, 10. ἔ. Β. — Κ. ΠΟΡΦ. σ. 155. ἔ. Β. — Ν. ΧΩΝ. ἐν Μεσ. βιβλ. Σά. τ. Α, σ. 77.

ἐπαναμετρέω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. σ. 131, 1. ἔ. Β.

ἐπαναποδισμός, ὁ. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. ἔ. ΜΙ. σ. 3227.

επαναπριάμενος. *μτχ.* *Επιγρ. Λεοδαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 370.*

επαναπτερώ, *ῶ.* *Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 347, 5. Ἐ. Λ.*

επανατρέπω. *Ν. Χων. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 91.*

επαναχυνόμενον. *μτχ. (Ωριγ.) φιλοσοφουμ. Ἐ. Μι. σ. 3269.*

επαναψύχω. «*Γερμ. Κετπλεωσ. Cod. Coisl. 278, fol. 58 v°.*» *Ἐτι Ν. Χων. θησ. ὀρθοδ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 140, σ. 208.*

επανιταχώρ (= *επανιτακῶς* = *επανελθών*) ἐν τὰν ἰθίαν. *Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.*—*Ἡ μετοχή αὕτη προϋποθέτει ἴσως θαμιστικὸν ῥήμα ἐπανιτάω.*

επανοίκτης, *ὀ.* (= *επανοίκτωρ*). *Υποθ. τῶν Μανθε. ἀποτελεσμ. Ἐ. Ludw. σ. 102.*

επάνχιστος (= *επάγχ.*)· ὁ ἀγχιστα τῷ γένει ὦν. *Επιγρ. Ναυπάκτου. Εποικ. Λοκρ. γράμ. Ἐ. Ἰω. Οικ.*

επάπειμι. *Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 271, 6. Ἐ. Λ.*

επαποδέχομαι γνώμην, βουλήν. *Μ. Ατταλ. σ. 70, 11. 159, 2. Ἐ. Β.*

επαποδίδωμι. «*ἐπαποδότη τῷ πλείονος χρόνου.*» *Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 367.*

επάργματα, *τά.* *Επιγρ. Θήρας. Ἐρ. Ἀρχ. 436. = Rang. Ant. hel. 893. Ἄλλ' ἐν τῷ SIG 2465 f ἡ λέξις ἐξεδόθη ἀπάργματα.*

επάρτυμα, *τό.* *Σωφρ. Ἰεροσ. ἐν Mai Spicil. Rom. τ. III, σ. 25.*

επαρχή, *ἡ*· προσφορά χρημάτων εἰς τὸ κοινόν, ὅτε τις ἤξειυτο ἀρχῆς τινος. «*ἐπαρχὴν ἐπάρχονται οἱ δημόται ἀπὸ τῆς ἀρχῆς ἕκαστος ἢς ἂν λάχη.*» *Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA II, 588. Καὶ ἀπαρχὴ ἢ ἀπαρχαὶ ἐλέγετο αὐτὸ τοῦτο. Ἰδε. Επιγρ. ἀνεκδ. τοῦ Ἀρχαιολ. Συλλόγου, φυλλάδ. Γ, σ. 19—25.*

* *επαυθαδιάζω.* «*εἰ ἐπὶ στρατεῖαν ἢ ἀέλιαν ἐπαυθαδιάσοι.*» *Αλ. Αριετ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 234.*—*Ἐπειδὴ ἡ γραφή τοῦ ῥήμ. ἀμφισβητεῖται ἐν τῷ ΘΣ, ἔστω καὶ τοῦτο τὸ παράδειγμα ἐδῶ οὐδετ. διαθ. καταλελειμένον, οἱ δὲ δεινοὶ κρινέτωσαν.*

επαυξητέον. *Εγυτ. Θεσ. ὀρ. Ἐ. Taf. σ. 242, 37.*

επαφίπταμαι. «*σὺ ἐνθένδε ἀποπτάς καὶ τοῖς ἄλλοις τοῦ ἐπαποπτήναι γεγονῶς παράδειγμα.*» *Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 271, 18. Ἐ. Λ.*

επαφορμίζεσθαι τοῦτο καὶ ἐκεῖνο. *Θ. Στουα. σ. 969. Ἐ. Μι.*

επεγχύπτω. *Θ. Μετοχ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. π'.*

επεδαφίζω. *Ν. Χων. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 93.*

ἐπειδεῖ (= ἐπειδή). ΕΠΙΓΡ. Κρανωνίων Θεσσαλ. Gau. 100. 101.

ἐπειδυῖα τὰ κατὰ τὸν βεστάρχηγν ἢ βασιλίσ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 208. — Δὲν εὔρον οὐδαμοῦ ἐν τοῖς λεξικοῖς τὸ ἐπίσημι ἢ τὸ ἐποῖδα, ἀλλ' ἴσως ὑπῆρξάν ποτε καὶ αὐτὰ ἐν χρήσει.

ἐπεισπολάζω. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικηρ. Κοσπλεως. σ. 205, 26. ξ. De Boor.

ἐπεκδιδαχή, ἦ.

ἐπεκρῶνησις, ἦ. σχ. λέξ. τὸ Λατινιστὶ exclamatio. ΑΝΘΝ. carm. de figuris ἐν Rhet. lat. min. ed. Halm σ. 66, 79.

ἐπελθόντεν (= ἐπελθόντες) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Τέω. L. et W. 63.

ἐπεμβόημα, τό. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 98.

ἐπεμζανίζομαι. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 62, 15. ξ. Β.

ἐπενδακῶν τὸν χαλινὸν ἵππος. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 553.

ἐπενθλίβομαι. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 121.

ἐπένπω (= ἐφέπω;) ΕΠΙΓΡ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας. Rhein. Mus. N. F. 35, Heft 4, σ. 585. Ἄλλὰ πρὸλ. καὶ Comparetti ἐν Journ. of hel. stud. II, σ. 367. 374.

ἐπεξορύσσω. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

ἐπεξουσιάζ(ει)ν. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης, τοῦ 1027 μ. Χρ. SIG. 8704.

ἐπὲς τοὶ ἔργοι (= ἐπέκ τοῦ ἔργου, ἢ ἐπέκ τῶ ἔργω. Πρὸλ. τὰ συνήθη παρέκ, ὑπέκ, καὶ ἐπιθι τὰ ὑπὸ Michaëlis γραφέντα ἐν Jahrbüch. für klas. Philol. 1861, Hft. 9, σ. 596). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e, c. 54.

ἐπευκόλως. Κ. ΕΡΜ. μετάρρ. Ἰλ. Ὀμ. c. 29. ξ. Μαυρ.

ἐπευλογέω, ὦ. «ἐπευλόγησον τὴν προκάταρξιν, Λόγε.» ΑΝΘΝ. λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 251 καὶ ΓΕΡΜ. Κετπλεωσ ἐν Cod. gr. Coisl. 278 fol. 152 v° κατὰ τὸν E. Mil. Ὁ δὲ E. A. Soph. ἔχει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ ΣΥΓΚΕΛ. 200, 13 καὶ τοῦ Κ. Πορφ. ἐκθ. βασ. τάξ. 199, 8.

ἐπευσχημονέω, ὦ. «ἐπευσχημόνησε τὴν πομπήν.» ΕΠΙΓΡ. Σκύρου. Rev. arch. 1873, σ. 173. — Τὸ ἐνευσχημονῶ ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ.

ἐπεχῆς ἐνιαυτός· ὁ προσεχής. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 164.

ἐπεψαφίττατο (= ἐπεψηφίσατο). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 1. — Πρὸλ. ἀπολογιπτάστη, καταδουλιπτάσθη, κομιπτάμενοι.

ἐπιαντισπαστικὸν δ' οὐκ ἔστι (μέτρον), ἐπεὶ κτλ. ΣΧΟΛ. ΗΦΑΙΣΤ.
 ἐν Script. metr. gr. ed. Westph. I, σ. 190, 13.

ἐπι(β;)αμίς, ἴδος, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a, σ. 19.

ἐπιβαρῶς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 308, 1. ξ: Λ.

ἐπιβελτιῶ, ὦ. ΘΕΟΦΑΝ. χρονογρ. σ. 200, 12. ξ: Β.

* ἐπιβήματα, τὰ· συμβάματα ἐκ τύχης. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 247.
 ξ. Λ. — Ἐν τῷ ΘΣ ἡ λέξι. ἐπιβήμα κεῖται μόνον κατὰ σημασίαν χο-
 ρικῆς τινος ἐρχήσεως.

Ἐπιβήχιος, ὁ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 236. —

ἴσως ὄνομα δαίμονός τινος ἐνεργούντος ἐν τῇ μεγάλῃ καὶ ἱερᾷ τέχνῃ
 τῆς χρυσοποιίας, ὅσον ὄνομα ἐκ τῶν τῆς Σολομωνικῆς ἔχω ἐγὼ ἀκούσας
 ἐν τῇ πατρίδι μου τὸ Ὀνειριάδης.

ἐπιδλισκομένου (;) γάρ τοῦ ὕδατος ἐπὶ τῆς τιτάνου. ΠΑΛΛΑΔ. ἐν
 Idel. phys. etc. I, σ. 115.

ἐπιβολοδοποιός, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς ἐπιτυμβία ἀνέκδοτος ἐν τῷ Μου-
 σεῖῳ τῆς ἀρχαιολ. Ἀθην. Ἐταιρίας. — Δηλοῖ ἴσως ἡ λέξι. τὸν ποιοῦντα
 ἐπανωφόρια, ἃ ἐπιβόλαια εὔρηται λεγόμενα ἐν ἀρχαίοις λεξικοῖς, πι-
 θανῶς δὲ καὶ ἐπιβολάδες ἐλέγοντο κατὰ τὰ ἀναβολάδιον, ἐκ-
 βολάδες κττ.

ἐπιβουλευτήριον, τό· τόπος ἐπιβουλῆς. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 305. ξ. Μι.

ἐπιγλαυκίζοντες μικρὸν ὀφθαλμοί. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 541, 4. ξ. Β.

τοῦ ἐπιγνώμα· ἀρχὴ τις ἐνιαυσία. ΕΠΙΓΡ. Μαντινέας. L. et F. 352
 j. Αὐτόθι 352 m: ἐπιγνώμονεῶν λέγεται ὁ ἔχων αὐτήν.

ἐπιγομφῶ, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 282. — Ἀθην. τ. Ζ, σ.
 483 (πίν.).

ἐπιγόμεφωσις, ἢ. ΦΩΤ. Ἀμφιλοχ. σ. 135. ξ. Σ. Οίκ.

ἐπιγραμματιστής, ὁ. epigrammatista. SIDON. epist. 4, 1.

ἐπιγραπτέον. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Bibl. Patrum, ed. Mai; τ. VI, σ. 372.»

ἐπιδοί (=ἐπειδή). ΕΠΙΓΡ. Θηβῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 483. — Ὀρχομε-
 νοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 1. 2. — Πρὸς ἐν τοῖς ἔξῃς τὰ ἐπιδοί,
 ἐπιτα καὶ ἐπίκα.

ἐπιδέρομαι. Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 405. ξ. Λ.

ἐπιδοί (=ἐπειδή). ΕΠΙΓΡ. Αἰγισθενιτῶν. L. et F. 1.

ἐπιδιάτονος, 2. ΠΤΟΛ. Ἀρμον. 2, 1. σ. 92. ξ. Wal.

ἐπιδίκατοι (;)· συγγενεῖς δι' ἐπιδικασίας κληρονομοῦντες (;), ἢ ἐπι-

δικατόν (= ἐπιδικα(σ)τόν;): ἐπιθ. οὐδ. γέν. Επιγρ. Τεγέας. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 410.

ἐπιδιόγκωσις μαστῶν κτλ. Σαρ. Εφ. ξ. Εγμ. σ. 69. 79. 246.

ἐπιδοχμίως. Ν. Χων. σ. 543, 23. ξ. Β.

ἐπιδράγματα, τά. Επιγρ. Ἐμμετρ. Τράλλεων. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880. σ. 181.

ἐπιεικοσθέβδομος λόγος. Πτολ. ἀρμ. I, 13, σ. 62-3. ξ. Wal.

ἐπιεικοστόμονος λόγος. (= sesquingigesima prima ratio). Πτολ. ἀρμ. II, 1, σ. 95. ξ. Wal. — Πρβλ. ἐπιτριακοστόμονος. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐπιθετα τοιαύτης καταλήξεως εὐρηνται τὸ ἑβδομηκοστόμονον καὶ ἄλλα.

ἐπιεικοστοτέταρτος λόγος. Πτολ. ἀρμ. II, 14, σ. 169. ξ. Wal.

ἐπιεικοστότριτος λόγος. Πτολ. ἀρμ. I, 15, σ. 171. ξ. Wal.

ἐπιεκατοστοεικοστόγδοος λόγος. Πτολ. ἀρμ. I, 10, σ. 49. ξ. Wal.

ἐπιενδέκατος λόγος. Πτολ. ἀρμ. II, 14, σ. 170. ξ. Wal.

ἐπιενενηκοστόγδοος λόγος. Γ. Παχ. π. μουσ. ἐν Not. et extr. de manuscr. etc. τ. 16, σ. 549.

ἐπιεννεακαιδέκατος λόγος. Πτολ. ἀρμ. II, 1, σ. 93. ξ. Wal. — Γ. Παχ. ἐνθα ἀνωτ. σ. 533.

ἐπιεξηκοστότριτος λόγος. Γ. Παχ. ἐνθα ἀνωτ. σ. 541.

ἐπιεργαζόμενον (= ἐπεργαζ.) Επιγρ. Ἀμφικτυόνων ἐν Ἀθήναις. CIA II 545.

ἐπι(Γοι)ρος (= ἐποικος). Εποικ. Δοκρ. γράμ. ξ. Ἰω. Οἰκ.

ἐπιθαρρέυω. Εὐχη εἰς τὸ Ἄγ. Πνεῦμα ἐν τῇ Συνόψει ἱερ. ἀκολουθ. τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλ. — Τὴν σήμερον ἐχομεν ἐν χρήσει τὸ ἀπλοῦν θαρρέυομαι.

* ἐπιθέτης, ὁ. Παρὰ τὴν ἐν τοῖς λεξικοῖς συνήθη σημασίαν, ἔχει ἡ λέξ. καὶ ἄλλην λειτουργοῦ ἐν τῇ ἀρχαίᾳ τῶν ἐθνικῶν λατρείᾳ. Ἴδε Επιγρ. Πειραιῶς ἐν Ἀθην. τ. Ε, σ. 428 (= CIA III, 1280 a.)

ἐπιθύσεις, αἰ. Επιγρ. Κνίδου. Newton, Halic. etc. 50.

ἐπιθωράκιος στολή. Ν. Χων. σ. 246, 14. ξ. Β.

ἐπιθωσεν αὐτὰν ἅ πόλις (= ἐπεισεν; ὡς ἐκ τινος πιθόω = πείθω;) Επιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cog. hel. IV, σ. 13. Αὐτόθι καί: ἐπιθωσαν.

ἐπιθώξις, ἡ. Ν. Χων. ἐν Annu. etc. VI, σ. 48.

ἐπιήμερος, 2. (= ἐφίμ.) Δ. Μοσχ. σ. 343.

ἐπί κα (= ἐπει κα, ἐπειδάν). ΕΠΙΓΡ. Αἰγιοσθενιτῶν. L. et F. 1. ἐπι.
ἐπί δέ κα. ΕΠΙΓΡ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 462.—
Πρόβλ. ἐπιθεῖ καὶ ἐπιτα.

ἐπικαθίπταμαι. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 117.

ἐπικαθυγράνομαι. ΟΡΕΙΒ. (ἐκλογ.) Ἐ. Dar. τ. 4, σ. 636. — ΣΟΡ.
Εφ. Ἐ. Erm. σ. 60.

ἐπικαλυμματίς, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1661. Ἐ. ΜΙ.

ἐπιΚ;αΠ;ίδες, αἱ. ΕΠΙΓΡ. Τροιζῆνος. L. et F. 157 a, στίχ. 29.
Πρόβλ. τὴν ἀνωτέρω λέξιν ἐπιθαμίς. Μήπως αἱ δύο εἶναι μία;

ἐπικαταβαρεῖσθαι. ΦΑΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ
ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ἐπικαταδεσμεῖν ὀμαλαῖς σανίσι τὰ βρέφη. ΣΟΡ. Εφ. Ἐ. Erm. σ. 128.

ἐπικατανέμομαι. μέσ. διαθ. ΣΙΣΙΝ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ.
119, σ. 729.

ἐπικαταπήγνυμι. ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 696, 16. Ἐ. Β.

ἐπικατάρρυτος ὕδασι γῆ. ΦΑΤΙΟΣ ἐν Fragn. histor. gr. ed. Didot,
τ. V, σ. 164.

* ἐπικατορύσσω. «ἵνα καὶ αὐτὸς ζῶν ἐπικατορυγῆ.» Μ. ΑΚΟΜ.
τ. Β, σ. 182, 22. Ἐ. Λ. — Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Ἀντι-
φώντος (Τετραλ. Β, 6, 10) ἀλλ' ἀμφισβάλεται ἐκεῖ δικαίως ἡ ἀνάγνω-
σις, ὅθεν ἐν τῇ ὑπὸ Saup. κ. Bait. ἐκδ. τῶν Ἀτ. ῥητ. τὸ κεῖμενον ἔχει
νῦν: ζῶν ἔτι κατορυχθήσομαι. οὕτω δὲ καὶ ἐν τῇ νεωτάτῃ τοῦ Ἀν-
τιφ. ἐκδ. τῇ ὑπὸ Jernstedt. Ἐν δὲ τῷ Ἀκομινάτῳ ἡ ἀνάγνωσις βεβαία
καὶ ἀπαιτούμενη ὡς ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου.

ἐπικεκυρότως. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 437. Ἐ. ΜΙ.

ἐπικεφαλίς, ἡ. ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 220.

ἐπικήρυγμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Κίου Βιθυνίας. L. et W. 1143.

ἐπικιθάρισμα, τό. (ἐν τέλει δράματος). TERTUL. adv. Valent. 33.

ἐπικλήνησις, ἡ. ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 327.

ἐπικλαγγάζω. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 567. — Ὁ
Ε. Α. Soph. παραπέμπει τῆς λέξεως ταύτης χάριν εἰς ΚΑΙΣΑΡ. 856. 1072.
καὶ ΒΑΣΙΛ. 557 Β.

ἐπικλαύσιμος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1317. Ἐ. ΜΙ.

ἐπικληρωτικοὶ νόμοι οἱ περὶ τῶν ἐπικλήρων ἃ χρῆ διορίζοντες.

ΛΕΞΕΙΣ μεθ' Ιστοριῶν ἐκ τῶν Δημοσθ. λόγων, ἐν Bul. de cor. hel. I, σ. 153.

ἐπικλίσιον, τό. epiclinium. CONSENTIUS ἐν Gram. Lat. ed. Keil V, σ. 350, 14. 'Ἄλλ' ἴσως ἐκεῖ μᾶλλον ἀναγνωστέον biclinium, οὐχὶ δὲ epiclinium.

ἐπικράββατα, τά (;). «ἀναλαβόμενος τὰς τῶν οἰκητόρων ἀμάξας καὶ ταύτας ἀφελὼν ἀπὸ τῶν ἐπικραββάτων, τοὺς τε τροχοὺς τούτων καὶ τοὺς ἄξονας ἄνω κατέσχε κτλ.» ANNA KOMN. τ. Α, σ. 379. ξ. Β.— Ἡ αὐτόθι Λατινικὴ μετάφρ. παρέλειψε τὴν λέξ. καὶ ὁ Ducange οὐδὲν ἐσημείωσε

ἐπικρατεύω (;) ΓΡΗΓ. ΝΥΣ. Κατηχητ. § 15, σ. 30. ξ. Krabinger.

ἐπικρέτει (=ἐπικρατεῖ). Οὕτως ὁ Bergk ἐξέδωκεν ἐν ΑΛΚΑΙΟΥ ἀποσπάσμ. 81 (ἐν Lyg. gr.) ἀντὶ τοῦ ἀδιανοήτου ἐπικρέκει.

ἐπικρυπτομένως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 957. ξ. ΜΙ.

ἐπικτητέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 222, 63. 231, 26. ξ. Taf.

ἐπικύρβιον ἐνέχυρον. ΕΠΙΓΡ. 'Ἀμοργοῦ. 'Ερ. 'Ἀρχ. β' περ. 77.

ἐπιλεκτέον. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά 5, 5.—ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορusc. σ. 197, 37. ξ. Taf.

ἐπιλογιστήριον, τό. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG τ. III, σ. 302.— Ἡ λέξ. σημαίνει, φαίνεται, ἄλλο τι παρὰ τὸ ἐν ταῖς αὐταῖς ἐπιγρ. ἀναφερόμενον ἐκλογιστήριον.

ἐπίμαχος. ἐπίθ. ἢ κύρ. ὄνομα θεοῦ τινος. ΕΠΙΓΡ. παρὰ τῷ Newton ἐν Halic. etc. τ. II, N^ο 14.

ἐπιμελεῖται καὶ ἐπιμεληταί, αἱ. ΕΠΙΓΡ. 'Ἐλευσίνος. CIA II, 628.

ἐπιμεμπτέον. ΣΑΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 32. 131.

ἐπιμιαίνω. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 54, 16. ξ. Β.

ἐπιμίκτως. ΖΑΝ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 226.

ἐπιμοιραίνω. «αἱ Μοῖραι κατέκλωσαν καὶ ἐπεμοίρανάν.» ΣΧΟΛ. ΛΥΚΟΦΡ. σ. 144. ξ. Kink.— Ταύτην τὴν γραφήν, εἰ καὶ τεθειμένην ὑπὸ τοῦ ἐκδότου ἐν ὑποσημειώσει, προτιμῶ τῆς ἐν τῷ κειμένῳ ἐπεμοίρασαν, διότι τὸ μοιραίνει καὶ ἐμοίρανε κυριολεκτικῶς ἐπὶ τῆς Μοῖρας ἐτι καὶ σήμερον λέγεται παρ' ἡμῖν.

ἐπιναρχάω, ῶ. «τῶν ἐναντίων ἐπιναρχησάντων.» ΜΙΧ. ΑΤΤΑΛ. σ. 106, 14. ξ. Β.

ἐπινευστέον. . . . ἐν Συντ. καν. τ. . . σ. . .

ἐπινεφελοῦσθαι. ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 167.

ἐπινοηματικῶς. Φωτ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ἐπινοκτωκαίδέκατος λόγος. Πτολ. ἀρμ. Π, 1, σ. 93. ξ. Wal.

ἐπιπαρωχηρότες τέσσαρες χρόνοι τῷ διωγμῷ. ΠΕΤΡ. ΑΛΕΞΑΝΔΡ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 394.

ἐπιπεμπτέον. ΑΛΕΞ. π. σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 10, 18.

ἐπιπεντεκαίδέκατος λόγος. Πτολ. ἀρμ. Π, 1, σ. 93. ξ. Wal.

ἐπιπιπράσχω. « αἱ δὲ ἱερητεῖται ἐπεπράθησαν. — ἐπεπράθη. — ἐπιπραθεῖσαι. » ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1875, σ. 103 κ. ἐξ. — Ἴδε καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐπιπωλῶ.

ἐπιπλάζιες (= ἐπιπλήξεις) αἱ. ΤΙΜ. ΛΟΚΡ. 103 Ε.

ἐπί(π)λεκτος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 863.

ἐπιπροηγησαμένης κεφαλαγίας. ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 169.

ἐπιπροσθετέω, ὦ. « ΦΙΛΟΔΗΜ... ξ. Gomperz. » — Ἐκ τούτου τοῦ ῥήματος ἐπιθεβαίουται μᾶλλον ἢ γραφῇ τῆς Ἐπικουρείου λέξεως ἐπιπροσθέτησις, τῆς παρὰ Διογένει Λαερτίῳ, ἣτις ὅμως ἐγκριθεῖσα ὑπὸ τοῦ Schneider καὶ τοῦ Κοραῆ ἀπεδοκιμάσθη ὑπὸ τῶν ἐκδοτῶν τοῦ ΘΣ.

ἐπιπροσώπεια κεντήματα (ἃ ὑπέστησαν ὑπὲρ τῶν εἰκόνων οἱ περὶ Θεοράνην καὶ Θεόδωρον τοὺς ἠμολογητάς). ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 74, 18. ξ. Β.

ἐπιπωλέω, ὦ. « εἰ μὲν ἔστιν ἱερεύς, ἐπιπωλεῖται (ἢ ἱερατεία), εἰ δὲ μὴ ἔστιν, πωλεῖται. » ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1875. σ. 107.

ἐπιρρίζω, ὦ. « τὸ κάλλος ... δι' ὀμμάτων εἰς ψυχὴν ἐπιρρίζουσιν εἰσρέει. » Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 55.

ἐπισκελλῶ. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 474. ξ. Μι.

ἐπισκεπτήτρια (;), ἡ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1168. ξ. Μι.

ἐπισκευωρέω, ὦ. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 34, 2. ξ. Ταφ.

ἐπισκοπομάρτυρες, οἱ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 988. ξ. Μι.

ἐπισπαστέον. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 457.

ἐπισπιλάσαι. ἀπρμφ. ΦΩΤΙΟΣ ἐν Nauck. Lex. Vindob. σ. 216.

ἐπισπλαγχνίδιοι. ἐπίθ.; ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 25.

ἐπισπονδορχησται, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1878, σ. 97 — 1879, σ. 58. 60. 61. — 1880, σ. 57. 58. 60.

ἐπισπουδαστότερον. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 268 ξ. Μι.

ἐπιστέρνιον ἀνάκλιμα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ὁ Ἰωάννης. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 785. ξ. Μι.

ἐπιστημονικωτέρως. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 28 r°.»

ἐπίστρεμμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀλαισίγων. CIG 5594.

ἐπισυλλαμβάνουσιν αἰ γυναῖκες. ΟΡΕΙΒ. ξ. Daremb. τ. 3, σ. 70.

ἐπισύμβαμα, τό. Ν. ΧΩΝ. σ. 598, 8. ξ. Β.

ἐπισυναίροντες τὰς αἰμάς τῶν ὅπλων. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 248, 8. ξ. Β.

ἐπισυναλοφῆ, ἡ εἶδος μεταπλασμοῦ. Donatus ἐν Gram. Lat. ed. Keil IV, σ. 396. — CONSENTIUS V, σ. 389. — MAR. PLOT. SACERD. VI, σ. 453.

ἐπισυναντάω, ὦ. ΘΕΩΝ σ. 184, 21. ξ. Hiller.

ἐπισυνεργῶν τὸ τῆς τροφῆς πλῆθος. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 79.

ἐπισυντρίβω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 178, 14. ξ. Α.

ἐπισυστροφεῖν (;). ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 71.

ἐπισυσφίγγω. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 206. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 165, 8. ξ. Α.

ἐπισφραγιστικός, 3. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ξ. Μι. τ. 136, σ. 661.

ἐπισώρευμα, τό. ΑΝΩΝ. de idiomat. gener. ἐν Gram. Lat. ed. Keil IV, σ. 581.

ἐπιτα (=ἐπειτα). ΕΠΙΓΡ. Λεβάδειας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97. Πρόβλ. ἐπιδοί.

ἐπιτάδουμα, τό. (=ἐπιτήδευμα). ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 354. (δὲς αὐτόθι οὔτω).

ἐπιταινίδια παντοδαπά (ὑπον. κοσμήματα). ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 49.

ἐπιτακτέον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 12. ξ. Βασιλ.

ἐπιταφιστής, ὁ epitaphista. SIDON. ep. 1, 9.

ἐπιταφρώ, ὦ. Οἱ μ. ΘΕΟΦΑΝ. 1, 13.

Ἐπιτέγιος ἥρωσ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 290.

ἐπιτεσσαρακοστόπεμπτος λόγος. ΠΤΟΛ. ἀρμ. I, 15, σ. 71. ξ. Wal.

ἐπιτεσσερεςκαιδέκατοι τόκοι. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 8, N° 1.

ἐπιτεταραγμένως. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 526, 15. ξ. Β.

ἐπιτευξία, ἡ. «TZETZ. Ἀλληγ. Ὀμ. Ἰλ. Ω, 216.»

ἐπιτευτάζειν. ΠΛΑΤΩΝ παρὰ Διδύμῳ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐν Miller Mél.

de lit. gr. σ. 399. — Τὸ ἀπλοῦν τευτάζω εὐρηται συχνὸν ἐν τῷ Πλάτωνι, τὸ δὲ ἐπιτευτάζω ὄχι· ἀλλὰ φέρεται ἐν τοῖς λεξικοῖς ὡς κείμενον ἀλλαγῆς τε καὶ ἐν τῷ Πλατωνικῷ Ἀξιόχῳ κεφ. 1 ἄλλο ῥῆμα ὁμῶς ὄντως, ἄλλης δὲ σημασίας, τὸ ἐπιτωθάζω.

ἐπιτιμιάζω· ἐπιβάλλω ἐπιτίμιον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1240. ἔ. Μι. Αὐτόθι σ. 1581: ἐπιτιμισασθεῖς.

ἐπιτριητικός, 3. «οὐ δεσμοῦ καὶ τῆς κατ' ὀρθὴν στάσεως σύμβολον ἐπιτριητικὸν ἢ ἰσοπέδη φαίνεται» ΕΥΣΤ. εἰς Ὁδ. Μ, σ. 1708, 2.

ἐπιτοκίζω. ΕΠΙΓΡ. Ἐρέσου. Wood, Discov. etc. Append. 8, N° 1.

ἐπιτονός, ὦ. (κατ' ἰατρ. σημασ.) ΣΩΦ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 26.

ἐπιτρέμω τι. ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκθ. ἔ. Λ. σ. 34, στ. 106.

ἐπίτρεπτον (;) δέμας. ΘΕΟΔΟΥ. παρ' Ἀλεξ. πολυίστ. ἐν Mül. fragm. hist. gr. III, σ. 218.

ἐπιτριακοστένατος λόγος. ΠΤΟΛ. ἄρμ. II, 14, σ. 168. ἔ. Wal.

ἐπιτριακοστόγδοος λόγος. ΠΤΟΛ. ἄρμ. ἐνθα ἀνωτέρω.

ἐπιτριακοστόμονος λόγος. ΠΤΟΛ. ἄρμ. ἐνθα ἀνωτέρω.

ἐπιτριακοστός λόγος. ΠΤΟΛ. ἄρμ. ἐνθα ἀνωτέρω.

ἐπιτριήραρχοι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Mitth. d. d. arch. Inst. V, σ. 44. (Beilage 1).

ἐπιτροπεύσιμος, 2. ΝΟΜΙΚΑ ΤΕΜΑΧ. ἐν Bul. de cor. hel. IV, σ. 453.

ἐπιφαντικῶς. ΣΧΟΛ. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. 1, σ. 626. Ἡ Λατιν. μετάφρ. ἔχει dilucide.

ἐπιφορτώματα, τά, δηλ. τὰ μείζονα τοῦ δέοντος. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 480. ἔ. Β.

ἐπιχαιρεκάκως. ΝΙΚ. ΔΑΒ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 38, σ. 813. ἔ. Μι.

ἐπιχειλῖς κυκλωτερῆς τοῦ κώνου. Γ. ΠΑΧ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 184.

ἐπιχειλῶ, ὦ. «πᾶς γὰρ κώνος ἐπιχειλοῦται εἰς κύκλον.» Γ. ΠΑΧ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 184.

ἐπιχορηγητέον. ΣΩΦ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 131.

ἐπίχρεια, ἢ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ.....

ἐπιχρηματίζω. ΣΥΝΕΣ. σ. 253. ἔ. Μι.

ἐπιχρηματισμός, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Περγάμου. CIG. 3546.

ἐπιχρωματικὸν τῶν στερεῶν. ΠΤΟΛ. ἄρμ. II, 1, σ. 91—2. ἔ. Wal.

ἐπιχρωμάτωσις, ἢ. ΣΩΦ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 667.

* ἐπιχωριάζειν· καλεῖν τι κατὰ τὴν τῆς χώρας συνήθειαν. Ιω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 30. — Ἡ σημ. αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

* ἐπιψήχω, «βῶλον ἐπιψήχων πυροφόροις βοτάναις.» ΕΠΙΓΡ. Σάρδεων ἔμμετρ. L. et W. 640. — Ἐν τῷ ΘΣ ἡ λέξις κεῖται ἀμάρτυρος.

ἐποείσανθο (=ἐποίησαντο). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cog. hel. IV, σ. 1. Ἴδε ἀνθο.

ἐποικειοῦσθαι. «πρόσεισιν ὁ Δούκας τῷ βασιλεῖ, ἐπὶ φκείω το γάρ ὑπὲρ ἅπαντας; τιμηθεῖς κτλ.» Ν. ΧΩΝ. σ. 745, 7. ἔ. Β.

ἐποκταμερῆς, 2. ΝΙΚΟΜ. Ἀριθμ. Α, 23. ἔ. Hoche, σ. 72. — Πρόλ. ἐφεξαμερῆς.

ἐποκτωκαιδέκατος, 3. ΘΕΩΝ σ. 87, 3. ἔ. Hiller.

ἐπόρουξις, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157, a.

ἐποχητέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 220, 82. ἔ. Taf.

ἐπτ-άδουλος, 2. ΙΠΠΩΝΑΞ ἐν ἀποσπάσμ. Σουητωνίου, παρὰ τῷ E. Miller ἐν Mél. de liter. gr. σ. 426. — Παρ' ΕΥΣΤΑΘΙΩ (σ. 725, 28) ἔκειτο τέως ὡς ἐκ τοῦ Ἰππώνακτος μόνῃ ἡ λέξις ἐπτάδουλος· ἀλλὰ ὁ Miller, ἐπόμενος τῷ Σουητωνίῳ, φρονεῖ, ὅτι ἀμφοτέρας τὰς λέξεις θὰ ἔγραψέ ποτε ὁ Ἰππών. καὶ δὴ ἐν ἐνὶ χωλιάμῳ, οὕτω· τοῦτον τὸν ἐπτάδουλον ἐπτάδουλον τε.

ἐπταδεύσαντες. μτχ. ἀρξάντες τὴν τῶν ἐπτά ἐπὶ τοῦ θησαυροῦ ἀρχήν. ΕΠΙΓΡ. Ὀλβίας, ἐκδ. ὑπὸ Struve ἐν Ῥωσιστὶ γεγραμμένῳ φυλλαδίῳ, τυπωθέντι τῷ 1866 ἐν Ὀδησσῷ, σελ. 3. (= Hermes, 1869, τ. Γ, σ. 441, ἀρ. IV).

ἐπτάδωρος χάρις· ἡ τῶν 7 χαρισμάτων τοῦ Ἀγ. Πνεύματος. ΕΥΧΗ εἰς τὸ Ἀγ. Πν. ἐν τῇ Συνόψει ἱερ. ἀκολουθ. τῆς Ἀνατολ. Ἐκκλησίας.

ἐπταετῆσαι. ἀπρμφ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1461. ἔ. Μι.

ἐπτακαιδεκαπλάσιος, 3. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 1257. ἔ. Μι.

ἐπτακαιεικοσαπλοῦς, 3. ΑΝΩΝ. μουσ. πραγματ. ἀπόσπ. ἐν Annu. etc. XI, σ. 161.

ἐπτακατοντάς, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀτταλείας τῆς ἐν Παμφυλίᾳ, τοῦ 19'. μ. Χρ. αἰῶνος. SIG 8743.

ἐπτάκιν. Ἴδε ὀκτάκιν.

ἐπταμελής, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 204. ἔ. Βασίλ.

ἐπταμερῆς, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 204. ἔ. Βασίλ.

ἐπτάνυγμος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 292. ἔ. Μι. — Ὁ στιχουργὸς ἐκεῖ πρὸς τὴν γῆν ἀποτεινόμενος λέγει· ὦ κύβε τῆς γῆς. . . ὦ χαῖρε τοῦ

ἑμπαντος ἀνθρώπων γένους, ὅς πρὸς τὸν ἐπτάνυγμον εὐρέθης θρόνον ἔδρα σταθρὰ τῶν ποδῶν τοῦ δεσπότης.

ἑπτάπολος σφαῖρα. ΣΤΙΧ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 1, σ. 2.

ἑπτάστολος ἢ φύσις· ἔχουσα ἑπτὰ στολάς αἰθερίου (τοὺς πλανήτας). (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. Ἐ. ΜΙ. σ. 3134.

ἑπτάστυλος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 339. Ἐ. ΜΙ.

ἑπτασυλλαβία, ἢ. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 328.

ἑπτάτευχος, ὃ· τὰ πέντε βιβλία τοῦ Μωϋσῆως μετὰ τοῦ βιβλίου τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυῆ καὶ τοῦ τῶν Κριτῶν. ΣΙΒΟΝ. ep. 5, 15.

ἑπωδίκως. ΗΦΑΙΣΤ. ἐν Script. metr. gr. ed. Westph. I, σ. 63, 11.

ἑπωμόται, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Λοκρική, Ἐ. Ἰω. Οἶκ.—ΚΑΙΣΑΡ. σ. 977. Ἐ. ΜΙ.

ἑπωνυμέω, ὦ. « τὸν ἐκεῖθεν ἑπωνυμοῦντα. » Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 292, 23. Ἐ. Λ.

ἑραστικωτάτη φλόξ πρὸς Θεόν. ΞΙΣΙΑ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 124. Ἐ. ΜΙ.

ἑργαστρα, τὰ μισθὸς ἐργασίας, (φκιαστικά). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 403.—Α. Rang. Ant. hel. 857, c. 16.

* ἑργᾶται (= ἐργάσεται). ΕΠΙΓΡ. Λεδαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 370-72.—Ἐν τῷ ΘΣ τὸ ἐργᾶ καὶ τὸ ἐργῶνται (μέλλοντες) μόνον ἐκ τῆς τῶν Ο' μεταφρ. τῆς Π. Δ. κεῖνται.

ἑργομοχθία, ἢ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΕΣ σ. 612. 724. Ἐ. ΜΙ.

ἑργωνία (= ἐργωνίας). γεν. ἐν. πτώσ.—Ἰδε α υ.

ἑρετή, ἢ. (= ἀρετή). ΕΠΙΓΡ. Δήλου καὶ Ἀθηνῶν.—Ἰδε τὰ ἐν ἀρχῇ τοῦ στοιχείου Β ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

ἑρημάδελφοι ἐγενόμεθα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1644. Ἐ. ΜΙ.

ἑρημανθρωπία, ἢ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. c. 345. Ἐ. Λ. ἐν δὲ c. 1268: τὸ ἑρημάνθρωπον.

ἑρημικοειδὲς πόλιτευμα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1437. Ἐ. ΜΙ.

ἑρημοτοπία, ἢ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. c. 78. Ἐ. Λ.

ἑρημότοπος, ὃ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. c. 864. Ἐ. Λ.

ἑρημώδης, 2. ΕΡΜΑΣ Ἐ. Ang. et Dind. σ. 104, 15. 27.

ἑρηρσιμένως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1601. Ἐ. ΜΙ.

Ἐριθάσεος (;) ἐπιθ. Ἀπόλλωνος. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς. Ἐφ. Ἀρχ. 3139. Πρῶλ. τὸ παρ' Ἐρσιθιῶ Ἐρσιθαθεύς, ὃ τινες ἤδη εἰς Ἐριθασεύς τρέψαι ἠθέλησαν.

ἑριοιβος βασιλεύς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 391, 9. Ἐ. Λ.

εριτίμως. Ν. ΧΑΝ. σ. 299, 8. Ξ. Β. — Μ. ΦΙΑΝΕ Τ. Α, σ. 15. Ξ. ΜΙΛ.

ερισφύης κριθή. Μ. ΑΚΟΜ. Τ. Β, σ. 42, 25. Ξ. Λ.

ερισφώδης φύσις. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ΕΠ. Α, 193.

Έρμαίσταί, οί. «τὸ κοινὸν τὸ Έρμαίσταῶν.» ΕΠΙΓΡ. ΠΟΛΕΥΣ ΤΙΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΛΑΣΣΟΝΟΣ Ἀσίας. Bul. dell' Inst. di R. 1860, σ. 218. ἔτι ἐπιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. I, σ. 285 καὶ IV, σ. 190.

Έρμαιῶν, ὄνος, ὁ μὴν ἐν Κέφ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 546.

Έρμασσις, ἡ. (= Έρμασις). ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

Έρμεγενιασταί, οί. αἰρετικοί τινες. Ν. ΧΑΝ. θησ. ὀρθοδ. σ. 52. Ξ. ΜΙ.

Έρμου αἰδοῖον. Περὶ τοῦ αἰδοῖον. λίθος τις τῶν τιμῶν ἄγνωστος. PLIN. h. n. XXXVII, 166.

Έρραθυμημένως. «ΗΛΙΑΣ ΚΡΗΤ. εἰς Ἴω. τ. Κλίμ. Cod. Coisl. 87, fol. 144 v°.»

Έρσης, ου, ὁ ἐπιθ. Ἀπόλλωνος. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς. CIA I, 430.

Έρυγιάζεσθαι (ἐκ τοῦ Έρυγή, ταῦτὸ τῷ Έρεύγομαι, Έρυγγάνω). ΣΩΦ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΓ. σ. 166.

Έρυθροφρέω, ὦ. ANNA KOMN. Τ. Β, σ. 17. Ξ. Β.

Έρυθροφόρος, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ΟΡ. σ. 239, 34. Ξ. ΤΑΙ.

Έρωτεύεσθαι ἀληθινὸν Έρωτα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1362. Ξ. ΜΙ. — Τὸ ῥῆμα καὶ σήμερον εἶναι παρ' ἡμῖν ἐν χρῆσει.

Έρωτοδίκη, ἡ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 2831. Ξ. ΜΑΥΡ.

Έρωτοδυναστεία πολύροβος. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 150. Ξ. WΓ.

Έρωτοκάμινος, ἡ. ΚΑΛΛΙΜ. Κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1129. Ξ. Λ.

Έρωτοκόμος Κυθήρεια. Δ. ΜΟΣΧ. σ. 299.

Έρωτοκράτης καὶ Έρωτοκράτωρ, ὁ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 382. 402. 421. Ξ. WΓ.

Έρωτοκρατία, ἡ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 270. 276. 278. 440. 451. Ξ. WΓ.

Έρωτοκρισία, ἡ. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 606. Ξ. ΜΑΥΡ.

Έρωτόλογοι, οί. ΚΑΛΛΙΜ. Κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2098. Ξ. Λ.

Έρωτοπιχρίαι, αἱ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 22. Ξ. WΓ.

Έρωτόπλασις, ἡ. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 360. Ξ. ΜΑΥΡ.

Έρωτοποδοκράτωρ, ὁ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 691. Ξ. WΓ.

Έρωτοσύρτης, ὁ. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 342. Ξ. ΜΑΥΡ.

ερωτοταξία, ἡ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 270. 286. ἔ. ΜΑΥΡ.

ερωτοτριβαί, αἰ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 827. ἔ. Λ.

ερωτοφορούμενος, μτχ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 29. 808. ἔ. Λ.

ερωτογάριτες, αἰ. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 768. 789. ἔ. Λ.

ἐς δὲ καὶ (= πρὸς δὲ καὶ.) ΕΠΙΓΡ. Θήρας. SIG. 2448.

ἐς' κατάληξ. πτ. αἰτιατ. πληθ. τριτοκλίτων ἀντί ας. Ἴδε δεκαπέντε τοιαῦτα παραδείγματα ἐν τῷ τῆς Συναγωγῆς ταύτης ἄρθρῳ χάριτερ.— Ἔτι ἐς κατάληξ. ὀνομαστικῆς ἢ αἰτιατ. πτώσ. ἐν. ἀρ. τριτοκλίτου ὀνόματος τῶν συνήθως ληγόντων εἰς ος. Οὕτω εὐρέθη δις τέμενες ἐν ΕΠΙΓΡ. Μεγαλοπόλεως. L. et F. 331, σ. 31 κ. 42.— Ἔτι ἐς διαλεκτικῶς ἀντί ἐκ τῆς προθέσεως· ἐς τοῖ ἔργοι (= ἐκ τοῦ ἔργου, ἢ ἐκ τῶ ἔργω, καθ' ὁμοίότητα τῆς Λατιν. e, ex μετ' ἀραιρ.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e=Cau. 117. Πρὸλ. ἐς σ. Ἴδε καὶ τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐσδέλλοντες, ἐσδοσις, ἐσδοτῆρες, ἐστεισις, ἐν οἷς πᾶσι τὸ ἐς=ἐκ.

ἐσάφιξις, ἡ. ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΑΡΤΟΦΥΛΑΞ ἐν Hardt, Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 305—6.

ἐσδέλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι (= ἐκβάλλοντες ἐκ τοῦ ἔργου, ἢ ἐκ τῶ ἔργῳ). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e=Cau. 117.— Πρὸλ. τὰ παρ. Ἑσυχίῳ ζέλλειν· βάλλειν καὶ ἐζελεν· ἐβαλεν.

ἐσδοσις, ἡ. (= ἐκδοσις). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e=Cau. 117.

ἐσδοτῆρες, οἱ. (= ἐκδοτῆρες, ἐκδῶται). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e=Cau. 117.

ἐσθηγ. (= ἐσθητα). πεντάκις οὕτω ἐν ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἄθην. τ. Β. σ. 235—6.

ἐσθητοπράτης, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 195. ἔ. Mil.

ἐσθητοφάρος, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 337. ἔ. Mil.

ἐσθι τὸ ἴσθι λέγει Ἑκαταῖος. ΑΝΩΝ. ἐν Gram. Anecd. Ox. τ. 1, σ. 207.

ἐσθλοπόννοι κάματοι. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 564.

ἐσθόνη τις οὔσα ἢ ἐθόνη παρὰ τὸ ἐσθος (I) ΣΧΟΛ. εἰς Ὅμ. Ἰλ. Σ, 595.

ἐσίμειν (= εἰσιέναι, εἰσιέναι). ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου ἐν Billiotti et Cottinet I'ile de Rhodes, σ. 390.

ἐσκηδέκατη (= ἐκκαδεκάτη, ἢ μᾶλλον ἐξκαιδεκ.) ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. Ἄθην. τ. Δ, σ. 210.

ἐσκλησία, ἡ. (= ἐκκλησι.) ΕΠΙΓΡ. Ἐλευθερναίων Κρητῶν ἐν Τέω. L. et W. 71.

ἐσλιανάτω (= ἐκλειανάτω;) Νικαρέτα τὰς οὐπεραμερίας. ΕΠΙΓΡ.

Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 465. Κατὰ τὸν Foucart ἐν Bul. IV, σ. 13 (παρατιθέμενον τὸ Ἑσουλίου λιάσαι, χωρ(ῆ)σαι) δηλοῖ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκχωρησάτω, decedere de, ἢ faire abandon. Ὅμοιον τὸ διαλιανάσθη ἀπαρέμφ. ἐν τῇ ἐπιγρ. τῇ αὐτόθι IV, σ. 5.

ἔσοπος κῆπου. ΕΠΙΓΡ. Σόλων Κιλικίας. L. et W. 1473. — Ἡ λέξις, εἰ μὴ ἐσφαλταὶ ἀντὶ ἔσοδος, ἴσως ἐκ τοῦ ἐς καὶ ὀπή, ὡς τὸ μετόπη, ὥστε ὅμως δηλοῦν ἀπλῶς εἰσοδόν.

ἔσοπτρισμα, τό. ΣΕΚΟΥΝΔΟΣ ἐν Fragm. philosoph. gr. ed. Mullach σ. 513.

ἔσοῦ (=σοῦ). γεν. πτ. προσωπ. ἀντωνυμ. «παρ' ἔσοῦ.» ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4866 = Rev. arch. 1865 I, σ. 428. — «μετ' ἔσοῦ. ΠΑΠΥΡ. Αἰγυπτ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. VI, σ. 1'.» — Οἱ τύποι οὗτοι ὑποδηλοῦσιν, ὅτι ἰκανῶς παλαιὰ θὰ εἶναι καὶ τὰ παρ' ἡμῖν ἔσύ, ἔσέ, ἔσένα, ὡς καὶ τὰ ἐκ τοῦ Εὐαγγελίου (Ἰωάν. 17, 10) μικρὸν συνήθως νῦν παραλλαττόμενα «τὰ ἐμά ἐσά καὶ τὰ ἐσά ἐμά.»

Ἐσπάριοι (=ἐσπέριοι). ΕΠΙΓΡ. Ναυπάκτου. Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. ἔ. Ἰω. Οἰκ. σ. 10.

ἔσπεραία ὥρα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 896. ἔ. Μι.

ἔς (=ἐκ, ἢ·ἐξ.) μετὰ δοτικῆς· ἔς τῷ οἴκῳ. ἔς τὰ πτόλιι. ἔς τὰ ζῆ. ἔς τῷ κάπῳ. ΕΠΙΓΡ. Ἰθαλίου Κύπρου. Gau. 118. Πρόδλ. καὶ τὰ ἐξῆς· ἔσσάρχι, ἔσσέγραφεν, ἔσσεῖμεν.

ἔσσάρχι (=ἐξάρχει). ΚΟΡΙΝΝΗΣ ἀποσπάσμ. 3 ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Bergk τῶν Lyr. gr. — Ἐν τούτῳ τῷ ῥήματι ὡς καὶ ἐν τῷ πουκτεῦι (=πυκτεῦει) εὐρηνταί ἴσως τὰ ἀρχαιότατα παραδείγματα τῆς διὰ τοῦ ἰ ἀποδόσεως τῆς διφθόγγου εἰ.

ἔσσέγραφεν (=ἐξεγράρῃσαν, ἦτοι· ἀπεγράψαντο). ΕΠΙΓΡ. Χορσειῶν Βοιωτ. Ἀθην. τ. Δ, σ. 215.

ἔσσεῖμεν (=ἐξεῖναι). ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 91. 93. — Λεβάδειας. Αὐτόθι IV, σ. 97.

ἔσσεσθαι (=ἔσσεσθαι). ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Mittheil. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. Αὐτόθι καὶ τρία ἄλλα ἀπαρέμφοτα εἰς ἀσθεῖν, ἔσθειν, ὄσθειν.

ἔσσηνεύσας· ἔσσην γενόμενος. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 4. N° 2. — Περὶ τῶν ἐν Ἐφέσῳ ἔσσηνων ἴδε Πausan. H, 13, 1.

ἔστειςις, ἦ. (=ἐκτειςις). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας L. et F. 340 e.

ἔστιατορίς, ἴδος, ἢ· βοτάνη τις, οὕτω κληθεῖσα, a convictu in Per-side, quoniam hilarentur illā. PLIN. h. n. XXIV, 102.

ἔστιότροφοι ὄρνιθες. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 350. ἔ. Μιλ.

ἔσχαμεν (= ἔσχομεν). « P. P. du Louvre 17, 24. »

ἔσχατόθρονος, 2. ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ἔ. Λ. σ. 34, σ. 111.

ἔσχατόμοιρος Ζεύς. ΥΠΟΘ. Τ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 101.

ἔταιριδογαμία, ἡ. ΥΠΟΘ. Τ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 96.

ἔταιριῶτις πληθύς. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 106, 2. ἔ. Β.

ἔτερημέρως. Ν. ΧΩΝ. σ. 596, 2. ἔ. Β.

ἔτερογνομόνως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 461. ἔ. ΜΙ.

ἔτερολέκτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 833. ἔ. ΜΙ.

ἔτερόπλοκοι· πόδες ἐν τῇ μετρ. πεντασύλλαβοι, οὓς ὄντας τὸν ἀριθμὸν λέ', καταλέγει ὁ ΔΙΟΜΕΔΕΣ ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481.

ἔτοιμασμός, ὁ. Ε. ΜΙΛ. ἐν Journ. d. Sav. Mai, 1868, σ. 315 (ἀμάρτ).

ἔτοιμοῦρσπής· ἔτερα γραφή χειρογράφου ἀντὶ ἔτοιμοῦρσπος παρὰ ἔττοῖ παρέοντος (= ἐπὶ τοῦ παρόντος). ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Mittheil.

d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. Αὐτόθι εὐρηγται καὶ τὰ ἀττᾶς, ἀττᾶν (= ἀπὸ τᾶς, ἀπὸ τᾶν), καππᾶντος χρόνοι (= κατὰ παντός χρόνου), ὑππρότας (= ἀπὸ πρώτας).

ΝΙΚ. ΧΩΝ. σ. 191, σημ. 8. ἔ. Β.

Εὐαγγελίς, ἡ· θεὰ τις ὑποτακτικῆ, ὡς φαίνεται, τῆς ἐν Σάμῳ Ἥρας. ΕΠΙΓΡ. Σάμου. C. Curtius Urk. z. Gesch. von Samos (Wesel, 1873).

εὐάγκριτος, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Θηῶν. Ἀθην. τ. Α, σ. 477. — Οὐδὲ εὐανάκριτος ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ, τὸ δὲ δυσάγκριτος εὐρηγται ἐν Ἰκέτισιν Αἰσχύλου.

εὐάγυα πόλις. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σμύρνης, τοῦ 19' μ. Χρ. αἰῶν. CIG 8749.

* εὐακοέω, ὦ. (= εὐηκοέω). « οἶους τοὺς μισθοὺς προσήγαγον τῷ θεραπευτῇ οἱ ἀναβλέψαντες, οἱ εὐακοήσαντες! » Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 797. ἔ. ΜΙ. — Τὸ παρ' Αἰσχύλῳ ἐν Ἰκέτ. σ. 112 εὐακοεῖς ἀμφιδάλλεται.

εὐανάλυτον εἰ κέκλωσται τὸ σχοίνιον. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ἔ. ΜΙ. τ. 136, σ. 344.

εὐανάπειστος, 2. ΙΟΥΛ. ΠΟΛΥΔ. ἐρμηνεύμ. κ. καθημερ. ἑμιλ. ἔ. Boucherie σ. 193.

εὐανάσειστος, 2. « ΦΙΛΟΔΗΜ. π. ὄργης. ἔ. Gomperz. »

εὐάνασκεύαστος, 2. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. 1948, 60.

εὐανάστρεπτος, 2. Κ. ΕΡΜ. μετὰφρ. Ὀμ. Ἰλ. σ. 1000. ἔ. Maur.

εὐάνθητος, 2. (= εὐάνθης). Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 380.

- εὐανόδευτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 92. 10. Ξ. Λ.
 εὐάνυστος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 51, 10. 301, 2. 302, 8. Ξ. Λ.
 εὐαφάνιστος, 2. ΠΡΟΚΟΠ. ΔΙΑΚΟΝ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. γρ. τ. 100, σ. 1200.
 εὐδατέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 796. Ξ. ΜΙ.
 εὐδαφῶς. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 373. Ξ. ΜΙΙ.
 εὐγενόφωνα μέλη. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 564.
 (εὐγνώμ)ονικῶς. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4717.
 εὐγνώστως. ΘΕΩΝ σ. 65, 1. Ξ. Hiller.
 εὐγραφή, ἢ. «σοφοτεχνήτες ἄνδρες τεύξαν ὁμῶς γλυφικῆς ἀμφοῖ καὶ
 εὐγραφίης.» ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Θράκης, τοῦ ἔτ. 149 μ. Χρ. Annali di
 Inst. di Roma, 1868, σ. 133.
 εὐδενδρία, ἢ. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 358. Ξ. ΜΙΙ.
 εὐδιακρισία, ἢ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 995. 1706. Ξ. WΓ.
 εὐδιαφορησία, ἢ. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΜ. σ. 33.
 εὐεγκ(αρτέρη)τος, 2. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ (;) ἠθικ. πραγματ. ἐν Rivista di
 filologia VII, σ. 412.
 εὐεπηρόλως. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 68, 18. 184, 76. Ξ. Taf.
 εὐεπιπόλαστον τὸ γάλα. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΜ. σ. 168.
 εὐεργέτις(σ)α, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Θεσσαλονίκης. Mém. sur une mis. au mont
 Athos, σ. 46, ἐνθα ἡ λέξις κατὰ δοτ. πτώσιν κεῖται: εὐεργετίση.
 εὐθύβλαστον ἔρνος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 808. Ξ. ΜΙ.
 εὐθυβολογνώμων, 2. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. Ξ. ΜΙ.
 εὐθυδικόφρων, 2. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. Ξ. ΜΙ.
 εὐθυκυκλία ἐνιαύσιος. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 250.
 εὐθυμετρία, ἢ. ΔΙΑΓΜΟΥ π. μέτρ. ἐν Hultsch script. metr. gr. I, σ. 580.
 εὐθυμέτρως. ΙΩ. ΝΟΜΙΚΟΣ ἐν Annu. etc. IX, σ. 95.
 εὐθυμοποιὸν φάρμακον. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 158, 10. εὐθυμοπ. φῶς
 246, 27. εὐθ. ἀνάψυξις 301, 2. εὐθ. παράκλησις 302, 8. Ξ. Λ.
 εὐθυφορά (;), ἢ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 908. Ξ. Stallb.
 εὐθυφορικαὶ ὁδοί. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 195, 17. Ξ. Λ.
 εὐΐδε (= εἶδε, εἶδε). ΕΠΙΓΡ. Αἰολ. Αἰγύπτου ἔμμετρ. CIG 4725.
 Ἄποτελεῖ δ' ἐκεῖ ἐν τῷ στίχῳ ἡ λέξις δάκτυλον. — Καὶ παρὰ τῇ Σαπφῶϊ
 (ἀποσπ. 2, 1) καὶ τῷ Ὀμήρῳ δέχονται τινες τὴν γραφὴν ταύτην. Ἴδε
 G. Meyer griech. Gram. σ. 213.

εὐκαρπῶ, ὤ· ποιῶ εὐκαρπον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 729. ἔ. ΜΙ.

εὐκατασκευάστως. ΣΧΟΛ. Εὐρ. Ἐκ. σ. 1265.

εὐκολοστάλακτος, 2. «καὶ γὰρ εὐκολοστάλακτος (εἰς δάκρυα δηλ.) τῶν γυναικῶν ἢ φύσις. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 415. ἔ. ΜΑΥΡ.

Γεφυκονομειόντων (= ὤκονομηκῶτων). ΕΠΙΓΡ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 2. Οὕτω ὡς παρακεῖμ. μετοχῆς ἐξεδέεατο τὸν τύπον τοῦτον ὁ ἐκδότης P. Foucart ἐν σελ. 22. Ἐγὼ ἐπέχω.

εὐλαβοτρόπως. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 1087, fol. 162 r°.»

εὐλοχία Δωρίδος· ἢ καλὴ γέννα τῆς Δωρίδος, αἱ Νηρηίδες δηλαδή· ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄνδρου. Ross Inscr. gr. ined. II, 96. Πρὸλ. Kaib. epigr. gr. 443.

εὐλύτῃσι, ἢ· «τοῖς ἐπακολουθήσασι τόκοις μέχρι τῆς εὐλυτῆσεως.» ΕΠΙΓΡ. Ἐρέσου. Wood, Discov. etc. Append. 6, N° 5. — Τὸ εὐλυτῶ καὶ ἢ εὐλύτῃσις ἦσαν ἐν τοῖς Βυζαντ. χρόνοις εἰς χρῆσιν ἐν σημασίᾳ τινὶ ἀναλόγῳ, ὁπόθεν καὶ τὰ σημερινὰ ἡμῶν γλυτῶνω καὶ γλυτῶμός. Ἄλλὰ τὸ εὐλύτῃσις, ὅν ὡς ἐκ τινος εὐλυτέω, φαίνεται μοι κάλλιον ἐσχηματισμένον. Ἴδε καὶ διευλυτῶ.

εὐμεταπτῶτως. ΑΡΡΙΑΝ. Ἐπικτ. διατρ. Β, 22, 8. ἔ. ΚΟΡΑΨ.

εὐμετάστρεπτος, 2. ΣΧΟΛ. εἰς Ἴλ. Ο, 203.

εὐμέτρητος, 2. ΣΩΦΡΟΝ. ἸΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 461.

εὐμορροσύνη, ἢ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 648. ἔ. ΜΑΥΡ.

εὐνουχικὸν παιδάριον. ΙΑ. ΓΕΝΕΣ. σ. 23, 8. ἔ. Β.

εὐομιλῖαι, αἱ. facetiæ. CHARIS. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 33, 12. 549, 10.

εὐπαραγῶγος. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 223.

εὐπαρακλήτως. Ν. ΧΩΝ. σ. 385, 6. ἔ. Β.

εὐπέπαντος καρπός. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 89. τ. Β, σ. 124. 195. ἔ. ΜΙΛ.

* εὐποσία, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλβίας. Struve ἐν φυλλαδίῳ ῥωσσιστὶ γεγραμμένῳ καὶ δημοσιευθ. τῷ 1866 ἐν σελ. 26-7, ἐνθα τὰ· «ὁ δεῖνα ἱερατεύσας (ἀνέθηκεν) ὑπὲρ τῆς πόλεως εὐποσίας καὶ εἰρήνης καὶ τῆς ἑαυτοῦ ὑγείας χαριστήριον.» Ἐν δὲ ἐπιγρ. Ἱεραπόλεως CIG 3858 ἀναγινώσκομεν· «ἱερεὺς Σεβαστῆς Εὐποσίας» καὶ ἐν 3906, b: «θεάν Εὐποσίαν, ἢ· Εὐποσίαν.» ἐνθα νοητέα πάντως Αὐγοῦστά τις τῶν Ῥωμαίων θελαῖς τιμαῖς τιμηθεῖσα, ταῖς τῆς Δήμητρος. Ἐν δὲ ἐπιγρ. Κυζίκου CIG 3690 τὸ Εὐποσία εἶναι ὄνομα ἀπλῶς θνητῆς γυναικός, καὶ κεῖνται μὲν ἀμφοτέροι αἱ λέξεις αὗται ἐν τοῖς Λεξικοῖς, ἀλλ' οὐδαμοῦ, ὅσον ἡεῦρω, παρα-

τίθεται ἡ γραφή εὐποσία ἐπὶ τῆς σημασίας τῆς εὐδοσίας, ἥτοι τῆς καλῆς βοσκῆς ἢ εὐκαρπίας ἢ εὐθηνείας, ὅπως ἐν τῇ ἐπιγραφῇ τῆς Ὀλβίας. Δι' ὃ καὶ ἔγραψα τὸ βραχὺ τοῦτο ἄρθρον. Ἴδε δὲ καὶ τὰς ἐξῆς δύο λέξεις.

εὐποσιάρχης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης. CIG 3385. — Ἔτι ἐν ΕΠΙΓΡ. Τόμωσ ἐν Νεᾷ Πανδώρα, φύλ. τῆς 1 Ἰουνίου 1868. Ἐπιθὶ τὰ ἐκεῖ σημειωθέντα μοι. Ἴδε καὶ τὴν ἐξῆς λέξιν.

εὐποσιαρχήσαντα τὸν δαίνα. ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθραίας. L. et W. 53. — Ἡ σημασία τῆς λέξεως οὐ μάλα σαφής. Ἐπιθὶ τὰ τοῦ Keil, εἰκοτολογοῦντος ἐν Philologus XVI, σ. 25, καὶ τὰ τοῦ Struve ἐν τῷ ἀνωτέρῳ παρατεθειμένῳ φυλλαδίῳ.

εὐπρόδοτος, 2. ΦΩΤ. ἐπιστ. ριε'. σ. 439. ἔ. Ἰω. Βαλ.

εὐπροσδόκητος, 2. ΘΕΟΔΩΡ. ΑΝΔΙΑ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 140, σ. 444.

εὐπρόχειρος, 2. ΑΝΩΝ. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 270.

Εὐριπιώτης, ὁ. Εὐριπιωτικός, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 27, 25. 28, 20. 29, 2, 11. — 29, 5. ἔ. Α. — ἔτι ἐν ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. ΜΙΧ. ΠΑΛΑΙΟΛ. ἐν τόμ. 161 τῆς Ρα. gr. τοῦ ΜΙ. σ. 1034.

ἐϋρ(ῖ)έκτης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 54.

εὐσαβεί (—εὐσεβοίη). ῥ. ἐγκλ. εὐκτ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1882, σ. 336.

εὐστατοῦσα βασιλεία. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. Rev. arch. 1866, σ. 774.

εὐστιχίη, ἢ καλὴ στιχουργία. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ῥώμης. Kaib. epigr. gr. 618.

εὐστόμφαστος σαρκασμός. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 190. ἔ. Mil.

εὐστόργως. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 235. ἔ. Mil.

εὐστυφέλικτος ψάμαθος. Μ. ΠΛΑΝ. μετάφρ. Βοηθίου, ἔ. Bétant, σ. 29.

εὐσυναίσθητον ὁ ἐλέφας. ΑΡΙΣΤΟΤ. Ζ. Ιστ. Θ, 33. Οὕτω τὰ ἄριστα τῶν χειρογρ. ἀντὶ εὐαίσθητον. Ἴδε Ο. Keller ἐν ἐκδ. τοῦ Rev. natural. script. Gr. I, σ. XXIII.

εὐσχημονίζω· διατηρῶ τινα εὐσχήμονα, περὶ τὴν ἐνδυμασίαν ἴσως. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 43. Ἴδε καὶ 66: «τρέφων Εὐφρόνιον καὶ εὐσχημονίζων.» Ἴδε καὶ τὸ ἐξῆς.

εὐσχημονισμός, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 43: «εἰ χρεῖαν ἔχοισαν Σωσίειος ἢ Σωσῶ τροφᾶς ἢ εὐσχημονισμοῦ.»

εὐσχόλως. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ἔ. ΜΙ. τ. 136, σ. 320.

εὐτάλαντος ζυγοστάτης. Γ. ΠΙΣΙΑ. Ἐξάμ. σ. 206.

εὐτελιστής, ὁ. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακ. XXIV, 6. ἔ. Sauppe.

εὐτευκτος, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σμύρνης. Roehl sched. epigr. (Berol. 1876) σ. 2.

εὐτός, 3. «ἦν δὲ εὐτὸν θύη ἢ πόλις.» ΕΠΙΓΡ. Μιλῆτου. Rev. arch. 1874, σ. 106. — Πιθανῶς ἐκ τοῦ εὐω ῥήματος, τοῦ σημαίνοντος φλέγω, καίω.

εὐποληψία, ἢ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 11. 989. ἔ. Wg.

εὐυπονότητον, τὸ, τῆς ἀλληγορίας. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1521, 12.

εὐφημητήριος λόγος. Κ. ΑΚΡΟΠΟΛ. σ. 885. ἔ. Μι. — εὐφημητήρια στέμματα. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. ἔ. Ἄνδρον. Δημητρακοπ. σ. 42.

εὐφήμισμα, τό. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. πολ. Ζ, 5, 2.

εὐφημολογία, ἢ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 155 v°.»

Εὐφρανέριαι Διοσαταδουρισται οἱ σὺν Ἀθηναίῳ Κνιδίῳ. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. Arch. 1864, II, σ. 462.

Εὐφρονέριαι καὶ Θάλειαι Κορύθαντες. ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Rev. arch. 1877, (Féng.) σ. 128.

Εὐφρονισταί, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. καὶ βιβλ. Σμύρν. 1875, σελ. 107.

εὐχαρίη, ἢ (=εὐχαριστία). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Πατρῶν, τῶν μ. Χρ. χρόνων. Ἀθῆν. τ. Ζ, σ. 210.

εὐχαριστική· εἶδος ἐπιστολῶν. [ΛΙΒΑΝΙΟΥ] ἐπιστ. χαρακτ. ἐν Jahrb. f. klas. Philol. 1868, σ. 552 κ. ἔξ. — εὐχαριστικὴ ὑπομονή. ΣΤΕΦ. διάκον. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1165. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ ἐπίρρημα εὐχαριστικῶς κεῖται ἐκ τοῦ Φίλωνος.

εὐχυμίζω. ἐνεργ. διαθ. ΣΩΦΡΟΝ. ἐν Mai Spicil. Rom. τ. III, σ. 25.

εὐχύμως. ΡΟΥΦ. ΕΦΕΣ. σ. 125. ἔ. Ruelle.

Εὐώνιος, ὁ ὄνομα μηνός. ΕΠΙΓΡ. Ἄλου τῆς Θεσσαλίας. Rev. arch. 1876, σ. 256.

εὐωχιαστικός, 3. «Ἰανὸν κήνουλον (caenulum) οἶον εὐωχιαστικόν.» ΙΩ. ΛΥΔ. π. μην. 4, 1. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ εὐωχιαστικός κεῖται ἐκ Γλωσσαρίου, μεθ' ἑρμηνείας epulatorius.

* ἐφαίρειν. ἐνεργητ. — ἐφαίρειθεῖς. παθητ. — ἐφελέσθων. μέσως. Πασῶν τούτων τῶν διαθέσεων παραδείγματα εὑρῆνται ἐν ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 167. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τῆς μέσης καὶ τῆς παθ. σημασίας ὑπάρχουσι παραδείγματα.

ἐφαπλωτέον. ΣΩΦ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΓ. σ. 205.

ἐφαρμόδιος, 2. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 1281. ἔ. Μι.

ἐφάρμοστος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 584, 17. 685, 6. ξ. Β.

ἐφεξαμερής, 2. ΝΙΚΟΜ. Ἀριθμ. Α, 23. σ. 72. ξ. Hoche.

ἐφεξκαιδέκατος, 3. (=ἐφεκκαίδ.) ΑΝΩΝ. ἐν Vincent, Notices sur div. manusc. de musique. 1847, σ. 292.

ἐφεπομένως. ΜΑΞΙΜ. ὁμολογ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 91, σ. 1197.

ἐφερηγνευτέον. «ΜΙΧ. ΨΕΛ. Cod. Par. 1277, fol. 246 v°.»

Ἐφεσηίς, ἡ ἑορτὴ ἢ πανήγυρις τῶν Ἐφεσίων καὶ χρονολογικὴ ἐποχή, ὡς Ὀλυμπιάς, Πυθιάς, Παναθηναϊκῆ. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. VI, N° 8. Πρὸλ. N° 18.

ἐφετικοὶ ἀγῶνες· οἱ κατ' Ἐφесιν γινόμενοι ἐν δικαστηρίοις. ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. τ. 1, σ. 450. Αὐτόθι· «κατὰ τὸ ἐφετικὸν σχῆμα δικάζων.»

* ἐφετός, 3. «ὁ βάρβαρος οὐκ ἀνήνετο· τούναντιον μὲν οὖν καὶ ἐφετὸν εἶναι ἔφασκε τοῖς κεκτημένοις τοὺς σφετέρους δούλους ἢ βούλονται μετέναι». ΑΓΑΘ. ἱστορ. Β, 7. σ. 78, 20. ξ. Β.— Δὲν ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ ἢ ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ σημασία τοῦ συγχωρητοῦ, ἐπιτετραμμένου, permissi.

ἐφευρεσιλογέω, ὦ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 48.

ἐφημερήσιον σιτηρέσιον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 888. ξ. ΜΙ.

ἐφθημιμερικὸν μέτρον, τὸ καὶ παροιμιακόν. ΤΡΙΧΑΣ ἐν Script. metr. gr. ed. Westphal I, σ. 278.

ἐφιλαρύνω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 147, 3. ξ. Λ.

ἐπιορκεῖν (=ἐπιορκεῖν). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 407.— Ἄνδανίας. L. et F. 326 a, σ. 6.

ἐφ' ἴσῃ καὶ ὁμοίᾳ. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. 1. 2. 9. 10. 19. 21. 22.

ἐφόμειος ὢν τοῦ μετεχομένου ὁ μετέχων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 880. ξ. ΜΙ.

ἐφορκος, 2. (=ἐπιόρκος). ΕΦΡ. σ. 1982. 5044. 9175.

ἐφυποκλίνομαι, «ὅπως οἱ βάρβαροι νικηθέντες ἐφυποκλιθεῖεν» (εἰ ὀρθὴ ἢ γραφή). ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρὰ ΡΙΔ, προοιμ.

ἐχέπαμον γένος ἐν τῇ ἱστίᾳ τὸ ἔχον νόμιμον δικαίωμα κληρονομίας. ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. ΓΡΑΜ. ξ. Ἴω. Οἰκ. σ. 123.— Πρὸλ. τὰ ἐκ τοῦ Ἡσυχίου ἐπιπαματις καὶ πάμωχος καὶ τὸ ἐκ τοῦ Πολυδεύκου ἐστιοπάμων, καὶ τὸ κύριον Ἐοπάμων.

* ἐχέτωρ, ὁ. Ἡ λέξις αὕτη κεῖται μὲν ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ ΣΧΟΛ. τοῦ ΟΜΗΡΟΥ εἰς Ἴλ. Ω, 272, ὡς πλασθεῖσα χάριν τῆς ἐτυμολογίας τοῦ ὀνόματος Ἐκτωρ. Ἄλλ' εὔρηται καὶ ἐν τοῖς ΣΧΟΛ. τοῦ ΔΥΚΟΥ. σ.

100 τό· «αὔται γάρ [αἱ ἀγκυραὶ] καὶ ἐχέτορες καὶ φύλακες εἰσι τοῦ σάλου τῆς θαλάσσης καὶ τῆς πλημμυρίδος.» Ταῦτα δ' ἐγράφησαν ὑπὸ τοῦ σχολιαστοῦ πρὸς ἐρμηνείαν τῶν τοῦ Λυκόφρονος «ἐκτορας πλημμυρίδος.»

* ἐχίνια, (τά;). «ἱππικός κεκρύφαλος, ἐχίνια.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIG 150. ἐπὶ Ἐρ. Ἀρχ. β'. περ. 429.—Ὁ Βασκὴ ἐξέλαβε τὸ ἐχίνια ὡς ταῦτὸ τοῖς ἐχίνοις τοῖς παρὰ Πολυδεύκει 1, 184, καὶ οἱ ἐκδότης τοῦ ΘΣ φαίνονται πως ἀποδεξάμενοι τοῦτο· ἀλλ' ἐγὼ μέγας ἀμφιβάλλων ὑποθέτω τὴν λέξ. σύνθετον ἐκ τοῦ ἔχειν καὶ ἡνία. Τὴν ἀνέγραψα δὲ ἐν ταῦθα καὶ περ περιειλημμένην ἤδη ἐν τῷ ΘΣ, ἐπειδὴ ἡ γραφὴ αὐτῆς ἐδεδαιώθη καὶ ἐκ τοῦ ἐν τῇ Ἀρχ. Ἐρ. λίθου.

ἐχθέμειν (= ἐκθεῖναι). Ἰδε ἐξήμειν.

ἐχθος (= ἐκτός). ΕΠΙΓΡ. Λοκρικὴ Οἰανθείας. Ἐ. Ἰω. Οἶκον.

ἐχθρολέων, δ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. Bul. d. Inst. di Roma 1861. σ. 140.—Ἐσχημάτισται μὲν ἡ λέξ. κατὰ τὰ ἐχθροδαίμων, ἐχθρόθεος, ἐχθρόκοσμος, οὐχὶ δὲ ὁμοία σημασία· ἐχθρὸς τῷ δαίμονι, τῷ θεῷ, τῷ κόσμῳ, ἀλλὰ δηλοῖ ἐχθρὸν λέοντα, ὡς ἡ συνέχεια τοῦ νοήματος ἐν τῷ στίχῳ ἀπαιτεῖ.

ἐχωνοι (= ἐχωντι, ἐχωσι.) ὑπκτ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1568.

Ἐωανατολεύς, δ. προσηγορία τοῦ θεοῦ. Θ. Λαεκ. σ. 766. Ἐ. Μι.

ἔωντι (= ὦσιν.) ὑπκτ. τοῦ εἰμί. ΑΡΧΙΜ. Ἐ. Heib. τ. 2, σ. 148, 23. 24. κ. συχν.—ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. CIG 2556, σ. 14.—Ῥόδου. CIG b, 2525 σ. 55.

ἔωσας (= εἰούσης, οὔσης) μτχ. γεν. πτώσ. ἀριθ. ἐν. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. CIG 2556, σ. 24.—Θεσπιῶν. Ἀθην. τ. Ζ, σ. 286—7. Πρβλ. καὶ ἰώσας.

Z

ζᾱ, ἦ. (= γᾱ, γῆ). «ἀπὸ τᾶ ζᾱ» (= ἀπὸ τῆς γῆς). «ἔος τὰ ζᾱ» (= ἐκ τῆς γῆς). Επιγρ. Ἰδαλίου Κύπρου. Cau. 118, c. 8. 17. 24. 30.

* Ζάκορον Ἐρινύων γυναικάριον. Ν. Χων. σ. 759, 8. ε. Β. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον κατ' ἄρσ. καὶ θηλ. γέν. εὐρηται ἡ λέξις Ζάκορος. Πρὸς. καὶ πρόσπολον ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

ζάμαχλος ὁ λίαν πόρνος. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 263.

ζαμίαυ (= ζαμίας). γεν. πτ. ἄρ. ἐν. Επιγρ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ζαμιουργία, ἦ. (= δαμιουργία). Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

ζαμιουργός, ὁ. (= δαμιουργός). Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47.

ζᾱμος, ὁ. (= δᾱμος). Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47.

ζαράγος ὁ γαστρίμαργος. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 263.

ζέ (= δέ). Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47. Αὐτόθι καὶ οὐ ζέ = οὐδέ. *Ετι 1880, σ. 66.

ζευγολογέω, ὦ. εἰσπράττω φόρον τῶν γεωργικῶν ζευγῶν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 106, 30. ε. Α.

ζευγῶχος, ὁ (= ζευγούχος). Επιγρ. Ἐρμιόνης L. et F. 159 h.

ζευξιμοιχεία, ἦ. «οἰκονομίαν οὖν (ἐκκλησιαστικὴν) τὴν ζευξιμοιχείαν δογματίζουσιν· ἐπὶ τῶν βασιλέων τοὺς θελοὺς νόμους μὴ κρατεῖν διορίζονται.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1017. ε. ΜΓ.

ζηλοπαθής, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 83 r°.»

ζηλοτύπησις, ἦ. «ΑΝΩΝ. εἰς τ. ψαλμ. Cod. Par. 371 A, fol. 169 r°.»

ζηλοτυποειδής, 2. «ΩΡΙΓ. Cod. Coisl. 17, fol. 96 r°.»

Ζημιατική άγωγή.....

Ζηναχαϊκή κάμινος. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. έν Idel. phys. etc. II, σ. 236.

Ζητηματικός, 3. ΠΡΟΛΕΓΟΜ. τής Πλάτ. φιλοσοφ. IZ, σ. 212. ξ. Herm.

Ζι (= Δι, Διί). ΕΠΙΓΡ. Όλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47. — Πρόβλ. τὸ νῦν ὄνομα ὄρους έν Νάξῳ· ὁ Ζιᾶς. Ἴσως καὶ ὁ Ὀζιᾶς τής Ἀττικῆς, ὁ πάλαι Πάρνης, δέν εἶναι ἄλλο εἰμὴ Ζιᾶς (= Δίας) μετὰ τοῦ ἄρθρου συγχωνευθεῖς, καθὼς λέγομεν τὸν ὁδεῖνα ἤδη ἀπ' αἰῶνων (ἴδε Κ. Πορφυρογ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 18, 15. ξ. Β.) καὶ καθὼς (ἄπιστον εἰπεῖν!) ἤκουσα έν τῇ πατρίδι μου λεγόμενον τὸν ὁθεό(ν), ὅχι ὅμως πάντοτε, καὶ ὑπὸ πάντων, ἀλλ' ἐνίοτε μόνον καὶ μᾶλλον ὑπὸ παιδίων.

Ζίκαϊα, τά. (= δίκαια). ΕΠΙΓΡ. Όλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47 Ἐτι 1880, σ. 66.

Ζίφριον τό. (= δίφριον· διπλοῦν). «Ζίφριον ἀποτινέτω.» ΕΠΙΓΡ. Όλυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 67.

Ζυγοκλεπτῆσαντες· εἰς τὸ ζύγισμα κλέψαντες. ΙΟΥΣΤ. νεαρά ΡΜΗ, 2.

Ζυγοτάλαντα, τά. Κ. ΜΑΝΑΣ. έν Annu. etc. IX, σ. 48.

Ζυτηρά, ἡ πρόσοδος ἢ ἀπὸ τοῦ ζύτου = ζύθου. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. έν Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

Ζώγρημα, τό. Ν. ΧΩΝ. σ. 386, 19. ξ. Β.

Ζωνοκρανοληγοτροπεύς ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 769. ξ. Μι.

Ζωογραφίαι τυποεῖδεϊς. ΣΙΒΥΛ. ΧΡ. Γ, 589.

Ζωοθυτοκαρδηπατοσκόπος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

Ζωοκέφαλος, 2. ΥΠΟΘ. Τ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. έν τῇ ὑπὸ Ludwich ἐκδ. τοῦ Μαξίμου καὶ τοῦ Ἄμμωνος σελ. 111.

Ζωοκοίμητος μετάθεσις (ἢ τής Παναγίας). ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 349. ξ. Μι.

Ζωομύριστον εὖλον ὁ σταυρός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1765. ξ. Μι.

Ζωοσταγῆς βότρυς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 721. ξ. Μι.

Ζωρούαι, αἰ· πιθανῶς αὐλακες ἢ τάφροι δι' ἀπορρόην τῶν ὑδάτων. ΕΠΙΓΡ. Τροίζηνος. L. et F. 157 a. Τρις ἐκεῖ ἢ λέξις ἀπαντᾷ.

Η

η. κατάλ. γεν. πτώσ. ἀρσενικῶν ὀνομάτων κυρίων τε καὶ προσηγορικῶν τῆς α' κλίσ. «Πολυδεύκη, Εὐαγένη, Ἑρμογένη.» Επιγρ. Λεσόα ἐν Δήλῳ. Lebas Inscr. fasc. V, N° 191.—Ὁ Ahrens (2, 510) παρεδέχθη τὴν κατάλ. ταύτην, ὡς καὶ ὁ Wald (Addit. 24), ὁ δὲ G. Meyer (Griech. Gram. § 337) ὄχι. Ἄλλὰ πλὴν τοῦ ὅτι εὐρηταὶ συχνὰ ἐν ἐπιτυμῶ. ἐπιγρ. τῶν παλαιωτάτων Χριστιαν. χρόνων, ὅσον Επιγρ. ἐπιτυμῶ. Ἄττικ. ἐκδ. Σ. Α. Κουμαν. ἀρ. 3553, 3555 β, 3557, 3596, ἐνθα τὰ οἰκέτη, Ἐπιφάνη, Ἑρμῆ, Πασικράτη, ἀνεγνώσθη καὶ ἐν ἐπιγρ. τῆς ἐν Λιδύῃ Κωνσταντίνης τοῦ ἔτους 170 μ. Χρ. τό· πρεσβευτῆ. SIG 5366. Πρόλ. ἐπὶ τὸν ἀρ. 1652 τῶν ἐμῶν ἐπιτυμῶ. Ἄττικ. Ἐπιγρ. μετὰ τῆς αὐτόθι σημειώσεως. Ἀνέγνων δὲ καὶ ἐσχάτως ἐν ἐπιγρ. τὸ Ἄγαθοκλή.

ἦ (=εἶ, ἴσως δὲ κείται καὶ ἀντὶ τοῦ αἶ). «ἦ δὲ κα μὲ ἀποδώει.» Επιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 462.—«ἦ δὲ κά τις πράττη.» SIG 1569 a.—«ἦ δὲ κά τις ἀντιποιήτοι.» Επιγρ. Λεσθαδείας. Ἄθην. τ. Θ, σ. 362.—Συχνάκις καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς Δωδώνης, ταῖς ἐν τῷ συγγράμματι τοῦ Κ. Καραπάνου, ὅσον ἀρ. 20: ἦ λῶτον καὶ ἀμεινον. ἀρ. 15: ἦ αὐτὸς πέπαμένος τὰν ἐ πόλι οἰκίαν. . . βέλτιόν μοι εἶη. Ὅρα καὶ τοὺς ἀρ. 8, 11, 14, 18, 24. Παρατηρῶ δὲ, ὅτι ὁ Bücheler μετεκδοὺς (ἐν τῷ Index scholar. univers. Bon. 1878-9, σ. 3) δύο ἐκ τούτων τῶν Δωδωναίων ἐπιγραφῶν, περιέσπασε τὸ φωνῆεν τοῦτο οὕτω· ἦ, μὲ πόσον δὲ δίκαιον, ἀφίνω νὰ κρῖνωσιν ἄλλοι.

ἦάν. (=εἰάν, ἐάν). Επιγρ. Ὀλυμῶν Καρίας. L. et W. 331.

ἦατος, ου, ὁ· μὴν ἐν Ἡρακλείᾳ τῇ παρὰ τὰς Θερμοπύλας, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἰλαίῳ. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 230.

ἦβάζων. μτχ. CHANIS. exc. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 542, 12.

ἦγαπημενώτερον οὐδὲν ἄλλο ἢ κτλ. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 11.

ἡγεμονάρχης, β. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 679. ε. Β.

ἡγητικός, 3. «εἰς μικρὸν μέρος τοῦ διαλόγου βλέψασαν, καὶ εἰς ἀπορητικόν, οὐχ ἡγητικόν.» Πρόκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 483. ε. Stallb.

ἡγουμενικός, 3. Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 256, 17. ε. Α.

ἡγραμμέναν (= ἐγγεγραμμένην;) Επιγρ. Κρήτης. Gau. 45. Παραβλήθη τὸ ἐν τῇ παναρχαῖα Ἥλαια ἐπιγρ. τοῦ CIG 11: ἔγραμμένοι, ὅπερ ὁ μὲν Bæckh μετέγραψεν ἔγραμμένω, τινὲς δὲ μεταγράφουσιν ἡγγραμμένω. Ἴδε G. Mayer griech. Gram. σ. 411, σημ. 1.

ἡγυς (= αἴγους, ἀντί· αἰεῖν). Επιγρ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569. Τοιαῦτα δοτικά τριτοκλίτων ἀπαντῶσι πολλὰ ἐν Βοιωτικαῖς, Φωκικαῖς, Λοκρικαῖς καὶ ἄλλαις Δωρικαῖς ἢ Αἰολικαῖς ἐπιγραφαῖς, ὄσον· ἀγώνοις, ἀρχόντοισι, ἀσινέοις, εἰσαγαγόντοισι, ἐντυχανόντοισι, μειδόνοις, ὄντοισι, πωλεδόντοισι. — Ἐπι· ἀνδροῖσι τρῖοις, ἐτέοις τρῖοις ἱερέοις (= ἱερεῦσιν)· ταῦτα παρὰ τῷ W. et F. 24. 29. 31. 58. 89. 167. 407· ἐνθα καὶ τὸ τεθνακό τοις. (παρ' Ἰππώνακτι δὲ ἐν 51 ἀποσπάσματι εὔρηται «σὺν τρῖοισι μάρτυροισιν».) ἐπι· ἐπαγγελλόντοισι, νικεδόντοισι (= νικῶσι) Επιγρ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 375. Αὐτόθι σ. 404 εὔρηται τὸ τινοῖς=τισίν. Ἐν μᾶ δὲ μόνῃ Μεσσηνιακῇ τῆς Ἀνδανίας ἐπιγραφῇ εὔρηται τὰ ἐξῆς· εὐσεδέοις, ἐπικατασταθέντοισι, ἐπιτελούντοισι, ἐγλογευδόντοισι, δοκιμασθέντοισι, πάντοισι, πλειδόντοισι, καὶ εἶναι ἐκεῖ ἢ κατὰ λ. αὕτη κανονικῇ. Ἴδε L. et F. 326, α. Ἐν δὲ ἐπιγρ. Φιγαλείας τῆς Ἀρκαδικῆς πόλεως παρὰ L. et F. 328 α εὔρηται τὰ· Φιαλέοις, πολέοις (= Φιαλεῦσιν, πόλεσιν). Οὕτω Φωκέοις παρὰ W. et F. 212, οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλικῇ παρὰ Rang. Ant. hel. 692 τὰ Μελιταίοις, Πηρέοις (= Μελιταιεῦσιν, Πηρεῦσιν) ἐνθα ἄλλως κεῖνται αἱ ὀρθαὶ πτώσεις Μελιταιεῖς Πηρεῖς. Ἐν ἐπιγρ. δὲ Ὑπάτης εὔρηται τὸ Αἰνιάνοις. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 442, ἐπι τὸ Χαλείοις ἐν ἐπιγρ. Ναυπάκτου· Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. ε. Ἴω. Οἰκ. ἐν δὲ Κρητικῇ τῶν Ἀπαραιῶν ἐπιγρ. ἐν Bul. de cor. hel. III, σ. 425 ἀνεγνώσθη τὸ λιμένοις, ἱερομναμόνοισι δὲ ἐν ἐπιγρ. Ταυρομενίου Σικελίας CIG 5640. Ῥητέον δὲ ἐν τέλει, ὅτι ἤδη ὁ παλαιὸς γραμματικὸς Ἀριστοφάνης (παρ' Εὐσταθίω εἰς Ἴλ. σ. 279, 38) ἐμνημόνευσε ταύτης τῆς καταλήξεως ὡς Αἰτωλικῆς καὶ παρέθηκε παραδείγματα τὰ γερόντοισι, παθημάτοισι.

ἡδύμορος, 2. E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868. (ἀμάρτ.)

ἡδυπνοίς, ἴδος, ἢ· φυτόν, εἶδος κичωρίου. PLIN. h. n. XX, 31.

ἡδυτερπής, 2. «Θ. Στογδ. Cod. Coisl. 94, fol. 216 v°.»

ἡδυσθόγγως. ΓΙΣΑ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 139, σ. 146.

ἡδύφλεψ πούς. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Α, σ. 375. Ἐ. ΜΙΙ.

ἡδύχρηστος, 2. ΙΟΥΛ. ΠΟΛΥΔ. ἐρμηνεύμ. κ. καθημερ. ὀμιλ. Ἐ. Βου-
cherie, σ. 188.

* ἡί (= αεί, αεί.) ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἰ. Αθην. Θ, σ. 362. Δις ἐκεῖ ἡ
γραφὴ αὕτη, καὶ παρενόησε μὲν αὐτὴν ὁ ἐκδότης, τὸ δὲ ὀρθὸν εἶπεν ὁ
Γ. Ν. Χατζιδάκης ὕστερον ἐν Ἰ. Αθην. Ι, σ. 81. Ἄλλως δὲ μνημο-
νεύουσι τῆς γραφῆς ταύτης καὶ οἱ παλαιοὶ γραμματικοί. — Ἰδε τὸν ΘΣ ἐν
ἄρθρῳ αεί.

ἡι. κατάληξ. ὀνομαστ. πῶσ. θηλυκῶν ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ ἡ (πρόλ. τὸ
ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄρθρον ωι·) εὑρεταὶ ἐν ΕΠΙΓΡ. Πάρου, οἶον Θεο-
τίμηι, Βυλ. de cog. hel. IV, σ. 285. Αὐτόθι σ. 286: ἡ βουλήι (τρὶς
οὕτω). Αὐτόθι σ. 287: Ἰ. Αρχίππηι. Ἔτι ἐν ἐπιγρ. ἀγνώστου προε-
λεύσεως, τῇ ἐν CIA III, 2, 2405 a, τὰ Δαμασκηνήι χρηστήι. — Οὐ
πρὸ πολλοῦ δὲ ἀνέγνων ἐγὼ καὶ ἐν χαρτίνῳ ἐκμάγματι ἐπιγρ. ἐμμέτρου
ἐπιτυμβίας τῶν Ῥωμαϊκῶν χρόνων τὰ Ἐμπης κάτθανεν ὀπλοτέρηι,
καὶ τὰ (Περσεφέ)νης δώματ' ἀμειψαμένηι.

ἡλιακῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Τίμ. σ. 12. Ἐ. Βασιλ.

ἡλιοποιός, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1769, 51.

ἡλιθίωναι, αἰ· ἐπίθ. Ἰ. Ερινύων. ΕΠΙΓΡ. ἐμμετρ. Ἰ. Αττικῆς. Ἰ. Εφ. Ἰ. Αρχ.
β'. περ. 405.

ἡλιοακτινόμορφος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 37, fol. 137 v°.»

ἡλιοδόλως. «ΑΝΩΝ. εἰς Λουκᾶν. Cod. Coisl. 110, fol. 49 v°.»

ἡλιογέννητος κόρη. Ἰ. Ακρίτου ἔπος Ἐ. Μηλιαρ. c. 2984. κοράσιον
ἡλιογέννητον. ΛΥΒ. κ. Ροδ. c. 1716 Ἐ. Wf. — Ὑπάρχει ἐν τοῖς
μυθιστορήμασι τούτοις καὶ μετοχὴ ἡλιογεννημένος, λ. χ. ἐν Φλωρ. κ.
Πλ. Φλ. c. 775. Ἐ. Μαυρ.

ἡλιοδόρομος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Coisl. 394, fol. 1 v°.»

ἡλιοκαλλίς, ἴδος, ἡ ἕτερον ὄνομα τοῦ ἄνθους, ὃ καλεῖται ἡλιανθές.

PLIN. h. n. XXIV, 102.

ἡλιολαμπέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 52 r°.»

ἡλιονικήτωρ, ὁ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 769. Ἐ. ΜΙ.

ἡλιόπαις, ὁ. ΕΠΙΓΡ. ἐμμετρ. Ἰ. Ῥώμης τῶν πρώτων μ. Χ. αἰώνων.
CIG 9727. Κατὰ τὸν ἐκδ. = παῖς γεννηθεὶς τῇ ἡμέρᾳ τοῦ ἡλίου (Κυ-
ριακῇ). Ἰ. Ἄλλ' ἴσως ἐκληπτέον μάλλον ὡς κύρ. ὄνομα.

ἡλιοπρεπής, 2. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 211 v°.»

ἡλιόρατος, 2. «Π. ΤΟΥ ΑΓ. ΘΕΟΔΩΡΟΥ. Cod. Par. 1447, fol. 4 r°.»
ἡλιοσέληνοι λειψεις. «ΙΩ. ΓΖΕΤΖ. Ἄλληγορ. Ἰλ. Προλεγ. 980, σ. 56.
ed. Boisson.»

ἡλιοστάλακτος θρόνος. ΚΑΝΩΝ μέγας παρακλητικός εἰς τὴν Θεο-
τόκον.

ἡλιωνυμία, ἡ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 211 v°.»

ἡλουργικὴ τέχνη. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 470.

ἡλουργός, ὁ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 470.

ἡλωσις, ἡ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 658. ξ. Β.

ἡμαξευμένως. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 316. ξ. Μι.

ἡμεροδρόμας, ὁ. (=ἡμεροδρόμος). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg.
1879, σ. 139.

ἡμεροπευτής. λέξις διὰ τοῦ οἰοῦν εἰσαγομένη παρ' ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ.
Γ, 39 χάριν ἐτυμολογίας τοῦ ἡπεροπευτής, ὡς ἐκ τοῦ ἡμερος καὶ
δψ· ὁ διὰ ἡμέρου ὁπὸς ὑπαγόμενός τινα αἰμυλώτερον.

ἡμεροφαῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 536. ξ. Μι.

ἡμερ(ω)μός, ὁ. «ἐκλαίειν, ἡμερ(ω)μόν δὲν εἶχεν.» ΑΚΡΙΤ. ἔπος,
ξ. Μηλιαρ. σ. 2172.

ἡμην (=εἶμειν, εἶναι). ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel.
2477=Philol. IX, (1854), σ. 694.

ἡμιάστατον, τό· τρόπος τις ἢ σχῆμα λόγου. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. ΣΑΚ. ἐν
Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 469, 31.

ἡμιδῆξιον τρίμετρον δακτυλικόν. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. ΣΑΚ. ἐν Gram. Lat. ed.
Keil VI, σ. 514, 28. 544, 15.

ἡμιακατοστή, ἡ. (τόκος). ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. τ. 2. Supplem. σ. 254.

ἡμιακατοστιαῖοι τόκοι. ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. ἐνθα ἀνωτ.

ἡμιακφανής ἀστήρ. ΠΤΟΛ. μαθ. συντ. ξ. Halma, τ. 2, σ. 4.

ἡμιέργαστοι ὕλαι. ΓΑΛΗΝ. π. δογμ. Ἰπποκρ. καὶ Πλάτ. ξ. W. Müller
I, σ. 527.

ἡμικατάλυτοι ναοὶ τῶν εἰδώλων. ΖΩΝΑΡ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 462.

ἡμικόπη (;), ἡ. ΕΠΙΓΡ. ἀγγελοῦ. Comptes rendus de l'Acad. d. Inscr.
et Bel. Lettr. 1866, σ. 384. Φαίνεται δηλοῦσα ἡ λέξ. μέτρον τι, σύνθετος
οὔσα ἐκ τοῦ ἡμι καὶ κόπη = κύπη.

ἡμίνεκρος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 124. ξ. Mil. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ.
76, 13. 350, 7. ξ. Λ.

ἡμιόδελος, ὁ. (ἐκ τοῦ ἡμι καὶ ὁδελός = ἑβόλος). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. CIG 1690.

ἡμιολίως. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 208. ξ. Βασιλ.

ἡμίπηγυς, (ἐπίθ. ἢ οὐσιαστ;) «ΦΙΛΟΔΗΜ. . . . ξ. Gomperz.»

ἡμισίων (= ἡμιθέων). γεν. πληθ. πτώσ. ΑΛΚΜ. ἐν παρθενίῳ τῷ ἐκ παπύρου Αἰγυπτιακοῦ ἐκδοθέντι ὑπ' ἄλλων τε καὶ ὑπὸ Μ. Canini (1871) ἐν σ. 9.

ἡμισοαγκωνοειδεῖς κανόνες. ΒΙΤΑΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 58.

ἡμισσον, «τοῖ ἡμίσσοι» (= τῷ ἡμισσῷ = ἡμίσει). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e. — Δελφῶν W. et F. 126. 213. — ἡμισσον δὲ δι' ἐνὸς σίγμα εὔρηται ὀκτάκις ἐν ἐπιγρ. Τιθορέας. Ἐφ. Ἀρχ. 783-6. — Ἡ σημερινή παρ' ἡμῖν κοινὴ προφορὰ τῆς λέξεως, ὡς γνωστόν, εἶναι μισόν.

ἡμισυάρχης, ὁ. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2421, σ. 71. Traités d'astrologie judiciaire.» E. Mil.

ἡμισυάρχιον, τό. «Traités d'astrologie judiciaire.» E. Mil.

ἡμιταλαντιαῖος ἀγών. ΕΠΙΓΡ. Ἀφροδισιάδος. CIG 2810. — Κωζίκου. Αὐτόθι 3676.

ἡμιτέταρτον, τό. ὄνομα σταθμίου μολυδίνου, τὸ ὄγδοον μέρος τῆς μνάς. Schillbach ἐν An. d. Inst. di Roma, τ. XXXVII, N° 44-48, a.

ἡμιτρέγλυφος, ἡ. VITRUV. de archit. IV, 3, 7.

ἡμίτριτον, τό. ὄνομα σταθμίου μολυδίνου, τὸ ἕκτον μέρος τῆς μνάς. CIG 8535. — Εὔρηται ὕστερον καὶ ἄλλα σταθμῖα πολλά, οὕτως ἐπιγεγραμμένα, ὧν τινὰ καὶ ἐξεδόθησαν ἀλλαχού τε καὶ ἐν An. d. Inst. di Roma τ. XXXVII, N° 38-39 f.

ἡμιῦφής, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 862. 863. — Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ ἡμιῦφαντος.

ἡμιχίτων, ἐπίθ. «Π. τοῦ ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ἐν Act. SS. Bolland. Octob. τ. VIII, σ. 175.»

Ἡμιχριστοί (εἰσὶν) οἱ μὴ εἰκονίζοντες (ἀγίας εἰκόνας τοῦ Χριστοῦ καὶ ἄλλων ἀγίων). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 752. ξ. ΜΙ. ἐπι. Ἡμιχριστων ἀίρεσις. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβθ Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 328. ξ. ΜΙ.

ἡμιχώνη (;), ἡ. Comptes rend. de l'Acad. d. Inscr. et bel. lettr. 1866, σ. 383.

ἡμυσυ (= ἡμισυ). ΕΠΙΓΡ. Μεγάρων. L. et F. 25 a. — Φερῶν Θεσσαλίας. Αὐτόθι 1217 B. — Ἀθηνῶν (ἐν ψηφίσματι τοῦ ἐτ. 378 πρ. Χρ.) CIA II, 17. — Ἐπι Bul. de cor. hel. II, σ. 437.

ἦναι (=εἶναι). ἀπρμφ. τοῦ εἶναι. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ἦναι. κατάληξ. ἀπαρεμφ. ἐνεστ. χρόνου, ἀντί· εἰν. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e, ἐνθα δύο παραδείγματα· ἀπειθῆναι, κατυφρονῆναι. Πρὸλ. καὶ κυμερῆναι τὸ ἐκ τοῦ κυβερνάω.

ἦνη. λέξις πλασθεῖσα, ὡς φαίνεται, χάριν ἐτύμου τῆς ὑπῆνης, ἐν τῷ ἐξῆς χωρίῳ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀριστείδου (ἔκδ. Dind. σ. 646): «ὑπῆνη . . . ἀπὸ τοῦ ὑπεῖναι, ἦγουν ὑποκεῖσθαι τῷ γενεῖω, οἱ δὲ παρὰ τὸ ἴημι, οὗ ὁ μέλλων ἦσω, ἦνη, καὶ ὑπῆνη, παρὰ τὴν ἔσιν τῶν τριχῶν.» Τὴν δὲ τῶν νεωτέρων ἐτυμολογίαν τῆς ὑπῆνης ὄρα παρὰ Κουρτίῳ Griech. Etym. B'. ἔκδ. σ. 275.

ἦνται (=ῶσιν). «ὁ ἱερεὺς ἐπικρινέτω περὶ τῶν δραπετικῶν ὅσοι κα ἦνται ἐκ τῆς ἡμετέρας πόλιος.» ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας c. 83. ἔ. L. et F. 326 a. Ὁ Sauppe ἔμωσ ἐν τῇ αὐτοῦ ἔκδ. τῆς ἐπιγρ. ταύτης (Gotting. 1860) ἔγραψεν· ἦνται, καὶ ἐθεώρησε τὸν τύπον τοῦτον ἴσον τῷ ἔωνται, ἵνα ἢ τὸ ἦνται ὑποτακτικὴ τοῦ ἦμαι, κάθημαι. Δὲν συμφωνῶ. Πρὸλ. τὸ ἐφεξῆς ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄρθρον ἦται.

ἦντι. κατάληξ. ὑποτακτικῆς γ'. πληθ. προσ. ἐν τρισὶ ῥήμασι τῆς ἐξ Ἀνδανίας ΕΠΙΓΡ. L. et F. 326 a: προτιθῆντι, προγραφῆντι, κατασκευασθῆντι.

ἦπατοράγος λέων. Κ. ΜΑΝΑΣ. Β, 45. ἔ. Bois.

ἦρακλεωνῖται, οἱ· αἰρετικοὶ τινες. ΕΠΙΦΑΝ. ἐν προοίμ. τοῦ Κατὰ αἶρέσ. 6. 9. ἔ. Dind.

ἦρεμῶ, ῶ, «εἰς γῆν ἦλθεν ἠρεμωμένην, ἀκινδύνως πλέουσα.» ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. c. 20.

ἦροῖσταί, οἱ· ταῦτό τῷ κατωτέρω ἠρφασταί. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν, τοῦ α' πρὸ Χρ. αἰῶνος. CIA II, 630. Οὕτω καὶ ἐν ΕΠΙΓΡ. Χάλκης παρὰ τῷ Foucart ἐν Assoc. relig. σ. 230, ἀριθ. 49: Σωτηριασταὶ ἠροῖσταί, ἐν δὲ c. 233, ἀριθ. 56: ἠροεισταί.

* ἦρτημένως (=suspense, μετ' ἀμφιβολίας). ΣΥΝΤΑΓΜ. καν. τ. 3, σ. 626: ἀξιώσιν ὑμᾶς σαφῶς διαλαλῆσαι καὶ μήτε ἠρτημένως μήτε ἀμφιέδλως.—Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

ἠρώασσα, ἄ. ΕΠΙΓΡ. Δερριῶν Κρήτης. Rang. Ant. hel. 2477.

ἠρφασταί, οἱ· ἠρως ἦτοι νεκροῦ μακαρίτου λάτραι. ΕΠΙΓΡ. Ἀκραϊεῶν Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 299.

ἠρωδιάζοντες, οἱ· ποιοῦντες ἔργα ἀνομα, ὡς ὁ τετράρχης ἠρώδης. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 275. ἔ. Λ.

ἠρών, ὦνος, ὁ. «τὸν ναὸν καὶ ἠρώνα τῇ πόλει (ἀνέθηκεν).» ΕΠΙΓΡ.

Θεσσαλονίκης. Mém. sur une mis. au mont Athos, σ. 18. — Πρόλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἱρώων.

ἦς (= εἷς). «οὐδὲ ἦς.» ΕΠΙΓΡ. Ἑρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι. CIG 5774.

ἡσθηνημένως τρέχων. ΦΩΤ. ΛΟΓ. Π. ΨΥΧ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰσθῶων ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ἦστε (= ἦτε. β'. πληθ. πρόσ. χρόνου παρατατ. τοῦ εἰμί). ΑΡΙΣΤΟΦ. Εἰρ. σ. 821. — Οὕτω καὶ σήμερον λέγουσι πολλοὶ παρ' ἡμῖν ἦστε, πλείονες ἦσατε, ἔτι δὲ καὶ ἦσασταν καὶ ἦσταν τὸ αὐτὸ πρόσωπον· τὸ τελευταῖον εἶναι τὸ μόνον ἐν χρήσει ἐν Ἀδριανουπόλει, ἴσως καὶ ἄλλοῦ.

ἡσυχικώτερος, 3. ΠΛΑΤ. Ε. Kirchh. τ. Α, σ. 339, 9. 28.

ἦται (= ἦ). ὑπκτ. «εἴ καὶ ὁ καιρὸς αὐτῷ ἐκποῖη καὶ εἴ τι καὶ ἦται περισσόν.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et. F. 134. Ἐν δὲ 31: «ἐφ' ὅτῳ ἐλευθέρως ἦται,» ἐνθα φαίνεται πως τὸ ἦται κείμενον ἀντὶ ἀπαρεμφάτου.

ἦτον (= ἦν). γ' ἐν. πρόσ. τοῦ εἰμί, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ, ἐν ἣ καὶ ἦταν λέγεται. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ῥώμης τῶν πρώτων μ. Χρ. αἰώνων. CIG 6267.

ἡττηματικός, 3. ἡσων, κατώτερος εἰς τὸ εἶδος του. JUL. FIRMI. mathes. 3, 9.

Ἑραιοτική σύγκρασις. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 603. ε. Stallb.

Ἑραιοτῆτις, ἡ λίθος τις τῶν τιμῶν ἀγνώστος. PLIN. h. n. XXXVII, 60.

ἡχάδι(ο)ν καὶ ἰχάδιον καὶ ἰχάδιν, τό· (ὑποκορ. τοῦ ἡχος ἢ ἡχη). «λέγουσιν οἱ κράται φωνὴν ἡχ. δ'. ἰχάδιον ἀνανά. — καὶ πάλιν λέγουσιν οἱ κράται ἰχάδιον ἡχ. π(λ.) δ'. νανά. — λέγουσιν οἱ κράται τὸ ἰχάδιον νανάϊα.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἑκθ. βασ. τάξ. σ. 319. 323. 325. ε. Β. — Εὐρηται ἡ λέξις καὶ ἐν ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 363. ε. Ellissen, γέγραμμένη ἰχάδην, ἐν δὲ τῇ ὑπὸ Μαυροφρύδου ἐκδόσει ἡχάδιν· καὶ ὁ μὲν πρῶτος τοῦ μυθιστορήματος ἐκδότης τὴν αὐτὴν ἐμοὶ εἰκασε παραγωγὴν τῆς λέξεως, ὁ δὲ Μαυροφρ. ἐν πίνακι τῶν Ἑλλήν. Μνημ. σ. 482 ἀπλῶς ἔθεσεν ἐρωτηματικὸν εἰς τὴν λέξιν. Ἐν τούτοις ὁ Σ. Λάμπρος ἐν Collection de romans grecs, Paris, 1880, σ. XLIX τὴν λέξ. ταύτην ὅλως ἀναιρεῖ, προτείνων ν' ἀναγνωσθῇ ὁ ὅλος στίχος τοῦ ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. ὅχι

καὶ ἄλλαις εἰς τὰς χεῖρας τῶν μετὰ ἡχάδιν ἔξενον,
ἀλλά·

καὶ ἄλλαις εἰς τὰς χεῖρας τῶν μετὰ τυλιγὰδιν ἔξενον.

Ἐγὼ λίαν ἀμφιδάλλω· διότι τὰ ἐπόμενα δὲν εἶναι τόσοσ σαφῆ, ὥστε νὰ δεχθῶμεν ἀδιστάκτως, ὅτι τὸ τυλιγὰδιν ἐδῶ εἰσαγόμενον θὰ ἐσήμαινε rouleau, εἰλητάριον, περιέχον γράμματα, ὡς φαίνεται θέλων ὁ Λάμπρος.

Ἄλλ' ὅπως καὶ ἂν ἔχωσι τὰ κατὰ τὸ χωρίον τοῦτο, ἢ τῆς λέξεως ἀνάγνωσις ἐν τῷ Πορφυρογεννήτῳ εἶναι βεβαία, καὶ ἐγὼ ἐμμένω εἰς τὴν αὐτῆς ἐκ τοῦ ἤχος παραγωγὴν, ἣν ἀνεξαρτήτως τοῦ Ellissen ἐξεφρόντισα, ἀφοῦ εἶδα, ὅτι ὁ τοῦ Πορφυρογεννήτου ἐκδότης Ῥεΐσκιος οὐδὲν περὶ αὐτῆς ἐσημείω. Ὑποπεύω δ' ἔτι, μὴ τι τὰ παρ' ἡμῖν χάδια καὶ τὸ χαδεύω (χαϊδεύω) ταυτιστέα τῷ ἡχαδίῳ, διότι ἢ τοῦ ἀσιδίου Κοραῆ ἐτυμολογία τοῦ χαδεύω παρὰ τὸ χάδω χάζω, καί περ ἠτιολογημένη (ἐν ταῖς εἰς Πλουτάρχου Παῦλ. Αἰμιλ. σημειώσεις, σελ. 406) δὲν μοι φαίνεται τόσον πιθανή, ὅτε ἢ τοῦ Σπ. Ζαμπελίου (ἐν Βυζαντ. μελέταις σελ. ρ.) ὡς ἔκτινος ἡδεύω, κατὰ Δωρισμὸν δῆθεν γενομένου ἀδεύω καὶ ὕστερον χαδεύω, διότι ῥῆμα ἡδεύω εἶναι ἄγνωστον.

Θαι. κατάληξ. ἐνεστώτος ἀπαρεμφ. πῶτκ. ἀντί σθαι. ΕΠΙΓΡ. ἀρχαῖκή Γόρτυνος Κρήτης ἐν Bul. de cor. hel. IV, σ. 460 — 471, ἐνθα τὰ ἀποδάτεθαι, δικάδδεθαι, ὀπιτεθαι. Ἔτι ἀναιλιθαι ἐν ἄλλῃ ΕΠΙΓΡ. Γόρτ. Κρήτ. ἐν Rev. arch. 1863, II, σ. 441. Ἴδε καὶ τὰς ἐν σελ. 351 σημειώσεις τοῦ Breal.

θάλαθθα, ας, ἄ. (=θάλασσα). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Cau. 42 A, σ. 17. 36.

θαλασσοπλήκτης Ξέρξης. Θ. ΠΡΟΔΡ. Rev. arch. 1873, σ. 348.

θαλασσόπρασον, τό. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ βυζ. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 247.

θαλαττοβαδίζειν. Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 801. ἔ. ΜΙ.

θαλαττομοχθέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 9, 4. ἔ. Λ.

θαραπευτῆς τοῦ φιλανθρώπου θεοῦ Ἀσκληπιοῦ. ΕΠΙΓΡ. Αἴνου, (τοῦ β' μ. Χρ. αἰῶνος). Annui. etc. VII, σ. 95. — Ἴδε καὶ τὸ ἐξῆς ἄρθρον.

Θαραπεύω. «τὸν οἶκον ἐθαράπευσε.» ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς, τοῦ α' μ. Χρ. αἰῶνος. CIA III, 1296. — Καὶ νῦν οὕτω κοινῶς προφέρομεν τὸ ῥῆμα τοῦτο, προσέτι δὲ καὶ τὰ ἀργάτης, ἀργάζω (τομάρι), ἀργασμα, ἀργαστήρι, ἀργαλειὸν (τὸν ὕφαντικόν), ἀργανα (τὰ μουσικὰ ὄργανα).

* **Θασόρορον**, τό ρόφημα ἐκ χυλοῦ Θασίων ἀμυγδάλων, τὸ κοινῶς παρ' ἡμῖν **Θιάσον**. **ΘΕΟΦ. ΝΟΝΝΟΥ** σύνοψ. ἐν ἐπιτ. τῆς Ιατρ. ἀπάσης τέχν. κεφ. 130.—Ὅτως ἐξήγησεν ὁ Κοραῆς τὴν λέξιν ἐν Προλεγομ. (εἰς τοὺς βίους τοῦ Πλουτάρ.) τ. Α, σ. 341. Εἰς τὴν Παρισινήν ἐκδ. τοῦ ΘΣ ἐλήφθη ἡ λέξις ἐκ τῆς Ἀγγλ. ἐκδόσεως, γεγραμμένη ὁμοίως **Θασόφορον**, καὶ ὅλως ἀνευ ἐρμηνείας.

ἐγ. Οάττου. ἐπιφῆρηματικῶς, ὡς τὰ ἐκ πλειονος, πλειστοῦ (χρόνου) κττ. **Επιγρ. Ἀθηνῶν**. **CIA II**, 302 b in Add.

Θαυμαστοειδής, 2. «**ACTA SS. Boll. Sept. τ. VIII, σ. 372.**»

Θαυμαστοθέατος θάλασσα. **Ιω. ΔΑΜΑΣΚ.** ἐν **Mi. Pa. gr. τ. 96, σ. 652.**

Θαυματογραφία, ἡ. **ΣΩΦ. ΙΕΡΟΣ.** ἐν **Spicil. Rom. τ. III, σ. 619.**

Θαυματοφόρος (ὁ ὄσιος Ἀντώνιος). «**Cod. Par. 2286, fol. 3 r°.**»

Θεαγγελίς, ἡ βοτάνη τις, ἣν πίνοντες οἱ μάγοι μαντεύονται. **PLIN. h. n. XXIV, 102.**

Θεάδελφος· ὁ ἀπόστολος Ἰάκωβος, ὁ κοινότερον λεγόμενος ἀδελφός θεοῦ. **Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 785. ἔ. Mi.**—**ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΣ** ἐν **Σά. Μεσ. βιβλ. τ. B, σ. 14.**

Θεαματισμός ὁ κατὰ Δανιὴλ (τὸν προφήτην). **ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΣ** ἐν **Σά. Μεσ. βιβλ. τ. B, σ. 6.**

Θεάναρχος υἱός. «**Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. Supplem. 287, σ. 61.**»

Θεανδρείκελος εἰκῶν. **Κ. ΠΟΡΦ.** «**Εκθ. βασ. τάξ. σ. 519. ἔ. B.**

Θεάνδριος, ὁ ἐν θεοῦ τινοσ τῶν Ἀραβίων (οὐχὶ δὲ ἀνδρός, ὡς λέγεται ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ τῶν κυρίων ὀνομ. τῆς Ἑλληνικῆς). **Επιγρ. Παλαιστίνης. CIG.**—Ἀνεγνώσθη καὶ ἐν ἐπιγρ. **Λατιν. ἐν Πρεσβούργῳ** τῆς Οὐγγαρίας εὐρεθείση, κατὰ δοτ. πτώσιν: **Theandrio. Ἴδε Additam. ad CIL, vol. III, 722.** Ὁ αὐτὸς θεοῦ ἀκούει **Θεανδρίτης** μὲν ὑπὸ **ΔΑΜΑΣΚΙΟΥ** παρὰ **Φωτίῳ Μυριοῦ. σ. 347,** **Θεανδρίτης** δὲ παρὰ **ΜΑΡΙΝῶ** ἐν βίῳ **Πρέκλου, σ. 16. ἔ. Bois.**

Θεανθρωπικός, 2. «**ΙΩΣ. ΡΑΚΕΝΑ. Cod. Par. 3031, fol. 166 r°.**»

Θεανθρωπότης, ἡ. **Ιω. ΔΑΜΑΣΚ.** ἐν **Mi. Pa. gr. τ. 95, σ. 140.**

Θεατήρια, τὰ «ὑπαίθρα ἃ πρὸς μόνην καὶ ὑπαέριον ἀπόλαυσιν ἐπινοήνται καὶ ἡλιακὰ προσαγορεύονται.» **ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΡΙΓ.**

Θεατριστικὸν καὶ οὐ πᾶν τι ἀφιλένδεικτον. **ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 191, 10. ἔ. Taf.**

Θεατροκυνηγέσια, τὰ. **ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΕ, 1.**

Θεηγορήματα, τὰ. **ΣΥΝΟΔΙΚΗ ΕΠΙΣΤΟΛΗ** τριῶν πατριαρχῶν **Χριστοφό-**

ρου Ἀλεξανδρείας, Ἰωβ Ἀντιοχείας καὶ Βασιλείου Ἱεροσολύμων πρὸς τὸν αὐτοκράτορα Θεόφιλον, ξ. Ἰω. Σακελλίωνος, Ἀθῆν. ΑΩΞΔ, ἐν σελ. 38.

Θεηγορικός, 3. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 467. ξ. Μι.

Θεηγόρως. ΝΙΚ. ΠΑΦΛΑΓ. σ. 208. ξ. Μι.

Θεηκολῶν, οὖντος. (=θεοκολῶν). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 262.

Θεήπνους, 2. (=θεόπν.) ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν Catal. bibl. Flor. τ. 1, σ. 307.

Θεθίς πρὸς πατρός. (=τηθίς, τίθη). ΕΠΙΓΡ. Ἀττική τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος χρόνων ἐπὶ πίνακος ἐξ ὀπτής γῆς, ἔχοντος γραφὴν προθέσεως νεκροῦ. Benndorf griech. u. sicil. Vasenbild. Taf. 1. — Πρόλ. τὰ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ ἀνεθέθη, ἐνθαυθοῖ, θεθμός, θέθμιον, θροφός, θυφλός. — Καὶ τὴν σήμερον λέγομεν θρέφω, θροφή, ἀπερ ὁμοιάζουσι τοῖς δυσὶ τελευταίοις· ἀλλὰ λέξιν, ἐν ἣ νὰ ἐπαναλαμβάνηται εἰς δύο ἐπαλλήλους συλλαβάς τὸ θ, δὲν γνωρίζω ἐν τῇ συνηθείᾳ.

Θέθμιον, τό. (=τέθμιον). ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. ΓΡΑΜ. ξ. Ἰω. Οἰκ.

Θεθμός, ὁ. (=τεθμός). δις οὕτω ἐν ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. Ἐρ. Ἀρχ. β'. περ. 410. — «κατὰ Γέκαστον θεθμόν.» ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1881 σ. 80. Ἐν τῇ ἐπιγρ. δὲ ταύτῃ φαίνεται καὶ κατ' ἴδιαν τινὰ σημασίαν κειμένη ἢ λέξις.

Θείκη, ἡ. (=θήκη). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

Θειογαμία, ἡ· γάμος μετὰ θείας ἢ θείου. ΤΙΜΟΘ. ΑΛΕΞ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 337.

Θειολόγος, ὁ. (=θεολ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν ἑμμετρ. Kaib. epigr. gr. 882, 1.

Θειοπρόπος, ὁ. (=θεοπρόπος). ΠΟΡΦΥΡ. π. ἀποχ. ἐμφ. Β, 9, (ἐν ἑμμέτρῳ χρησμῷ).

* Θεματεῖται, οἱ· οἱ κατατιθέμενοι χρήματα παρὰ τραπεζίταις. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου, τοῦ ἐτ. 86 πρὸ Χρ. Hicks, gr. hist. inscr. σ. 353. — Ἐν τοῖς λεξικοῖς μόνον θεματίτης ἀγών εὔρηται.

* Θεματίζω· κατατίθεμαι παρὰ τραπεζίτη χρήματα. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου παρὰ τῷ Hicks, ἐνθα ἀνωτέρω.

* Θεματογραφεῖν. ΚΩΝΣΤ. ΑΛΕΚ. ἐν προοίμ. γραμματικῆς ἐν τόμῳ 161 τῆς Pa. gr. Mi. σ. 932. — Κεῖται μὲν ἡ λέξ. ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἀνευ τοῦ ὀνομ. τοῦ Λασκ. καὶ ἀπλῶς ὡς περιεχομένη ἐν τινι χειρογράφῳ παρὰ τῷ Iriarte ἐν Catal. etc. σ. 185. Ἀλλ' ἐν αὐτῷ δὴ ἐκείνῳ τῷ χειρογρ. τὸ Λασκάρως ὄνομα εὔρηται, ὡς ὁ ἐκδ. Mi. λέγει: Ὅθεν καὶ ἡμεῖς, χάριν τοῦ ἐπισήμου τῆς λέξεως ταύτης ἐν τοῖς σχολείοις, ἐκρίναμεν δέον

νά τὴν ἐπαναλάδωμεν ὡδε μετὰ παραθέσεως τοῦ ὀνόματος τοῦ ἱσως πρώτως χρησαμένου αὐτῆ.

Θέμειν (=θέμεν, θεῖναι). ΕΠΙΓΡ. Ῥοδίων. Rev. arch. 1867. σ. 64.—
Ἴδε καὶ εἴμειν.

Θεοαπόπλοκος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2420. De horoscop. 12.»

Θεοδδέλυκτος θυσία. ΘΕΟΦΑΝ. χρονογρ. σ. 599, 21. ξ. Β.—Γ. ΚΕΑΡ.
τ. Α, σ. 788, 6. ξ. Β.

Θεοθενθῆς εὐσεβίη. Μ. ΦΙΛΗΕ τ. Β, σ. 387. ξ. Μι.

Θεόβλυτος, 2. (=θεόβλυστος). «E. MIL. Catal. codd. Eскур. σ. 39,
et 40.»

Θεοβρότιος ἢ Θεόμβρωτος, ἢ ἀγνωστός τις βοτάνη. PLIN. h. n.
XXIV, 162. 166.

Θεογέραςτος, 2. ΣΥΝΟΔ. ΕΠΙΣΤ. τριῶν πατριαρχῶν πρὸς τὸν αὐτοκράτ.
Θεόφιλον, ξ. Ἰω. Σακκελ. ἐν Ἀθῆν. ΑΩΞΔ, σ. 14—6.

Θεόγλυφος πλάξ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. παρὰ τῷ Taf. de Thes. σ. 422.—
Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ θεόγλυπτος ἐκ τοῦ Ἀνδρέου Κρήτης.

Θεογράφως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1781. ξ. Μι.

Θεοδηγήτως. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. ἐπισκ. ξ. Ἄνδρ. Δημ. σ. 4.

Θεοδημιούργητος, 2. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 157.

Θεοδρομία, ἢ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1121. ξ. Μι.

Θεοδύναμος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. ξ. Μι.

Θεοενήχητοι ἀκοαί. ΣΥΝΟΔ. ΕΠΙΣΤ. τριῶν πατριαρχ. πρὸς τὸν αὐτοκρ.
Θεόφιλον, ξ. Ἰω. Σακκελ. σ. 16.

Θεοεπιλεκτος, 2. Κ. ΠΟΡΦ. ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 198. ξ. Β.

Θεόζευκτον ζευγος. ΑΚΡ. ἔπος σ. 4715. ξ. Μηλ.

Θεόζηλος ἀγάπη. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1101. ξ. Μι.

Θεοζήτητος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1460. ξ. Μι.

Θεοθυτέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 736. ξ. Μι.

Θεοῖστούργητος καὶ ἄνωθεν ὕφαντος χιτῶν. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod.
Coisl. 278, fol. 197.»

Θεοκελεύστως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1353. ξ. Μι.

Θεοκηρύκτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1397. ξ. Μι.

Θεοκινήτως. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 704. ξ. Μι. τ. 136.—Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1209.
ξ. Μι.—ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β, σ. 15.—Ν. ΧΩΝ.
θηρ. ὄρθοδ. σ. 245. ξ. Μι.

- Θεοκλεῆς δρόμος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1808. ξ. Μι.
- Θεοκλησία, ἡ. «ΖΩΣΙΜ. Cod. PAR. 2325, fol. 92 v°.»
- Θεοκλινεῖς προσευχαί. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1493. ξ. Μι.
- Θεοκρίτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 696. 1552. 1600. ξ. Μι. — Κ. ΠΟΡΦ.
 *Εκθ. βασ. τάξ. σ. 321. 332. ξ. Β.
- Θεοκρότητος δμήγυρις. ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ ἐν Κερκυραϊκ. Ἐνεκδ. ξ.
 Λ. σ. 40, σ. 284. — θεοκρότητος κιδωτός. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν Taf. de
 Thes. σ. 422. — θεοκρότητον μέλος ἄσον. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α', σ. 11.
 ξ. Μι. — θεοκρότητον σύμβολον. «ΙΩ. ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ. Cod. PAR. 2075,
 fol. 9, r^o.»
- Θεόκροτος βροντή. «Cod. PAR... fol. 395 r°.»
- Θεόκταντος, 2° θεοσκοτωμένος, ὡς λέγομεν κοινῶς σήμερον. ΘΕΟΦΑΝ.
 ΧΡΟΝΟΓΡ. σ. 760, 20. ξ. Β. — Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄκταντος.
- Θεολάξευτος, 2. ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΠΛΕΡΕ σ. 1489. ξ. Μι.
- Θεόλβιος, ἐπίθ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1108. ξ. Μι.
- Θεόμβρωτος. Ἰδε θεοδρότιος.
- Θεομηνῆς πληγή. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1352. ξ. Μι.
- Θεομορφία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1273. ξ. Μι.
- Θεομύητος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1124. ξ. Μι.
- Θεομυστία, αἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 732. ξ. Μι.
- Θεονόμως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 448. ξ. Μι.
- Θεονύμφευτος, ἡ. ΙΩΣ. ΥΜΝΟΓΡ. σ. 1128. 1389. ξ. Μι. — Θ. ΛΑΣΚ.
 σ. 771. 780. ξ. Μι.
- Θεόνυμφος, ἡ. ΙΩΣ. ΥΜΝΟΓΡ. σ. 1020. 1021. 1024. 1393. ξ. Μι. —
 Θ. ΛΑΣΚ. σ. 776. ξ. Μι.
- Θεοξενίη, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 385, ζ. 309. ξ. Λ.
- Θεοπαγεῖς νόμοι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 729. ξ. Μι.
- Θεοπαράκλητος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1577. ξ. Μι.
- Θεοπατορία, ἡ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΡΕ σ. 236. ξ. Μι.
- Θεοπνευσθεῖς. ΜΤΧ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1100. ξ. Μι.
- Θεοποίησις, ἡ. ΣΧΟΛ. ΛΥΚΟΦΡ. σ. 1349. ξ. Κινκ.
- Θεοπότιστος, 2. ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΠΛΕΡΕ σ. 1489. ξ. Μι.
- Θεοπρεσβύτης, ὁ. ΙΓΝΑΤ. ἐπιστ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 5, σ. 716.
- Θεοπρομήτωρ, ἡ. Οὔτω γεράζεται Ἄννα ἡ γυνὴ τοῦ Ἰωακείμ, ὡς

μήτηρ τῆς Μαρίας τῆς μητρός τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Ὠρολογ. ἀνατολ. ἐκκλησ. 25 Ἰουλίου.

Θεοπροστάκτως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 456. ξ. Μι.

Θεοπρότακτος, 2. Ιω. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 96, σ. 648.

Θεοπτέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 123, 14. ξ. Α.

Θεοπτικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. 51, 46. ξ. Ταφ.

Θεόργιστος, 2. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦΑΝ. Δ, 40. — Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 104, 16. ξ. Β.

Θεόρρακτος. οὕτω σκωπτικῶς ἐκάλουν ἐν Συρακούσαις Θεόμναστον τινά, μανικὸν γελοῖως ἀνθρωπον. CICERO. Verrin. IV, 66.

Θεορρήτωρ, δ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 572. ξ. Μι.

Θεοσήμαντος σάλπιγξ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 757. ξ. Μι.

Θεοσθενής, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 441. 772. 1096. ξ. Μι.

Θεοσκέπαστος, 2. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασι. τάε. σ. 193. ξ. Β. — Μικ.

ΠΑΝΑΡ. χρονικ. Τραπεζ. ἐν ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 370, 24. ξ. Ταφ.

Θεοσοφέω, ὦ. ΠΟΡΦΥΡ. π. ἀποχ. ἐμψύχ. Δ, 17.

Θεόσταςις, ἡ ὑποδομή ἐφ' ἧς ἰδρύνοντο θεῶν ἀγάλματα. ΕΠΙΓΡ. Γαδαίων Λατινική. Orelli, Inscr. lat. 2507.

Θεοστεφία, ἡ. «τῆ σῆ θεοστεφία.» Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ. Β, 396. ξ. Μαυρ. ἐν σημ.

Θεοστοιχῆς, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1521. ξ. Μι.

Θεόστολοι ὁμοταγεῖς Παύλου. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1629. ξ. Μι.

Θεόστομος ψυχὴ ἢ διὰ τοῦ θέλου ἐμρυσήματος. ΑΝΑΣΤΑΣ. ΣΙΝ. ἐν Catal. bibl. Flor. τ. 1, σ. 307.

Θεοσύμμαχος βασιλεύς. «ΨΕΥΔΟΣΥΝ. ΦΩΤ. σ. 289, ξ. Harduin.» — Ἰε τ. 2 τῆς ἐν Βόννῃ ἐκδ. τοῦ Κ. ΠΟΡΦ. σ. 88 κ. 347.

Θεοσύναπτος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1261. ξ. Μι.

Θεοσυνέργητος βασιλεῖα. (Κ. ΠΟΡΦ. ἐκδ. Βόν. τ. 1, σ. LXII.) — ΕΥΘ. ΖΙΓΑΒΗΝ. δογμ. πανοπλ. ΚΖ, νβ'.

Θεοσυνεσία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 981. ξ. Μι.

Θεοσύνετος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1484. ξ. Μι.

Θεοσύνθετος, 2. Μ. ΦΙΛΗΕ τ. Β, σ. 385. ξ. Μι.

Θεόσωμος ταφή τοῦ Κυρίου. ΕΠΙΦΑΝ. Κύπρου ἐν Hardt Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 292. — θεόσωμος νέκρωσις. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 89, σ. 241. — ΦΩΤ. Δόγ. ἐν χειρογρ. μονῆς Ἰόήρων, ἐξ

- άντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.—ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 661. Ξ. ΜΙ. τ. 136.—ΜΑΞ.
 ΠΛΑΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 147, σ. 985.
- Θεότακτος διαγωγή. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1032. Ξ. ΜΙ.
- Θεοτελῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1628. Ξ. ΜΙ.
- Θεοτήρητοι βασιλεῖς. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασιλ. τάξ. σ. 650. Ξ. Β.
- Θεοτόκειος κλήσις. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 732. Ξ. ΜΙ.
- Θεοτράπεζον ἐψώνιον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 668. Ξ. ΜΙ.
- Θεοτρόφος μήτρα. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 319. Ξ. ΜΙ.—θεοτρόφοι μαστοί.
 ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 1057. Ξ. ΜΙ.—Ἐν τῷ ΘΣ εὔρηται μόνον τὸ θεο-
 τρεφεῖς μαζοὶ ἐκ τῶν ΝΟΝΝΟΥ Διονυσιακῶν.
- Θεοὑπόπλοκος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2506, fol. 5 r°: ἡ δουλικὰς
 ἔχουσι πράξεις ἡ θεοὑποπλόκουσ.»
- Θεουργέω, ὦ. ΦΑΤ. ἐν Ἀμφιλ. σ. 100. 113, Ξ. Σ. Οἰκ.—θεουργη-
 θεῖσθαι πλάκες τοῦ νόμου. Γ. ΚΕΛΡ. τ. Α, σ. 88, 13. Ξ. Β.
- Θεοφανής, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801, Ξ. ΜΙ.
- Θεοφιλάτος, 3. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 141—146. Ξ. Taf. Πλεονάκις
 ἐκεῖ οὕτως ὡς ὑπερθ. βαθμὸς τοῦ θεοφιλος. Αὐτόθι καὶ τὸ θεοφιλέστα-
 τος δις, ὡς ὑπερθετ. βαθμὸς τοῦ θεοφιλής.
- Θεοφυτευθέντα φυτὰ τοῦ παραδείσου. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 2973.»—Πρόβλ.
 τὸ ἀνωτέρω θεοπνευσθεῖς τοῦ Θ. ΣΤΟΥΔ.
- Θεοφωταί, αἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 732. Ξ. ΜΙ.
- Θεοχάριστον ἔδνον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 668. Ξ. ΜΙ.
- Θεοχαριτόμορφος, 2. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. σ. 79. Ξ. Μαυρ.
- *Θεόχριστον, τό· κολλύριον πρὸς τὰς ἐπιφοράς (πάθος τῶν ὀφθαλμῶν).
 Sichel nouveau recueil de pierres sigillaires d'oculistés romains, σ. 39—
 42.—Ἐν τῷ ΘΣ τὸ ἐπίθ. τοῦτο μόνον κατὰ θεολογ. σημασίαν ἐσημειώθη
 ἐκ Διονυσίου τοῦ Ἀρεοπαγίτου.
- Θεόψηφος κρίσις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1128. Ξ. ΜΙ.
- Θεοψίη, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 382, 223. 385, 313. Ξ. Α.
- Θεράπεις, ἡ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 274, 14. Ξ. Β.
- Θεριστέον. «ΙΩ. ΣΤΑΥΡΑΚ. Cod. Coisl. 146, fol. 3 v°.— Θ. ΣΤΟΥΔ.
 Cod. Par. 892, fol. 14 r°.»
- Θερμάπαλα ὠά. THEOD. PRISC. 2, 10.
- Θερμοδύλων ὑδάτων ρεῖθρα. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II,
 σ. 566.

- θερμοποσία, ἡ. ΑΝΩΝ. π. διατ. ἐν Idel. phys. etc. σ. 195.
- θερμοποτέω, ὦ. μετ' αἰτιατ. gutturem παρά ΠΛΑΥΤΩ ἐν Trin. 4, 3, 7 (1014).
- θερμόπτερος, 2. «Cod. Par. 2662, fol. 79 r°.»
- θερμῶς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 66. — θερμοτέρως. «ΒΙΟΣ ΛΓ. ΒΛΑΣΙΟΥ. Cod. Par. 1491, fol. 71 r°.»
- θεσκέλως. ΣΧΟΛ. Ὁμ. Ἰλ. Ψ, 107.
- θεσμοδοσία, ἡ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 401. ξ. ΜΙ.
- θεσμοφόριον μέτρον. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ξ. Keil τ. VI, σ. 145, 19.
- θεῦρος, ὁ. (=θεωρός). ΕΠΙΓΡ. Θάσου. CIG 2161. — Πρόλ. τὸ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ ναῦρος.
- θεωνίνα, ἡ. φυτὸν τὸ καὶ portulaca ἄλλως λεγόμενον. ΑΡΥΛ. herb. 103.
- θεωροδοκία, ἡ. (=θεαροδοκ.). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 17. 452. 473.
- θηκοποιοί, οἱ. =vaginarii. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46.
- θηκοφόροι οἱ τὰς προτομάς τῆς ἀρχῆς φέρουσιν. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολιτ. Γ, 8. 21.
- θηλανδρία, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 375. ξ. ΜΙ.
- θηλανδροὶ θεοί. ΚΟΣΜΑΣ εἰς Γρηγ. Ναζ. ἐν Mai Spicil. Rom. τ. 2, σ. 37.
- θηλύθαμος· ἐπιθ. τοῦ φυτοῦ ἀβροτόνου. «Cod. Par. 2286, fol. 2, v^o.»
- θηλυκάρδιος, ὁ· ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμῶν. ΠΛΙΝ. h. n. XXXVII, 68. — «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 1155.»
- θηλυκόμορφος, 2. «Cod. Par. 1991, fol. 118, r^o.»
- θηλυκόσωμον κήριον (κήρινον εἶδωλον θηλ. γέν.) ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 5.
- θηλυκόψυχος, 2. «Cod. Par. 2411, fol. 92, r^o.»
- θηλυπαθής, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 458. τ. Β, σ. 257. ξ. ΜΙ.
- θηλύρριζος, ὁ· ἄγνωστός τις λίθος τῶν τιμῶν. ΠΛΙΝ. h. n. XXXVII, 68.
- θηλύτεκνος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. 2506, fol. 111 r°.»
- θηριοβρωσία, ἡ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Coisl. 94, fol. 272 v°.»
- θηριομανία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 797. ξ. ΜΙ.
- θηριομαχεῖον, τό. «ACTA PAULI et THECLÆ, ed. Tischendorf σ. 54.»
- θηριόπληκτος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2256, fol. 556 r°.»

Θηριοπρεπῶς. «ΚΥΡΙΑΛΟΥ ἅπαντα τ. II, σ. 293 C. 310 E. 378 A.»

Θηριοτροπία, ἡ. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦΑΝ. I, 34.

Θηροδοξία, ἡ. «ΕΦΡ. ΣΥΡ. τ. III, σ. 431.»

Θηρολετήρ, ὁ. «TZETZ. Cod. Par. 2644, fol. 250 r°.» — θηρολέ-
τειρα, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 20, 56. ξ. Taf.

Θηρόψυχος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2506, fol. 7 v°.»

Θησαυροχρυσονικοχρυσίδης, ὁ· πλαστόν ὄνομα παρά ΠΛΑΥΤΑΙ ἐν
Carp. 2, 2, 35 (285).

Θιασίτιδες, αἱ. ΕΠΙΓΡ. Νικαίας ἢ Κυζίκου. Ἐφημ. Φιλομαθ. τῆς 21
Μαρτίου 1859.

Θῖνος (=θέινος, θεῖος). «πεδέχεν θίνων καὶ ἀνθρωπίνων.» ΕΠΙΓΡ.
Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 353. Πρὸς σ. 356, καὶ τὴν
ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ λέξιν ἐνθινον καὶ τέθινα.

Θλιβεται (=θλίβεται). ΕΠΙΓΡ. Παγαίων. Ἀθην. τ. Β, σ. 482.—
τεθλειμμένος (δὶς). ΕΠΙΓΡ. Σησοῦ. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ.
20. 21.

Θλιβεροκάρδιος, ἐπίθ. Τὰ κατὰ ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 247. ξ. Α.

Θνητότεροι. συγκρ. τοῦ θνητοί. ΠΟΡΦΥΡ. π. ἀποχ. ἐμψ. ξ. Nauck σ.
186.—Τοῦτο ἀνέγραψα ὧδε, ἐπειδὴ παρετήρησα, ὅτι ἐν τῷ ΘΣ ἐν ἀρθρῳ
θνητός, ἐνθα 36 παραδείγματα ἐκ διαφόρων συγγραφέων τοῦ ἐπιθ.
τοῦτου παρατιθενται, οὐδὲν φαίνεται κατὰ συγκριτ. βαθμόν. Ὑποθέτω δέ,
ὅτι ἡ σπάνιος πολὺ θά εἶναι ὁ βαθμὸς οὗτος (ὡς καὶ ὁ ὑπερθετ.) ἐν τοῖς
ἀρχαίοις συγγράμμασιν, ἢ ὅλως μοναδικὸς παρὰ ΠΟΡΦΥΡΙΩ, διότι ἐχρήσατο
αὐτῷ μετὰ τῆς φράσεως· εἰ χρή οὕτως εἰπεῖν. Εὐκταῖον δέ μοι φαί-
νεται νὰ εἰσαχθῇ καὶ εἰς τὰ Ἑλληνικά λεξικά τὸ ἔθος τοῦ παραθέτειν
τοὺς ἐν χρήσει βαθμοὺς τῶν ἐπιθέτων, ὡς τοῦτο ἐγένετο ἤδη εἰς τὰ
Λατινικά.

Θνητόφωνων, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 364. ξ. Mil.

Θωάδοι (=θωάλοι). εὐκτ. ΕΠΙΓΡ. ἀρχαῖκῃ Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1881,
σ. 82. Ὁ Comparetti ἐν Journ. of hel. stud. II, σ. 375 μετεκδίδους τὴν
αὐτὴν ἐπιγρ. μεταγράφει τὴν λέξιν θωάλοι καὶ ἀποδίδει αὐτῇ τὴν ση-
μασ. τοῦ ἐξίλεοῦν διὰ θυσίας, θεωρῶν αὐτὴν εἰς ἐτυμολογικὴν σχέσιν πρὸς
τὴν θωήν καὶ τὸ παρὰ Κυρίλλῳ γλῶσσημα· θόη δὲ λέγεται ἡ θυσία.

Θολίδιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 438.

Θολοκογχόχρυσον ἔργον. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II,
σ. 566.

Θολότης, ἡ. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 981. ξ. Mi.

Θερυβιασταί, ἢ Θερυβασταί, αἱ. ΩΡΙΓΕΝ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 16, σ. 3087.

Θοσίης. ΔΟΤ. ΠΛΗΘ. ΠΤ. (=Θυσίαις). ΕΠΙΓΡ. Λεζαδελας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

Θούσιος, ἴω, δ. ἐν. μηνός. ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 210. Ἔτερος οὗτος τύπος τοῦ Θούτου καὶ Θύου, ἐξ ὧν μόνον ὁ Θύος εὐρηται ἐν τῷ τοῦ Pape-Benseler λεξικῷ.

Θρασύτολμος, 2. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2506, fol. 252.»—ΝΙΚΟΛ. Μεθύνης ἐπίσκ. ἔ. Ἄνδρ. Δημητρακοπ. σ. 72.

Θρεμματική ἐργασία. ΕΠΙΓΡ. Ἰεραπόλεως. L. et W. 1687.—Δηλοῖ ἴσως ἢ λέξ. ἐταιρίαν ἐπικουροῦσαν τοῖς παισὶ τῶν δούλων, τοῖς θρέμμασι, κατὰ τὰς Ἐπιγραφάς.

Θρηνηργάτης, δ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 357. ἔ. ΜΙ.

Θρηνολογέω, ὦ. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 400, fol. 20 v°.»

Θρηνολογία, ἡ. ΓΡΗΓ. τοῦ Ἀντιόχου ἐπιστ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 409, 3. ἔ. Α.

Θρηγόφθογγος, 2. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 72. ἔ. ΜΙ.

Θριπιεῖον, τό. ναὸς τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς Θρίπιδος εἶτε Τρίριδος. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου ἐν Letronne, Recueil etc. τ. I, σ. 112.

Θροῖα, τά. (=θρία). ΠΑΠΥΡ. Αἰγυπτ. Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

Θροιαδέσματα, αἱ. (Ἰδε τὴν ἀνωτέρω λέξ.) ΠΑΠΥΡ. Αἰγυπτ. Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

Θροισπώλιον, τό. ΠΑΠΥΡ. Αἰγύπτου. Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

Θρονώ, ὦ, «θρονούμενος κριτής.» ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 685.

Θροφός, ἡ. (=τροφός). ΕΠΙΓΡ. ἀγγείου πηλίνου. CIG 8139. 8185.

Θρυλλισμός, δ. ΨΕΛΛΟΣ ἐκ τῶν Χαιρήμονος Αἰγυπτιακῶν. Bul. de cor. hel. I, σ. 201.

Θυγατριδεύς, δ. «θυγατριδῆ Ζήνωνα.» αἰτ. πτ. ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης ἐν Rhein. Mus. f. Phil. N. F. XXVII, σ. 463.—Ἐγραψεν ἐκεῖ ὁ ἐκδότης θυγατριδῆ, ὡς ἀγόμενος ἐκ τοῦ Σουίδα ἔχοντος τὰ «θυγατρίδους καὶ θυγατριδῆς ὁ τῆς θυγατρὸς παῖς.» Ἄλλ' ἂν ὁ γράψας τὴν ἐπιγραφήν ἐγνώριζεν ὀνομαστικὴν θυγατριδῆς, ἤθελε νομιζῶ γράψαι τὴν αἰτιατικὴν θυγατριδῆν.

Θυγατρίς, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 893. ἔ. ΜΙ.—Ὅμοιον τὸ τῆς συνθησίας

ἡ κορασίδα, ἔπερ ἀδηλον ἀπὸ πόσων αἰώνων εἶναι ἐν χρήσει, καὶ προὔπο-
 θέται παρὰ τοῖς ἀρχαίοις τὸ κορασίς.

Θυγατροποιία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Annu. etc. IX, σ. 319.

Θυελλίζουσα ἀπανθρωπία. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 75, 3. ἔ. Β.

Θυμηδιοδότης, ὁ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770. ἔ. Μι.

Θυμὸδόξος καὶ θυμοδόξαστος, 2. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. ἔ. Μι.

Θυμοκράτωρ, ὁ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770. ἔ. Μι.

Θυμοτερπής, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 125. 150. ἔ. Mil. — «Γ. ΜΕΛΙ-
 ΤΗΝ. Cod. Par. 1720, fol. 120 r°»

Θυνομαγερία, ἡ. Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Α, 95. — Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ
 Συναγωγῇ ταύτῃ κρεωμαγερία.

Θυσοσκοπία, ἡ. Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. ἐν προοιμίῳ.

Θυρεαμαχία, ἡ εἶδος ἀγωνίσματος. ΕΠΙΓΡ. Σάμου. Bul. de cor. hel.
 V, σ. 482.

Θυρετρικὸν πῆγμα. ΕΠΙΓΡ. Χίου, ἐξ ἀντιγρ. Κυριακοῦ τοῦ Ἀγκωνίτου.
 Bul. de cor. hel. I, σ. 82.

Θυρσίαμβος, ὁ. «θρίαμβον ὠνόμαζον οἱ Διονύσου θεράποντες τὴν
 πομπὴν ἀπὸ τῶν θύρσων καὶ τῶν λάμβων, οἷονεὶ σκωμμάτων, ὡσανεὶ θυρ-
 σίαμβον. Ιω. ΛΥΔ. π. μνη. Α, 2. — Μία καὶ αὕτη τῶν πολλῶν ἐτυμο-
 λογιῶν τῆς λέξεως θρίαμβος.

Θυσμικὸν ἔτος. ΕΠΙΓΡ. Τήνου. Lebas Inser. gr. et lat. cah. 5, σ. 17.
 Πρὸλ. Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 60, σημ. 1. (ὄχι δὲ θεσμικόν, ὡς
 ἐξέδωκε πρῶτον ὁ Βαεκλι ἐν CIG 2339 καὶ παρέλαβον οἱ ἐκδότες τοῦ
 ΘΣ, παριδόντες τὰ ὑπ' αὐτοῦ ἐπισημειωθέντα ἐν Add. σελ. 1057).
 Ἡ λέξις ἴσως δηλοῖ τοιοῦτο ἔτος, καθ' ὃ θυσία τις ἐξόχως δημοτελής
 ἐγένετο.

Θυφλός, 3. (= τυφλός). ΕΠΙΓΡ. πηλ. ἀγγείου Κύμης τῆς ἐν Ἰταλίᾳ.
 CIG 8337.

I

ι. τὸ φωνῆεν τοῦτο εὔρηται ἐν Επιγρ. οὐ σπανίως προσγραφόμενον ταῖς ὀνομαστικαῖς πτώσεσι θηλυκῶν ὀνομάτων εἰς ἠ καὶ ὦ ληγόντων, ὡς καὶ ταῖς εἰς ὦ προστακτικαῖς καὶ τοῖς εἰς ὦ ἐπιρρήμασιν, ἅπαρ δὲ καὶ τῶ κλητικῷ μορῷ ᾧ. *Ἴδε ἠι καὶ ᾧ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ. — *Ἐτι παρεντίθεται τὸ ι ἐν ῥήμασιν ἀσυναιρέτοις. *Ἴδε τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ διαθροισίμενον, ἐπελθίοντες, πραξίμεν, φυλαξίμεν, χαρισίμεθα, καὶ ἐν γένει ἀνάγνωθι τὰ ἐν τῷ ἄρθρῳ ᾧι.

ἰ (= εἰ). Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 58, δις ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ· εἰ καὶ αὐτόθι καὶ τὸ εἰ ἅπαρ εὔρηται, τὸ δὲ ἐπεὶ δις.

Ἰακυνθοτρόφος *Ἄρτεμις. Επιγρ. Κνίδου. Newton, Halicarn. etc. 52. ἰαματουργέω, ᾧ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 797. ξ. Μι.

ἰαμβανάπαιστος, ὁ. Ιω. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 307.

ἰαμβισμός, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 227, 7. ξ. Α.

ἰαμβιωνικὸν μέτρον. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 518, 14· ἢ ἀνάγνωσις οὕτω, κατ' εἰκασίαν τοῦ Lachmann, ἐν σημ. εἰς Λουκρήτ. σελ. 276.

ἰαμβοπλοκέω, ᾧ. « ΑΡΕΕΝ. ἐν προλ. εἰς τὸ Φιλῆ περὶ ζῳων.»

ἰαμβοπυρρέχιος, ὁ. Ιω. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 309.

ἰαμβοτριπεπίτριτος πούς. Ιω. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 311.

ἰαρανθεσία, ἢ. Επιγρ. Τανάγρας. Ulrich, Reisen etc. II, σ. 309.

ἰαριτεύων (= ἰερατεύων). μτχ. Επιγρ. Κυρήνης. CIG 5137.

ιάρης, ὁ. (= ἱερεύς). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 d. — Ιάρη ἢ Ιαρῆ (= ἱερέα). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 403. ἱαρεύς δὲ καὶ ἱαρεῖς Αὐτόθι 77-8. 96-9. 122. 150. 219. 234. 300. 305. 322. ἐν πᾶσι δὲ τοῖς ἄλλοις ἀριθμοῖς ἢ κοινῇ γραφῇ ἱερεύς καὶ ἱερεῖς.

ἱαστά· ἐπίθ. φορεμάτων, ἴσως δηλωτικὸν τοῦ χρώματός των (ἀπὸ τῶν ἰων·). Κ. ΠΟΡΦ. *Εκθ. βασ. τάξ. σ. 469. ξ. Β.

Ἰαστιαίολιος, 2. «τὸ τῶν καλουμένων Ἰαστιαιολίων τὸ ἀπὸ τρίτης ἐπιδιάτονον διὰ τεσσάρων.» ΠΤΟΛΕΜ. ἀρμ. II, 1, σ. 92. ξ. Wal. ἐν δὲ II, 16, σ. 208: τῶν ἐν τῇ κιθάρα μελωδομένων τὰ καλούμενα Ἰαστιαιολιαῖα.

ἱατρίσχος, ὁ. (ὑποκορ. τοῦ ἱατροῦ). ΣΩΦΡΟΝ. ΙΕΡΟΣΟΛ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 448-9.

ἱατώδεις (;) τινὲς καὶ ἰώδεις χυμοί. ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 380.

ἰβιοταφεῖον, τό· τάφος τοῦ πτηνοῦ ἰβίος. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. Philologus τ. 25, II, σ. 341.

ἱγγυος, ὁ. (= ἔγγυος, ἔγγυητής). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ἱγκεχηρήκοι (= ἔγκεχειρήκοι)· εὐκτ. ἐγκλίσι. ὑπερσυντ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ἰδεάρχης ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. ξ. ΜΙ.

ἰδιαστικὸς βίος καὶ ἀπράγμων. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 349. — ἰδιαστικὸς ἐν κοινῷ. τ. Β, σ. 108, 3. ξ. Λ.

* ἰδικός, 3. «ὡς οἱ γε ἀληθῶς ἐμοί, καὶ ὡς ἂν ἰδιωτεύσας εἶπω, οἱ ἰδικοί μου.» ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 241, 60. ed. Taf. — Ὑπάρχει μὲν ἐν τῷ ΘΣ τὸ ἰδικὸς καὶ εἰδικός, ἀλλ' ἄνευ τοιοῦτου παραδείγματος μετὰ τοῦ μου καὶ ἀκριβῶς καθ' ἣν σημασίαν καὶ ἡμεῖς σήμερον τὸ μεταχειρίζομεθα.

ἰδιοκρατέω, ὦ. «τῆς Ἀφρικῆς ἀποσπασθείσης ἀπὸ τῆς τοῦ... ἐξουσίας καὶ ἰδιοκρατησάσης.» Κ. ΠΟΡΦ. πρὸς τ. ἴδιον υἱὸν Ῥωμ. σ. 114. ξ. Β.

ἰδιοκρατορία, ἡ. Κ. ΠΟΡΦ. π. θεμ. σ. 58. ξ. Β.

ἰδιοκτημοσύναι αι τῶν μοναχῶν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1245. *Επι ἔπου ἰδιοκτημοσύνη καὶ οὐ κοινότης, ἀπεστιν ἐκεῖθεν ὁ Χριστός. σ. 1556. ξ. ΜΙ.

ἰδιοπερίγραφον πρόσωπον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 400. ξ. ΜΙ. — ἰδιοπερίγραφος ὑπαρξίς. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 94, σ. 752.

ιδιοπεριορίστως. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. ΑΝΔΡΟΝ. πρεσβυτ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 161, σ. 1058.

ιδιορίστως οὐκ ἀποθησαυρίζεις εἰς ἑαυτόν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 940. ἔ. Μι.

ιδιοζήθυμίζεσθαι. ΠΡΟΟΙΜ. ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ ἔ. Heimb. τ. 1, σ. XXI.

ιδιοστασιάζειν. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦΑΝ. VI, 29, σ. 420. ἔ. Β.

ιδιοσυστασία φυσική. ΣΩΡ. ΕΦ. π. γυναικ. παθ. ἔ. Erm. σ. 273. —

Πρόβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ συστασία.

ιδιοτροπέω, ὦ. Ιο. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 674, 13. ἔ. Β.

ιδιοὑποστάτως. ΘΕΟΔ. ΑΝΔΙΑ. σ. 429. ἔ. Μι.

ιδιοχρυσεῖν· ἔχειν χρυσὸν ὡς ἴδιον κτῆμα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1556. ἔ. Μι.

ιδρυσμός, δ. E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.)

ἴει (=ἔη, ἦ). «ἐπιτ ὦν φανερόν ἴει» (=ἔπως οὖν φανερόν ἦ).

Επιγρ. Αἰγιοσθεניתῶν. L. et F. 1. Πρόβλ. τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἰόντες, ἰωνθι, ἰώσας, ἰωσι.

ιεράζοντος τοῦ δεῖνα. Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 33 (τετράκις). 34. Αὐτόθι σ. 20: ιεράζοντα τῷ Ἀσκληπιῷ. Εὐρηται ἕμως ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ καὶ τὸ ιερητεύσαντος: σ. 34, 41.

ιερακόμματος, 2. (ιέραξ - ὄμμα). ΘΕΟΦΙΛ. ΠΡΩΤΟΣΠ. ἔ. Greenhill, σ. 165, 2.

Ἰερεμιτικός θρήνος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 913. ἔ. Μι.

ιερώσατο (=ιέρασατο). Επιγρ. Πειραιῶς. CIA II, 613. — Ιερωμένης. μιχ. χρόνου ἐνεστ. καὶ παρατατ. =ιερέας οὔσης. Επιγρ. Πειραιῶς. Ἀθην. τ. Η, σ. 237.

ιερώσυνα, τά. Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA II, 681, ἐν δὲ 632: ιερωῶσυνα, ἐν δὲ 610: ιερώσυνα· ἡ δὲ τελευταία αὕτη γραφή εὐρηται μόνη παρ' Ἠσυχίω μεθ' ἑρμηνείας· τὰ τῷ ἱερεὶ διδόμενα ιερεῖα.

ιερωσύνη, ἦ. (=ιερωσύνη). Επιγρ. Πάτμου. Ἐφ. Ἀρχ. περ. β'. 228. — Ιερωσύναι, αἱ. Επιγρ. Ἐλευσίνος. CIA II, 628. Πρόβλ. Ιερωῶσατο.

ιερής, ἦ. (=ιέρεια). Επιγρ. ἔμμετρ. Μεγάρων. CIG 1064.

ιερισμός, δ. Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 23.

ιερόβλαστος βιάδος τοῦ Ἀαρῶν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 721. ἔ. Μι.

ιεροδενδρία, ἦ· ἄλλοις ἱερῶν δένδρων. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 4893. ἔ. Wr.

ιεροδουλεία, ἦ. Επιγρ. Γαλλίας Ναρβωνησ. CIG 6000.

ιεροθυτεῖον, τό. Επιγρ. Ῥόδου. Rev. arch. 1867, II, σ. 26. — Ἴσως

έντευθεν διορθωτέον τὸ παρά Πausανία 4, 32, 1 κείμενον Ιεροθύσιον, ὃ μόνον ἔχει ὁ ΘΣ.

* **ιεροθυτήσας.** μτχ. ἐν τῇ σημασίᾳ· γενόμενος Ιεροθύτης. Επιγρ. 'Ρόδου. N. Rhein. Mus. IV, σ. 185. οὕτω καὶ Ιεροθυτέων (= ὧν Ιεροθύτης) ἐν Επιγρ. 'Αμφίσης. Bul. de cor. hel. V, σ. 451.

ιεροκορακικά, τὰ. hierocoracica· εἶδος ἢ βαθμὸς μύθσεως ἐν τοῖς τοῦ Μίθρα μυστηρίοις. Επιγρ. Λατιν. 'Ρώμης, τοῦ 376 μ. Χρ. Bul. d. Inst. di Roma 1868, σ. 93. Τοιαῦτα ἄλλα ὀνόματα ἐξ ἐπιγραφῶν Ἑλλην. καὶ Λατιν. ἐγνώσθησαν τὰ Περσικά, Πατρικά, Λεοντικά, Κρύφιοι.

ιεροκήρυκτος ἡμέρα. Θ. Στογδ. σ. 720. ἔ. Μι.

ιεροκρυφία, ἡ. (προσυπακουομ. εὐχή). Θ. Στογδ. σ. 1720. ἔ. Μι.

ιερόλαμπρος προφήτωρ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελ. Δ, 227.

ιερονικησάντων τῶν δεῖνα. Επιγρ. Λαρίσης ἐν Μém. sur une mission au mont Athos σ. 120.

ιεροπαράδοτα λόγια. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. εἰς Μαν. τ. Κορν. παρά τῷ Tafel, de Thes. σ. 423.

ιεροπλήκτης, ὁ. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. 2. Supplem. σ. 275.

ιερόπνευστος, 2. Θ. Στογδ. σ. 801. ἔ. Μι.

ιεροπόμην, ὁ. ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικήρ. σ. 194, 25. ἔ. De Boor.

ιεροπότιον. « εὐλα ἐπὶ βωμούς Πύθιον, ιεροπότιον τάλαντα (τόσα). »

πλεονάκις οὕτω ἐν Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 22. 23. 24.

Ἰερός, ὁ· μὴν Δηλίων. Bul. de cor. hel. V, σ. 29. Πρέλ. CIA I, 283.

ιερόσκειον δημιούργημα. ΜΑΡΤΥΡΟΛ. ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ παρά τῷ Tafel, de Thessal. σ. 117.

ιεροσύλληκτος, 2. « Θ. Στογδ. Cod. Par. 891, fol. 86 v°. »

ιεροταμιεύσαντος τοῦ δεῖνα. Επιγρ. 'Ρόδου. N. Rhein. Mus. IV, σ. 185.—Ιεροταμιευσαμένων τῶν δεῖνα. Επιγρ. 'Εφέσου (ἐκ τῶν Κυριακοῦ τοῦ 'Αγκωνίτου σχεδῶν) ἐν Bul. de cor. hel. I, σ. 291.

ιεροτύπως. ΦΩΤ. ἐπιστ. σς'. ἔ. 'Ιω. Βαλ. σ. 401.

ιερουργικῶς. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 736. ἔ. Μι.

ιερόφρων, 2. ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίβ. Θ. Στογδ. σ. 265. ἔ. Μι.

* **ιερόφρωνος** τοῦ κυρίου Σαράπιδος. Επιγρ. 'Αλεξάνδρειας Αἰγ. CIG 4684.—Γαλλίας Ναρβώνης. Αὐτίθι 6000.

ιεροφωρέω, ὦ. (= ιεροσυλῶ). Επιγρ. 'Ωλένου 'Αχαΐας. Bul. de cor. hel. II, σ. 98.

Ιερωτεύω (= Ιερατεύω). ΕΠΙΓΡ. Νικαίας ἢ Κυζίκου. Rev. arch. 1865, II. σ. 215.

ἰοθάναι. « αἱ δέ κα μὴ ἰοθάντι, ἢ ἰοθάντες... (= ἰστῶσι... ἰστῶν-τες). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 42 Α, σ. 49.

ἰουδρομία τῶν πόρων. ΕΡΜΗΣ τρισμέγ. π. βοταν. γυλώσ. ἐν τῇ ἐπέ Rother ἐκδ. τοῦ π. μὴν. συγγράμ. Ἴω. τοῦ Λυδοῦ, σ. 330.

(ἰ)υτρεχῆς (διάζωμα;) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 165.

Γικιάστη (= εἰκοστῇ). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 1.

* Γίκατι (= εἰκατι, εἴκοσι). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569 a.— Ἑρακλείας 5475, ἔνθα καὶ τὸ Γικατίπεδος (= εἰκοσάπους). Οὕτω καὶ Γικατιέτις (= εἰκοσαέτις) ΕΠΙΓΡ. Λεβάδειας. CIG 1575.— Ἐν τῷ ΘΣ μόνον ἐκ τοῦ Ἑουχίου κεῖται τὸ Ἴκατι.

ἰεσισασμός, δ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 85.

ἰλαροπρόσωπος, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 21 r°.»

ἰλαρωτέρως. «ΑΓ. ΜΑΞΙΜΟΥ Ἄπαντα τ. Α, σ. XXXVII.»

ἰλέωσις, ἢ. Μ. ΨΕΛ. ἐκ τῶν Χαιρήμονος Αἰγυπτιακῶν. Bul. de cor. hel. I, σ. 201.

ἰμάσκοι. ῥῆμ. εὐκτ. ἐγκλίσ. δις ἀπαντῶν ἐν ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας ἀρχαϊκῆ. Arch. Ztg. 1880, σ. 67. Πιθανῶς = ἰμάσσοι.

ἰμασσιά, ᾗ. (= αἰμασιά.) ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

ἰματευόμενοι. μτχ. ΕΠΙΓΡ. Θυατείρων. CIG 3480. — Κατὰ τὸν ἐκδ. ἢ λέξ. δηλοῖ ἰματιοπώλας.

ἰματιασμοὶ χρυσοῦφεις. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 130.

ἰμονιοστροφεῖσθαι. «εἰ μὴ γλῶσσα καλῶς ἰμονιοστροφομένη τοῦ βάθους ἀντλήσοι.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 80, 17. ἔ. Λ.

ἰμφαίνειν (= ἐμφαίνειν). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ἰναγόντω (= ἐναγόντων) πρσκτ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ἰναλαλισμένα (= ἐναλληλισμένα;) μτχ. πθτ. ΕΠΙΓΡ. Ἰδαίου Κύπρου. Gau. 118. — Τὸ ἀπλοῦν ἀλληλιζειν εὐρηται παρὰ Κλημ. ΑΔΕΞ. παιδαγ. 2, 10, καὶ ἐν Bek. Anecd. 383.

ἰνδικάζητοι (= ἐνδικάζηται). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

ἰνδικον (= ἐνδικον). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

Ἰνδοφυής, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 205. ἔ. Mil.

ἰνοκοπητόν. «εἰς παναγίαριον ἀργυροῦν, ἔχον μέσον κύκλον χρυσοῦν,

ἐν ᾧ ἦν ἱνοκοπητὸν ἢ ὑπεραγία Θεοτόκος.» Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 157.
 ἔ. Mil.— "Ἄλλοι ἅς εὕρωσι τὸ ἔτυμον ταύτης τε καὶ τῆς κατωτέρω λέξεως.

ἱνοκοπία, ἢ. «εἰς εἰκόνα Χριστοῦ δι' ἱνοκοπίας τὸν ἱματισμὸν ἔχοντος.» Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 432. ἔ. Mil.— Θ. ΣΤΟΥΔ. Ἐπιστ. II, 68: «οἰδὰ σου τὰς ἱνοκοπίας τῆς ψυχῆς» ἃ ἐρμηνεύονται Λατινιστί ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Μι. οὕτω· novī, quot animo molestias hauseris.

Ἰνωποφύλαξ, ὁ· φύλαξ τοῦ ποταμοῦ Ἰνώπου. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 24.

ἰόντες (=έόντες, έντες). ΕΠΙΓΡ. Λεδαδείας. Ἄθην. τ. Θ, σ. 362.—
ἰόντα (=έόντα, έντα). ΕΠΙΓΡ. Ὀαείων Κρητῶν ἐν Δελφοῖς. Bul. de cor. hel. VI, σ. 461.

Ἰουδοκλέπτης, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1489. ἔ. Μι.

Ἰουδοτέλεστος, ὁ· ὁ σχῶν τὸ τέλος τοῦ προδότου Ἰούδα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1476. ἔ. Μι.

ἱουίος, ῶ, ὁ. (=οἰός). ΕΠΙΓΡ. Χαιρωνείας. Ἄθην. τ. Θ, σ. 320.

ἱουλοφόρος, 2. «ἀμφὶ γένυον χνοάων πρώτον ἱουλοφόρον.» ΕΠΙΓΡ. Θεσσαλονίκης ἑμμετρ. Mém. sur une ins. au mont Athos, σ. 22. Οὕτω ἐγὼ τὸ ἐπίθ. τοῦτο ἐδέχθην, εἰ καὶ ὁ ἐκδότης ἐκεῖ ἐξέδωκεν· «ἀμφὶ γε νῦν χνοάων πρώτον ἱουλοφορῶν.» παραγνώρισας καὶ τὸ οὐσιαστικὸν γένυον.

ἱπνῶν ἄθυρος ἐγ κήπη. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 63.

ἱππαῖς πόρπα. Οὕτω κατὰ συμπλήρωσιν ἐξ εἰκασίας τοῦ Letronne ἐν ἑμμέτρῳ ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. SIG 4935 b, ἐνθα ἕμως ὁ λίθος φαίνεται ἔχων μᾶλλον ἱππαίς.

ἱππαρδίδιον, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 97. ἔ. Μι.

ἱππασμοί, οἱ. Ν. ΧΩΝ. σ. 297, ὁ. ἔ. Β. Ἐπι ἐν Σά. Μεσ. βιδλ. τ. Α, σ. 79.

ἱππηγίχος, ὁ. «Cod. Par. 975, A. Schol. in Greg. Naz. σ. 609 A.»

ἱππιγενυτής, ὁ. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 865. ἔ. Wf.

ἱπποδατέω, ῶ. «Cod. Par. 2322, fol. 57 v°.»

ἱπποδρομέω, ῶ. «ΘΕΟΔ. ΠΡΟΔΡ. VIII, 33. ἐν Bibl. Patr. Μαί, τ. VI, σ. 405.»

ἱπποδρομομανέω, ῶ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 470.

ἱπποιατρική, ἢ. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. στ. 1340.»

ἱπποκράτης, ὁ· ὁ κρατῶν τοὺς ἵππους ἢ ἱπποκῆμος. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 698. ἔ. Β.

ἰππόκροτος ἐκδρομή. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 311. ἔ. Μιλ.

ἰπποκύων, ὁ. VARRO Satir. Menip. 220, ἐν Πετρωνίου ed. Buecheler, σ. 181.

*Ἴππος, ὁ. Παρὰ τὰς ἐν τοῖς λεξικοῖς ἀναγεγραμμένας σημασίας ἔχει ἡ λέξις. καὶ τὴν εἰδικοῦ τινος λειτουργοῦ ἐν τῇ λατρείᾳ τῆς ἐν Πειραιεὶ θεᾶς Βελήλας. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Ἀθην. τ. Ε, σ. 428 = CIA III, 1280 a.

ἰπποφαγία, ἡ. «ΘΕΟΔ. ΠΡΟΔΡ. II, 24 ed. Mai.»

ἰπποφονίαν (ἢ ἰπποφονία;) ἄγομεν πανήγυριν θύουσαι τῷ Διὶ (αἱ Ἀμαζόνες) κτλ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Γ, 26.

*ἰπποφυές δαιμόνιον πτερωτὸν ἔστιν ἢ Ἄρπυια. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. II, 150. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐν ἀρθρῷ ἰπποφαέας, ἐνθα ἐξετάζονται καὶ αἱ γραφαὶ ἰπποφανές, ἰπποφυές, ἰππόφυον, ἰππόφρεως, ἰππόφραιστον κτλ. καὶ ὁ πᾶς λόγος εἶναι περὶ φυτοῦ τινος, ἔχοντος τὰ ὀνόματα ταῦτα, δὲν ἀναφέρεται τὸ χωρίον τοῦτο τοῦ Εὐσταθίου, ἐν ᾧ βλέπομεν καὶ ἐν γενικωτέρᾳ χρήσει τὸ ἐπίθ. ἰπποφυής.

ἰρῆτις, ἡ. λίθος τις τῶν τιμῶν. PLIN. h. n. XXXVII, 138.

ἰροπόλος, ὁ. (= ἱεροπόλος). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Μεγαλοπόλεως. L. et F. 336 a.

ἰρόχθονα βῶλον. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Τριοπίου τοῦ πρὸς τῇ Ῥώμῃ. CIG 6280.

ἰρών, ὦνος, ὁ. (= ἱερὸς τόπος; ἱερόν; ἢ ἀπλῶς τόπος; *Ἴδε Curtius Stud. VII, σ. 249). ΕΠΙΓΡ. Ἰδαλίου Κύπρου. Cau. 118.

ἰσγένη, ἡ. (= ὕσγινη)· ὄνομα βαφῆς. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας (edict. Dioclet). L. et W. 535.

ἰσοβαρῶς. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Byz. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 227.

ἰσοβασίλειος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 340, 13. ἔ. Α.

ἰσογράμματος, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 512. ἔ. Μι. τ. 186.

Γισοδαμῖωργος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1878, σ. 197.

ἰσοδέξιος, 2. «τὸ ἰσοδέξιον τοῦ σώματος.» ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 41.

ἰσοδιαιρεῖσθαι. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 706. ἔ. Μι.

ἰσοδιαίρετος, 2. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 706. ἔ. Μι.

ἰσοζύγως. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Byz. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 227.

ἰσοκανονία, ἡ. «λίτρα παρὰ Ῥωμαίοις ἐρμηνεύεται λίθρα, ἥτις ἐτυμολογεῖται παρ' αὐτοῖς ἰσότης ἤγουν ἰσοκανονία.» ΕΠΙΦΑΝ. ἀποσπ. ἐν Script. metrol. gr. ed. Hultsch, I, σ. 270, 4.

- ισοκλήνητος, 2. ΕΥΕΤ. εις Ὀδ. σ. 1851, 61.
- ισοκλεῶς. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὀρθοδ. σ. 256 — 7. ἔ. ΜΙ.
- ισόκορμος, 2. ὀρθοτελής. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 579. ἔ. ΜΑΥΡ.
- ισόμελον τοῦ [τροπαρίου τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ] «Συνταφέντες τῷ Χριστῷ» κτλ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 776. ἔ. Β.
- ισομοιοῦσθαι. ἐν Συντ. καν. τ... σ.....
- Ἴσονέμεος ἀγών. (κατὰ τὰ Ἰσολύμπια, Ἰσοπύθια). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν καὶ Ἀθηνῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 305 — 7.
- ἰσονημία, ἢ τὸ ἔχειν ἴσα νήματα τὸ ὑφαινόμενον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1748. ἔ. ΜΙ.
- ισοπαθῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1620. ἔ. ΜΙ.
- Ἴσοπέτρος· ἴσος τῷ Ἀποστόλῳ Πέτρῳ (ὁ Ἰωάννης). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 788. ἔ. ΜΙ.
- ἰσοπλασιάζω. «δεκάς διὰ πεντάδος ἰσοπλασιασθείσης αὐτῆ ποιούσα τὴν Πεντηκοστήν.» ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. τ. 90, σ. 781.
- ἰσόποσος, 2. ΟΡΝΕΘΣΟΦ. ἐν Αἰλιανοῦ τ. 2, ἔ. Herch. σ. 580, 23.
- Γισοπρόξενος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1878, σ. 197.
- ἰσοπρόσωπος, 2. ΑΝΩΝ. ἔκθ. τοῦ ΙΓ' αἰῶν. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 502.
- ἰσοπτυχῆς χιτῶνιον. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 865. ἰσοπτυχῆς (θηλ.) 862.
- Ἰσοπύθια Αὐγούστεια μεγάλα ἱερά· ὄνομα ἀγῶνος. ΕΠΙΓΡ. Θυατείρων. SIG 3498. — «Ἰσοπύθιον μουσικὸν ἀγῶνα.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν ἐν Bul. de cor. hel. V. σ. 375. 384. — «τῶν μεγάλων Ἀσκληπιείων Ἰσοπυθίων.» Mordtmann dissertat. inaug. Berl. 1874.
- ἰσοσμάραγδος ῥοή δακρύων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1809. ἔ. ΜΙ.
- ἰσοτερπής, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ.» ἴδε E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. 1855, σ. 190.
- ἰσοτετράγωνος, 2. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ΒΥΖ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 238. 241.
- ἰσοτυποῦν εἰκόνημα τῷ ἀρχετύπῳ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 421. ἔ. ΜΙ. Αὐτόθι καὶ ἰσοτυποῦσα μτχ.
- ἰσουργία, ἢ. «ΚΥΡΙΑΛΟΥ ἅπαντα τ. 1, σ. 361 G.»
- ἰσορρογγέω, ὦ. «ΙΩ. ΣΤΑΥΡΑΚ. εις τ. ἄγ. Δημήτρ. Cod. Coisl. 146, fol. 21 v°.»
- ἰσόφωτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 331, 20. ἔ. Λ.
- Ἰστιαικὸν (ὑπονοοῦμ. ἀργύριον τῆς πόλεως Ἐ(Ι)στιαίας ἢ τοῦ τυ-

ράννου Ἰστιάου). ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 51. Οὕτω δὲ ἀναγνωστέον καὶ ἐν Π, σ. 579, καὶ οὐχὶ Ἰστία Ἴκον.

Ἰστοπόδια, τά. (ὑποκορ. τοῦ Ἰστοπούου). Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 587—8. ἔ. Β.

Ἰστούργημα, τό. «Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐπισ. 71, σ. 63.»

Ἰστρογείτονες οἱ ΧΡΗΜΟΣ ἐξηγηθεῖς (δῆθεν) ὑπὸ ΓΕΝΝΑΔΙΟΥ ΣΧΟΛΑΡΙΟΥ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 160, σ. 771.

Ἰσχυογάστωρ. ἐπιθ. «Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐπισ. 81.»

Ἰσχυογένεθλος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 385. ἔ. Μι.

Ἰσχυοεπής, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 748. ἔ. Μι.

Ἰσχυοφόροι καρποὶ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 909. ἔ. Μι.

Ἰσχυροτέρως. «Cod. Par. 2562, fol. 8 r°.—Ια. ΡΑΚΕΝΔ. Cod. Par. 3031, fol. 11 v°.»

Ἰχθυαί. εἶδος ἀγγελοῦ. ΕΠΙΓΡ. ἐπὶ ἀγγελοῦ πηλίνου. CIG 8345 c.

Ἰχθυαῖος, 3. «ἐνδημιουργηθῆναι τῇ Ἰχθυαία κοιλίᾳ τὸν στατήρα ἅμα τῷ ῥήματι (ἴδε Ματθ. εὐαγγέλ. 17, 23). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 492. ἔ. Μι.

Ἰχθυοπρατέω, ῶ. «Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐπισ. 57, σ. 49, 50.»

Ἰχθυοσύνθετος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 1571.»

Ἰχνεύτορες κύνες. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 378.

Ἰχνομυθεώ, ῶ. «Ἰχνομυθῆσαι ὄλην τὴν τῆς κακώσεως ὑπόθεσιν.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1200. ἔ. Μι.

Ἰχνόποδα τὰ ἀνθρώπων. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2433. ἔ. Wg.

Ἰωνθι (= ἔωσι, ὦσι). ὑποτακτ. τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569 a.—Πρόβλ. τὰ ἄρθρα ἴει, ἰόντες, ἰώσας, ἰώσι.

Ἰωνίζεσθαι. αἶνα κατὰ μὲν τὸ ἀναύξητον Ἰωνίζηται ἢ λέξις.» ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Π. 383.

Ἰωνικοσπονδεῖος, δ. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 311.

Ἰωνογενῆς πατρις Ἐφεσος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1878, σ. 90.

ἰώσας (= ἐούσης, οὔσης). μτχ. τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

ἰωσάων (= ἰουσῶν). μτχ. τοῦ εἶμι ῥήμ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 4, σ. 116.

ἰώσι (= ἔωσι, ὦσι) ὑποτακτ. τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ΕΠΙΓΡ. Ἰθαλίου Κύπρου. Gau. 118, σ. 31.

Κ

κάγχασις, ἡ. (=καγχασμός). Μ. Φιλης τ. Α, σ. 333. ξ. Mil.

* καθαιρετέον τὸν ἐπιχεισιμόν. ΣΥΝΕΣ. π. βασιλ. σ. 43. ξ. Krab. — Ἐν μόνον κ' ἐκεῖνο ἀμφισβόλου ἀναγνώσεως παράδειγμα ἐκ τοῦ Θουκυδίδου 1, 121 παρατίθεται τῆς λέξεως ταύτης ἐν τῷ ΘΣ. Ὁ δὲ νεώτατος τοῦ Θουκυδίδου ἐκδότης Classen δέχεται μὲν ὡς ὀρθῶς ἔχουσαν τὴν γραφήν, ἀλλὰ τὸ ἐρμηνεύει κυριευτέον, κτητέον· τὸ δὲ ἐν τῷ Συνεσίῳ βέβαια ἄλλο σημαίνει: πρέπει νὰ χαλασθῇ.

καθαμαρτάνω. «καθημαρτημένα γῆ.» Μ. Φιλης τ. Α, σ. 189. — «μὴ μνησικακῶν τοῖς καθημαρτημένοις.» σ. 212. ξ. Mil.

καθαροποίησις ἀγροῦ. ΒΑΣΙΛΙΚ. ξ. Heimb. τ. 1, σ. 517.

καθαρόσαρκος, 2.

καθαροχειρία, ἡ, Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1748. ξ. Mi.

καθαροτικῶς. ΙΕΡΟΘ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 339.

καθαρωτέρως. «Cod. Par. 3058, fol. 41 v°.»

καθελκτικαὶ πύλαι. Γ. ΠΙΣ. ἐξαημ. σ. 687.

καθεορτάζεσθαι. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. σ. 201, 7. ξ. B.

καθέσιμον (ὑπονοουμ. ἀργύριον). «ἔδωκε τῇ βουλῇ καθέσιμον δραχμάς κη» δις οὕτω. ἀπαξ δέ· καθέσιμον δραχμάς Πη.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 444-6. — Ἡ μισθὸς βουλευτικὸς ἢ ἄλλη τις χορηγία, οἶον διὰ τὴν πρώτην ἐγκατάστασιν τῶν βουλευτῶν, (frais d'installation) δηλοῦται διὰ τῆς λέξεως, ἥς τὸ ἔτυμον πιθανῶς ἐκ τοῦ καθίημι.

καθετοιμάζω. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 588, 16. Ε. Β.

καθ' έτος (=κατ' έτος). ΕΠΙΓΡ. Σύρου. CIG 2347 c. — Γνωστόν, ότι ή λέξις έτος εΙχεν αρχήθεν τὸ δίγαμμα, γραφομένη F έτος.

καθέχει (=κατέχει). ΕΠΙΓΡ. Ξιμετρ. 'Αθηνῶν, τῶν προεγκλειδείων χρόνων. CIA I, 479.

καθηγεμονία, ή. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. CIA III, 49.

καθηγεμονιώντες ὧν περ έουσιάζουσι μοναστηρίων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ 1449. Ε. ΜΙ.

καθηγετοῦμαι. Ν. ΧΑΝ. εν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Α, σ. 104.

* καθήγησις, ή. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1024, 1152. Ε. ΜΙ. — 'Η λέξις εν τῷ ΘΣ έσημειώθη έξ 'Αντιγόνου του Καρυστίου, ως άμφισβόλου άναγνώσεως.

καθηματωμένως. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Ζ, 53.

καθημεροθύτης, δ. ΕΠΙΓΡ. 'Ολυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 57.

καθ' ιδίαν. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνῶν, του β' πρό Χρ. αιώνος, CIA II, 436.

επι Mitth. d. d. arch. Inst. V, σ. 328. — Τήνου. CIG 2329. 2335. — Σύρου. 2347 c. — Αίγυθθενιτών. Rang. Ant. hel. 704. — Δοκρίδος. 'Ερ. 'Αρχ. β' περ. 443, c. 5. — Δελφῶν. W. et F. 14. — Κρανωννίων Θεσσαλίας. Gau. 101 (*). — Σησοῦ. Μουσ. κ. βίβλ. Σμύρν. 1878, σ. 21. — Τέλος και παρ' Ιω. τῷ Λυδοι εν τῷ π. άρχ. τ. 'Ρωμ. πολιτ. Γ, 73 τὸ χειρόγραφον έχει καθ' ιδίαν. 'Ιδε εκδ. Hase, σελ. 287. Πολλαχόθεν δέ γνωστόν, ότι τὸ ίδιος εΙχεν αρχήθεν τὸ δίγαμμα, γραφομένον F ίδιος.

καθιστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. Ε. ΕΓΜ. σ. 103.

καθ' ὀμαλοῦ· επέρρηματικῶς, αντί του ὀμαλωσ, άπλωσ, κοινωσ, γενικῶς. Ιω. ΛΥΔΟΣ π. άρχ. τῆς 'Ρωμ. πολ. Α. 37. 48. Β, 29. Γ, 2. 37. 67.

καθόμοις, 3. ΔΥΒ. κ. ΡΟΔ. c. 3634. Ε. WΓ.

καθοπλιστέον. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ Cod. Coisl. 278, fol. 227 v°.»

καθυπεκδέχομαι. Ν. ΧΑΝ. σ. 628, 13. Ε. Β.

καθυπερβαίνω. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς 'Ιδέρων, έξ άντιγρ. Π. Ν. 'Ρόκκου.

καθυπερηφανέω, ὦ. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακιῶν IV, 29. Ε. Sauppe.

καθυπερηφανία, ή. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακιῶν XVI, 5. Ε. Sauppe.

(*) 'Εκει μάλιστα φανένται ὁ λίθος παρέχων καθ' ιδίαν. 'Ιδε Herm. v. d. Pfordten, de dialecto Thessalica. dissert. inaug. Monachii, 1879, σ. 19.

καθυπερτίθημι. «καθυπερθέσθαι πρὸς βραχὺ Ῥωμαίοις τὴν ἀντιπάθειαν.» Ν. ΧΩΝ. σ. 162, 23. ἔ. Β.

καθυποδέομαι, οὔμαι. «πέδιλα καθυποδοῦμενος.» Ν. ΧΩΝ. σ. 745, 9. ἔ. Β.

καθυποκύπτω. Ν. ΧΩΝ. σ. 602. 1. ἔ. Β.

καθυποσημαίνομαι. μέσ. διαθ. Φατ. ἐπ. Ε, 1β'. σ. 198. ἔ. Ἰω. Βαλ.

καθυποστέλλω. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 685. ἔ. ΜΙ.

καθυπόσχεσις, ἡ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 297, 18. ἔ. Β.

καθυποφέρω πλήγματα τοῦ θεοῦ. Ν. ΧΩΝ. σ. 400, 7. ἔ. Β.—καθυπενήνκεται. σ. 629.

καθυπιτάζω. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ, σ. 244. ἔ. ΜΙ.—Ν. ΧΩΝ. σ. 529, 7. ἔ. Β.

καθυταί μναῖ (=καθαυταί, ἦτοι ἱεραί). ΕΠΙΓΡ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47. 48. ἔτι 1878, σ. 66.

καθῶρ (=καθώς). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

Καίταφαϊκὸν συνέδριον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 473. 1368. ἔ. ΜΙ.

καινεργάτης ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 767. ἔ. ΜΙ.

καινογενές τι ἐμφαίνεται. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1715, 39.

καινογραφέω, ὦ. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 505. ἔ. ΜΙ.

καινόπιστος, 2. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝΗΣ ἐπίσκ. ἔ. Ἄνδρ. Δημητρ. ἐν προοιμίῳ σ. ε'.

καινόδραφος, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Pap. 891, fol. 166 r°»

καινοτοκέω, ὦ. ΙΣΙΑ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 25. ἔ. ΜΙ.

καινοτρόπως. Ν. ΧΩΝ. σ. 402, 19. ἔ. Β.

καιριότης, ἡ. ΙΩ. ΑΚΤ. π. οὔρ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 185. *Ἐπι π. διαγν. παθ. σ. 362.

* καιροπτία, ἡ. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. κ. Ἄπ. Β, 11.—Κατεχωρίσθη μὲν ἐν τῷ ΘΣ ἡ λέξις. καὶ δὴ ἐκ μόνου τούτου τοῦ χωρίου, ἀλλὰ δὲν ἠξιώθη ἐρμηνείας καὶ προσέλαβε τὴν σημασίαν: lectio corrupta. Ἐγὼ κλίνω νὰ παραδεχθῶ τὸ ἀφθονον αὐτῆς, ἀνευθυμούμενος ὅτι ὑπάρχει ὁμοία κατὰ τὴν σύνθεσιν καὶ τὴν σημασίαν λέξις ἡ καιροτήρησις.

Καισάρισσα, ῆς, ἡ. ΕΠΙΓΡ. σφραγίδος μολυβδίνης Εἰρήνης Κομνηνῆς ἐν Παραρτήμ. τοῦ 1γ' τόμου τοῦ Ἑλλ. Φιλολογ. Συλλόγου, ἔτ. 1881, σ. 49.—ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡΑΣ τ. Α, σ. 374. ἔ. Β.—Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 336, 19. 20. ἔ. Α.

- κακεύουχοι, σι. ΚΑΛ. ΧΡΥΣ. σ. 2294. ξ. Λ.
- κακκίασματα γλαυκός ἀπηχῆ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. 2, σ. 298, 26. ξ. Λ. —
 Σήμερον λέγομεν κακκαρίσματα τὰ τῆς κόττας, ἤτοι τῆς κυριωνυμικῆς
 ἐν Ἀδριανουπόλει λεγομένης ὀρνίθας.
- κακογνωμονία, ἡ. «Cod. Gr. Paris. 364, fol. 67 v°.»
- κακοδιδαιτησία, ἡ. ΣΩΡ. ἘΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 143.
- κακοδυστυχία, ἡ. Π. ΔΥΣΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 312, 315, 393 κλ. ξ. Λ.
- κακοθέλητος, -2. ΤΑΡΑΣ. ἘΠΙΣΤ. σ. 1432. ξ. ΜΙ.
- κακοθερεῖς φύσεις. ΣΩΡ. ἘΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 55. — Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται
 μόνον ὁ τύπος κακοθέρειος.
- κακολογητέον. ΑΡΙΣΤΟΤ. ἢ ΑΝΑΣΙΜ. ῥήτορ. πρὸς Ἀλέξ. ἐν Rhet.
 gr. ed. Spengel τ. I, σ. 229, 9.
- κακόμαχος γραῖα. ΚΑΛΑ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 1065. ξ. Λ. — ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ.
 σ. 2364, 3325, 3342. ξ. WΓ.
- κακομηχάνημα, τό. ΦΩΡ. Κ. ΠΛ. ΦΛ. σ. 577. ξ. ΜΑΥΡ.
- κακόνοιαι νεύρων. ΙΩ. ΑΚΤ. π. διαγνώσ. παθ. ἐν Idel. phys. etc. II,
 σ. 390.
- κακοσπλάγγως. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 400, 1. ξ. Β.
- κακόσπορος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 333. ξ. ΜΙΛ.
- κακοστέφανος, 2. ΣΧΟΛ. εἰς Εὐριπ. Ἀνδρομ. σ. 1001.
- κακοσύλλαβος, 2. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 323.
- κακοχείμεροι φύσεις. ΣΩΡ. ΕΦ. ΕΓΜ. σ. 55.
- Καλαμαῖα, τὰ ἑορτή τις. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. CIA II, 573 b.
- καλαμοειδῶς. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 824. ξ. ΜΙ.
- Καλιὰς, ἄδος ἐπίθ. Ἀφροδίτης. ΕΠΙΓΡ. Σαμοθράκης. Conze, Reise
 auf d. Ins. d. thrak. Meeres σ. 69.
- καλ(λ)άφθε(ν)τος (=καταληφθέντος) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρεσόυ. Gau. 123.
- καλιτέρος (=καλλιτέρως). ΕΠΙΓΡ. ἀρχαῖκή Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1881,
 σ. 82. — Ἐντεῦθεν ἄς λάδωμεν τὴν ἐρθὴν γραφὴν τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους
 καλλιτερος, εἰς ὃ διεφωνοῦμεν μέχρι τοῦδε. Ἄλλος δὲ τύπος εἶναι
 τὸ καλλιώτερος, ἐπεικῶς παλαιὸς κ' ἐκεῖνος, περὶ οὗ ἴδε τὰ λεξικά.
- καλλιᾶσαντες. μτχ. καὶ ἐκαλλῖασαν οἱ δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Κυζίκου.
 SIG 3663. 3664. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 44, 45. Ἔργον τι τῶν ἐν
 πρυτανείᾳ διατελούντων δηλοῖ ἡ λέξις.
- καλλιγραμμία, ἡ. «Θ. ΛΑΣΚ. Cod. Par. 3048, fol. 51 r°.»

- καλλιγράφημα, τό. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 3048, fol. 55 r°.»
- καλλιδενδρία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Κεπλευς. CIG 8735: ἐκ δουκικῆς
φύεντι καλλιδενδριας.
- καλλιέρησις, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 55.
- καλλιπρόεδρος, ὁ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 468.
- καλλιῤῥειθρος, 2. «ῥέων τῷ λόγῳ κατὰ πηγάδα καλλιῤῥειθρον.»
N. ΧΩΝ. σ. 148, 16. Ἐ. Β.
- καλλισύνθετος, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 615 (2°).»
- καλλίτερπνος, 2. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 638. Ἐ. Μαυρ.
- καλλίτευκτος, 2. «ΑΝΩΝ. in Pantaleon. σ. 14.»
- καλλιτράχηλος, 2. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 610. Ἐ. Μαυρ.
- καλλιφραδία, ἡ -άδεια, ἡ. Lex. Vindob. ed. Nauck σ. 54.
- καλλιωρία, ἡ. «πῶς τοῦ χειμῶνος παρελθόντος οὐ τέλος ἐσθ, ἀλλ'
ἡ μόνον καλλιωρία τις καὶ ἀπαυγασμός εὐαλοήσεως;» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ.
1312. Ἐ. Μι.
- κάλλωμα, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863. Ἐ. Stallb.
- καλόβουλος, 2. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 1568. Ἐ. Μαυρ.
- καλογηρίδιον, τό. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 367.
- καλογνωμοσύνη, ἡ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 66. — ἔτι ἐν
Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 210.
- καλόγραφον βιβλίον. Μ. ΑΥΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 50.
- καλοῆλιξ. ἐπίθ. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 540. 1144. Ἐ. Μαυρ.
- καλόκοπος εἰς σύνθεσιν καὶ σχῆμα ἀνθρώπου. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 37.
219. Ἐ. Wg. — Ἀντιπαράθετος τὸ χεῖλη ἀσχημόκοπα τὸ ἐν ΒΕΛΘ. κ.
ΧΡΥΣ. σ. 564. Ἐ. Μαυρ.
- καλόνοος. ἐπίθ. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. rom. Eberh. τ. 1, σ. 91.
- καλοπραγέω, ὦ. ΣΧΟΛ. εἰς Εὐριπ. Ἐκάβ. σ. 963.
- καλοπροαίρετος, 2. ΣΠΑΝ. σ. 230. Ἐ. Μαυρ.
- καλοστιχοπλόκος, ὁ. ΘΕΟΔ. ΠΤΟΧΟΠΡΟΔΡ. κ. ἡγομ. Α, 152.
- καλόφωτος σελήνη. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1682. Ἐ. Λ.
- καλόχρ(ο)ος, 2. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 95, σ. 244.
- καλυδοπρεπιῆ κελλύδρια. ΒΑΣΙΛ. ΠΕΔΙΑΔ. ἐν Κερκυραϊκῇ. Ἀνεκδ. Ἐ. Λ.
σ. 49, 1.
- καμαροειδῶς. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 245.

- καμηλοθήλεια, (;) ἢ· θήλυς κάμηλος. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Α, σ. 134.
- καμηλόθυτος (;) βιόλος τοῦ Μωάμεθ. ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 792.
- καμηλόκεντρον, τό. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 246.
καν (=κεν.) "Ἴδε εἶ καν.
- καναχισμοί, οἱ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 273. ἔ. Βασιλ.
- κανηφορικὸς κόσμος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 152.
- κανθαρόβιον, (τό). «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 221 v°.
Πρόλ. Εὐστ. Opusc. σ. 37: ἢ βίψ κανθάρου προσήκων.»
- καννοπλόκος, ὁ. «ΑΓ. ΕΦΡΑΙΜ ἅπαντα τ. II, σ. 176 Β.»
- Καντακουζηνισμός, ὁ. Ιω. ΚΑΝΤΑΚ. τ. Β, σ. 212. 235. 325. ἔ. Β.
- Καπετωλιονείκης, ὁ· ὁ νικήσας ἐν τοῖς Καπετωλοῖς ἀγῶσιν. ΕΠΙΓΡ. Μιλήτου. Rev. arch. 1874, σ. 112. ἔτι ἐν ἄλλῃ ἐπιγρ. ἴσως τῆς ἐλάσ. Ἀσίας, CIG 6829.
- καπνικαλληλέγγυος εἰσπραξίς· ἐν περιφράσει ὁ φόρος ὁ κληθεὶς καπνικόν. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 1996.
- καπνιστήριον, τό· θυμιατήριον. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 555, ἔ. Β.
- καπνολογέω, ὤ. «εἰσπράττω φόρον κατὰ ἐστίας οἰκῶν, αἱ ἀναδίδουσι καπνόν.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 106, 29.—ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. τοῦ ρχξς'. ἔτ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 602.
- Καππαδοκάρχης, ὁ. «ΧΡΙΣΤΟΦ. ΠΑΤΡΙΚ. Μηνολογ. Cod. Par. 1578, σελ. 18.»
- καπριόδους σὺς. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 34.
- κάρατος. γεν. πτώσις τοῦ κάρα. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Τανάγρας, τῶν Χριστιαν. χρόνων. Bul. de cog. hel. III, σ. 144.—Παρ' Ὀμήρῳ εὔρηται τὸ κάρητος.
- καρδιασταστής, ὁ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. ἔ. Μι.
- καρδίθεν. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 142 v°.»
- καρδιοδαΐτις, ἢ. ΥΜΝ. εἰς Σελήνην, ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 455. (Ἐκεῖ κεῖται καρδιοδαΐτε κατὰ κλητ. πτώσιν, ὃ δὲν θεωρῶ ὀρθόν.)
- καρδιοκράτωρ, ὁ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 63.
- καρδιόστερφοί καὶ σκληροτράχηλοι. ΙΣΑΑΚ ΑΡΜΕΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 132, σ. 1205.

καρδιοῦχος, ὁ. Θ. Προδρ. ἐν Boisson. An. nov. σ. 386.

καρδιοφλόγιστοι λόγοι. Φλωρ. κ. Πλ. Φλ. σ. 1142. Ε. Μαυρ.—
Διήγ. Ἀχιλ. σ. 1002. Ε. Wg.

* καρδιῶ, ὦ· ἐγκαρδιῶν. Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 347, 5. Ε. Λ.—Δὲν
ἐσημειώθη αὐτὴ ἢ σημ. ἐν τῷ ΘΣ.

καρηφόρος. ἐπίρ. ἐν στίχῳ ἱαμβικῷ δηλοῦν· οὕτως ὥστε φορεῖ-
σθαι ἐπὶ τῆς κάρας. Θ. Στογλ. σ. 441. Ε. Μι.

κάρθρα, τά. Επιγρ. Λεσδαείας, τῶν χρόνων Διοκλητιανοῦ. Mitth. d.
d. arch. Inst. V, σ. 70.—Ἡ λέξ. πιθανῶς ἐκ τοῦ κείρειν (ἀόρ. ἐκά-
ρην), ὥστε νὰ σημαίνῃ κουρᾶς προσάτων μισθόν, κατὰ τὰ διδάκτρα,
κόμιστρα, λοῦτρα κττ.

καρκινόσαρξ. ἐπίθ. Θ. Στογλ. σ. 777. Ε. Μι.

κάρουξ, ὁ (= κήρυξ). Επιγρ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1583.

Καρπαθικαὶ νῆαι δύο. Μ. Ατταλ. σ. 224, 19. Ε. Β. Ἡμεῖς λέγομεν
τὴν σήμερον Καρπαθιώτικα κάραθια.—Παρεκβατικῶς ἄς εἶπω, ὅτι
ἐν τῇ αὐτῇ σελ. τοῦ Ἀτταλειάτου τὸ κείμενον ἔχει· « ἐν τῇ νήσῳ τῇ Νηῶ
λεγομένη » καὶ ἡ Λατινικὴ μετάφρασις ὑποκάτω· insula quae Neus dice-
batur, καὶ ἐν τῷ πίνακι· Neos insula ἀναγινώσκομεν ἀνευ σημειώσεως
τινος τοῦ ἐκδότη, ὅτι νοητέα ἡ Ἴος νῆσος, ἣν ἀπ' αἰώνων, ὡς φαίνεται,
λέγομεν Νιό, κλινόντες οὕτω ἢ Νιό, τῆς Νιός, κτλ. καθὼς καὶ ἡ Ζά-
κυθο τῆς Ζάκυθος, ἢ Τῆνο τῆς Τῆνος, ἢ Πάρο τῆς Πάρος κτλ.

* καρυκτᾶ (= κηρυκτῆ, ὑπονοουμ. ἐκκλησίαι). Επιγρ. Κερκύρας. CIG
1845.—Ὅτι τὰ καρ. δὲν εἶναι ὄν. κύριον τόπου, ὅπως ἐν τῷ ΘΣ μετε-
γράφη ἐκ τοῦ CIG, ἴδε ἄρθρον τοῦ Wescher ἐν Rev. arch. 1865 II, σελ.
311 κ. ἐξ.

κάς (= καί). Οὕτω πολλάκις ἐν Επιγρ. Ἰδαλίου τῆς Κύπρου, γράμμα
σιν ἐπιχωρίοις γεγραμμένη. Mor. Schmidt, die Inschr. von Idalion, Jena
1873. = Cau. 118.—Ἐφέρετο μὲν τέως ἐν τοῖς Ἑλλήν. λεξικοῖς ἐκ παρα-
δόσεως τῶν παλαιῶν τὸ κάς ὅτι = καί, κατὰ Κυπρίους, ἀλλὰ παρα-
δείγματα τῆς τοιαύτης γραφῆς πρῶτον ἐν τῇ ἐπιγρ. ταύτῃ εὐρηναί,
πιστοῦντα τὴν παράδοσιν. Ἐγένετο δὲ τὸ κάς κατὰ τινὰ τῶν νεωτέρων
φιλολόγων, ὡς ἐκ τινος παλαιοτάτου κασί, καθ' ἕτερον δὲ ὡς ἐκ τινος
κατί.

κασαλθοπορνομαγλοπρωκτεπεμβάτης, ὁ. Κ. Ροδίου ποιήμ. Matr.
An. gr. II, σ. 626.

κασσηρατοριν. « Ζεῦ ἵππορ... νεικάαρ κασσηρατοριν μῶων καὶ
λόων Ἀρτέμιδι ἀνέθηκεν. » Οὕτω δις ἐν Επιγρ. Σπάρτης, τῶν Ῥωμ. χρό-
νων. Ἀθην. τ. Α, σ. 255-6. = L. et F. 162 a, j. — Περὶ τῆς λέξ. ἐξή-

νεγκεν ὁ Π. Κορινθῶς ἐν Ἀθην. τ. Α, σ. 390 κ. ἐξ. εἰκασίαν, ἔτι ἐκ τῆς κατὰ καὶ τοῦ θηράτωρ συντέθειται καὶ σημαίνει εἶδος ἀγῶνος, δρόμου πολεμικοῦ, Ἰεροῦ τῆς φιλοθήρου θεᾶς, ἔχει δὲ κατάληξιν ἐν ἀντὶ ἰδα καὶ εἶναι γένους θηλυκοῦ. Ὁ δὲ Foucart διέστειλε τὴν λέξιν εἰς δύο οὕτω· κασσηρα, τοριν, οὐδὲν ἄλλο ἐπιειπῶν.

καταβαπτέον. Σαρ. Εφ. ἔ. Εgm. σ. 211.

καταβλαβής, 2. Διμ. ΑΛΕΞ. σ. 608. ἔ. Μι.

καταγεωμετροῦντες τὴν ἡπειρον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 305.

καταγνωστικῶς. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 227, 57. ἔ. Taf.

καταγόραξις, ἦ. (=καταγορασμός). ΕΠΙΓΡ. Θουρίας. L. et F. 303 a.

κατάγρενον (=καθαιρύντων, καθαιρείτῳσαν) προσκτ. ΕΠΙΓΡ. Λέσθου, τῶν χρόνων τοῦ μεγ. Ἀλεξάνδρου. SIG 2166. Ἴδε καὶ Add. Πρόδλ. καὶ G. Meyer gr. Gram. § 576, Anm., ἔνθα καὶ ἄλλαι τοιαύτης γραφῆς προστακτικαὶ παρατίθενται, αἶδε· στείχοντον, εἰσάγοντον, φυλάσσοντον, φέροντον, προστίθεσθον, ἐπιμέλεσθον.

καταγωγεύς, ὁ. Μ. Φίλης τ. Α, σ. 349. ἔ. Μιλ.

καταγωγιάζω, (=κατάγω, μετάγω που). Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τᾶξ. σ. 667. 659. ἔ. Β. = Ἐν τῷ τοῦ Ε. Α. Σ. λεξ. κατεχωρίσθη ἡ λέξ. ἐκ τῶν μετὰ Θεοφ. σ. 165, 4.

καταγωνιστικός, 3. Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 706. ἔ. Stallb.

* καταδειμαίνω τοὺς βαρβάρους βλέμματι καταπληκτικῶ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 228. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται τὸ ῥῆμα τοῦτο κατὰ οὐδετέραν διάθ. ἐκ τοῦ Εὐναπίου.

καταδίαιτα, ἦ· «τὴν κατὰ δίαίταν δεδοικότας.» ΛΕΞΙΚ. ῥητορικ. Κανταβριγ. ἐν Nauck, Lex. Vind. σ. 350.

καταδίχιον, τό· μέτρον τι. ΕΠΙΓΡ. Ταυρομενίου Σικελίας. N. Jahrb. f. Philol. etc. 1869, σ. 307.

καταδουλιττάσθη (=καταδουλισασθαι). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97. — Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. IV, σ. 91. Αὐτόθι καὶ τὰ ἢ δὲ κά τις καταδουλιδδέτη εἴ ἐφαπτεῖται (=εἰ δ' ἄν τις καταδουλιζῆται ἢ ἐφάπτηται).

καταδουλογραφῶ, ὦ. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 728. ἔ. Α.

καταδρομεύς, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, 5. 50.

κατ' αἰεὶ (=εἰς ἀεὶ). ΕΠΙΓΡ. Ναυπάκτου. Ἐποικ. Λοκρ. γράμ. ἔ. Ἰω. Οἰκ.

καταειέρωσα (— καθιέρωσα). ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης, τῶν χρόνων Σεδῆρου τοῦ αὐτοκράτορος. CIG 5921. — ΕΠΙΓΡ. Μαιονίας. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 161.

καταΓελμένον τῶν πολιτῶν (=κατ-ειλμένων, συνηθροισμένων τῶν πολιτῶν). ΜΤΧ. τοῦ κατείλω. ΕΠΙΓΡ. Γορτυνίων Κρήτης. Gau. 37. = IG. ant. 476.

κατάζυμοι ἄρτοι. ΟΡΕΙΒ. ἔ. Dag. τ. I, σ. 285.

καταζυμώ, ὦ. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 191. ἔ. Blond.

καταθανατόω, ὦ. ΝΙΚ. ΔΑΒΙΔ ἔρμην. εἰς Γρηγ. Ναζ. σ. 808. ἔ. Μι.

καταθεατέον. ΠΛΑΤΙΝ. ἔ. Kirchh. τ. I, σ. 13, 9. — ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 537. ἔ. Stallb.

καταθεμελιοῦσθαι. Ιω. ΛΥΔ. π. μην. Δ, 38.

καταθετικά, τά. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 241, 46. ἔ. Taf. Πιθανῶς ὑπον. ῥήματα, συγκαταθέσεως δηλωτικά. Αὐτόθι σ. 295, 3 τά «καταθετικήν νύκτα εὐρομεν» ἴσως δηλοῦσι τὸ κατὰ συγκατάθεσιν τοῦ ἄρχοντος δοθέν νυκτερινὸν κατάλυμα. Ὡσαύτως τὴν καταθετ. νύκτα ἀνέγνωμένον που καὶ ἐν ταῖς εἰς Ὀδύσ. παρεκόλοαῖς τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως.

καταίετια γείσα. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Bul. de cor. hel. VI, σ. 542, σ. 39.

κατακαλλωπίζω. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 572, 7. ἔ. Β.

κατακεραίζω. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 50.

κατακερχίζω τοῖχος. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου (;) L. et W. 141.

κατακερμασία, ἦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 932. ἔ. Μι.

κατακεχαρισμένως. «Cat. in Ep. ad Ephes. σ. 112 ed. Cramer.»

κατακινδυνεύω τῶν πενήτων ἐμβάλλω εἰς κίνδυνον τοὺς πένητας. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 162. ἔ. Λ. — Τὸ κατεκινδυνεύσαντο, ὃ ἔκειτο πρότερον ἐν Ἄννης Κομνηνῆς Ἀλεξιάδ. Χ, 9, ἐξεδόθη ἐν τῇ τελευταίᾳ τῆς Βόννης ἐκδόσει κατῆναι ιδεύσαντο, ὀρθῶς, ὡς γ' ἐμοὶ φαίνεται

κατάκλυστον, τό. (ἔδαφος ψηφιδωτὸν κατακλυζόμενον ὑπὸ ὕδατος;) ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Ἀθην. τ. Β, σ. 131. — Ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ κατάκλυστρον compluvium, ληφθὲν ἐκ Γλωσσάρων.

κατακοιτάζομαι. Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Β, κα'.

κατακόλλησις, ἦ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 676. ἔ. Β.

κατακοπρώω, ὦ. ΣΧΟΛ. εἰς τὰς Ἰω. Τζέτζου χιλ. ἐν Gram. An. gr. Ox. τ. III, σ. 372-3.

κατακοπτικῶς πωλεῖν οἶνον ἐν καπηλείαις ἐν οὐαζήποτε ποσότητι· (περίπου τὸ σήμερον παρ' ἡμῖν λιανικῶς). ACTA ET DIPL. gr. ed. Miel. et Müll. σ. 209.

κατακόρακος, 2. ἢ κατακόρακες, ὠν, οἱ. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάε. σ. 672. ἔ. Β. Ἰδε τὸ χωρίον παρατεθειμένον κατωτέρω ἐν λ. καταπρόσωπος.

κατακουτίζω. «κατακούτισόν μοι τὴν φωνὴν σου.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 348, 21. ἔ. Λ.

κατακριτικόν, τό τὸ νά κατακρίνη τις. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 188, 91. ἔ. Taf.

κατακρουνησμοί, οἱ. (douche) Σαρ. Εφ. ἔ. Εgm. σ. 226. 249. 255. — Τὴν λέειν ταύτην προτιμῶ τῆς καταιονήσεως, ὡς εὐκαταληπτοτέραν εἰς ἡμᾶς.

κατάκυψις, ἡ. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 136, σ. 89.

* καταλακτιζῶ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 417. ἔ. Μιλ.— Ἐν τῷ ΘΣ κείται μὲν ἡ λέξις, ἀλλ' ἀμάρτυρος.

καταλαμ(ψ)ίφρων ὁ θεός. Θ. ΛΑΞΚ. σ. 769. ἔ. Μι.

καταλεπρώ, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 86, 6. ἔ. Λ.

κατάλευσμα, τό. ΣΧΟΛ. Λυκέρ. σ. 1181. ἔ. Kink.

καταλευστούμενος βολίσιν. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικηφ. Κστπλεως σ. 140, 13. ἔ. De Boor.

καταληκτέον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 948. ἔ. Stallb.

* καταληπτῆρες (λίθοι). ΕΠΗΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 421, 23. — Ἡ λέξις κείται μὲν ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Ἑσυχίου, ἀλλ' ἐν ὅλῳ ἄλλῃ σημασίᾳ. καταλλακτῆρες μάχης. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 31, 12. ἔ. Β.

καταλόγι(ο)ν τό ἄσμα. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2042-3. ἔ. Λ.— ΔΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 3475. 3495. ἔ. Wg. Φαίνεται δέ, ὅτι ἐν τῷ σ. 2870 τὸ αὐτὸ πρᾶγμα λέγεται καὶ κατάλογος. Ὅχι τι διάφορον εἶναι καὶ τὸ παρὰ Κ. ΠΟΡΦΥΡΟΥ. καὶ εἶπου ἄλλου κατάλεγμα.

κατάλυπον, τό. (= κατάλοιπον). ΕΠΗΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569 a. — Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ ἀπόλυτου.

κατάμακτον σῶμα γυναικός. κατάμακτα ὦτα. κατάμακτος τύπος πρὸς πινακίῳ, ἐνὶ προσευχομένῃ. κατάμακτος τύπος. Οὕτω συχνακίς εὐρηται τὸ ἐπίθετ. τοῦτο (ἐκ τοῦ μᾶσσω ῥήματος) ἐν ταῖς ἀναθημάτων ΑΝΑΓΡΑΦΑΙΣ τοῦ Ἀθηνῆσιν Ἀσκληπείου. Bul. de cor. hel. II, σ. 422-7. — Τοῦ ἀπλοῦ μακτός ἐν μόνον παράδειγμα παρετέθη ἐν

τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Ἀντύλλου παρ' Ὀρειβάσιω τόδε· καλοῦνται δὲ τὰ ἀνεργὰ καταπλάσματα μακτά.

καταμαστροπεύω. Θ. ΜΕΤΟΧΙΤ. ἐν Σά. Μῆσ. βίβλ. τ. Α, σ. 190.

κατάμαστρος, 2. (ἐκ τοῦ μαστήρες καὶ μάστροι). ὑπεύθυνος. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 162.

καταμερικεύω. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Anpu. etc. IX, σ. 31.

καταμουσειόω, ὦ. «ἐκαταμουσειώσε τὸ λουτρόν.» ΔΙΗΓ. ΑΧΙΛΛ. σ. 784. ἔ. Wg.

καταμουσίζω. ἑτέρα γραφή τοῦ καταμουσώω. ΜΕΝΑΝΔΡ. π. ἐπιδείκτ. ἐν Rhet. gr. ed. Speng. III, σ. 408, 10.

καταμουσουργεῖν τὴν ἀκοήν. ΙΩΑΝ. ΔΙΑΚ. λόγ. εἰς Ἴωσ. τ. ὕμνογρ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 964.

καταμοχλεύω. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 289, 22. ἔ. B.

κατάν (=κατὰ τάν). ΕΠΙΓΡ. Δελφική. CIG 1688, 11.

καταναγραφέω, ὦ. «καθὼς καὶ ἀβουλά καταναγραφήση.» ΕΠΙΓΡ. Γελφῶν. CIG 5475. — Ἐσχημάτισται ὡς ἐκ δὴ τινος γραφέω, καθ' ἃ εὐρηταί που καὶ γεγράφηκα παρακείμενος. Πρβλ. καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἀναγραφέω.

κατανυμφεύω. ΜΕΝΑΝΔΡ. π. ἐπιδείκτ. ἐν Rhet. gr. ed. Speng. τ. III, σ. 409, 4.

καταξήρωσ. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ἔ. Μι. σ. 3367.

καταξίαιρ χάριτερ (=καταξίας χάριτας). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

καταξίανσ χάριτανσ (=καταξίας χάριτας). ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 353. — Ἴδε ανσ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

καταπαρμός, ὀ. (=κατάπαρσις, ἐκ τοῦ καταπέρω). ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Epim. σ. 288.

καταπατητής, ὀ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 976. ἔ. Μι.

καταπελάζω. «ἐωθινὸς τοῖς βαρβάροις κατεπέλασεν.» ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 87, 16. ἔ. B.

κατάπετρα, τά· πετρώδεις τόποι. ΑΚΡ. ἔπ. ἔ. Μηλ. σ. 3107.

καταπεπτεύομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 200, 17. ἔ. Λ.

καταπνιγμός, ὀ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 996. ἔ. Μι.

καταποδέω, ὦ. «τὸν πρότερον ὀ ἐπιῶν κατηπόδει.» Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 329, 14. ἔ. B.

καταπορφυρόω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. ξ. Μι.

κατάπροσθεν. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 60, σημ. 3.

καταπρόσωπος, 2. «περόνια κ'. καταπρόσωπα συν-τῶν κατα-
κοράκων αὐτῶν.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 672. ξ. Β.—Ἡ Λατινικὴ
αὐτοῦ μετὰφρασις: fibulas 20 vultibus aptandas cum pertinentibus illuc
fibulis ad humeros aptandis.

καταπτυστέος, 2. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔκδ. Heimb. τ. I, σ. 531.

καταπυκνωτέον. ΘΕΩΝ σ. 91, 8. ξ. Hiller.

καταπυρόλησις, ἦ. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 2083.

καταρχτέον. «TZETZ. Ἀλληγορ. Ἰλ. II, σ. 192, ed. Boisson.»

* καταρρήθέντες· καταδικασθέντες. Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τῆς Ῥωμ. πολ.
Γ, 18. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐν ἀρθρῳ κατερέω ἐσημειώθη μόνον ἐκ τοῦ Μα-
λαλά τὸ κατερρήθη καὶ ἐρμηνεύθη accusatus est.

καταρρήσις, ἦ· καταδίκη ἢ καταλαλιά. ΓΕΩΡΓ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ.
ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 426, 5. ξ. Λ.

καταρρίπισμός, δ. ΣΩΡ. Ἐφ. ξ. Erm. σ. 218.

καταρρίσκομαι. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 277. ξ. Μι. τ. 136.

κατὰς (=κατὰς, κατὰ τὰς). ΕΠΙΓΡ. Λοκρ. Οἰανθείας. ξ. Ἰω. Οἰκ.
σ. 15. — Τοιαῦτα εἶναι τὰ ἐν Ἀρκαδικαῖς, Φωκικαῖς, Βοιωτικαῖς καὶ
ἄλλαις ἐπιγρ. ἀπαντῶντα κατὰν, κατόν, κατοῦς, κατῶνδε, πο-
τάν, ποτόν, καταύτὰ, (=κατὰ ταῦτά).

κατασαλεύω. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ.
410. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται ἐν παράδειγμα τοῦ ῥήμ. τούτου ἐκ τοῦ Γρηγ.
Νύσσης, ἀλλ' ἀπιστεῖται ἢ γραφή του.

κατασειστέον. ΣΩΡ. Εφ. ξ. Erm. σ. 89.

κατασκευᾶν (=κατασκευάσειν). μέλ. χρ. ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλβιοπο-
λιτῶν. CIG 1058. — κατασκευῶντες (=κατασκευάσοντες). μτχ.
Σαλαμινίων ἐν Πειραιεῖ. CIA II, 595. — κατασκευῶσι (=κατα-
σκευάσουσι). CIA II, 405. Ἐπι δ' εὐρηγται οἱ ἐξῆς τύποι· κατε-
σκεύωκε, κατασκευωθῆ. Θήρας. CIG 2448. — κατασκευώ-
σονται. Δελφῶν. W. et F. 209. καὶ οἱ ἐξῆς ἀνευ τοῦ υ· κατασκευώ-
σηται. Δελφῶν. W. et F. 263. — κατεσκεῶσται. Αὐτόθι 273. —
κατεσκεάσε. Μαγνησίας τῆς ὑπὸ Σιπύλῳ. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. Σχ.
Σμύρν. 1878, σ. 46. Ὅμοιον τὸ ἐπισκεάσαντα. Κύμης τῆς ἐν Αἰο-
λίδι. CIG 3524 καὶ τὸ ἐπισκεάζειν καὶ σκεοθήκη. Κερκύρας. CIG
1838 b. πρόλ. καὶ 9153. Ἀνεγνώσθησαν δὲ ἐν ἐπιγραφαῖς καὶ αἱ ἐξῆς
λέξεις ἀνευ τοῦ υ· Ἐαμερίς, Ἐωνυμεύς, ἀπελεθέρα, Ἀγούστα

(καὶ τῶρα λέγομεν Ἄγουστον μῆνα) κλ. περι ὧν ἴδε G. Meyer griech. Gram. § 119 καὶ τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄρθρον ἐατόν.

κατασκευάττη (= κατασκευάσαι). ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. SIG 1568.—Οὕτως ἐξεδέξατο τὸν τύπον ὁ Aihrens ἐν Dial. Aeol. σ. 177 καὶ 209, ὅχι δὲ ὡς ὑποτακτικὴν, καθ' ἃ ἤθελεν ὁ Bæckh. Πρὸς τὸ κομιττάμενοι ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ;

κατασκοτόω, ὦ. « κόρας (ὀμμάτων) ἡμιδλυμμένας καὶ κατεσκοτωμένας. » ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 252.

κατασμικρῶ, ὦ. ΑΝΔΡΟΝΙΚ. ΚΑΛΛΙΣΤ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 161, σ. 1140.

καταστατικῶς. ΑΨΙΝ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 348, 19. 351, 28. 32. 363, 19. 25.

καταστείζομαι. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 94. ἔ. Blond.

καταστενώ, ὦ. ΑΣΤΑ ΡΑΤΗΙΑΡΧΗ. ed. Miell. et Müll. τ. 1, σ. 513.

κατάστεψις, ἦ. ΘΕΩΝ σ. 15, 18. ἔ. Hiller.

καταστολεύς, ὀ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 361. ἔ. Mil.

καταστόλιον, τό· καταστολή ἤτοι παύσις πορείας, φθάσιμόν που. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 477. 482. ἔ. Β.

καταστρόβειω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 27, 2. ἔ. Β.

καταστρωτῆρες, οἱ· λέξ. τῆς οἰκοδομικῆς. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 372—3.

κατασυνηγορέω, ὦ. ΣΧΟΛ. εἰς Ἰλ. Φ, 79.

κατασφαγιάζω. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 460, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. 2, σ. 355.

κατασφογγίζω. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 435, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. 2, σ. 354.

κατασφραγιστής, ὀ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 976. ἔ. Μι.

* κατατελεῖν τὸν φόρον. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 258.—Ἐν τῷ ΘΣ αὕτῃ ἢ σημ. τοῦ ῥήμ. οὐχ εὐρηται. Καὶ ἄλλως δὲ ἡ λέξ. παρατίθεται ἐκεῖ μόνον ἐκ διαφόρου ἀναγνώσεως ἐνδὸς χωρίου τῆς μεταφρ. τῶν Ο'.

κατατινάσσω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Ε', σ. 260.

κατατραχύνομαι. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 200. ἔ. Mil.

κατατύμβια καλλιερήματα δακρύων ἐπισπένδω. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Α, σ. κθ'.

κατατυραννεύω. μετὰ γενικ. πτώσ. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 3964.—Ν. ΧΑΝ. σ. 483, 7. ἔ. Β.

καταυλ(ισ)ματα, τά. Ιω. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Β, 21. — Ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Fuss καὶ τοῦ Hase, ὡς καὶ ἐν τῇ τοῦ Bekker, φέρεται καταυλήματα, ὅπερ θεωρῶ ἐσφαλμένον, ἢ μετάφρ. ὅμως αὐτόθι ἡ Λατινικὴ ἔχει ὀρθῶς domicilia, ὡς ἐκ τοῦ καταυλίζεσθαι δηλ. Οὐκ ὀρθῶς δὲ ἐν τῷ λεξικῷ τοῦ E. A. Soph. καταχωριτθεῖσα ἢ λέξις ἀπεδόθη διὰ τοῦ καταύλησις.

καταυτὰ (=κατὰ ταῦτά). Εἰσιγρ. Αἰγιοσθενιτῶν. Keil, Zur Syl. Inscr. Beroi. 5.

καταυράδες. Εὐφοριαν παρὰ τῷ Σχολ. Λυκόζρ. σ. 440. *Ἴδε Meineke, Anal. Alex. σ. 89, ἢ Düntzer, Fragm. poës. ep. gr. II, σ. 56.

καταυαυνόω, ὦ. Νικητ. Δαβ. σ. 804. Ἐ. Μι.

καταυχειμαζόμενος. μτχ. Θ. Μετοχ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 163.

καταυλευασμός, ὁ. Ἀνωκ. π. τρόπ. ἐν Rhet. gr. ed. Speng. τ. III, σ. 210, 29. — Τὴν λέξιν ταύτην μὴ εὕρισκομένην ἐν τοῖς λεξικοῖς, εὐπρόσωπον δ' ἄλλως, ἀνέγραψά ἐδῶ μόνον καὶ μόνον ἵνα εἶπω, ὅτι πρέπει νὰ σέσθῃ ἀπ' ἐκεῖ ὅπου νῦν κακῶς κείται καὶ γραφῇ ἀντ' αὐτῆς καυλασμός, ὡς ἡ συνέχεια τοῦ λόγον ἀπαιτεῖ.

καταυρηματίζω. «καταυρηματίζόντων οἱ ναποῖαι τὸς ἀπογραψαμένους, καθότι καὶ τὰλλα γράμματα κυρηματίζοντι.» Εἰσιγρ. Κῶ. Bul. de cor. hel. VI, σ. 256. — Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως εἶμι ἐν ἀπόρῳ. Ὁ ἐκδότης εἰκάζει, ὅτι σημαίνει τὸ εἰσπράττειν τὰ διὰ τὴν ἐγγραφὴν τελούμενα χρήματα.

καταυχριστιανικῶς τοῦτο πράττουσιν. Εὐθ. Ζυγ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 131, σ. 33.

καταυχυτος ὑγρά φύσις. Κ. Μανασ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 31.

καταυχώνουσις, ἡ. Ν. Χων. σ. 734, 18. Ἐ. Β.

καταυψέγω. Διδ. Αλεξ. σ. 417. Ἐ. Μι.

καταυψυχον, (τό;) «ὦρα τοῦ καταυψύχου.» Καλλιμ. κ. Χρυσορ. σ. 920. — Ακρ. ἔπος σ. 1910. — Λυβ. κ. Ροδ. σ. 515. Ἐ. Μαυρ. — Ἐν Ἀδριανουπόλει (ὡς καὶ ἐν Ἡπείρῳ) σήμερον λέγεται ἀρσέν. ὁ καταυψυχος, ἢ εὐάρεστος ἐν ὦρα θέρους κράσις ἀέρος, ἢ ἐκ σικῆς ἢ καταδρέξεως γινομένη ἐν ὑπαίθροις, ἀλλὰ καὶ ἐν οἴκοις.

κατεβλαφότες. μτχ. χρόν. παρακειμ. Εἰσιγρ. Ὁρωποῦ. SIG 1570.

κατεγγυεύσας (=κατεγγυήσ.) μτχ. ἀρσ. ὄνομαστ. πτ. Εἰσιγρ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a.

κατεγγύησις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 287, 27. Ξ. Λ.

κατεΓόρκων (= καθώρκων, ἐπολιόρκουν) γ'. πληθ. πρόσ. Επιγρ. Ἴδα-
λιου Κύπρου. Cau. 118.

κατειρηγεύειν πρῶτον μετὰ τοῦ ἱερέως καὶ πατρὸς καὶ λαμβάνειν εὐ-
λογίαν τύπος ἐκράτησε καὶ οὕτω τοῖς μυστηρίοις προσέρχεσθαι. ACTA SAN-
CTORUM mens. Jun. τῆς ἐκδ. Παρισίων καὶ Ῥώμης τοῦ 1867, τ. 4, σ. 274
D. Κατωτέρω δὲ αὐτόθι κείται ἀπλῶς· εἰρηγεύειν μετὰ τοῦ πατρὸς.

κατεκπατάσσω. «κατε(κπεπάτα)χεν.» ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 318,
8. ed. Taf. — Προηγείται ἐκεῖ τὸ ἐκπεπάταγμα καὶ ἔπεται τὸ κα-
ταβροντηθεῖς, ὥστε καλῶς νομίζω συνεπληρώθη ὑπὸ τοῦ ἐκδότου τὸ
κατε(κπεπάτα)χεν.

κατεμβατεύω. ΣΤΕΦ. Π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II. σ. 201. —
ΑΡΧΕΛ. αὐτόθι, σ. 345)

κατεμπαίζω. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 491, ἐν Buch. Rech.
hist. sur la princ. de Morée τ. 2, σ. 356.

κατεμπήγω. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1105. Ξ. ΜΙ.

κατεμπηδᾶν τῶν ἐθνέων. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β,
σ. 6.

κατεντεύξει, αἰ. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικήρ. Κοτπλεως σ. 169, 25. Ξ.
De Boor.

κατεντρύφημα, τό. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. (προοίμ.) σ. 4. Ξ. Β.

κατεξέτασις, ἡ. Κ. ΑΚΡΟΠΟΛ. σ. 941. Ξ. ΜΙ.

κατεξουδενουσθαι. ΠΘΤΚ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 1085. Ξ. ΜΙ.

κατεπακούω. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 85. Ξ. Blond.

κατεπαρτικῶς· μετὰ κατεπάρσεως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1440. Ξ. ΜΙ. ἀλλὰ
καὶ τοῦτο τὸ ἀζηρημένον θηλυκόν, ὃ ἐγὼ γράφω ὡς ἐρμηνείαν, δὲν εὐρί-
σκεται ἐν τοῖς λεξικοῖς, μόνον δὲ τὸ κατεπαίρομαι.

κατεπιβοῶμαι τινος. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 396. Ξ. ΜΙ.

κατεπιδιώκω. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 478. Ξ. ΜΙ.

κατεποχούμενος ἵπφ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 39, 10. Ξ. Β.

κατεργοκτίσται, οἱ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 107, 7. Ξ. Λ.

κατεσκιασμένως. «ΚΥΡΙΑ. ΑΛΕΞΑΝΔΡ. ἅπαντα τ. 1, σ. 265 C. τ. 3.
σ. 539 A. — ΠΡΟΚΛ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 649.»

κατεστενάχησε. Επιγρ. ἔμμετρ. Ἀλικαρνασσοῦ. Newton, Halic. etc.
N° 77. — Μόνον τὸ κατεστονάχησάν κείται ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ
Ἀγαθίου.

κατεστοχασμένως. «ΜΑΞΙΜ. εἰς Γρηγ. Θεολ. σ. 32.»
 κατευαγγελίζομαι τι. μέσ. διαθ. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. σ. 343, 12. ἔ. Β.
 κατευκτικὸς τύπος ὁ παρὰ τῷ ψαλμῶδῳ Δαυὶδ. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 825.
 ἔ. ΜΙ.

κατευλαβεῖσθαι. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. ἐξήγ. εἰς τὰ Γρηγ. Θεολ. ποιήμ. σ.
 425. ἔ. ΜΙ.

κατευσθενεῖν τινος. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ
 ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

κατευωδία, ἡ. ΙΩΣ. ΥΜΝΟΓΡ. σ. 989. ἔ. ΜΙ.

κατηγγειωμένως. ΣΑΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΠΙΜ. σ. 111. — Μόνον τὸ ῥῆμα
 καταγγεῖω κείται ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἀμάρτυρον, ἡ δὲ ὅλη φράσις τοῦ
 Σωρανοῦ ἔχει οὕτω: «τὸ χόριον ἐμπεφυκὸς κατηγγειωμένως σπλάγγ-
 χῳ μετὰ βίας ἀποσπάσαι δεῖ.» Ἐβῶται ἢ οὐκ ἐβῶται;

κατηγορήτρια, ἡ. «ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1184. ἔ. ΜΙ.»

κατηγορουμένως. «ΦΙΛΟΔΗΜ. π. ὀργῆς. ἔ. Gomperz.»

κατηρτισμένως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1525. ἔ. ΜΙ.

κατηχητικῶς. Θ. ΒΑΛΕ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 119, σ. 1165. 1189.

*κατηχθισμένοι ὑπὸ ἀμαρτιῶν. ΘΕΟΦ. ΚΕΡ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132,
 σ. 548. — Ἐν τῷ ΘΣ θεωρεῖται ὀρθὸν μόνον τὸ καταχθεῖν καὶ τὸ
 κατηχθισμένος, τὰ ἐκ τοῦ Ἰωσήπου καὶ τοῦ Σουίδα, ὅχι δὲ καὶ τὸ
 κατηχθισμένος, τὸ παρ' Ἠσυχίου. Ἄλλ' ἰδοὺ νῦν τοῦτο καὶ παρὰ
 Θεοφάνει ἀναφαινόμενον.

κατιαραύσειέ (=καθιερεύσειέ) τινος· θῦσαι ἱερὰ ἐπὶ βλάβῃ τινός (;)
 ΕΠΙΓΡ. ἀρχαϊκὴ Ὀλυμπίας. Rhein. Mus. N. F. Bd. 35, Hft. IV, σ. 578-585.
 Πρὸς. καὶ Dom. Comparetti, Iscrizioni greche, Roma, 1881, σ. 5-6.

κατιδιοποιεῖσθαι τι. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ἔ. ΜΙ. σ. 3435.

κατίσκα. ΕΠΙΧΑΡΜ. παρ' Ἀθηναίῳ δεῖπνος. σ. 277 F. ἔ. Mein. — Ἡ
 γραφὴ τῆς λέξε. διεφθαρμένη.

κατοικεῖω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 610, 5. ἔ. Β.

κατοίκια, τὰ τὰ ἐν τῷ οἴκῳ (σπιτικά) πράγματα, νοικοκυριά.
 ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 427.

κατοικίοντας (=κατοικέοντας, οὐντας). ΜΥΧ. ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν
 Δήλῳ. (δίσκ). Bul. de cor. hel. IV, σ. 354.

κατὸν (=καπτόν, κατὰ τόν). Ἴδε κατὰς.

κατονείδιστος, 2. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. σ. 276, 2. ἔ. Β.

κατοπτικός νόμος. Επιγρ. Λεδαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 372.

κατόπτις, ἢ. ΧΡΙΣΤ. ΠΑΣΧ. 1939.

κατοπτριτίς, ἢ· λίθος τις τῶν τιμῶν, catoptritis gemma. PLIN. h. n. XXXVII, 152.

κατοργανόω, ὦ. «ἐλεπόλεις κατωργανωμένας.» Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 151, 14. ἔ. Β.

κατορθωτέον. «ΠΑΥΛ. ΑΙΓΙΝΗΤ. Cod. Coisl. 168, fol. 233 v°.»

κατοστραχίζομαι. ΠΘΚ. Κ. ΑΚΡΟΠ. σ. 836. ἔ. ΜΙ.

κατοφρυάζομαι (=κατοφρυάομαι, ὦμαι). Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 117.

κατοχυροποιέω, ὦ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἰεκθ. βας. τάξ. σ. 639. ἔ. Β.

κατοχύρωσις, ἢ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἰεκθ. βας. τάξ. σ. 639. ἔ. Β.

κάτοπτρον, τό. (=κάτοπτρον). Επιγρ. Ἰθηνῶν. Rang. Ant. hel. 861. 863. ἔτι Vul. de cor. hel. II, σ. 430. — Παρέβαλεν ἤδη ὁ Ῥαγκαδῆς τὸν σημερινὸν ἡμῶν καθρέπτην. Τοῦ δὲ ἀλλοκότου χάριν ἀναγράφω ἐδῶ, ἐπιπρὸς τῷ Δουκαγγίῳ ἐν λ. καθρέπτης τ. 1, σ. 540 παρετέθη πρὸς ἄλλοις τισὶ μαρτυρίαις τῆς λέξεως τὸ ἐξῆς τοῦ Μανουὴλ Μοσχοπούλου (ἐν λεξικῷ Φιλοστράτου) χωρίον: «κάτοπτρον ὁ Λατινικῶς (!) λεγόμενος καθρέπτης.» Ὑστερον ὁμοίως ἐν τ. 2, σ. 88 παρετέθησαν ἕκτινος χειρογράφου schedographia in S. Agapetum τὰ ἐξῆς ὁρθῶς· κάτοπτρον λέγεται ὁ κοινῶς καθρέπτης.

κάττε (=κατὸ τε). Επιγρ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66. — Αὐτῶσι εὐρηγται καὶ τὰ καττά (=κατὰ τά), καττάν (=κατὰ τάν), καππάντος χρόνοι (=κατὰ παντός χρόνου, διὰ παντός).

κατὺ (=κατὰ). Επιγρ. Τεγέας. L. et F. 340 e. — Ἡ ὁμοίως γραφῆς πρόθεσις ἀπὺ καὶ τὰ ἐξ αὐτῆς σύνθετα ἤδη ἐμνημονεύθησαν ἐν τῷ ΘΣ ἐξ ἐπιγρ. Μυτιλήνης, ἀλλὰ δὲν ἐπέρασαν καὶ εἰς ἄλλα λεξικά. Τόσον εἰμεθα συντηρητικοὶ τοῦ παλαιῶθεν ἐκ βιβλίων μόνον περιελθόντος εἰς ἡμᾶς ὑλικοῦ τῆς γλώσσης καὶ φοβούμεθα μὴ παρὰ τῶν καταράτων λίθων παραχθῶσιν ἡμῶν οἱ κύκλοι, ἐντὸς τῶν ὁποίων εὐδαιμονῶς καὶ ἀνευδῶς διάγομεν οἱ πολλοί.

κατυβλαφθὲν (=καταβλαφθέν). Επιγρ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

κατυστάση (=καταστήση). Επιγρ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

κατυφρονῆναι. ἀπρμφ. Ἰδε ἦναι ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

καυκοπινάκια, τά. Κ. ΠΟΡΦ. Ἰεκθ. βας. τάξ. σ. 464. ἔ. Β.

καυχῆμων, 2. ΒΑΒΡ. μύθ. Ε, 10.

καχόμιλος, 2. «ΦΙΛΟΔΗΜ. π. ὀργῆς. ξ. Gomperz.» — 'Ἐν τοῖς λεξικοῖς ὑπάρχει μόνον ἡ καχομιλία.

κεαύα. «Φίλητορ..... νεικάαρ κεαύαν 'Αρτέμιτι.... ἀνέστηκε.» ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης, ἐν τῇ Παλιγγενεσίᾳ τῆς 5 Σεπτ. 1868, ἔνθα ὁ ἐκδότης Π. Εὐστρατιάδης ἔγραψεν· «Ἡ λέξις δύναται νὰ σημαίνη τὸν ἀγῶνα ὃν ἐνίκησεν ὁ ἀναθέτης, ἀλλ' ἴσως καὶ τὸ ἀνατιθέμενον, καὶ ὑπενθυμίζει μὲν τὸν κεάδαν, ἀλλ' ὀδηγεῖ συνάμα εἰς τὰ κεάζω, κέαρνον, κέασμα, καὶ σχέσιν τινὰ ἔχει ἴσως πρὸς τὸ ἀνωθεν τῆς ἐπιγρ. ἐγκυχαραγμένον σύμβολον, τὸ ἔχον σχῆμα ἐντελοῦς ὀρεπάνου. 'Ἐν συντόμῳ ἡ σημασία τῆς λέξ. ἀγνωστος.» — 'Ἄλλ' εὐρίσκεται μία λέξ. ἰκανῶς ὁμοία ἐν ἐπιγρ. Δελφικῇ, τῇ ὑπ' ἀρ. 1688 τοῦ SIG, ἡ κηύα, ἣν ὁ Βαεκη ἠρμήνευε καθαρτηρίαν (θυσίαν), παρὰ τὴν καῦσιν, παρατιθεῖς τὴν 'Ἡσυχίου λέξιν κεῖα, καθάρματα. Καὶ ναὶ μὲν τὸ νεικάαρ (=νικήσας) ἐν τῇ ἡμετέρᾳ ἐπιγρ. ἀπαιτεῖ αἰτιατικὴν ἀγωνίσματος, ὄχι θυσίας, ἀλλ' ὅπωςδήποτε ἀναφέρω τὴν ὁμοιότητα τῶν δύο λέξεων κηύα κεαύα, καὶ ἅς σκεφθῶσι καὶ ἄλλοι.

κειμηλιοσυλάκεϊον, τό. ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝ. νεαρ. ΝΘ, 6. ΟΔ, 4.

κεκλεβῶς (=κεκλοφῶς)· ἐκ τοῦ κλέβω, ὃ εὐχρηστον ἴσως τὸ πάλαι, εἶναι καὶ ἐν τῇ συνηθείᾳ ἀντὶ τοῦ κλέπτω ἐπι ἐν χρήσει, εἰ καὶ ὄχι πανταχοῦ τῆς 'Ελλάδος. ΕΠΙΓΡ. 'Ανδανίας. L. et F. 326 a.

κελαινωῶς. ΤΡΙΚΑΙΝ. σχολ. εἰς Σοφ. 'Αντιγ. 1413.

κέληξ, ὄ. (=κέλης. πρόβ. τὸ Λατιν. celox. Ἴδε Röhl ἐν Bezzenberg. Beitr. etc. Bd 3, σ. 309). ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης παναρχαία ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 318.

κενεμβασίη, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 383, σ. 249. ξ. Λ.

κενώμα τάφου (=κενοτάφιον). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σμύρνης. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1875, σ. 90.

κένογκος, 2. «δεινῶς ἡ τύχη | ἤλλαξεν ἡμῶν τὰς κενόγκους ἐλπίδας. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 372. 'Ἀλλὰ τὴν ἐκεῖ γραφὴν κενόγους ἀντικατέστησα ἐγὼ διὰ τῆς κενόγκους, ἣν εὗρον ἐν ἀντιγράφῳ τοῦ αὐτοῦ στιχουργήματος, ὃ ἐκ χειρογράφου τῆς ἐν Πάτριφ βιβλιοθήκης ἀντιγράφας ἐπέστειλέ μοι ὁ Μανουὴλ Ἰ. Γεδεών, ὕστερον δὲ καὶ τύποις ἐξέδωκε. Τὸ κενόγκους διορθώνει βεβαίως τὸ μέτρον τοῦ στίχου. Δὲν ἀποσιωπῶ ὅμως, ὅτι ὑπάρχει ἐν τοῖς λεξικοῖς καὶ ἐν ἐπιθέτων ἐνογκος, ὅπερ δυνατόν νὰ προτιμήσωσιν ἄλλοι διὰ τὸ παρὸν χωρίον.

κενόγλωσσος, 2. ΕΥΣΤΑΘ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 182.

κενοδοξικῶς. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Paris. 891, fol. 201 r°.»

κενολόγημα, τό. Φατ. ἐν Ἀμφιλογ. σ. 311. Ἐ. Σ. Κ. Οἰκ.

κενομοχθία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 334, 1. Ἐ. Λ.

κενοποιόν ἰχθὺς ἅπας καὶ ἀλληλοράγον. ΩΡΑΠΟΛ. Ιερογλ. Α, 44.
 Ἐ. Leemans, ἐνθα ὁ ἐκδ. ἐρμηνεύει τὴν λέξ. ventrem solvens καὶ evacuans. Ἄλλ' ἴσως ἀναγνωστέον κοινοποιόν = inquinans, διότι προηγούνται ἐκεῖ τά· «διὰ τὸ τὴν τοῦτου βρῶσιν μισεῖσθαι καὶ μεμιάνθαι.»
 Πρόβλ. δὲ τὴν ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ λέξιν κοινοποιία.

κεντροδήκτης σκορπίος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 302. Ἐ. ΜΙ.

κεντροκόμος ἀκανθα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 385, σ. 291. Ἐ. Λ.

κεντροπήκτης ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. Ἐ. ΜΙ.

κεραίτης, ὁ. cornicularius. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 3.

κεραμύλλιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 48.

κεραποικιλλόμενον (;) μτχ. «πόμα κεκέραστο οὐ καθά τισι κεραποικιλλόμενον, ταῖς δὲ θεοπαραδότοις ὑποτυπώσσει κεραυνόμενον.»
 ΓΓΧΑΤ. βίβ. Νικηρ. Κστπλεως σ. 161, 30. Ἐ. De Boor.

Κερασσυνόθεν. ΑΝΔΡ. ΧΑΡΤΟΦΥΛ. ἐν Hardt, Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 305.

* κερατών, ὄνος, ὁ. «ὥστε χρεῖται τὸν κερατώνα» ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 23. — Κατεχωρίσθη μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Πλουτάρχου (Θησ. 21), ἀλλ' ἐξεφράσθη ἀμφοβολία περὶ τῆς ὁρθότητος τῆς γραφῆς ἐν λ. κεράτειος. Ὅθεν κείσθω ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐκ τῆς λιθίνης ἐπιγραφῆς μαρτύριον.

κερδόμεισθον, τό. Θ. ΣΤΟΙΔ. σ. 813. Ἐ. ΜΙ.

κερκολωπίς, ἡ (;) cercoloris· εἶδος πιθήκου μὲ μαλλιάρην οὐράν. PAUL. DIAC. σ. 54, 13.

κερκωπία ἡ ἀπάτη (ἀπὸ τῶν Κερκώπων) κατὰ Σιμωνίδην. ΣΟΙΝΤΑΝ. ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 417. — Ὅλως ἡ αὕτη λέξις, μόνον δὲ διὰ κάππα μεγάλου γραφομένη φέρεται ἐν τοῖς λεξικοῖς ὡς ὄνομα πόλεως τινος τῆς μεγάλης Φρυγίας, κατὰ Πτολεμαῖον Γεωγρ. 5, 2, 23. Ἐτι τὸ κερκώπειος ἐπίθ. ἐκ τοῦ Συνεσίου καὶ τὸ κερκωπίζω ἐκ τοῦ Ἡσυχίου κατὰ τὴν τοῦ ἀπατᾶν καὶ σκώπτειν σημασίαν.

κερματόμαι, οὔμαι. «ἐν τῷ κερματοῦσθαι ἄρα τὴν οὐσίαν κερματίζειται καὶ τὸ ἐν.» ΠΡΟΚΛ. (ἢ ΔΑΜΑΣΚ.) εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 973. Ἐ. Stallb.

κεστροφόροι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. ἑμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 1102.

κεστροφυλακίω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 735. 736.

κεφαλαιωτέον μοι τὸν λόγον, ὦ ἀδελφοί. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. op. ed. Taf. σ. 29, 75. ἔτι εἰς Ὅμ. Ὁδ. 1771, 49.

* κεφαλῆ, ἦ. (= κεφάλαιον, σοῦμα προστεθειμένων ἀριθμῶν). ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 9. 10. 12. 14. 16. 18. 19. 20. 25. — Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

κεφαλουργός, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Μασταυρειτῶν Λυδίας. L. et W. 1666 c. Κατὰ τὸν ἐκδ. δηλοῖ ἴσως ἡ λέξ. ἐργαστηριάρχην, chef d'atelier.

Κέωθεν· ἐκ Κέω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 146, 5. 324, 11. ξ. Λ.

κῆ (=καί). Συχνά ἐν ΕΠΙΓΡ. Βοιωτικαῖς, λ. χ. Ὀρχομενοῦ. CJG 1562. 1564. 1569. Bul. de cor. hel. IV, σ. 89. 91. 93. 97. — Τανάγρας. Ἄθην. τ. Δ, σ. 210. — Θεσπιῶν. Ulr. Reisen etc. II, σ. 96. — Θηῶν. Rang. Ant. hel. 705. Ἄθην. τ. Γ, σ. 483. — Χαιρωνείας. Ἄθην. τ. Θ, σ. 361. — Λεβαδείας. Ἄθην. τ. Θ, σ. 361-2. — Εὔρηται δὲ καὶ ἐν ΕΠΙΓΡ. Αἰγυπτιακῶν. L. et F. 1. — Θαλαμῶν τῆς Λακωνικῆς. L. et F. 281 b.

κῆλειρον, ἐν. οὐσ. αἰτιατ. πῶσ. ἀδήλου γένους καὶ σημασίας. ΕΠΙΓΡ. Θηῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 264.

κηποπότισμα, τό. ΚΑΛΑ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1695. ξ. Λ.

κηροτακίδες, αἱ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 206.

κηρυκτέος, 3. ΚΑΝ. β'. καὶ ἐβ'. (ογ') τῆς ἐν Καρθαγ. συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 299. 470.

κηρυκτικόν· ἐπιγραφή ἐνὸς τῶν λόγων τῶν ἀποδιδόμενων εἰς τὸν ΑΘΑΝΑΣΙΟΝ ΑΛΕΞΑΝΔΡ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 28, σ. 917.

κηρυκτὸς στέφανος. ΕΠΙΓΡ. Νικαίας ἢ Κυζίκου. Conze, Reise auf d. Ins. Lesbos, σ. 62.

κητοφόντης, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 228, 15. ξ. Λ.

κίαται (=κέαται, κείνται). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 42, Α, σ. 22.

* κίθαρωδικῶς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 217, 13. ξ. Λ. — Ἐν τῷ ΘΣ μόλις κατεχωρίσθη ἡ λέξ. ἐκ διορθώσεως ἐνὸς καὶ μόνου χωρίου παλαιοῦ, ἐνθα τὸ χειρόγραφον εἶχε κίθαρωδικῶς.

κιθωνίσκος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 424. Ἐν τῇ αὐτῇ ἔμως ἐπιγραφή καὶ τὸ χιτωνίσκος πεντάκις.

κιχιουργός, ὁ· ὁ κατασκευάζων τὸ ποτὸν κίκι. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. ἐν Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

κιναιδιαμβικόν τετράμετρον. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. Sac. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 526, 4.

κίναμέβλαστος ἔρηξ. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 561.

κινδύνευσις, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1204. ἔ. Μι.

κινές (= τινές). ΕΠΙΓΡ. ΛΑΡΙΣΗΣ. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66, σ. 41. Πρόβλ. κίσ κε.

κινυρικαὶ χορδαί. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 969. ἔ. Μι.

κιονοσπασία τοῦ φόρου. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 29. 611. ἔ. Β.— Δὲν φαίνεται νὰ εἶναι ἡ λέξις αὕτη ὁμοία πῶς τῇ Γαλλικῇ colonnade, ὡς ἠθέλε τις ὑποθέσει, ἀλλὰ μᾶλλον σημαίνει τὸν τόπον ὅπου ἴστατο κίων, ὡς καὶ ἡ Λατιν. μετάφρασις τῆς ἐν Βόννη ἐκδόσεως θέλει.

κιονῶδες ἀνάστημα. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 234, 17. ἔ. Β.

κιρρότης, ἡ. ΑΝΑΧ. π. οὐρ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 295.

κίσχε (= τίς κε, τίς ἄν, ἀντί τοῦ ἤτις ἄν, ἦ ἄν). ΕΠΙΓΡ. ΛΑΡΙΣΗΣ. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65, σ. 22: τὰν ἐνάλαν κίς κε γινύειται (= τὸ ἀνάλωμα ὃ ἄν γίνηται, ἦ γένηται). — Προεικάσθη ἤδη ὑπὸ τῶν νεωτέρων γραμματικῶν τοῦτο τὸ κίς ἐν τῇ Ἑλληνικῇ, ἅτε ὑπάρχον ἐν τῇ Σανσκριτικῇ (kís) καὶ ἐν τῇ Λατινικῇ (quis). Ἰδε Kühn. Ausf. Gram. d. gr. Spr. § 175, 2.

κισσοφορία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Λέσβου. Conze, Reise auf d. Ins. Lesb. πίν. XVII, 1.

κισταφόρος, ὁ. (= κιστοφ.). ΕΠΙΓΡ. Ἀπολλωνίας τῆς πρὸς τῷ Εὐεῖνῳ Πόντῳ. SIG 2052.

κλαίγω (= κλαίω). « ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. τοῦ ἔτ. 160 πρὸ Χρ. Pap. du Louvre 51, 16. » — Οὕτω καὶ σήμερον πολλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος προφέρομεν τὸ βῆμα τοῦτο (ὄχι δὲ κλάω, καθὼς ἐσφαλμένως λέγει ὁ G. Meyer ἐν griech. Gram. §. 220). Οὕτω προφέρομεν καὶ κλαίγω καὶ φταίγω.

κλαϊκτός (= κλειστός· ἐκ τῶν κλάξ, κλαίς). ΕΠΙΓΡ. Ἀνδάνιας. L. et F. 326 a.

κλαυστέον ἐπὶ τῷ θανόντι. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1491, 39.

κλεηδόνιος Ἑρμῆς. ΕΠΙΓΡ. Πιτάνης τῆς ἐν Μυσίᾳ. L. et W. 1724 a. Πρόβλ. τὸ κύρ. ἔνομα Ῥωμαίου γραμματικοῦ τοῦ Κληδονίου καὶ ἄλλου Κληδονίου, πρὸς ὃν ἡ μὲ'. τῶν ἐπιστολῶν Συνεσιου τοῦ Κυρήνης ἐπισκόπου.

κλειδοφοροῦσα, ἡ· οὔσα κλειδοφόρος ἱέρεια. ΕΠΙΓΡ. Λαγίνων Καρίας. Newton, Halicarn. etc. 96. ἔτι ἐν Bul. de cor. hel. V, σ. 186.

κλεπτοτυμβονυκτηροσκοτεργάται, οἱ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

κλεπτουργία, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 182. ἔ. Μιλ.

κλεψικολίτης, ὁ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 46.

- κλεψιλογέω, ὦ. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ἔ. Μι. σ. 3123. 3411.
- κλεψίλογος, ὀ. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ἔ. Μι. σ. 3021. 3122. 3454.
- κλεψιμαίως. *furtim*. DOSITH. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 412, 11.
- κλήθρινα ἔυλα. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Byz. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 236.
- κληρικοποιέω, ὦ. Θ. ΒΑΛΕ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 119, σ. 1189.
- κληροποιεῖσθαι. ῥ. μέσ. διαθ. ΘΕΟΦ. ΚΕΡ. σ. 285. ἔ. Μι.
- κληρούχησις ἢ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιόλ. τ. Α. σ. 106.
- κλητοροθέσιον, τό. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 671. ἔ. Β.
- κλητορολογία, τά βιόλια περί τάξεως ἐν τῇ προσκλήσει εἰς τὴν βασιλ. τρέπεζαν. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 515. 702. 791. ἔ. Β.
- κλιμακώδεσις, ἢ σκαλοδεσία. ΑΘΗΝ. π. μηχανημ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 36.
- κλόξ· ἐπίρ. κατ' ὀνοματοποιίαν, ψόφου δηλωτικόν. « κλόξ ἀποφορήσας ὀ ὀφθαλμῆς ἐκπεπήδηκεν. » ΣΥΝΟΔ. ἐπιστ. τριῶν Πατριαρχ. πρὸς τὸν αὐτοκρ. Θεόφιλ. ἔ. Ἰω. Σακκελ. σ. 33.
- κλυστηρίζω. C. EL. AVREL. acut. III, 4. — VEGET. art. veter. II, 15, 5. II, 17, 3.
- κλυτογηγής, 2. ΦΙΛΩΝ παρ' Ἀλεξ. πολυίστ. ἐν Mül. fragm. histor. gr. III, σ. 213.
- κλυτοτεχνία, ἢ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀμ. Ἰλ. Σ, 420.
- κλωθοφόρος ὀ· μία τῶν πρόσηγοριῶν τοῦ θεοῦ· μεθ' ἣν ἔπονται τά ὀ ὑπὲρ τὴν Εἰμαρμένην ποιῶν. Θ. ΔΑΣΚ. σ. 768. ἔ. Μι.
- κλωθῶες Ἄρπυιαι. ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης ἔμμετρ. CIG 6280 B, 14.
- κναφευτικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 664. ἔ. Μι. τ. 136.
- κνησμονικός, 3. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. 2. Supplem. σ. 275.
- κνηστρίν, τό ὑποκορ. τοῦ κνήστρον. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 238 a.
- κοακτῆρ καὶ κωιακτῆρ, ὀ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 163 b, c, d. Ἦσαν οὗτοι ὑπῆρται τινὲς ἐν ἱεροτελεστίαις. Κατὰ τὸν ἐκδότην Foucart ἴσως ἐκ τοῦ κόνιξ ἢ λέξις, σημαίνουσα ὅτι περίπου καὶ ἡ λέξ. ψιλίνοποιός.
- κοβάλοι καὶ κωπιάδες· αἱ τῶν ἀλόγων τέχναι (;). ΣΧΟΛ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. σ. 129. — Ἦδη ὀ Osann παρέθηκε τὸ κωπιάδες ἐν τῷ Auctarium.
- κογχευτοὶ ταῶνες· ἴσως ἐπὶ ἱματίων γραπτοὶ διὰ κόγχης, κογχυλίου, πορφυροῦ χρώματος. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 128. ἔ. Β.
- κογχυλευτικά πορθηεῖα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 275, 10. ἔ. Α.

κογγυλόχροα ἱμάτια. Θ. ΒΑΣΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 498.

κόθαρσις, ἡ. (= κάθ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας ἀρχαϊκῆ. Arch. Ztg. 1881, σ. 82.

κοιλιοτικός. «caeliotica medicamenta.» COEL. AUR. tard. I, 5, 174.

κοινογραφία, ἡ. «caenographiae notiones.» CASSIOD. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΛΑΤ. τ. 70, σ. 1139.

* κοινόν, τό. ὄνομα κολλυρίου ὀφθαλμιῶντων. «Hygni coenon ad claritates.» Orelli Inscr. Lat. 4234. Ἴδε καὶ Sichel Nouv. recueil de pierres sigillaires des oculistes romains. σ. 85-86. — Λείπει ἐν τῷ ΘΣ ἡ σημασία αὕτη τοῦ ἐπιθέτου.

κοινόξεινος νῆσος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 386, σ. 342. Ἑ. Λ.

κοινοποιία, ἡ. τὸ ποιεῖν τι κοινόν τοῖς πᾶσιν, ἦτοι κοινοῦν, βεβηλοῦν. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΟΓ.

κοι[υ]νοστομιαῖον καρρῖον ἀρπάγιον. ἔχον μῆκος κυνοστόμου. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 658. Ἑ. Β.

κοινωνητῆ αἰτία. ΓΕΩΡΓ. ΣΧΟΛΑΡ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 161, σ. 36.

Κοιραννίς, τὸ πολυθρύλλητον ἐπ' ἀσεβεία μαγικῶν βιόλιον. ΑΣΤΑ ΡΑΤΡΙΑΡΧΗ. ed. Miel. et Müll. I, σ. 544. — Μῆ πως ἔχει τι κοινόν ἢ λέξ. πρὸς τὸ κοράνιον τοῦ Μωάμεθ;

κοιτωνίτισσαι. αἱ τῶν κοιτωνιῶν (cubiculariorum) γυναῖκες. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 711. Ἑ. Β. — Ἀναγινώσκωμεν ἐκεῖ ἐν τῇ συνεχείᾳ καὶ κουδουκλαρέας. Τί δὲ αὗται διαφέρουσι τῶν κοιτωνιτισσῶν, ἀγνοῶ.

* κοκκῆρός, 3. τοῦ κόκκου, ἕκ κόκκου τοῦ βαρικοῦ. ΕΠΙΓΡ. Στρατοικείας (edict. Dioclet.) L. et W. 535, Cap. 16. — Ἡ λέξ. ἐτέθη μὲν ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Ἐπιφανίου, καὶ τοῦ Χρον. Πασχαλίου, ἀλλ' ἀμφίβολός πως ἔθεωρήθη ἡ γραφή της. Ὅθεν κείσθω καὶ ἐξ ἐπιγραφῆς ἐνταῦθα.

κολεῖόν, τό. (= κολεόν, κολεός). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 430.

κολοδοδάκτυλος, 2. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦ. Ἑ. ΜΙ. σ. 3334.

κολοσόφθαλμος (;) 2. ΜΑΖ. ἐπιθῆμ. ἐν ἄδου, ἐν Bois. An. III, σ. 144.

κοματροφέω, ῶ. (= κομοτρ.) ΕΠΙΓΡ. Θήρας. Ross inscr. ined. 316.

κομβοθήκη, ἡ. «κομβοθήκας ἐπτὰ ἔχον Εὐαγγέλιον.» Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 49. — Λέξιν κομβοθυλέας κακογραφημένην ἔχει ὁ ΘΣ. Ἡμεῖς δὲ τὴν σήμερον, ὅσον ἐγὼ ἠξούρω, λέγομεν τινὰς μὲν, τὰς ἀθυποστάτως ἐξεχούσας τοῦ ἱματίου κρικκοειδεῖς, θηλέαις, ἄλλας δὲ κομπότροπαις, τὰς ἐν αὐτῷ τῷ ὑφάσματι τοῦ ἱματίου διὰ σχισμῆς πε-

ποιημένας. Τί δὲ σημαίνουν κυρίως αἱ κομβοθήκαι Εὐαγγελίου, οὐσαι μάλιστα ἐπτά, ἀγνωῶ, διότι δυσκολεύομαι νὰ παραδεχθῶ, ὅτι δηλοῦνται δι' αὐτῶν ἐκεῖναι αἱ γνωσταὶ κόπται ἦτοι ἀρπάγαι, αἱ συσφίγγουσαι τὰ δύο κανάτια (περὰ) τῶν βιβλίων.

κομιττάμενοι (=κομισάμ.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Θηῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 483.

Κομνηνόταις, ὁ. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 9120.

Κομνηνόφυτος. ἐπιθ. ΕΠΙΓΡ. Προύσης ἑμμετρ. Πανδώρα τοῦ 1866, σ. 285.

κομπηγορῶν Δαρείος. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 1743. ἔ. Wt.

κομπόδοξος βίος. «Γ. ΜΕΛΙΤ. σ. 1108.»

κομψευτικῶς

κονδυλωτὴ χρυσίς. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 429. Αὐτόθι: χρυσίδες τρεῖς καὶ κονδυλωτόν.

Κονιοκαύστης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 61. Μετέπεσαν ἀπὸ προσηγορικοῦ εἰς κύρ. ὄνομα τόπου, καθὼς εἶναι τοιαῦτα ἐν παντὶ τόπῳ. καὶ χρόνῳ.

κόνισμα, τό. (= κονιστήριον). ΕΠΙΓΡ. Κυθήρων. Ἀθην. τ. Δ, σ. 466.

κοντα, κόντων· κατάληξ. πλαγίων πτώσ. μετοχῆς παρακειμένου, ἀντὶ τῆς συνήθους κοτα, κότων, ἀνεγνώσθη ἐν ΕΠΙΓΡ. Μυτιλήνης. SIG 2189: πεπληρώκοντα, καὶ ἐν ΕΠΙΓΡ. Νασιωτῶν ἐν Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. Σχ. Σμύρν. 1876, σ. 128: κατεστακόντων.

κοντολογία, ἡ. «ΑΝΘΩ. Cod. Par. 1632, fol. 24 r°.»

κοντοπαικτικὴ, ἡ· ματαιοτεχνία τις ἔστιν ὡς καὶ ἡ νευροβατική. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 709. ἔ. Μι.

κοντοφορέω. Ν. ΧΩΝ. σ. 47, 2. ἔ. Β.

κοντοφορικόν, τό· στρατὸς κοντοφόρων. Ν. ΧΩΝ. σ. 121, 2. ἔ. Β. Ὁ αὐτὸς καὶ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 115.

Κωνωνῖται, οἱ· αἰρετικοὶ τινες. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὁρθοδ. σ. 55. ἔ. Μι.

Κοούτιος (;), ἴου, ὁ· μὴν ἐν Χαλεῖψ, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Ἡραῖψ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 69. Παράβαλε ἔτι Bul. de cor. hel. V, σ. 430, ἐνθα· Κοου(τί)ου.

κοπετόκτυπος. ἐπιθ. Σελήνης. Ὕμνος ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 455.

κοπιατέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. Ορ. σ. 12, 33. ἔ. Ταφ.

κοπριοσύλληκτον ἐσθῆτος τμήμα. ΚΟΣΜ. ΓΕΡΟΣΟΛ. σ. 344. ἔ. Μι.

κοπρογέννητος κίνθαρος. «GERM. KETHAERE. Cod. Coisl. 278, fol. 62 r°.»

κοπροδίαίτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 179, 31. ξ. Α.

κοπρόνους, 2. ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικηρ. Κστπλεως, σ. 198, 19. ξ. De Boor.

κοπροξύστης, 6. ΠΑΠΥΡ. ΑΙΓΥΠΤ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

κοπροπαραγέμιστος, 2. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ήγουμ. Α, σ. 155.

κοπροφορά, ή· λέξις τών τής γεωργίας. ΕΠΙΓΡ. 'Αμοργού. Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 344.

Κοράγιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Μαντινείας. L. et F. 352 i. Αὐτόθι 352 h: Κοραγίων πομπά. Ἴδε τὰς σημ. τοῦ ἐκδότου Foucart, τὰς περὶ ταύτης τῆς λέξ. καὶ τῶν ἐξῆς δύο, ὅτι ἐκ τοῦ Κόρη (= Περσεφόνη) καὶ ἄγω (= ἀνάγω ἐξ Ἄδου) συντέθεινται, καὶ ὅτι Κοράγιον ἰδίως ὀνόμας ἐκαλεῖτο.

Κοραγωγός, 6. ΕΠΙΓΡ. Μεσογείων Ἀττικῆς. CIA II, 603.

Κοραγῶν σύνοδος. ΕΠΙΓΡ. Μαντινείας. L. et F. 352 h.

κόρζα· καρδιά· Πάφιοι. ΗΕΥΧΙΟΣ.— Πρὸς. τὸ Λατιν. cor cordis καὶ τὸ Γερμαν. Herz καὶ τὸ Σλαβῶν. сѣрдце.

κορμιόντων (= κοσμιόντων, κοσμοῦντων· ἀρχόντων τῆν τῶν Κόσμων ἀρχήν). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 42 Α.

κόρμονς (= κόσμους, τῆν ἀρχήν δηλ. τοὺς Κόσμους). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 42 Α.

κορμόπλασις, ή· Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὅμ. σ. 1106. 1831. ξ. Μαρ.

κορυζοποιεῖ ἀτιμάς... τῆς ρίνος τὰς ἰκμάδας. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 84. ξ. Mil.

κορυφαϊότης σου, ή· (ὡς τιμητικὴ προσηγορία) Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1164. ξ. Μι.

κορυφιακὸς θρόνος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1281. ξ. Μι.

κορωνόβιον γῆρας. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 357, 11. τ. Β, σ. 348, 5. ξ. Α.— Πρὸς. τὸ παρὰ Πολυδεύκει (2, 16): ὑπὲρ τὰς κορώνας βεδιωκῶς, καὶ τῆν παρὰ Γ. Πισίδῃ ('Εξάσημ. σ. 1113): μακρόγηρον κορώνην καὶ τὸ παρ' ἡμῖν κορακοζώητος ἄνθρωπος.

κοσκινωτὰ πέταλα χαλκᾶ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασιλ. τῆς σ. 472-4. ξ. Β.

κοσμῆτες (= ἐκοσμήτευσ). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 736.

κοσμίων. κοσμιόντες. μτχ. (= κοσμέων, κοσμών. κοσμοῦντες), εἷς

ων τῆς ἀρχῆς τῶν Κόσμων. ΕΠΙΓΡ. Λατίων Κρητῶν ἐν Τέφ. CIG 3058.
— Συδρίτων. 3049. — Δρηρίων. Rang. Ant. hel. 2477.

κοσμοαναγυρεύω. Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 81. 283. ξ. Α.—Πρόλ.
τὸ κατωτέρω ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ κοσμοψηλαφῶ. Τὸ ἀπλοῦν γυρεύω
ἔχουσι τὰ λεξικά ἐκ τοῦ Πλουτάρχου. Ἀνάγνωθι δὲ τὴν περὶ τοῦ ῥήμα-
τος τούτου μακρὰν καὶ διδακτικὴν σημείωσιν τοῦ Κοραῆ ἐν Ἀτάκτων τ. Α,
σ. 79—80.

κοσμοδόρος, 2. «ΑΓ. ΜΑΞΙΜΟΥ Ἄπαντα τ. Ι, σ. LXXXVI.»

κοσμοθεάμων, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Ἐπ. 64 ν^ο.»

κοσμοθρήνητος, 2. «Cod. Par. 2403, fol. 49 r^ο.»

κοσμοκρατέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 721. ξ. Μι. — ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 377.
ξ. Wt.

κοσμοκρατικὴ ἀξία. Προκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 212. ξ. Βασιλ.

κοσμοκτισία, ἦ. «Cod. Par. 2494, fol. 190 ν^ο.»

κοσμολεθροσυμφοροπλανοσπόρος, ὀ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An.
gr. II, σ. 624.

κοσμολέτειρα κατάρα. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 458. ξ. Mil. — κοσμο-
λέτειρα τοῦ Ἄδου γαστήρ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol.
222, r^ο.»

κοσμομήτωρ Εὔα. Ιω. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 96, σ. 649.

κοσμοπάτωρ Ἀδάμ. Ιω. ΔΑΜΑΣΚ. ἐνθα ἀνωτέρω.

κοσμοπροσκύνητος σταυρικός τύπος. ΕΠΙΓΡ. τοῦ ιδ' μ. Χρ. αἰῶνος,
τανῦν ἐν Βενετία. CIG 8765.

κοσμοσέβαστος, 2. Ιω. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 96, σ. 648.

κοσμοσύστατοι βασιλεῖς. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τὰξ. σ. 611. 649. ξ. Β.

κοσμοσώστης ἱατρός. Μ. ΦΙΛΗΣ, τ. Α, σ. 66. ξ. Mil. Αὐτόθι κο-
σμοσώστης τύπος τοῦ σταυροῦ, σ. 81. — «ἀπὸ τῆς τῶν Ἀποστόλων
κοσμοσώστου διδασκαλίας.» ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ παρὰ Ἰω. Δαμασκ. ἐν
Μι. Ρα. gr. τ. 95, σ. 360. Ἐν τούτῳ τῷ χωρίῳ τοῦ Γερμανοῦ ὡς ἐπίθ.
κοσμοσώστος ἐμφανίζεται ἡ λέξις κατ' ἐνεργ. σημ. ἀντὶ κοσμοσω-
τήριος, οὕτω δὲ καὶ ἐξ ἄλλων δύο συγγραφέων ἀνεγράφη ἐν τῷ ΘΣ.

κοσμοτόκος διάνοια. ΗΡΑΚΛΕΙΤ. Ἀλληγορ. Ὀμηρ. σ. 90. ξ. Mehler.

κοσμοφάγος βδέλλα τῆς ἀπιστίας. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 254. ξ. Mil.

κοσμοφανῆς ἀστραπή τοῦ πνεύματος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 772. — κοσμο-
φανῆς ἐωσφόρος τῆς θεολογίας σ. 801. ξ. Μι.

κοσμοφόγγος σάλπιγξ ἡ τούτου γλώττα. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιόλ. τ. Ε, σ. 350.

κοσμοφιλής, 2. «ΓΕΡΜ. ΚΣΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 17 r°.»

κοσμοφόρησις ὑποκριτικὴ κατὰ ἀνάγκην τοῦ διωγμοῦ· τὸ νὰ φορῆ μοναχὸς κοσμικά (ὑπερ ἐγκρίνεται κάπως). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1264. ἔ. Μι.

κοσμοφόρος, ὁ· ὄνομα εἰδικὸν ἱερωσύνης. ΕΠΙΓΡ. Λαγίνας τῆς ἐν Καρία. Bul. de cor. hel. V, σ. 186.

κοσμοφυλακήσαντες, οἱ ἀρέαντες τὴν τοῦ κοσμοφύλακος ἀρχήν, ἥτις ἦν ἱερατικὴ τις. ΕΠΙΓΡ. Κυζίκου. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 156.

κοσμοφύλαξ, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 377. ἔ. Μι.

κοσμοχώρητος θάλασσα. Ια. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 96, σ. 652.

κοσμοψηλαφῶ. Π. ΔΥΕΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 81. ἔ. Λ. — Ὁμοίας σημασίας καὶ τὸ ἀνωτέρω ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ κοσμοαναγυρεύω.

κοτυλειστί (= κατὰ κότυλον) διδόναι. ΠΑΠΥΡ. ΑΙΓΥΠΤ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

κύνες, οἱ. (= κύνες). ΣΧΟΛ. Διονυσίου τοῦ Θρακός..... ἔστις λέγει, ἔτι ἡ πρώτη συλλαβὴ βραχεῖα, ὡς καὶ ἐν τῶ κύνες.

κοῦρος, ὁ. (= κόρος, βλαστός, κλάδος δένδρων). «μὴ φέρειν ξύλα, μηδὲ κοῦρον μηδὲ φρύγανα ἐκ τοῦ ἱεροῦ.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. 3139. — Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι ζῆ ἀκόμη ἐν τῶ συνθέτῳ τῆς συνθηείας κουροφέεαλα, (οὐδ. πληθ.), ὁ ἴσως ἐκ τοῦ κοῦρος καὶ φέψαλος.

Κουροτρόφιον, τό· ἱερὸν τῆς κουροτρόφου θεᾶς Δήμητρος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν τ. Γ', σ. 147. Πρὸλ. CIA I, Supplem. 555 c.

κουροσθόρος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 294, 16. ἔ. Λ.

κουρόω, ῶ. (=κυρ.) «ἐπί κα τὸ ψάφισμα κουρωθεῖσει.» ΕΠΙΓΡ. Αἰγιοσθενιτῶν. L. et F. 1.

κουφόγλωσσος, 2. «ὈΡΙΓΕΝ. Cod. Coisl. 17, fol. 2 r°.»

κουφώδης καὶ ἀνεμιαία ἀπιστία. ΙΓΝΑΤ. βίω Νίκηρ. Κστπλεως σ. 139, 23. ἔ. De Boor.

κραδίνου δένδροιο σπέρμα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 380, σ. 149. ἔ. Λ.

κραματίζειν· προσφέρεσθαι τὸ κρᾶμα (=κρασόδιον). Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 18. 563. ἔ. Β. Ἴδε καὶ τὰς σημ. τοῦ Ῥεῖσκιου.

κραμβροφαγέω, ῶ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 194, 12. ἔ. Λ.

κρανάεντα (= κρηνήεντα, κρηναῖα) ὕδατα. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. παρὰ Βιτρούβιω de arch. 8, 3. — Δὲν εὕρισκω οὐδὲ κρηνήεντα ἐν τῶ ΘΣ.

- κρανιακή φλέψ. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. ἐν Bois. An. nov. σ. 368.
- κρανίδιον τό. ὑποκορ. τοῦ κράνος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 846. ἐπι Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 438.
- κραστιφόρος Σκυθία. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Γ, 18.
- κραταιόφρων, 2. Κ. ΠΟΡΦ. τ. 3, σ. 38. ξ. Β.
- Κραταεανός. ἐπιθ. Ἀπόλλωνος. ΕΠΙΓΡ. Μουσίας. Arch. Zig. 187δ, σ. 151.
- κρατέστερος. ἐπιθ. συγκρ. σχηματισθὲν ἔχι ἀμέσως ἐκ τοῦ κρατύς. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 286, 1. ξ. Β.
- κράτυσμα, τό. E. Miller ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 314. (ἀμάρι.)
- κρεατραφή ἀνδράρια. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ σ. 545. ξ. Μί.
- κρέννεμεν (= κρίνομεν). ΕΠΙΓΡ. Δαρσίης, τοῦ 214 πρὸ Χρ. ἔτους. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. — Τὸ τῆς συνήθειας κρένω (= διαλέγομαι, ἐμιλῶ) δὲν θά εἶναι ἄλλο ἢ αὐτὸ τοῦτο τὸ ῥῆμα.
- κρέτος ἀντι κράτος, κατὰ Λεσβίους. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΙ παλαιοί. Ἴδε G. Meyer griech. Gram. § 4. Πρὸς. τὸ πρῶτον ἄρθρον τοῦ Ε ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ καὶ τὴν λέξιν ἐπικρέτει.
- κρεωμαγειρία ἢ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ σ. 753. ξ. Μί.
- κρημνολεκτεῖν (= κρημνηγορεῖν). ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. σχόλ. εἰς Ἀριστοφάνη παρὰ τῷ Nauck ἐν Lexic. Vindob. σ. 252.
- κρηπίδειον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης. SIG 5997.
- κρηπίδιαῖοι λίθοι. δις οὕτω ἐν ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 421. Μέχρι τοῦδε ἐγινώσκето ἡ γραφή μόνον κρηπίδαίου ἐκ τοῦ Πολυδεύκουσ 7, 20.
- * κρηπίς, ἢ. crepis. ἐν. φυτοῦ. ΘΕΟΦ. Ἱστορ. φυτ. VII, 8, 3. — PLIN. h. n. XXI, 99.
- κρίελαφος. ΛΞ. οἷα ἡ τραγέλαφος καὶ ἄλλαι. ΛΕΟΝΤ. Byz. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 86, 2, σ. 1616.
- κρίθῆνσι (= κρίθεισι). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ. Bul. de cog. hel. III, σ. 293.
- κρίθοδεῖα τετραχῳμένοι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 43, 4. ξ. Λ.
- κρίθοφορεῖν· μαντεύειν διὰ κρίθων τὰ ἀδηλα. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 233.
- κρικελοπάγουροι, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 670. ξ. Β.
- κριμοφόροι. «λεκάναὶ καὶ κριμοφόροι.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 438.
- κρισόδιον, τό. crisobolium. (κρίς - βάλλω)· θυσία τις τῇ Ῥέα, τῷ

Ἄττιδι, τῷ Μίθρα κτλ. ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης διγλωσ. CIG 6012 b. ἐξ ἧς ἐπιγρ. μόνη ἡ λέξις « κ ρ ι ο δ ὀ λ ο ς τελετή » ἐπέρασεν εἰς τὰ Ἑλληνικά λεξικά. Ἐῤρηται δὲ τὸ eriololium καὶ ἐν ἄλλαις τῆς Ῥώμης ἐπιγρ. οἷον παρὰ τῷ Orelli, Inser. Lat. 1899. 1900. 2130. 2264. 2335. καὶ ἐν ἐπιγρ. Βενε-
έεντου, αὐτόθι 2328.

κρῖοκέρατος. ἐπίθ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 8.

κρῖσιολογία, ἢ. ΑΝΘΝ. «Cod. Par. 2506, fol. 1 v°.» — Τώρα ἡμεῖς λέγομεν κρῖσολογία.

κροκόπλοκον φάρος. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Β, σ. 4. ἔ. Μιλ.

κρομμυδοφύλαξ, δ. Θ. ΠΤΟΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 62.

κροστητική αἵτησις. plausibilis petitio. ΔΟΣΙΤΗ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 427, 1.

κρουσματούντος τοῦ ἔυλου (δηλ. τοῦ σημάντρου). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1788. ἔ. Μι. — Οὐδὲ κρουσματέω ῥῆμα ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ.

κρουσόλυρον ἄσμα. ΛΕΩΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 561.

κρουερόεντα νῶτα θερμάνας ἐξ ἐρίων. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 32.

κρυπτήρ, δ. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 247, 20. ἔ. Β.

κρυπτομόναχος, δ. δ ἐν τῷ κρυπτῷ μοναχός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1264. ἔ. Μι.

κρυπτοφανῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 896. ἔ. Μι.

κρυσταλλόσαρκον τραχήλιν τῆς ὠραίας. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1469. ἔ. Μαυρ.

κρυσταλλοφόρος γῆ. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 5197. ἔ. Wf.

κρυφιοκτῆμων, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1489. ἔ. Μι.

κρυφιοπνευστί τοῦ συζύγου ἢ γυνῆ τῆ εἰρκτῆ εἰσπηδήσασα. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1161. ἔ. Μι. — Ὅχι ὀρθῶς ἐν τῷ ΘΣ ἐν λ. κρυφιοπνευστέω ἀθετεῖται τὸ ἐπὶ ῥῆμα τοῦτο. Ἐγὼ ἀμφιδάλλω, ἀν ὑπῆρξέ ποτε ῥῆμα κρυφιοπνευστέω.

κτηματωνεῖσθαι· ὠνεῖσθαι κτήματα ὑπὲρ θεοῦ τινος καὶ ἐκμισθοῦν αὐτά. ΕΠΙΓΡ. Μυλασέων Καρίας. L. et W. 338.

κτηματώνης, δ. (Ἴδε τὴν ἀνωτ. λέξ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμέων καὶ Μυλα-
σέων Καρίας. L. et W. 331. 416.

κτηνοκτόνος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 215, 15. ἔ. Λ.

κτηνολάτραι, οἱ. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὀρθοδ. σ. 48. ἔ. Μι.

κτηνομέτωπος μορφή. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Β, σ. 385. ἔ. Μιλ.

κτηνοπρέπεια, ἢ. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡ. σ. 809. ἔ. Μι.

κτηνοσκόπος, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 128. Ἐ. Μιλ.

κτηνοσφαγία, ἡ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1108. Ἐ. Μιλ.

κτισματοουργός, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1806. Ἐ. Μιλ.

κτοίνα, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Καμυρέων Ῥόδου. Transact. of the R. soc. of Lit. Vol. XI, new ser. Ἔτι Bul. de cor. hel. IV, σ. 138. — Ἡ σημασία τῆς λέξεως οὐ μάλα σαφής. Ὁ Ἡσύχιος ἔχει· «κτύναι ἢ κτοῖναι· χωρήσεις προγονικῶν ἱερῶν, ἢ δῆμος μεμερισμένος.» Καὶ εἰς ταῦτα ἔφησυχάζει ὁ ἐν τῷ Γαλλικῷ περιοδικῷ ἐκδότῃς λέγων, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει une division territoriale. Ἴδε καὶ τὴν ἐξῆς λέξιν.

κτοινάτας, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Καμυρέων Ῥόδου. Transact. etc. ἐνθα ἀνωτέρω. Δηλοῖ πιθανῶς τοὺς ἐν τινὶ κτοίνα ἐκ προγόνων οἰκοῦντας καὶ μετέχοντας κοινῶν ἱερῶν.

κυάθεια, τά (= κυάθια). ΕΠΙΓΡ. ἐπὶ πηλίνου ἀγγείου. CIG 8345 e.

κυαθιαῖον ἀντλήμα. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 151.

κυανάνθρωπος Ἀραβίη. Ιω. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 303.

κυδοφόρος ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. Ἐ. Μιλ.

κυκλίστρια ἀγαθή. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν ἐπιτυμβία ἐπὶ γυναικί. ΕΠΙΓΡ. ἐπιτύμβ. Ἀττικ. Ἐ. Σ. Α. Κουμαν. 3292. Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἴδε εἰκασίαν ἐν τῇ ἐκεῖ σημειώσει.

κυκλοδάσεια. ἐπίθ. (= ἀμφιδάσεια). ΣΧΟΛ. Ἰλ. Ο, 309.

κυκλοδρόμημα τοῦ χρόνου. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 16. Ἐ. Μαυρ.

κυκλοτερικὴ χρόνου περίοδος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1693. Ἐ. Μιλ.

κυκλοφόρημα, τό. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΡΣ σ. 624. Ἐ. Μιλ.

κύλλιπον βλέφαρον. ΥΜΝΟΣ εἰς Ἐκάτην ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 442.

Κυμαῖς. ἐπίθ. ἐκ τοῦ Κύμη.....

κυμβάλισμα, τό. Ε. Μιλ. Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 314. (ἀμάρτ.)

κυμβαλόφωνα μέλη. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 562.

κυμβαλώδης, 2. «παίγνιον κυμβάλωδες, ὄργανον κυμβάλωδες.» ΑΝΩΝ. λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 262-3.

κυμβίδιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 427.

κυμερῆναι (= κυδερῶν). ἀπρμφ. ὡς ἐκ τινος κυβεράω, καθ' ἃ ὑπάρχει δαμάω καὶ δαμνάω, καὶ κατὰ τὸν τύπον τοῦ φορῆναι. ΕΠΙΓΡ. Κύπρου ἐπιχωροῖς γράμμασιν ἐν Bezzenb. Beitr. z. Kunde etc. IV, σ. 78.

κυμινόβερμον, τό. Θ. Πρωκοπ. κ. ἡγ. Β, 605. ὁ πληθ. ἀριθ. ἐν σ. 358. Ἴδε τὰς σημ. τοῦ Κοραῆ ἐν Ἄτ. τ. Α, σ. 284.

κυμοτόκος. Ἴδε κυστόκος.

κυναγωγία, ἡ.....

κύνερις, ἡ· κακὴ ἔρις. Μ. Ατταλ. σ. 255, 8. ξ. Β.

Κυνθικός, 3. «τὸ ἀνενεχθὲν καὶ τὸ ἀπελθὼν ἐν τῷ Κυνθικῷ ἐκ Τήνου.» ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II, σ. 570.

κυνίστωρ, ὁ. VARRO Satir. Menip. 231, ἐν Petronii ed. Büchel. σ. 182.

κυνογλωσσοῦντες Ἰουδαῖοι. ΑΘΑΝ. ΑΛΕΞ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 28, σ. 949, ἔνθα καὶ δύο ἄλλαι γραφαὶ χειρογράφων ἀναφέρονται· κυνῶν δίκην ὑλακτοῦντες, καὶ· κοινογλωσσοῦντες. Ἄλλ' οὐδὲ τὸ κοινογλωσσοῦντες εὔρηται ἐν τῷ ΘΣ.

κυνοδιδοσκαλικά, τά. VARRO Satir. Menip. 230, ἐν Petronii ed. Büchel. σ. 182.

κυνοζήτωρ, ὁ. VARRO Satir. Menip. 231, ἐν Petronii ed. Büchel. σ. 182.

κυστόκοι γαστρός ἐδύναι. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Θεσσαλίας ἐν Ἐφημ. Φιλομαθῶν τῆς 4 Δεκεμβρίου 1864. Ὁ Kaibel ἐν epigr. gr. ἀριθ. 505 ἐξέδωκε κατὰ τὸν Lebas καὶ Ussing: κυμοτόκοι. Ἄδηλον μὲν ὁποτέρᾳ τῶν γραφῶν εἶναι ἡ γνησιωτέρα· ἀλλὰ παρατηρῶ, ὅτι λέξις κυστοκία εὔρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς, κυμοτοκία δὲ ἔχει.

κυπαρισσόξυλον, τό. Ἴδε πευκόκεδρον.

κυπαριττόμηλα, τά. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 193. ξ. Mil. — Ἡ λέξις σώζεται ἐν τῇ συνηθείᾳ διὰ τῆς γραφῆς σσ ἀντὶ ττ.

κυπέλλιον, τό. Μ. ΨΕΛΛΟΣ καὶ ΓΡΗΓΟΡ. Ἀντιοχείας ἐν χειρογράφοις καὶ Κ. ΜΑΝΑΣΣΗΣ. Ἴδε Annu. etc. IX, σ. 47.

κυπέλλοειδής, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 583, 1. ξ. Β.

κυριόεργος (;) «περὶ ἐκμισθουμένων ἤτοι κυριοέργων χρηστῶν καὶ πονηρῶν.» ΛΕΟΝΤΙΟΣ ΒΥΖΑΝΤ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 86, 2, σ. 2023. 2025-6.

κυριοκλησῖαι, αἰ· κύρια κλήσεις, ὀνομασῖαι. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 703. 708. ξ. Β.

κυριοκράτωρ ὁ θεός. Θ. ΛΕΞΚ. σ. 767. ξ. Μι.

κυριομήτωρ, (ἡ θεοτόκος Μαρία). ΙΩΣ. ὙΜΝΟΓΡ. σ. 989. ξ. Μι.

κυρτοδόλων συνεργασία· ἡ τῶν κύρτφ ἀλιευόντων συντεχνία. ΕΠΙΓΡ. Μουσ. καὶ βιβλ. εὐαγ. σχολ. Σμύρνης 1875, σ. 65.

κυρτ(ο)κάπ(η)λος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Κιλικίας. CIG 9180.

κωμαστήριον, τό· τόπος ὅπου κωμασταὶ κωμάζουσι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 171, 18. ξ. Λ.—Ἐκ τῶν λεγομένων ἐν τῷ ΘΣ ἐν ἀρθρῳ κωμαστία βλέπω, ὅτι ἡ λέξις κωμαστήριον εὐρεθεῖσα καὶ ἐν δυσὶ χωρίοις τοῦ Συνεσίου ἐθεωρήθη κακογραφία καὶ διορθοῦται εἰς κωμαστήριον. Ἐν δὲ τῷ λεξικῷ τοῦ Lid. καὶ Sc. μόνον εἰς τὸ ἕτερον τῶν χωρίων τοῦ Συνεσίου γίνεται παραπομπή καὶ δίδεται ἐξήγησις διὰ τὸ κωμαστήριον ἤδη· assembly of priests. Ἄλλ' ὅπως δῆποτε καὶ ἂν ἔχουν τὰ τοῦ Συνεσίου ἕνεκα τῆς διαφωνίας τῶν ἐκδοτῶν καὶ μεταφραστῶν, (ἴδε τὴν ἐκδοσὶν τοῦ Migne), ἐν τῷ Ἀκομινάτῳ οὐδεμία ὑπόψια περὶ τῆς γραφῆς καὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως.

κωμοδρομία, ἡ. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Νικηρ. Βοτανειάτου ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 64.

κωμολόγοι, οἱ. ΙΓΝΑΤ. βίβλ. Νικηρ. σ. 196, 3. ξ. De Boor.

κωμοπολίτης, ὁ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 250, 53.

κωπιάδες. Ἰδε κοβάλαι.

κωρισμοὶ μελίφρονες. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄνδρου. Kaib. epigr. gr. 1028, 41.—Οὐδὲ κορισμὸς εὐρηταὶ ἐν τῷ ΘΣ, εὐρηταὶ δὲ τὸ κόρισμα.

Λ

Λαβάνης· ἐπιθ. τοῦ θεοῦ Μηνός. ΕΠΙΓΡ. Μαιονίας. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1880, σ. 158. = Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 373.

λαγοκυνήγιον, τό. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 358. 426.

λαγω(φθ)ό(ρ)ος (;) Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 180. ξ. Mil.

λαθραιογαμήσας καὶ λαθρογαμήσας. ΜΤΧ. Θ. ΒΑΛΣ. καὶ ΑΛ. ΑΡΙΣΤΗΝ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 3, σ. 172.

λαθρηίδιος; 3. ΣΙΒΥΛ. χρησμ. Γ, 139.

λαθροπορέων, ὧν, ΜΤΧ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1126.

Λαίμαργικός, 3. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1173. Ξ. ΜΙ.

Λάκκισμα, τό. ΑΝΘΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 209.

λαμπαδηδρόμος ἀγών. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 94, 17. Ξ. Λ.

λαμπαδιανάπτῃς· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς ἀνάπτοντος τοὺς κομήτας τοὺς καλουμένους λαμπαδίας. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 769, Ξ. ΜΙ.

λαμπηδογλωσσοῦσιν ἀστέρες ἐν τῷ στερεώματι. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 356. Ξ. ΜΙ.

λαμπρόμαλλος, 2. ΣΧΟΛ. εἰς Ἴλ. Γ, 198.

λαμπροχίτων. ἐπίθ. «Schol. in Gregor. Naz. Cod. Coisl. 394, fol. 214 r°.»

λαρτίας πέτρας. κατὰ γεν. πτώσ. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Mnemosyne I (1832) σ. 75. 599. καὶ 105 κ.έξ. = Cau. 44. Ἐν δὲ ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 228 κείται: λίθου ΛΑΡΤΙΟΥ, ὃ μετεγράφη ἐκεῖ δ' ἄρτιου (:) ἢ κατ' ἄλλην ἀνάγνωσιν: ΛΙΘΟΥ ΛΑΡΗΟΥ. Ἐν ἄλλῃ δὲ Ῥοδία ἐπιγραφῇ ἐν L'isle de Rhodes par Billiotti et Cottret, σ. 389 εὐρίσκω ΛΙΘΟΥ ΛΑΡΤΟΥ.

λαστάς, ὁ. (= ληστής). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Cau. 44.

λαστήριον, τό. (= ληστήριον). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Cau. 44.

λατρῶδες γένος· τὸ ἐναντίον τοῦ τυραννικοῦ, τὸ λατρεῦον. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 450. Ξ. ΜΙΙ.

λαυκελαρχεῖν. Εὐρηται κατὰ μετοχὴν χρόνου ἀορίστου ἀριθμοῦ ἐν. καὶ πληθ. ἢ λέξις αὕτη ἐν ΕΠΙΓΡ. Νεαπόλεως τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλλάδι. SIG 5790. 5790 b. 5796 — 7. Ἡ δὲ διόρθωσις τινῶν εἰς ναυκελαρχήσας ἀπεδείχθη ἐκ τῶν ὑστέρων κακῇ.

Λάφρια, τὰ ἀγῶνος ὄνομα. ΕΠΙΓΡ. Ὑαμπόλεως. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 223. Ἦγον δὲ οἱ Ὑαμπολίται καὶ μῆνα Λάφριον. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 212.

Λαφριαῖος· μὴν Αἰτωλῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ Λοκρῶν Δινῶνι, τῷ Δελφῶν Ποιτροπίῳ τῷ πρώτῳ καὶ τῷ ἐν Οἰανθείᾳ Ἀπελλαίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 243.

λαφυρολογέω, ὦ. ΘΕΟΦΑΝ. χρονογρ. σ. 471, 9. Ξ. Β.

Λεανδρικός, 3. «Leandriaci natatūs (Λεανδρικά κολυμβήματα, τὰ τοῦ ἑραστοῦ τῆς Ἡρώς). FVLG. Myth. præf. Ξ. Muncker, σ. 4.

Λειβίδηα, τὰ ὄνομα ἀγῶνος ἐν Χαλκίδι τῇ Εὐβοϊκῇ. ΕΠΙΓΡ. τοῦ ἐπὶ τοῦ Ἑλικῶνος ἱεροῦ τῶν Μουσῶν. Decharme, Inser. de Bœotie, 48. Ὁ ἐκδ. δέχεται αὐτὰ ὡς ἀγῶνα εἰς τιμὴν Ἴσως τῆς Λειβίας, γυναικὸς τοῦ Αὐγούστου, ἀλλὰ πόθεν τὸ δ ἐν τῇ λέξει;

λειόπελμος, 2. «Θ. ΛΑΣΚ. Cod. Par. Supplem. 472, fol. 93 r°.»

λειουργησία, ἢ ΦΙΛΟΣΤΡ. βίοις σοφ. κς'.

λειωργήμεν (= λειουργεῖν). ΕΠΙΓΡ. Λεδαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

λειχηνικός, 3. «trochiscus appellatus a Græcis lichenicos, medens impetigines. CAS. FELI. de med. XI. ed. Val. Rose.

λειψανοφόρος λάρναξ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 797. Ἐ. Μι.

*Λεῖψις, ἢ. «τῆς λείψεως σημεῖον Ψ ἑλλίπες, κάτω νεῦον.»—«λεῖψις ἐπὶ λεῖψιν πολλαπλασιασθεῖσα ποιεῖ...» ΔΙΟΦΑΝΤΟΣ ἀριθμ. Ἐ. Bachet, σ. 7.—«ὑδατος λεῖψις.»—ΙΩ. ΛΥΔ. π. διοσημ. σ. 44. 45. Ἐ. Wachsm.—«ἀδροχία καὶ λεῖψις ὑδατος.» Γ. ΚΕΑΡ. τ. I, σ. 679, 13. Ἐ. Β.—«λεῖψις μυρμηκῶν» ΩΡΑΠΟΛ. ἱερογλ. Β, 34.—λεῖψις ἀνθρώπων εἰδότην γράμματα. Θ. ΒΑΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 621.—'Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται ἡ λέξ. μόνον ἐκ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. καὶ ἄλλως ἀμάρτυρος.

λεκανομαντοψευδορρηματεκφόρος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

λεκάνου ψυκτήρ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 438.

λεκτισφαγίτης (ς). lectisphagites vinum. ΡΙΛΚ. h. n. XIV, 11 ed. Jan. — Οὕτως ἔχει καὶ ἡ παλαιότερα ἔκδοσις ἢ παρὰ τῷ Tauchnitz, μόνον ὅτι ἐν ἐκείνῃ δὲν περιελήφθη ἡ λέξ. καὶ ἐν τῷ πίνακι. Ἐγὼ εἰκόζω, ὅτι ἀναγνώστειον elelisphacites· ἐλελισφακίτης οἶνος ὑπάρχει ἐν τοῖς Ἑλλήν. λεξικοῖς.

λελαμπρυσμένως. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΕ. Cod. Coisl. 278, fol. 109 r°.»

λεμδαρχούντων τῶν δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκη. Bul. de cor. hel. I, σ. 40. Πρὸλ. φελλοχαλαστούντων.

λεσοῖς (= λευκοῖς). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Πριήνης. Ross, Arch. Aufs. II, σ. 548.

λεονταγωγός, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 51. 52.

λεοντότροπος, 2. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. (Γεώργ. Μοναχ.) σ. 776. Ἐ. Β.

λεπτόζηλα ἱμάτια. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 470. Ἐ. Β. Μεταφράζεται αὐτόθι διὰ τῶν: pro minutis staturis, μικροῦ ἀναστήματος ἀνθρώπων. Πρὸλ. μεγαλόζηλα κ. μεσόζηλα, καὶ ἀνάγνωθι τὰς μακρὰς τοῦ Ρεῖσκου σημειώσεις περὶ τῆς καταλήξεως ζήλος.

λεπτολεκτέω, ὦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 416. Ἐ. Μι.

λεπτολεσχέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 80, 22. Ἐ. Λ.

λεπτομερικός, 3. THEOD. PRISC. de diæta 10.

λεπτοσαυριδοςτρε(ο)κτενοπραται, οi. K. Ροδιου ποιημ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

λεπτοσπάθιον, τό. «leptospathio ferramento licinio involuto detergere.» CAS. FEL. XXXII. XXXVI. ξ. Val. Rose.—'Εν τῷ ΘΣ κείνται μόνον τὰ λεπτοσπάθητα χλανίδια, ἄπερ ἔλωσ ἄλλο τι φαίνονται σημαίνοντα.

λεπτόσφυρος, 2. ΕΥΣΤ. εις 'Ιλ. Ξ, 319.

λεπτοτομία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 135, σ. 1006.

λεπτυντέον. ΣΑΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 213.

Λεσδάργης, ὁ ἔνομα ἀρχῆς ἱερατικῆς. ΕΠΙΓΡ. Ἀμάστριδος. Rev. arch. 1874, Nouv. sér. τ. 28, σ. 5 κ. ἐξ.

* Λεσχινόριος, ὁ μὴν ἐν Λαρίσῃ τῇ Θεσσαλικῇ. ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης παρὰ τῷ Heuzey ἐν τῷ Le mont Olympe etc. σ. 466. 469. 472—3. καὶ Mém. sur une mission au mont Athos, σ. 123. Πρὸς. καὶ Rev. arch. 1876, φυλλάδ. τοῦ Ἀπριλίου.—'Εν τῷ ΘΣ καὶ ἐν τῷ Pape-Bens. Λεξ. τῶν κυρ. ἔνομ. τῆς Ἑλλην. κείται μόνον ὡς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος τὸ Λεσχινόριος.

λευκόζωμος. ἐπίθ. «pullus leucozomus.» APIC. VI, 254. 'Εν τῇ ἐκδ. τοῦ Schuch ἐξεδόθη ele(α)zomus, ὅπερ ὁμῶς κ' ἐκεῖνο δὲν εὑρίσκεται ἐν τοῖς Ἑλλην. λεξικοῖς.

Λευκόθιον, τό ἱερὸν Λευκοθέας. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 26: τῆς στοᾶς τῆς παρὰ τὸ Λευκόθιον.

λευκοκρινόχρους, 2. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιημ. Matr. An. gr. II, σ. 563.

λευκολαμπύστης τῆς σελήνης. ΙΕΡΟΘ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 340.

λευκοπτεροφόρος κύκνος. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 335.»

Λευκοφρύνεια, τὰ ἐν. ἀγῶνος, (ἀπὸ Ἀρτέμιδος τῆς Λευκοφρυηνῆς). ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1866, I, σ. 164.

Λεωφορεῖσθαι. «τὸ δὲ πάντων προχειρότατον καὶ εὐπόριστον καί, ὡς ἂν τις εἴποι, λεωφορούμενον καὶ δημοκοπούμενον καὶ ἀληθῶς πάγκοινων (!)» ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 628. ξ. ΜΙ.

Λημνιαστᾶν τὸ κοινόν. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1865, I, σ. 219.

* Ληγεύς. ἐπίθ. Διονύσου. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237.—'Εν τῷ λεξικῷ τοῦ Pape-Benseler κείται ὁ Ληγεύς ἐκ τοῦ Νόννου ὡς υἱὸς τοῦ Σειληνοῦ. Πρὸς. αὐτόθι καὶ τὸ Ληνιαεύς.

ληξίπηνος ὄνειρος. ΣΑΡΩΝ. ΙΕΡΟΣΟΛ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 210.

- ληξιπυρεξίαι, αΙ. ΜΑΡC. ΕΜΡ. 20.
- ληρομυθουργίαι, αΙ. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. κ. ήγουμέν. Α, σ. 54.
- ληστουργία βαρβαρική. Κ. ΠΟΡΦ. τ. 3, σ. 33, 12. Ξ. Β.
- λιβανοστέφανος Φοινίκη. ΣΩΦΡΟΝ. ΙΕΡΟΣ. έν Spicil. Rom. τ. III, σ. 95.
- Λιβανότροφοι κέδροι. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 424. Ξ. ΜΙ.
- λιγυροφθογγέω, ὦ. « Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 73. 2802. »
- λιγύτης, ητος, ή. ΕΥΣΤ. είς Μαν. τ. Κομν. έν Taf. de Thes. σ. 430.
- λιθαγωγία, ή. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνών. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 33.
- λιθαρωτά ζώδια κατεσκευασμένα λιθαρίοις, ψήφοις. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 46 κυρίως μεταφορικῶς δέ έν ΦΛΩΡ. Κ. ΠΛ. ΦΛ. σ. 3. 793. Ξ. ΜΑΥΡ.
- λίθασμα, τό. Ε. ΜΙΛ. έν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 314. (άμάρτ.)
- λιθίας στάλλας δύοσ (= λιθίνας στήλας δύο) δις οὕτω έν ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65.
- λιθο[βο]λεύστησις, ή. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 853. Ξ. ΜΙ.—'Εγώ περιέκλεισα έν παρενθέσει τήν συλλαβήν βο, ήν έκόλητέαν νομίζω.
- λιθοδαίδαλος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ξμμετρ. 'Αλικαρνασσοῦ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 406.
- λιθοδομέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 48, 17. Ξ. Λ.
- λιθοκαλλής μορφή. ΕΠΙΓΡ. Ξμμετρ. 'Αλικαρνασσοῦ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 406.
- λιθοκαρδία, ή. ΓΕΡΜ. ΚΣΤΗΛΩΣ σ. 688. Ξ. ΜΙ.
- λιθολάξευτος, 2. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 476. Ξ. ΜΑΥΡ.
- λιθοςύνθετος τάφος. ΕΠΙΓΡ. Ξμμετρ. Κερκύρας τοῦ 16' μ. Χρ. αἰῶνος ή τοῦ 1γ' άρχομένου. SIG 9438.
- λιθουλκία, ή. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνών. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 33.
- * λιθοφόρος· όνομα άξιώματος Ιερατικοῦ. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνών και 'Ελευσίνος. CIG III, 296. 702.
- λιμενεύεσθαι έν τῷ πτωχοτροφείῳ τοῦς τήν μοναχικήν πολιτείαν έπανηρημένους. Μ. ΑΤΤΑΛ. έν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Α, σ. 16.
- λι(υ)φάντης, ό. ΠΑΠΥΡ. Αίγυπτ. έν Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.
- λιπάδελφος· υπό τῶν άδελφῶν έγκαταλειφθείς. ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης. CIG 3333.
- λιποτελεῖν· μη άποφέρειν τό τεταγμένον τέλος· (κατά τά λιποτακτεῖν, λιποστρατεῖν). ΕΠΟΙΚ. Δοκρ. γραμ. Ξ. 'Ιω. Οίκ. σ. 14.— Πρόλ. και τό έν τῇ Συναγ. ταῦτη άκαταβολεῖν.

Λιταίος. ἐπιθ. Διδας, ἐπὶ νομισματοσ Νικαίας τῆς ἐν Βιθυνία. Τὸ αὐτὸ ἐπιθ. καὶ τῷ Ἀπόλλωνι ἀπονέμεται ἐπὶ νομισμ. Μαγνησίας τῆς ἐν Ἰωνία. Bul. de cor. hel. II, σ. 509.

λιτανικός σταυρός. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 349. 353.—λιτάνιος πρόλευσις σ. 775—7.—λιτάνιος ὑμνωδία σ. 763. ἔ. Β.

λιτόγραφον τετραεὐάγγελον. ἕτερον βιβλίον σωματίον λιτόγραφον. Μ. Ατταλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α. σ. 49. 50.

λόα. « νεικάαντερ κασσηρατοριν μῶαν καὶ λόαν. » Ἐπιγρ. Σπάρτης τῶν Ῥωμ. χρόνων. Ἀθην. τ. Α, σ. 256.—Κατὰ Π. Κομνηνὸν (αὐτέθι σ. 392) ἡ λέξ. κεῖται ἀντὶ λύραν, ἐκθλίψει τοῦ ὕγρου μεταξὺ φωνηέντων καὶ τροπῆ τοῦ υ εἰς ο. Ὁ Foucart ἐκδούε καὶ αὐτὸς τὴν ἐπιγρ. (L. et F. 162 a), οὐδὲν ἀποραίνεται.

λογίκευσις, ἡ. Μ. Ακομ. τ. Α, σ. 30, 30. ἔ. Α.

λογίσαιμος, 2. Χρυσεοβολ. τοῦ ἔτ. ρένε'. ἔτ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 610.

λογιστευτική εὐθύνη, ἀκρίβεια. Μ. Ακομ. τ. Α, σ. 339, 19. Β. 36, 20.—λογιστευτικός τ. Α, 26, 5. ἔ. Α.

λογιστοριόν, τό. ὄνομα συγγραφῆς τινος τοῦ Οὐάρέωνος ἀπολεσθεῖσης. Gel. N. A. IV, 19, XX, 11.

λογοδότης, ὁ. « Ηλιας Κρητ. εἰς Ἰω. τ. Κλίμ. Cod. Coisl. 87, fol. 300 v°. »

λογοθετικὸν ὄρφικιον. Ν. Χόκ. σ. 147, 12. ἔ. Β.

λογοπλοκέω, ὦ. « Τζετζ. εἰς Ἑρμογέν. παρὰ τῷ Gram. An. Par. τ. IV, σ. 144. »

λογοτερπῆς ὁ θεός. Θ. Λασκ. σ. 767. ἔ. ΜΙ.

λογοτρίβημα, τό. « Θ. Λασκ. Cod. Par, 3048, fol. 55 r°. »

λογοφόρημα, τό. « Θ. Λασκ. Cod. Par. 3048, fol. 55 r°. »

λογοφόρος, ὁ. (κατὰ παιγνιώδη ἀντίθεσιν πρὸς τὸ φρολόγος). Μ. Ψελλοσ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 304.—Κυριολεκτικῶς δὲ εὐρηται ἡ λέξις ἐν Βίβλ. Αλεξανδροῦ. ἔ. Wagn. c. 1692: λογοφόροι Δαρείου ἐπιστολάς κομίζοντες. Οὕτω καὶ c. 3444 καὶ 3495.

λογοχαρῆς, 2. Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 214, 17. ἔ. Α.

λογγήνυκτος πλευρά. Μ. Φιλιπ. τ. Β, σ. 414. ἔ. ΜΙ.

λόγγιον, τό. « ὄρμος λογγίων » (ἡ λογγωτός)· κόσμος τοῦ λαίμου. Ἐπιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 123. Πρέλ. σ. 138, σημ. 2.

λογγοδόλοι, οἱ. Ψευδοκαλλισθ. Α. 27, 46.

- λογχόστρωτος, 2. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 4091.
- λοξόπορος, 2. ΕΠΙΓΡ. ΞΜΜΕΤΡ. "Ανδρου. Ross, Inscr. gr. ined. II, σ. 96.
- λοξόφαυλος, 2. ΣΑΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΓ. σ. 143.
- λουτρίσματα, τά. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 689. Ξ. ΜΙ.
- λουτροκαμινεύματα, τά. Μ. ΦΙΑΝΕ Τ. Β, σ. 303. Ξ. ΜΙΛ.
- λουτροκάμινος, ή. Μ. ΦΙΑΝΕ Τ. Β, σ. 302. Ξ. ΜΙΛ.
- λουτρωνικά χρήματα. COD. JUST. I, 4, 26. X, 30, 4.
- λοχόζεμα, τό· τὸ διδόμενον ἐν Βυζαντίῳ πολλοῖς εἰς πόσιν ἐπὶ τῇ
λοχεῖα βασιλίδος ἤτοι γεννήσει πορφυρογεννήτου παιδὸς ζεστὸν πόμα. Κ.
ΠΟΡΦ. "Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 619. Ξ. Β.
- λόχον (= λάχον, ἔλαχον). ΕΠΙΓΡ. ΞΜΜΕΤΡ. Αἰολ. ἐν Αἰγύπτῳ. CIG
4730.
- λυγροπαθῆς βίωτος. ΕΠΙΓΡ. ΞΜΜΕΤΡ. Λήμνου. Kaih. epigr. gr. 151, 12.
- λυγῶνες, εἰ· τόποι λύγοι κατάφυτοι. ΕΠΙΓΡ. Μυλάσων Καρίας. L. et
W. 338.
- λυθροβαφῆς, 2. (= λυθρόδαπτος). Μ. ΦΙΑΝΕ Τ. Α, σ. 222. Ξ. ΜΙΛ.
- Λύκειος, ὁ· μὴν ἐν Χαλεΐῳ, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Δελφοῖς Βυσίῳ. ΕΠΙΓΡ.
Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 429.
- λυκοεντερικός, 3. « ἵππος προεστενοχωρημένος ὧν ἐκ πάθους λυ-
κοεντερικοῦ λεγόμενος. » Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 120, 21. Ξ. Β.—'Ἄλλ' ἴσως
διορθωτέον λειεντερικοῦ, ἣτις λέξις γνωστὴ καὶ ἀλλαχέθεν.
- λυκόκαπρος στωμυλία. ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ ἐν Κερκυραϊκ. Ἄνεκδ. Ξ. Α.
σ. 41, σ. 307.
- * λυκοῦσθαι· εἰς λύκον μεταβάλλειν. « ὡς πρόβατον ἐν μέσῳ λύκων
ἀποσταλεῖς οὔτε αὐτὸς ἐλελύκωτο καὶ τοὺς λύκους εἰς ἄρνας μετέ-
πλαττεν. » Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 780. Ξ. ΜΙ. — Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.
- λυκοφρόνως. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 508. Ξ. ΜΙ. τ. 136.
- λυπά (= λοιπά). ΕΠΙΓΡ. Βοιωτίας. Rang. Ant. hel. 705.—Θεσπιέων.
'Αθην. τ. Ζ, σ. 286. 287.—Αἰγύπτου. CIG 4716 c.—'Ἴδε καὶ ἀπό λυπυ.
- λυροκαλλίμολπα τρίζων. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II,
σ. 567.
- λυσιπλόκαμος κέρη. Μ. ΦΙΑΝΕ Τ. Β, σ. 267. Ξ. ΜΙΛ.
- λυσιπόδια (;) τά. (= reperotia). CHARIS. art. gram. excerpta ἐν Gram.
Lat. ed. Keil I, σ. 550, 13.—'Υποπτεύομαι πολὺ τὸ δ ἐν τῇ Ἑλλην. λέξει.
- Λυσιπόλις· ἐν ἵππῳ. ΕΠΙΓΡ. ἀγγελίου Κορινθιακοῦ. Mitth. d. d. arch.

Inst. IV, σ. 323. — Ἡ λέξις οὐδὲ ὡς προσηγορικὸν ὄνομα εὐρηταί ἐν τοῖς λεξικοῖς.

* λύσις, ἢ ὄνομα μέλους ἀρχιτεκτονικοῦ. VITRUV. de arch. III, 4, 5. V, 5, 6. — Λεῖπει αὕτη ἢ σημ. ἐν τῷ ΘΣ.

λυσσοδάκτης κύων. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 65.

λυσσομαχέω, ὦ. Γ. ΠΑΝ. τ. Α, σ. 466, 19. ξ. Β.

λυχναπτέσθαι. ΕΠΙΓΡ. Τηῖα. Rœhl sched. epigr. σ. 27.

λυχνάπτιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Μέμφιδος. Rev. arch. 1860 τ. 1, σ. 111.

λυχναύγημα οἰκουμενικόν (ὁ πατριάρχης Κοππλεως!) Acta et diplom. gr. ed. Miclos. et Mül. σ. 61.

λυχιταρόχρους, 2. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1025. ξ. ΜΑΥΡ.

λώεσσα· ἐπίθ. Ἐκάτης. ΥΜΝ. ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 442. Πρόβλ. Meinecke ἐν Hermes IX, σ. 56 κ. ξξ.

M

μα (= με, ἐμέ). ΕΠΙΓΡ. ἀρχαϊκή, Ὀλυμπίας Ἴσωσ. CIG 31: Κοῖός μα πόεσεν. Οὕτως ἀνέγνω ὁ Βαεκκ. Ἄλλ' ὁ Ahrens, Curtius καὶ Rœhl (IG ant. 557) ἀναγινώσκουσι: μ' ἀπόεσεν, παραδεχόμενοι τὸ α ὡς κείμενον ἀντὶ τοῦ ε τῆς ῥηματ. αὐξήσεως καὶ στηριζόμενοι εἰς τινὰ τοιαῦτα, παρ' Ἡσυχίου παραδείγματα, περὶ ὧν ὁμοως ἑτεροίαν γνώμην ἐκφέρει ὁ G. Meyer ἐν griech. Gram. § 472.

μά. Τὸ μόριον τοῦτο τετράκις κεῖται ἀντὶ τοῦ δὲ ἐν ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης, τῇ ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65, σ. 20, 22, 42, 46. Εὐρηταί ὁμοως αὐτόθι καὶ τὸ δὲ ἅπαξ ἐν σ. 55.

μα (= μή). ΕΠΙΓΡ. ἀρχαϊκή Ὀλυμπίας. CIG 11.

μαγγανοποιόι, οἱ μαγγανείας ποιοῦντες. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 251.

μαγειρίσκιον, τό ὑποκορ. τοῦ ὑποκορ. μαγειρίσκος. PLIN. h. n. XXXII, 55: Fecit Pytheas et cocos, magiriscia appellatos parvulis potoriis.

μάγειρος, ὁ. (= μάγειρος). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 61.

μαθησίοντες· ἐρίμενοι τοῦ μαθεῖν. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 143, 11. ἔ. Β.

μαίευτρα, τά. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 87.

μαίναδογενής ποδοστρόφος (ἢ θυγάτηρ τῆς Ἡρωδιάδος). ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 1065. ἔ. ΜΙ.

μαινοποιέω, ὦ· μαινόμενον ἢ μανίαν ποιῶ. «ΦΙΛΟΛ. π. ἐργγς. ἔ. Gomperz.»

μακαρίσματα, τά. ΣΧΟΛΙΑ Πατριμακά εἰς Δημοσθ. κ. Αισχίν. ἐν Bul. de cor. hel. I, σ. 147.

μακαρίστρια κοσμικῶν ἢ ἀκηδία. Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 1724. ἔ. ΜΙ.

Μακεδονισμός, ὁ. Ε. ΜΙΛ. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμόρτυρον).

μακροημερία, ἡ. Ια. ΔΑΜ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 95, σ. 852.

μακροθώρακες. ἐπίθ. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 36.

μακροκεντίτης πυρός, σίτος δηλ., ἴσως ὁ τανῦν λεγόμενος μακρόσ(ι)ταρο. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β, σ. 266.

μακρολεξία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 684. ἔ. ΜΙ.

μακρολογικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 712. ἔ. ΜΙ.

μακρόπολις (;) «ἢ περιβόητος Ἀλεξανδρέων αὕτη μακρόπολις.» ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 14, 20. ἔ. Β.

μακροσκελόβραμοι γέρανοι. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 56.

μακροστέλεχον δένδρον. ΓΡ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 410, 16. ἔ. Λ.

μακροτενῶς. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 71.

μαλακῶ, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 865. ἔ. ΜΙ.

μαλοκόμος. ἐπίθ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀνδρου. Ross, Inser. gr. ined. II, 96.

μὰν (= μὲν). σύνδ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1882, σ. 334.

μανάσιος, ὁ. «φάρην (= φέρειν) κριθᾶν μανασίως δύο καὶ ἑκατι.» ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 158.—Ἡ λέξις φαίνεται δηλοῦσα ὅτι καὶ ἡ ἐν τοῖς λεξικοῖς φερομένη μνάσις, ὄνομα μέτρου, ἔχουσα δ' ἐν τῇ ἐπιγρ. ταύτῃ τὸ πρῶτον α κατ' ἐπένηςιν, ὡς ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγρ. εὐρηται δοτικὴ πτώσις τὸ Σαλαμώναι = Σαλμώναι.

μάνιον, τό. ὄν. ἀγγείου. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 108.

μαννοδρύτις στάμνος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 13. ξ. Mil.

μαννοφορεῖ ἢ κιβωτός. ΕΥΣΤ. εἰς Μαν. τ. Κορν. ἐν Taf. de Thes. σ. 423. 426.

Μανουηλίτης βασιλικὸς τρίκλινος (οἶκος ἐν Κοσπλεῖ). Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 197, 3. ξ. Β.

μαντιάρχης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Παλαιπάφου τῆς Κύπρου. SIG 2640.

μαργαροῦσθαι. με μαργαρωμένος. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1556. ξ. Α.

μαργιτομανής, 2. ΦΙΛΟΛΗΜ. π. κακ. XXVIII. ξ. Sauppe.

μαργιτομανία, ἡ. ΦΙΛΟΛΗΜ. π. κακ. XXVI, 14. ξ. Sauppe.

μάρισκος, ὁ. εἶδος σχοίνου, οὕτω ὑπὸ Μάγνωνος καλούμενος. ΠΛΙΝ. h. n. XXI, 69.

μαρμάριος, 3. Ἴδε χαλκίαν.

μαρμαρύγματα, τὰ νοσηρά τις πάθησις τῶν ὀφθαλμῶν. C. EL. AUREL. 1, 4, 62. Πρὸλ. 1, 2, 52.

μαρμαρωτόν, τό. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 106—7. ξ. Β.

μάρνη ἐστὶν ἡ μάχη. ΑΝΘΝ. λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 272. ἔτι δὲ σαφέστερα εἶναι τὰ ἐν τοῖς ΣΧΟΛΙΟΙΣ τοῖς εἰς τὰ Ἄλιευτ. τοῦ Ὀππιανοῦ (κατὰ τὴν ἐκδ. τοῦ Dübner I, 503) τάδε· «μάρνη κυρίως ἡ διὰ τῶν χειρῶν μάχη, μάρη γὰρ ἡ χεῖρ.»

μαρτυρολογούμενος. ΜΤΧ.... ὁ περὶ οὗ γίνεται λόγος ὡς μάρτυρος τοῦ Χριστοῦ. — Πρὸλ. τὰ τῆς συνηθείας· τὴν ἢ τὸν πανδρολογοῦν. αὐτὸς αὐτὴ πανδρολογεῖται.

μαρτυρόφρων. ἐπιθ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Coisl. 94, fol. 216 r°.»

μαρτυρώνυμος, 2· ᾧ μαρτυρεῖ τὸ ὄνομα τὴν οὐσίαν ἢ ποιότητα. λέεισ πλησιόσημος τῇ φερώνυμος. ΙΩΑΝ. ΝΟΜΙΚΟΣ ἐν Annu. etc. IX, σ. 92.—Πρὸλ. καὶ ἐν τῇ ὑπὸ Ε. Mil. ἐκδ. τοῦ Φιλῆ τὴν ἐν τόμ. Α, σ. 189, σημείωσιν 2.

μασητέον. ΕΥΤΕΚΝ. μεταφρ. εἰς Νικάνδ. Ἄλεξιφ. σ. 241. ξ. Dübner.

μαστίξεις, αἱ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 141, 5. ξ. Α.

μαστράα, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 67.—Ἐξηγεῖται ἐκ τῆς παρ' Ἡσυχίω γλώσσης· μαστρίαι, αἱ τῶν ἀρχόντων εὐθυναί.

ματαιόδουλος, 2. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 64, 18. ξ. Β.

ματαιοκηρυξία, ἡ. ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖ. σ. 756. ξ. Μι.

- ματαιομοχθίαι, αἱ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 244. ἔ. ΜΙ.
- ματαιοσοφία, ἡ. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒΙΑ ἐν Spicil. Rom. τ. VII, σ.
- ματαιοφωνέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 195, 23. ἔ. Λ.
- ματαίωμα, τό. ΕΡΜΑΣ ἔ. Anger et Dind. σ. 61, 25.
- μαχαιροθήκη, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Σάμου. C. Curtius Urk. z. Gesch. v. Sam.
- μαχοποιός, 2. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ἐπισ. πρὸς Πάπ. Γρηγ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β, σ. 45.
- Μεγαλάρτιος· ἐν. μῆνός ἀπὸ τοῦ ἐπιθ. τῆς Δήμητρος «μεγάλαρτος.» ΕΠΙΓΡ. Ἄλου τῆς Θεσσαλίας. Rev. arch. 1876, σ. 256.
- μεγαλεχειρητής, ὁ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 119, 131.
- μεγαλειοῦσθαι. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 120, 3. ἔ. Β.
- μεγαλεμπόρος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1581. ἔ. ΜΙ.
- μεγαληγορητέον. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 235. ἔ. Λ.
- μεγαλόβρυτος δύναμις ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 770. ἔ. ΜΙ.
- μεγαλοδυναμώς. «Cod. gr. Par. 501, fol. 191 r° et 1197, fol. 173 v°» ἐν Annu. etc. IX, σ. 31.
- μεγαλοειδῶς. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 36.
- μεγαλόζηλα. ἐπιθ. φορεμάτων διὰ τοὺς μεγάλου ἀναστήματος ἀνθρώπους. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 469. ἔ. Β. Ἐπιθ. τὰς μακρὰς σημ. τοῦ Ῥεϊσκίου.
- μεγαλοκερδής, 2. «Cod. Par. 3112, fol. 10.»
- μεγαλόχροτος φωνή, βροντή. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛΟΝ. σ. 12, 113. ἔ. ΜΙ.
- μεγαλόλαιφον πλοῖον. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 61.
- μεγαλοπρόθυμον, τό. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 688. ἔ. ΜΙ.
- μεγαλοστηθέτατοι, οἱ. ΟΡΕΙΒ. ἔ. Dar: τ. 3, σ. 24.
- μεγαλοτελῶς· πολυτελῶς, σαφιλῶς. ΒΑΣΙΛΕΙΟΥ τοῦ Βουλγαροκτόνου νεαρά ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 266.
- μεγαλοφιλία, ἡ. «TZETZ. Ἐπιστ. ζ'.»
- μεγαλόχαος βόθρος. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 71.
- μεγαλοψυχότης, ἡ. «ΑΝΩΝ. εἰς Ἴω. τὸν Κομν. Cod. Escur. 2, Y, 10, fol. 418 r°.»
- μεγάπλευρος βοῦς. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 88.
- μεγεθουργός, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 382, σ. 219. ἔ. Λ.
- μεγίστατος, 3. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 162 ἐν Buch. rech.

sur la princ. de Morée, τ. II. Αὐτόθι καὶ μεγιστότατος σ. 182. 379.
 μεγιστότερος δὲ ἀνεγνώσθη παρὰ Ρομφαί τῷ Ἐρεσίῳ, σ. 582. ἔ.
 Ruelle. — Ἐν τῷ ΘΣ εὐρηταὶ ὅμοιον ἐπίθ. τὸ καλλιστότατος.

μεθαρμοστέος, 3. «Cod. Par. 1197, fol. 2 v°.»

μεθελκυστέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 737. ἔ. ΜΙ. τ. 136.

μεθομοίωσις, ἡ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1742, 16.

μεθοπωρινὸς καιρὸς. ΛΕΓΤΑ SANCTORUM μηνὸς Ἰουνίου, ἔ. Παρισ. κ.
 Ῥώμ. τοῦ 1867, τ. 4, σ. 277 § 71.

μεθόπωρον. «Επιγρ. ἐπὶ ψηροθετήματος ἐν τῷ Βερολινεῷ Μουσεῖῳ.»

* μεθορρίζω· μετὰ ταῦτα ὀρίζω. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 241.

— Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

μεθυπερδατώως. ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 86, 1, σ. 1625.

μεῖ (= μή). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569. Bul. de cor. hel.
 III, σ. 462. — Λεδαδείας. IV, σ. 97. Ἀθην. τ. Θ, σ. 362.

μεῖδὲ (= μηδέ). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 93.

μεῖθηνί μεῖθὲν (= μηδενί μηδέν). ΕΠΙΓΡ. Λεδαδείας. Bul. de cor.
 hel. IV, σ. 97. Ἀθην. τ. Θ, σ. 361-2. — Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. IV, σ. 91. 93.

μελιγέθυμον ἔαρ. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 563.

μειν· κατάληξ. ἀπαρεμφ. ἀντὶ μεν ἢ μεναι. ἴδε εἶμειν.

ΜΗεῖξιος· γέν. πτώσ. κυρίου ἄρσεν. ὄνοματ. μετὰ δασέος πνεύματ.
 μεταδὲ τοῦ μ καὶ ε = Μ εἰ ξί ος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κερκύρας ἀρχαϊκῆ.
 Hermes II, σ. 136 = Cau. 25. Αὐτόθι τὸ κατὰ γέν. πτώσ. ὄν. Ξενάρεος
 (= Ξενάρου) εἶναι γεγραμμένον μετὰ διγάρματος, οὕτω Ξενάρεος.
 Ὡσαύτως ἐν IG. ant. 342. 346 ἀνεγνώσθησαν τὰ πρόξενφος, ὄρφος.

μεῖτε (= μήτε). ΕΠΙΓΡ. Λεδαδείας. Ἀθην. τ. Θ, σ. 361-2.

μελαιινενδυσία, ἡ. ΚΑΛΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 2284. 2290. ἔ. Λ.

Μελαμπόδειον, τό· ἱερὸν τοῦ Μελάμποδος. ΕΠΙΓΡ. Αἰγιοσθενιτῶν.
 L. et F. 1. 2.

μελανδόχη, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 325. τ. Β, 125. 147. 171. 209. ἔ. Mil.

μελάνθη, ἡ. ΠΑΠΥΡ. Αἰγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

μελανοφορῖαι, αἱ. ΝΙΚΗΤ. ΔΑΒ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 38, σ. 784. — Ἐν
 τῷ ΘΣ κεῖται μόνον ἡ μελαμοφορία ἐκ τοῦ Εὐστ. Θεσ.

* μελέτη, ἡ· ἄλλο ὄνομα τοῦ καὶ χαμαιλέοντος καλουμένου φυτοῦ.
 APVL. herb. 25.

μελίζωμον, τό. APICIVS 1, 2, § 2.

μελισσονόμιον, τό. ΧΡΥΣΟΒ. Στεφάνου κράλη Σερβίας (τοῦ ἔτ. 1346 μ. Χρ.) ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 235.

μελιτοειδῶς συστραφέν γάλα. ΣΟΦ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 141.

μελιτοφόρος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. Cod. Par. 1720, fol. 120 r°.»

μελλάρχων, δ.....

μελλόπλουτον μειράκιον. ΕΥΚΛΗΠ. Ιστορ. ἀποσπ. σ. 79, 3. ἔ. Β.

μελοτραυλόφωνος ἔρνις. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 567.

μελώνυμος πόλις. Οὕτω περιφραστικῶς καλεῖται ἡ Μελιτηνὴ τῆς Καππαδοκίας ἐν τινι στιχηρῶ προοιμίῳ τῆς βίβλου τοῦ ΣΥΝΤΗΤΑ ἐκ τοῦ 1° μ. Χρ. αἰῶν. ἐν Fabulae roman. gr. ἔ. Eberh. I, σ. VIII.

μεμηχυσμένως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 142, 2. ἔ. Α.

μεσαλουργής, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 424.

μεσημβρινόσκιος, 2. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 767. ἔ. ΜΙ.

μεσόβραχος· πούς ἐν τῇ μετρ. ἐκ δύο μακρῶν καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, χρόνων ἑννέα. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481.

μεσοδήμιον, τό· δῆμος ὁ ἐν τῷ μέσῳ, ὁ οὔτε τῆς μερίδος τῶν Πρασίνων οὔτε τῆς τῶν Βενέτων ὦν. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 316. ἔ. Β.

μεσόζευξις, ἡ· σχῆμα λόγου. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. SACERD. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 456, 16.

μεσόζηλα ἐσφόρια· τὰ διὰ τοὺς μεσαίου ἀναστήματος. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 469. ἔ. Β. — Πρέλ. τὸ ἀνωτέρω με γ α λ ό ζ η λ α.

μεσοκάθαρος ἄρτος. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Α, 151. Ἀνάγνωθι τὰς σημειώσεις τοῦ Κοραῆ ἐν Ἀτάκτ. τ. Α, σ. 163.

μεσόμακρος πούς ἐν τῇ μετρ. ἐκ δύο βραχειῶν καὶ μακρᾶς καὶ δύο βραχειῶν, χρόνων ἕξ. ΔΙΟΜΕΔ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481.

μεσομέλας, δ· εἶδος λίθου τιμίου. ΡΛΙΝ. h. n. XXXVII, 63.

μεσόμνη, ἡ· «μεσόμνας ἐπιθήσει ἐπὶ τοὺς κίονας ὑπὲρ τῆς διόδου, πλάτος καὶ ὕψος ἴσα τοῖς ἐπιστυλοῖς. — ὑποθεῖς ὑπόθημα ἐπὶ τῆς μεσόμνης. — μεσόμνας, ἐφ' ὧν κείσεται τὰ ὑποζώματα καὶ τ' ἄλλα σκεύη. — τὴν ἐπάνω μεσόμνην ἀπὸ τῆς ἐτέρας ἀπέχουσαν πέντε πόδας. — κλιμακας ξυλίνας ποιήσει ἀναβαίνειν ἐπὶ τὰς μεσόμνας.» ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Bul. de cor. hel. VII, σ. 542-3. Ἡ λέξις φαίνεται ὅτι εἶναι ἐτέρα γράφη τῆς καὶ ἄλλοθεν γνωστῆς μεσοδμης· ἀλλὰ κείται ἐν τῇ ἐπιγραφῇ ταύτῃ οὐχὶ κατὰ μίαν καὶ μόνην σημασίαν. Ἴδε τὰς ἐν σελ. 549 καὶ 550 σημειώσεις τοῦ ἐκδότου.

μεσόπατος, ὁ. μεσόπατον, τό μέρος οἰκίας ἢ δωμάτιον ἐν μέσῳ πατωμάτων. Οἱ μ. ΘΕΟΦ. (III, 43. 49). σ. 145. 147. ἔ. Β.

μεσόπτωτα ἐνόματα· τὰ ἐν τῷ μέσῳ, οὐκ ἐν τέλει κλινόμενα, οἷα ἐν μὲν τῇ Ἑλληνικῇ τὰ τίς ποτε, τοῖός δε, ἐν δὲ τῇ Λατινικῇ τὰ quisque, quispiam κτλ. DOSITII. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 405, 15. 17. 20.

μεσότριτος, 3. ΑΝΩΝ. ἐν Vincent, Notic. sur div. manuscr. de musique, 1847, σ. 266.

μέσποδι κε οὔν (= ἔως ἀν οὔν). ΕΠΙΓΡ. Δαρσίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. — Ἴδε καὶ τὸ ἔξης ἄρθρον.

μέστ' ἄν (= ἔς τ' ἄν). ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.—μέστα κ α. » ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. III, σ. 293.—Πρόλ. τὸ Ὀμηρικὸν μέσφα, καὶ ἀνάγνωθι τὰ ὑπὸ Michaëlis ἐν Jahrb. f. klas. Philol. 1861, σ. 590 καὶ τὰ τοῦ Gelbke ἐν Curtius Studien etc. Bd. 2, σ. 32.

μεταβαπτίζω. ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. Α, σ. 27.

μεταβηματίζω. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 413.—Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 458. ἔ. Α.

μεταβίωσις, ἡ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 66.—Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 70, 6. ἔ. Β.

μεταγώγικῶς. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 350. ἔ. ΜΙ.

μεταγώγιμος, 2. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 384.

μεταδιαίρῃω, ὦ. (= ματαδιαιρῶ, κατὰ τὴν νῦν παρὰ τισι τῶν Ἑλλήνων προφορὰν). ΔΙΟΦΑΝΤ. ἀριθμητ. σ. 235. ἔ. Bachet.

μεταδιοίκησις, ἡ ἄλλοιαι διοικήσις. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 6, N° 6.

μετάδοξος, 2. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ (;) ἠθικ. πραγματ. ἀποσπάσμ. ἐν Rivista di filologia, 1879, σ. 420.

μεταζητέω, ὦ. ΝΙΚΗΦ. ΧΟΥΜΝ. π. ὕλης ἐν Bois. An. nov. σ. 92.

μετακατασκευάσοντες. ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 404.

μετακατασκευή, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 404.

μετακατασκευῶσιν. ῥ. μέλ. χρ. (= μετακατασκευάσουσιν). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 404.

μετακίονια, τὰ. « διαφάρξαντι τὰ μετακίονια » [διαστήματα δηλ. ἃ ὁ Βιτρούβιος καλεῖ intercolumnnia.] ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν Ἀθην. τ. Ζ, σ. 484.

μετακύλισις, ἡ. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 497. ἔ. ΜΙ.

* μεταλαξεύω. « εἰς σκεύη μετελάξουσε παντοδαπά. » ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 394. ἔ. Α.—Τὸ ῥῆμα τοῦτο τεθὲν ἐν τῷ ΘΣ μόνον ἐκ τῶν

ΕΥΓΕΛΙΟΥ ΕΙΣ ὈΔΩΣ. ΠΑΡΕΚΒΟΛΩΝ ΔΕΝ ΕΘΕΩΡΗΘΗ ἈΣΤΡΑΛΟΥΣ ἈΝΑΓΝΩΣΤΕΩΣ, ΟὐΚ Οἶδ' ἄνθ' ἔτου.

μεταλέγω. Λέξις ἐκ Γλωσσαρίων παλαιῶν, ἦν πρὸς ἐρμηνείαν τοῦ Γαλ. γέρτερον παρέθηκεν ὁ Κοραΐς. Ἴδε τὰ μετὰ θάνατον αὐτοῦ εὐρεθ. συγγρ. τ. Α, σ. 299.

μετάλεξις, ἢ. Λέξις ἦν ἐκ Γλωσσαρίων παλαιῶν παρέθηκεν ὁ Κοραΐς ἐνθα ἀνωτέρω.

μεταμαίνομαι. « ἡ τύχη μου καὶ πάλιν μετεμάνη[ν]. » ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1800. ἔ. Λ.

μεταμελητή. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 315. ἔ. Β.

μεταναδεύω. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 112.

μεταξάβλάττη, ἢ. Ἴδε βλάττη.

μεταφοικέω, ὦ (= μετοικῶ). ΕΠΙΓΡ. ΛΟΚΡΙΚῆ. ἔ. Ἴω. Οἰκ. σ. 6.

μεταφοικιατῶν. ΕΠΙΓΡ. ΛΟΚΡΙΚῆ. ἔ. Ἴω. Οἰκον. σ. 44. Ὁ Curtius ἐξεδέξατο τὴν λέξ. ὡς γεν. πληθ. ἄρσεν. γέν. μετοικιατῶν = μετοικῶν· ὁ δὲ πρῶτος ἐκδότης ἀνέγνω αὐτὴν διακεχωρισμένως μετὰ φοικιατῶν.

μεταπάλλω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 382. σ. 196. ἔ. Λ.

μεταπλαστικῶς. FESTVS σ. 1. ἔ. Egger.

μεταποιοητικῶς. ΕΥΓΕΤ. ΘΕΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 136, σ. 552.

μεταποιοῦσθαι. « ἀλλὰ καὶ αὐτὸς ὁ μελιχρὸς χυμὸς Ὑμηττοῦ μεταπεοίωται παρὰ τῆς ἐπιπεσοῦσης τυραννίδος Ἰταλικῆς. » Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 270, 19. ἔ. Λ.

μεταπόμπιμος, 2. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 309. ἔ. Β.

μεταπτωτικός, 3. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 91, σ. 1415.

μεταρρέυματισμός, ὁ. ΟΡΕΙΒ. (ἐκλογ.) ἔ. Dar. τ. IV, σ. 568.

μεταρρώννυμαι. ΠΘΚ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 892. ἔ. Μι.

μετασκήνωσις, ἢ. ΜΙΚ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 418.

μετασπείρω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 369, 9. ἔ. Λ.

μετασπείδω· σπείδω κατόπι τινός. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. Ἀρχ. ΙΓ', 2, 2.

μεταστατικῶς. ΑΦΙΝ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 370, 13. 371, 15.

ΣΧΟΛ. Ἀριστείδου. ἔ. Dind. σ. 1. 289. 504. 506. 547. 549. 622. 670. 689.

μετασφαλίζομαι τοὺς θαλάμους. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. ἔ. Μι. τ. 98, σ. 909.

μετατεύχω. ΕΥΓΕΤ. εἰς Ἴλ. Ε, 831.

μετατεχνῶ, ὦ. « εἰς σκεῦη μετετέχνησεν ὕδατοφόρα πάντα. » ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 396.

μεταχείρημα και μεταχείρισμα, τό. ΣΧΟΛ. Ἀριστοίδου Ἐ. Dind. σ. 288.

μεταχορηγέω, ὦ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 81. Ἐ. ΜΙ.

μεταχρώζεσθαι εἰς τὸ ἀνάπαλιν. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 216, 89. Ἐ. ΤΑΓ.

μετεγχεράννυσθαι. ΠΩΤΚ. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 91, σ. 1137.

μετεκέχειρον και μετεκέχηρον, τό· χρόνος ὁ μεταξὺ δύο Ὀλυμπιακῶν ἐκεχειριῶν. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Ἐφ. Ἀρχ. 3486. ἐτι Arch. Ztg. 1878, σ. 98. 99. 100. — 1879, σ. 57. — 1880, σ. 58. 60.

μετέλευσις, ἤ· μετάδοσις. ΣΩΡ. ΕΦ. Ἐ. ΕΓΜ. σ. 210. 235.

* μετελευστέον τέχνην. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Γ, 154. — Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

μετενδυτέων, ὦν. ΜΤΧ. ΘΕΟΔ. ΑΛΑΝ. σ. 400. Ἐ. ΜΙ.

μετένεξις, ἤ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 147.

μετενθέσεις ποδῶν. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 178. Ἐ. ΜΙΙ.

μετεντέλλομαι. ΒΑΣΙΛΙΚ. Ἐ. ΗΕΙΜΒ. τ. 1, σ. 404.

μετεπινοέω, ὦ. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 91, σ. 1217. 1220.

μετέρασις, ἤ· μετάγγισις. ΣΩΡ. ΕΦ. Ἐ. ΕΓΜ. σ. 193.

* μετέχεσθαι. μετέχεται. μετέχονται. μετεχόμενον. μετεχόμενος. μετασχεθέντος. Οὕτω παθητικῶς, κατὰ φιλοσοφικὴν ἔννοιαν καὶ φράσιν εὐρηναὶ ταῦτα ἐν τοῖς ἐξῆς συγγραφεύσι· ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. ΠΑΡΜ. Ἐ. Stalb. σ. 475. 480. 511. 543-4. 546-7. 577. 602. 609. 650. 678. 693. 859. 996. — ΙΑ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 94, σ. 585. — Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 880. Ἐ. ΜΙ. — Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. ΜΕΣ. βιβλ. τ. Δ, σ. 454. — Ἐν τῷ ΘΣ οὐδεὶς παθητικὸς τύπος τοῦ μετέχω κείται, οὔτε ἐν τῷ τοῦ Liddel λεξικῷ.

μετηλλαχούσης (= μετηλλαχίας). ΜΤΧ. « ΠΑΝΥΡ. Αἰγύπτου, τοῦ 157 πρὸ Χρ. ἐν Papiers du Louvre 13, 16. »

μεπιχινᾶσθαι τὰ ἴσα· βαίνειν μετ' ἴχνη τινὸς κατὰ ἴσον λόγον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 92. 254. Ἐ. ΜΙ.

μετοικονομέω, ὦ· ἀλλέως οἰκονομῶ. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood Discov. etc. Append. 6, N° 5. — (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. Ἐ. ΜΙ. σ. 3124.

μετόκλασις, ἤ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1292. Ἐ. ΜΙ.

μετόπωρις, ἴδος (ὦρη). Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 384 σ. 265. Ἐ. Α.

μετοχετευτέον. ΙΑ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 336.

μετοχεύς, ὁ· εἷς τῶν κατὰ Οὐαλεντίνον αἰῶνων, « ὅτι μετέχει καὶ τοῦ ὑστερήματος ». (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. Ἐ. ΜΙ. σ. 3242.

μετριολογέω, ὦ· μέτρια λέγω. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 876. Ἐ. ΜΙ. — μετριολογεῖσθαι. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. εἰς Ὀδ. σ. 1689, 38.

μετριοπαγές γάλα. Σαρ. Εφ. ξ. Erm. σ. 141.

μετριοπόνως διημερεύσας διαγαγών την ημέραν εν μετρίοις πόνοις, τ. ξ. άλγσει. ΝΑΥΚΡΑΤ. εις τ. θάν. Θ. Στουδ. σ. 1844. ξ. Μί. Αὐτόθι Μικ. μον. βίβ. Θ. Στουδ. σ. 324.

μεύς, δ. (= μείς, μήν;) Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1882, σ. 334.

μηδεαμοῦ (= μηδαμοῦ). Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA II, 11.

μηλόκερος και μηλόκερως. ἐπιθ. Ψευδοκαλλισθ. Α, 3ο. ἐν σ. 31 τῆς ἐκδ. Müller, ἐν σημ.

μηλολεπτοκαροκαστανοπράται, οί. Κ. Ροδίου ποιήμ. Matr. Anecd. gr. II, σ. 626.

μηνάρχης, δ. ὄνομα τῆς θεότητος. Θ. Λασκ. σ. 767. ξ. Μί.

μηναυγαστής, δ. ὄνομα τῆς θεότητος. Θ. Λασκ. σ. 769. ξ. Μί.

μηνιασταί, οί. μῆνιν ἔχοντες. Μαε. Ομολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 90, σ. 937.

— Ἐχει τὴν λέξ. και ὁ Ε. Α. S. ἐκ Διδυμοῦ Αλεξ. και Αναστ. Σιναΐτου.

Μηνογένειον, τό. Επιγρ. Σάρδεων. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1878, σ. 25.

μηνυτικῶς. Μαε. Ομολ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 91, σ. 1244.

μηρῶα κρέα. Μ. Φιλιπ. τ. Α, σ. 196. ξ. Μί. Ὁ ἐκδότης ἐκεῖ εἰ- κάζει μήπως γραπτέον μηριαῖα.

* μητρόθειος, δ. Ἴδε πατρόθειος.

μητρόπαις, ἡ. (ἡ Παναγία ἡ ἄμα μήτηρ και παῖς τοῦ θεοῦ). Ιεβ. Θεσσαλ. σ. 25. ξ. Μί.

μητρόπολις, ἡ. (= μητρόπολις.) Επιγρ. ἔμμετρ. Κυρήνης. Smith and Porcher Discoveries at Cyrene, tab. 76.

μητρότεκνος, ἡ. (μήτηρ ἄμα και τέκνον οὖσα) μᾶλλον δὲ διτοτόκος διμήτηρ. Θ. Στογλ. σ. 901. ξ. Μί. Πρόλ. διτ[τ]οτόκος.

μητριογάμοι, οί. Υποθ. τ. Μανθε. ἀποτελεσμ. ξ. Ludw. σ. 98.

* μητρώζω. Ἡ λέξις αὕτη κατεχωρίσθη ἐν τῷ ΘΣ ἐκ μόνων τῶν Θεογονηστού κανόνων (ἐν Gram. Anecd. gr. Oxon. II, σ. 142, 23) και ἄνευ μὲν ἐρμηνείας, ὅπως και ἐν τῷ τοῦ Liddel-Scott λεξικῷ, ἐσχετισμένη δὲ πως πρὸς τὸ προηγούμενον ῥῆμα μητρώζω (= τελῶ τὰ τῆς μητρὸς τῶν θεῶν Κυβέλης μυστήρια). Ἀλλ' ἐγὼ εὐρῶν τὸ μητρώζον βρέφος ἐν Μικ. τῷ Ψελλοῖ (παρὰ τῷ Σάθα ἐν Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 409) εἰς τὴν σημασ. τοῦ εἶμαι ὁμοίος τῇ μητρὶ, πειθομαι, ὅτι και παρὰ Θεογνώσῳ οὕτω κεῖται, ἅτε δὴ παρατεθειμένον ἐκεῖ τῷ και ἄλλοθεν γνωστῷ πατρώζω.

μηχανοσφαιροποιία, ἡ. Θεων σ. 180, 18. ξ. Hiller.

μιαιβασία, ἡ. (ἐκ τοῦ μιαίνω-βάδος) ΚΑΙΣΑΡ. σ. 992. ἔ. Μι. μετὰ μεταφράσεως Λατιν. sceleratum iter.

μιαιβίσις, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 981. ἔ. Μι.

μιαιφόνημα, τό. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 113, 111. ἔ. Β.

μιαρολόγημα, τό. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 272. ἔ. Μι.

μιαρωσύνης νομιζομένης τῆς προτέρας ιερωσύνης. Θ. ΒΑΣΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4. σ. 474.

μιαγαδικός, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 776. ἔ. Μι.

μικχιχιδδομαι (= μικκίδομαι, μικκίζομαι)· μικρός εἰμι, ἐν τοῖς μικροῖς τελῶ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 162 j. — Παρατίθημι ἐκ τῶν Γλωσσῶν Ἡροδότου (ἐκδ. Schweigh. σ. 357) τάδε· «παρὰ Λακεδαιμονίοις ἐν τῷ πρώτῳ ἐνιαυτῷ ὁ παῖς φώβιδας καλεῖται, τῷ δευτέρῳ προμικκίζόμενος, τῷ τρίτῳ μικκίζόμενος, τῷ τετάρτῳ πρόπαις, τῷ πέμπτῳ παῖς, τῷ ἕκτῳ μελλέτην, ἐφηδέυει δὲ παρ' αὐτοῖς παῖς ἀπὸ ἐτῶν ἰδ' μέχρι καὶ κ'.»

μικρόθεν. «ἀπὸ μικρόθεν μ' ἔλεγεν ὁ γέρον ὁ πατήρ μου.» Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγοῦμ. Α, 56. — Εἶναι κατὰ τὸ ἐξ οὐρανόθεν τοῦ Ὀμήρου. Πρὸλ. καὶ παποτερόθεν.

μικροστηθότατοι, οἱ. ΟΡΕΙΒ. ἔ. Dag. τ. 3, σ. 24.

μικρόσφυγμος, 2. (= μικρόσφυκτος). ΕΡΜ. ΤΡΙΣΜ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 389.

μικροτοκιστής, ὁ. microtoicistes. ΕΠΙΓΡ. Λουκερίας. Mommsen, Inscript. regni Neapolit. 990. = Orelli, Inscr. Lat. 7251.

Μικύθειοι ἀργυρίδες, κύλικες, φιάλαι. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 44. 45. Αὐτόθι σ. 45 καὶ σκάφια Μικύθεια.

μιλτολογέω, ὦ. λέξις τεκτονική. ΕΠΙΓΡ. Λεδαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 372. — Ἴδε περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως Ern. Fabricius de architect. gr. commentat. epigr. σ. 66-7.

Μιλτοφοριών, ὁ· μὴν ἐν Ἀρκεσίῃ τῆς Ἀμοργοῦ. ΕΠΙΓΡ. Ἀμοργοῦ ἀνέκδοτος, νῦν ἐν τῷ Μουσείῳ Ἀθηνῶν.

μιξογενής, 2. «μιξογενὲς τὸ Ἡνιόχων ἔθνος.» ΑΝΩΝ. περίπλ. πόντ. εὐξ. ἐν Mül. fragm. histor. gr. V, σ. 177.

μισθοκερδεῖς πόνοι. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 113. ἔ. Μι.

μισθοπάροχος, 2. ΑΝΤΙΟΧ. μοναχ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 89, σ. 1768.

μισθ(ω)θήμειν (= μισθωθῆμεν, μισθωθῆμεναι, μισθωθῆναι). ΕΠΙΓΡ. Καρπάθου. Rev. arch. 1864 (:) σ. Παραδείγματα τῆς εἰς μείν καταλήξεως ταύτης εὕρηται μάλιστα ἐν ἐπιγραφαῖς τῆς Ῥόδου, τῆς Γέλας καὶ τοῦ Ἀκράγαντος.

μισοικτίρμων, 2....

μισοκαλία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 139, 3. ξ. Λ.

Μισολατίνος, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 277, 3. 279, 6. ξ. Λ.

μισομαίμων, 2. Ν. ΧΑΝ. ΑΠΗΛ. etc. IX, σ. 64.

μισόμαρτυς, ἐπίθ. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 477. ξ. ΜΙ.

Μισοπλάτων, ὁ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 445.

μισοσοφία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 207, 6. ξ. Λ.

μισοσύντυχον, τό. ἡ τοῦ μισοῦντος τὰς συνεντεύξεις (ἴσως καὶ τὰς συνομιλίας ἀπλῶς, κατὰ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν σημασίαν τοῦ συντυχαίνω) ἰδιότης. Θ. ΣΤΟΥΔ. ξ. ΜΙ. σ. 880.

μισοτοιοῦτος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 108, 7.—Πρόβλ. τὸ παρ' Ἀριστοτ. ἐν Ἠθικ. Νικομ. 1, 8, 10: φιλοτοιοῦτος.

μισοτυραννοῦντες. μτχ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α. σ. 234, 28. ξ. Λ.

μισόυλος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 69, 2. ξ. Λ.

μισοφρονότροφοὶ ἐχθροί. «Γ. ΜΕΛΙΤ. σ. 38.»

μισοχρήματος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 68, 24. ξ. Λ.

μναιεῖος, 3. (=μναῖος, μναιαῖος). ΠΑΠΥΡ. ΑΙΓΥΠΤ. ἐκδοθ. ὑπὸ Letronne τῷ 1833 εἰς 4^{ον} ἐν σελ. 4.

μναμονεύσας. μτχ. ἀρέας τὴν τοῦ μνάμονος ἀρχήν. ΕΠΙΓΡ. Ἀκρωῶν Σικελίας. SIG 5431.

μνημάδιον, τό. (ὑποκορ. τοῦ μνήμα). ΕΠΙΓΡ. Μοφουεστίας. L. et W. 1499.

μνημάφιον; τό. (ὑποκορ. τοῦ μνήμα). ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης τοῦ 224 μ. Χρ. ἔτους. SIG. 6707.—Ἡ κατάληξις ὡς ἐν τοῖς χωράφιον, ἑυράφιον.

μνημοδόχος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀρυκανδέων Λυκίας. SIG Add. 4316 f.—Κατὰ τὸν ἐκδότην ἡ λέξις εἶδος τι γραμματέων σημαίνει.

μογγία, ἡ ἰδιότης τοῦ μογγοῦ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 529. ξ. ΜΙ. τ. 136.

μοιρογραφεῖσθαι. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 439. 733. 1668. ξ. Λ.—ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 730. ξ. ΜΑΥΡ.

μοιρογράφημα, τό. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 250. 735-7. 1528. ξ. Λ. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1112. ξ. ΜΑΥΡ.

* μοιρογραφία, ἡ τὸ ἔργον τῆς Μοίρας, γραφούσης τὸ πεπωμένον ἐνὶ ἐκάστῳ. ΝΙΚΗΓ. ΒΥΖ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 105, σ. 764.—Αὕτη ἡ σημ. τῆς λέξ. δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ ΘΣ. Τὴν αὐτὴν δὲ σημ. ἔχουσι καὶ αἱ ἀνωτέρω δύο.

μοιχαλλοίωτοι. ἐπιθ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 832. Ἐ. ΜΙ. Ἡ Λατιν. ἐκεῖ με-
τάφρ. τὸ ἐρμηνεύει: qui adulterium (τοῦ εἰκονομάχου βασιλέως) volebant
conjugium videri, ἀλλὰ τότε ἡ λέξ. ἔπρεπε, νομίζω, νὰ εἶναι: μοιχαλ-
λοῖωται, εἰ καὶ δὲν με λανθάνει, ὅτι ὑπάρχουσιν ἐπιθετα εἰς τοὺς ἐνεργη-
τικῆς σημασίας. Ὅμως δὲ ὑποθέτων τὴν γραφὴν ὀρθῶς ἔχουσιν ὡς ἔχει,
ἐρμηνεύω· οἱ ὑπὸ τοῦ μοιχοῦ βασιλέως ἀλλοιωθέντες τὰ ἦθη καὶ τὴν εὐ-
σέβειαν, ὥστε ἐγκρίνειν τὸν ἀθεσμιον αὐτοῦ τέταρτον γάμον.

μοιχοκίναῖδοι, οἱ. LUCH. satir. XXX, 19.

μοιχοπαιδοδουλοσκοπανδαλεργάτης, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An.
gr. II, σ. 624.

μοιχώδεις γυναῖκες. ΠΤΟΛ. καρπ. σ. 47, 6, Ἐ. ΝΟΡΙΜΔΕΡΓΗΣ, τοῦ ἔτ.
1535.

μολοβριοτρόφος ὕα. Μ. ΦΙΑΝΣ Τ. Α, σ. 92. Ἐ. ΜΙΛ.—μολόβρια εἶναι
τὰ τέκνα τῶν ἀγρίων ὕων.

μολοσσίαμβος, ὁ· πούς ἐν τῇ μετρ. DIOMED. ἐν Gram. Lat. ed. Keil
I, σ. 481, 21.

μολοσσοςπῶνδειος, ὁ· πούς ἐν τῇ μετρ. DIOMED. ἐν Gram. Lat. ed.
Keil I, σ. 482, 9.

μολυβδοχαλκόχρωος, 2. ΜΑΖΑΡ. ἐπιδημ. ἐν ἄδου, ἐν Bois. An. gr.
III, σ. 144.

μολυβδοχοῖα, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 374.

μοναγρότης σῦς (=μονός). Κ. ΜΑΝΑΣ. Annu. etc. IX, σ. 34.

μοναπλοῦν τὸν οἶνον πρὸς διπλοῦν κίρνα. ΑΝΩΝ. π. διαίτ. ἐν Idel.
phys. etc. II, σ. 197.

μονάπλωμα, τό. « δίδωμι αὐτῇ ὀθ(θ)νην καὶ μονάπλωμα. » ΠΡΟΙ-
ΚΟΣΥΜΦΩΝΟΝ τοῦ 1057 ἔτ. μ. Χρ. ἐν Σ. Ζαμπελλοῦ Ἰταλοελλην. σ. 89.

Μονάργια, τά· ἴσως ἑορτή τις ἐν Καλύμνῃ. ΕΠΙΓΡ. Καλύμνης ἐν
Journ. of hel. stud. II, σ. 362.

μοναστηριώτης, ὁ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. Ἐ. Taf. σ. 239, 32.—Τὸ προσηγο-
ρικὸν τοῦτο ἤδη ἔκπαλαι καὶ ὡς οἰκογενειακὸν ὄνομα ἐσυνειθίσθη, καὶ μέχρι
τῆς σήμερον ἀκούονται τινες παρ' ἡμῖν Μοναστηριῶται καλούμενοι.
μονενέργητος, 2. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὀρθοδ. σ. 84. Ἐ. ΜΙ.

μόνεφθος, 2. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 360.—Ἵπάρχουσιν ἐν
τοῖς λεξικοῖς τὰ δίσεφθος, τρίσεφθος.

μονητήριον, τό· τόπος διαμονῆς. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 78. 82. Ἐ. Blond.—
Τώρα λέγομεν διαμονητήριον τὴν παρὰ Γερμανοῖς Aufenthaltskarte.

μονικαὶ μισθοί· οἱ ἐν μοναῖς (μοναστηρίοις) μισθοῦ ἐργαζόμενοι.
ΛΕΟΝΤ. Εὐσκαμμαρίου ἀποκαταστατ. γράμ. ἐν Ἀθην. τ. Δ, σ. 239.

Μοννίτιος· ἐπίθ. Διός. ΕΠΙΓΡ. ΚΡΗΤΗΣ. Σαυ. 45, 14. 20.

μονογεννήτωρ, ὁ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν Μ. Ρα. gr. τ. 136, σ. 612-3.

μονογενῶς. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ἐν Μ. Ρα. gr. τ. 119, σ. 20.

μονοθέλητος, 2. ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ σ. 1432. ἔ. ΜΙ.

* μονόθυρος θύρα· ἢ παρὰ Γάλλοις λεγομένη porte d'un seul battant.
ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν ἐν Bœckh, Scewesen XI, c, c. 50. Ἀρτίως εἶδα καὶ ἐν
ἐπιγρ. Ἐλευσίνος ἀνεκδότῳ τὰ «... νόθυροι τρ...»

μονοῖππος, ὁ. «Cod. Par. Suppl. 497, fol. 192 r°.»

μονόκαιρον βιβλίον Προφήτης. Προφήτης μονόκαιρος. Εὐαγγέλιον
μονόκαιρον τὸ ὕψος. Βιβλίον σωματίον μονόκαιρον. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν
Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 49. 50.—Τί σημαίνει ἡ λέξις, ἀγνοῶ. Μήπως βι-
βλίον, οὗ γίνεται χρῆσις καθ' ἓνα μόνον καιρὸν ἐορτάδῃ, ἢ ἴσως ὑπολαν-
θάνει τις κακογραφία καὶ γραπτέον ὀρθότερον μονόκερων; ἀλλὰ τότε
τί δύναται νὰ σημαίνη; Ὑπάρχει ἐν «Εἰς τὸν μονόκερων» ἐπιγραφόμε-
νον στιχοῦργημα τοῦ Μ. Ἀκομινάτου στίχων 15 ἐν τῷ β' τόμῳ τῆς ἐκδ.
Λ. σ. 393, ἐν ᾧ βλέπομεν περιγραφομένην εἰκόνα συμβολικῆν τοιάνδε· ἄν-
θρώπος ἐπὶ δένδρῳ θέλει νὰ φάγη μέλι, μονόκερως δὲ θῆρ τὸν ἀπειλεῖ
καὶ Ἄδης κάτωθεν χαίνει ὡς δράκων, ἵνα τὸν καταπιῇ.

Μονοκιονίου μοναστήριον. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1177. ἔ. ΜΙ.

μονοκρατήσας. ΜΤΧ. Γ. ΚΕΑΡ.....

μονοκρήτωρ, ὁ. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 408. ἔ. ΜΙ.

μονόλινον· ἐπίθ. περιδεραιοῦ μαργαριτῶν ἐξ ἑνὸς λίνου ἢ μιᾶς κλω-
στῆς, ἥτοι λαιμοῦ, ὡς λέγομεν κοινῶς. ΣΑΡΙΤΟΙ. in ΜΑΚ. jun. c. 1. (ἐκ
διορθ. τοῦ Κασωδόου) ἀντὶ monolium.—Πρόβλ. τὸ ἐν τοῖς λεξικοῖς
τρίλινον.

μονόμφαλα (πέπανα ἢ πλακούντια). ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Ἐρ. Ἀρχ.
2784. ἐπὶ Ἀθην. τ. Ε, σ. 329.

μονοπερίχοπον carmen. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI,
σ. 59, 13.

μονοποδιαίως. Ια. ΤΖΕΤΖ. π. μέτρ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 329.

μονόπρεμνος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 379, c. 135. ἔ. Λ.

μονόρραφος, 2. «(Θ. ΣΤΟΥΔ.) Cod. Par. 2256, fol. 510 r°.»

μονοστρατηγῶν. ΜΤΧ. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. VI, 15, σ. 480. ἔ. Β.

μονοστροφικῶς. ΗΘΑΙΣΤ. ἐν Script. metr. gr. ed. Westph. I, σ. 63, 10.

μονοτρίγλυφος, ἢ λέξ. ἀρχιτεκτ. VITRUV. de arch. IV, 3, 7.

μονοὑπόστατος εἰκῶν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 489. ἔ. Μι.

μονοφωνέω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 869. ἔ. Μι.

μονοχρηστία, ἢ. « τὸ πολύχρηστον ὄργανον εἰς μονοχρηστίαν τινὰ περιστήσατε. » ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 1292. ἔ. Μι.

μονώβελος· ἐπιθ. ταυτόσημον τοῦ vasatus = πόσθων. LAMPRID. in Heliog. c. 8. Ἡ λέξ. δοκεῖ ἐκ τοῦ ἴσθου καὶ ὀβελος συνεστάναι. Ἄλλ' ὁ Ἰούστος Δελφίος προὔτεινε διόρθωσιν ὀνώβελος, ὡς ὁ Κασάβονος ἀναφέρει ἐν ταῖς εἰς Λαμπρίδιον σημειώσεσι.

μονώδιον, τό. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil t. 1, σ. 492, 13.

μόνωμα, τό. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 2007. ἔ. Λ.

μοραγιόντος τοῦ δεῖνα (= μοραγούντος, τὴν μόραν ἀγοντος). ΕΠΙΓΡ. Κωπῶν Βοιωτ. SIG 1574. Οὕτω καὶ ἀγωνοθετιόντος, πολεμαρχιόντων, Βοιωταρχιόντων εὔρηται ἐν Βοιωτ. ἐπιγραφαῖς. Τὸ δὲ ἀνιοχίων (= ἡνιοχέων, ὦν) εὔρηται ἐν ἐπιγρ. Σπάρτης.

μοριότμητοι ἤτοι ἀπόκοποι. ΥΠΟΘ. τ. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 98.

μορφαστικῶς. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 396. ἔ. Μι. τ. 136.

μοσχολάτραι, οἱ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 120.

μοσχποῖδες δορκάς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 129. ἔ. Μι.

Μουζηνή. ἐπιθ. τῆς θεᾶς Μᾶς. « μητρι Θεῶν Μᾶ Μουζηνῆ. » ΕΠΙΓΡ. περιχώρων ΚΕΤΗΛΩΣ. Dethier u. Mordtm. Epigr. v. Byz. etc. σ. 54.

μουρίη δραχμή (= μυρία δραχμαί). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 462. — IV, σ. 5.

Μούσαρχος. ἐπιθ. Ἀπόλλωνος. « Μουσαρχῶ Λατοῦς υἱεῖ. » ἐν Nauck, Lex. Vindob. σ. 256.

* μουσική, ἢ. Ἐν τῷ ΘΣ δὲν ἐσημειώθη, ὅτι ἡ λέξ. ἐσήμαινε καὶ τὸν λεγόμενον κανόνα ἀρμονικόν, ἤτοι τὸ δεκαπεντάχορδον ὄργανον, ὡς κεῖται παρὰ Νικ. ΒΡΥΕΝΝΙΟΙ καὶ ἐν τῷ ΑΓΙΟΠΟΛΙΤΗ Φύλ. 2-3. 20 καὶ ἐν Cod. gr. Monac. ἀρ. 101, φύλ. 284, καθὼς ἐσημειώσατο τὰ χωρία ταῦτα ὁ ἡμέτερος δ^{ος} Ἰω. Τζέτζης ἐν τῇ πραγματείᾳ αὐτοῦ Ueber die altgriech. Musik in der griech. Kirche. München, 1874, ἐν σελ. 32. 50.

Μουσότευκτος, 2. ΚΟΣΜΑΣ ἐν Spic. Rom. τ. II, σ. 214.

μοχθηροδίαιτον, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 316, 27. ἔ. Λ.

μοχλοειδὲς ξύλον. ΑΠΟΛΛΩΝ. ΚΙΤΙΕΥΣ ἐν ἀνεκδ. βιβλίῳ. Ἴδε Dind. de Aristoph. fragm. 1829, σ. 71, ἐν σημ.

- μυθιστορικός, 3. mythistorica volumina. VOPISC. in vita Firmi c. 1.
 μυθοπέπια, ἢ. ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 105, σ. 729.
 μυθομέριμνος, 2. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐπιστολ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 39. σ. 241.
 μυθόπλασμα, τό. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 548. ἔ. ΜΙ.
 μυιοφόρον τραῦμα. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 247.
 μύλικον· γένος ζωῦριου (τίλφης) περὶ τοὺς μυλῶνας φουμένου. PLIN.
 h. n. XXIX, 39.
 μυρίαινον (ποίμνιον) ἐπὶ τοῦ ἔλους βληχῶμενον. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1004. ἔ. ΜΙ.
 μυριαριστεύς, ὁ. ΕΠΙΓΡ. ἐμμέτρ. Προύσης (τῆς 16' ἑκατονταετ.) Παν-
 δώρα τοῦ 1866, σ. 285.
 μυριόγωνος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 381, c. 193. ἔ. Α.
 μυριόδενδροφύτευτον περιδόλιν. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. c. 367. ἔ. ΜΑΥΡ. —
 Πολλὰ ἄλλα τοιαῦτα σύνθετα ἐκ τοῦ μυρίος ὀνόματα καὶ ῥήματα δὲν
 παρελήφθησαν ἐκ τῶν μεσαιωνικῶν στιχοῦρημάτων εἰς τὴν Συναγ. ταύτην.
 μυριόζάλιστος, 2. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. c. 488. ἔ. ΜΑΥΡ.
 μυριόζωοι ἀγέλαι. ΑΣΤΕΡ. ΑΜΑΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 40, σ. 429.
 μυριοικίδος πόλεως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 805. ἔ. ΜΙ.
 μυριοκατάδαρτος, 2. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. c. 76. ἔ. Α.
 μυριόμετροι ἀγέλαι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 151, 16. ἔ. Β. — Πρὸς τὸ ἀνω-
 τέρῳ μυριόζωοι.
 μυριόμικτα πλήθη. ΙΩ. ΔΙΑΚΟΝ. βίβη Ἰωσ. ὑμνογρ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr.
 τ. 105, σ. 972.
 μυριότεχνος, 2. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 70.
 μυριοὑπόστατος, 2 (*). «ΓΡΗΓΟΡΙΟΣ ἐν Matthaei Lect. Mosquens. τ. II,
 σ. 25.»
 μυριοφύτευτον βουνίν. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. c. 1745. ἔ. ΜΑΥΡ.
 μυροδέγμονα σκεύη. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΞΕ. Cod. Goisl. 278, fol. 109 r°»
 μυρσινήεις, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 14, 15, 49, 28. ἔ. Α.
 μυρτοπώλης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. Journ. d. Sav. Août 1879, σ. 474.
 Μυσάναξ, ὁ· ἀναξ τῶν Μυσῶν (δηλ. Βουλγάρων!) ΕΦΡΑΙΜ. c.
 9096. Ἐν τῷ αὐτῷ στιχοπλόκῳ εὔρηται καὶ τὰ Μυσάρχης, Μυσαρ-

(*) Τὴν λέξιν ταύτην μετὰ τῆς παραπομπῆς παρέθηκεν ἤδη πρὸ 56 ἐτῶν ὁ Osann ἐν τῷ ἐν ἔτει 1825 ἐκδοθέντι Auctuarium lexic. græc. σ. 111. Ἄλλὰ παρεωράθη καὶ αὕτη καθὼς καὶ τινες ἄλλαι ὑπὸ τῶν μετὰ ταῦτα λεξικογράφων. Τόσον βραδυκί-
 νητος εἶναι ἐνίοτε ἢ ἐπιστήμη.

χηγέτης, ἄπερ ἦδη τὸ τοῦ Pape-Benseler λέξ. τῶν κυρ. ὀνομ. περιέλαβεν.

μυσταγορία, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμεν. σ. 779. ἔ. Stallb.

μυστικοτρόπως. « ΓΡΗΓ. ΝΑΖΙΑΝΖ. Cod. Par. 1277. fol. 228 1°. » — ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ ἐν Κερκυραϊκ. Ἐνεκδ. ἔ. Α. σ. 36, σ. 176.

μυστολέκται τῶν ἄνω (οἱ ἀπόστολοι Ἀνδρέας καὶ Πέτρος). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. ἐπὶ διπτύχου ἐλεφαντίνου τῶν Βυζαντ. χρόνων. CIG 8784.

μωλωπάδες, αἱ. Κ. ΜΑΝΑΣ. Annu. etc. IX, σ. 57.

μωλώπωσις, ἡ. « Cod. gr. Paris. 396, σ. 108. » Annu. etc. IX, σ. 57.

Μῶρα, ας, αν, ἡ. (= ὁ Μωρέας, ἡ Πελοπόννησος). ΜΑΖΑΡΙ ἐπιδημ. ἐν ἄδου ἐν Boiss. An. gr. III, σ. 117. 119. 124. — Κατ' ἐξάφρσιν περιλαβάνω τὴν λέξιν ταύτην ἐν τῇ Συναγωγῇ μου ὅπως καὶ διὰ τὴν λέξιν Γραικία ἐποίησα, ἐπειδὴ τὸ ἔτυμον τοῦ ὀνόματος τοῦ Μωριᾶ ἀκόμη δὲν ἐξηκριώθη, καὶ δὲν ἐθεώρησα περιττὸν νὰ ὑπάρχη ἐν Συμπληρώματι λεξικοῦ Ἑλληνικοῦ ἢ ἀηθεστέρα τοῦ ὀνόματος τούτου γραφή, κειμένη ἐν συγγραφῇ τοῦ πρώτου τετάρτου τῆς 15^{ης} ἑκατονταετηρίδος, καὶ οὔσα ἀκόμη παρὰ τοῖς Τούρκοις ἐν χρήσει ἀκριβῶς οὕτω καὶ μετὰ τοῦ αὐτοῦ τονισμοῦ, ὅχι δὲ Μωριά, ἢ Μωριᾶς.

μωρελεήμων (!) ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 767. ἔ. Μι.

Μωσαϊζόντες, οἱ. ΣΑΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 65.

Μωσαϊκῶς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 266. ἔ. Μιλ.

N

νατάρχος, ὁ ἐπιστάτης ναοῦ (;) ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης. Carapanos, Dod. πίν. XXIX, 3.

νακόρος, ὁ. (= νεωκόρος). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 247. — Ἐπιδαύρου. L. et F. 147 h. — Οὕτω γίνονται ἕξ αἱ γραφαὶ τῆς λέξεως ταύτης· νακόρος, ναοκόρος, νεοκόρος, νεωκόρος, νειοκόρος, νηοκόρος. Ἴδε τὰ λεξικά. Δεκατέσσαρες δὲ εἶναι αἱ γραφαὶ τοῦ ἀεὶ

ἐπιρρήματος, αἶδε· ἀέ, ἀεί, ἀέν, ἀέσ, αἰέ, αἰεί, αἰέν, αἰέσ, αἴ, αἴη, αἴί, αἴιν, αἴν, ἦί. Τοιαύτη ἡ Ἑλληνικὴ γλῶσσα! ναματίζων βείθρω. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 825. Ε. ΜΙ.

νακοποιῖον τό. «ἐπιμελομένου τοῦ νακοποιίου.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 1.

νακοποιῖος νόμος. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 372.

Νᾶος ἀντι Νάτος ἐκτάκις ἀνεγνώσθη ὡς ἐπίθ. τοῦ Διός ἐν ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης. CARAP. Dod. πίν. XXIII. XXIV. XXV. XXXIV. XXXVI. XXXVII. ἐν τῷ Νάτος αὐτόθι δωδεκάκις εὑρηται.

ναποῖαι, οἱ. (=νεωποῖαι). ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. VI, σ. 255. 257. — Πρὸλ. νακόροσ.

ναρδοροδότνουν ἔαρ. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 561.

Ναυπλιώτης τύραννος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 170, 18. Ε. Λ.

Ναυπλιωτικὰ σπήλαια. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 173, 10. Ε. Λ.

ναῦροί, οἱ. (=ναῦροι = νεωκόροι, ἐκ τοῦ ναός καὶ ὤρα). ΕΠΙΓΡ. Μεσσηνίας τῆς ἐν Σικελίᾳ. CIG 5615. Πρὸλ. Add. σ. 1250.

ναυτιλάρχης, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 305. Ε. ΜΙ.

νεαλογέω, ὦ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 617. 745. Ε. ΜΙ. — Οὔτε νεολογέω (ἀπὸ τοῦ νέος καὶ λόγος δηλ.) εὑρηται ἐν τῷ ΘΣ.

νεανισκαρχήσας. ΜΤΧ. (=γενόμενος νεανισκάρχης ἐν τοῖς ἐρήβοις). ΕΠΙΓΡ. Ἰθηνῶν. CIA III, 765. 1098.

νεανισκολόγος, ὁ. SCHOL. Juvenal. 8, 191.

νεανισκοφανῆς ὥρα τῶν ἀγγέλων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 745. Ε. ΜΙ.

νειηγενές αἶμα λελογχώς. ΘΕΟΔΟΥ. παρ' Ἀλεξ. Πολυίστ. ἐν Mil. fragm. histor. gr. III, σ. 217.

νεικάαρ (=νικάσας, νικήσας). ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης, τῶν Ῥωμ. χρόνων. Ἰθην. τ. Α, σ. 255-6. Αὐτόθι καὶ νεικάαντερ (=νικήσαντες).

νεικάδιον, τό. ἀγαλμάτιον μικρὸν Νίκης. ΕΠΙΓΡ. Παλαιστίνης. CIG 4558. — Οὐδὲ νικάδιον εὑρηται ἐν τῷ ΘΣ.

Νειλοφρεῖς πόαι. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 333. Ε. ΜΙ.

νεκροβρεφοφάγος Κρόνος. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 1484.»

νεκροπρεπῶς. «ΑΓ. ΕΠΙΦΑΝ. τ. II, σ. 265 D.» — ΝΙΚΗΦ. ΚΑΛ. ΞΑΝΘΟΠ. ἐν Catal. bibl. Flor. τ. I, σ. 454.

νεκροτοκέω. «ἡ ἀεί νεκροτ(ο)κοῦσα γυνή.» ΒΑΣΙΛΙΚ. Ε. Heimb. τ. 2, σ. 303.

νεκροτυμβοκλεπτολωπορεκδύτης, δ. Κ. Ροδίου ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

νεκροφῶρες, οἱ. ΧΡΙΣΤ. ΠΑΞ. σ. 1892.

νεκρόχην, δ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 204. ξ. Mil.

νεκρόψυχος, 2. « ANON. Cod. Par. 2506, fol. 3 r°. »

νεκρωτής Ἄδου. ΙΩΣ. ὕμνογρ. σ. 1000. ξ. ΜΙ.—Κ. ΠΟΡΦ. *Εκθ. βας. τάξ. σ. 45. ξ. Β.

νεκταρόβλυστος δρόσος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 216. ξ. Mil.

νεκταρόβλυτος χύσις σοφίας. « ΙΩ. ΕΥΓΕΝΙΚ. ΔΙΑΚΟΝ. Cod. Par. 2076, fol. 413 r°. »

νεκταρόβρυτος, 2. « ΙΩ. ΕΥΓΕΝΙΚ. ΔΙΑΚΟΝ. Cod. Par. 2076, fol. 395 r°. »

νεμεσητικῶς. ΕΥΓΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 114, 40.

νεόθηρος, 2. « χαίρετέ μοι φι(λ)όθεοι καὶ καλοὶ νεόθηροι. » ΕΠΙΓΡ. Ἀπαμείας. L. et W. 1703. — Ἐν τῷ ΘΣ κέῖται μόνον τὸ « νεοθήρευτος ἰχθύς » ἐκ τῶν Ζηνοδίου παροιμιῶν.

Νεοκαισαρεῶν, ὄνος, δ. ὄν. μηνός. ΕΠΙΓΡ. Τειρηνῶν Λυδίας. Mitth. d. d. arch. Inst. III, σ. 56.

νεοκομείσθαι· τὸ ἐναντίον τοῦ γηρόκομείσθαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 47, 11. ξ. Β.

νεοποίησις ἢ διὰ τοῦ βαπτίσματος. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 756. ξ. ΜΙ.

νεοπροσήλυτος καὶ νεοπαγῆς λαός. ΑΣΤΕΡ. ΑΜΑΞ. σ. 272. ξ. ΜΙ.

νεοτύπωτα μορφώματα. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 114.

νεόβλογγον μέλος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 56. ξ. Mil.

νεροσφρέω, ὦ. ΚΑΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 1664. ξ. Λ.

νεροσφρήμα, τό. ΚΑΛΑ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 1641. 2060. ξ. Λ.

Νεστοριάζειν· τὰ Νεστορίου φρονεῖν. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. σ. 12. 15. ξ. Ἄνδρ. Δημ.

Νεστοριανῶς. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. σ. 47. ξ. Ἄνδρ. Δημ.

νέτ, τό. ΣΗΘΙ, ἐκδ. Langkav. σ. 72, 11. Παρ' ἄλλοις συγγραφεῦσι νετώπιον ἢ νέτωπον· σύνθεμά τι ἀρωμάτων. Ἄλλ' ἴδε καὶ τὸ ἄρθρον μετώπιον ἐν τῷ ΘΣ.

νευμεινίη, ἦ. (= νεομηνή, νοιμηνία). ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. Ἀθην. τ. Ε, σ. 210.

νεύρωσις, ἦ. Γ. ΠΙΣΙΑ. Ἐξαημ. σ. 1337.

νεφελσβατέω, ὦ. ΙΣΙΑ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 139, σ. 129.

- νεφέλωσις, ἡ. Θ. ΒΑΑΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 1189.
- νέσωμα, τό. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 321. ἔ. Μι.
- νεωκόριον, τό οἶκημα τῶν νεωκόρων. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 48. ἔτι σ. 87, σημ. 2.
- νηματικός, 3. ΑΘΗΝ. π. μηχανημ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 34.
- νηματοουργία, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 4. ἔ. Μι.
- νηνεμοποιὸς ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 767. ἔ. Μι.
- νηπιαχεύομαι. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ρώμης (;) Rhein. Mus. 1879, σ. 195.
- νηπιόλεκτα ῥήματα. ΙΓΝΑΤ. βίβλ Νικηφόρου, σ. 203, 5. ἔ. De Boor.
- νηπιοπρεπῶς. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 89, σ. 221. 229.
- νηπιστροφήσασαι, αἰ. μτχ. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 134.
- Νηπιστροφικός, ὁ ἔνομα λόγου ἢ βιβλίου ἱατρικοῦ. ΟΡΕΙΒ. Σχόλ. σ. 682. ἔ. Dar. τ. 3.
- νηστευμα τρυηλόν. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. op. σ. 129, 22. ἔ. Taf.
- νηστευτέον. ΚΛΗΜ. ΡΩΜ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 1, σ. 1013.
- νηστευτικός ἄνθρωπος. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. op. σ. 32, 22. 129, 32. τὰ νηστευτικὰ παραγγέλλοντες. σ. 126, 20. ἔ. Taf.
- νικαγωγεὺς ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 769. ἔ. Μι.
- νικάρχης ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 765. ἔ. Μι.
- Νικαφόρια, τὰ ἀγῶν τῇ Ἀθηνᾷ τῇ Νικηφόρῳ, τελεῖται ὑπὸ Εὐμένους Β' τοῦ ἐν Περγάμῳ βασιλεύσαντος. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 376. — Πρβλ. Ausgrabungen zu Pergamon, σ. 75-7.
- νικεπώνυμος πόλις (ἢ Νίκαια). Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 119.
- νίκησις πολέμου. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. ε. 2070. ἔ. Wr. — Ἐν τοῖς λεξικοῖς ὑπάρχει μόνον τὸ Νικασίς, ὡς κύρ. ἔν. γυναικός.
- νικοδέσποτος ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 765. ἔ. Μι.
- Νικολάεα, τὰ ἔορτή τις ἢ μνημόσυνον Νικολάου τινός. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 144.
- νικουργός, 2. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 119.
- νοατός, 3. (=νοητός). ΤΙΜ. ΛΟΚΡ. 95 Α.
- νομειτεύεσθαι. « τοῦ δήμου προελομένου νομίσματι χαλκίνῳ χρῆσθαι ἰδίῳ, χάριν τοῦ νομειτεῦεσθαι μὲν τὸν τῆς πόλεως χαρακτήρα, τὸ δὲ λυσιτελεῖς τὸ περιγεινόμενον ἐκ τῆς τοιαύτης προσόδου λαμβάνειν τὸν ἄνθρωπον. » ΕΠΙΓΡ. Σηστοῦ. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρνης, 1878, σ. 20.

— Εἰ ὀρθή ἡ ἀνάγνωσις τῆς λέξεως, θὰ εἶναι = νόμιστε ὑεσθαί, νομί-
ζεσθαί. Οὕτω δὲ καὶ θεμιτεύω ἀντὶ τοῦ θεμιστεύω εὐρηται ἐν τοῖς λεξ.

νομοστρέβεια, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 349, 13. ἔ. Λ.

νοσημαχέω, ὦ. Ια. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 647, 18, ἔ. Β. Τὸν
δὲ τύπον νοσομαχέω ἔχει ὁ Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 69, 5. ἔ. Β.

* νοτία, ἡ καὶ ὀμόρια, λίθος τις τῶν τιμίων. ΡΙΝ. h. n. XXXVII, 65.

νυκτιαῖος δρόμος. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1005. ἔ. ΜΙ.

νυκτιβόη. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝΟΣ ἐν Mil. Mél. de liter. gr. σ. 452.

νυκτολεθρία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 740. ἔ. ΜΙ.

νυκτοστολέω, ὦ. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Boiss. An. nov. σ. 386.

νυκτοστράτηγος, ὁ. (ἴσως ταῦτὸ τῷ νυκτέπαρχος, praefectus
vigilum). DIGEST. L, IV, 18. 12.

νυκτοφάνεια. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝΟΣ ἐν Mil. Mél. de liter. gr. σ. 453.

νυκτόχρους, 2. (= νυκτίχρ.) (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. ἔ. ΜΙ. σ. 3167.

νυμφαγώγιον, τό. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 379. ἔ. Β.

νυμφίδιον, τό. (ὑποκορ. τοῦ νύμφη). Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιέλ.
τ. Ε, σ. 221. — Γνωστὸν ἄλλως ἐκ τῶν λεξικῶν τὸ ἐπιθ. νυμφίδιος
καὶ τὸ κύρ. ὄν. Νυμφίδιος.

νυσταλείεις, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 375, 2. ἔ. Λ.

νώμη Δωρικῶς, Αἰολικῶς δὲ γνῶμη, καθ' Ἡρακλείδην. ΕΥΣΤ. εἰς
Ὀδ. σ. 1722, 50.

[I]

ξανθοβόστρυχος Πάρις. ΝΙΚ. ΕΥΓ. Γ'. 583.

ξανθόπαις · ξανθή παῖς. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 565.

ξενόβλυστος καὶ ξενόβλυτος, 2. «Vide Cod. Vat. XI, 1, ibique no-
tam.» E. Mil.

ξενοδεκτοῦντες. μτχ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 849. ἔ. ΜΙ.

* Ξενοδίκαι, ὠν. οἱ. ΕΠΙΓΡ. Λοκρικῆ ἐκδ. ὑπὸ Ἴω. Οἶκον. — ΕΠΙΓΡ. Ἀθηναίων. Ἀθην. τ. Ε, σ. 525. — Ἡ λέξις αὕτη ἀντιστοιχοῦσα τῇ τῶν πάλαι Ῥωμαίων *praetor peregrinus*, ἔκειτο μὲν καθ' ἐν. ἀρ. ἐν τῇ συγγραφῇ τοῦ Ἴω. Λυδοῦ τῇ περὶ ἀρχῶν τῆς Ῥωμαίων πολιτείας Α, 38, ἀλλὰ κακογραφημένη· Ξενοδόκης, καὶ ἀφοῦ ἐκ διορθώσεως τοῦ *Dindorf* ἐγένετο Ξενοδίκης, εἰσεχώρησεν εἰς τὸν ΘΣ, ἀλλ' ἔχι ἐν ἰδίῳ ἀρθρῷ. Δι' ὃ ἔκρινα πρέπον νὰ συμπαραλάβω αὐτὴν ἐνταῦθα, ἀφοῦ μάλιστα δις καὶ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀνεγνώσθη.

Ξενοκομεῖον, τό. ΛΕΟΝΤ. νεαρὰ ΙΓ. — ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 91, σ. 648.

Ξενοπάθεια, ἡ. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΓ. σ. 28. 171. 177.

Ξενοπάροχος, ὁ. DIGEST. L, 4, 18, § 10.

Ξενοβρύες γάλα (τὸ τῆς Θεοτόκου). ΑΘΑΝΑΣ. ΑΛΕΞΑΝΔΡ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 28, σ. 945.

Ξενοτέλος, τό. τέλος τι, οἷον τὸ παρ' Ἀθηναίοις μετοίκιον. ΑΝΔΡΟΝ. ΝΕΩΤ. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 161, σ. 1113.

Ξενοτερπέες τι φάος. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 564. — Ξενοτερπέης λειμών. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 139, σ. 97.

Ξενοχειροτόνητοι κληρικοί. ΑΔ. ΑΡΙΣΤΗΝ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 251. — Πρὸς τὴν λέξιν ἔξω χειροτόνητος.

Ξεμοσαρκία, ἡ. «ταῖς Ξεμοσαρκίαις προσπλάσας ἀρνοῦ ἀρτισφαγοῦς κώδιον ἐζωπύρησε τὸν ἄνδρα.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1097. Ξ. ΜΙ.

Ξεστικός, 3. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅμ. Ὅδ. σ. 1714, 16.

Ξηροβαλανιστέον. ΟΡΕΙΒ. Ξ. ΔΑΓ. τ. IV, σ. 575.

Ξοάνιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀνάξης. Rang. Ant. hel. 820.

Ξυγγραμματοεύς, ὁ. ΜΑΖΑΡ. ἐπιδημ. ἐν ἄδου ἐν Bois. An. gr. τ. 3, σ. 135.

Ξυλλολογέω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1185. Ξ. ΜΙ.

Ξυλλόσφιον, τό. ὁ ξύλινος ἱερός ἀμῶν. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΕ σ. 737. Ξ. ΜΙ.

Ξυλοπομπός, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 252. Ξ. ΜΙ.

Ξυλοσύνθετος (πύργος, κλίμαξ). Οἱ μ. ΘΕΟΦ. (Ἴω. Καμην.) σ. 514. 527. 535. Ξ. Β.

Ξυλοσοφία, ἡ. ΑΝΩΝ. Φυσιολ. σ. 464, ἐν Annu. etc. VII, σ. 249.

Ξυλούργημα, τό. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 118, 19. Ξ. Β.

Ξυλόφυτον, τό. ἡ Λατινιστὶ *consolida*. APUL. herb. 59.

Ξυλωνία, ἢ. «ἀργύριον εἰς Ξυλωνίαν.» ΕΠΙΓΡ. Κέας. Ἐρ. Ἀρχ.
2629.

* Ξύλωσις, ἢ. ἢ εἰς ξύλον μεταβολή. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. γρ. τ.
95, σ. 413. — Ἡ σήμ. αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ. — Ἐνθυμούμαι δὲ νῦν
τὴν ἐν τῇ πατρίδι μου Ἀδριανουπόλει ἐθιζομένην κατάραν· ἀποξυ-
λωμός σου! ἥτις λέξις μετὰ καὶ ἄλλων λέγεται εἰς τὸν φωνούμενον
καὶ μὴ ἀποκρινόμενον κατὰ τοὺς κανόνας τῆς χρηστοθείας διὰ τοῦ ὀρι-
σ(α)τε, ἀλλὰ διὰ τοῦ ἀγροικικοῦ ᾶ; ἔχει δὲ ἡ ὄλη κατάρα ἀκριβῶς
οὔτω· ᾶΞ κιά πώΞ κιά ντα βρώΞ (;) κιά ποξυλωμός σου! (*)
ἐν δὲ Νάξω, (ἴσως καὶ ἄλλου), λέγουσιν· ᾶΞ καὶ ἔερθς νά μείνης!
Ἄς προσθέσω δέ, ἐτι ἐν Ζακύνθῳ (ἴσως καὶ ἄλλου) κατὰ ὅμοιον τρόπον
εἰς τὸν ἀντιεοοῦντα καὶ λέγοντα ὄχι, οἱ ἀγανακτοῦντες ἐπιφωνοῦσι· ὄχιά
καὶ μονοημερίδα νά σε φάγη!

Ξυντράχηλος, 2. «τῶν Ἡρακλείων ἀγαλμάτων ἠδῶ καὶ θεοειδέστερα
τὰ ἐλευθέρια τε καὶ μὴ Ξυντράχηλα.» ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 35.

Ξυνυποικουρέω, ὦ. «ταυτὶ τὰ νοσήματα καὶ Ξυνυποικουρεῖ πω
τῇ φύσει.» ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 28.

Ξυρότμητος στάχυς. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Β, σ. 145. Ἐ. Μιλ.

(*) Ἐγραψα οὔτω διττῶς ὡς καὶ ὄχς σ', ἅτε ἐν ἀπορία ὧν πολλῇ περὶ τῆς
μόνης ἑρῆς γραφῆς τῶν παραξένων τούτων λέξεων, αἵτινες σήμερον ἴσως πρώτην
φορὰν γράφονται καὶ τυποῦνται. Τὴν διὰ τοῦ ὄχς σ' γραφὴν μετεχειρίσθη κατὰ
τινα δὴθεν ἀναλογίαν πρὸς τὰ ἐν Ἀδριανουπόλει σαφῶς, ὡς ἐγγυῶμαι, καὶ βεβαίως
προφερόμενα· ὁ ἄνδραχτης (= ὁ ἄνδρας τῆς), ὁ δεικόχτης ὁ δούλους (= ὁ
ἰδικός τους ὁ δοῦλος) κττ. τὰ ὅποια συνιστῶ εἰς τὴν προσοχὴν τῶν περὶ τὴν φθογο-
λογίαν καταγινομένων. Ἴνα δὲ ὅλως ἀναπαύσω τὴν συνείδησίν μου περὶ τοῦ ἀνταβ-
ρώξ, λέγω ὅτι ἴσως καὶ παρήκουσά ποτε τὸ δεύτερον α τῆς λέξεως, ἥτις πιθανῶς προ-
φέρεται ἀντερῶξ, ὥστε νά ἐνυπάρχωσιν αὐτῇ «τᾶντερᾶ» τοῦ Ἀριστοφάνους.

Ο

ο αντί α ἐν ἐπιγραφαῖς τῶν Αἰολέων μάλιστα. Ἴδε ἀντίγραφον, δέκοτος, Ἐκοτόνδοια, ὀνάλα, ὀνάλουμα, στροτιώτης, ὀνέληται, ὀνεχώρησε, ὀνθεντα, ὀντέθην, ὀγκαρυσσέτω. ὀαριστική παραφρασίς. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Ξ, 216.

ὀβελιστέον. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἰλ. Ω, 36.

ὀγδοηκονθήμερον, τό. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 81, 2. ε. Β.

ὀγδοίη (= ὀγδόη). ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 269. ἐπὶ Ἀθην. τ. 5, σ. 131. Πρὸλ. τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ Βοιηδρομιῶν καὶ βοιηθῶ.

Ὄγδοος· μὴν Φωκέων, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Ἡρακλείῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 82. 222.

ὀγδοώτερε, καὶ, εἰ ἔστι τις ἕτερος, οὐρανέ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΕ σ. 353. ε. ΜΙ. — Πρὸλ. τὰ περὶ συγκριτ. βαθμοῦ ρηθέντα ἐν λ. θνητότερος. Ἴδε καὶ δηλότερος καὶ δημαίτατος.

ὀγκαρυσσέτω (= ἀνακηρυσσέτω). ΕΠΙΓΡ. Νασιωτῶν. Hicks, Greek histor. inscr. ἀρ. 138, στ. 37. — Ἴδε ὀνάλουμα.

ὀγκηθμητικὸς, 3. «ὥσπερ ἡμίονος οὔτε χρεμετιστικόν ἐστὶν οὔτε ὀγκηθμητικόν, ἀλλὰ κτλ.» ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖΑΝΤ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 106, σ. 781.

ὀδαι. κατάληξ. ῥήμ. ἐγκλ. ὑπκτ. Ἴδε γένοδαι.

ὀδι. κατάληξ. ῥήμ. ἐγκλ. ὑπκτ. Ἴδε ἐξάγοδι.

ὀδοντοφύσις, ἢ. ΣΑΡ. ε. ΕΓΜ. σ. 115. 177. 178. Εὔρηται δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ καὶ τὸ ὀδοντοφυσα καὶ τὸ ὀδοντίασις.

οε ἀντι οἰ καὶ ωἰ, εὔρηται ἐπὶ ἀρχαῖκου ΑΓΓΕΙΟΥ ἐξ Ὀλκίου ἐν CIA

7756, ἔνθα τὸ Κροῖσος (= Κροῖσος), ἐτι ἐν Επιγρ. ἀρχαῖκῃ Τανάγρας ἐν Ἀθην. τ. Δ, σ. 213, ἔνθα τὰ Μοέριχος, Ἀριστοδόθεος, Χοερίλος, Κοέρανος, καὶ ἐν CIG 1599 ἔνθα τὸ Διονύσοε· καὶ ἐν Ἀθην. τ. Γ, σ. 168 τὸ ἐπί. Ηεκαδάμος, καὶ ἐν Bul. de cor. hel. II, σ. 589 τὸ ἐπί Πολυαράτος καὶ εἴ τι ἄλλο τοιοῦτο. — Πρὸβλ. πρὸς τὴν γραφὴν ταύτην τῆς Ἑλληνικῆς διφθόγγου τὴν τῆς Λατινικῆς ω.

δείγην τοῖς ναύοις (= οἶγειν, ἀνοίγειν τοὺς ναοὺς). Επιγρ. Λέσδου, τῶν χρόνων τοῦ μέγ. Ἀλεξάνδρου. CIG 2166 καὶ Add. σ. 1023. Πρὸβλ. καὶ Hicks, Greek historic. inscr. σ. 226.

οι. κατάληξ. γεν. πῶσ. ἐν. ἀρ. δευτεροκλίτων ἀντί ου. Επιγρ. Κρανωνίων Θεσσαλίας. Cau. 101, ἔνθα τὰ· (Στρο;τα)γέντος Πausανιαῖοι, (ταγευό)ντων Σιλάνοι, Γεννάοι (= Πausανιαίου, Σιλάνου, Γεννάου) ἐν τᾷ ἀρχᾷ τᾷ ἑαυτοῖ (= ἑαυτοῦ) Ἀντιγενεῖοι (= Ἀντιγενεῖου) λέξαντος. — Ἐτι ἐν ἐπιγρ. Λαρίσης ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64 κ. ἐξ. ἀνεγνώσθησαν τὰ: Φιλίπποι τοῖ βασιλεῖος, ἀξίας τοῖ παρ' ἄμμε πολιτεύματος, ἐτ τοῖ παρέοντος, καππάντος χρόνοι, Πανάμοι, τοῖ Ἀπλουνος τοῖ Κερδοῖοι καὶ ἄλλα πολλὰ, ἅπερ προφανῶς δὲν εἶναι ταῦτὰ τῇ παρὰ τῶν παλαιῶν γραμματικῶν καλουμένη Θεσσαλικῇ γενικῇ, τῇ εἰς οιο; — Τὰ δὲ ἐν τῇ Τεγεατικῇ ἐπιγραφῇ L. et F. 340 e: ἐεδέλλοντες ἐς τοῖ ἔργοι (= ἐκθάλλοντες ἐκ τοῦ ἔργου) ἐκλαμδάνουσι τινες καὶ ἄλλως, θεωροῦντες τὴν ἐς (= ἐκ) συντεταγμένην δοτικῇ, ὡς καὶ ἡ Λατιν. ex συντάσσεται τῇ ἀναλόγῳ ἀφαιρετικῇ, καθ' ἃ δὴ ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ εὔρηται ὄντως ἡ ἀπὺ (= ἀπὸ) μετὰ δοτικῆς: ἀπὺ τᾷ ἄν, ἐτι δὲ καὶ ἐν τινι Κυπρία ἐπιγρ. Ἴδε τὴν λέξ. ἀπὺ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

Οἰακισταί, ἄν, οἰ; ὄνομα θιάσου. Επιγρ. Ῥόδου. Rev. arch. 1864 II, σ. 471.

οἰαλάς, ἄ, ὀ. (= ὕαλας, ὡς καὶ ἐν τῇ συνηθεῖα, ὀ ὕλοποιός). Επιγρ. Ἀθηνῶν, τῶν πρώτων Χριστιαν. χρόνων. Bul. de cor. hel. II, σ. 166. — Ἡ ἐναλλαγὴ τοῦ υ καὶ τῆς οἰ ἐν ἐπιγρ. Βοιωτικαῖς καὶ ἐν γένει ταῖς μεταγενεστέρων χρόνων σὺχνή.

οἰαρχία, ἡ. Θεοφ. Σιμοκ. Ἱστορ. σ. 153, 15. ἔ. Β.

οἰκειακῶς. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 137. ἔ. Β. Ἐρμηνεύεται ἀτόθι Λατινιστὶ sine pompa.

οἰκαιοβούλως. Βιοσ Αλεξ. σ. 1141. ἔ. Wf.

οἰκαιογνωμόνως. Ιωαν. Διακ. σ. 968. ἔ. Μι.

οἰκαιοποτεῖν μὴ ἔχουσιν, οὐχ ὅτι γε καὶ ἐτέροις ἀρδεῖν νάματα. Θ. Στογδ. σ. 1245. ἔ. Μι.

οικημένα, ἀ. (= ἡ οἰκουμένη). Επιγρ. Λέσβου. CIG 2179 c. ἐπι Cau. 124. ἐπι Bul. de cor. hel. IV, σ. 442. Πρόβλ. τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ ἀφαιρέμενος.

οἰκιστικός, δ. Κ. Πορφ. *Εκθ. βασ. τάξ. σ. 789. ξ. Β. Ἐξηγεῖται ἐκεῖ Λατινιστὶ architectus primarius.

οἰκοδομιστήρια εὐλα. Επιγρ. Ὀλύμβου, ἐκδ. ὑπὸ Sauppe ἐν Προγράμματι Βειμαρίας τῷ 1847: Inscriptiones Macedon. quattuor, ἐν σελ. 16.

οἰκόσκευα, τά. (= ἡ οἰκοσκευή). Σχολ. Πατριακά εἰς Δημοσθ. κ. Αἰσχ. ἐν Bul. de cor. hel. I, σ. 149, § 10.

οἰκοστάσιον, τό. ACTA ET DIPLOM. gr. ed. Micl. et Müll. σ. 52.

οἰκοτόπιον, τό. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Ἀνδρονίκου ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 217. — Τὴν σήμερον δ κοινῶς σπιτότοπος ἐξενίκησε νὰ λέγηται εἰς τὴν καθαρεύουσαν γλῶσσαν οἰκόπεδον, ἥτις εἶναι λέξις παλαιά.

οἰκουργία, ἡ. Γ. Πισια. Ἐξαμ. σ. 683.

οἰκουρικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 288, 47.

οἰκτειρήσιμος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1168. ξ. Μι.

οἰκτίρας (= οἰκτεῖρας). μτχ. Επιγρ. ἔμμετρ. Ἀττικῆ, βουστροφῆδον. CIA I, 463. *Ἐπι: οἰκτίρ', Αὐτόθι 477 c ἐν ἄλλῃ ἐπιγρ. τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχόντος χρόνων. Τρίτον παράδειγμα τῶν αὐτῶν χρόνων ἐν ἐπιγράμ. Ἀττικῷ, ἐκδοθ. ἐν « Ἐφημερίδι » τῇ πολιτικῇ, φύλ. τῆς 31 Αὐγ. 1878. Τὸ ἰ πανταχοῦ μακρόν. Οὕτω καὶ ἐν ἀρχαιοτάτῳ Θεσσαλικῷ ἐπιγράμματι παρὰ Heuz. et Daum. exped. en Macéd. N° 199 τὸ κατοικτίρας.

οἶν (—οιεν): κατάληξ. εὐκτικῆς. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 32. 33. 38. 47. 57. 67. 173. 226-7. 229. 260. 270. 273. 293. 425-431, ἐν οἷς ἀριθμοῖς πᾶσι τὸ παρέχοιν, ἐν δὲ 24 καὶ 280 τὸ ποιέοιν, ἐν δὲ 43 τὸ θέλοιν. Ὁ δὲ κανονικὸς τύπος οἶεν (παρέχοιεν) εὔρηται ἐν 45. 68. 69. 70. 228. 234. 235. 238.

οἶνηγοί, οἱ. Επιγρ. Ἀδύδου. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 307.

οἶνοχόευσις ἡ κατὰ τὸν Ἐλικώνιον ποιητὴν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 89. ξ. Α.

οἶπὸ (= ὑπό). Επιγρ. Μαιονίας τοῦ β' μ. Χρ. αἰῶνος. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 165.

οἷς. κατάληξ. δοτ. πληθ. πτ. τῆς γ'. κλισ. ἀντὶ οἶν. Ἴδε τὸ ἀρθρον ἡ γυς ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ, ἐνθα τὰ πολλὰ ἐξ ἐπιγραφῶν παραδείγματα.

οἷσαν (= οἶεν). κατάληξ. εὐκτικῆς. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 435: παρέχοισαν. 43: ἔχοισαν. 306: ἀντιλέγοισαν. — Ὁμοία ἡ κατάλ. αὕτη τῇ τῶν παρατατικῶν καὶ ἀορίστων τῆς ὀριστικῆς ἐγκλίσεως ἐδολοῖσαν,

ἔσχαζοσαν, ἤλθοσαν, εἶποσαν, εἶπασαν, ἦτις καὶ ἐκ βιβλίων εἶναι γνωστή.

οἰστρομανέω, ὦ. Σηοι ε. Langkav. σ. 67, 3.

οἰστροπλάνεια. ἐπιθ. Σελήνης. ὙΜΝ. ἐκδ. ὑπὸ Miller ἐν Mém. de liter. gr. σ. 455.

οἰῶν; (γεν. πληθ. = οἰῶν). ΕΠΙΓΡ. Χαίρωνείας. Ἀθην. τ. Θ, σ. 353.

ὀκταγωνικός, 3. ΣΧΟΛ. Πάππου ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 463.

ὀκταγωνισμός, δ. Φατιοῦ λόγ. π. σώμ. ἐκ χειρογρ. μονῆς Ἰεήρων κατ' ἀντιγραφ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ὀκτακαιεικοσέτης, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σαλαμῖνος Κύπρου. L. et W. 2761.

ὀκτάκιν (= ἑκτάκις). ΕΠΙΓΡ. παναρχαία Σπάρτης. Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 318. = IG. ant. 79. Αὐτόθι καὶ τὰ ἑπτάκιν, τετράκιν. Καὶ ἐν Τεγεατικῇ δέ τι ἐπιγραφή τῇ ἐν SIG 1511, σ. 11 κ. 12 ὑποκρύπτονται τῆς αὐτῆς καταλήξ. ἐπιβρήματα, ὡς τινες παρετήρησαν.

ὀκτακίονος θόλος. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάε. σ. 11. ε. Β.

ὀκτάκογχον ὑδάτων δοχείον. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 567.

ὀκτάτροχος, 2. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 230.

ὀκταφυλλίδες, αἰ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 71. ε. Mil.

ὀκτωκαιδεκαετηρίς, ἡ. ΠΤΟΛ. μαθημ. συντάε. ε. Halma, τ. 1, σ. 285. τ. 2, σ. 124-5.

ὀκτωκαιδεκάσημος, 2. ΑΝΩΝ. ἐν Vinc. Not. sur div. man. de mus. 1847, σ. 246.

ὀκτωκαιεικοστός, 3. ΑΡΧΙΜ. ε. Heib. τ. 2, σ. 280, 5. 24.

ὀκτωκαιτριακοντάεδρον, τό. ΠΑΠΠΟΣ ἐν τῇ ὑπὸ Heib. ἐκδ. Ἀρχιμ. τ. 2, σ. 459, 3. 461, 12.

ὀκτωκόσιοι (= ἑκτακ.) ΕΠΙΓΡ. Ἐρεσοῦ. Cau. 123.

ὀλιδίω, ὦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 149. 192. 262. 282. τ. Β, σ. 113. ε. Mil.

ὀλεθριότης, ἡ. ΦΩΤ. λόγ. ἐν χειρογρ. μονῆς Ἰεήρων κατ' ἀντιγραφ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ὀλεθρίω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1312. ε. Μι.

ὀλειζων, ονος (= ὀλιγος, μικρός, ἐλάσσων.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 1. 9. 37. — αἰτιατ. γέν. ἀρσ. ὀλείζω. ΕΠΙΓΡ. Ἐλευσίνος. Bul. de cor. hel. IV, σ. 226.

- δλέτης, δ. ΕΠΙΓΡ. Τρωάδος Εμμετρ. CIG 3627.
 δληφόρος (= ούλοφόρος; ἴδε Serv. ad Aen. XI, 858). ΕΠΙΓΡ. Ἀθη-
 νῶν. CIA III, 323.
 δλιγογραφία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 194, 22. Ἐ. Λ.
 δλιγοδεῶς. ΑΝΩΝ. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 194.
 δλιγοδράνεια, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 138, 10. 223, 14. Ἐ. Λ.
 δλιγοκίνδυνος, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. σ. 1718, 39.
 δλιγόκοσμον βασιλείον. « ΑΧΜ. ὄνειροκρ. κεφ. 248. »
 δλιγόμετρος, 2. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 73. — * Ἴδε τὴν ἐκεῖ
 σημ. τοῦ ἐκδ. E. Miller.
 δλιγόνους, 2. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 153.
 δλιγόπους, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1502, 27.
 * δλιγόπυρος, 2. (ἐκ τοῦ ὀλίγον καὶ πῦρ). ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. . . . —
 Ἐν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ ἐκ τοῦ ὀλίγον καὶ πυρὸς (σίτος) ἐπίθε-
 τον, ἀναγνωσθὲν ἐν τῷ Θεοφράστῳ.
 δλιγο(β)ρήμοσύνη, ἡ. ΑΣΤΕΡ. ΑΜΑΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 40, σ. 280.
 δλιγοστύς, ἡ. ΘΕΟΔ. ΑΛΑΝ. σ. 404. Ἐ. Μι.
 δλιγοφροσύνη, ἡ. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 167.
 δλιγοχειρία, ἡ. ΜΕΝΑΝΑΡ. Ἱστορ. σ. 424, 16. Ἐ. Β. — Γ. ΠΑΧ. τ. Β,
 σ. 608, 12. Ἐ. Β.
 ἑλκαδοσφόρος ναυαρχία. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. σ. 198.
 ὀλόβραχυσ. ἐπίθ. « ὀλοβράχει ὄντι τῷ πυρὶ χίψ. » ΑΝΩΝ. γραμ-
 ματ. παρὰ τῷ Nauck ἐν Lex. Vindob. σ. 256.
 ὀλόγομος σελήνη. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὅμ. σ. 651. Ἐ. Μανρ.
 ὀλογραφικά, τὰ εἶδος δασμοῦ. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ρωμ. Πολ. Γ, 70.
 ὀλογύρως μετρούμενα χωρία. ΜΕΤΡΟΛ. συγγραφ. Ἐ. Hultsch τ. 1,
 σ. 190, 9.
 ὀλόδοξος, 2. « ΕΦΕ. ΣΥΡ. ἅπαντα τ. 8, σ. 545. »
 ὀλοθυμοῦ· ἐπιρρήματικῶς· μετὰ θυμοῦ, ὅπως τεθυμωμένως. ΑΚΡΙΤ.
 ἐπ. σ. 3478. Ἐ. Μηλ. — Ἐν τῷ ΘΣ δὲν ὑπάρχει οὔτε ὀλοθύμος οὔτε
 ὀλοθύμως. Ἐν δὲ τῇ νέᾳ ἡμῶν Ἑλληνικῇ ἐπιρρήματα γενικοφανῆ ὡς
 τὸ ὀλοθυμοῦ ὑπάρχουσι τὰ τοῦ κάκου, μεσοδρομῆς, μισο-
 τιμῆς, μονομιᾶς, ὀλοχρονῆς, ἐπιταύτου, ἔαργου καὶ ἔαρ-
 γοτου, ἔαφνου, καταλαχοῦ, καταμεσῆς, κατακαμπῆς, πλ
 κοιλιάς, παρὰ τιμῆς, ἀποσπεροῦ καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια, ὡς χρή-
 ζοντα ἐκτενεστέρας διαστολῆς καὶ ἐξηγήσεως, παρατρέχομεν.

όλοκαιρινός διόρθαλμος μυλών εις τόν διερχόμενον ποταμόν πλησίον τοῦ μεγάλου πύργου. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Ἄνδρον. Παλαιοιολ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 216. 219.

όλόκαλος, 2. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 481. ἔ. Μαυρ.

όλόκεντρος, 2. ΑΝΘΝ. φυσιολογ. σ. 469, ἐν Annu. etc. VII, σ. 250: ὀλόσφαιραις ὀλόκεντραις μακρικαῖς καὶ πλουμισμέναις (αὶ τρίχες τοῦ ἀκανθοχοίρου).

όλόξενος, 2. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 3777. ἔ. Wg.

όλόξυλος θάλασσα φαινομένη, (ὡς ὑπὸ στόλου μεγάλου τῶν παρὰ Ξενοφῶντι κάλων = ἔύλων καλυφθεῖσα). Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 790, 2. ἔ. Β.

όλόπηλος, 2. ΑΝΘΝ. φυσιολογ. σ. 295, ἐν Annu. etc. VII, σ. 240.

όλοπικροκατάδαρτος, 2. Π. ΔΥΣΤ. κ. ΕΥΤ. σ. 175. ἔ. Λ. — Πρὸλ. ποθόδαρτος.

όλοπρόθυμος, 2. ΣΠΑΝ. σ. 145. ἔ. Μαυρ. — Π. ΔΥΣΤ. κ. ΕΥΤ. σ. 674. ἔ. Λ.

όλοσηρικοπράτης, ὁ. holosericiprata. « ΕΠΙΓΡ. παρὰ τῷ Marini, Papii. diplom. σ. 113. »

όλοσθάρος, 2. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1255. ἔ. Μαυρ.

όλοστέρονος (δηλ. ὄλω τῷ στέρνῳ) ἀγαπώμενος τῷ γεννήτορι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 816. ἔ. Μι.

όλόσφαιρος, 2. Ἴδε τὸ ἀνωτέρω ὀλόκεντρος.

όλοσάλακρος, 2. Π. ΔΥΣΤ. κ. ΕΥΤ. σ. 567. ἔ. Μαυρ.

όλοσάλαρος ἵππος. Ν. ΧΑΝ. σ. 849, 1. ἔ. Β.

όλοχρυσομαργάρωτος, 2. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 420. ἔ. Λ.

όλοχωρικεύσμαι· ὄλωσ ὡς χωρικὸς (χωριάτης) φέρομαι. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2805. ἔ. Μαυρ.

Ὀλυμπιάζων (= Ὀλυμπιάδων.) γεν. πληθ. πτ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47.

ὀμάδελος οὔσα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1001. ἔ. Μι.

ὀμαδικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 745. ἔ. Μι. — Πρὸλ. τὸ παρὰ τοῖς νῦν Κρησὶ ὀμάδι, κοινῶς δὲ μαζι.

ὀμαιμονέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 266, 9. 354, 12. 406, 21. ἔ. Β. — Ν. ΧΑΝ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 64.

ὀμβρία ἢ καὶ νοτία· λίθος τις τῶν τιμίων. ΡΙΝ. h. n. XXXVII, 65.

ὀμβροβλυσία, ἢ. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. εἰς Ἴλ. Υ, 348.

ομβροβλύτῃσις, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 685. ξ. ΜΙ. — Τὸ παρὰ τῷ Ε. Α. Soph. (Lex. 1870) ῥῆμα ὀμβροβλυτέω διορθωτέον εἰς ὀμβροβλυτέω, ἔπερ εὐρεθὲν ἐν τῷ εἰς τὴν Πεντηκοστὴν κανόνι Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ κεῖται ἐν τῷ ΘΣ.

ὀμειστιάσεις, αἱ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 525, 4. ξ. Β.

ὀμειυνετέω, ὦ. ΕΦΡ. σ. 7549.

ὀμηγενής, 2. «κούρον ὀμηγενέα.» ΕΠΙΓΡ. Ἐρέσου ἔμμετρ. Wood, Discov. etc. Inscr. of tombs N° 19.

ὀ μὴ ὀρωμενοζωδιοστροφεύς· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ἃς ἡ νοσοῦσα κεφαλή τοῦ ΘΕΟΔ. ΔΑΣΚΑΡΕΩΣ κατεσκεύασε. σ. 767. ξ. ΜΙ. Παρέλειψα δὲ τινὰς ἄλλας τοῦ αὐτοῦ φυράματος.

ὀμιλητικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ὀρ. ξ. ΤΑΙ. σ. 185, 71.

ὀμνυούρας (= ὀμνυούσας). ΜΤΧ. αἰτ. πληθ. θηλ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρετρίας. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 417.

ὀμογνωμικός, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1065. ξ. ΜΙ.

ὀμογράμματος, 2. ΑΚΟΛΟΥΘΟΥ ΓΡΑΜΜΑΤ. ποιήμ. Matr. An. gr. σ. 671.

ὀμοεγκλίτως. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. Ω, 665.

ὀμοιολέκτως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 405. ξ. ΜΙ.

ὀμοιολεξίαί, αἱ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 476. 608. ξ. ΜΙ.

ὀμοιολογικά μέλη. MART. CAPELLA IX, σ. 965.

ὀμοιοπαράγωγος, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1667, 33.

ὀμοιοπλάστως. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1076.

ὀμοιοπραξία, ἡ. ACTA ET DIPL. GR. ed. Micl. et Müll. σ. 60.

ὀμοιοσθενής, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 616. ξ. ΜΙ. τ. 136.

ὀμοιωνυμία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 640. ξ. ΜΙ, τ. 136.

ὀμοκάρδιος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1556. ξ. ΜΙ.

ὀμοκλεής, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1180. ξ. ΜΙ.

ὀμόκρηνος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1096. ξ. ΜΙ.

* ὀμονοοῖς (εὐκτ.) τὴν οἰκουμένην εἰρηνεύουσαν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. ξ. ΜΙ. — Αὕτη ἡ χρῆσις τοῦ ῥήματος ὀμονοοέω κατ' ἐνεργητ. μεταδάτ. σημασίαν δὲν ἐσημειώθη ἐν τῷ ΘΣ. Ἄλλ' ἴσως ὑπῆρχε ποτε ἐν χρῆσει καὶ ῥῆμα ὀμονοόω. Τὸ ἀπλοῦν τοῦλάχιστον νοοῶ εὐρηταί παρ' Εὐσταθίῳ Θεσ.

ὀμόπατρις, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 225, 20. ξ. Λ.

ὁμοσαρκία παιδουργός. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 350, 23. τ. Β, σ. 343, 31. Ε. Α.

ὁμοσθενῶς. ΝΙΚ. ΔΑΒ. σ. 789. Ε. ΜΙ.

ὁμοστεγέω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. ΚΝΙΔΟΥ. Newton Halic. etc. 85.

ὁμόστεφος (= ὁμοστεφής). ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1185. Ε. ΜΙ.

ὁμοστοιχία, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 677. Ε. Stallb.

ὁμοστράτηγος, ὁ. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦΑΝ. (V, 66). σ. 306. Ε. Β.

ὁμοσυγγενέτας, ἀο, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Πάρου ἔμμετρ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 287. — Τοιαῦται λέξεις περιπετυούσης ὀψωσῶν συνθέσεως ὑπάρχουσιν ἐν τῷ ΘΣ ἢ ὁμοσύζυξ καὶ ἢ ὁμοσύμφωνος, πλεονεκ δὲ οἶαι αὶ συνόμαιμος, συνοικήλιξ, συνόμορος, συνομώνυμος, ὧν πασῶν αὶ ἀντίστοιχοι Λατινικαὶ εἶναι ἀπλούστεραι, οἶον conterminus, cognominis, conjux κλ.

ὁμοστεγεῖς νεώσοικοι. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Bul. de cor. hel. VI, σ. 541, σ. 6.

ὁμοτριβέω, ὦ. « ὁμοτριβοῦντας λίθους. » ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. ἸΑθην. τ. Δ, σ. 374.

ὁμότυχος, 2. ΘΕΟΦ. ΚΕΡ. σ. 169. Ε. ΜΙ.

ὁμοφιλία, ἡ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 2824. Ε. ΜΑΥΡ.

ὁμοφρονέως. ΕΠΙΓΡ. Λαρύμνης ἔμμετρ. Kaib. epigr. gr. 493.

ὁμοφακοφαγία, ἡ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 184.

ὁμοφοδότης ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. Ε. ΜΙ.

ὁμωνυμίζω· μεταχειρίζομαι λέξιν τινά ὡς ὁμῶνυμον ἄλλη. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 114, 11. 117, 5. 118, 10. Ε. Β.

ὀνάλα, ἀ. « τὰν ὀνάλαν τὰν ἐν τάνε γινυμέναν. τὰν ὀνάλαν κίς κε γινύειται. » ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66. 66. Πρέλ. Hermes 1882, σ. 470. Ἡ λέξ. σημαίνει ὅ,τι καὶ ἡ ἐξῆς, ἢ πρότερον γνωσθεῖσα.

ὀνάλουμα, τό. (= ἀνάλωμα). ΕΠΙΓΡ. Κρανωνῶν Θεσσαλ. Gau. 100. 101, Αὐτόθι καὶ τὰ ὀν γραφεῖ. ὀν τεθεῖ (= ἀναγραφῆ. ἀνατεθῆ). Τοιαύτη ἐναλλαγῆ τοῦ α καὶ ο, ἐπομένου τοῦ ν, καὶ ἐν ΕΠΙΓΡ. Ἄτρακος, CIG 1766, ἐνθα τὸ ὀνέθεικε, καὶ ἐν ΕΠΙΓΡ. Κύμης τῆς ἐν Αἰολίῳ CIG 3524, ἐνθα τὰ ὀνθέμεναι, ὀνθεντα, ὀντέθην. Καὶ παρ' Ἰωάννου δὲ τοῦ γραμματικοῦ παρεδόθησαν τὰ ὀνω (= ἄνω), ὀνέλῃται, ὀνεχώρησε, παρὰ δὲ Ἡσυχίου τὸ ὀστασαν (= ἀνέστησαν) ὀσκάπτω (= ἀνασκάπτω). Πρέλ. καὶ τὸ ἄρθρον ἀντίγραφον.

ὀνειρατεύομαι. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 198, 8. Ε. Β.

ὀνειροδείκτης, ὁ. Ε. MILLER ἐν Journ. d. Sav. Août 1879, σ. 472

παρέθηκε τὴν λέξιν ἀμάρτυρον, ὡς καὶ τὰς ἐν τοῖς ἐφεξῆς τέσσαρας ἄλλας.

ὄνειροδότειρα, ἡ. E. MIL. ἔνθα ἀνωτ.

ὄνειρολεκτέω, ὦ. ΣΧΟΛ. Ἀριστείδου. ἔ. Dind. σ. 844.

* ὄνειρολεσχία, ἡ. ΣΧΟΛ. Ἀριστείδου ἔ. Dind. σ. 344. — Ἡ λέξ. ἐτέθη μὲν ἐκ τοῦ Σουίδα καὶ τοῦ Ζωναρά ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἐθεωρήθη ἀμυβόλου γραφῆς.

ὄνειρολυτέω, ὦ. E. MIL. ἔνθα ἀνωτ.

ὄνειρολύτης, ὀ. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 493-4. ἔ. Wg.

ὄνειρομαντεία, ἡ. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 626. ἔ. Μι.

ὄνειρόμοιος, ὅ. E. MIL. ἔνθα ἀνωτ.

ὄνειροπάτωρ, ὀ. E. MIL. ἔνθα ἀνωτ.

ὄνειροπλεξία, ἡ· πλοκή ὄνειρου. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 570. ἔ. Μαυρ.

ὄνειροποιουμένη Ἀθηναῖα (τῷ Ὁμήρῳ). ΕΥΓΕΤ. εἰς Ὁμ. Ὀδύσ. σ. 1549, 47.

ὄνέληται (= ἀνέλ.). ἴδε ὀνάλουμα.

ὄνεχώρησε (= ἀνεχώρ.). ἴδε ὀνάλουμα.

ὄνέω, ὦ. «χάριν οὐδὲν ὀνοῦσαν» (= ὠφελοῦσαν). Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 346, 10. ἔ. Β.

ὄνθεντα (= ἀναθέντα). ΜΤΧ. Αἴτ. ΠΤ. γέν. ἄρσ. ἴδε ὀνάλουμα.

ὄνθολόγοι ἄνδρες. ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. Δ, 259. Ὁ Κοσμήτης οὕτως ἐξέδωκεν ἀντὶ τοῦ πρότερον ἐν ταῖς ἐκδόσεσι φερομένου ἄνθολόγοι.

ὄνοθρίαμβος, ὀ· ὄνομα σατυρ. ποιήμ. Ν. ΒΑΣΙΛΑΚ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 150.

ὄνομασμός, ὀ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 764. ἔ. Μι.

ὄνοματιστικὸν αἴτιον. ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. σ. 1716. ἔ. Μι.

ὄνοματοποιητικῶς. ΕΥΓΕΤ. εἰς Ὀδ. σ.

ὄνόμυλος, ὀ. ΜΙΧ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 10.

* ὄνοπόδιον, τό· καὶ ὄνόπους, ὄδος, ὀ· μέρος τι τῶν ἐν Κοσπόμεναι ἀνακτόρων, οὗ χαλκῆ πύλη ἀναφέρεται. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάς. σ. 7. 26. 62. 72. 97. 147. 159. 161. 163. 176. 210. 212, 528. ἔ. Β.—Ἐν τῷ ΘΣ μόνον ὁ ὄνόπους ἐτέθη μετὰ τῶν locus sic dictus καὶ ἐξ ἑνὸς μόνου χωρίου τοῦ Πορφυροῦ. 1, 127.

ονος. κατάληξ. αἰτιατ. πτώσ. ἄρ. πληθ. ἀντίου. «πορτί Ῥωκίονος» (= πρὸς Ῥωκίους)· «ποθ' αὐτόνος» (= πρὸς αὐτούς). ΕΠΙΓΡ. Ῥαυκίων Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 63. Αὐτόθι καὶ «ὑπάρχονσαν» (= ὑπάρ-

χουσαν). — "Ἐτι συγκεκλειμένους (=συγκεκλειμένους) Ἐπιγρ. Κρη-
τῶν ἐν Ἀθήναις. CIA II, 547. — "Ἐτι «τόνους φοινίκανς τόνους»
(=τοὺς φοινίκας τοὺς)· Ἐπιγρ. Κρήτης. Gau. 42 A. Αὐτόθι καὶ κόρ-
μονς (=κόσμοις) καὶ Ἱεραρυτνίονς.

ἐντέθην (=ἀνατεθῆναι). Ἴδε ἐνάλουμα.

ἐξαλατίζω· «οὐ γὰρ δήπου δέδοικεν ἐξαλατισθῆναι τῇ ἐπι-
στροφῇ.» Ἐυστ. Θεσ. σ. 1297. ἔ. Μι.

ἐξυδρόμως. Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 44. ἔ. Μιλ.

ἐξύζωμος, 2. oxyzomus, a, um. ἈΡΙΣΤΙΟΥΣ 6, 9 § 241.

ἐξυθανασία, ἢ. Ε. Μιλ. ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868 (ἀμάρτ.).

ἐξυθέριστος, 2. Μ. Φιλῆς τ. Β, σ. 385. ἔ. Μιλ.

ἐξυκινῆτως. «Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 70.»

ἐξυκόμινα, τά. (oxycomina ἢ -nia)· ἐλαταὶ ἀλατισμένοι; ΡΕΤΡΟΝ. 66.
§ 7. σ. 42, 3ο ed. Buecheler. — Ὁ Weise ὅμως ἐν τῷ βιβλίῳ του Die
griechischen Wörter im Latein, σ. 476, κακογραφίαν ὑποπτεύων τῆς λέ-
ξεως, προτείνει ἀνάγνωσιν oxycotina (ἐκ τοῦ κότινος).

ἐξυπνία, ἢ. ἐξὺς πόνος, δηλ. ἄλγος. Κ. ΕΡΜ. μετάρρ. Ὁμι. Ἰλ. σ.
1637. ἔ. Μαυρ.

ἐξυπόρως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 740. ἔ. Μι:

ἐξυπραγεῖς παλάμαι παρδάλεως. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. Annu. etc. VI, σ. 51.

ἐξυπραγία, ἢ. «ΘΕΟΦΙΛ. ΦΙΛΟΣ. Cod. Par. 2417, fol. 11 v°.»

ἐξυπύγων. ἐπίθ. «ΘΕΟΦΙΛ. ΦΙΛΟΣ. Cod. Par. 2417, fol. 70 v°.»

ἐξυτελεῖς διόπτραι διαφράγματος ἐυλουργοῦς. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ.
Ῥωμ. πολ. Γ, 37.

ἐξυτυρία πορφύρα· ἢ λαμπροτάτου χρώματος πορφύρα. (ἐκ τοῦ ἐξὺς
καὶ Τυρία). Ἐπιγρ. Στρατονικεῖας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535.

ἐξυώριος. ἐπίθ. Ἐπιγρ. Λεβάδεας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 373.

ἔπαι ὦν (=ἔπη οὖν, ἔπως οὖν, ἴνα οὖν). Ἐπιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ.
Bul. de cor. hel. IV, σ. 354-5.

ἐπάρα, ἀντι ἐπώρα δέχονται οἱ περὶ τὸν Alhrens καὶ τὸν G.
Curtius ἐν τῷ παρ' Ἀθην. Δειπνοσοφ. X, 416, ἀποσπάσματι τοῦ ΑΛΚΜΑ-
ΝΟΣ, ἀκολουθοῦντες χειρόγραφα καὶ ἀναγινώσκοντες «χεῖμα χῶπάραν.»
Εἰσι δὲ καὶ οἱ διαστάλλοντες. Ἴδε Spiess ἐν Curt. Stud. V, σ. 345 καὶ Schu-
bert ἐν Sitzungsber. d. phil. hist. Cl. d. kais. Akad. d. Wis. XCII, σ. 550.
Ὁ τελευταῖος δέχεται μόνον τὸ δασὺ πνεῦμα ἐν τῇ ἀρκτικῇ σὺλ. ὀπ.

ὄπι (= ὄτε. Πρὸλ. τὸ λατιν. ubi.) « ὄπι σίς κε » (= ὅταν τις). ΕΠΙΓΡ. Ἰταλίου Κύπρου. Gau. 118.

ὄπισθοκίνητος πορεία. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 469, 10. ἔ. Β.

ὄπισθόπλους ἰχθύς. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 390 ἔ. Mil.

ὄπισθότρωτος, 2. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 585, 41: Λάκωνες ἀταρον ἐρρίπτουν τὸν ὄπισθότρωτον.

ὄπλένδυσις, ἡ. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 109.

ὄπλένδυτος, 2.

ὄπλομελέτη, ἡ. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46.

ὄπλομοσχευτος χλόη. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 247. ἔ. Mil.

ὄπλοτέχναι, οἱ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 364, 16. ἔ. Β.

ὄπόξενος, ὁ. ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. γραμ. ἔ. Ἴω. Οἰκ. σ. 2. — Κατὰ τὸν ἐκδότην = ὁμόξενος, ὅπερ ὅμως ὁ W. Vischer ἐν Rhein. Mus. N. F. XXVI δὲν ἐδέχθη, ἐξέφρασε δ' ἀμφιβολίαν δὲ περὶ τοῦ ἀν ἢ ὑπὸ Curtius προθεῖσα διόρθωσις ὁ πλόξενος εἶναι ἐρρή.

ὄπόραϊ (= ὀπόσαι) ΕΠΙΓΡ. Ἐρετρίας. Ἐρ. Ἀρχ. περ. β' 417. Αὐτῶν καὶ τὰ ἄρχουριν, ὁμνυούρας, παραβαίνωριν.

ὄποσαχοῦ. ΑΡΙΣΤΕΙΑ. τέχν. ῥήτ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 542, 28.

ὄποσαχῶς. ΑΡΙΣΤΕΙΑ. τέχν. ῥήτ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 506, 8.

ὄπόταρος (= ὀπότ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 118.

ὀπόττοι (= ὀπόσοι). ΕΠΙΓΡ. Αἰγιοσθενιτῶν. L. et F. 1. — ὀπόττα (= ὀπόσα). ΕΠΙΓΡ. Θηδῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 483.

ὄπους (= ὀπως). ΕΠΙΓΡ. Κρανῶνος Θεσσαλίας. Gau. 100.

ὀπτανίδιον, τό. ΕΠΙΓΡ.

ὀπτόστρωτον, τό. optostrotum: ἕδαφος ἐξ ὀπτῶν πλίνθων. « Not. Tir. 164. Grut. »

ὀπτριζόμενοι. ΜΤΧ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 52. ἔ. Μι.

ὀπτῶ (= ὀκτώ). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 168. — Ὄπτε λέγουσι καὶ οἱ Βλάχοι τῆς Μακεδονίας καὶ τῆς Ῥωμιονίας σήμερον τὸ ὀκτώ, καὶ φράσις ὑπάρχει « τοῦ ἡπῆγε σιράπτε (= septem, ἑπτὰ) ὀπτε, » ἀνάλογος τῇ παρ' ἡμῶν τοῦ ἡπῆγε τρίτη καὶ τετράδη.

ὀπυίεθαι (= ὀπυίεσθαι). Ἴδε θαι.

ὀπυς (= ὀπως). ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης. Carap. Dod. pl. XXXVII, 4.

ὀπω (= ὀπόθεν). ΕΠΟΙΚ. Λοκρῶν γράμμ. ἔ. Ἴω. Οἰκ. σ. 9. — Ἴδε Ahrens de dial. dor. 374.

ὄπωρ (= ὄπως). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

ὄπωρεύς· ἐπίθ. τοῦ Διός. ΕΠΙΓΡ. Ἀκραζίας. IG. ant. 151.

ὄπωροδότης, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1100. ἔ. ΜΙ. — «ΙΩ. ΚΑΜΑΤ. Cod. Escur.

II. Υ, 10, fol. 216 r°.»

ὄπωροπρατέω, ὦ. «ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 57, σ. 49. 50.»

ὄπωροπράτης, ὀ. «ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 57, σ. 49. 50.»

ὄπωροφορία, ἦ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΣΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 184 v°

219 v°.»

ὄπωροφυές θέρος. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. σ. 597.

ὄπωτ (= ὄπως). ΕΠΙΓΡ. Αἰγιοσθενιτῶν. L. et F. 1. Οὕτω γίνονται ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ἐπτά οἱ τρόποι τῆς γραφῆς τοῦ ὄπως, οἷδε· ὄπως, ὄππως, ὄκως, ὄπους, ὄπυς, ὄπωρ, ὄπωτ, ἐξ ὧν μόνοι οἱ τρεῖς πρῶτοι εὗρον χώραν ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε λεξικοῖς, οἱ δὲ λοιποὶ ἔχει, ἅτε ἐν τοῖς καθ' ἡμᾶς χρόνοις πρῶτον γνωσθέντες. Πόσα τοιαῦτα ἐτι ἔχει νὰ δεῖξη ὁ μέλλων χρόνος!

ὄρατώτερον γίνεσθαι τὸ ὄρατόν, εἰ χρῆ καὶ τοιαῦθ' ὄλως ἐνθυμῆσθαι γοῦν καὶ γλώσση προφέρειν. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 498, 18. ἔ. Β. — Ἔστω μετ' ἄλλων ἄλλων θετιμῆνον καὶ τοῦτο τὸ συγκριτικόν ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ, ἀφοῦ δὲν σημειοῦται ἐν τῷ ΘΣ.

ὄρατριος Ζεὺς. (ἐκ τοῦ Γράτριος). ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 42 A, σ. 61.

ὄργανόφωνον ἔπος. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 562.

ὄρειτροφεῖσθαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 83, 13. ἔ. Λ.

ὄρεοφανής, 2. ΘΕΟΔΟΣ. ΜΕΛΙΤΗΝ. χρονογρ. σ. 129. ἔ. Taf.

ὄρθάμπελος, ἦ. PLIN. h. n. XIV, 40.

ὄρθοβλεπτέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 777. ἔ. ΜΙ.

ὄρθοδοξαστῶς. «Ν. ΧΩΝ. Cod. Par. 1234, fol. 389 v°.»

ὄρθοδοξοποιὸς ἡμέρα. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 85, 5. ἔ. Β.

ὄρθοδρόμησις, ἦ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 2051. ἔ. Λ.

ὄρθοεπιής, 2. «ΧΕΙΡΟΓΡ. Ἐσκουριάλου. fol. 425 v°.»

ὄρθολέκτης, ὀ. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 156.

ὄρθολέκτρια, ἦ. «ΑΝΩΝ. Cod. Ven. σ. 131 v°.»

ὄρθομαρμάρωμα, τό. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 304. ἔ. Λ.

ὄρθομάστια μῆλα. PLIN. h. n. XV, 51.

ὄρθοπερίπατος ἡ εἰκὼν τοῦ Χριστοῦ διέπλευσεν ἐν τῷ Τιβέρει κτλ.

ΣΥΝΟΔ. ΕΠΙΣΤ. τῶν τριῶν Πατριαρχῶν. ἔ. ὑπὸ Ἰ. Σακκελλῶνος, σ. 32.

ὀρθόπτωσις, ἡ τὸ ἀρχεσθαι τῆς διηγήσεως ἀπὸ ὀρθῆς πτώσεως. Sulp. Victor ἐν Rhet. lat. min. ed. Halm, σ. 323.

ὀρθοστέβεια, ἡ. Ν. ΧΑΝ. Θησ. ἐρθ. σ. 280. ἔ. Μι.

ὀρθοσσεβής, 2. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 24, 19. 127, 13. ἔ. Β.

ὀρθόσημοι Δελματικά. Επιγρ. Μεγάρων (Edict. Dioclet.) CIL τ. 3, μέρ. 2, σ. 1057. Αὐτέθι καὶ βλαττόσημοι, καὶ ἰσγηνόσημοι, καὶ ὑπόδλαττοι.

ὀρθοταξία, ἡ. ΕΠΙΚΟΥΡΟΥ (;) ἠθικ. πραγματ. ἐν Rivista di filologia VII, σ. 416.

ὀρθοτόμως. ΝΙΚ. ΔΑΒΙΔ σ. 801. ἔ. Μι.

ὀρθοτονικός, 3. orthotonicus qui totus est rigidus. VEGET. III, 46.

ὀρθοψαλτικὸν ψαλτήριον. VAR. Sat. Menip. 352. ἔ. Buech. σ. 192.

ὄρθωμα, τό κατόρθωμα, τέχνασμα. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. σ. 261. ἔ. Μαυρ.

ὄρτια, ἡ. « ἀπὸ τῆς ὀρτίας τῆς γῆς. » Επιγρ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. Ἀθ. 3322.

* ὀριγανίζον τῇ γεύσει σπερμάτιον. ΔΙΟΣΚΟΡ. 3, 7, 70. — Ἀμάρτ. ἡ λέξι. ἐν τῷ ΘΣ.

Ὀρκαμανείτης Ζεύς. Επιγρ. (ἑλλάς. Ἀσίας;) Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1875, σ. 71.

ὀρκόδεσμος, ὁ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2309. ἔ. Wr.

ὀρκοπαρabaτέω, ὦ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 289. ἔ. Μαυρ.

ὀρκοπατέω, ὦ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1532. ἔ. Μαυρ.

* ὀρκοςκοπικόν, τό ἐγγραφον περὶ ὄρκου δοθέντος. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 416. ἔ. Β. — Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται ἐκ τῶν εἰς τὰ Βασιλικά σχολίων μόνον τὸ ὄρκισκόπιον, ὡς κακὴ γραφή, διορθωτέα εἰς ὄρκισμόν. Ἄλλ' ἰδοὺ ὁ Πορφυρογέννητος ἐναντιοῦται.

ὄρκυνεῖον, τό θαλάσσης τόπος, ὅπου ἀλιεῦνται ὄρκυνες. Επιγρ. Ἀλικαρνασσοῦ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 297.

ὄρματῆριον, τό. (= ὄρμητῆριον) Επιγρ. Κρήτης. Gau. 44.

ὄρμοφυλακία, ἡ. Επιγρ. Αἰγύπτου. CIG 4866.

ὄρνεσκόμος, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. Annu. etc. VI, σ. 50.

ὄρνοιλοχηνονη(τ)σπερδικοπράτης, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

ὀροδοτηθέντα. μτχ. (εἰ μὴ ἐσφαλται ἡ γραφή ἀντὶ ὀροβητηθέντα). ΜΑΝ. ΚΟΜΝ. πρόσταγμα ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 311.

οροφύλακες, οί. Επιγρ. Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 230. 'Εν IG. ant. 381 μεταγράφεται ἡ λέξις ούροφύλακες Ἰωνικῶς, ὅπερ ταυτόφύλακες συνόρων.

ὄρτιρ (= ὄστις). Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 160, ἀρ. 308. Τὸ δὲ ἀπλοῦν ὄρ = ὄς, αὐτόθι 1880, σ. 66.

ὄρυζών, ὁ. «σὺν τοῦ ὄρυζῶνος καὶ ἐλαιῶνος.» ΣΥΜΒΟΛΑΙΟΝ τοῦ 1176 ἔτ. μ. Χρ. ἐν Σ. Ζαμπελίου Ἰταλοελλην. σ. 118.

ὄρφανισμός, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 261, 5, 6. ἔ. Λ.

ὄρχηστήριον, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 270, 5. ἔ. Λ.

ὄσαυταχῶς. «τοσαυταχῶς γράφε, ὄσαυταχῶς ἀπὸ τῶν αὐτόθι τις πρὸς τὰ ἐνταῦθα ποιεῖται τὴν ἀριεῖν.» Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Ε, σ. 353.

ὄσθων. κατάληξ. προστακτικῆς γ' πληθ. προσ. ἀντὶ ἐσθων = ἐσθωσαν. Επιγρ. Ἀθηνῶν τῶν πρὸ Εὐκλείδου ἀρχοντος χρόνων. συσσημαινόσθων CIA I, 32. Αὐτόθι ἐν Supplem. 22 a καὶ 27 a τρις τὸ ἐπιμελόσθων, ἅπαξ δὲ τὸ συνεπιμελόσθων, ὡς καὶ τὸ εὐρισκόσθων. Τὸ ἐπιμελόσθων καὶ ἐν τινὶ ἐπιγρ. τῆς ρ' Ὀλυμπιάδος περίπου (380 π. Χ.) CIA II, 92. — Ἔτι ἐν Επιγρ. Τεγέας ἐν Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 410 εὐρηταί τρις τὸ ἀνελοσθω (γ' πληθ. πρόσ. ἀνευ τοῦ νῦ). Τέλος ἀνεγνώσθη καὶ εὐθυνοσθων ἐν Επιγρ. Ἐλευσίνος ἐν Ἀθην. τ. Η, σ. 408, καὶ χρώσθων (ὡς ἐκ τινος χραόσθων) ἐν CIA I, 78.

ὄσιόφρων, 2. ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίβλ. Θ. Στουδ. σ. 240. ἔ. Μι.

ὄσκία, ἄ. (= οἰκία). Επιγρ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 355. — Ἡ ξενήκουστος ἀπόδοσις τῆς διφθόγγου οἰ διὰ τῆς συλλαβῆς ος ἐν τῇ λέξει ταύτῃ, ἔχει κατὰ τὸν ἐκδότην Homolle τὸ ἀνάλογόν της ἐν τῷ ὡσαύτως Κρητικῷ πρειαγευτάς (= πρεσβευτής). Ἐγὼ ἐπέχω.

ὄσπρέυσει, ῥ. (= ὄσπρια φυτεύσει). Επιγρ. Ἀττικῆς. CIA II, 600.

ὄσπρηγοί, οί. Επιγρ. Ἀδύδου. Mitth. d. d. arch. Inst. IV, σ. 308.

* ὄσπριοδόχον ἀγγεῖον. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Ξ, 182. — Ἡ λέξ. κεῖται ἐν τῷ ΘΣ ἀνευ μαρτυρίου.

ὄστοθηχάρια, τά. Επιγρ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 7, N° 14.

ὄστοτραγέω, ὦ. «σὺν αὐτοῖς ἄλλοις ὡς περ κύνας ὡστοτραγηκότας λιχνεύσασθαι.» Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 232, 10. ἔ. Β.

ὄστρακοθρύπτῃς, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 625.

ὄσφραντέον. «ΑΝΤΥΛΛΟΣ. Cod. Par. 2387, fol. 2 v°.»

ου. κατάληξ. ὀστ. πτώσ. ἀντὶ ψ. «τοῦ κοινοῦ» = τῷ κοινῷ. Επιγρ. Κρανωνίων Θεσσαλίας. Cau. 100, 2. 101, 14. κτλ.

- ουδενωτής, δ. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. καθ. XXIV, 1. ξ. Sauppe.
- ουδοποτέρωσε. neutruibi. DOSITH. έν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 410, δ.
- ουεργέτανς (= ευεργέτας). αίτ. πληθ. Επιγρ. Κρητῶν έν 'Αθήναις.
 ΓΙΑ II, 547. Αυτόθι και τὰ πρεσγευτάνς, προξένονς, υποδίκονς.
- ούξέ (= ούδέ). Επιγρ. 'Ολυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 47.
- ούλοόφρων (= ελοόφρ.) α ΣΧΟΛ. 'Ομηρ. σ. 783. ξ. Bachmann. »
- ούλωτικοί κατάδεσμοί. Θ. ΒΑΛΣ. έν Συντ. καν. τ. 4, σ. 242.
- ουν. κατάληξ. γεν. πτώσ. πληθ. άρ.=ων. « τοϋν ταγοϋν, τοϋν πολιτάουν (= τῶν ταγῶν, τῶν πολιτᾶν, ᾶν). Επιγρ. Κρανωνίων Θεσσαλίας. Cau. 101. Ούτω και έν Επιγρ. Λαρίσης έν Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 64: πλειόνουν τοϋν κατοικεισόντων, άλλουν 'Ελλάνου κτλ.
- Ούνάρχης, δ. άρχηγός Ούννων, Ούγγρων. Ν. ΧΩΝ. σ. 133, 18. ξ Β.
- Ούναρχία, ή. (ίδε τὸ άνωτ.) Ν. ΧΩΝ. σ. 221 (έν σημ. σ. 9). ξ. Β.
- ούπαρχώση (= ύπαρχούση). μτχ. Επιγρ. 'Ορχομενού Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 2.
- ούπέρ (= ύπέρ). Επιγρ. 'Ορχομενού Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 464. — 'Ιδε και τὰς έξής δύο λέξεις.
- ούπεραμερήη (= ύπερημερῆαι). όνομαστ. πτώσ. πληθ. άρ. Επιγρ. 'Ορχομενού Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 465.
- ούπερδικιόνθω (= ύπερδικούντων). πρόσκτ. Επιγρ. Λεβαδείας. 'Αθην. τ. Θ, σ. 362.
- ούρανοβλέπτης, δ. « ΧΡΥΣΗΠ. ΙΕΡΟΣΟΛ. Cod. Par. 513, fol. 103 v°. »
- ούρανοβρυτος, 2. 'Ιδε Μ. ΦΙΛΗ εκδ. Ε. Μιλ. τ. Α, σ. 155, σημ. 9.
- ούρανόγραπτος, 2. « GRÆC. ORTHOD. Quirin. I, σ. 254. »
- ούρανόδροσος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 155. 174. ξ. Μιλ.
- ούρανοδύναμος 'Ιησοϋς. « ΑΝΩΝ. Cod. Par. 985, fol. 299 v°. »
- ούρανοκυκλοδρόμος στ(έ)γη. « Γ. ΜΕΛΙΤ. σ. 974. »
- ούρανόπεμπτος, 2. « ΓΕΡΜ. ΚΕΤΉΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 203 r°. »
- ούρανόπλαστος κόσμος. ΔΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 1513. ξ. Wt.
- ούρανόπλοκος στέφανος. Μ. ΨΕΛ. έν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 317.
- ούρανοπολίτευτος, 2. « Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 261 r°. »
- ούρανοπορέω, ᾶ. « ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. εις Γρηγ. Ναζ. σ. 6. »
- ούρανοπρεπής, 2. ΜΑΝ. ΠΑΛΑΙΟΛ. π. όνείρ. έν Boisson. An. nov. σ. 244.

οὐρανόςστολος (πτέρυξ, ἀστήρ). Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 154. 167. ξ. Mil.
οὐρανόςφθαστος κλιμαί (ἢ Παναγία). Ιω. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ.
96, σ. 649.

οὐρανοχάλκευτος στήλη μετανοίας ὁ Δαβίδ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ.
Cod. Coisl. 278, fol. 24 v°.» — οὐρανοχάλκευτος πανοπλία. ΕΥΘ.
ΖΥΓΑΒ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 130, σ. 24.

οὐραρχοειδὲς ἐντερον. ΣΩΦ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 109.

οὐριόδρομωτάτως (I) ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Γ, 406.

οὐριόπνοοι αὔραι. Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἐλληγ. Ὀδ. Ε, 173.

οὐς. κατάληξι. γεν. πτώσ. τριτοκλίτ. ἀσυναίρετ. κυρίων ὀνομάτων ἀντι
ο.σ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρμιόνης. L. et F. 159 e: Δαμωνους, Νικωνους,
ἀντι Δάμωνος, Νικωνος, ἐν ἧ ἕμωσ ἐπιγραφῇ ἀναγινώσκονται καί
τὰ κανονικά· Κάλλωνος, Ἀνθεμίωνος, Ἐρμωνος, Ξένωνος.

οὐς (= ὤς). ΕΠΙΓΡ. Φαρσαλίων. Heuz. et Daum. Expéd. en Macédo.
N° 200. — Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64.

*οὐσία, ἢ. Πρὸς τοῖς ἄλλοις σημαίνει ἡ λέξι. καὶ εἶδος νηῶν παρὰ
Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 664-5. ξ. Β. αὐτόθι καὶ οὐσιακὰ χελάνδια.

οὐσιοποιός, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. Γ, 67. σ. 649 ξ. Stallb.

οὔστερος (= ὕστερος). ΕΠΙΓΡ. Ὑηττοῦ. Ἀθην. τ. Α, σ. 493.

οὔτα (= ταῦτα). ΕΠΙΓΡ. Θεσπιῶν. Keil, Zur Syl. inscr. Boeot. σ. 521.

— οὔτον (= τοῦτον). ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. Ἀθην. τ. Β, σ. 402-3. Γ,
σ. 174. Bul. de cor. hel. IV, σ. 141. — Θεσπιῶν· «ἄρχι τόκος οὔτω τῷ
ἀργυρ(ίω).» (= ἄρχι τόκος τούτου τοῦ ἀργυρίου). Ἀθην. τ. Θ, σ. 172.

*Ἐπι οὔτο, οὔτα, οὔτων (= τοῦτο, ταῦτα, τούτων). ΕΠΙΓΡ. Ὀρχο-
μενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 23. ἐνθα μνημονεύονται καὶ δύο ἄλλα
ἴμοια παραδείγματα ἐξ ἐπιγρ. Λεδαδείας. — Ἐκ τῶν Ἑλλήνων λέγουσι
τινες τὴν σήμερον τοὔτος, τοὔτη, τοὔτα, ἄλλοι δὲ χρῶνται μόνον
τοῖς αὐτός, αὐτή, αὐτά.

οὔτωτρόπως (;). ΜΑΞ. ἐπιδ. ἐν ἄδου, ἐν Bois. An. gr. III, σ. 140. —
Φράσιν «οὔτω τρόπου ἔχειν» ἀναγινώσκομεν ἐν Ξενοφ. ΚΠ. 7, 5, 56.

ὄφειπλόκαμος. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝ. ἐκδοθ. ὑπὸ Mil. ἐν Mél. de liter.
gr. σ. 454.

ὄφειώνυμος, 2. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 223.

ὄφθαλμοπλανῆσαι εὐρύης ὦν ταῖς ἀπάταις. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 629,
10. ξ. Β.

ὄφιοφόρος, 2. ΕΠΙΓΡ. Κύμης τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἐλ. CIG 5858 b.

ὄχηματίζω τῷ βασιλικῷ θρόνῳ. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 11, 12. ξ. Β.

οχυρίαι· αι ασφάλειαί και οἶον οχυρότητες. ΛΕΞΕΙΣ μεθ' ἑρμην. ἐκ τῶν Δημοσθ. λόγων ἐν Bul. de cor. hel. I, σ. 154.

ὄψιλαυστοί· ἀλιεῖς· οἱ τὴν ὄψιν ἔχοντες ἡλιοκαῆ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 776. Ξ. Μι.

ὄψιλευκτός, 2. Εὐστ. εἰς Ἴλ. Φ, 232.

ὄψοποιός, ὀ. (= ὄψοποιός). ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 163 c. Περί τοῦ τονισμοῦ ἀμφιδάλλω.

Π

πά (= παρά). « πά Δάματρα, πά Δάματρι. » ΕΠΙΓΡ. Ἀλικαρνασσοῦ. Newton, Cnidus etc. 81. 87. Ἐν ταῖς αὐταῖς ὅμως ταύταις ἐπιγρ. αἴτινες εἶναι μαγικοί κατάδεσμοί ἐπὶ μολυβδίνων πετάλων, εὐρίσκεται καὶ τὸ παρὰ Δάματρι, ὥστε μικρά τις ὑποψία συγχωρεῖται, μήπως τὸ πα εἶναι συντομογραφία ἢ σφάλμα τοῦ χαρακτοῦ. Ἐν τούτοις ὁ G. Curtius ἐν Griech. Etym. ἔ. β' σ. 243 τὸ δέχεται ἀνυπόπτως ὡς (διαλεκτικὸν) τύπον βραχύτατον τῆς παρὰ προθέσεως.

πάγγωνος ἢ παγγώνιος, ὀ· λίθος τις τῶν τιμίων. PLIN. h. n. XXXVII, 178.

παγός. ἐπιθ. « Ἴππον πα γόν. » ΑΛΚΜΑΝ ἐν παρθενεῖφ τῶ ἐπὶ παπύρου, ἐκδοθέντι ὑπ' ἄλλων τε καὶ ὑπὸ Α. Canini, Paris, 1870, σ. 10.

παγκοσμία, ἠ. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 200.

παγκράτειαι, αἰ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 889. Ξ. Μι.

πάγχαρτος, 2. ΧΡΙΣΤ. ΠΑΣΧ. σ. 2179. 2594.

παγχθονίη συνοδική· οἰκουμένη συνόδος. Στίχοι Θ. ΒΑΣΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 1. Αὐτόθι σ. 2: παγχθονίων συνόδων ἑπτὰ.

παγχρύσιος (= παγχρύσεος, πάγχρυσος). ΑΛΚΜΑΝ ἐν παρθενεῖφ. Ξ. Α. Canini, σ. 11.

πάγχρωμος. panchromus, φυτὸν τὸ Λατινιστὶ verbenaca καλούμενον.
ARVL. herb. 3.

παθοκτονία, ἡ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΡΕ ἐν Cod. Coisl. 278, fol. 200 v°.»

παθοπράται καὶ φιλεγκλήμονες. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1493. ἔ. ΜΙ. Ἡ Λατ.
ἐκεῖ μετάφρ. ἔχει: qui vitia vendunt.

παιανίαι, οἱ ὑπηρεταί τινές ἐν τῇ λατρείᾳ τοῦ θεοῦ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρ-
της. L. et F. 163 a, c, d.

παιανίτης, ου, δ. ἢ παιανίτις, ἴτιδος, ἢ λίθος τις τῶν τιμίων.
PLIN. h. n. XXXVII, 180. — SOLIN. 9 § 22. — PRISCIAN. Perieg. 440. —
ISIDOR. 14, 4, 13. Εὐρηται καὶ αἰτιατ. p a n t i d e m ἐν τινι τῶν Ἰσιδώρου
χειρογράφων.

παιανόκροτα φθέγματα. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 15. ἔ. ΜΙ.

παιδίος, ὦ. Οὕτω, κατὰ ΠΛΟΥΤ. ἐν βίῳ Ἀλεξ. κεφ. 27, ἐδαρδάρισεν
δὲ προφήτης τοῦ θεοῦ Ἄμμωνος, Ἑλληνιστὶ μὲν βουλόμενος προσεῖπεν τὸν
Ἀλεξάνδρον μετὰ τινος φιλοφροσύνης ὦ παιδίον, ἐν τῷ τελευταίῳ δὲ τῶν
φθόγγων ὑπὸ βαρβαρισμοῦ πρὸς τὸ σίγμα ἐξενεχθεῖς, ὅπερ σφάλμα τῆς
φωνῆς ἀσμένῳ τῷ Ἀλεξάνδρῳ ἐγένετο καὶ διεδόθη λόγος ὡς παῖδα
Διὸς αὐτὸν τοῦ θεοῦ προσεῖπόντος.

παιδιοφραστός διήγησις. Ἐπιγραφή στιχουργήματός τινος ἐν Carm.
gr. medii aevi, ed. Wagner, Lips. 1874.

παιδίσκιον, τό. ΑΡΙΣΤΟΦΑΝ. BYZANT. ἐν Miller, Mél. de liter. gr.
σ. 429.

παιδίσκιωρος, δὲ ὁ ὄραν ἔχων ἦτοι ἐπιμέλειαν τῶν παιδίσκων. ΕΠΙΓΡ.
Σπάρτης. L. et F. 156.

παιδοδιδασκαλία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 10, 13. 21, 9. ἔ. Λ.

παιδόπαις, δ. ΕΠΙΓΡ. Λέσδου. Ephem. epigraph. II, 1, σ. 19. — Πρὸς
τὸ παρ' ἡμῖν ῥητόν· τοῦ παιδιοῦ μου τὸ παιδί δυὸ φοραὶ εἶναι παιδί μου.

παιδοπνίκτηρια, ἡ. ΑΝΩΝ. διηγήσ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 575
(ἐν σημ.).

παιδοσφαγία, ἡ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1006. ἔ. ΜΙ.

παιδύλλιον, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 44, 23. ἔ. Λ. — Ἴδε πρὸς α-
τύλλιον, καὶ ὅ,τι εἶπα ἐκεῖ, ἰσχύουσι καὶ περὶ ταύτης ἐδῶ τῆς λέξεως.

παίσαις ταῖς δωρεαῖς (= πάσας τὰς δωρεάς). ΕΠΙΓΡ. Νασιωτῶν.
Cau. 121 b. Οὕτω καὶ παῖσι (= πᾶσι). ΕΠΙΓΡ. Αἰολ. Αἰγύπτου. SIG 4725.

παίστωρ, δ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 337. ἔ. ΜΙ.

παλαιόθερμος οἶνος. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 51.

παλαιόκτητος, 2. ΙΟΥΛ. ΠΟΥΛΑ. ἔρμην. κ. καθημερ. ἔ. Boucherie, σ. 102.

Παλαιστινιάρχης, ὁ ὄνομα ἵππου. ΕΠΙΓΡ. τοῦ ἵπποδρόμου Κοτπλεως. Mitth. d. d. arch. Inst. V, σ. 304.

παλιαμβικὸν μέτρον. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI, σ. 522, 8.

παλίδα τὴν ψαλίδα ἔλεγον οἱ ἀρχαῖοι, μὴ ἔχοντες τὸ ψ, καὶ ἄλλα πολλὰ ῥήματα ἄλλως ἐξεφώνουν καὶ ἔλεγον καὶ ἔγραφον. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 220, 17. ἔ. Β. — Κεῖσθω ἐνταῦθα τὸ ἱστορημάτιον τοῦτο εἴτε ὀρθὸν εἴτε καὶ μὴ.

παλιλλεξίαι, αἰ. ΚΟΣΜ. ΓΕΡΟΣΟΛ. σ. 344. ἔ. ΜΙ.

παλιμβακχοβακχεῖος, ὁ. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 304.

παλιμπόται, οἱ ὄν. ἀγγέλων. ΕΠΙΓΡ. Δήλου, Bul. de cor. hel. VI, σ. 51. Αὐτόθι καὶ παλιμποτον ἐλάφου.... — Μόνον τὸ παλιμποτον ἐτίθη ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τῆς ὑπ' ἀρ. 2832 ἐπιγρ. τοῦ SIG.

παλιμπτερος βίος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 119. ἔ. ΜΙ.

παλιμπτέρυγα βέλεμνα. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278. fol. 217 r°.»

παλινστροφῆσασα. ΜΥΧ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 896. ἔ. ΜΙ.

παλιντροχαϊκὸν μέτρον. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 530, 2.

παλλακισμός, ὁ. ΦΩΤ. νομοκ. τίτλ. ΙΓ, κεφ. ε' ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 305. — ΜΑΤΘ. ΒΛΑΣΤ. αὐτόθι τ. 6, σ. 440. — Ἀμφότεροι δὲ οἱ σοφοὶ καὶ εὐσεβεῖς ἐρμηνευταὶ τοῦ κανονικοῦ δικαίου συνῶδά τοῖς νόμοις τῶν θείων αὐτοκρατόρων κηρύττουσι τὸν παλλακισμὸν νόμιμον!

παματοφαγεῖσθαι τὰ χρήματα. Δις οὕτω ἐν ΕΠΟΙΚ. Λοκρ. γράμ. ἔ. Ἰω. ΟΙΚ. σ. 16. 19. Ἐξηγήθη ἡ λέξις ὡς σημαίνουσα· δημεύεσθαι, δημόσια εἶναι. Περὶ δὲ τοῦ ἐτύμου αὐτῆς εἰ ἐκ τοῦ πᾶμα καὶ φαγεῖν ἢ ἐκ τοῦ πᾶμα καὶ ἀγειν, (μετὰ διγάμ.) ὡς καὶ περὶ τῆς συντάξεως, διαφανοῦσι πρὸς τὸν πρῶτον ἐκδότην οἱ ὕστεροι. Ἴδε W. Vischer ἐν Rhein. Mus. N. F. XXVI, σ. 70. καὶ Allen ἐν Curt. Stud. V, σ. 276.

παμβασιλῆς, ἡ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ: gr. τ. 139, σ. 49. 57.

παμβαφιαστικὸν σύνθεμα. ΣΤΕΦ. Π. ΧΡΥΣΟΠ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 245.

παμβεβήλωσ. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ὑπὸ ΛΑΤ. σ. 312, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. II.

παμμελεῖ. ἐπίρ. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 204. ἔ. Blond.

παμμιζία, ἡ. Φατ. λόγ. π. ψυχ. χειρόγρ. μονῆς Ἰόήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

πάμπιστος, 2. «οὐκ εἰληρας τὸ πάμπιστον ἡμ(ῶ)ν τῆς εὐτολμίας.» Β. Διγ. ΑΚΡΙΤΟΥ ἑπ. στίχ. 3335. ἔ. Μηλ.

πάμπληξ ὁ Νεστορίος (ὁ αἰρεσιάρχης). ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἔ. Μι. τ. 91, σ. 177. — Ἐν τοῖς λεξικοῖς φέρονται ὀβυτονούμενα τὰ καταπλήξ, ἀποπλήξ. Πρῶλ. περὶ τούτων καὶ ἄλλων Lobeck paral. gr. gram. σ. 279.

παμπόλλαπλασιών, 2. Οἱ μ. ΘΕΟΦ. V, 11.

πάμπτωχος, 2. (Ιω. ΓΑΥΚΑ) Ἑρμην. εἰς δημῶδη ῥητὰ ἐν Σά. Μεσ. βιδλ. τ. Ε, σ. 564.

πάμπυκνος, 2. Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. Ἰλ. Υ, 54.

παμφιλεί. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 593. ἔ. Μι.

παναγιότης, ἡ. Τὸν νῦν συνήθη τίτλον τοῦτον τοῦ πατριάρχου Κσπλεως ὡς καὶ τὸν πανιερότης τῶν μητροπολιτῶν, πολὺ κοπιήσας νὰ εὐρω ἐν ἐγγράφοις παλαιότεροις τῆς ἀλώσεως Κσπλεως δὲν ἐπέτυχα. Τὸ παναγιώτατος ἕμως (ὡς καὶ τὸ πανιερώτατος) κεῖται ἐν «Ἐκθέσει νέα ἐκ τῶν Γ. ΚΑΔΙΝΟΥ Κουροπαλάτου» ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 502-3. 511. ἔτι καὶ ἐν Χρυσοβούλλῳ ΑΝΔΡΟΝΙΚΟΥ Παλαιοιολ. ἐν Σά. Μεσ. βιδλ. τ. Α, σ. 218. μόνον δὲ τὸ πανιερώτατος ἐν ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορυσ. σ. 144, 38. ἔ. Taf. Τὰ δὲ πανιερος κορυφή, ἀγιότης, ἀγιωσύνη ἐπὶ πατριαρχῶν Κσπλεως ἀναγινώσκονται συχνὰ ἐν ἐγγράφοις παλαιοῖς ἐπεικῶς (*).

παναγλάιστος, 2. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1076.

Παναγύριος, ὁ· μὴν ἐν Ἄμφισση, ἀντίστοιχος τοῦ ἐν Δελφοῖς Ποιτροπίου τοῦ πρώτου. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 163. 164. 209; ἔτι Bul. de cog. hel. V, σ. 428 (ὅς ἐκεῖ).

(*). Ἐπειδὴ τὴν σήμερον περ' ἡμῖν τὰ συγγράμματα τοῦ Κοραῆ δὲν παραῖναι τοῦ συρμοῦ, ἀν καὶ ἔχομεν ἰδρύσει τὴν σεμνὴν εἰκόνα του πρὸ τοῦ Πανεπιστημίου, ἀντιγράφω ἐδῶ ἐκ τοῦ ἐν ἔτει 1835 ἐκδοθέντος πέμπτου τόμου τῶν Ἀτάκτων του τὸ ἐξῆς ἐκ τῆς σελ. 276 ἄρθρον·

«παναγιώτατος· τιμητικὸς τίτλος τοῦ πατριάρχου τῆς Κωνσταντινουπόλεως. Τὸ πατριάρχης ἴδαμεν (Συνέκδ. ἱερατ. σελ. λδ') ὅτι ἐπέρασεν ἀπὸ τοῦς αἰρετικοῦς εἰς τοῦς ὀρθοδόξους χριστιανοῦς. Χειρότερο, ἀκόμη τὸ παναγιώτατος, ἐπειδὴ τὰ γενεθλιά του εἶναι καὶ ἔθνικα. Οἱ ἱερεῖς τῶν εἰδῶλων ἐτιμῶντο κάποτε μὲ τοιοῦτον ἐπίθετον (καὶ τοῦτο ὄχι εἰς ὑπερθετικὸν βαθμὸν), ὡς φαίνεται ἀπὸ ἐπιγραφὴν Ἀττικὴν τῆς τρίτης ἀπὸ Χριστοῦ ἑκατονταετηρίδος (ἴδτε τὴν νέαν ἐκδοσιν τῆς Βυζαντιδος, Μέρ. I, σελ. XVII) ἧτις τιμᾶ τὸν ἱστορικὸν καὶ ἄρχοντα Δέξιππον, ὡς «πανηγυριαρχήσαντα καὶ ἀγωνοθετήσαντα τῶν μεγάλων Παναθηναίων, οἴκοθεν ἱερέα παναγῆ καὶ συγγραφέα.»

Ἄν δὲν ἦτο μακρότερον ἔτι τὸ ἄρθρον του οἴκου μενικὸς πατριάρχης, θὰ ἀντίγραφα κ' ἐκεῖνο ἐδῶ ἐκ σελ. 261 x. ἐξ. ὡς ἴσταν διδοετικόν.

πανακειέες Μοῖραι. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Γαλατίας τῆς ἐν Ἀσίᾳ. Roehl schedae epigraph. σ. 20.

πανάζωστοι. ἐπιθ. τῶν ἀγελάων ἐρήδων. ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτ. Rang. Ant. hel. 2477.

παναισχίστως. ΙΩΝΑ χρονογρ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 139, σ. 248.

παναθάνατος Ἰησοῦς Χριστός. ΕΠΙΓΡ. Ῥώμης, τοῦ γ' περιπού αἰῶνος. CIG 9687.

παναθέσμως. Ν. ΧΩΝ. σ. 378, 19. Ἐ. Β.

Παναθηναίς, ἡ ὄνομα χρονολογικῆς ἐποχῆς, ὡς τὸ Ὀλυμπιάς. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν τῶν μ. Χρ. χρόνων. CIA III, 1202.

παναιδοίη. ἐπιθ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Inscript. of tombs 19.

πανάληθεύουσα διήγησις. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 357. Ἐ. Μι.

παναμέτρητος, 2. ΑΝΩΝ. λεξικ. ἐν Anpu. etc. VII, σ. 252.

παναμώμητος, 2. ΜΑΝ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 215. Ἐ. Μι. — Ἐτι ἐν τῷ γνωστῷ ἐκκλησιαστ. ἄσματι Ἄξιον ἐστίν.

παναπόστροφος οἶμος. ΜΑΝΘ. ἀποτελεσμ. Ψ (Γ), 295.

πανάρεστος, 2. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 348, 16. Ἐ. Β.

πανάψογος, 2. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 1468. Ἐ. Μαυρ.

* πανάωρος, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σμύρνης. CIG 3344. — Ὑπάρχει μὲν ἐν τῷ ΘΣ ἡ λέξις. ἐκ τοῦ Αισχύλου Προμηθ. σ. 365, ἀλλ' ἡ ἀνάγνωσις ἐκεῖ θεωρεῖται ἀμφίβολος, καὶ οἱ ἐκδότηι, ἐν οἷς καὶ ὁ G. Hermann, τὴν ἐξοβελίζουσι.

Πανβοιώτιος, ὁ. ὄν. μηνός. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 376.

πανδίκαιοι νόμοι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 729. Ἐ. Μι.

πανδόξως. «ΚΥΡΙΑΛ. ἅπαντα τ. 1, σ. 383.»

πανδορκία, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 391. Ἐ. Μι.

πανδοχής, 2. (= πανδεχής). Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 77, 20. Ἐ. Λ.

πανείδησις, ἡ. ΟΙ μ. ΘΕΟΦ. (II, 9.) σ. 50. Ἐ. Β.

πανεῖον, τό φυτὸν τὸ καὶ σατύριον. APUL. herb. 15.

πανέκφρων, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. ἐν Mai Bibl. Patr. τ. V, σ. 52.»

πανελευθερία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Βοιωτίας. Keil ἐν IV Supplementbd d. Jahrbüch. f. klas. Philol. N° XXI.

πανέξαιρετος, 2. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 373. 462. — Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. σ. 217. — ΦΛΩΡ. κ. ΠΛΑΤΖ. Φλ. σ. 1661. — ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 983. Ἐ. Μαυρ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 274. Ἐ. Λ.

πανεορτεύω (;). ΕΠΙΓΡ. ΞΜΜΕΤΡΟΣ ΑΙΓΥΠΤΟΥ. CIG 4935. — 'Ο Kaib. ἐν epigram. gr. 985 ἀναγινώσκει: πα νο π τε ύ ω, ὃ ῥῆμα ὡσαύτως δὲν ὑπάρχει ἐν τοῖς λεξικοῖς.

πανεπέραστος, 2. Γ. ΚΕΑΡΗΝ. τ. Α, σ. 381, 16. ξ. Β.

πανεπιτήδειος, 2. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 320. 775. ξ. Μαυρ.

πανέραστος, ου, καὶ πανέρως, ωτος, ὁ λίθος τις τῶν τιμῶν. PLIN. h. n. XXXVII, 178.

πανευθαλής, 2. ΑΚΡΙΤ. ἐπ. ξ. Μηλιαρ. σ. 32. 2866. — 'Εν τῷ ΘΣ. εὔρηται ἀντὶ τούτου τοῦ ἐπιθέτου τὸ τερατώδες πανευθαλέστοκος (μεθ' ἐρμηνείας florentissimo genere natus!), ἔπερ πρέπει νὰ διορθωθῆ εἰς πανευθαλέσι τόκοις, ὅχι δὲ νὰ μεταδληθῆ εἰς πανευθαλεστάτοις ἐν τῷ στίχῳ τοῦ Μαν. 'Ολοδόλου παρὰ τῷ Boisson. ἐν Anecd. gr. V, σ. 160, ὡς ἐπρότεινεν ὁ G. Dindorf.

πανεύπορον, τό. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 77.

πανευστόχως. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 374.

πανευτυχίη, ἡ. ΕΠΙΓΡ. ΞΜΜΕΤΡ. ΝΑΜΑΡΗΣΙΩΝ ΣΥΡΙΑΣ. L. et W. 2177.

πανηγυρίστρια, ἡ. «Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Notic. et extr. des manusc. τ. VI, σ. 562.»

πανθαμαρτωλός, 2. ΚΛΗΜ. πρὸς Κορινθ. Β, ιη'. ξ. Βρυεννίου.

πανθηρίς, ἡ· τὸ θῆλυ τοῦ πάνθηρος. VARRO L. L. 5. 20, § 100.

πανιερότης, ἡ. *Ἴδε παναγιότης.

* Πανιώνιος· ἐπιθ. τοῦ 'Αδριανοῦ. ΕΠΙΓΡ. 'Εφέσου. Hermes IV, σ. 182, ἐνθα παράκεινται καὶ τὰ 'Ολύμπιος καὶ Πανελλήνιος.

πανοικίης, ὁ. (;) «'Εχουσι γάρ σε 'Αθηναὶ πανοικέα.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 301, 12. ξ. Α.

πανομβρία, ἡ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 384.

* πανοπλίτης, ὁ. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nova, σ. 374. — Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ὡς ἐκ τοῦ Τυρταίου· ἀλλ' ἀμφιβάλλεται ἡ γραφή. 'Εν δὲ τῷ Θ. Πρ. βεβαία, εἰ καὶ δὲν ἔπεται ἐκ τούτου, ὅτι καὶ παρὰ τῷ Τυρταίῳ πρέπει νὰ ἐγκριθῆ.

πανόπλως. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. 'Αλληγ. 'Ιλ. Μ, 34.

πανοπτεύω (;). *Ἴδε πανεορτεύω.

πανοπτήρ, ὁ. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 42.

Πανορμῆθεν· ἐκ Πανόρμου. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 989. ξ. Μι. — Κα-
νονικώτερον ἤθελεν εἶναι Πανορμόθεν.

πανρύπαρος, 2. Μ. ΦΙΑΗΣ τ. Β, σ. 300. ξ. Μι.

πάνσας (=πάσας. γεν. πτ. εν. αρ.) «πέδα πάνσας σπουδάς.»
=μετά πάσης σπουδής. ΕΠΙΓΡ. Γαξίων Κρητών εν Τέφ. L. et W. 65. Ἡ
αὐτὴ γραφὴ καὶ εν ΕΠΙΓΡ. Ῥαυκίων καὶ Πολυβρηνίων, αὐτόθι 62 καὶ 63
πανσεβαστοῦπέρτατος, 3. Ν. ΧΩΝ. θησ. ἔρθοδ. σ. 236. 253. Ξ. ΜΙ.
πανσθενουργόφωτον ἀρθιτον σέλας. Ια. ΔΑΜΑΣΚΗΝ. εν ΜΙ. Ρα. gr.
τ. 96, σ. 833.

πανσιδῆρος, 2. «τὸ πανσιδῆρον καὶ πάγχαλκον τῶν στρατευμά-
των.» Ν. ΧΩΝ. σ. 203, 21. Ξ. Β.

πανστρατί. ἐπίρ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 55. Ξ. ΜΙ.

πανσύνετος, 2. «ΙΟΥΔΑΙΑΝΟΥ ἅπαντα τ. 2, σ. 10.—ΚΥΡΙΑ. ΑΛΕΞ. εν Mai
Biblioth. Patr. τ. 2, σ. 107.—Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 1756.—Θ. ΠΡΟΔΡ. Cod.
Par. 2831, fol. 161 1^ο.»—Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1577. Ξ. ΜΙ.—Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β,
σ. 98, 22. Ξ. Α.

πανσώτειρα, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 77. Ξ. ΜΙ.

πανσωτήριον ὄνομα τοῦ κυρίου. «Vita S. Gregor. episc. Ripsim.
N^ο 153.»

πα(ν)τακόραστος, 2. (=παντακόρεστος). ΕΠΙΓΡ. Κύπρου γράμμασιν
ἐπιχωρίοις εν Bezenb. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 78.

πανταρχικῶς. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 73, 12. Ξ. Β.

παντειδήμων, 2. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακιῶν XVIII, 11. Ξ. Sauppe.

παντεκνεί. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 593. 768. Ξ. ΜΙ.

παντέλαφρον φορτίον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1796. Ξ. ΜΙ.

παντελεύθερος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 848. Ξ. ΜΙ.—Μόνον τὸ πανε-
λεύθερος ἔχει ὁ ΘΣ ἐκ τῆς Ἑλλην. Ἀνθολογ.

παντεπαίνετος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1573. Ξ. ΜΙ.—Οὔτε πανεπαί-
νετος εὔρηται εν τῷ ΘΣ.

παντεπήκοος, 2. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 449. Ξ. ΜΙ.

παντοβαρῆς Ἄδης. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Θυρρέλου. Ἑλλην. Χρονικά, φύλ.
τῆς 24 Ἰουλ. 1860.

παντοδότης, ὁ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 580. Ξ. ΜΙ.

παντοδωροδότης θεός. «ACTA SS. Gregorii ep. Sept. t. VIII, σ. 366 E.»

παντοβρέμων. ἐπίθ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770. Ξ. ΜΙ.

παντομιμικός, 3. SEN. ep. XXIX, § 11 (12).

παντότεχνος. ἐπίθ. τῆς Μητρὸς τῶν Θεῶν. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν.
Ἐπιγρ. Ἀττικ. ἐπιτύμβ. Ξ. Στ. Κουμαν. ἀρ. 585.

παντοτολμοψευδομηχανοδράφος, δ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

παντουργέτης, δ. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛΩΡ. σ. 1823. ξ. Μαυρ.

παντοφίλητος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 99, σ. 1197. — Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 376. ξ. Β.

παντοφύλαξ ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770. ξ. Μι.

παντυχία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. ΔΩΔΩΝΗΣ. SaGAR. Dod. pl. XXXIV, 1. — Ἔσχη-
μάτισται κατὰ τὸ πα γ γ λ ω σ σ ί α κ. ἄλ.

πανυπεύροχος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 171, a. in Add.

πανυπεραμώμητος, 2. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 685. ξ. Μι.

πανυπερένδοξος, 2. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 72. ξ. Μι.

πανυπερκάθαρτος, 2. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 736. ξ. Μι.

πανυπερουσίος. Τριάς. ΙΣΑΑΚ ΑΡΜΕΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132, σ. 772.
ἔτι ΙΩΣ. ΥΜΝΟΓΡ. σ. 1057. ξ. Μι.

πανυπερσεβαστικὸν ἀξίωμα. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 9, 20. ξ. Β.

πανυπέρτιμος, 2. «Cod. PAR. 1277 fol. 196 r°.» — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β,
σ. 119, 4 καὶ πλεονάκις. ξ. Λ.

πανυπέρφωτος, 2. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 704. ξ. Μι.

πανυφύλακες (;) οἱ. ΠΑΠΥΡ. ΑΙΓΥΠΤ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

πανώνιος, 3. ΕΠΙΓΡ. Ἰθαλλοῦ Κύπρου. Gau. 118, σ. 10.

πανωνίως πάντα ἔχεν. ΕΠΙΓΡ. Ἰθαλλοῦ Κύπρου. Gau. 118, σ. 22.

παπίαινα μεγάλη ἢ γυνὴ τοῦ μεγάλου παπίου (ἀξιωματικοῦ τῶν ἐν
Βυζαντίῳ ἀνακτόρων.) Acta patriarch. ed. Mich. et Müll. I, σ. 105-6.

παπποτερόθεν. «καὶ κράτος τὸ τρικράτιστον ἀπὸ παπποτερόθεν.»
Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ. Α, 380. — Πρὸς μ. μικρόθεν.

πάππωνυμῶν. μτχ. ἔχων ὄνομα τοῦ πάππου. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 35,
23. ξ. Β.

πάρ (=περί). «πάρ πολέμω.» ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. SIG 11. ἔτι «συν-
θ(ῆ)κα(ι) πὰρ τᾶρ γᾶρ» (=συνθῆκαι περί τῆς γῆς). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας.
Arch. Ztg. 1879, σ. 158.

παραβαίνωριν (=παραδαίνωσιν). ΕΠΙΓΡ. Ἐρετρίας. Ἐφ. Ἀρχ. β'
περ. 417.

παραβαπτίζω. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΜΒ, γ'.

* παραβιβάζω· διασκεδάζω. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1819. 2038. ξ. Λ.
— Κατὰ ταύτην τὴν σημασίαν οὐχ εὐρηταὶ ἐν τῷ ΘΣ.

- παραβίβασμα, τό· διασκέδασις. ΚΑΛΛΙΜ. Κ. ΧΡΥΣΟΘ. Σ. 2039. Ξ. Λ.
 παραβίβασμός, δ' ταυτόσημον τοῦ ἀνωτέρω. Αὐτόθι. Σ. 975.
 παραβολίσκοι τῆς τετρακύκλου. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 438.
 παραβόσκημα πυρός. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. (I, 21). Σ. 35. Ξ. Β.
 παραβουλία, ἡ· κακή βουλή, ἀπιστία, προδοσία. ΜΑΧΑΙΡΑΣ ΧΡΟΝΙΚ.
 Κύπρου ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β, Σ. 355. — Πρὸλ. τὴν Πινδαρικὴν λέξιν
 ἐπιβουλία.
 παράβουλος, δ'· κακόςουλος, ἀπιστος, προδότης. ΜΑΧΑΙΡΑΣ Ἐνθα ἀνωτ.
 Σ. 356.
 παραγγαρεύω. ΑΡΜΕΝΟΠ. Β, 5, 4. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον ἡ παραγγα-
 ρεία εὔρε χῶραν.
 παραδαρμός, δ. ΚΑΛΛ. Κ. ΧΡΥΣ. Σ. 1674. Ξ. Λ.
 παραδεισοπλαστία, ἡ· ὄνομα σατυρ. ποιήμ. ΝΙΚ. ΒΑΣΙΛΑΚ. ἐν Αἰνυ.
 etc. VII, Σ. 150.
 παραδηλέω, ὦ· παραβλάπτω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, Σ. 29, 26. Ξ. Λ.
 παραδιαλυθείσης τῆς αἰτίας. ΒΑΣΙΛΙΚ. Ξ. Heimb. τ. 1, Σ. 671.
 παραδιατυπώω, ὦ· κακῶς διατυπῶ. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΚΒ, β'.
 παραδιαφορεῖσθαι. « παραδιαφορηθεῖη γὰρ ἂν τὸ [πύον.] »
 ΟΡΕΙΒ. Ξ. Dar. τ. 5, Σ. 137.
 παραδοξοειδέστατε βίαις. Θ. ΣΤΟΥΔ. Σ. 725. Ξ. ΜΙ.
 παραδοξοτέρως. « Cod. Pat. 1185 A, Σ. 5. »
 παραδοξοφωνία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. Σ. 749. Ξ. ΜΙ.
 * παραδῶται ἀγιώτατοι τῆς καθ' ἡμᾶς πίστεως. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. Σ. 629.
 Ξ. ΜΙ. — Ἡ σημασις αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.
 παραδράκτια, τά· (ἐκ τοῦ παρὰ κ. ἀτρακτος). Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ.
 τάξ. Σ. 677. Ξ. Β.
 παραδρομητέον. ΕΥΘ. ΖΥΓΑΒ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 130, Σ. 1304.
 παράδυτος, 2. Ια. ΓΕΝΕΣ. Σ. 67, 1. Ξ. Β.
 παραζυμωτής, δ. Θ. ΠΤΟΧΟΠΡΟΔΡ. κατὰ ἡγουμέν. Α, 174.
 παραθαλασσίτης, δ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. Σ. 461. Ξ. Β. Ἐρ-
 μηνεύεται αὐτόθι Λατινιστί· magister tractus maritimi.
 παραθεωρητέον. ΟΡΕΙΒ. τ. III, Σ. 165. Ξ. Daremb.
 παραθηλύνω. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 64.
 παραίσθησις, ἡ. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Erm. Σ. 113. — Σημαίνει ἐκεῖ μικράν,

μόλις δήλην αἰσθησιν· ἀλλ' οὐδὲν κωλύει νά μεταχειρίζηται τις τήν λέξ.
καί ἀντί οὐκ ἀληθοῦς αἰσθήσεως.

παρακαθιζάνω. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 467. 470.

παρακάθισμα, τό. ΚΑΛΛΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 2235. ἔ. Β.

παρακαθισμός, ὁ. Ε. ΜΙΛ. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.)

παρακαθίστρια, ἡ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 216. ἔ. Β.

παρακατηγορέω, ὦ. ΑΨΙΝ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 459, 4.

παρακεντρῶζει ὁ λόγος τινὰς τῶν ὑψηλοτέρων ἐννοιῶν. (ἄπτεται αὐ-
τῶν, παρὰ τὸ ἑαυτοῦ κέντρον φερόμενος;) Ν. ΒΑΣΙΛΑΚ. ἐν Annu. etc.
VII, σ. 154.

παρακοιτωνάριον, τό. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 471. ἔ. Β.

παρακολουθητέον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμαίον σ. 9. ἔ. Βασιλείας.

παρακομιστέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. opusc. ed. Taf. σ. 242, 61.

παρακρατητά. ἐπίρ. «καί οὕτως παρακρατητά διὰ τῶν κήπων
ἐξηλθεν αὐτός καί ἡ γυνή.» ΘΕΟΦΑΝ. χρονολ. σ. 495, 18. ἔ. Β.

παρακρινέω, ὦ. «παρακρινήσεις τὰς γνῶμας» ΙΟΥΣΤΙΝΙΑΝΟΥ
Νεαρά ΡΝΘ. ΡΞΒ.

παρακρούματα ἀθυρίας. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 5. ἔ. Μιλ.

παρακτέον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 883. ἔ. Stallb.

παρακτυπέω, ὦ. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 421, 23. ἔ. Α.

παρακχυβιστάω, ὦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 69. ἔ. Μιλ.

παρακώπιον, τό. πρόσθετος κώπη. gemus vicarius. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ.
βασ. τάξ. σ. 659. ἔ. Β.

παραλεπτυσμός, ὁ. Ε. ΜΙΛ. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.)

παραλουργίδ(ιο)ν χιτωνίσκου ἀπλοῦν. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Anc. gr. inser.
of the brit. Mus. I, σ. 83.

παραμάπτω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 375. ἔ. Μιλ.

παραμειδιάω, ὦ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 436.

παραμελεῖς· κολοβοί τὰ τοῦ σώματος μέλη. Ιω. ΜΑΛΑΛΑΣ ἐν Fragm.
histor. gr. ed. Mül. τ. IV, σ. 39. 1. Μήπως ἔμως ἀναγνωστέον πηρομελεῖς;

πάραμμα, ατος, τό. (παρὰ — ἄπτω.) ἄμμα τι πρὸς ἄρσιν τῶν φορ-
τίων ὑπὸ τῶν ὑποζυγίων. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας Λατινική. (Edict. Dioclet.)
CIL τ. 3, μέρ. 2, σ. 833. Ἴδε καί τοὺς πίνακας.

παραναβλαστέω, ὦ. «ΝΙΚΟΛ. ΠΑΤΡΙΑΡΧ. ἐπιστ. ἐν Spicil. Rom.
τ. X, σ. 288.»

παρναθλίβω. ἑτέρα χειρόγρ. γραφή τοῦ παρναθλίβω, ὅπερ ἴδῃ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

παρναλαμβάνω. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχ. ΙΖ, 4, 4: ἐκείνων βουλομένων ὑποπεσεῖν ἐπὶ δεήσει, παρναλαδῶν αὐτοὺς ὁ πατήρ, δακρύοντας ἠσπάζετο.

παρναάρθηξ, ὁ. Κ. Πορφ.....

παρνατολαί, αἰ. ΘΕΩΝ σ. 200, 17. Ἐ. Hiller.

παρναθεύω. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. σ. 336, 17. Ἐ. Β.

παρνασοκόμος, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1741. Ἐ. Μι.

παρναμυφρυσάντων τῶν δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Ἀμαθοῦντος τῆς Κύπρου. L. et W. 2823. — Δηλοῖ ἴσως ἢ λέξι. ἱερατικὴν τινα λειτουργίαν, ὅσον ἐν τῇ τῆς Ἀφροδίτης λατρεία.

παρναξοή, ἡ λέξις τῆς οἰκοδομικῆς. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 373.

παρναπαιστος, ὁ ἐν μετρικῷ ποδῶς. παραπαιστος. ΝΟΤ. Ε ΤΙΜΟΝ. 184.

* παρναπελάζω. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 42, 16. Ἐ. Β. — Ἐπέθη μὲν ἐν τῷ ΘΣ ἢ λέξι. ἐκ τοῦ Ἡροδοτείου γλωσσarioυ καὶ ἐκ τοῦ Σουίδα, ἀλλ' ἐθεωρήθη ὑποπτος ἢ γραφή.

παρναπελέκιον, τό μικρὸς πέλεκυς. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασιλ. τῆς σ. 672. Ἐ. Β.

παρναπέτευμα, τό σύμβολον ἐπὶ σίτου διανομῇ. « modios frumenti, nomine parapeteumatis ex horreis publicis tribuimus (= σίτον λόγῳ παραπετεύματος ἐκ τῶν δημοσίων ἀποθηκῶν παρέχομεν). COD. IUSTIN. XI, 24, 2., (ἐνθα μὲν τοι καὶ γραφαὶ perisseuma ἢ peritteuma φέρονται).

* παρναπίπτω. Εἰς τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος προσθετέα καὶ ἡ καθ' ἣν μόνην σήμερον τὸ μεταχειρίζομεθα ἡμεῖς, εὐρισκομένη ἐν τῇ ἐξῆς ὀράσει τοῦ ΕΥΣΤΑΘ. ΘΕΣΣΑΛ. (παρὰ τῷ Tafel, opusc. Eust. σ. 36, 3): ἡ ἀκολουθία (τὸ βιδλίον δηλ.) τοῦ ἀγίου..... παρναπεσοῦσα οὐχ εὐρίσκετο. Ἡδὴ δὲ καὶ ὁ Κοραῆς ἐν Ἀτ. τ. Δ, σ. 388 ἐσημείωσεν ἐν τοιοῦτο χωρίον ἐκ τοῦ ΛΟΥΚΙΑΝΟΥ (Φιλοφ. 27): εἶναι δὲ τὸ σανδάλιον ἔρασκε παρναπεσὸν ὑπὸ τῇ κιδωτῷ.

παρναπληκτισμός, ὁ. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.).

παρναπόκιλος, 2. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 424.

παρναπομπικά, τὰ τὰ εἰς παραπομπήν, συνοδίαν τελούμενα χρήματα. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΚΗ', 9.

παρναπόνησις, ἡ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 484.

παραπορθμεύω. ΕΠΙΓΡ. Μύρων. CIG 4302 a.

παραποστέλλω. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 587, 7. ξ. Β.

παραπράσεις, αι. «έν σιτοδείαις παραπράσεις σείτου.» ΕΠΙΓΡ. Ίωνίας. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 95.

παραπροσδόχημα, τό σχῆμα διανοίας έν τῇ ῥητορ. = inopinatus exitus. ΑΝΩΝ. έν Rhet. Lat. min. ed. Halm, σ. 76, 23.

παραπροστατέω, ὦ. «παραπροστατούσας τὰς βουλὰς.» ΕΠΙΓΡ. Ἀκράγαντος. CIG 5491.

παραπρυτάνεις, οι. ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης. CIG 3168. — Τέω. Bul. de cor. hel. IV, σ. 164. — Αἰραιέων. Αὐτόθι, σ. 175.

παραπτέρυγον, τό μέρος ἢ εἶδος οικοδομῆς. ACTA ET DIPLOM. gr. ed. Miclos. et Müll. σ. 55.

παραπτέρωσις, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 295. ξ. Mil.

παράπυκνος, ὁ πύος έν τῇ μετρ. ἐκ βραχείας, μακρὰς καὶ τριῶν βραχειῶν, χρόνων ἔξ. DIOM. έν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481, 15.

παραράσσομαι. ΕΥΕΤ. εις Μαν. τ. Κομν. έν Taf. de Thes. σ. 404.

παραρρύθμιζω. Μ. ΨΕΛ. έν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 433: ἠτάκτουν τε τὴν χορείαν καὶ παρερρύθμιζον.

παραστυλία λίθινα. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Ἀθην. τ. I, σ. 559, c. 70.

παρασίνομαι. «οὐδέν παρεσίνατο.» Μ. ΑΓΓΑΛ. σ. 309, 12. ξ. Β.

παρασκάλιμα, τά. ΜΙΚ. ΠΑΝΑΡ. χρόν. Τραπεζ. παρά τῷ Taf. έν Εὐστ. Θεσ. ορ. σ. 368, 36. 369, 38. Σημαίνει ἡ λέξ. μικρὰ κωπήρη πλοῖα. Διεφθάρη δὲ έν τῷ μεταγενεστέρω Λατινισμῷ εις palescarmus καὶ parascelmus, ὅθεν τό παρ' Ἱταλοῖς paliscarmo καὶ paliscermo. Ἴδε Ducange, Glos. med. et inf. Lat. έν ἄρθρ. palescarmus καὶ parascelmus· ἀλλ' έν τῷ ἑ' ἄρθρῳ ὁ σοφὸς λεξικογράφος παρενόησέ πως τό ἐκ τοῦ Chronicon Estense παρατεθὲν χωρίον.

παρασκίασις, ἡ. Μ. ΨΕΛ. έν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 43.

παρασολοικίζω. ΝΙΚ. ΒΥΖ. έν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 756.

παρασπένδομαι. ΜΑΝ. ΠΑΛΑΙΟΛ. π. ὄνειρ. έν Bois. An. nov. σ. 245.

παραστατικόν, τό. (ὑπον. μνήμα, τόπος ταφῆς.) ΕΠΙΓΡ. Ἰσαυρίας τῶν πρώτων Χριστιαν. αἰώνων. Bul. de cor. hel. IV, σ. 198-9. 201. (πλεονάκις ἐκεῖ ἡ λέξις).—Σελευκείας. CIG 9214-7. έν δὲ 9213: θήκη παραστατικῆ.

παρασπουδή, ἡ. «οἱ τῆς παρασπουδῆς μοναχοί.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 801. 806. ξ. Β. Ἴδε τὴν σημείωσιν Ῥεῖσκου έν σελ. 902 τοῦ β' τόμου, ξ. Β.

παρασυλλογιζομαι· ὄχι ὀρθῶς συλλογιζομαι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 176. ξ. Μι.

παρασυλλογισμός, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 232. ξ. Μι.

παρασυνθῆκως. ΣΧΟΛ. Ἀριστειδ. ξ. Dind. σ. 276, 22.

παραστροφεύς, ὁ. Ἐκ τοῦ ΚΥΡΙΑΛΟΥ λεξικοῦ παρὰ τῷ Δουκαγγίῳ in
Appendice med. et inf. Latin. ἐν 2 τόμῳ τοῦ Glossar. τῆς med. et inf.
Græc. ἐν λ. paracharagma.

παράτακτος, 2. ΚΩΝΣΤ. ΑΚΡΟΠΟΛ. σ. 841. ξ. Μι.

παραφαί δακτύλων. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Α, σ. 372. ξ. Μι.

παραφιλάγαθος· ὄνομα ἀξιώματος ἐν συνόδοις τισὶ θρησκευτικαῖς.
Επιγρ. Παντικαπαίου. Comptes rendu de la Commis. Impér. arch. de St.
Petersb. pour l'an. 1870, σ. 229. an. 1876, σ. 215. an. 1880, σ. 130.
Κατὰ βαθμολογικὴν, ὡς φαίνεται, ἐκεῖ σειράν τρία τοιαῦτά ὀνόματα ἀνα-
γράφονται· ὁ συναγωγός, ὁ φιλάγαθος, ὁ παραφιλάγαθος.

παραφυλακισμός, ὁ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΙΣΘ. Γ, 31.

παραφυλακίται, οἱ. Επιγρ. Πισιδίας. SIG 4366 x.

παραφιλοσοφεῖν· « παραπεφιλοσόφηται τῷ Πλάτῳ ἀγέννητος ἡ
ψυχή. » Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 477.

παραφωλεύω. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Α, σ. 300. 418. τ. Β, σ. 215. 274. ξ. Μι.

παραχωνεύω. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 972. ξ. Μι.

* παραψάλλω· παράτονα ψάλλω, παραλαῶ. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ.
B, 533.— Ἡ σημ. αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

παραψέλλισις, ἡ. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 376.

παραψυχή, ἡ· (= παραψυχή, παραμυθία). Επιγρ. ἔμμετρ. Μήλου,
ἧς εἶδα ἀντίγραφον τῷ 1864, δὲν ἐνθυμοῦμαι δὲ τῶρα ἂν ἐξεδόθη που,
παραψυχία δὲ εὔρηται ἐν Φωτιοῦ ἐπιστολ. ρθ', ἀλλ' ὁ ἐκδότης Ἰω.
Βαλέττας εἰς παραψυχή τὸ μετέβαλεν.

παργινυμένως (= παραγινομένους). μτχ.— παργινύωνθη (= πα-
ραγίνωνται). Επιγρ. Αἰγιοσθενιτῶν. L. et F. 1.— Πρὸς τὴν ὑποτακτικὴν
γινύεται ἐν ἐπιγρ. Δαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65.

παρδαλαγωγός, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 50. 51.

παρδοκόμος, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 50. 51.

παρεγεντρίζεσθαι. ΠΘΤΚ. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 90, σ. 512.

παρεῖαν (= παρῆσαν). γ' πληθ. πρόσ. παρατ. ὀριστ. Επιγρ. Ὀρχομενοῦ
Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 464, σ. 52. Ἐν δὲ IV, σ. 91, σ. 7. ἐπι φαί-
νεται καὶ παρεῖς ἀντὶ παρῆν γ'. ἐν. πρόσ. ὅπερ ἰκανῶς παρᾶξενον.

παρεικασία, ἡ. ΓΕΡΜ. ΚΣΤΗΛΕΡΣ σ. 748. ξ. Μι.

παρεισθέω. Ιο. ΓΕΝΕΣ. σ. 20, 21. ἔ. Β.

παρεισχύκλημα, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 336, 17. ἔ. Λ.

παρεισ-πεῖρω. « ἦθος ἀπὸ τοῦ πρώτου γενάρχου εἰς τοὺς ἕξ ἐκείνου παρεισπαρέν, ἢ ἀπὸ τῆς διαφορᾶς τοῦ κλίματος ταῖς ψυχαῖς αὐτῶν ἐντακέν. » Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 355.

παρεῖσπραξις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 48, 8. 96, 20. 107, 9. ἔ. Λ.

παρεῖσχηται (= παρέσχ.) πρκμ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλδιοπολιτῶν. CIG 2058. — Σηστοῦ. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. Σχολ. Σμύρν. 1878, σ. 20. — Δήλου. Fröhn. Inscr. du Louvre 68. — Πρόβλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ εἰσχηκαν.

παρεκλογαί, αἱ ἀδικοὶ εἰσπράξεις. (Ἴδε τὸ ῥῆμά παρεκλέγω ἐν τοῖς λεξικοῖς). ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. ἐν μεταφρ. Βοηθίου τοῦ de consol. philos. σ. 8 τῆς ἐκδ. Bétant.

παρεκλύω. ΣΟΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 171.

παρεκμετρέω, ὦ. Ιο. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 413.

παρεκτατέον. ΠΛΑΤ. ἔ. Kirchh. τ. 2, σ. 90, 19.

παρέκτατοι, οἱ. LUCIL. καὶ VARRO παρὰ Nonio Marcello σ. 67, ἐρμη-νεύοντι τὴν λέξιν διὰ τῶν qui de pueritia veniunt ad pubertatem. Καὶ ἔντως οἱ δύο ἐκεῖ παρατεθειμένοι στίχοι τοῦ Λουκιλίου, ὁ Inde p a r e c t a t o h a e chlamydes ac barbula prima καὶ ὁ erhebum quemdam, quem vocant p a r e c t a t o n εἰς τοῦτο ἄγουσιν, ἀλλ' ἐγώ, δὲν ἠξεύρω πῶς, κλίνω νὰ ὑποπτευθῶ τὴν λέξιν, εἰ καὶ οὐδεμία ἀναφέρεται ἐν τοῖς κώδιξι διαφορὰ γραφῆς παρὰ τοῦ νεωτάτου ἐκδότου τοῦ Νονίου Quicherat καὶ τὸ ποιητικὸν μέτρον ἐν τῇ λέξει καλῶς φαίνεται ἔχον, ὑποπτεύομαι δὲ ὅμως αὐτὴν ἀφορῶν εἰς τὸ ὅτι ἐρηθοὶ τινες ἐν Ἀθήναις ἐλέγοντο πα ρ ε ὑ τ α κ τ ο ι. Ἴδε τὴν λέξιν ταύτην κατωτέρω ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ, καὶ G. Keilli, de inser. At. Program. Numburgi, 1864, σ. 11. Πιθανὸν δὲ μοι φαίνεται αὐτὸς ὁ Λουκίλιος νὰ παρέτρεψεν ὀλίγον τὴν Ἑλλην. λέξιν πρὸς τὸ εὐπροφορώτερον.

παρέκφουσις, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 259. ἔ. Mil.

παρεμβαθύνω· εἰσχωρῶ βαθέως ἔσω εἰς χώρας. Ιο. ΓΕΝΕΣ. σ. 64, 3. 94, 3. ἔ. Β.

παρεμβεβλημένως. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 57, 6. ἔ. Β.

παρέμπροσθεν. ΚΑΛΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 2428. ἔ. Λ.

παρενθλίβω. ΣΟΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 180.

παρενσκήπτω. Ιο. ΓΕΝΕΣ. σ. 99, 9. ἔ. Β.

παρενσφηνοῦσθαι. ΣΟΡ. ΕΦ. ἔ. ΕRM. σ. 245.

παρεξεταστέον. Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.).

παρεξηγητής, ὁ. Ε. Mil. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.).

παρεξοχαί, αλ. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 220. 234. 239. 257.

παρεξῶθεν. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 2219. ξ. Α.

παρεπιδίδωμι. ΝΟΜΙΚΑ τεμάχ. ἐν Bul. de cor. hel. IV, σ. 451.

παρέτοιμος, 2. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 2445. ξ. Α.—ΔΙΠΓ. ΑΧΙΛ. σ. 332. ξ. Wg.—ΔΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1035. ξ. Wg.

παρετυμολογία, ἢ. ΣΧΟΛ. Ἰω. Τζέτζου Ἰλλ. Θ, 158 (σ. 132 τῆς ἐκδ. Bois.) — Οὔτε ἡ λέξις αὐτὴ οὔτε τὸ περιειλημμένον ἐν τῷ ΘΣ ῥῆμα παρετυμολογέω, ὧ εἶχον τὸ πάλαι σημασίαν τὴν τοῦ κακῶς ἐτυμολογεῖν, ἀλλ' ἀπλῶς τὴν τοῦ παρά τι ἢ ἐκ τινος ἐτυμολογεῖν, καὶ φαίνεται ὅτι λέξιν ἰδίαν οἱ παλαιοὶ δηλωτικὴν κακῆς ἐτυμολογίας δὲν εἶχον πλάσει, ἐνῶ ἀληθῶς εἰπεῖν ἦσαν πλήρεις τοῦ πράγματος. Εἰς ἡμᾶς ὁμοῦς τὴν σήμερον, προσπαθοῦντας νὰ διαστέλλωμεν καλὰς καὶ κακὰς ἐτυμολογίας, πρόσφορον εἶναι νὰ μεταχειριζώμεθα τὸ παρετυμολογεῖν καὶ τὴν παρετυμολογίαν μόνον ἐπὶ κακοῦ.

παρευδοκιμητέοι λόγοι. ΝΙΚΗΦ. ΒΟΤΑΝ. χρυσόβουλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 58.

παρεύτακτοι, οἱ. «ὁ δεῖνα τὴν λαμπάδα τῶν παρευτάκτων Θήσια νικήσας ἀνέθηκεν.» ΕΠΙΓΡ. ἐφηβικὴ Ἀθηνῶν. CIA III, 107.

Παρευφράτειος, 2. Γ. ΚΕΔΡ. τ. Β, σ. 161, 23. ξ. Β.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ Παρευφρατίς πόλις ἐκ τοῦ Ephiæm. Cæs. 3941, σ. 97 Mai.

παρέχοιν. Ἰδε οἶν.

παρήλωσις, ἢ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασιλ. τάξ. σ. 376. 659. 672. ξ. Β.

Παρθάναξ, κτος, ὁ. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Α, 168. 192. Δ, 86. Ε, 282.

* Παρθένεια, τὰ ἑορτὴ τῆς παρθένου Ἀρτέμιδος. ΕΠΙΓΡ. Χερσονασίων τῆς Ταυρίδος. Bul. de cor. hel. V, σ. 74.

παρθενογέννητος (= παρθενογενής). ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 86, 1, σ. 1716.

παρθενομητρόθεος, ἢ. «ΒΑΣΙΛΕΙΟΣ ΠΑΤΡΩΝ ἐν Mai Bibl. nova Patr. τ. VIII, part. I, σ. XII.»

παρθενοφθορία, ἢ. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Στεφάνου κράλη Σερβίας (τοῦ ἐτ. 1346 μ. Χρ.) ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 235. Ὡς δικαίωμα ἀπαιτητὸν παρ' ἀρχόντων πινῶν φαίνεται ἐκεῖ ἢ παρθεν. καὶ ἀπολύονται αὐτοῦ οἱ κάτοικοι τῶν κτημάτων μονῆς τινος ἐν Μακεδονίᾳ, ὅπερ ὁμοῦς δὲν ἀναφέρεται ἐν πολλοῖς ἄλλοις περὶ τῆς αὐτῆς μονῆς ἐκδοθεῖσι χρυσοδόλλοις τῶν τοῦ Βυζαντίου αὐτοκρατόρων Παλαιολόγων.

παρθενόφωνα μέλη. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Bergk Lyr. gr. σ. 1096 γ' εκδ. — Ἐν τῇ τοῦ Matranga εκδ. κεῖται παρθενόφωνα, σ. 568.

Παρθολέτης, ὁ. ΣΙΒΥΛ. χρῆσμ. IB, 45.

παρίαμβος, ὁ· πούς ἐν τῇ μετρ. ἐκ μακρᾶς μιᾶς καὶ βραχειῶν τεσσάρων, χρόνων ἕξ. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil II, σ. 481. — ΤΕΡΕΝΤΙΑΝ. MAUR. σ. 1369, 1461, 1467 etc. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 366 etseq. — Ἐν δὲ τοῖς εἰς ΗΘΑΙΣΤΙΟΝΑ Σχολ. Β, σ. 131 ἔ. Westphal ἀναγινώσκομεν· καλεῖται δὲ παρά τισι καὶ παρίαμβος [ὁ πυρρίχιος], ἐπεὶ παρά τὰ τέλη τῶν λαμβεινῶν μέτρων εὐρίσκεται· ἢ ὅτι πυρρίχιος καὶ λαμβός παρά τι ὅμοιοι εἰσι περὶ τὴν ἐσχάτην συλλαβὴν διαλλάσσοντες, ἥτις ἐστὶν ἀδιάφορος ἐπὶ παντός μέτρου. Οὕτω συντόμως καὶ ὁ Ιω. ΤΖΕΤΖΗΣ παρά τῷ Gram. An. gr. Ox. III, σ. 304: τινὲς δὲ τὸν πυρρίχιον παρίαμβὸν καλοῦσι.

παριαμβώδης, ὁ· πούς ἐν τῇ μετρ. ἐκ βραχείας καὶ μακρᾶς καὶ βραχείας καὶ δύο μακρῶν, χρόνων ὀκτώ. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil II, σ. 482, 1.

παριόντος (= παρεόντ. παρόντ.) μτχ. τοῦ ὑπαρκτ. ῥήμ. ΕΠΙΓΡ. Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 464-5. — παρίωνθι = παρῶσι. ὑπκτ. ΕΠΙΓΡ. Αἰγιοσθενιτῶν. L. et F. 1.

Παριουργία· ἐπιθ. ὡς τὰ Ἀττικουργία, Κορινθιουργία κτλ. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 135.

παρίππευσις χρόνου. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 1024. ἔ. ΜΙ.

παρκαθήκη, ἡ. (= παρακαταθήκη.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. Monatsb. d. berl. Akad. d. Wis. 1870, Jan. 31.

Παρμενίσκειον συμπόσιον. ΑΘΗΝ. δειπν. σ. 156 c.

παροδευτικῶς. ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 1453. 1477. ἔ. ΜΙ.

παροδευτός, 3. ΘΕΟΔ. ΑΛΑΝΙΑΣ σ. 393. ἔ. ΜΙ.

παροδοποιέω, ὦ. ΑΘΗΝΑΙΟΣ π. μηχανημ. ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 16.

παροδῆσις, ἡ. ΟΡΕΙΒ. (ἐκλογ.) ἔ. Dagemb. τ. IV, σ. 628.

παροικονόμος, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1277. ἔ. ΜΙ.

παροιμιαστικῶς. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ἐν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Β, σ. 43.

παροιμια(ῆ· ω)δούμενον, τό. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 701. ἔ. ΜΙ.

παροίγησις, ἡ· (= παροίγια.) Ν. ΧΩΝ. σ. 566, 10. ἔ. Β.

πάροπτος, 2. (ἐκ τοῦ παρὰ κ. ὀπτᾶω.) «pullus paroptus.» ΛΡΙΣ. VI, 244, ed. Schuch.

πάρορθος, 2. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 214 καὶ

ἀλλαχοῦ. Ὅχι ἴσως χείρων γραφή τῆς ἐν τῷ αὐτῷ συγγράμματι ἀπαντώ-
σης παρόρθιος.

παρπέρσφυρος (= περιπόρφ.) ΕΠΙΓΡ. Θηῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 264.

παρβράπτως (= περιβράπτους). ἐπιθ. αἰτ. πτ. ΕΠΙΓΡ. Θηῶν. Bul. de
cor. hel. V, σ. 264.

παρβρησιαίτερον. ἐπίρ. σύγκριτ. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. σ. 3259. ἔ. Μι.
— Ἐν τῷ ΘΣ εὔρηνται μόνον παρβρησιωδέστερον καὶ παρβρησια-
στικώτερον.

παρβρησιοποιός· ὁ παρβρησιαστής, ὁ ἀνυποστόλως ὀμιλῶν μοναχός. (ἐν
ψόγου μέρει τίθεται.) Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1489. ἔ. Μι.

παρυπάγυμαί. «παραιτητός ἐστί, δάκρυσι καὶ λιταῖς παρυπάγε-
ται.» Ν. ΧΑΝ. σ. 148, 7. ἔ. Β.

παρυπεραίρω. «ἮΡΩΝ π. διόπτρων σ. 182, ἔ. Vincent.»

παρυπερέχω. ἮΡΩΝ βελοπ. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 88.

παρυπογράφω. ΙΕΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 112. ἔ. Μι.

παρυποκρατέω, ὦ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΩΣ σ. 728. ἔ. Μι. — ΑΝΩΝ. ἐν Κ. Κ.
Mül. griech. Schrift üb. Seekrieg σ. 23, 8.

παρυπόνοια, ἦ. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἄκομ. τ. Β, σ. 424, 7. ἔ. Δ.

παρύψωσις, ἦ. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 373. ἔ. Μι.

παρωμοιωμένως. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 87, 20. ἔ. Β. Ὁ αὐτὸς ἐν Σά. Μεσ.
βιέλ. τ. Α, σ. 21.

* παρωνύμως· παρὰ τὸ ὄνομα, ἐναντίως τῆς σημασίας τοῦ ὀνόμ. «ὁ
δὲ κάκιστος ἐκεῖνος παρωνύμως Κάλλιστος.» ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1126. ἔ.
Μι. — Ταύτης τῆς σημασίας δὲν γίνεται μνεῖα ἐν τῷ ΘΣ.

Πασικράτεια, ἦ· ὄνομα θεᾶς ἢ μᾶλλον ἐπίθετον τῆς Περσεφόνης.
ΕΠΙΓΡ. Σελινουόντος. Rivista Sicula 1871, σ. 201.

(π)ασμάτια χρυσᾶ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 424.

πασσαλῖς, ἦ. (= πάσσαλος.) Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 374.

παστοποιοί, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βας. τάξ. σ. 581. ἔ. Β. — Ἡ Λατιν.
αὐτοῖσι μετάφρασις ἀποδίδει τὴν λέξιν διὰ τοῦ tapetiarii.

παταγόςφυρος χορεία. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 565.

Παταίκεια, τά· ὄν. ἐορτῆς, ὡς φαίνεται, εἴτε ἀπὸ τῶν Φοινίκης θεῶν
Παταίκων εἴτε ἀπὸ ἀνθρώπου τινὸς Παταίκου, εἰς μνημόσυνον αὐτοῦ.
ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 35, σ. 54. Πρέλ. σ. 143, σημ. 1.

πατάρ, ὁ. (= πατήρ). ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.—
Ἡ δὲ αἰτιατ. πατάρα ἐν ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. ΓΡΑΜ. ἔ. Ἴω. Οἰκ. σ. 36.

πατεῖρ, ὁ. (=πατήρ). ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.
πατρελασία ἢ τοῦ Διδος (ἢ κατὰ τοῦ Κρόνου δηλ.) ΑΡΣΕΝ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ
ἐν Κερκυραϊκῆ. Ἀνεκδ. ἔ. Λ. σ. 18, 18.

πατριστί· πατρόθεν, ὃ ἐστὶ μετὰ τοῦ ὀνόματος τοῦ πατρός. ΕΠΙΓΡ.
Ἀλικαρνασσοῦ. Newton, Halicarn. etc. 3.

*πατρογενῆς αἰών. Ια. ΛΥΔ. π. μηνῶν Β, 11. — Ἐν τῷ ΘΣ τὸ ἐπίθ.
τοῦτο ἀποδοκιμάζεται ὡς κακὴ γραφή, εὑρεθεῖσα ἐν τισὶ χειρογράφοις τοῦ
Σοφοκλέους (ἐν Ἀντιγόνη σ. 939) ἀντὶ τοῦ ὡς ὀρθοῦ ἐκεῖ θεωρουμένου
προγενῆς.

πατρογέρων ἱερεύς· ὄν. ἱερατικοῦ ἀξιώματος. ΕΠΙΓΡ. Ἐρέσου. Hermes
IV, σ. 206.

πατρογεώργητος ἀμπελος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. ἔ. ΜΙ.

πατροεἰκελος, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 824. ἔ. ΜΙ.

*πατρόθειος, ὁ. ΦΩΤ. ἐπιστ. Γ' ζ' καὶ Δ' μβ' καὶ Ε' ια'. ἔ. Ἰω. Βαλ.
σ. 159. 180. 198. — Σημαίνει ἢ λέξις θεῖον τοῦ πατρός, (ἴδε καὶ Προλε-
γόμε. τοῦ ἐκδ. σ. 24), ὄχι patruum, θεῖον πρὸς πατρός ἢ ἀπὸ πατρός, ὡς
ἔχει ἢ ἐρμηνεῖα ἐν τῷ ΘΣ ληφθεῖσα ἐκ τοῦ Δουκαγγίου, καὶ περᾶσα
καὶ εἰς πάντα τὰ λεξικά. ἴσως δὲ καὶ τὸ μητρόθειος, τὸ παρὰ Κ.
Πορφ. τ. 3, σ. 106, 15, οὕτω ἐξηγητέον, ὄχι δὲ διὰ τοῦ avunculus, ὡς ἐξη-
γεῖται ἐν τῷ ΘΣ. Ἐν τούτοις ἐπειδὴ εὗρισκω καὶ ἐν τοῖς Ἀτάκτοις καὶ
ἐν τῇ ἀρτίως ἐκδοθείσῃ « Ὑλῆ Γαλλογαϊκικοῦ λεξικοῦ » τοῦ Κοραῆ τὸ
oncle paternel διὰ τοῦ πατρόθειος, κατὰ τὸν Ducange, ἐξηγουμένον,
λέγω ὅτι ἴσως εὗρηται ποῦ ἢ λέξις καὶ ἐν ταύτῃ τῇ σημασίᾳ, βεβαίως ὁμῶς
ὄχι παρὰ τῷ Φωτίῳ.

πατροθετέω, ὦ.

πατροιδῶχος, ἁ. (=πατροιδῶχος, πατρῶχος, πατροῦχος, δηλ. ἐπίκλη-
ρος κόρη) ΕΠΙΓΡ. Γόρτυνος Κρήτης. IG. ant. 476.

πατρολύμας, ὁ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1032. ἔ. ΜΙ.

πατρομαχία, ἢ τὸ μάχεσθαι κατὰ τῶν πατέρων τῆς ἐκκλησίας. Θ.
ΣΤΟΥΔ. σ. 1484. ἔ. ΜΙ.

πατρομητρόθεν. ΕΠΙΓΡ. Προύσης τῆς ΙΒ' ἑκατονταετ. Πανδώρα Ἀθη-
νῶν τοῦ 1866, σ. 285.

πατρομιξία τῶν Ἄωτ θυγατέρων. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr τ.
132, σ. 1026.

πατρομοῖως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1793. ἔ. ΜΙ.

πατροπρεπῆς διάλεκτις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1500. ἔ. ΜΙ.

πατροσθενής· ἔχων τὸ σθένος τοῦ πατρός. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 648. ἔ. ΜΙ.

πατροτροφέω, ὦ. Φωτιου νομοκάν. τίτλ. ΙΑ', κεφ. ιε' ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 260.

πατρούεος, 2. (= πατρώιος, πατρῷος). Επιγρ. Φαρσαλίων. Heuz. et Daum. Expréd. arch. en Macéd. N° 200.

παχυθάλασσον ὕδωρ. Ιο. ΤΖΕΤΖ. 'Αλληγ. 'Ιλ. Σ, 574.

παχύκλωστον ράκος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. ἔ. ΜΙΛ.

παών, ὁ· τὸ νῦν παγῶνι. Επιγρ. 'Αταλάντης. (Edict. Dioclet.) CIL τ. 3, μέρ. 2, σ. 1055. — 'Ηθελεν εἰπεῖ τις, ὅτι ἡ λέξις δὲν εἶναι ἄλλο παρά μεταγραφὴ ἀπλῆ τοῦ Λατιν. rano, ἀλλ' ἐν ἐκείνῃ τῇ ἐπιγραφῇ 'Αταλάντης πάντα τὰ ἄλλα ζῶων ὀνόματα εἶναι ἀκραιφνῶς Ἑλληνικά, καὶ μόνον τοῦτο νὰ ἐγράφη ξενοφώνως; Δυσκολεύομαι νὰ τὸ παραδεχθῶ. Ἄλλο δὲ ζήτημα, ἂν ἡ πρώτη ἀρχὴ τοῦ τ α ὦ ἢ πα ὠ ν ο ς εἶναι ἐξ Ἀσίας.

πέδασος (;) σιδήρου. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

πεδεκαίδεκα (= πεντεκ.) Επιγρ. Σιλλυέων Παμφυλίας. IG. ant. 505. — Ἡ ἀποβολὴ τοῦ ν καὶ ἡ μεταβολὴ τοῦ τ εἰς δ, εἶναι ὡς ἐν τοῖς γ ἐ ν ο δ α ι, ἐξ ἀ γ ο δ ι (= γένωνται, ἐξάγοντι) τῆς αὐτῆς ἐπιγραφῆς.

πεδιανόμος, ὁ. (= πεδιονόμος). εἶδος ἀγορανόμων. Επιγρ. Σπάρτης. L. et F. 168 e.

πεδιλοποιοί, οἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1788. ἔ. ΜΙ.

πεζευτήριον, τό· τόπος ὅπου ξεπεζεῖται τις. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓ. τ. 3, σ. 506, 19. ἔ. Β.

πεζευτὸς πόντος Ἑλλης ἀμάξαις. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 376, 30. ἔ. Λ.

πεζικῶς. Κ. ΠΟΡΦ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 113, σ. 409.

πεζοδρόμιον τελεῖται· (ἀγὼν δηλ. δρόμου πεζῶν). Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 778. ἔ. Β. — Ἄπὸ δεκαετηρίδων τινῶν μεταχειριζόμεθα τὴν λέξ. ἵνα ἀποδίδωμεν τὴν τουρκικὴν kalnterimi καὶ τὴν γαλλικὴν trottoir. Ἴσως ὅμως θὰ ἦτο κάλλιον ἂν ἐλέγομεν πεζοπάτιον κατὰ τὸ ἐν τοῖς Πανδέκταις εὐρισκόμενον καὶ νῦν ἐτι ὄν ἐν χρήσει μονοπάτιον.

πεζομαχικόν, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 245, 13. ἔ. Λ.

* πεζοτοξοτοκράται, οἱ. ΘΕΟΔΟΣ. ἄλ. Κρήτ. 2, 136. Οὕτω γραπτὰ ἡ λέξις, ὡς ἀπαιτεῖ ὁ ρυθμὸς τοῦ στίχου, ὅχι δὲ πεζοτοξοκράται, ὡς ἔχει ἐν ταῖς ἐκδόσεσι καὶ ἐν τῷ ΘΣ.

πειθηνίδι βουλή. ΠΡΟΚΛ. (ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ) εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 736. 736. ἔ. Stallb.

πειραστικῶς εἰπεῖν. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 349. 864. ἔ. ΜΙ. — «εἰ μὴ πειραστικῶς ἐρωτᾷς.» ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝΗΣ ἔ. Ἄνδρ. Δημητρ. σ. 49.

πειρατικῶς· κατά πείραν, ἀπόπειραν. Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 774. ε. Stallb.

πέισαι (=τέισαι, τίσει.) ῥῆμ. χρόν. μέλ. Επιγρ. Ἰθαλλοῦ Κύπρου. Cau. 118, σ. 12. 25.—Περὶ τῆς ἐναλλαγῆς τοῦ π καὶ τοῦ τ, ἥτις φαίνεται καὶ ἐν τοῖς πίσυρες, πετράτη κτλ. ὄρα Gurl. Stud. etc. τ. 7, σ. 252.

πελεκητρῖς, ἢ. dolabrum. Διον. de idiom. gener. ἐν Gram. Lat. ed. Keil IV, σ. 583.

πελματισμός, ὁ. E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868. σ. 315. (ἀμάρτ.).

πελτοφόροι, οἱ, «ἀπεγράψανθο ἐμ πελτοφόρος» (=εἰς τοὺς πελτοφόρους.) Επιγρ. Ὀγχηστοῦ. L. et F. 4. 5. 7 a. — Ὑγητοῦ. Ἀθην. τ. Α, σ. 490-495. — Κωπῶν· αὐτόθι σ. 301. — Ἡ εἰς ας κατάληξ. τῆς λέξ. ταύτης εἶναι ὡς ἡ ἐν τοῖς ἐκ βιβλίων γνωστοῖς σαμφόρας, λευκολόφας κτλ. Ὅμοιον καὶ τὸ σταφυλοδρόμας ἐν CIG 1387-8, ἐξ ἐπιγρ. Σπάρτης. — Λέγονται καὶ παρ' ἡμῖν σήμερον ὁ βάθρακας, ὁ κότσυφας, ὁ κόκορας (=κίκιρρος· ὁ ἀλεκτρυών. Ἡούχ.) ὁ μάγειρας, ὁ κάπηλας, ὁ πόντικας, ὁ βουθύουνας (=βόθυνος.) ὁ λάγκερας (=λάκυρος· ὁ στεμφυλλίας οἶνος. Ἡούχ.) ὁ κάδουρας καὶ ἄλλα τινά, ἐν οἷς ὅμως παρατηρητέα καὶ ἡ διαφορὰ τοῦ τόνου, ὅτι δηλ. εἶναι πάντοτε ἐν τῇ προπαραλήγουσῃ, ὡς εἰ ἦσαν ἐσχηματισμένα ἐκ τριτοκλίτων βάθραξ, πόντιξ κτλ. κατὰ τὰ γνωστά, κόρακας, μύρμηγκας, ἀλόχτωρας, ἐκ τῶν κόραξ, μύρμηξ, ἀλέκτωρ κτλ. τὸ δὲ νῦν μάρτυρας τὸ πάλαι καὶ μάρτυρ ἢ —υς, καὶ μάρτυρος—ροι ἐκκλίνεται. Λέγουσι δὲ ἀπὸ ὀλίγων τινῶν ἐτῶν οἱ παρ' ἡμῖν ἀμαθεῖς καὶ ἔμφορας ἀντὶ ἔφορος καὶ εὐζωνας ἀντὶ εὐζωνος· ὥστε φαίνεται, ὅτι κατὰ φυσικὴν τινα τάσιν τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης τὴν εἰς ας κατάληξιν λαμβάνουσι μάλιστα τὰ εἰς τὴν προπαραλήγουσαν τονιζόμενα προσηγορικά· ἀλλ' ὄχι βέβαια πάντα, διότι λέγομεν κοινῶς ἄγγελος, ἄνεμος, ἄνθρωπος, (δι)δάσκαλος, ἔλατος, ἐπίτροπος, ζάρκαδος, κέφαλος, μάνδαλος, πλάτανος, σκάθαρος κτλ. Τίς δὲ ὁ λόγος, δι' ὃν ταῦτα καὶ ἄλλα δὲν λήγουσιν εἰς ας, λανθάνει ἐμὲ. — Τὸ δὲ τύφλακας ἡμῶν, τὸ μεθύστακας, τὸ κουτούλιακας καὶ εἴτι ἄλλο τοιοῦτο, εἶναι βεβαίως μεγεθυντικά, ὡς καὶ τὸ κεφάλιας. Ἐκ δὲ κυρίων ὀνομάτων τῶν εἰς ος τῆς ἀρχαίας γλώσσης τὸ Φίλιππος λέγεται σήμερον κοινῶς Φίλιππας, ἴσως καὶ κανὲν ἄλλο.

Πελυσιών, ὠνος, ὁ. ὄν. μηνός. Επιγρ. Σάμου. Bul. d. Inst. di Roma, 1866, σ. 207.

πεμπαδικὴ αἰτία. Προκλ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 915. ε. Stallb.

Πέμπτος, ὁ· μὴν Φωκῶν ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Βυσίφ. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 35.

- πενθεριδοῦς, ὄ. (κατὰ τὰ υἱοῦς, θυγατριδοῦς καὶ ἀνεψιαδοῦς.) ΝΙΚΗΦ. χρονογρ. σ. 111, 1. ἔ. De Boor.
- πενθημιμερικός, 3. «*penthemimera caesura*.» ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. SAC. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI, σ. 507-9. 512. 517.
- πενιχρολογία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 877. ἔ. ΜΙ.
- πενιχροφόρος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 881. ἔ. ΜΙ.
- πενταγωνοειδῆς βάσις. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 206
- πενταδακτυλαίος, 3. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 659. ἔ. Β. πενταδακτυλαίον δὲ μέτρον κείται παρ' ΟΡΕΙΒΑΣΙΩΙ ἔ. Dar. τ. 4, σ. 420.
- πεντάθετον, τό. ὄνομα φαρμάκου ἐκ πέντε εἰδῶν συντεθειμένου. ΟΡΕΙΒ. ἔ. Dar. τ. 5, σ. 98.
- πεντακάτιοι (= πεντακός.) ΕΠΙΓΡ. Θηδῶν. Ἰθην. τ. Γ, σ. 480. — Ὁρχομένου Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 3.
- πεντάκοντα (= πεντήκ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας Arch. Ztg. 1880, σ. 118.
- πεντακοσιόδραχμος ἔρανος. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἰθην. τ. Β, σ. 235.
- πενταμετραῖα ἀσκία. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 463. ἔ. Β.
- πενταμυρίας δραχμάς. ΕΠΙΓΡ. Εὐβοίας. Rang. Ant. hel. 957.
- πεντάπεδος (= πεντάπους.) ΕΠΙΓΡ. Λεδαείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 371.
- πενταπλασιασμός, ὄ. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς Ἰεήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.
- πεντάπτυχον σάκος. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἰθην. Ἰλ. Σ, 678.
- πεντάπυργιον, τό. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 70. 580. 767. ἔ. Β.
- πενταστόμιον ἱερὸν τοῦ Ἰστροῦ ποταμοῦ. ΑΝΩΝ. περίπλ. Εὐξείν. Πόντου παρὰ τῷ Boisson. ἐν ἐκδ. Θεοφ. ΣΙΜΟΚ. σ. 173.
- πεντεβάλανον κλειδίον. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἰθην. τ. Ζ, σ. 87.
- πεντεκαίδεκαετία, ἡ. ΑΛ. ΑΒΙΕΤΗΝ. ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 112.
- πεντεκαίδεκάς, ἡ. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 1288. ἔ. ΜΙ.—Πρόβλ. δυοκαίδεκάς.
- πεντεκαίδεκάστεγος, 2. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Byz. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 239.
- πεντηκόντων. Ἰδε δέ κ ω ν.
- πεντορκία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Λοκρική. ἔ. Ἰω. Οἰκ. Κατὰ τὸν ἐκδ. σημαίνει ἡ λέξις ἔρκον, ἐν ᾧ ἐπεκαλοῦντο πέντε θεοὺς.
- πεντόφθαλμος, 2. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Β, 37.
- πεντῶνυμος, 2. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Προλεγόμε. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lex. Vindob. σ. 241.

πεπλαστούργημένως. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 14, 12. Ξ. Β.

πεπληρώκοντα (=πεπληρωκότα.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Λέσβου. CIG 2189.
—Τοιαῦτα ἄλλα ἐξ ἐπιγραφῶν ἴδε παρὰ τῷ G. Meyer Griech. Gram. § 562 τὰ: ἐπιτετελέκοντα, εὐεργετήκοισαν, κατεληλύθοντος, κατεστακόντων. Τοιαῦτα καὶ τὰ παρὰ Πινδάρῳ κεχλάδοντας, πεφρίκοντας καὶ τὸ παρ' Ὀμήρῳ κεκλήγοντες καὶ τὸ παρ' Ἡσιόδῳ ἐφρίγοντι.

πεπλομαργαρόστρους. ἐπιθ. κατ' ὄνομαστ. πτώσ. ἀρ. ἐν. ὁ φορῶν πέπλους ἐφ' ὧν μάργαροι οἱ ἐκ τῶν ὀστρέων. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 32. — Ἡ κατάληξις φαίνεται οὕσα ἐκ συναίρεσεως τοῦ ε καὶ ο.

πεποθημένως.....

πεπονθούσης (=πεπονθυίας) τῆς οὐσίας. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. Ξ. Blond. σ. 76. — Πρὸς. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐκ Δελρικῆς ἐπιγραφῆς τετελευτακούσας.

πεπονώδης, 2. ΓΛΑΗΝ. Ξ. Kühn. τ. VII, σ. 466: πρόσωπον ὑποῖδον (;) καὶ χαῦνον καὶ πεπονῶδες καὶ πολλὴν ἐμφαίνον τὴν τῆς ὕλης καχεξίαν καὶ τροπὴν.

Περγαμέθεν. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἐπιδαύρου. Ἄθην. τ. Γ, σ. 274.

περιάλγεια, ἡ. Ν. ΧΑΝ. σ. 248, 19. Ξ. Β.

περδικοφασιανός, ὁ. λέξις οἷα ἡ τραγέλαρος καὶ ἄλλαι. ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 86, 1, σ. 1665.

περιαλγύνω· «διακυκᾶν καὶ περιάλγυνεῖν τὰ κατ' αὐτόν.» ΝΙΚΗΦ. ΒΟΤΑΝ. χρυσόβουλ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 60.

περιαλειπτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Egm. σ. 80.

περιαμαξεύω· «τὸ περιημαξευμένον ὡς ἐν τριόδῳ.» Ν. ΒΑΣΙΛΑΚ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 154.

* περιαναιρέω, ὦ. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 1113. Ξ. ΜΙ. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον ἐκ τοῦ Ὁκ. Λευκανοῦ ἐτέθη ἡ λέξις, ἀλλ' ὡς ἐσφαλμ. ἀνάγκ. διορθοῦται εἰς περιαιρεῖν.

περιαργέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 202, 11. 334, 14. 359, 15. Ξ. Β.
— Πρὸς. προσαργέω τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως.

περιάρπακτος, 2. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 355. — Ὁ Ε. Α. Σ. ἔχει τὸ περιάρπαστος ἐκ τοῦ ΕΥΞΕΒΙΟΥ VI, 673 Α.

περιατμισμοί, οἱ. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Egm. σ. 255.

περιαυτολογικῶς. ΕΥΞΤ. εἰς Ὁδ. σ. 1866, 28.

περιβολιδῶσαι (=περιμολιδῶσαι). ἀπρμφ. ΕΠΙΓΡ. Καμιρέων Ῥέδου. Bul. de cor. hel. IV, σ. 144. — Οὐδὲ τὸ περιμολιδῶω εὐρηταί ἐν τῷ

ΘΣ. τὸ βόλιμος ὁμοῦς κείται αὐτοῦ κατακεχωρισμένον ὡς τῶν Συρακοσίων ἴδιον· καὶ νῦν δὲ ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος λέγεται βολίμι(ον), βολίδι(ον) ὁμοῦς, ὡς ἐκ τοῦ περιβόλιδῶσαι ὑποδεικνύεται, δὲν μ' ἔτυχε ν' ἀκούσω.

περιγνώσεις, αἰ. ΚΟΡΝΟΥΤΟΣ...

περιδιαμένω. ΚΑΝΕΤ. ΔΑΣΚ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 161, σ. 935.

περιδιφθερόω, ὦ. «περιδιφθεροῦσθαι δοραῖς τὰ ἰστία τῶν νηῶν διὰ τοὺς κεραυνούς.» ΙΩ. ΔΥΔ. π. μὴν. Γ, 52, Δ, 96.

περιδρακτικός, 3. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 696. ξ. ΜΙ. — «ΘΕΟΔ. ΑΓΚ. 1393 Α.»

περιδρομείσθαι. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 200.

περιδροσίζω. Θ. ΔΑΣΚ. ἐν μεγ. παρακλητ. κανόνι εἰς τὴν Θεοτόκ. ὦδ. Δ, τροπ. δ'.

περίδυσσις, ἦ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιόλ. τ... σ. 321. — «περίδυσσις πανοπλίας.» Ν. ΧΩΝ. σ. 227, 9. ξ. Β.

περιεζωσμένως. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. Ἐπιστ. Α, 9.

περιελευστέον. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 216, 78. ξ. Taf.

περιεργολογία, ἦ. ΕΥΕΤΑΘ. ΜΟΝΑΧ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 86, 1, σ. 916.

περιηλοῦσθαι. ΑΠΟΛΛΟΔΩΡ. ἐν Wesch. Poliorcét. d. Gr. σ. 181.

περιθεᾶσθαι. ΙΩ. ΔΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 39.

περιτπεύσεις, αἰ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 156, 12. ξ. Β.

περικαλπάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 180, 22. ξ. Δ.

περικατάμαξόν με. absterge me. ΙΟΥΔ. ΠΟΛΥΔ. ἐρμηνεύμ. κ. καθημερ. διμλ. ξ. Boucherie, σ. 215.

περικάτω. «τὰς περικάτω χώρας.» ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 42. — Σχεδὸν ὁμοίον εἶναι τὸ τῆς παρ' ἡμῖν συνηθείας παρακάτω.

περικαχλάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 165, 6. ξ. Δ.

περικορύφωσις, ἦ. Διάφορος γραφή παραλλήλως τῇ ἐπικορύφωσις ἐν ΝΙΚΟΜ. ἀριθμητ. Β, 3. ξ. Hoche, σ. 76 ἐν σημ.

περικοσμῖως. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 961. ξ. Stallb. — Κεῖται ἡ λέξ. καὶ παρὰ τῷ Ε. Α. S. ἐκ τοῦ Ἰαμβόλιχου π. μυστ. 78, 2.

περικραδαίνω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 294, 10. ξ. Δ.

περικρουστέον. ΑΝΩΝ. ἐν Gram. An. gr. Οκ. III, σ. 212.

περίκρυψις, ἦ. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 155.

περιμαλάσσω. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 83.

- περιμάρμαρος άνθειςιν άχνας φλοισβος. Επιγρ. έμμετρ. "Ανδρου. Kaib. epigr. gr. 1028.
- περιμαχία, ή. perimachia. Sidor. epist. 1, 7.
- περιμολυβδοχοέω, ω. Επιγρ. Λεβαδείας. 'Αθην. τ. Δ, σ. 371.
- περιμορμύρουσα άλημ. Ν. Χων. σ. 339, 6. έ. Β.
- περιμυδησαι. άπρμφ. Σαρ. Εφ. έ. Erm. σ. 97.
- περινεφής, 2. Ν. Χων. σ. 487, 19. έ. Β.
- περινέφρια πάθη. Ιωαν. διακ. λόγ. εις 'Ιωσ. τ. ύμνογρ. έν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 948.
- περιξυλος λόφος. Μ. Φιλης τ. Β, σ. 110. έ. Μι.
- περιοδευομένως. Αλεξ. π. σχημ. έν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 27, 21.
- περιοδήσεις, ή. Μικ. μον. βίω Θ. Στουα. σ. 197. έ. Μι.
- περιόλλυμι. έν φράσει κατά τμήσιν έχούση ούτω ήν περι Ζεύς δ λέσει. Επιγρ. έμμετρ. Τρωάδος. CIG 3588. Παρατίθενται αύτόθι εις έρμηνειαν τά ρήματα περιφιλώ, περιοργίζομαι.
- περίορος γή. Εγ. ετ. εις 'Οδ. σ. 1535, 49.
- περιπηκτή (;) έξαιρετίς (;) Αθηνοδ. μηχανημ. έν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 37.
- περιπλόη (;) άερούφαντος. Στεφ. π. χρυσοπ. έν Idel. phys. etc. II, σ. 206.
- περιπονεΐσθαι τά κατά τινα. Θ. Στουα. σ. 981. έ. Μι.
- περιπόντια μέρη. τά περι τόν Εύξεινον πόντον. Ν. Χων. έν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 127.
- περιπορφυρίζω. «Γ. Μελιτην. σ. 2839.»
- περιπρασινώω, ω. Ανω. έν Gram. An. gr. OX. III, σ. 220.
- περιπρόσωπος (= άμφιπρόσωπος) 'Ερμής. Κοσμ. Ιεροσολ. σ. 489. έ. Μι.
- περι(ρά)πτρια, (ή). (δνομα ειδικόν Ιερατείας;) Επιγρ. Πειραιώς. 'Αθην. τ. Ε, σ. 428. = CIA III, 1280 a.
- περισπογγισμός, δ. Σαρ. Εφ. έ. Erm. σ. 218.
- περισσειδώς. Προκλ. εις Πλάτ. Τιμ. σ. 207. έ. Βασιλ.
- περιστεμματώω, ω. Επιγρ. 'Ανδανίας. L. et F. 326 a.
- περιστιλβώω, ω. «περιεστιλβωμένος κάλλι ύπαγορίας.» Γερμ. Κετπλεβε έν Συντ. καν. τ. 1, σ. 347.

περιστιμιζώ. ΙΩΑΝ. ΔΙΑΚ. λόγ. εἰς Ἴωσ. τ. ὕμνογρ. ἐν Μι. Patr. gr. τ. 105, σ. 941.

περιστόλια, τά· στολῖδια ἢ στολαί. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. Η, ε'. σ. 322, 6. ξ. Β.

περισύγκριτος, 2. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. σ. 3406. ξ. Μι. — Ἡ γραφή κατὰ Bernays καὶ Ræper.

περισυμπεπλεγμένους (;) μτ., ΒΙΤΩΝ ΚΑΤΑΣΚ. πολεμ. ὄργ. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 47.

περισφαιρόω, ὦ. « ὁ περιεσφαιρωκώς. » (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφοῦμ. ξ. Μι. σ. 3167. 3171.

* περιτένεια, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 371. — Ἐτέθη μὲν ἤδη ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ἐκ δύο συγγραφέων, ἀλλὰ μόνον ὡς ἐκ διορθώσεως τῶν ἐκδοτῶν ἀντὶ τῆς κακῆς τῶν χειρογρ. γραφῆς περιταίνια. Νῦν δὲ πρῶτον παρέχει τὸ ὀρθὸν ἡ Λεβαδείακὴ ἐπιγραφὴ.

περιτραχηλίδιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 439.

περιττολόγως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1076. ξ. Μι.

περιτύλωσις, ἡ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 197. 199.

περιῦπνος, 2. ΑΡΙΣΤΟΔΗΜΟΣ ἐν Fragm. histor. gr. ed. Mül. τ. . . σ. 10.

περιφέρια, τά. (κοινῶς περδάζια.) Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 47. 48. 69.

περιφήμεστα βασιλεία. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Γ, 18. Ἐπι περιφήμιστος ἐσομαι Α, 38 ἐν σημ. ὡς διάφ. γραφὴ ἀντὶ: περιφήμος.

περιφοβεῖσθαι. Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 61. ξ. Α. — Ἐν τῷ ΘΣ ὁ μέσος τύπος τοῦ ῥήμ. ἀμφιβάλλεται ἐν Ξενοφ. Κυνηγ. 9, 17 καὶ μόνον τὸ περιφοβέω πιστοῦται ἐξ ἄλλων πηγῶν.

περιφόρτινοι (;)· εἶδος ὑποδημάτων. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535.

περιχασμάομαι, ὦμαι. ΓΡΗΓ. τοῦ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ἐπιστ. ἐν Ἀκομ. τ. Β. σ. 406, 7. ξ. Α.

περιχυτή, ἡ. perichyte. εἶδος ἀγωνίσματος (πάλης) τῶν μονομάχων. COB. JUSTIN. III, 43, 3. — Φατ. Νομοκάν. τίτλ. ΠΓ, κεφ. κθ', ἐνθα ἔμως τάσσεται ἡ περιχυτή μετὰ παιγνίων τοῦ κόττου, μονοδόλου καὶ ἄλλων, παιζομένων ἐπὶ χρήμασι.

Περσικῶν, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 61. — Μετέπεσεν ἀπὸ προσηγορικοῦ, δηλοῦντος τόπον κατάφυτον μηλέαις Περσικῶν μῆλων εἰς ὄνομα κύριον ὠρισμένου τινὸς τόπου ἐν Ἀττικῇ, ὡς τὰ Σικυῶν, Μαραθῶν, Σελινοῦς, Σκιλλοῦς, Ῥαμινοῦς κτλ.

περσίτης, ἔ. persites. εἶδος τιθυμάλου. APUL. herb. 108.

Περσογενής, 2. «ΚΕΑΡΗΝΟΣ σ. 295» παρὰ τῷ Boisson. ἐν Anecd. nov. σ. 112.

περτέδωκε (= προσέδ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀσπένδου. Cau. 75. 76.

πεταστικός, 3. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 228.

Πετθαλοί, οὖν, οἱ. (= Θεσσαλοί, ὦν.) ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης τοῦ ἔτους 214 πρὸ Χρ. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64. 65. Κατ' ἐξαιρέσειν ἀνέγραφα ἐδῶ τὸ ἐθνικὸν τοῦτο ὄνομα ἐξ ἐπιγραφῆς, ἣτις καὶ ἄλλους πολλοὺς πρωτακούστους διαλεκτικοὺς τύπους περιέχει. Ἐδεῖ δὲ ἐπ' ἐσχάτων τῶν χρόνων νὰ ἐλευθερωθῇ τοῦ αἰσχροῦ τῆς δουλείας ζυγοῦ ἢ Θεσσαλία, ἵνα εἰς ἐλευθέραν γῆν μεταβάς μετὰ τινὰς μῆνας ἀρχαιολόγος ἀνὴρ ὁ Γερμανὸς Lolling δυνηθῇ ἐλευθέρως κινούμενος ἐν τῷ ἀρχαίᾳ στήλας ἔχοντι Τουρκικῷ νεκροταφείῳ ν' ἀνακαλύψῃ καὶ γνωρίσῃ ἡμῖν τὸ ἐπὶ δύο χιλιετηρίδας λανθάνον πάντας ἐγγώριον ὄνομα τοῦ Θεσσαλικοῦ λαοῦ. Αὕτη ἡ δύναμις τῆς Ἐλευθερίας, τῆς μητρὸς πάσης γνώσεως, ἐπιστήμης καὶ ἀρετῆς!

Πετραίτης. ἐπιθ. τοῦ θεοῦ Μηνός. ΕΠΙΓΡ. Γόρδου Μαιονίας. L. et W. 678. ἐτι Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1880, σ. 158.

πετρακισχιλίη (= τετρακισχίλια.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 5.

πετράμεινος τρίτα (= τετράμηνος τρίτη.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 4. 5.

πετράτη (= τετάρτη.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 5.

πετρόβλυστος, 2. «Cod. Par. CV.»

πετρολιθώδης, 2. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 91. ἔ. Λ.

πετρωτός, 3. Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 199. ἔ. Λ. — PLIN. h. n. XXXVI, 195.

πετταράκοντα (= τέσσαρ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569. ἐτι Bul. de cor. hel. IV, σ. 89.

πέτταρες (= τέσσα.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Ἐνθα ἀνωτέρω. Τὸ δὲ ἐκεῖ πέττα καὶ πέτταρε θεωρητέα ὡς συντομογραφίαι. — πέτταρα. ΕΠΙΓΡ. Θηβῶν. Bul. de cor. hel. V, 264. — πέτταρα σ. ΕΠΙΓΡ. Θεσπιῶν. Ἀθην. τ. Θ, σ. 172. — Καὶ οἱ Βλάχοι πάτρο λέγουσι τὰ τέσσαρα.

πεττευτός, 3. «πεττευτὰ τὰ ἀνθρώπινα.» Ν. ΧΩΝ. σ. 807, 7. ἔ. Β.

πευκεδνής οἶνος (= πευκεδανός.) Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 237, 3. ἔ. Λ.

πευκκέδρον, τό. «Ἐν σοί με σώζει προσπαγεῖς ὁ δεσπότης τῷ πευ-

κοκέδρω και κυπαρισσοξύλω. » ΝΙΚΟΛ. ΚΕΡΚΥΡ. ἐπισκ. στίχοι παρατεθει-
μένοι ὑπὸ Σαλμασιου ἐν τῇ ὑπὸ Horn ἐκδ. τοῦ Σουλπικίου Σευήρου, σ. 391.

πεφαντασμένως. « ΔΙΑΔΟΧΟΣ ΦΩΤΙΚ. Cod. Par. 362, fol. 166 r°. —
ΗΑΙΑΣ ΚΡΗΤ. εἰς Ἴω. τ. Κλίμ. Cod. Coisl. 87, fol. 228 v°. »

πηγαίως. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 566. ξ. Stallb.

πηγέριθρα κάλλη. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 567.

π(ή)κτωμα, τό. ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 322.

πηλινόγλωστος, 2. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 96, σ. 649.

πήλωμα, τό. IUTINA. ANON. de idiom. gener. ἐν Gram. Lat. ed. Keil
IV, σ. 581.

πημαντέος, 3. ΘΕΟΓΝΙΣ σ. 689.

Πηγελόπειοι δόλοι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 14, 8. ξ. Λ.

πήποχα (= πώποτε.) ΕΠΙΓΡ. Λακωνικῆς. IG ant. 79. — Καὶ ἐν ΘΕΟΚΡ.
εἰδ. Η, 33 κεῖται πήποχ' ὁ συριγκτάς. καὶ ἐν ΙΑ, 65 (68) πήποχ' ὄλως.

* πηροφόρος, ὁ. ΙΩ. ΠΕΔΙΑΣΙΜΟΥ ἐξήγ. εἰς τὴν σύριγγα, ξ. Dübner. σ.
111. — Κεῖται μὲν ἡ λέξ. ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίου.

πηρωτικός, 3. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 476.

πιθανικοί λόγοι. ΑΚΡ. ἔπος ξ. Μηλ. σ. 3841.

πιθανολόγημα, τό. ΣΧΟΛ. εἰς Εὐρ. Ἐκ. σ. 255.

πιθανωτέρως. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγορ. Ἴλ. προλεγόμε. σ. (204) 205.

πιθοδεϊκτής, ὁ. μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς δεικνύντος τὸν
πιθειαν ἢ πιθίτην λεγόμενον κομήτην. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. ξ. ΜΙ.

πιθοειδής, 2. ΗΡΩΝΟΣ ἀποσπ. ἐν Hultsch script. metrol. gr. I, σ. 202.

πικρογλυκύτητες, αἱ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1779. ξ. Λ.

πικρογόνοι πήγαί ἀπιστίας. « ΝΕΟΦΥΤΟΣ Cod. Par. 1189, fol. 40 r°. » —
ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 98, σ. 504.

πικροκακοπαθέω, ὦ. Π. ΔΥΕΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 729. ξ. Λ.

πικρολογέω, ὦ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Anpu. etc. IX, σ. 72.

πικρολόγι(ο)ν, τό. ΚΑΛΑΙΜ. κ. ΧΡΥΣΟΡ. σ. 1446. ξ. Λ.

πικροποιούμενος οἶνος ὑπὸ δάδων. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 237, 4. ξ. Λ.

πικρόπονοι λόγοι. Π. ΔΥΕΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 144. ξ. Λ.

πικροποσία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 270, 26. ξ. Λ.

πικροστάλακτα δάκρυα. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. σ. 1145. ξ. ΜΑΥΡ.

πιλοειδῶς ἐνδεδιπλωμένα στολίδες. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 14.

- πιστακέλαιον, τό. Σηοι ε. Langkav. σ. 39, 27. 87, 15.
 πιστοσύνη, ἢ πίστις, τό πιστόν. Κ. Ερμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 2593.
 — ΠΟΛ. ΤΡΩΑΔ. σ. 202. ε. Μαυρ.
 πιστοφορεῖσθαι· πληροφορεῖσθαι τι πιστῶς. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΕ σ. 356.
 ε. Μι.
 πιτταχοφόρος, ὁ γραμματοφόρος. ΑΚΡ. ἔπος, ε. Μηλ. σ. 683.
 πιττάκιωμα, τό. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 637. ε. Μι.
 πιτυροῦς, οὔντος· ὁ ἄλλως πιτυρίτης ἄρτος. Θ. ΠΤΑΧΟΗΡ. κ. ἡγοῦμ.
 Β, 414.
 πλαγιομάγαδις, ἢ. Διόρθωσις Μεινεκίου ἀντί παλαιομάγαδις
 ἐν ΑΘΗΝ. δεῖπνος. σ. 182 d.
 πλαγιοφορεῖσθαι τὰς φλέδας. ΣΟΡ. ΕΦ. ε. Ερμ. σ. 94.
 πλακῶα χαράγματα τοῦ Μωσῆ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 139, 13. ε. Λ.
 πλασματολογία ἐκφυλος καὶ ἀλλόκοτος. ΦΩΤ. Ἐπιστ. Α', ε', σ. 142.
 ε. Ἰω. Βαλ.
 πλασμός, ὁ. (ἐκ τοῦ πλάσσω.) ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 292. ε. Μαυρ. —
 Πρὸς. μεταπλασμός.
 πλαταγώνιον, ὁ νηπιος διδωσιν ἢ θριδακίνη. Μ. ΦΙΑΝΗ τ. Α, σ. 182.
 ε. Μιλ.
 πλατυλίσιον κηπουρικόν. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ΒΥΖ. ἐν Wesch. Poliorc.
 d. Gr. σ. 220. — γραφή πλατυλίσκια παρὰ Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βιο. τάε.
 σ. 463. ε. Β.
 πλατυμερῶς. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰεήρων, ἐξ ἀντι-
 γραφ. Π. Ν. Ῥόκκου.
 πλατύοδος Τροία. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. Ἰλ. I, 16.
 πλειον(όσημ)οι λέξεις. ΗΕΥΧ. ἐν προοίμ. κατὰ τὴν ed. min. τοῦ Schmidt.
 πλεχτανώδεις πόδες καὶ διὰ τοῦτο κωλῆν μὴ ἔχοντες κατὰ Ἀρίσταρ-
 χον οἱ τῆς Σκύλλης ἄσσοι πόδες, ὥρα γὰρ ἢ ὠρὴ δέυτόνως ἢ κωλῆ κατὰ
 Ἰωνας. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1715, 26.
 πλήθα, ας, ἢ. (=πλήθος. ὡς βλάβη βλάβος, δίψα δίψος, ὄϊμη οἶμος,
 πάθη πάθος κτλ.) ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. γράμ. ε. Ἰω. Οἰκ. σ. 14. 15.
 πληθικῶς. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου, τοῦ 68 μ. Χρ. ἔτους. CIG 4957.
 πληθοποιός, 2. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 592-3. ε. Stallb.
 πληροσία, ἢ. «θυέτω τὴν πληροσίαν.» ΕΠΙΓΡ. Μεσογαίας Ἀτ-
 τικῆς. CIA II, 578. — πληροσίαι, αἰ. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. CIA II 573 d
 ΚΟΥΜΑΝΟΥΔΗ ΣΥΝΑΓΩΓΗ ΛΕΞΕΩΝ

(in Add.) — Περὶ τῆς λέξ. ἴδε τὴν ἐμὴν σημ. ἐν Ἐθν. τ. Γ, σ. 589 καὶ τὴν τοῦ Köhler εἰς τὸν ἀρ. 578 τοῦ CIA II.

πληρωματίσαι δικαίαν αἰτησίν. Διπλάμα Ῥουκέρη κέμητος Καλαβρίας καὶ Σικελίας τοῦ ἔτ. 1086 μ. Χρ. παρὰ Σπ. Ζαμπελίω ἐν Βυζαντ. μελέταις, σ. π'.

πληρωματικὸν πλήρωμα. ΣΤΕΦ. Π. χρυσοπ. ἐν *Idel. phys. etc.* II, σ. 227.

πλησιεδρία, ἢ. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. Ἰλ. Σ, 502.

πλησιεστέρως. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 1193, fol. 15 r°.»

πλοιαρίδιον, τό. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 3. ἐν σημειώσει ὡς διάφ. γρ. τοῦ πλοῖον. Γ, 17.

Πλοιαφέσια, τά. «τῇ πρὸ τριῶν νωνῶν Μαρτίων ὁ πλοῦς τῆς Ἰσιδος ἐπετελεῖτο, ὃν ἔτι καὶ νῦν τελοῦντες καλοῦσι Πλοιαφέσια.» Ια. ΛΥΔ. π. μην. IV, 32, ἔ. Ræther.

πλουτίνδα (= πλουτίνδην). ΕΠΙΓΡ. Μεγαρέων ἐν Παγαῖς. L. et F. 17.

πλουτίσματα, τά. ΑΝΩΝ. ποιήμ. ἐν *Gram. An. Par.* IV, σ. 324.

πλουτιστήρ, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4016, ἐν δὲ 4018 πλουτιστής.

πλουτοβρύτης, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1792. ἔ. ΜΙ.

πλουτοδοσία, ἢ. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. *Rev. arch.* 1874, σ. 376.

πλουτοκράτωρ γραῦς. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. V, 74. σ. 318. ἔ. Β.

* πλύσιμα, τά. τὰ διὰ πλύσιν (ἤτοι πλύσιμον) διδόμενα χρήματα, τὰ παρ' ἡμῖν πλουστικά. ΠΑΠΥΡ. Αἰγύπτ. ἐν *Journ. de Sav.* 1873, Janv. et Févr. — Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον «πλύσιμον, τό. *lavatorium.* Glossar.» — Κατὰ Πολυδεύκην (7, 11, 38) πλύντρον ὁ μισθὸς ὁ διδόμενος τοῖς πλύνταις.

πλωϊμοθέματα, τά. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βας. τάξ. σ. 668. ἔ. Β.

πλωϊμολόγοι, οἱ. οἱ εἰσπράττοντες φόρους ὑπὲρ πλωϊμῶν (νηῶν). Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 106, 28, 29. 107, 24. ἔ. Α.

πλώσις, ἢ. ΙΟΥΣΤΙΝ. Ἐδικτ. 13, 14.

πνευματικωτέρως. «παρὰ τῷ Cramer Cat. in *Epist. ad Galat.* σ. 69.»

πνευματοειδῆς περιστέρα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 705. ἔ. ΜΙ.

πνευματοκιθάρα. ἢ. (ὁ Δαβίδ.) ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 317. ἔ. ΜΙ.

πνευματόχροτοι φθόγγοι. ΜΙΧ. ΛΟΥΚΟΥΔΟΥ στίχοι ἐν *Cod. Mon. Catal.* II, σ. 172.

πνευματοφθόγγως. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 2661. fol. 253 v°.»

πνευμονούσιος λίθος, ὁ καὶ Σαγαρινός. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βας. τάξ. σ.

643. 648. ε. Β. — Κατὰ τὰς σημ. τοῦ ἐκδότου, ἴσως ὁ ἔχων χροιάν πνεύμονος.

πνοοκράτωρ ὁ θεός. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 770. ε. Μι.

ποδηρέστατος χιτών. Ν. ΧΩΝ. σ. 156, 10. ε. Β. — Μόνον τοῦ ὑπερθετικοῦ βαθμοῦ χάριν κείσθω ὡς ἡ λέξις, ὡς καὶ ἄλλαι τινὲς οὕτω ἐτέθησαν.

ποδίδατος, 2. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣΟΛ. σ. 452. ε. Μι.

ποδιόδρομα, τά. Κ. ΠΟΡΦ. *Εκθ. βας. τάξ. σ. 674. ε. Β. Ἡ Λατιν. αὐτόθι μετάφρασις τ' ἀποδίδει διὰ τῶν plexus funium annulares ambientes antennis.

ποδόδεσμος, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 49.

ποδοκτύπημα, τό. Π. ΔΥΕΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 337. ε. Α.

ποδοπεριτρέχω. Π. ΔΥΕΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 40. ε. Α.

ποδοστρόφος μαινάς, ἡ. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 132, σ. 816.

957. Ἴδε καὶ μαιναδογενής.

ποδορύλακες, οἱ. «cuspatores (κουσπάτορες) φυλακισταὶ κούπους [οὕτω] γὰρ Ῥωμαῖοι τὰς ἐυλοπέδας καλοῦσιν, ὡσανεὶ κουστώδης πεδῶν, olovel ποδοκάκας καὶ ποδορύλακας (eustodes; euspros enim Romani vocant nervos, quasi custodes pedum.)» Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46. σ. 80 τῆς ἐκδ. Fuss.

ποεχόμενον (=προσεχόμεν.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ἰταλίου Κύπρου. Cau. 118.

ΠοΗοῖδαία, τά. δηλ. Ποδίδαία (=Ποσοῖδαία, Ποσειδαία, Ποσειδαία.) ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 318. Αὐτόθι καὶ τὰ νικάΗας, νικάας (=νικήσας. μτχ.) Ἐλευθύνια = Ἐλευθῦνια, Ἐλευθῖνια, ΗεβόΗαις = ἠβώαις, ἠβώαις. μτχ. Ἐν δὲ ἐπιγραφαῖς Ταϊνάρου εὗρηται τὰ ΠοΗοιδᾶνι (=Ποσοιδᾶνι), ΗαγηΗιστρατος (=Ἀγησίστρατος), ΛύΗιππον (=Λύσιππον). L. et F. 255 a, b. καὶ Bul. de cor. hel. III, σ. 96. Ἐν ἄλλῃ δὲ Λακωνικῇ ἐπιγρ. ἀνεγνώσθη τὸ ἐποίε Ηε (=ἐποίησεν, ἐποίησε.) — Περὶ ταύτης τῆς τοῦ σ διὰ τοῦ δασέος πνεύματος ἀποδόσεως, ἥς τοσαῦτα ἀπὸ ἐτῶν τινῶν προῆλθον εἰς μέσον παραδείγματα, ἧδη ὁ μέγας Ἐτυμολόγος ἔγραψεν ἐν λέξει Εὐθιος, ἀποδοῦς αὐτὴν εἰς τοὺς Ἀργείους, Λάκωνας, Παμφύλους, Ἐρετριεῖς καὶ Ὠρωπίους, ἀένδειαν τοῦ σ ποιοῦντες δασεῖαν χαράττουσι τοῖς ἐπιφερομένοις φωνήεσιν, ὡς ἐπὶ τοῦ ποιῆσαι ποιῆᾶι, καὶ Βουσόα Βουῖα, καὶ μουσικὰ μωικά.»

ποθάκοντα (=προσθήκοντα) ἔργα. ΤΙΜ. ΔΟΚΡ. 103 G.

ποθεδρεία ἡ. (=προσεδρ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀνάφης. Bul. de cor. hel. I, σ. 286.

ποθεικέτω (=προσηκ.) προσκτ. ΕΠΙΓΡ. Τιθορέας. Ulrich, Reis. u. Forsch. II, σ. 126. Οὕτω ποθεικίκει ἐξέδωκε καὶ ὁ Ahrens ἐν ΘΕΟΚΡ.

ειδουλ. Β, σ. 4, ἀντί τῆς κοινῆς γραφῆς οὐδέ ποθ' ἴκει, ὃ δὲ Meineke ἐξέδωκε· ποθίκει. Ἴδε καὶ τὸ κατωτέρω ποθίκων.

ποθίερος, 2. (=προσίερος.) «ποθίερον τῶ Ἀσκληπιῶ τάλαντον.» ΕΠΙΓΡ. Ἐλατείας. Rang. Ant. hel. 955. — «ποθιέρουσ μινὰς τῶ θεῶ.» ΕΠΙΓΡ. Τιθορέας. Ulr. Reis. u. Forsch. II, σ. 126. — «ἀργύριον ποθίερον τοῦ θεοῦ.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 162.

πόθικες (=προσῆκοντες;) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 410. — Παρὰ τῶ Sauer 2 h ἡ λέξις ἐξεδόθη κατὰ συμπλήρωσιν τοιμηράν ποθικόνας. Ἴδε καὶ τὸ ἐξῆς.

ποθίκων (=προσῆκων.) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97. — ποθίκωσαν (=προσῆκουσαν.) Ἀθην. τ. Θ, σ. 361. — Ὀρχομενοῦ Βοιωτ.....

ποθοδάρτος, 2. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 602. Ξ. ΜΑΥΡ.

ποθοδόματα, τὰ πρόσοδοι, εισοδήματα. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 5. — Ἡ αὐτὴ λέξις ἐν ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης κεῖται κατ' ἄλλην σημασίαν. CAGAR. Dod. σ. 114: ποθοδόμα γραψαμένου» καὶ ἐτι σαφέστερον Αὐτόθι, planche XXIX, 2: «(ποθοδό)μα γραψα(μένου)ποτι τάν ἐκκλ(ησ)ίαν.» δηλ. ζητήσαντος ἐγγράφως τοῦ δεῖνα πρόσοδον, εἰσαγωγῆν, ἀκρόασιν.

ποθοκρατεῖσθαι. ΚΑΛΑ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 1203. Ξ. Λ.

ποθομανία, ἡ. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 135. Ξ. ΜΑΥΡ.

ποθομέριμναι, αἰ. «καὶ με τὰς ποθομέριμνας τὰς τοιαύτας καὶ τοσαύτας.» ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 1473. Ξ. ΜΑΥΡ.

ποθοφλόγιστος, 2. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 2288. 3234. Ξ. WΓ.

ποθωμολογηκότες (=προσωμολ.) ΜΤΧ. ΑΡΧΙΜ. Ξ. Heib. τ. 2, σ. 4, 4
 ποί (=ποτι, πρός.) ΕΠΙΓΡ. Λοκρική, Ξ. Ἴω. Οἰκ. σ. 9. — Ἐρμιόνης. L. et F. 1594. — ΕΤΥΜ. ΜΕΓ.: ποί παρ' Ἀργείοις ἀντί τοῦ ποτί, ἀφαιρέσει τοῦ τ, εἶτα συνόδω.

ποίας κε βέλλεται (=οἶας, ἡ· ἄς ἂν βούληται, ἡ κοινότερον καθ' ἡμᾶς· ὅποιας καὶ ἂν θέλη). ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65.

ποικιλόδαπτος, 2. «Θ. ΛΑΣΚ. Cod. Par. 1193, fol. 91 r°.»

ποικιλοεργία εὐανθήσ. ΜΙΧ. ΜΟΝ. βίβθ Θ. Στουδ. σ. 244. Ξ. ΜΙ.

ποικιλοσύνθετος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 858.»

ποικιλοφαγία, ἡ. «ΣΧΟΛ. εἰς ἄγ. Ιω. τ. ΚΑΙΜ. Cod. Coisl. 87, fol. 54 r°.»

ποικιλύφαντος πέπλος. Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἰλ. Z, 41.

* ποιμαινεύω. Θ. Στοια. σ. 945. ξ. Μι. — 'Εν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἐν παρὰδειγμα τοῦ ῥήμ. τοῦτου ἐκ τοῦ Διογενιανοῦ, ἀλλ' ἀπιστεῖται ἐκεῖ ἡ γραφή. ποιμαντικῶς. Γ. ΞΙΦΙΔΙΝΟΣ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 888.

ποιμαντορικῶς, 3. «τὴν ποιμαντορικὴν ἐπιστήμων.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 25, 8. ξ. Λ.

ποιμνιάρχης, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 86. 145. 255. ξ. Μι.

ποιμνιάρχος, ὁ. ΙΓΝΑΤ. βίβ Νικηφ. Κοσπλ. σ. 154, 12. ξ. De Boog.

ποιόντασιν (=ποιούντεσιν, ποιούσιν.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. 'Ηρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. 'Ελ. CIG 5774.

Ποίτιος 'Απέλλων (=Πύθιος 'Απόλλων). ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel. 2477 = Déthier, Sitzungsber. d. Akad. zu Wien (1859) XXX, σ. 431 κ. ἐξ. — Πρόβλ. τὸ ἐν ταύτῃ τῇ Συναγ. Πύτιος.

ποιῶδες ἐκφώνημα· τὸ τὴν ποιότητα δηλοῦν. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Annu. etc. IX, σ. 206. — 'Η λέξ. ποιῶδης κεῖται ἐν τῷ ΘΣ μόνον κατὰ σημασίαν τὴν ἐκ τῆς πόας, ποίης.

ποκάς, ἄδος, ἡ. ΠΑΠΥΡ. ΑΙΓΥΠΤ. Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

πόκκι (=ὄτι.) ΕΠΙΓΡ. Δαρσίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, σ. 12. — 'Εβρῶντο, φαίνεται, οἱ Θεσσαλοὶ τῇ λέξει, ὡς ἡμεῖς τὴν σήμερον τῷ πῶς ἀντὶ τοῦ ὡς ἢ ὄτι, καὶ τῷ πότε νὰ ἀντὶ τοῦ ὄταν.

*πολειτογραφῆσας. μτχ. ἐν τῇ σημ. τοῦ πολειτογράφος γενόμενος, ἄρξας τὴν τοῦ πολειτογράφου ἀρχήν. ΕΠΙΓΡ. 'Αγκύρας. CIG 4016-7.

πολειτογράφος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Βιθυνίας. Perrot, Explor. de Galatie et Bithynie, 22, καὶ Leb. III, 1178.

πολεμογράφος αὐδά. ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. 'Επιδαύρου. 'Αθην. τ. Γ, σ. 274.

πολεμομαχίαι, αἰ. ΛΥΒ. κ. Ροδ. σ. 2080. ξ. Wg.

πόλερ, ἄ. (=ἡ πόλις.) ΕΠΙΓΡ. 'Ολυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

πολιουχεῖν· «πολιούχησόν με καὶ πολυανθρωπισθήσομαι.» Θ. Στοια. σ. 800. ξ. Μι.

* πολιτευτικός, 3. «πολ. μετριοπάθεια, πολ. θέμις, πολ. φρόνησις. πολ. σχήμα.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 302, 15. τ. Β, σ. 44, 5. 47, 16. 108, 4. ξ. Λ. — 'Εν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ πολιτευτικῶς ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ 'Αριστοφ. ἀλλὰ μὲ σημειώσιν: «sed cod. Raven. et Ven. πολιτικῶς» ὥστε ἠπιστήθη ἐκεῖ ἡ λέξις.

πολιτογράφημα, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 265. ξ. Μι.

πολλαχισμυρία ἵππος. πολλαχισμύριοι ἄνθρωποι. ΣΥΝΕΞ. π. βασιλ. σ. 5. 18. ξ. Krah.

πι(ο)λοδομήτωρ ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. Ξ. ΜΙ.

πολοικίζεσθαι. « εἰσοικισθητί μοι (φωνεῖ ἡ νῆσος Λιπάρα πρὸς τὸν ἀπόστολον Βαρθολομαῖον) καὶ πολοικισθήσομαι. » Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 800. Ξ. ΜΙ.

πολυαίσθητος, 2. ΣΧΟΛ. εἰς Πλάτ. Θεαίτ. 184 D.

πολυαμαρτήμων, 2. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 98, σ. 897.

πολυανθρωπίζεσθαι. « πολιούχησόν με καὶ πολυανθρωπισθήσομαι. » Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 800. Ξ. ΜΙ.

πολυάξιος, 3. πολλὰς ἀξίας, ἀξιώματα ἔχων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 749. Ξ. ΜΙ.

πολύαρδος ποταμός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. Ξ. ΜΙ.

πολυαυγέστερος, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 225, 1. Ξ. Α.

πολυαύλων ὀργάνων φύσαι. Ν. ΧΑΝ. σ. 674, 11. Ξ. Β. Οὕτω διὰ περιφράσεως δηλοῦται τὸ σήμερον παρὰ Γάλλοις *orgue*, παρὰ δὲ Γερμανοῖς *Orgel* καλούμενον μουσικὸν ἐν ταῖς ἐκκλησιαστικαῖς ὀργανοῖς, ὅπερ ἦν γνωστὸν τοῖς Βυζαντινοῖς ἤδη ἀπὸ τοῦ δ' μ. Χρ. αἰῶνος, εἰ μὴ καὶ πρότερον, διότι τὸ σχῆμά του καὶ ἡ ἐνέργειά του περιγράφονται σαφέστατα ἐν τῷ ἑξῆς ἐπιγράμματι τῆς Ἑλλην. Ἀνθολογίας (IX, 365), ἀποδιδομένη εἰς τὸν Ἰουλιανὸν Καίσαρα·

Ἄλλοιην ὀρώω δονάκων φύσιν· ἡ ποῦ ἀπ' ἄλλης
χαλκείης τάχα μᾶλλον ἀνεβλάστησαν ἀρούρης,
ἄγριοι, οὐδ' ἀνέμοισιν ὑφ' ἡμετέροις δονέονται,
ἀλλ' ἀπὸ ταυρείης προθορῶν σπήλυγγος ἀήτης
νέρθεν εὐτρήτων καλάμων ὑπὸ ρίζαν ὀδεύει·
καὶ τις ἀνήρ ἀγέρωχος ἔχων θεὰ δάκτυλα χειρῶν
ἴσταται ἀμφαφῶν κανόνας συμφράδμονας αὐλῶν,
οἱ δ' ἀπαλὸν σκιρτῶντες ἀποθλίβουσιν ἀοιδίην.

Ἄλλοιον δὲ ὄργανον, ὡς φαίνεται, ἦτο ἡ ὑδραυλική.

πολυβάσανον μαρτύριον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1684. Ξ. ΜΙ.

πολυβδάλουσα βασιλεία· πολὺ ἀμέλγουσα. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 70, 5. Ξ. Β.—Ἐν τῷ Πλάτ. Θεαιτ. σ. 114 εὐρηται ὄχι ὑφ' ἔν τὸ « πολὺ βδάλοντα τύραννον » ὥστε ἀδελφὸν πῶς, ἀν καὶ ὁ Παχυμ. τὸ χωρίον ἐκεῖνο βεβαίως ἔχων ἐν τῷ νῷ, διεσταλμένως ἔγραψεν, ἢ καινοτομήσας συνῆψε τὰς δύο λέξεις εἰς μίαν.

πολυβελεῖς τοξόται (οἱ διάβολοι.) ΕΥΕΤ. ΘΕΕ. ὀρ. Ξ. ΤΑΓ. σ. 267, 59.

πολυβουλία, ἡ. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. GR. τ. 91, σ. 192.

πολύβρωμος, 2. δυσώδης. ΙΓΝΑΤ. βίβη Νικηφ. ΚΟΤΠΛ. σ. 211, 25. Ξ. De Boor.

- πολυγαλακτοῦντα ζῶα. ΣΩΦ. ΕΦ. Ε. ΕΓΓ. σ. 152.
- πολυδέρματος· ἑτέρα γραφή τοῦ πολύδερμος ἐν ΕΤΥΜ. ΜΕΓ. παρὰ τῷ Ε. ΜΙΛ. ἐν ΜΕΙ. de liter. gr. σ. 135.
- πολυδιάστικτος, 2. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 596.
- πολυδιψία, ἢ. «ΧΕΙΡΟΓΡ. ΒΕΝΕΤΙΑΣ, fol. 158 r°.»
- πολυεισοδωτέρα ἐκκλησία· ἔχουσα πλείονα εισοδήματα.... ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 3, σ. 486.
- πολυελάχισως. ΓΕΩΡΓ. ΜΕΤΟΧΙΤ. ἐν Σά. ΜΕΣ. βιβλ. τ. . . . σ. 122.
- πολυέριον ἢ πολύμαλλον. ΣΧΟΛ. ΘΕΟΚΡ. Ι', 10, ed. Dübner.
- πολυεταιρίας γράψαιτό τις ἴσως πάλαι τὴν Κορινθίων πόλιν, νῦν δὲ τὰς Ἀθήνας. ΔΗΜ. ΜΟΣΧ. Νέαιρα, ε. Ellissen, σ. 40.
- πολυετηρίς, ἢ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 25, 16. ε. Λ.
- πολυεσπλαγγνία, ἢ. ΕΡΜΑΣ ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 2, σ. 936. Ἐτέρα γραφή πολυεσπλαγγνία.
- πολυζώω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. ΑΙΓΥΠΤΟΥ. CIG 4944 b.
- πολύζωμος καὶ πολύκρεος δάιτα. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 89, σ. 732.
- πολύζωνος, ὁ λίθος τις τῶν τιμίων. «polyzonos nigra multis zonis candicat.» PLIN. h. n. XXXVII, 189.
- πολυθάλαμος καὶ πολύκοκκος (*) ὁ τῆς ροϊᾶς καρπός. ΦΙΛΩΝ ΚΑΡΠΑΣ. σ. 133. ε. ΜΙ.
- πολυθεώρητος, 2. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 812. ε. ΜΙ.
- πολυθριδαξ. lactucosus. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 326, 17.
- πολυκάρπιμοι φύτλοι. ΙΩΑΝΝ. ΓΡΑΜΜΑΤ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 636.
- πολυκαρφος, 2· πολλά καρφία, ἤλους ἔχων. ΣΧΟΛ. ΑΙΣΧΥΛΟΥ Περ-
σῶν c. 72.
- πολυκατηγόρητος, 2. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδίων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥέσκου.
- πολύκεντρον, τό· τό ζώδιον οἱ ἰχθύες. ΥΠΟΘ. τῶν ΜΑΝΕΘ. ἀποτελεσμ. σ. 109. ε. Ludwich.
- πολυκλύδων ζάλη. ΙΓΝΑΤ. βίβη Νικήφ. Κστπλεως σ. 162, 12. ε. De Boog.

(*) Τὰ δύο ταῦτα ἐπίθετα προσεδόκα τις νὰ τὰ εὔρη παρὰ Θεοφράστῳ ἐν τοῖς περιφυτῶν, ὅστις ἄλλως ἔχει τὸ πολυύρηνος. Ἄλλ' οὔτω εὑρίσκομεν ἐν ἐκκλησιαστικοῖς συγγραφεῦσι πολλὰς χρησίμους τῇ ἐπιστήμῃ καὶ τῷ βίβη λέξεις, καὶ διὰ τοῦτο δὲν πρέπει νὰ καταφρονῶνται παρὰ τῶν φιλολόγων καὶ ἐν γένει τῶν ἐπιστημόνων.

πολύκοκκος, 2. ΦΙΛΩΝ ΚΑΡΡ. σ. 133. ξ. Μι.—Πρόλ. πολυθάλαμος. Τὸ δὲ παρὰ τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ, σ. 120 πολυκόκκινος εἶναι ἴσως τυπογραφικὸν σφάλμα.

πολύκοπρος πόλις. ΑΘΑΝ. ΑΛΕΞ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 28, σ. 661. Ἐναφέρεται ἐκεῖ καὶ διάφ. γρ. τῶν χειρογρ. πολύκωμος καὶ ἐκείνην ἐπρότιμησαν οἱ ἐκδ. τοῦ ΘΣ, ἀλλ' ὄχι ὀρθῶς, νομίζω.

πολυκτημονέω, ὦ, ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 229, 84. ξ. Taf.

πολύκυδος, 2. (= πολυκυδής.) Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 765. ξ. Β.

πολύλουτρον κάλλος. ΛΕΟΝΤ. ΜΑΓ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 566.

πολύμαλλος, 2. ΣΧΟΛ. Θεοκρ. I, 10. ξ. Düb.

πολυμεθόδως. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 157, 91.

πολυμέλεια, ἢ τὸ ἔχειν πολλὰ μέλη σώματος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 172, 21. ξ. Α.

πολυμεριμνία, ἢ (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ξ. Μι. σ. 3110.

πολυπερίκοπον carmen. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI, σ. 59, 14.

πολυπλεκεστέρα μοχθηρία. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 218, 25. ξ. Α.

πολυπόθητως. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1334. ξ. Μι.

πολυποίκιλος, 2. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. Γ, 371.

πολυπόριστος, 2. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 20. ξ. Μι.

πολυπραγμόνησις, ἢ. ΠΛΑΤ. ξ. Kirchl. τ. 2, σ. 276, 17.

πολύπτυκτος, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 165.— Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον ὁ τύπος πολύπτυχος.

πολύπτωχος, 2. « Εφ. ΣΥΡΟΥ ἅπαντα τ. 2, σ. 352 F. »

πολυρρέπής, 2. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 540. ξ. Μι.

πολυσαρκής, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 388, σ. 382. ξ. Α.

πολυσεβής, 2. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 79.

πολυσκέδαστος μερισμός. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Α, 451.

πολυσκεύαστος, 2. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 1293. ξ. Μι.

πολυσκευής παρασκευή. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1661, 15.

πολυστυγές φύλον. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1460. ξ. Μι.

πολυσυγχερότης, 2. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1259, 67.

πολυσύλληκτος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 322. ξ. Μι.

πολυσύνακτον (;) βελόνης ἔργον. « ΑΧΜ. ὄνειροκρ. »

πολυσφαγής σίδηρος. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 46.

πολυσφαιρία, ἡ. ΘΕΩΝ σ. 201, 24. ξ. Hiller.

πολυσφαλής ὄρος. ΙΓΝΑΤ. βίβη Νίκηρ. Κστπλ. σ. 204, 29. ξ. De Boog.

πολυσχημοσύνη, ἡ. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1463, 29.

πολυτάπητος, 2. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 32.

πολύτευκτον ἄθος. «ΕΦΡ. ΣΥΡΟΥ ἅπαντα τ. 3, σ. 191. — νυκτίροτον πολύτευκτον ἐδῶλον. ΛΕΩΝ ΣΟΦ. Cod. Par. 396, σ. 665.»

πολύτοπα τῇ θέσει καὶ τῷ κατὰ θεὸν βίβη πολύτροπα σεμνεῖα (δηλ. μοναστήρια). ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 234, 75.

πολύτρωτος, 2. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 173, 52.

πολυϋλία, ἡ. ΣΑΡ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 51.

* πολυροῦνται ταῖς κλίσεσι μυρία τῶν ῥημάτων. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1502, 58. — Ἐν τῷ ΘΣ δὲν ἐσημειώθη αὐτὴ ἢ κατὰ γραμματικούς χρήσις τῆς λέξεως ἥτις εἶναι οἷα ἢ τοῦ λίαν γνωστοῦ διαφορεῖται.

πολυφωνήματα, τά. ΑΘΑΝ. ΑΛΕΞ. ἅπαντα τ. 2, σ. 34-5, ἐνθα ὁμοῦ καὶ ἡ λέξ. πολυσχλῖαι. (κατὰ παράθεσιν Ἰω. Ζαμπελίου ἐν Βυζαντ. μελέτ. σ. 607.)

πολύχαρτος, 2. ΔΗΜ. ΜΟΞΧ. σ. 30.

πολύψυχος, 2. ΕΥΕΤ. εἰς Ἰλ. σ. 261, 33.

πολυωνυμικῶς. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1673, 45.

πολύωπα θρόνον. κατ' αἰτ. πτ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 392. ξ. ΜΙ.

πολυώρημα, τό. «τοιαῦτα τὰ ὑπὲρ ἡμῶν πολυωρήματα τοῦ ἀγαθοῦ θεοῦ.» ΘΕΟΦΙΛ. ΠΡΑΤΟΞΠ. ξ. Greenhil σ. 157, 11.

πονηροβουλία, ἡ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 836, τ. 98. ξ. ΜΙ.

πονηρολογέω, ὦ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 1108. ξ. ΜΙ.

πονηρομανής ὁ θεός. (= ὁ τοὺς πονηροὺς μαίνεσθαι ποιῶν;) Θ. ΛΑΞΚ. σ. 767. ξ. ΜΙ.

πονηροπραξία, ἡ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 757. 785. ξ. ΜΙ. — Γ. ΚΕΔΡΗΝ. τ. Α, σ. 159, 17. ξ. Β. — ΜΑΝ. ΦΙΑΝΣ, τ. Α, σ. 52. ξ. ΜΙ. — «ΠΑΝΤΑΛΕΩΝ ΔΙΑΚ. Cod. Par. 501, fol. 125 r°.»

* πονικῶς. ΕΠΙΓΡ. Ὀλίας, ξ. Ussing ἐν ἔτει 1881. — Ὁ ΘΣ ἔχει μόνον τὸ συγκριτ. πονικώτερον ἐκ τοῦ Ἰωσ. Φλαβ.

ποντοδαίνω. «Θ. ΛΑΞΚ. Cod. Par. Suppl. 472, fol. 92 v°.» Πρέλ. τὸ Ὀμηρικόν (Ὄδυσ. Ε, 277-8.) ποντοπορεύω. — Ἴδε καὶ ὑψίδαίνω ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

- ποντόβαμον ζῶον. Κ. ΜΑΝΑΣ. τ. κατ' Ἀρίστ. κ. Καλλιθ. 8, 1.
 ποππυστής, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 51.
 πορήνεμος, 2....
 πορθμική ὥνη. ΕΠΙΓΡ. Μύρων Λυκίας. CIG 4302 a. — Τὸ ἐπιθ. πορθ-
 μικός ἀντι πορθμευτικός θεωρήθη ἐν τῷ ΘΣ ὡς κακή γραφή ἐν Ἀρι-
 στοτέλ. Πολ. 4, 4 τῆς Ἀλδ. ἐκδ.
 πόρθμιος. ἐπιθ. Ποσειδῶνος. ΕΠΙΓΡ. Καρπάθου. Rev. arch. Novembre
 1863. Bul. de cor. hel. IV, σ. 262. 265.
 πορνοκτονία, ἡ. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικηρ. Κοπλ. σ. 212, 8. ε. De Boor.
 πορτιγράψαι (= προσγρ.) ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel.
 III, σ. 294.
 πορφυραγρέται, οί....
 πορφυράνθητος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 358. 362. ε. Mil. — Θ. Προαρ.
 ἐν Boisson. An. nov. σ. 386 καὶ Mai Bibl. Patr. τ. VI, σ. 404.
 πορφυραυγίζω. «Cod. Pat. 2256, fol. 84 v°.»
 πορφυροδάπτω. «βαφὴν πορφυροδεδάμμένην.» «Γ. ΜΕΛΙ-
 ΤΗΝ. σ. 83. 1218.» — Πρὸλ. τὸ ῥῆμα ποντοβαίνω.
 πορφυροδλασθησία διπλή. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 362. ε. Mil.
 πορφυρολευκοκόκκινος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 45. 81.»
 πορφυρόστολος, 2..... ἐν Catal. cod. gr. biblioth. Laurent. σ.....
 πός (= πρὸς.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e. — Ἰθαλίου Κύπρου.
 Cau. 118.
 ποσαήμερος κατάκλισις. ΝΑΥΚΡΑΤ. εἰς τὸν θάν. Θ. Στουδ. σ. 1836. ε.
 Μι. — Πρὸλ. τὸ Ὀμηρικὸν ποσσημαρ.
 Ποσειδωνιασταί, οί. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. IV, σ. 190.
 ποσίχρουστα μέλη. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 564.
 ποσκατυβλάψη (= προσκατάβλ.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.
 Ποσοιδᾶν, ἄνος, ὁ. (= Ποσειδῶν.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 335 a.
 — Γαινάρου 255 a, b. — Μαντινείας 352 p.
 πόσωσις, ἡ. Φατ. λόγ. π. σώμ. χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ ἀντιγραφ.
 ὑπὸ Π. Ν. Ῥόκκου.
 ποταγορεύοντες (= προσαγορ.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel.
 V, σ. 164. — ποταγορεύοντι (= προσαγορεύουσι.) ῥ. χρόν. ἐνεστ. ΤΙΜ.
 Λοκρ. 94 B. — Ἐτι ΕΠΙΓΡ. Πριηνέων, τῇ Ῥοδίῳν διαλέκτῳ. CIG 2905. —
 ποταγορεύομες (= προσαγορεύομεν) ΤΙΜ. Λοκρ. 97 D.

ποταμειβομαι. ΘΕΟΚΡ. εἶδ. Α, 100. ἔ. Αhr.—Οὐδὲ προσαμειβομαι εὐρηται ἐν τῷ ΘΣ.

ποταμοφυλακία, ἢ. praefectus potamophylaciai. ΕΠΙΓΡ. Λατιν. παρὰ τῷ Muratori 1056, 4.

ποταμοφυλακίδες νῆες. ΕΠΙΓΡ. ἐπὶ οὐτράκου Αἴγυπτ. Rev. arch. 1865, σ. 436.

ποτανάγαγον (= προσανήγ.) ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄνδρου. Ross Inscr. gr. ined. II, 96.

ποταναγραφόντω (= προσαναγραφόντων. πρσκτ.) ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. VI, σ. 256.

ποταπέδωκε (= προσαπέδ.) ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 85.

ποταπογραφέσθων (= προσγραφ. πρσκτ.) ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. VI, σ. 255.

ποταποτεισάτω (= προσαποτισ. πρσκτ.) ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 84.—Ὁρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 462.

ποταρμῶξαιτο (= ποθαρμῶξ. προσαρμῶσ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879. σ. 48.

ποτεδασσάμεθα (= προσεδασ.) ΕΠΙΓΡ. Ἡρακλειωτῶν τῆς Μεγ. Ἑλλάδ. CIG 5774-5.

ποτέμιξε (= προσέμιξε.) ΤΙΜ. Λοκρ. 96 Α.

ποτεοῦσα (= προσοῦσα.) ΜΤΧ. ΑΡΧΙΜ. ἔ. Heib. τ. 1, σ. 278. 280.

ποτεξευρημένος (= προσεξ.) ΜΤΧ. ΑΡΧΙΜ. ἔ. Heib. τ. 1, σ. 274.

ποτεξεορκιζόντω (= προσεξεορκιζόντων.) πρσκτ. ΕΠΙΓΡ. Ἄνδανίας. L. et F. 326 a.

πόττεο; (= προσοῦ; προστακτ. τοῦ προσέμαι;) ΕΠΙΓΡ. ἐπὶ πηλ. ἀγγείων. CIG 7844. 8031.

ποτέταξε, ποτιτασσόμενον (= προσέτ. προστας.) ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 82. 146. 193. 200-1. 205. 209. 217. 225. 251. 255. 259-60. 277. 279-80. 290 κτλ.—Λεδαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 97.

ποτεχεῖ (= προσεχῆ.) ἐπιβῆρηματικῶς· ἀπὸ τῷ ποτεχεῖ ἔτεος. ΕΠΙΓΡ. Ἡρακλειωτῶν τῆς Μεγ. Ἑλλάδ. CIG, 5774-5.

ποτηροκάλυμμα, τό. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βας. τάξ. σ. 631. ἔ. Β.

ποθθέντες (= προσθέντ.) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἑλ. CIG 5476.

ποτιγραφῆμεν (= προσγραφῆναι.) ΕΠΙΓΡ. Βυζαντίων. CIG 2060.—ποτιγραφέσθωσαν. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 163.

- ποτικείσθω (= προσκείσθω) πρσκτ. ΑΡΧΙΜ. Ξ. Heib. τ. 2, σ. 34. κτλ.
- ποτικεφάλαια, τά. (= προσκεφάλ.) ΕΠΙΓΡ. Ἐνδανίας. L. et F. 326 a.
- ποτικλήζω (= προσκλείζω.) ΛΑΜΠΡΟΚΛ. ἀποσπάσμ. 1, 2. Ξ. Bergk
ἐν Lyr. gr.
- ποτιλαμβάνω (= προσλ.) ΑΡΧΙΜ. Ξ. Heib. τ. 2, σ. 34. 36. κτλ.
- ποτιπαραμεινάτω (= προσπαραμ.) πρσκτ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et
F. 167, σ. 18.
- ποτιπορευθείς. (= προσπορ.) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel.
VI, σ. 227.
- ποτισκάπτω (= προσσκ.) ΕΠΙΓΡ. Ἡρακλεωτῶν Μεγ. Ἐλ. CIG 5774.
- ποτίστασις, ἡ. (= πρόστασις, προστάσια.) « ἐν ταῖς ἐκ ποτιστάσιος
δικαίς. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 375.
- ποτίταγμα, τό. (= πρόσταγμα.) ΕΠΙΓΡ. Ἰασίων ἐν Hicks gr. hist. inser.
ἀρ. 182, σ. 55.
- ποτιτάσσω. Ἴδε ποτέταξε.
- ποτιχρέόμενος (= προσχρῶμ.) ΜΤΧ. ΤΙΜ. ΛΟΚΡ. 98 E.
- ποτὸν (= ποτί τόν, πρὸς τόν. ΕΠΙΓΡ. Λακωνικῆς. CIG 1511, 3. —
Πρόλ. κατὰς.
- ποτονομάζοντας (= προσνομ.) πρσκτ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 436.
- ποτοῦς (= ποτί τοῦς, πρὸς τοῦς.) ΕΠΙΓΡ. Λοκρικῆ Ναυπάκτου. Ξ.
Ἰω. Οἰκ.
- ποτῶ (= ποτί τῶ, πρὸς τῶ.) ΕΠΙΓΡ. Κερκύρας. CIG 1840.
- πουλυγόητος (= πολυγ. πολύκλαυστος.) ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κνίδου.
Newton Halic. etc. N° 54.
- πουρεΐνια (= πυρήνια;) ὀκτώ. ΕΠΙΓΡ. Θηδῶν. Bul. de cor. hel. V,
σ. 264. — Ἄγνωστος ἢ σημ. τῆς λέξ.
- πραγματάς, α, ὀ. ἔν. ἱερατικοῦ ἀξιώματος. ΕΠΙΓΡ. Παντικαπαίου.
Comptes rendus de la Commis. impér. arch. de St. Pétersb. 1876. σ. 215.
- πρακτεύουσα χεῖρ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 829. Ξ. Μι. — Μόνον τὸ πρακτικ
εὐόμαι ἔχει ὁ ΘΣ ἐκ Διονυσ. τοῦ Ἀρεοπαγ.
- πρακτικεῦματα, τά. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1448. Ξ. Μι. ἐρμηνεύεται αὐτόθι
Λατιν. incommoda. σ. 1833 ἐν τοῖς ΝΑΥΚΡΑΤΙΟΥ ἐπαναλαμβάνεται ἡ λέξις.
- πρακτικωτάτως. Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγορ. Ἰλ. Τ, 16. — πρακτικωτέ
ρωσ. Μ. Φίλης τ. Α, σ. 369. Ξ. Μι.
- πραξίομεν (= πράομεν.) ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 70. 74.

πρασινός(ῶ)δοίνοι ἀστοί. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 578. ξ. Β. —
ΑΚΡ. ἔπος στίχ. 342. ξ. Μηλ.

πρασινῶ, ὦ. ΑΝΩΝ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 220.

πρασσόντασιν (=πράσσουσιν.) μτχ. Επιγρ. Ἡρακλεωτῶν μεγ. Ἐλ.
CIG 5774-5.

πραϋθύμιος, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 384, σ. 286. ξ. Λ.

πραϋντέον. ΡΟΥΦ. ΕΦ. σ. 98. ξ. Ruelle.

πραϋσμός, ὁ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 234.

πρεγγευταί, οἱ (=πρεσδέου.) Επιγρ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 76.
78. 81. 82.

πρειγεία, ἡ. (=πρεσβ.) Επιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλφ. Bul. de cor. hel.
III, σ. 293.

πρειγευσάντων (=πρεσβευσ.) τῶν δεῖνα. Επιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλφ.
Bul. de cor. hel. III, σ. 292.

*πρεσβεῖτον, τό. Κεῖται ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ legatum = κληροδότημα ἐν
ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρᾷ ΡΞ.

πρεσβευτοκερδουγχυτοσπονδοφρόρος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr.
An. gr. II, σ. 624.

πρεσβίττα (=πρεσβίστα.) ἐπίθ. ΤΙΜ. ΛΟΚΡ. σ. 104 Β.

πρεσβυτερεύω· «οὐδεὶς ὑπέρκειται οὐδὲ πρεσβυτερεύει.» Διδ.
ΑΔΕΞ. σ. 328. ξ. ΜΙ. — Αὕτη ἡ σημ. οὐχ εὔρηται ἐν τῷ ΘΣ.

πρήγιστος βουλῆς (=πρέσβιστος), ὡς ὁ ἐν Σπάρτῃ πρέσβυς γερόν-
των. Επιγρ. Ἱεραπιτυν. Κρήτης, τῶν μ. Χρ. Ῥωμ. χρόνων. CIG 2562.

πρηγεύων. μτχ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 287, 78.

πρηστηριώδης ἀστραπή. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 693. ξ. ΜΙ.

πρήγμα, τό. (=πρήγμα, πᾶγμα.) Επιγρ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. Ἐφ.
Ἄρχ. 3722. — Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 232-3, ἐνθα σημαίνει εἰς-
πραχθὲν χρήμα.

πριοποιέω, ὦ. «ὁ Ἀγαθός ἐστιν ὁ Πρίαπος ὁ πρὶν τι εἶναι πριο-
ποιήσας... — ἐπριοποίησε τὰ πάντα.» (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ξ. ΜΙ.
σ. 3202. — Ἡ λέξις ἴσως εἶναι hybrida vox, ἐνέχουσα τὸ Λατιν. prius, ἴσως
ὄμως καὶ ὄχι, ἀλλὰ μόνον τερατώδης συμπίεσις, ὄχι βέβαια σύνθεσις τοῦ
Πριάπου καὶ τοῦ ποιέω, ἀεὶ τὰ πάντα συγκυκλήσαντος ἐκείνου
θηρσκομανοῦς αἰῶνος, καθ' ὃν καὶ αὕτη μετὰ πολλῶν ἄλλων σκοτιστικῶν
τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας ἐγεννήθη.

πρισγέες καὶ πρισγεῖες, οἱ. (=πρέσβεις.) Επιγρ. Θηβῶν. Ἀθην. τ.
Γ, σ. 479-80.

προαιριόμενοις (= προαιρεομ. ουμένοις.) μτχ. ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν
- Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 353.

προαισιμνάω, ὦ. « ἔς δὲ κα εἶπη ἡ προαισιμνάση » (= ὡς
αἰσιμνάτας προβουλεύση;) ΕΠΙΓΡ. Χαλκηδόνος Ἰσως. (Ἴδε Dittenb. ἐν
Hermes τ. 16, σ. 165 κ. ἔξ.) — Ἄθην. τ. Ζ, σ. 208. — προαισιμνῶντος
τοῦ δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Χερσονασιτῶν. ἔ. Ἰούργεβιτε ἐν Ῥωσσιστὶ γεγραμ. καὶ
τετυπ. ἐν Ὀδησσῷ πραγματεία τοῦ 1880, σελ. 13. — Bul. de cor. hel. V,
σ. 74.

*προακουτίζομαι τι. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 348, 14. ἔ. Β. — Ὁ ΘΣ ἔχει
μόνον τὸν ἐνεργητ. τύπον προακουτίζω μετὰ ἐρμηνείας ante erudio (:)
ἐκ τ. Ναυκρατίου ἐπιστ. apud Cav. histor. liter. σ. 438.

προακριβολογέω, ὦ. « Cod. Par. 877, fol. 266 r°. »

προαναβιδάζω· προιδιάζω ἀνωτέρω. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2,
σ. 135.

προαναδιδάσκω. ΦΩΤ. ἐν Ἀμφιλοχ. σ. 208. ἔ. Σ. Κ. Οἶκ.

προαναζέω. ΟΡΕΙΒ. τ. V, σ. 101. ἔ. Dar.

προαναθλίβω. ΟΡΕΙΒ. τ. V, σ. 111. ἔ. Dar.

προαναισχυντέω, ὦ. ΥΠΕΡΕΙΑ. κ. Δημοσθ. ἔ. Blass, σ. 6.

προανακλίνομαι. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 751. ἔ. Β.

προανακουφίζω. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 95.

προαναπλεύσαντες. μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 467.

προναρτάω, ὦ. ΑΡΙΣΤΕΙΑ. ἐν Rhet. gr. ed. Spengel II, σ. 467, 1.

προνασειράζω. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 824. ἔ. Μι.

προνασοβέω, ὦ. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 167.

προαναχαλαστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 287.

προάνγρεις, ἡ. (= προαίρ.) ΕΠΙΓΡ. Κρανωνίων. Cau. 101, 15.

προανεγείρω. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 606. ἔ. Stallb.

προανωθέω, ὦ. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 283. 285.

προαπαμέλξας. μτχ. ΟΡΕΙΒ. τ. III, σ. 119. ἔ. Dar.

προαπανίσταμαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 318, 14. 437, 21. ἔ. Β.

προαπεχβάς. μτχ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 146, 83. ἔ. Taf.

προαποβιάω, ὦ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 51, 20. ἔ. Β.

προαποθεραπευθέντος τοῦ σώματος. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 53.

προαποθεωρέω, ὦ. « ΦΙΛΟΔΗΜ. ἔ. Gomperz. »

προαπομισθῶ, ὦ. ΝΙΚΟΛ. ΔΑΜ. ξ. Feder, σ. 159, 12.

προαποπλέω. προαπεπεπλεύκει. ΚΡΙΤΟΒ. ἐν Mül. fragm. hist. gr. V, 1, σ. 129.

προαποστρέφω. ΑΠΗΙΑΝ. Ἐμφ. Β, 63: εἰ μὴ τὰ (τοῦ στρατοῦ) σημεῖα προαπεστράφη.

προαποφοιδάζω. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἄκομ. τ. Β, σ. 423, 10. ξ. Λ.

προαποχαρίζομαι. ΛΕΟΝΤ. ΕΥΣΚΑΜ. ἀποκαταστ. γράμ. ἐν Ἄθην. τ. Δ, σ. 242.

προαυτομολέω, ὦ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 94, 18. ξ. Β.

προαφιέρω, ὦ. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 21.

προαφόπλισις, ἦ. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. ριβ'. Ἄλλ' ἴσως διορθωτέον προεφόπλισις: διότι ἡ ὅλη φράσις ἔχει: ὡπερ προπαρασκευή τις καὶ προαφόπλισις. Καὶ ἡ προεφόπλισις δὲ δὲν εὐρίσκεται ἐν τοῖς λεξικοῖς.

προβαλέστερον. ἐπιρρήματικῶς. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 348. ξ. Μπ. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ ἐπιθ. προβαθύς.

* προβαθυμώτερος συγγενής. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 15. 36. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 33, 27. ξ. Λ. — Θ. ΒΑΛΕ. ἐν Συντάγμ. καν. τ. 2, σ. 322. — Τοῦ συγκριτικοῦ βαθμοῦ χάριν ἀνέγραψα τὴν λέξ. ὡς καὶ ἄλλας τινὰς ὀλίγας ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ, δι' ἃν λόγον εἶπα ἐν ἀρθρῷ θνητότερος. Ἐν τῷ ΘΣ μόνος ὁ θετικὸς κείται.

προβαρύνω. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 46: γυμνάζουσι προβαρύνειν τὴν γαστέρα κελεύοντες.

προβατῆ, ἦ· ἢ τὴν σήμερον προβέα. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 348, 7. ξ. Β. — Ἐσχηματίσθη κατὰ τὸ ἀλωπεκῆ, κυνῆ, λεοντῆ καὶ ἄλλα.

προβατοχοιροδεκατία, ἦ· ὄνομα τέλους. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. Στεφάνου κράλη Σερβίας ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 235.

προβατύλλιον, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 44, 23. ξ. Λ. — Ὁ Ἄκομ. ἀναφέρει μετὰ καὶ ἄλλων ὀλίγων τὴν λέξ. ταύτην ὡς ἰδιάζουσαν τοῖς ἐπ' αὐτοῦ Ἀθηναίοις, ἀλλὰ τὴν σήμερον οὕτω δὲν ὠρίζεται, καθὼς μ' ἐβέβαίωσαν αὐτόχθονες Ἀθηναῖοι καὶ Ἀθηναῖαι.

* προβατών, ὦνος, ὀ. (= προβατέων.) ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 63. Ἐτέθη μὲν ἐν τῷ ΘΣ ὁ τύπος προβατών, ἀλλὰ μόνον ἐκ τοῦ Ἀρκαδίου. Ὅθεν κείσθω ἐνταῦθα καὶ τὸ ἐξ ἐπιγραφῆς μαρτύριον.

* προβύω. Κείται μὲν τὸ ῥῆμα ἐν τῷ ΘΣ, ἐκ τοῦ Πολυδεύκου καὶ ἄλλων, ἀλλὰ κατ' ἄλλην σημασίαν, ὅχι δὲ καθ' ἣν εὐρηται ἐν τῇ ἐξῆς

φράσει τοῦ Γρηγ. Νυσ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 44, σ. 1205: προδεδουσμένη ἀκοή ὑπὸ τῆς φωνῆς τῶν κηρύκων = πρότερον στουπωμένη.

προγενεστέρως. Θ. Βαλε. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 516.

προγόνιον στέμμα. Επιγρ. Ἀθηνῶν. Bul. de cog. hel. III, σ. 70.—Τὸ γράμμα γ ἐν τῇ λέξει εἶναι, λέγει ὁ ἐκδ., σαφές· ἄλλως ἤθελέ τις εἰκάσει, ὅτι ἀναγνωστέον προτόνιον, ἥτις λέξις καὶ ἄλλοθεν εἶναι γνωστή.

πρόγραφον, τό. (= πρόγραμμα.) Π. Δυστ. κ. εὐτ. c. 412. Ἐ. Λ.— Δὲν βλέπομεν διὰ τί ἤθελέ τις κακίσει ταύτην τὴν λέξιν, ἀφοῦ ἐν τοῖς καλοῖς τῆς Ἑλλάδος χρόνοις ὑπῆρχε τὸ σύγγραφον καὶ ἡ σύγγραφος. Ἀγνοοῦμεν δὲ καὶ πόσους τυχὸν αἰῶνας ἦτο ἐν χρήσει αὕτη πρὶν ἢ ἀναγραφῇ ἐν τῷ Π. Δυστ. κ. εὐτ. διηγήματι καὶ οὕτω περιέλθη κατὰ τύχην εἰς γνῶσίν μας.— Ταύτην τὴν σημείωσιν ἔγραψα μὲν ἐδῶ, πρόσφορον δὲ τὴν κρίνω καὶ διὰ πολλὰς ἄλλας λέξεις.

προγυμνώ, ὦ. Ιο. Τζετζ. Ἀλληγ. Ἰλ. II, 7.

προδανεισμοί, οἱ. Επιγρ. Μολάσων. CIG 2700 e. (= Add. 2717 b.)

*προδεσμέω, ὦ. Μ. Ατταλ. ἐν Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Α, σ. 20, ἐνθα ἡ μετοχή «προδεδεσμημένων» καλῶς κεῖται κατὰ τὴν ἔννοιαν καὶ ὡς ἀπαιτεῖ ἡ συνέχεια τοῦ λόγου. Ἄλλος δὲ λόγος, ἂν τὸ ἐν τῷ ΘΣ κείμενον παράδειγμα τοῦ ῥήμ. προδεσμέω ἐκ τοῦ Ἀριστοφάνους Σχολιαστοῦ θεωρητέον ὑποπτον καὶ διορθωτέον εἰς προσδεσμέω, ὡς ἠθέλησαν οἱ ἐκδῶται.

προδιαβολή, ἡ. Αφιν. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 348, 17. 351, 17.

προδιαζωγραφέω, ὦ. Γρηγ. Ακραγ. σ. 801. Ἐ. Μι.

προδιαθρυλέω, ὦ. Μ. Ακομ. τ. Α, σ. 168, 18. Ἐ. Λ.

προδιακαθαίρομαι. Σαρ. Εφ. Ἐ. Εgm. σ. 59.

προδιακατέχω. Σαρ. Εφ. Ἐ. Εgm. σ. 163.

προδιακενώ, ὦ. Ροϋφ. Εφ. Ἐ. Ruelle, σ. 330.

προδιακεντέω, ὦ. Ροϋφ. Εφ. Ἐ. Ruelle, σ. 330.

προδιακίνησις, ἡ. Σαρ. Εφ. Ἐ. Εgm. σ. 163.

προδιακόπτω. Φοτ. ἐπιστ. σά'. Ἐ. Ἰω. Βαλ. σ. 397.

προδιακρατέω, ὦ. «ὡς τὸ πρῶν ἐπροδιακράτει.» ΔΙΚΑΣΤΙΚΗ ΑΠΟΦΑΣΙΣ τοῦ ἔτ. 1175 μ. Χρ. ἐν Σ. Ζαμπελίου Ἰταλοελλην. σ. 117.

προδιακωδωνίζω. Ιεῖα. Θεσσαλ. σ. 20. Ἐ. Μι.

προδιαλάμπω. Ιεῖα. Θεσσαλ. σ. 104. Ἐ. Μι.

προδιασαλπίζω. Ιεῖα. Θεσσαλ. σ. 101. Ἐ. Μι.

προδικαίω, ὦ. Ωριγ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 2, σ. 297.

- προδίδεται και προδιερευνηται, οι. Οι μ. Θεοφ. V, 46. σ. 278. ξ. Β.
 προδιοργανώω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 75, 25. ξ. Λ.
 προδιοριστέον. ΠΡΟΚΛ. εις Πλάτ. Παρμ. σ. 827. ξ. Stallb.
 προδρομικῶς· κατά τὸν τρόπον τοῦ Ἰω. Προδρόμου. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β,
 σ. 115, 23. ξ. Λ.
 προεγκατοικίζω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 204.
 προεγκωμιάζω. ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ξ. Dind. σ. 31, 32.
 προεδριαζόντων τῶν δεῖνα και συνεδριαζόντων τῶν δεῖνα. ΑΝΔΡ. ΧΑΡ-
 ΤΟΦΥΛ. ἐν Hardt Catal. cod. gr. Monacens. τ. 5, σ. 307.
 προεκχρέμαμαι. Ν. ΧΑΝ. σ. 176, 4. ξ. Β.
 προεκλάμπω. ΕΠΙΓΡ. ἑμμετρ. Ῥώμης τῶν Βυζαντ. χρόνων. CIG 8808.
 προεκμελετάω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 80, 8. ξ. Λ.
 προεκμυζάω, ὦ. ΣΟΦ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 131.
 προεκποιέω, ὦ. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΜΘ.
 προελκόντως. ΕΥΣΤ. εις Ἴλ. Ω, 514: προελκόντως κεῖται ἤρκει
 γὰρ μόνον κτλ.
 προεμπλέκομαι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 130, 1. ξ. Β.
 προεμπορίζω· πρότερον παρέχω πόρους. ΕΠΙΓΡ. Τέω. L. et W. 86.
 προεναλείφομαι. ΚΛΗΜ. ΡΟΜ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 2, σ. 461.
 προεναποτεθέν. ΜΤΧ. ΕΥΣΤ. εις Ἴλ. Ψ, 170.
 προενιδρύομαι. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 377. ξ. ΜΙ.
 προενταφιάζομαι. «προεντεταφιάσται Πάτροκλος.» ΕΥΣΤ.
 εις Ἴλ. σ. 1322, 1.
 προεντέλλομαι. ΕΥΣΤ. εις Ἴλ. Ε, 817.
 προενωτίζομαι. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Γ, 340.
 προεξευμενίζομαι. ρ. μέσ. διαθ. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Δ, 184. — Ἐν τῷ
 ΘΣ ἐτέθη ἐκ τοῦ Σχολ. τοῦ Ἀράτου (636) τὸ προεϋμενίζω, ὅπερ ὁμῶς
 ἔχει ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Βεκκέρου προεϋμενίζομαι και ἔπρεπε κατὰ τοῦ-
 τον τὸν τύπον νὰ περάσῃ εἰς τὸ λεξικόν. Καὶ ἄλλα δὲ τινα ῥήματα κεῖνται
 ἐν τῷ ΘΣ ὅχι καθ' ὃν τύπον ἀπαντῶσιν ἐν τοῖς συγγραφεύσιν.
 προεξιχμάζω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Annu. etc. XIII, σ. 270.
 προεξογχοῦσθαι. ΣΟΦ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 205.
 προεξοιδουῦσθαι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 53, 15. ξ. Β.
 προεξωδιασμένα διάφορα. ΕΠΙΓΡ. Ἄνδανίας. L. et F. 326 a, στίχ. 54.

- προεπαλείφω. ΟΡΕΙΒ. ξ. Darg. τ. V, σ. 337.
 προεπ(ε)γγελάω, ὦ. ΕΥΕΤ. εις 'Οδ. σ. 1843, 58.
 προεπιγίγνομαι. Ια. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 113. 114.
 προεπιζευγνύω. ΕΥΕΤ. εις 'Ιλ. σ. 947, 60.
 προεπικόπτω. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. 'Αθην. τ. Δ, σ. 371.
 προεπιμίγνυμαι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 196, 21. ξ. Β.
 προεπισημαίνομαι. μέσ. διαθ. ΑΨΙΝ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 351, 5. — ΠΡΟΚΛ. εις Πλάτ. Παρμ. σ. 935. ξ. Stallb. — ΕΥΕΤ. εις 'Ιλ. σ. 567, 22.
 προεπιστομίζω. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΝ. σ. 1364. ξ. ΜΙ.
 προεποικοδομέω, ὦ. Ια. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 79.
 προερημόω, ὦ. «προερημωμένων ὄντων τῶν μερῶν». Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 14.
 *προεμενίζομαι. οὕτω κατὰ μέσσην διάθ. κείται τὸ ῥῆμα ἐν Σχολ. 'Αράτου εις στίχ. 636 ξ. Bek., οὐχὶ προεμενίζω, ὡς ἐτίθη ἐν τῷ ΘΣ.
 προευτρεπιστής, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 296. ξ. ΜΙ.
 προευφημέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 784. ξ. ΜΙ.
 προευχρηστέω, ὦ. «προευχρήστηκε διάφορον πολλάκις άτοκον, ἀπόντος τοῦ ταμιου.» ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. 'Αθην. τ. Η, σ. 295, σ. 16.
 προ(ε)φόπλισις. Ἴδε προαφόπλισις.
 προζεύγνυμι. ΙΕΡΘ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 339.
 πρόζευξις, ἡ· σχῆμα λόγου. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. SACERD. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 456, 25.
 προζύμη, ἡ. Ια. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 95, σ. 389. — 'Εν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ ὑποκορ. προζύμιον.
 προζωγρέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 776. ξ. ΜΙ. — ΜΙΧ. ΜΟΝ. ἐν βίβλ. Θ. Στουδ. σ. 241. ξ. ΜΙ.
 προήλικες, αἱ· (ἐναντίον τοῦ πρεσβύτιδες.) ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 196.
 προηρέσια, τά. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνῶν. CIA II, 481· ἐν δὲ 468 καὶ 471 ἀπαντᾷ ἡ κοινὴ γραφή· προηρόσια.
 πρόθειος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Λαοδικείας. CIG 3936. — Πρὸλ. τὸ παρὰ τῷ Σχολ. Σοφοκλ. Οἰδ. Τυρ. 1508: προπένθερος = πατήρ πενθεροῦ.
 προθεράπευσις; ἡ. (=προθεραπεία.) σχ. ῥῆτ. FORTUNAT. ἐν Rhet. Lat. min. ξ. Halm σ. 127, 2.
 προθεωρητικῶς. ΕΥΕΤ. εις 'Ιλ. σ. 1281, 21.

- προθυμοτέρως. « ΑΓ. ΕΠΦΑΝΙΟΥ ἅπαντα, τ. 2, σ. 69, καὶ Cod. Par. 377, fol. 11 r°. ΝΕΟΦΥΤΟΣ Cod. Par. 1189, fol. 227 r°. »
- προκαθαγνίζω. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 48. ξ. ΜΙ.
- προκαθιέρωσις ναῶν. ΜΑΤΘ. ΒΛΑΣΤ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 6, σ. 429.
- προκαινοτομέω, ὦ. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1513. ξ. ΜΙ.
- προκαίριος θάνατος. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩ σ. 232. ξ. ΜΙ.
- * προκαλέω, ὦ· πρότερον καλῶ, ὀνομάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 173, 11. ξ. Α. — Λείπει αὕτη ἢ σημ. ἐν τῷ ΘΣ.
- προκανόνιον, τό. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. ρι'.
- προκαταγγελτικός, 3. ΑΝΝΑ ΚΟΜΝ. τ. Β, σ. 147. ξ. Β. — 'Ο Ε. Α. Soph. ἔχει τὴν λέξ. ἐκ τοῦ Μεθοδίου.
- προκατάγγελτον ὄνομα. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 96, σ. 649.
- προκαταληκτικὸν τροχαϊκὸν μέτρον. ΗΦΑΙΣΤ. ἐν Script. metr. gr. ed. Westphal τ. 1, σ. 54, 10. 18. 209, 10.
- προκαταπλέω. ΣΧΟΛ. Εὐρ. Ἐκάδ. σ. 915. ξ. Witzschel (κατὰ διόρθωσιν τοῦ Cobet, ἀντὶ τοῦ ἐν τῷ χειρογρ. προσκαταπλ. ὅπερ ἕως οὐδ' αὐτὸ εὐρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς.)
- προκατασπάζομαι. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1377. ξ. ΜΙ.
- προκαταστατικῶς. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. σ. 565, 20.
- προκαταστίζω· « προκατεστιγμένα πλημμελήματα. » Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 708. ξ. ΜΙ.
- προκαταψάω, ὦ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 70.
- προκατισγνωμένοι. ΜΤΧ. ΟΡΕΙΒ. ξ. Dac. τ. 3. σ. 645.
- προκαττύω. ΙΓΝΑΤ. Βίω Νικηρ. σ. 202, 12. ξ. De Boor.
- πρόκαυσις, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Κατάνης, τοῦ ε' μ. Χρ. αἰῶνος. CIG 5694.
- προκαυστήρια βαλαγείων. Θ. ΒΑΣΕ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 486.
- προκείρομαι. « προκαρθεῖσα θυγατρίς. » Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 893. ξ. ΜΙ.
- προκεκυχηυῖαι. ΜΤΧ. ΣΩΡΑΝ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 255.
- προκελεύω· πρότερον κελεύω. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 905. ξ. ΜΙ.
- πρόκληρος. « ταῖς φυλαῖς καὶ προκλήροις. » — ΕΠΙΓΡ. Ἐφροδισιάδος. L. et W. 1603. — Ἄδηλος ἢ σημασία τῆς λέξεως.
- προκλήτωρ, ὀ. (= καλεστής.) ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. Γ, σ. 4.
- πρόκογχος, ἢ μέρος τι οἰκοδομῆς. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 566.

- προκοιλάνω. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΜ. σ. 281.
- προκολπίς, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Α, σ. 112. Ξ. ΜΙΛ.
- προκριματισμός, ὁ. ΑΝΑΡΟΝ. ΠΡΕΣΒΥΤ. ΘΕΣΠ. ἔν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 161, σ. 1068.
- προκροτέω, ὦ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 105. Ξ. ΜΙ.
- προκρύπτω. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχ. ΙΗ, 3, 4.
- προκύκλιοι θεοί. ΕΠΙΓΡ. Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1875, σ. 108.
- Προκύκλιος, ὁ μὴν τῶν Αἰτωλῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφικῷ μηνὶ Βοαθῶν καὶ τῷ ἔν Ἐρινῶ τῆς Δωριδος Ἀρχοσταςίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 179. 198. 316. 323. ἔτι Bul. de cor. hel. V, σ. 416.
- πρόκρυμμα, τό. «ἐξέρχεται ὁ βασιλεὺς, καὶ τοῦ παρακυπτικοῦ κρεμαμένου ἐν τῷ τοῦ προκρύμματος μέσῳ, ἐν ᾧ τόπῳ εἴθισται τοῖς βασιλεῦσιν ἐπὶ θρόνου καθέζεσθαι τελομένου δεξιμοῦ.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 600. Ξ. Β. Ὡς φαίνεται, ἡ λέξις σημαίνει ὅτι καὶ ἡ ἐξῆς.
- προκυπτικὸν κλουβίον τοῦ βασιλέως ἐν τῷ ἵπποδρομίῳ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 613. Ξ. Β.
- πρόλαμψις, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 109. Ξ. ΒΑΣΙΛ.
- πρόλατυπέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 78, 15. Ξ. Α.
- προλειτουργίαν γίνεσθαι ἐπισκῆπτω κατὰ σάββατον ὑπὲρ τῶν γονέων μου κτλ. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἔν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 33.
- προλογιστής, ὁ. ΙΓΝΑΤ. βίβλ. Νικηρ. σ. 205, 9. Ξ. De Boor.
- προμακροημερεύων. ΜΤΧ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1005, Ξ. ΜΙ.
- προμεμελισμένος. ΜΤΧ. ἔκ τοῦ προμελιζῶ, κατὰ μουσ. σημασ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 609. Ξ. ΜΙ. τ. 136.
- προμεσοζευξις, ἡ σχῆμα λόγου. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. SACERD. ἔν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 456, 29.
- προμεσονύκτιον, τό. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1745. Ξ. ΜΙ.
- προμεταστάς. ΜΤΧ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 136. Ξ. ΜΙ.
- προμέτρης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. CIG 3028. — προμέτραι. mensores. Ιο. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται τὸ προμετρητής ἐκ τοῦ Ἀρποκρατίωνος, Σουίδα καὶ ἄλλων.
- προμισθωτής, ὁ. promisthota. (= locator scenicorum). ΕΠΙΓΡ. Φιλίππων Μακεδονίας. CIL III, 6113.
- προμνήστευμα τοῦτό σοι καὶ σκιαγραφία τῶν ἐμῶν λόγων. ΝΙΚΗΦ. ΚΑΛ. ΞΑΝΘΟΠ. ἔν Catal. bibl. Flor. τ. I, σ. 455.

προμύσται, οι. Επιγρ. Ἐλευσίνος ἀνέκδοτος.

προνάϊον, τό. (= προνήϊον, πρόναος.) Επιγρ. Αἰγυθωνιτῶν. L. et F. 14.

προνεόω, ὦ. « εἰ προενεώθη ἡ γῆ. » Εὔστ. Θεσ. εἰς Ἴλ. N, 703.

πρόνεως, ὀ. (= πρόναος.) Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA I, 172-5.

προοιμιαστικός, 3. Σχολ. Δημοσθ. π. τοῦ στεφ. § 17.

προστεύομαι. ῥ. μέσ. διαθ. = προορῶ, προμαντεύω. Μ. Ατταλ. σ. 153, 13. Ε. Β.—Ὁ ἐκδ. ὑπεσημειώσατο. « μὴ τι προστεύομαι; » ἀλλ' ἐγὼ δὲν θεωρῶ ἀναγκαίαν οὐδεμίαν μεταβολήν, ἀφοῦ τὸ ἀπλοῦν ὀττεύομαι εἶναι ἀσφαλῶς παραδεδομένον καὶ εὔρε χῶραν ἐν τῷ ΘΣ.

προούσια, ἡ. « Διον. Αρεοπ. π. θ. ὄνομ. V, 8 » (:). — Μόνον τὸ ἐπιθ. προούσιος κεῖται ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Συνεσίου.

προπερικείμενα πυρά. Σαρ. Εφ. ξ. Erm. σ. 112.

προπερινεόω, ὦ. Σχολ. εἰς Ἴλ. P, 32.

προπεριπτύσσομαι. Γεωργ. Νικομητ. σ. 1397. ξ. Μι.

προπερισκέπτομαι. Σχολ. εἰς Ἴλ. P, 32.

προπερίσπασις τοῦ ἡμιν. Εὔστ. εἰς Ὀδ. σ. 1962, 35. — Οὐδὲ ὁ προπερίσπασμὸς εὐρηταί ἐν τῷ ΘΣ, ὃν ὅμως ἔχουσιν ἄλλα λεξικά.

πρόπλασις, ἡ. Ν. Χαν. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 92.

προποιμαίνω. Ιγνατ. βίβη Νικηφ. Κστπλεως. σ. 154, 1. ξ. De Boor.

προπόλωμα, τό. « προπολώματος δίκην φακιόλιον. » Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 500. 623-4. — « χρῆ δὲ εἰδέναι, ὅτι οὐ φοροῦσιν αἱ πατρικία εἰς τὸ στεφάνωμα τῆς Αὐγουστής προπόλωμα. » σ. 214. — « προσκυνεῖ μικρὸν ἢ ζωστὴ πατρικία (τοῖς βασιλεῦσι) καὶ πόδας οὐ φιλεῖ, ὡς μὴ δυναμένη πεσεῖν διὰ τὸν χῶρον καὶ τὸ προπόλωμα, » σ. 259. ξ. Β. ἐπιθὶ καὶ τὰς σημ. τοῦ Ῥεῖσκίου.

προπομπόυσα δύναμις (στρατιωτικὴ). Θ. Σιμοκ. Ἱστορ. V, 16. σ. 237, 15. ξ. Β.

προπόρευσις, ἡ. Ιωσ. ὕμνογρ. σ. 1000. ξ. Μι.

πρόπυρα, τά. « ἐτοιμασθῆναι λινάριον λόγῳ τῶν προπύρων καὶ καλαφατήσεως. » Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 658. — Ἡ Λατινικὴ αὐτόθι μετάφρασις ἔχει: pro accendendis ignibus græcis.

πρόρρηγμα τὸ ἐν τῇ μήτρᾳ, τὸ καὶ χόριον καὶ ἀγγεῖον καὶ δεύτερον καὶ ὕστερον κεκλημένον. Σαρ. Εφ. ξ. Erm. σ. 93. 102. 266. 273.

προσαμαίνω (= προσημαίνω.) Επιγρ. Παντικαπαίου. ξ. Ἰούργεβιτς, ἐν Ὀδησῶ, 1880 (ῥωσιστιί.)

- προσανακαθαίρω. ΠΛΩΤ. Ξ. Kirchh. τ. 2, σ. 130, 14.
 προσανάκλασις, ἢ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 284, 16. Ξ. Λ.
 προσανακλώμεναι καὶ προσανακεκλασμένοι χεῖρες. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ.
 Erm. σ. 285. 292. Ξτι σ. 157: προσανακλάτω τὰ κῶλα.
 προσαναπαραχθῆναι (;) ἀπρμφ. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. σ. 3371. Ξ. Μι.
 προσανασχετεῖ. Διάφορ. γραφή χειρογράφου ἀντὶ δυσανασχετεῖ
 ἐν ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. μεταφρ. Ὀβιδ. μεταμορφ. Γ, 647, Ξ. Boisson. ἐν Add. et
 corrig. σ. 702.
 προσαναφεύγω. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Erm. σ. 243.
 προσαναχωρέω, ὦ. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Erm. σ. 293.
 προσανερυνάω, ὦ. ΔΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 277. Ξ. Μι.
 προσανευρύνομαι. ΣΩΡ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 256.
 προσαντάω, ὦ. ΧΟΡΙΚ. ἐν Spicil Rom. τ. V, σ. 430.
 προσαντιλέγω. ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 1440. Ξ. Μι.
 προσαπαμείβω. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. τ. 98, σ. 1173. Ξ. Μι.
 προσαπαρτίσασα. μτχ. ΕΠΙΓΡ. ΚΑΡΙΑΣ. L. et W. 1583.
 προσαπέφησεν. ἀορ. χρόν. ΔΑΜΑΞΚΙΟΣ π. ἀρχ. Ξ. Κορρ. σ. 54.
 προσαποδέχομαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 271, 19. τ. Β, σ. 29, 14, 116,
 10. 154, 8. 340, 4. 402, 17. Ξ. Β.
 προσαποκληρώω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α. σ. 172, 22. Ξ. Λ.
 προσαπολούω. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Erm. σ. 155.
 προσαπορρίπτω. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 28, (ἐν Buch. rech.
 sur la princ. de Morée, τ. II): τὸ τοῦ παιδίου σῶμα προσαπέρριψε
 τάχος ἐν τῇ θαλάσῃ. — Ἰστέον δέ, ὅτι αἱ προθέσεις ἐν τούτῳ τῷ σχολα-
 στικῷ στιχουργήματι προστίθενται ὅλως ἀνευ σημασίας εἰς τὰ ῥήματα.
 προσαποχωρέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 287, 15. Ξ. Β.
 προσαργέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 35, 2. 511, 15. Ξ. Β.—Πρὲλ. πε-
 ρι αργέω, τὸ ἐκ τοῦ αὐτοῦ συγγραφέως ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ τεθέν.
 προσάρχομαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 491, 4. Ξ. Β.—Τὸ ῥήμα τοῦτο μόνον
 ἐκ τοῦ Πλάτωνος Θεαιτήτου ἐτέθη ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μετ' ἀμφιβολίας περὶ
 τοῦ ὀρθοῦ τῆς γραφῆς.
 προσασφαλίζομαι. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 6, N° 5.
 — Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 210. Ξ. Β.
 πρόσαιγος. ἐπίθ. Κ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 211.—Ἀν-
 τίκειται τὸ ἐπίθ. τοῦτο τῷ ὑπαιγος, δ ἐν τῷ αὐτῷ συγγραφεῖ εὐρηται
 σ. 244, καὶ ἤδη κατεχωρίσθη εἰς τὰ λεξικά.

προσγραπτέον. ΕΥΣΤ. εις 'Ιλ. σ. 1332, 31.

προσγυμναστής, ὁ. ΥΠΕΡΕΙΑ. ὕπ. Λυκόφρ. ξ. Blass, σ. 24, 14.

προσδεδοκημένως. opinato. DOSITH. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 412, 19.

πρόσδεια, ἡ. «συνέδριον τῆς προσδείας τῶν πορφυροβάφων.» ΕΠΙΓΡ. Ἱεραπόλεως. L. et W. 1687. — Ἐσχημάτιται ἡ λέξ. κατὰ τὸ ἐνδεια. Δηλοὶ δ' ἴσως ἡ ὅλη φράσις συνέδριον ἐταιρίας ἐπικουρούσης ταῖς χρεῖαις τῶν πορφυροβάφων.

προσδειλιάσας. ΜΤΧ. «ΑΛΩΣ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 170. 386. 725, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. II. — Ἴδε σημειώσιν μου ἐν λ. προσαποβρίπτω καὶ πρόσχολος.

προσδεχομένως. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 4. — Πρόδλ. praefat. τοῦ ἐκδότου σ. CII, ἐνθα ἀποδοκιμάζεται ἡ γραφή προσεχομένως.

προσδημέω, ὦ. «προσεδεδημήκει τις ἀγγελίαν ἐπικομιζόμενος.» ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 116, 23. ξ. Β.

προσδιανοίγων ἡρέμα. Θ. ΣΤΟΥΑ. σ. 741. ξ. ΜΙ.

προσδιασκέπτομαι. ΠΡΟΚΛ. εις Πλάτ. Τίμ. σ. 108. ξ. ΒΑΣΙΛ.

προσδιατείνω. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 234.

προσδιωρισμένως. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 90, σ. 297.

* προσεχζητέω, ὦ. ΕΥΣΤ. εις 'Οδ. σ. 1380, 52. — Ἐν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἡ λέξ. ἀμάρτυρος, ληφθεῖσα ἐκ τοῦ λεξικοῦ τοῦ Schneider. Οὕτω καὶ ἐν ἄλλοις λεξικοῖς.

προσεκκρεμασθήτω τις ὀπισθεν κούφος παῖς. ΑΠΟΛ. ΚΙΤ. ξ. DIETZ τ. 1, σ. 7.

προσεκπλατύνω. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 159.

προσεκπληρώω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Ἀγκύρας. CIG 4040, VIII.

προσελαναῖος Πελασγός. ΠΙΝΔΑΡΟΣ παρ' Ὁριγένει ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 16, σ. 3127. — Ἀμάρτυρος ἡ λέξις εὐρηταί ἐν τῷ ΘΣ ὑπὸ τὸν τύπον προσεληναῖος.

προσελαφρύνω. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 55.

προσελθετέον (οὔ). ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 1712. ξ. ΜΙ.

προσεμβρεκτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 202.

πρόσεμπήσσω. ΕΥΣΤ. εις 'Οδ. σ. 1533, 28: οἷς (ἐύλοισ) προσεμπήσσεται τὰ πηδάλια.

πρόσεμπονεῖν τὴν ἀρχαίαν γῆν. ΕΠΙΓΡ. Ὁρεστίδος τῆς Μακεδονίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 161.

- προσεμφύρω. Ια. ΤΖΕΤΖ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 621.
- προσεμφυσᾶσθαι. ΠΗΤΚ. ΟΡΕΙΒ. (ἐκλογ.) ἔ. Daremb. τ. 4, σ. 574.
- προσενθυμητέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 306, 72. ἔ. Taf.
- προσενστάζω. «θαῦμα τοῖς πολλοῖς προσενέσταξα.» Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 121, 5. ἔ. Β.
- προσεντυπόω, ὦ. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 208.
- προσεξακουόμενα μέρη τοῦ ἀριθμοῦ. ΜΟΥΣΙΚ. πραγμ. ἐν Notices et Extr. etc. XVI, σ. 435.
- προσεξαντλέω, ὦ. ΣΧΟΛ. Ἀριστ. ἔ. Dind. σ. 221. — ΙΣΙΔΩΡ. ΘΕΣ-ΣΑΛ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 139, σ. 144.
- προσεξαριθμεῖσθαι. ΛΕΟΝΤ. νεαρὰ ΡΔ.
- προσεξαρχέω, ὦ. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1517. ἔ. ΜΙ.
- προσεπάδω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 321, 23. ἔ. Λ.
- προσεπανάδοσις, ἦ. ΦΟΙΒΑΜ. π. σχημ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 55, 12.
- προσεπανορθόω, ὦ. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. τοῦ ,σχινς' ἔτ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 609.
- προσεπεγγίζω. Ν. ΧΩΝ. σ. 19, 9. ἔ. Β.
- προσεπεισφρέω. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 937. ἔ. ΜΙ.
- προσεπεκτείνω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 749. ἔ. ΜΙ. — Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 62.
- προσεπεννοέω, ὦ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. σ. 1826, 18.
- προσεπευφημέω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 300, 14. ἔ. Β.
- προσεπιγάννυσθαι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 315, 1. ἔ. Β.
- προσέπικερδαίνω. Κ. ΑΚΡΟΠ. σ. 832. ἔ. ΜΙ.
- προσεπικληρόω, ὦ. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 413, 16. ἔ. Λ.
- προσεπικροτέω, ὦ. «ΑΝΩΝ. εἰς Ἰω. Κομν. Cod. Escur. II, Υ, 10, fol. 417, r^o.»
- προσεπίκτισμα, τό. Ν. ΧΩΝ. σ. 372, 21. ἔ. Β.
- προσεπιλάμπω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 291, 1. ἔ. Λ.
- προσεπιλεκτέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 306, 90. ἔ. Taf. — Εἰς Ἰλ. σ. 568, 20.
- προσεπινέμω. Ν. ΧΩΝ. σ. 225, 22. ἔ. Β.
- προσεπιξίω. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 424, 6. ἔ. Λ.

- προσεπιπλουτέω, ὦ. ΕΥΓΤ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thes. σ. 417.
 προσεπιβ(ῆ)ρητο(ρεύω). ΦΙΛΟΔ. π. κακ. XI, 29. ἔ. Sauppe.
 προσεπισαφηνίζω. Ια. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 23.
 προσεπισείω. Μ.-ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 50, 21. ἔ. Λ.
 προσεπιφιλονεικίω, ὦ. ΦΩΤ. Ἀμφιλοχ. σ. 145. ἔ. Σ. Κ. Οἰκ.
 προσεπιχραίνω. Γ. ΤΟΡΝ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 421, 9. ἔ. Λ.
 προσεπιχρώννυμι. Ια. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 147. — Μ.
 ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 85, 21. ἔ. Λ.
 προσεπορέγομαι τινί τι. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. τοῦ ἔτ. ςχγς' ἐν Συντ. καν. τ.
 2, σ. 611.
 προσεπρίατο ῥῆμ. χρόν. ἀορ. ΕΠΙΓΡ. Μυλάσων Καρίας. CIG 2693 e.
 προσέρδειν Νύμφησιν κάπολλωνι θῆλυ καὶ ἄρσεν. ΕΠΙΓΡ. Θάσου. IG
 ant. 379.
 προσερυμητεύω. ΣΥΝΕΣ. σ. 1161. ἔ. ΜΙ.
 προσεσταλμένος. ΓΑΛΗΝ. εἰς Ἴπποκρ. τὸ κατ' ἰητρείου Α, 1ς'.
 προσεταιριστέον καὶ ἄλλους ἀμύντορας. ΕΥΓΤ. εἰς Ὀμ. Ὀδύσ. σ.
 1803, 24.
 προσεφίπταμαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 85, 7. ἔ. Λ.
 προσημάντορες, οἱ. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ
 ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.
 προσθεμελιόω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Δέσβου. Ephem. epigr. II, σ. 5, ἀρ. XVI.
 προσθύματα, τά. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΒΕΩΣ σ. 740. ἔ. ΜΙ.
 προσθωρακίζεσθαι. ΠΘΤΚ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1169. ἔ. ΜΙ.
 προσιλαρόνω. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 984. ἔ. ΜΙ.
 προσιστορητέον. ΕΥΓΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 187, 55. ἔ. Taf.
 προσκαθεδράζομαι . . . ἐν Συντ. καν. τ. . . . σ. . . .
 προσκαθιερῶω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Τέω. L. et W. 107. ἔτι Wood, Discov. at
 Ephesus. Append. 6, N° 6.
 προσκαθοσιῶω, ὦ. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ.
 προσκάνιον, τό. (= προσκῆν.) ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 8. — Πρὸλ.
 χειροτέχνιον.
 προσκαρπισμός, ὁ. υλοθεσία, adrogatio. SERG. de idiom. ἐν Keil, Gram.
 Lat. IV, σ. 576, 18.
 προσκαρτερία, ἡ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1220. ἔ. Λ. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον
 τὸ προσκαρτέρησις κείται, κ' ἐκεῖνο ἀμάρτυρον.

- προσκαταγωνίζομαι. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 131.
 προσκαταλιπαρέω, ὦ. ANNA KOMN. τ. Β, σ. 242. ἔ. Β.
 προσκαταμένω. ΥΠΕΡΕΙΑ. ὑπ. Δυκόφρ. ἔ. Blass, σ. 29, 3.
 προσκατηγορία, ἦ. ΑWIN. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 359, 19.
 προσκευάζω. «μετὰ τὴν ἀστοχίαν τῶν προεσκευασμένων ὀργάνων.» ANNA KOMN. τ. Β, σ. 190. ἔ. Β.
 προσκτείνεσθαι. ΕΦΡΑΙΜ. σ. 2016.
 προσκυνητικά, τά. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 106, 32. ἔ. Α.
 προσκυρωτικὸν πιττάκιον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 211.
 προσλάλησις, ἦ. ΒΑΣΙΛ. ΠΕΔΙΑΔ. ἐν Κερκυραϊκ. Ἐνεκδ. ἔ. Α. σ. 49, 26.
 πρόσλαμψις ἡλίου. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 112. ἔ. Mil.
 προσλειτουργεῖν. Ιω. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Γ, 8.
 * προσλυμαίνομαι. ΑΡΙΣΤΕΙΑ. σ. 800, 10. ἔ. Dind. — Κεῖται μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίου.
 προσμεγαλύνω. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὀρθοδ. σ. 264. ἔ. ΜΙ.
 προσμέλωδος. ἐπιθ. ΒΟΕΤΗ. I. music. 20.
 προσμίμημα, τό. (ΩΡΙΓΕΝ.) φιλοσοφούμ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3102.
 προσμορφώ, ὦ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1798, 54.
 προσοδάρχων, δ. ΕΠΙΓΡ. Κυζίκου. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 42, 46.
 προσοικοδομία (;) ἦ. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. Ἀθην. τ. Η, σ. 231.
 προσόχθισις, ἦ. Ιω. ΓΕΝΕΣ. σ. 71, 4. ἔ. Β.
 πρόσπαράδιδωμι. «τάδε προσπαρέδωσαν οἱ ταμίαι.» ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Rang. Ant. hel. 849, σ. 36. 863 Β, σ. 2. C c. 8. 13. — «προσπαρέδομεν.» Ἀθηνᾶ τῆς 1 Σεπτ. 1860. — προσπαρέδωκεν. Bul. de cor. hel. II, σ. 426. — προσπαρέδωκα. Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 921. ἔ. ΜΙ.
 προσπαραπεφύκασι οἱ δίδυμοι ἀνά εἰς. ΣΩΡ. Εφ. ἔ. Erm. σ. 13.
 προσπαραεισκρίνω. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 769. ἔ. ΜΙ.
 πρόσπατρις. ἐπιθ. (ἐναντίον τοῦ ἀποπτόλιδος καὶ τοῦ ἐκδημοῦντος). Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. Γ', σ. 7.
 προσπελαγίζω. «πόσον δοκεῖ μοι τότε προσπελαγίζειν κλυδώνιον;» Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. ΙΗ, σ. 21.
 προσπενθέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 356, 16. ἔ. Α.
 πρόσπλασις σωμάτων. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 157. ἔ. Βασίλ.

προσποιητικῶς. ΔΙΟΔ. ΣΙΚΕΛ. ἀποσπάσμ. ἐν Mül. Fragn. hist. gr. τ. II, σ. XXIV.

πρόσπολον δαιμόνων γυναικάριον. Ν. ΧΩΝ. σ. 759, 9. ξ. Β.

προσποτνιαόμαι, ὦμαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 174, 16. ξ. Λ.

προσπρίασθαι. Ἴδε προσεπρίατο.

προσρυσκομαι ἐχθρῷ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 5, 47. ξ. Taf.

προστενοχωρεῖσθαι. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 120, 20. ξ. Β.

προστέφω. « αἱ μὲν προστεμμέναι βασιλίδες τὰ στέμματα περι-
κείμεναι. » Ιο. ΚΑΝΤΑΚ. τ. Α, σ. 197, 17. ξ. Β.

προστίλω. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 408. ξ. ΜΙ.

προστίμιον, τό. (= πρόστιμον.) ΝΟΜΙΚΑ ΤΕΜΑΧ. ἐν Bul. de cog. hel. IV, σ. 453-4.

προστιχίζω· τάττω πρόσθεν εἰς στίχον, σειράν. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 767. ξ. Β. Αὐτόθι σ. 768 καὶ τὸ ἀπλοῦν στιχίζω εἰς τὴν αὐ-
τὴν σημασίαν.

προστρώννυμι. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 371.

προσσυνάγασθαι. ΚΑΝ. Ξ' (ΞΘ') τῆς ἐν Καρθαγ. συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 465.

προσυναντάω, ὦ. ΛΕΟΝΤ. νεαρὰ Κ.

προσυνεισέρχομαι. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 706. ξ. Β.

προσυνεξυφαίνω. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 105. ξ. ΜΙ. — Τὸ ὄλον χωρίον
ἔχει οὕτω· « καὶ οὐ τοῦ δημιουργοῦ Λόγου μόνου μήτηρ, διότι τοῦτον
ἔτεκεν, ἀλλὰ καὶ τῆς δημιουργικῆς ἀγαθότητος, ὡσανεὶ μήτηρ ἐκείνου, ὡς
ὑπέθεσις καὶ αἰτία τοῦ τὴν ἀγαθουργὸν φανῆναι δύναμιν· καί, εἰ τολμηρόν,
συμπλάστῃς ἂν εἶη θεῶ καὶ πρὸ τῆς εἰς γῆν ἢ μακαρία (Παρθένος) προό-
δου καὶ συμπαραγωγείας τῶν εἰς τοῦτο κάλλους ὀρωμένων τε καὶ ἀοράτων
κτισμάτων, ὡς ἄρα καὶ φανεῖσα συμποικιλτῆς καὶ συγκαλλοποιδὸς τοῦ
προσυνεξυφανθέντος παγκοσμίου γεγένηται! πέπλου, καὶ οὐ τὰ
παρόντα μόνον ἔσχε τὴν γένεσιν δι' αὐτὴν, ἀλλὰ καὶ ὅσα τῶν μενόντων
εἰσέπειτα λαμπρά, κάκεῖνα ταύτης κατόρθωμα. » Μὴ χειρότερα!

προσυπανέχω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 339, 12. ξ. Λ.

προσυπογραπτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 76.

προσυποκλίνω. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 96.

προσύστασις, ἡ. ΑWIN. ἐν Rhet. gr. ed. Speng. τ. 1, σ. 350-1.

προσυφαντέον. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 309.

προσυφάπτομαι. ΘΕΩΝ σ. 180, 22. ξ. Hiller.

προσφθάνω. ΑΛΩΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ὑπὸ Λατ. σ. 97 ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. II.

προσφιλέως. ΕΠΙΓΡ. Ἐπιμετρ. Λαρύμνης. Kaib. epigr. gr. 493.

προσφιλιος, ὅ. ΣΤΟΥΔ. σ. 912. ἔ. ΜΙ.

προσφιλιούσθαι. ΣΧΟΛ. ΛΥΚΟΦΡ. σ. 132. ἔ. Kink.

προσφιλοφρονεῖσθαι τινα. ΝΙΚΟΛ. ΔΑΜ. ἔ. Feder, σ. 89, 13.

προσφυράω, ὦ. ἄλευρα. ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 360.

προσφωνημάτιον, τό. ΓΕΜ. ΠΛΗΘΩΝ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 160, σ. 803, ἐν σημ.

προσχαριώδης (;) 2. ΩΡΙΓ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3083. (*)

πρόσχολος, ὁ. = subdoctor. ΑΥΣΟΝ. Profes. 23 (22). — AUGUSTIN. de serm. apost. 178, 3. — Ἡ λέξις ἀνάλογος τῆς παρ' ἡμῖν συνήθους πρῶτό-σχολος.

προτανεῖον, τό. (= πρυταν.) ΕΠΙΓΡ. ΝΑΣΙΩΤΩΝ. Cau. 121.

προτειχισμάτια, τά. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 278, 2, ἔ. Β.

προτεράσια (= προτεραία, προτέρα). « ὥστε τὴν προτερασίαν ὡνάν ἀρμέναν εἶμεν καὶ ἄκυρον. » ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 81.

προτετραχυσμένη [καὶ οἶον] ἔξεσμένη ὑστέρα. ΣΑΡ. ΕΦ. ἔ. Erm. σ. 48.

προτομοφόροι, οἱ. imaginiferi. ΙΟΥΛ. ΠΟΛΥΔ. ἐρμην. κ. καθημερ. ἔ. Boucherie, σ. 82.

προτοξεύω

προτύμβιος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 236. 258. ἔ. ΜΙ.

προϋδρίσθη Ὀμφάλη. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1081, 29.

προϋμνία, τά. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 59.

προϋπαναχωρέω, ὦ. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 1121. ἔ. ΜΙ.

προϋπαρκτῖται, οἱ. οἱ προϋπαρξίν ψυχῶν προσβέουτες κατὰ τὸν Ὠριγένη. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1601. ἔ. ΜΙ.

προϋπαναυγάζω. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 221. ἔ. ΜΙ.

(*) Ἐδῶ ἐν τέλει τῶν ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως συνθέτων λέξεων σημειοῦμαι, ὅτι τινὰς ἀκόμη τοιαύτας εὐρῶν ἐν τῷ ὑπὸ Wagner ἐκδοθέντι βίβλ. Ἀλεξάνδρου ἐν ἡθέλησα νὰ τὰς παραλάβω ἐν τῇ Συναγωγῇ μου, διότι παρετήρησα, ὅτι ἀλογωτάτη καὶ ἀηδεσάτη κατάχρησις γίνεται ἐν ἐκείνῳ τῷ ἀθλίῳ στιχοιργήματι τῶν συνθέτων ἐν γένει καὶ ἰδίως τῶν ἐκ τῆς πρὸς προθέσεως. Λέξεις οἷα ἡ πρῶσ ἐπίσημος, κτλ. ἔχουσι ἀνευ χρείας τοῦ νοήματος τὴν πρὸς, μόνον ἴσως ἐν τοιοῦτῳ στιχοιργήματι ἠδύναστο νὰ ἀναφανῶσιν, ὅπως σχολαστικῶς. Ἡ ὑπερβολὴ κορυφοῦται ἐν τῇ καταχρήσει τοῦ προσεῖναι ἀντὶ τοῦ ἀπλοῦ εἶναι ἐν σ. 5399 καὶ ἀλλαχοῦ.

- προῦπειδόμενος. *μτχ. τοῦ προῦφοράομαι*, (ὅπερ οὐχ εὐρηται ἐν τῷ ΘΣ.) ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 98, σ. 849. 892. 893. 1085. 1096.
- προῦπεμφαίνω. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α. σ. 394, 10. ἔ. Β.
- προῦπέρχομαι. ΜΙΧ. ΜΟΝ. βιβ. Θ. Στουδ. σ. 160. ἔ. Μι.
- προῦποδοχή, ἡ. Θ. ΒΑΛΕ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 541.
- προῦπολαλέω, ὦ. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 885, 20.
- προῦποζόπτω. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΓ. σ. 208.
- προῦποτοπάζω (= προῦποτοπέω.) Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 226, 14. ἔ. Β.
- προῦστερήσαντα, τά καθυστεροῦντα ὀψώνια στρατιωτῶν. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 95, 23. ἔ. Β.
- προφασιστής, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1365. ἔ. Μι.
- προφασιστικῶς. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. (Συμ. μάγ.) σ. 722. ἔ. Β
- προφερῶς. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. Ψ, 759.
- προφητοπάτωρ, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 756. ἔ. Μι.
- προφητοφθεγξίας πνεῦμα. Μ. ΦΙΛΗΕ τ. Α, σ. 52. ἔ. Μι.
- προφιλιοῦσθαι. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Α, σ. 622, 21. ἔ. Β.
- προφιλοτεχνέομαι, εὐμαί. ῥῆμ. μέσ. διαθ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 76, 29. ἔ. Α.
- προφιλοτιμηθέν τινι δίκαιον· πρότερον φιλοτίμως δοθέν. ΧΡΥΣΟΒΟΥΛ. τοῦ ρχῆς' ἔτους ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 603.
- προφύγιον, τό. «ἐμοὶ δὲ γυμνάσιον καὶ τῆς ἀμαθίας προφύγιον.» ΜΕΛΕΤ. π. τῆς ἀνθρώπου κατασκ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 2, 10.
- προφώτια, τά ἡ παραμονὴ τῶν Φώτων. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 701. ἔ. Μι.
- προχαιρετίζω. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 74.—ΣΠΑΝ. σ. 218.
- ΦΩΡ. κ. Πλ. Φλ. σ. 1160. ἔ. Μαυρ.
- προχαιρετισμός, ὁ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 74.
- προχειροτόνητος ἐν ἀποστόλοις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 704. ἔ. Μι.
- προχεύσεις, αἱ. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Taf. de Thess. σ. 402.
- προχλιαίνω. «προκεχλιασμένος ἐλαίφ ἐμβρουσκός.» ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΓ. σ. 288.
- προχορηγέω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 88.
- πρόχρεον, τό. «καὶ ἡμοῦ διὰ τοῦ ἀμφοτέρου προχρέου.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 656. ἔ. Β.—Ὁ Ῥεῖσκιος ἀγνοεῖ τὴν σημασίαν τῆς λέξ. Ἴδε ὁμοίως τὴν περὶ αὐτῆς σημειώσιν του.

προχρηματίζω και -ίζομαι· πρότερον χρηματίζω, διεξάγω υπό-
θεσιν ἐν ἐκκλησίᾳ δήμου. Επιγρ. Ἀθηνῶν CIG I, 40.—Ἡ λέξ. ὑπάρχει ἐν
τῷ ΘΣ ἐκ τῶν Βυζαντινῶν, ἀλλὰ μόνον κατὰ σημασίαν τοῦ πρότερον
προφητεῦω.

προχρήσεις, αἰ. «πολλάκις τῇ πόλει εἰς τὰς χρείας τῶν καιρῶν κεχα-
ρισμένον και προχρήσεις χρήσαντα.» Επιγρ. Ἰωνίας. Μουσ. κ. βιβλ.
εὐαγ. Σχ. Σμύρνη 1878, σ. 95.—Πρβλ. και τὸ ἐν CIG 2927: προχρή-
σαντα τὴν τιμὴν τοῦ σείτου, και τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ βῆμα προευ-
χρηστέω.

πρόωνα, τά. «τὰ πρόωνα ἢ ἄλλα δικαιώματα τοῦ ἀγροῦ.» ΒΑΣΙΛΙΚ.
ξ. Heimb. Supplem. τ. 2, σ. V.—Ἐξηγεῖται αὐτόθι Λατινιστὶ διὰ τῶν aucto-
rum tituli. (;)

πρυτανάρχης, ὁ. Επιγρ. Κυζίκου. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 42.

πρυτανεῦσι (= πρυτάνεσι. δοτ. πληθ. κατὰ τὸ βασιλεῦσι, ὡς ἐκ
τινος πρυτανεύς;) Επιγρ. Ῥόδου. CIG 2530.

πρωθαλιεὺς ὁ δεσπότης Χριστός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 777. ξ. Μι.

πρωταρχία, ἡ. «ἡ θεία σου (1) πρωταρχία.» (περὶ τοῦ Πάπα).
Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1020. ξ. Μι.

πρωταρχ(χοῦντος) τοῦ δεῖνα. Επιγρ. Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκη. Bul.
de cor. hel. II, σ. 403.—πρωταρχοῦντες. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1628. ξ. Μι.

πρωταύλης, ὁ. protaules. Επιγρ. Λατιν. Ῥώμης. Orelli inscr. lat. 2783.
—Πρὸλ. τὰ ἐν τοῖς λεξικοῖς μοναύλης, τυμβαύλης, χοραύλης.

πρω(α)τενσιτε(ύ)οντος τοῦ δεῖνα. Επιγρ. Θαλαμῶν. L. et F. 281 b.
Δηλοῖ κατὰ τὸν ἐκδ. ἢ λέξ. τὸν πρῶτον ἐγγραφέντα ἐν τοῖς σιτηθεῖσιν.

Πρωτηῖς νῆσος· ἡ ἔνθα ὁ Πρωτεύς ὄκει. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 30.

πρωτόθαλε μαρτύρων. ΤΡΟΠΑΡΙΟΝ ἐν τῇ τοῦ ἀγ. Στεφάνου τοῦ πρω-
τομάρτυρος ἀκολουθίᾳ τῆς Ἀνατολ. ἐκκλησίας.—Τὸ πρῶταθλος μόν-
ον κεῖται ἐν τῷ ΘΣ.

πρωτοβαῖται οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 338. ξ. Β.

πρωτογνώστως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 741. ξ. Μι.

πρωτογράφος ἔσκεν ἐμεῖο Τζέτζης. ΣΤΙΚΟΙ χειρογράφου ἐν Nauck
Lexic. Vindob. prosem. σ. XXXII.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον τὸ πρωτό-
γράφος, κατὰ παθητ. σημασίαν, ἐκ τοῦ αὐτοῦ χωρίου.

πρωτόεδρος, ὁ. ΑΚΑΝ. ἐπίγραμμα εἰς Εὐστράτιον Νικαίας ἐν Ἀθην.
τ. Δ, σ. 226.

πρωτόθαυμα, τό· χρυσοῦν τι ὄργανον ἐν τοῖς ἀνακτόροις Κοπλεως.
Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 506. ξ. Β.

πρωτόθυρον, τό. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 360. ἔ. Β. — Ὁ Duncange εὐρών τὴν λέξιν ἐν τοῖς Κωδινού Πατρίοις Κοσπλ. ὡς ἐξέδ. ὁ Meurs. ἠπίστησεν εἰς τὴν γραφὴν αὐτῆς. Ἄλλ' ἰδοὺ αὕτη καὶ ἐν τῷ Πορφ. πρωτοκαλλιγράφος, ὁ. Θ. Στοῦδ. σ. 1740. ἔ. Μι.

πρωτοκλησία, ἡ· τὸ πρῶτόν τινα καλεῖσθαι εἰς τὴν βασιλ. τράπεζαν. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 790. ἔ. Β. — Ἄλλη τις λέξις φαίνεται, εἶναι τὰ πρωτοκλίσια, τὰ ἐν Μακκαβ. 2, 4, 21, ἧς λέξεως, οὐσης κατακεχωρισμένης ἐν τῷ ΘΣ, ἀμφιδάλλεται καὶ ἡ γραφὴ καὶ ἡ σημασία. Αἱ δὲ «πρωτοκλίσια ἐν τοῖς δειπνοῖς» αἱ ἐν τῷ Εὐαγγελ. Μάρκ. 12, 39, γινώσται καὶ ἐξ ἄλλων ἐκκλησιαστ. συγγραφέων.

πρωτολεκτεῖν. ΕΥΕΤ. εἰς Ἰλ. σ. 1169, 31: Ὀμηρος χαλκοτύπους εἰπῶν ὠτειλάς πρωτολεκτεῖ κατὰ κυρίαν φράσιν· ὁ δὲ εἰπῶν τύωμα χαλκόπλευρον τὸ χαλοῦν κιδῶτιον οὐκ ἐκ τοῦ κυρίως τύπτειν αὐτὸ παρήγαγεν, ἐξ οὗ καὶ τόρμα τροχῶ τυπωτῆ παρὰ Λυκόφρονι, ἀλλὰ τὸ κατακροτεῖν χαλκευτικῶς εἰς τὸ τύπτειν μετέλαβεν.

πρωτομέδεια, ἡ· βοτάνη τις (ἢ καὶ hestiatervis ἄλλως), οὕτω κληθεῖσα, quia primatum apud reges obtineat. PLIN. h. n. XXIV, 165.

πρωτομηνῆτις ἑορτή. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΤΙΑΕΩΣ σ. 724. ἔ. Μι.

πρωτομοιχειανός, ὁ. Θ. Στοῦδ. σ. 1089. ἔ. Μι. — Ἀφοῦ ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε λεξικοῖς ἐτέθησαν τόσαι καὶ τόσαι ὄχι σεμναὶ λέξεις τοῦ ἁγαν ζηλωτοῦ καὶ εὐφραντάστου τούτου ἐκκλησιαστικοῦ συγγραφέως, εἰμῖναν καὶ διὰ τὴν ἡμετέραν Συναγωγὴν ὡς καμπανολόγημα τέσσαρες πέντε τοιαῦται, αὕτη δὴ καὶ οἱ μοιχαλλοῖστωι καὶ ἡ ζευξιμοιχεῖα καὶ ὁ διγαμοζεύκτης καὶ τὸ διγαμικὸν στεφάνωμα.

πρωτομόναχοι, οἱ. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 254, 76. ed. Taf.

πρωτοπαντιμοῦπέρτατος, 3. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 69. ἔ. Λ.

Πρῶτος, ὁ· μὴν Φωκῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Ἡραῖω. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 62. 122. Ὁ αὐτὸς μὴν ἐν ἐπιγρ. Δρυμίων τῆς Φωκίδος (ἐν Bul. de cor. hel. V, σ. 139-40) φαίνεται ἀντιστοιχῶν τῷ Ἀπελλαίω τῶν Οἰταίων.

πρωτοστολιστής, ὁ. (=ἀρχιστολιστής, πρῶτος τῶν ἱεροστολιστῶν.) ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4945-6.

πρωτοστρατηγία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Φιλαδελφείας. Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1875, σ. 131.

*πρωτοτοκέω, ὦ· εἶμαι πρωτότοκος. Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 188. — Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

πρωτοτόκως. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 20.

πρωτουργία, ἢ. «ΚΥΡΙΑΛΟΥ ἅπαντα τ. 4, σ. 1056 D.»

πρωτουργική αἰτία. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. πολιτεῖαν σ. 400. ἔ. Βασίλ.

πρωτοφωνώ, ὦ. ΓΡΗΓ. τοῦ ΑΝΤ. ἐπιστ. ἐν Μ. Ἀκομ. τ. Β, σ. 404,

23. ἔ. Λ.

πρωτοχαιρετίζω. Π. ΔΥΣΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 249. ἔ. Λ.

πταιριστής, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν, τῶν μ. Χρ. χρόνων. ΓΙΑ III, 3441.

— Ἡ λέξ. ἴσως ἐκ τοῦ πτερὸν ἀνορθογράφως, ἀγνωστος δὲ μοι ἡ σημασία.

πτερνίστρια, ἢ. ΑΝΩΝ. Φυσιολ. σ. 692 ἐν Ἀππυ. etc. VII, σ. 264.

πτερνοσκόπος Σατάν. ΙΩΑΝ. ΔΙΑΚ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 968-9.

— Τὴν σημασ. τῆς λέξ. διασαφούςι τὰ ἐν Γενέσεως Γ, 15: καὶ οὐ τηρήσεις αὐτοῦ πτέρναν.

πτερόπλοκος σκέπη τοῖς πετεινοῖς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 15. ἔ. Μιλ.

πτεροῤῥοῖα, ἢ. (= πτεροῤῥήσις.) Κ. ΠΑΝΤΕΚΝ. ἐν Ἀππυ. etc. VI, σ. 50.

πτηνάρχης, ὁ. «ΓΕΡΜ. ΚΣΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 212 v°.»

Πτολεμαστρονόμοι, οἱ. ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥ στίχοι εἰς Λέοντα φίλοσ. ἐν Matr. Ap. gr. II, σ. 556. Ἰδοὺ δλόκληρος ἡ περικοπὴ τῶν στίχων, οὓς ὁ θρησκομανὴς Κωνσταντίνος πρὸς τὸν ποτὲ διδάσκαλόν του ἀποτείνει· «Ἐρῆε, κακὴ κεφαλὴ, δνοφερὸν δόμον Ἄιδος εἰσω, ἐρῆ' αὐτῆ σοφῆ κάμμορε κάσεβῆ, ἀμφὶ Πυριφλεγέθοντ' ὀλοόν τ' ἀνά Τάρταρον εὐρύν, ἤχι Χρυσίππουσ Σωκράτεάσ τε ἴδοις, Πρόκλουσ τ' ἠδὲ Πλάτωνασ, Ἀριστοτέλεισ, Ἐπικούρουσ, Εὐκλείδασ τε φίλουσ καὶ Πτολεμαστρονόμουσ.» — Εἶναι θαῦμα τῆ ἀληθεία, πῶσ μετὰ τόσην μανίαν τῶν λογάδων τοῦ Βυζαντινοῦ Ἑλληνισμοῦ (!) κατὰ τῆσ σοφίας τῶν πάλαι Ἑλλήνων, δὲν ἀπωλέσθησαν ἄρδην πάντα τὰ ἀγαθὰ γεννήματα τοῦ ἀνθρωπίνου νοῦσ, ἀλλ' ἀπέμειναν καὶ τινα, ἵνα μᾶσ σώζωσιν ἀπὸ τῆσ ὀλεθρίας ἐπιδράσεωσ τοῦ ἑλεεινοῦ μεσαίωνοσ.

πτωχογενής, 2. «Cod. Pag. 396, σ. 635.»

πτωχοεπισκοπή, ἢ. ΒΑΣΙΛ. ΠΕΔΙΑΔ. ἐν Κερκυρατικ. Ἀνεκδ. ἔ. Λ. σ. 49, 9.

πτωχοηγούμενος, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 311, 10. ἔ. Λ.

πτωχοκτόνος, 2. «ΜΑΞΙΜΟΥ ὁμολογ. ἅπαντα τ. I, σ. LXXXVI.»

Πτωχοδουσσεύς, ὁ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1824, 59.

πτωχοπρεπῆσ ἐνανθρώπησισ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 744. ἔ. Μι.

πτωχόσχολος, (ἢ ἴσωσ πτωχόστολος) 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 36. ἔ. Μιλ.

πτωχότης, ἡ. ΕΡΜΑΣ ἔ. Ang. et Dind. σ. 21, 33.

πτωχοτροφικὸς οἶκος. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 16.

πυαλὶς, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a. — πυα(l)idem κατ' αἶτ. πτ. ἐν Τόμειωσ Λατιν. ἐπιγρ. ἐν Παραρτήμ. Ἑλ. φιλολ. Σουλ. Κοτπλεωσ, 1881, σ. 69. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ ποιαλὶς κείται ἔξ ἐπιγρ. τῆς Λυκίας τῆς ἐν CIG 4232.

πυθαυλικός, 3. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ἔ. Keil τ. 1, σ. 492, 12.

Πύθιος, ὁ μὴν ἐν Ἄλφ τῆς Θεσσαλίας. ΕΠΙΓΡ. ἐν Rev. Arch. 1876, Avril. — Οὐδὲ Πυθῶος, ἡ Πύθιος, ἡ Πυθικὸς εὐρηται ὡς ὄνομα μῆνός ἐν τῷ ΘΣ ἢ τῷ λεξικῷ τοῦ Pape-Benseler τῶν κυρ. ὄν.

πύκασιν τινα δηλοῖ καὶ κύκλῳ σκέπην τῶν ἄνω τὸ ἀμφιδέθηκεν, οὐκ ἐπικουρίαν. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1714, 5.

πυκνοδενδρία, ἡ. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 2515. ἔ. Λ.

πυκνόκλωστος κάλωσ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 63. ἔ. Mil.

υκνόπυργος πόλις. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 56.

πυλίτης, ὁ ὁ προσελθὼν τῇ πύλῃ μοναστηρίου ἵνα γένηται μοναχός. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 218, 52. ἔ. Taf.

πυρᾶρδευτος βᾶτος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 733. ἔ. ΜΙ.

πυρβατέω, ὦ. ΙΕΡΘΘ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 341.

πυργοδῶματα, τά. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 194. ἔ. Λ.

πυργοκρατεία, ἡ. «πυργομαχοῦντος ἐν μέρει, καθ' ὃ λείψανον ὑπολείπτο τῆς πυργοκρατείας.» Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 111, 12. ἔ. Β. — ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. ΚΕΑΡΗΝ. τ. Β, σ. 673, 11. ἔ. Β.

πυργοφύλακτον ῥόδον. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛΩΡ. σ. 1757. ἔ. Μαυρ.

πυρεκβολήσις, ἡ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 218 v°.»

πυρέμψυχος καὶ τὴν πυρὰν ψύχων ἄγγελος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 740. ἔ. ΜΙ.

πυρένδυτος βᾶτος. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 692. ἔ. ΜΙ.

πυρεργάτις τέχνη. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἑλλ. ἑ. Β, 26.

πυρίβολοι πλαγαί. ΕΥΡΗΠΑ. Φαέθ. λειψ. σ. 69. — «Ἡ λέξις εὐρηται καὶ παρὰ ΦΙΛΟΔΗΜΩΙ ἐν τῷ π. ὀργῆς, ἔ. Gomperz.»

πυρίλόχευτος Διόνυσος. ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 2282. ἔ. Wr.

πυρίφθογγος, 2. «Græc. Orthod. τ. 1, σ. 252.»

πυρίως. ἐπίρ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τίμ. σ. 283. ἔ. Βασίλ.

πυρνοτόχος ἄρουρα. ΕΠΙΓΡ. ἐμμετρ. Ἄνδρου. Ross Inscr. gr. ined. II, 96. Πρὸς. Σχολ. Ὅδου. Ρ, 361: πύρνα, πύρινα σίτια.

πυροτρόφος· ὁ τοὺς πυρούς, τὸν σίτον τρέφων βορῶς. Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 202, 30. ἔ. Λ.

πυροφαγεῖν· ἐσθθῆν πυρούς, σίτον. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. Θ, 188.

πυρόφεικτος, 2. ΣΤΕΦ. Π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 246.

πυροσθῆρος νοῦσος· ἢ τοὺς πυρούς, τὸν σίτον φθείρουσα. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 171. — Ἐκ διορθώσεως Ἑρμάννου, ἀντὶ πυροφόρος. πυροφορικὰ δεῖπνα. ΕΠΙΓΡ. Μαντινείας. L. et F. 352 j. — Ἀδῆλος ἢ σύνθεσις τῆς λέξεως, εἰ ἐκ τοῦ στοιχείου πυρός, ἢ ἐκ τῶν πυρῶν τοῦ σίτου.

*πυρρίχιζόμενος ἄφισ· ἢ λέξ. ὄφισ ἀποτελοῦσα ἐν τῇ μετρικῇ πυρρίχιον πόδα. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. σ. . . . — Ἐν τῷ ΘΣ, ἐν λ. πυρρίχιζω δὲν ἐτέθη παράδειγμα παθητικοῦ σχηματισμοῦ οὔτε κατὰ ταύτην τὴν παρ' Εὐσταθίῳ σημασίαν οὔτε κατ' ἄλλην.

πυρρίχιοανάπαιστος, ὁ· πούς ἐν τῇ μετρ. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 481, 18.

πυρρίχισις, ἢ. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 278.

πυρσόλευκον τὸ μαγούλων. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἴλ. Ὅμ. σ. 599. 2401. ἔ. ΜΑΥΡ.

πυρσολατρέω, ὦ. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 514, 9. ἔ. Β. — Οὐδὲ πυρσολατρέω εὔρηται ἐν τῷ ΘΣ.

πυρσομόρφως. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 748. ἔ. ΜΙ.

πυρσοφαεῖς οὐσίαι τῶν Σεραφεῖμ. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 789. ἔ. ΜΙ.

πυρσοφαίαι γλωττόμορφοι (αἱ φανεῖσαι τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς.) Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 59, ἔ. Β.

πυρσοφορόγλωσσοι (οἱ Ἀπόστολοι ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς Πεντηκοστῆς.) ΣΥΝΟΔ. ΕΠΙΣΤ. τριῶν Πατριαρχῶν ἔ. Σακκελ. σ. 13.

πυρφορήματα, τά. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ὀδ. Θ, 152.

Πύσιος, ὁ. «ἔστιν οὖν Πύσιος ὁ Βύσιος [μῆν], ἐν ᾧ πυστιῶνται καὶ πυνθάνονται τοῦ θεοῦ.» ΠΛΟΥΤΑΡΧ. Κεφαλ. καταγρ. Ἑλλήν. θ'.

Πύτιος (= Πύθιος) Ἀπόλλων. ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις. CIA II, 549. — Παμφυλίας ἐν Journ. of hel. stud. I, σ. 256. — Γόρτυνος Ἀρκαδίας. CIG 1534.

πωλείμενα (= πωλούμενα.) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 165. — Πρὸλ. ἀφαιρείμενος.

πωλικῶς ἐνάλλεσθαι. ΙΣΙΔ. ΘΕΣ. σ. 113. ἔ. ΜΙ.

P

ράβδίσματα, τά. Κ. ΜΑΝΑΣ. Annu. etc. IX, σ. 48.

ραγίζονται νυκταλώπεκες λάθρα τῶν φυτῶν τὰς βοτρυηφόρους. Μ.
ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 55, 12. Ξ. Λ.

ράδαρός, 3. (=ράδανός.) ΙΩΣ. ΦΛΑΒ.....

ρακάμφιος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1117. Ξ. ΜΙ.

ρακενδύτις, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 236. Ξ. ΜΙ.

ρακοστολέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1809. Ξ. ΜΙ.

ραμνοδοκέντρια, τά. Κ. ΜΑΝΑΣ. Annu. etc. IX, σ. 34.

ραχώω, ὦ. « τοὺς πύργους καὶ τὴν πάροδον ῥ(α)χώσας. » ΕΠΙΓΡ.
Ἰαθηνῶν. CIA III, 167. Ἴδε καὶ Rang. Antiq. hel. 771 μετὰ τῶν σημειώσ.

ρέκτορες (=ρεκτῆρες) κακῶν. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 981. Ξ. ΜΙ.

ῤεμβήνοδος Ζεύς. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Στρατονικείας. CIG 2722 καὶ Add.
τ. II, σ. 1108.

ῤρηται, αἰ. (=ῤῥηται). « μὴ λῦσαι τὰς ῤρήτας τὰς δε. » ΕΠΙΓΡ.
Ἰδαλίου Κύπρου. Cau. 118.

ῤρητάσμαι· ῤητάς συνθήκας ποιῶ. « εὐῤρητάσα(ν)τυ. » ἀόρ. μέσ.
ΕΠΙΓΡ. Ἰδαλίου Κύπρου. Cau. 118.

ῤητορευτέον. ΕΡΜΟΓ. προγυμν. ἐν Rhet. gr. Ξ. Speng. τ. II, σ. 17, 28.

ῤητορίσκος, δ. Α. GEL. XVII, 20, 4.

ῤιγόλεθρον, τό. θερμὸν ὕδωρ, εἰς δὲ ἐμβάλλονται ἄβρωστοὶ πρὸς ἀπαλ-
λαγὴν ἀπὸ τοῦ ῤίγους. C.EL. AUREL. Chron. IV, 93. ἔνθα ἔμως τὸ χειρόγρ.
ἔχει pygoliton.

ριγοπυρεκτικά βλάβαι. Σηθι, ξ. Langkan. σ. 112, 21.

ρίζημαϊται πέτραι εν ποταμῳ. Κ. Πορφ. προς τ. ιδ. υιδν Ῥωμ. εν τ. 3, σ. 75, ξ. Β. ενθα ὁμως κακῶς και παρὰ τὰ χειρόγραφα ἐξεδόθη ριζικαται. Ὁ Ducange πρῶτος ἐσφάλη ἀποδοκιμάσας τὴν ὀρθὴν τῶν χειρογράφων γραφὴν, ἣν ἐτι εὐρίσκομεν και ἐν τοῖς κατὰ Λγβ. κ. Ῥοδ. στ. 2435 (ρίζημηαν πέτραν) και ἡ συνήθεια ἡμῶν μαρτυρεῖ.

ρίζουνοθεσται, αἰ. Λγβ. κ. Ροδ. σ. 125. ξ. Wg.

ρίζοπρεμν(ο)ν, τό. ΕΠΙΓΡ. τοῦ 13' μ. Χρ. αἰῶνος, νῦν ἐν Γαλλίᾳ. CIG 8735.

ρίζοτραγέω, ὦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 126. ξ. Mil. — Εἶναι αὐτοῦ και γραφὴ ριζοτρυγᾶω.

ρίζοφύτευτος, 2. ΔΙΗΓ. ΑΧΙΛΛ. σ. 1541. ξ. Wg.

ρίζωτός, 3. Π. ΔΥΣΤΥΧ. Κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 252. ξ. Λ.

ρίκνόπους τᾶς. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 106. ξ. Mil.

ρίνοσπάθιον, τό. ἐργαλεῖόν τι χειρουργικόν. Ἴδε τοὺς πίνακας τῆς ὑπὸ Val. Rose ἐκδόσ. τοῦ CASSI FELICIS, σ. 244.

Ῥοδιακῶς. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1562, 60.

Ῥοδινοπρόσωπος, 2. ΟΙ μ. ΘΕΟΦΑΝ. VI, 5, σ. 472. ξ. Β.

Ῥοδίτις, ἡ. λίθος τις τῶν τιμίων. PLIN. h. n. XXXVII, 191.

Ῥοδοβολέω, ὦ. Ῥόδου ὁσμὴν ἐκβάλλω (καθὼς μοσχοβολῶ.) Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ. Β, 217.

Ῥοδόβοτρυς χιτών. Ἴσως ὁ διηριθμισμένος Ῥόδοις και βότρυσιν, ἡ. ὁ ἔχων χρώματα Ῥόδων και βοτρώων. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 505. ξ. Β. — Πρὸλ. τὴν λέξ. βότρυς ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

Ῥοδόπλοχοι σταυροί. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 111. 344. Ῥοδόπλοκα ὁσφράδια. σ. 536. ξ. Β.

Ῥοδόστερνος κυρία (ἡ Ἴσις.) ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 5115.

Ῥυθμονομεῖν ποσίκρουστα μέλη. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 569.

Ῥυκανίσματα, τά. ΑΝΩΝ. ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 213.

Ῥυμῖς, ἡ. (ὑποκορ. τοῦ Ῥύμη.) ACTA ET DIPLOM. gr. ξ. Miel. et Mül. σ. 50.

Ῥυμίσκη, ἡ. (ὑποκορ. τοῦ Ῥύμη.) ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 1145. ξ. ΜΙ.

Ῥυπαροχίτων. ἐπίθ. ΚΟΣΜ. εἰς Γρηγ. Ναζ. ἐν Spicil. Rom. τ. II, σ. 116. — «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 109 v°.»

Ῥυτοφιάλιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 430.

ρωννύντως. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 22.

ρωστέον. ΣΟΡ. ΕΦ. Ε. ΕRM. σ. 213.

ρωτακισμός, ὁ. (κατὰ τὸ ἰωτακισμός.) Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 372.
Ε. ΜΙΛ.

ρωχμώδης, 2. « τοῦ σκοπέλου τῆ ρωχμώδει διαθέσει διαιρουμένου εἰς πέτρας πολλάς ». ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1721, 31.

Σ

Τὸ σίγμα, ὡς τελικὸν τῶν εἰς ης ληγόντων κυρίων ὀνομάτων τῆς α' κλίσεως φαίνεται ὅτι δὲν ἐπροφέρετο καθαρῶς τὸ πάλαι ἐν Βοιωτίᾳ, (ὡς τοῦτο συνέβαινε καὶ ἐν τῇ Λατινίδι φωνῇ, ὅθεν ἐν τῇ νῦν Ἰταλικῇ τὰ παλαιὰ εἰς es, is, os, us Λατινικά καὶ Ἑλληνικά λήγουσιν ἀπλῶς εἰς e, i, o,) δι' ὃ καὶ ἐνίοτε δὲν ἐγράφετο, ὡς ἄχρηστον. Οὕτω εὐρέθησαν ἐν Επὶφρ. τῶν Θηβῶν, τῆς Θισόης, τῆς Τανάγρας, τῶν Κωπῶν καὶ τοῦ Ὁρχομενοῦ τὰ· Ἰππει, Μέννει, Πτωίλλε, Ἀκύλλε, Ξέννει, Ἐρωίλλει, Πουθίλλει, Γαστιούλλει, Βουκάττει, Τιμόλλει, Φράσση, ἅπαντα ταῦτα κύρια ὀνόματα ἀρσενικά κατ' ὀνομαστ πτώσιν, (μὲ διπλοῦν σύμφωνον πρὸ τοῦ ληκτικοῦ φωνήεντος ε = η καὶ τοῦ εἰ) ἀντὶ Μέννεις = Μέννης κτλ. ἄπερ μετ' ἄλλων τινῶν ὁμοίων ἰδεῖ ἐν Bul. de cog. hel. III, σ. 140. 453. IV, σ. 77. 80. 81, καὶ ἐν Ἀθην. τ. Δ, σ. 295. καὶ CIG 1574, c. 25. Ταῦτα δὲ πάντα περισπᾶ ἐν τῇ ληκτικῇ συλλαβῇ Ræh1, ὁ ἐκδότης τῶν IG ant. (ἰδε τῆς συλλογῆς τὸν ἀρ. 157, εἰ δὲ τοὺς ἀρ. 209, 258, 300.) καὶ λέγει, ὅτι τῶ φαίνονται ὑποκοριστικά ὀνόματα, συντετμημένα ἐκ μακροτέρων συνθέτων τύπων, παρατιθέμενος ὡς ταῦτο φρονοῦντα τὸν Blass ἐν Miscel. epigraph. σ. 10 κ. ἐξ. Ἐγὼ ἐπέχω.—Σημειωτέον δὲ κρίνω, ὅτι ἐν τῇ νεωτέρᾳ ἡμῶν Ἑλληνικῇ ἀποβάλλεται τὸ τελικὸν c τῶν προσηγορικῶν τῶν εἰς ac, ης καὶ oc, μόνον ὅταν ἐν στενῇ συναφείᾳ πρὸς κύρια ἐκφέρωνται, ὡς· γερο Νίκος, πᾶπᾶ Δημήτρης, μαστρο Γεώργης, χατζῆ Πέτρος, ἄπερ δὲν εἶναι κυρίως εἰπεῖν σύνθετα, ὅποια τὰ καλοφουσιτής, ὁμορφονιός, καὶ τὰ Καλοϊωάννης, Παχύγιαννης, Δασκαλογεωργάκης κττ.

Σαβαθικός· ἄλλος τύπος τοῦ Σαδάζιος. ΕΠΙΓΡ. Μαιονίας. Μουσ. κ. βιβλ. Εύαγ. σχ. Σμύρν. 1880, σ. 167.

σαββατιστέον. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 221 v°.»

σαδραπᾶν (=σατραπῶν), πτ. γεν. πληθ. ΕΠΙΓΡ. Νασιωτῶν, ἐν Hicks gr. histor. inser. ἀρ. 138, σ. 18.

σάθρωσις τῷ τοίχῳ γινομένη ἀπὸ τοῦ πυρός. ΑΡΜΕΝΟΠ. Β, δ, 16.

σακκενδυτοῦντες, οί. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 516.

Σαμοθρακισταί, ἄν. οί. «Σαμοθρακιστᾶν Μεσσονέων τὸ κοινόν, τὸ Σαμοθρακιστᾶν καὶ Λημνιαστᾶν τῶν συνστρατευσαμένων κοινόν.» ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1866, I, σ. 219. — Διαφωνῶν πρὸς τὸν ἐκδότην, νομίζω, ὅτι ἡ λέξις σημαίνει λάτρεις τῶν Σαμοθράκης θεῶν. Ἐτι ἡ λέξις ἐν ΕΠΙΓΡ. Τέω. Bul. de cor. hel. IV, σ. 64.

σανιδώσεις, αί. ΒΙΤΩΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. 52.

σαπιφρόχρους, 2. ΛΕΟΝΤ. ΜΑΓ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 567.

σαρκίτις, ἡ λίθος τις τῶν τιμῶν. PLIN. h. n. XXXVII, 181.

σαρχολαμπῆς μόρφωσις κυρίου. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1777. ἔ. ΜΙ.

σαρχοχίτων Ἄρης. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 384. ἔ. ΜΙ.

σάσιστα· ἐπίρ. «τοί [σ]άσιστα πόδικες ἀνελέσθω.» (=οἱ ἐγγυτάτω τῷ γένει προσήκοντες (;) ἀνελέσθω.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. Ἐρ. Ἄρχ. β' περ. 410. ἐνθα ὁ ἐκδότης Π. Εὐστρατιάδης παρατίθεται ὡς ὅμοιον τὸ ἐκ τοῦ Ησυχίου Αισχύλειον· ἄσσιστα ἔγγιστα.

σατανογνώμων, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1772. ἔ. ΜΙ.

σατύρωμα, τό· παιδιὰ σατυρική. HELPID. RUSTIC. carm. de Christo, 45.

σωτηρία, ἡ. (=σωτηρία.) ΕΠΙΓΡ. Μιτυλήνης. Μουσ. κ. βιβλ. Εύαγ. σχ. Σμύρν. 1878, σ. 12.

σεβαστόγνωστος· τιμητική, ὡς φαίνεται, προσηγορία τῶν φίλων τοῦ σεβαστοῦ, δηλ. τοῦ αυτοκράτορος. ΕΠΙΓΡ. Παντικαπαίου τοῦ ἔτους 250 μ. Χρ. ἐν Compte - rendu de la Commis. impér. de St. Pétersb. pour l'an 1862, σ. 27.

σεβαστοκρατορῶν· μτχ. ἔχων τὸ ἀξίωμα τοῦ σεβαστοκράτορος. ΕΠΙΓΡ. Δυρραχίου τοῦ ἔτ. 1225 μ. Χρ. CIG 8750.

σεβαστότης, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 63, 10. ἔ. Λ.

σεβαστοφαντούσης τῆς δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Ἄγκύρας ἐν G. Perrot, Explor. de la Galatie et de la Bithynie, ἀρ. 123, σ. 5.

σεβαστορορικά, τά. (χρήματα δηλ. ἢ νομήματα.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 1128. 1131. 1168. ἐν δὲ 1184: σεβαστοφορικά καὶ νομάτα.

σεβίτιον, τό σεπέτι (ὡς παρὰ τοῖς Τούρκοις νῦν λέγεται) μικρὸν δι' ἐναπόθεσιν κειμηλίων. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873. *Ora Letronne, sur le Xe papyrus du Louvre, σ. 205.

Σειρηνιακός, 3. «κατὰ τινὰ Σειρηνιακὴν κλήσιν λέγει λίγειαν προπαραεϋτότως τὴν φόρμιγγα Ὅμηρος· μῖας γὰρ τῶν Σειρήνων ὄνομα ἢ Λίγεια.» ΕΥΓ. εἰς Ὀδ. σ. 1586, 14.

σειροειδής, 2. «πολυπλήθειαν, ὡς μέχρι καὶ τῶν ἕξ σταδίων τὴν σειροειδῆ τούτων ἀπαγωγὴν ἐκτείνεσθαι.» Ν. ΧΑΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιδλ. τ. Α, σ. 82.

σειροπλεκτοχρυσομοσχορδοπλόκοι, οἱ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

σεισμολογία, τό. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιδλ. τ. Α, σ. 50.

σειτομετρήσεις, αἱ frumentationes. ΕΠΙΓΡ. Ἀγκύρου διγλωσσός. (Monum. Ancyranum Augusti) CIL τ. 3, μέρ. 2, σ. 793.—Ἐν τῷ ΘΣ κείνται μόνον ἢ σιτομετρία καὶ τὸ σιτομετρίον.

σεμνοκόπος. ἐπιθ. ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακ. XXI, 3. ἔ. Sauppe.

Σερβάρχης, ὁ ἄρχων τῶν Σέρβων. Ν. ΧΑΝ. σ. 120, 6. ἔ. Β.

Σεριφιάς νῆσος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ῥηναίας. Kaib. epigr. gr. 214, 5.

σεσαρχωμένως. ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΟΣ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 33.

σευτέρα (= δευτέρα.) ΕΠΙΓΡ. Ἀργείων ἐν Σμύρνῃ, μετακομισθεῖσα ἐκ Κιμώλου ἐκεῖσε. L. et W. 1.

σηκοφύλαξ, ὁ aedituus. ΙΟΥΛ. ΠΟΛΥΔ. Ἑρμηνεύμ. κ. καθημερ. ὁμιλ. ἔ. Boucherie, σ. 93.

σημειουργαί, αἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 797. ἔ. Μι.

σημειοφορέω, ὦ. ΕΥΓ. ΘΕΣ. σ. 672. ἔ. Μι.

σιδηράμφιος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1020. ἔ. Μι.

σιδηρογνώμων, 2. «Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 58. ἔ. Mai.» — Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 32.

σιδηρόκτιστος πύργος. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 56.

*σιδηρώ, ὦ· βάλλω τινὰ εἰς τὰ σίδηρα, ἀλύσεις. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 39.

σιδηρωτὸς μόδιος. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. 15, 41.

σιειδής, 2. (= θεοειδής.) ΑΛΚΜ. παρθέν. ἔ. Canini, σ. 11.—Πρὸς τὰ κύρια ὄν. Σιδέκτας, Σικλής, Σιχάρης, καὶ τὰ κατωτέρω σὶν καὶ σιοφόρος.

σιελογραφεῖσθαι. ΕΥΓ. ΘΕΣ. ὀρ. σ. 221, 1. ἔ. Taf.—Ἡ σημασία

τῆς λέξεως οὐ πάνυ τι δῆλη γίνεται ὡς ἐκ τῆς συνεχείας τοῦ λόγου. Ὑποπεύω δὲ μήπως ἐσφαλταὶ ἡ γραφή ἀντὶ σιλλογωρ.

σιν (=σιόν, ἦτοι θεόν.) ἀτὸν σιν φέρων.» ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 163 b, c.— Ὑποτίθεται δὲ εὐλόγως, ὅτι καὶ κατ' ὀνομαστικὴν σις ἐλεγον οἱ Δάκωνες ἀντὶ σιός = θεός. Πρὸλ. τὴν ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ λέξιν ὁ ψ ο πο ῖς.

σινδονοφόρος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 341 c.

σιοφόρος, ὁ. (=θεοφόρος.) ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 163 d.

σις (=τις, τὸ ἀριστολογικόν.) ΕΠΙΓΡ. Ἰθαλίου Κύπρου. Gau. 118.— Πρὸλ. τὰ παρ' Ἡσυχίου σὶ βόλε· τί θέλεις. Κύπριοι.

σιταῖα, τὰ σιτικὴ πρόσοδος, σιτικά τελέσματα. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμίων Καρίας. L. et W. 331.

σιτηγήσια δίδοσθαι πόλει τινί. ΕΠΙΓΡ. Τέω. L. et W. 86.

σιτήριοι ποιότητες. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1049. ἔ. ΜΙ.

σιτόκριθον, τό· (ὡς καὶ σήμερον λέγομεν σιταροκρίθαρο) εἶδος φόρου, σίτου μὲν μοδίων ἕξ, κριθῆς δὲ τεσσάρων. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 492, 17. ἔ. Β.

σιτοπομπός, ὁ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 171. ἔ. ΜΙ.

σιτοφ(θ)όρος αἶρα. (ΙΩ. ΓΛΥΚΑ) ἐρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 553.

σιτοφυῆς, 2. «τὸ σιτοφυές ἀντιφάρμακον (τὸν ἄρτον δηλ.) δίδου.» Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 127. ἔ. ΜΙ.

σκαιογραφῶ, ὦ. «τὸν τὴν ἀθέμιτον ἐκείνην καὶ ἀπατηλὴν βίβλον σκαιογραφῆσαντα.» ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖ. σ. 792. ἔ. ΜΙ.

σκαιοτροπία, ἡ. ΜΑΝΟΥΗΛ λύσ. ἐρωτήσ. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 116.— Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 56, 21. 76, 13. ἔ. Β.

σκαιουργία, ἡ. «ΑΝΩΝ. Cod. Par. 400, fol. 13 r°.»

σκαμβόπους. ἐπίθ. «Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. Supplem. 472, fol. 93 r°.»

σκανοθήκα, ἡ. «πλίνθοι δαμόσαι σκανοθήκας.» ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Mitth. d. d. arch. Inst. II, σ. 441.

Σκαπτησυλικὸν χρυσίον. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA I, 184-5, ἡ μᾶλλον Supplem. σ. 34.

σκατωτὴ λαπάρα. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Α, 360.

σκελετισμός, ὁ. Ε. ΜΙ. ἐν Journ. de Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.)

σκηναρχήσας ἐν τοῖς ἐφήβοις. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 1096. ἐ-σκηναρχήσεν. Αὐτόθι 1124.

σκηνοουργός, ὁ δραματοουργός, ἐν μεταφορ. σημασ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 171.

σκηνοχαρής τύπος... ἐν θεήτροις. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 387. ἔ. ΜΙ.

σκηπετεργάτης, ὁ· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 768. ἔ. ΜΙ.

σκηπτραρχέω, ὦ. ΙΑ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιγρ. Ἰλ. Φ, 69. 81.

σκιαστικῶς. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1703, 13.

σκιζώδῶς. ΙΑ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 374.

σκιραταμοὶ τῶν ἀρνῶν. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 895. ἔ. Wt.

σκιρατόμος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 163 b, c, d.

σκληρὸς (= σκληρός.) ΤΙΜ. ΛΟΚΡ. 104 G. ἔ. Stallb.

σκληρογνωμονοῦντες. ΜΤΧ...

σκληρόκοιτον, τό. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 49, 10. ἔ. Λ.

σκληρόσπλαγχνος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 367, 17. ἔ. Λ.

σκληροτυχία, ἡ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 193, 22. ἔ. Β.

* σκληροουργός ὑδρευμάτων. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG Add. 4716 d¹⁵. πρόλ. ἔτι 4716 d²⁰ d³⁵. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται ἡ λέξ. μόνον ἐκ Γλωσσάρων οὕτω· σκληροουργός, silicida. Gl.

σκολιοπορία, ἡ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 944. ἔ. ΜΙ.

σκομβροθυνορκυνοδελφίναγρέται, οἱ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

* σκορδινησμός, ὁ. (ὄχι σκορδινιασμός ἢ σκορδινισμός, ὡς φέρεται ἐν τοῖς Ἰπποκράτους καὶ Γαληνοῦ συγγράμμασιν. Ἴδε Κόντον ἐν Ἀθην. τ. Ζ, σ. 371-4.)

σκορπέρωσ, ὠτος, ὁ. «(…) ἔχον ἐπισημον σκορπέρωτα.» ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II, σ. 323. 326.

σκοτεινόμορφος, 2. ΓΕΡΜ. Β'. ΚΕΤΠΛΕΡΣ σ. 224. 664. 672. ἔ. ΜΙ.

σκυβαλοφύλαξ, ὁ. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ. Β, 71.

Σκυθογενής καὶ βάρδαρος. ACTA PATRIARCH. Cstpltni ed. Miclos. et Mül. τ. II, σ. 573.

σκυλαγωγός, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 48. 49.

σκυτευτικόν, τό. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 1269. 1345. ἔ. ΜΙ.

σκυτοδυσρέων συνεργασία ἢ σεμνοτάτη. ΕΠΙΓΡ. Κιθυρατῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 594.

σκυτοτοράγα κυνάρια. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 53, 17. ἔ. Λ.

σκυτοτρώκτης, δ. Οὕτως ὠνόμασεν ὁ αὐτοκράτωρ Νικηφόρος τὸν ἐπ' αὐτοῦ ἄρχοντα τῶν Βουλγάρων, πρὸς δὲ καὶ διφθερίαν. ΛΕΩΝ ΔΙΑΚ. σ. 62, 5. ξ. Β.

σκωληχόμεστος θύλαξ. ΣΑΦΡΟΝ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 158.

σμαραγδόχλοος ὥρα· τὸ ἀπὸ τῶν σμαράγδων χλοάζον κάλλος. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 162, 17. ξ. Β.

σμερδαλεότης, ἡ. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1702, 46.

σμικρολογικῶς. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 71, 7. 170, 57. ξ. Taf.

σμυλιγλύφοις τέχνησιν. ΕΠΙΓΡ. ἔπιμετρ. Γαλατίας τῆς ἐν Ἀσίᾳ. Rahl sched. epigraph. σ. 19. (=Kaib. epigr. gr. 482, 3.)

σμουρισμός, δ. E. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 315. (ἀμάρτ.)

σμουρομένων; δ. «τὸν δὲ ῥόμβον καὶ τὴν ἴσση [παρ' Αἰγυπτίους] οὐχ ἢ διὰ τοῦ σμουρομένουνοσ περιελίττει γραφή;» Μ. ΨΕΛ. ἐν Στ. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 475.

σολικοβαπτοδορβαροσκυτογράφος, δ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

Σολομωντεῖως. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 186, 16. ξ. Α.

σόριον, τό. ὑποκορ. τοῦ σορός. ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης. L. et W. 25.

σοροπηγέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 9, 24. ξ. Α.

σουγχώρεισις (= συγχώρησις.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569.

— σουσχωρειθέν (= συγχωρηθέν.) Bul. de cor. hel. III, σ. 462.

σουλώνθω (= σουλώντω, σουλώντων, σουλούτωσαν.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 93.

σούν (= σύν.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569.

σούνάλλαγμα, τό. (= συνάλ.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 93.

σούνεδρου, οἱ. (= σύνεδροι.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 91. 93.

σούννομος (= σύννομο.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 3.

σουτεῖρ, δ. (= σωτήρ.) ΕΠΙΓΡ. Φαρσαλίων. Heuz. et Daum. Expéd. arch. en Macéd. N° 202.

σοφιοδότης, δ. Θ. ΛΛΕΚ. σ. 770. ξ. Μι.

σοφρέιθρος καὶ πολυάρδος ποταμός. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 801. ξ. Μι.

σοφοτεχνήτες ἄνδρες. ΛΞΞ. οὐ καλῶς ἴσως σχηματισθεῖσα ἐν ΕΠΙΓΡ.

ἑμμέτρῳ Θράκης τοῦ ἔτους 149 μ. Χρ. Annali d. Inst. di Roma, τ. 40 (1868), σ. 133. = Kaib. epigr. gr. 841, 3.

σπαθοκοπηθείς. ΜΤΧ. ΟΙ Μ. ΘΕΟΦ. (Συμ. μάγ.) σ. 680. ἔ. Β.—σπαθοκοπημένη. ΑΚΡ. ἑπ. σ. 555 ἔ. Μηλιαρ.

σπαργανωτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΓ. σ. 114.

σπαρτικοί (;) ἄνθρωποι. ΠΡΟΛΟΓΟΜ. τῆς ΠΛΑΤ. φιλοσοφ. I, σ. 206, 9. ἔ. Herm.

σπαταλοκίναδοι, οἱ. ΡΕΤΡΟΝ. 23, 3. ἔ. Bücheler σ. 15, 31.

σπερματιστής ἄρσην. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. II, σ. 328.

* Σπέρμιος, ὁ μὴν ἐν Κνωσσῷ Κρήτης, ἀντιστοιχῶν τῷ ἐν Λατοῖ Θιοδαισίῳ καὶ τῷ ἐν Ὀλόντι Ἑλευσινίῳ. ΕΠΙΓΡ. Κνωσσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. III, σ. 292.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται ἡ λέξις. Σπέρμιος μόνον ἄς ἐπίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος.

σπερμοδόρος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1096. ἔ. Μι.

σπερμογονική δύναμις. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 89, σ. 749.

σπονδαία ἱερά (ἡ ἐν τῇ χριστιαν. ἐκκλησίᾳ) Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 609, 17. ἔ. Β.

σπονδονόμοι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1878, σ. 101.

σπονδοφορία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Ἑλευσίνος ἀνέκδοτος.

σπονδοχοϊδίον, τό. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 51.

σπουδαίόψυχος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 888. ἔ. Μι.

στ ἀντι σθ εὔρηται ἐν ἐπιγραφαῖς τῶν καλῶν χρόνων ὄχι σπανίως. Ἴδε τὰ παραδείγματα ἐν λέξ. ἀρέσται, παματοφάγεισται, χρῆσται καὶ ἐλέσται τῆς Συναγ. ταύτης.

στάθμωμα, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 148, 95. ἔ. Taf.

στασίζοντι (=στασιάζοντι.) ΜΤΧ. ΔΟΤ. ΠΤ. ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang. Ant. hel. 2477.

στάσιον, τό. ΝΕΡΙΟΥ ντὲ Ἀτζαϊώλη ἐγγραφον τοῦ ἔτ. 1387 μ. Χρ. ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée, τ. II, σ. 421. 447.

* στειροφυῆς γόνος· ὁ ἐκ στείρας γεννηθείς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 757.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται ἔξ Ἴω. τοῦ Δαμασκηνοῦ στειροφυῆς καρπός, καὶ ἐρμηνεύεται sterilis, ἄγνοῶ πόσον ὀρθῶς.

στενοκοπέω, ὦ· (=στενοχωρῶ.) ΜΑΧΑΪΡΑ χρον. Κύπρου ἐν Σά. Μεσ. βιδλ. τ. Β, σ. . . .—Ἐπειδὴ εἴμεθα ἐν ταύτῃ τῇ λέξει, ἄς σημειώσω, ὅτι ἐν τῇ πατρίδι μου Ἀδριανουπόλει σταναχωρῶμαι καὶ στανα-

χωριὰ καὶ στανάχωρος προφέρουσιν οἱ πολλοί, εἰς δὲ τὰ στενὸς στενεύω καὶ στένωσις τηρεῖται τὸ ε.

στερεοθάτης, ὁ λέξις ἀρχιτεκτονική. VITRUV. de archit. III, 4, 1.

στερεοκαρδέω, ὦ. «Cod. Coisl. 94, fol. 278 v°.»

στερεοποδέω, ὦ. «Bibl. Patr. Mai τ. V, σ. 68.»

στερεοποίησις, ἦ. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. Erm. σ. 119.

στεβρόκαρδία, ἦ. «Cod. Coisl. 94, fol. 212 r° et 213 v°.»

στεβρόκάρδιος, 2. «Cod. Coisl. 94, fol. 27 v°.»

στεβρότέρως. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἰλλ. Ξ, 11.

στεβρόψυχος, 2. «ΙΩ. ΕΥΓΕΝΙΚΟΣ. Cod. Par. 2075, fol. 16 v°.»

στεφανόκοσμος Ὁκεανός. ΣΤΕΦ. Π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 206.

στεφανοκράτωρ, ὁ ὁ κρατῶν τὰ στέφανα τῶν νυμφίων ἐν τῇ τελετῇ τοῦ γάμου. ΠΑΝΑΡ. χρον. Τραπεζ. παρὰ τῷ Taf. ἐν Εὔστ. ορ. σ. 369, 33.

στεφανωέτω (= στεφανοέτω - οὔτω). ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 110. 136. — Πρὸς τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ δαμιώοντες.

στηλιτευτής τῆς πλάνης. ΑΡΣΕΝ. ΚΕΡΚΥΡΑΣ ἐν Κερκυραϊκ. Ἰλλ. Α. σ. 21, 22.

στηλύδρια, τά. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. II, σ. 323. 325.

Στησίλειον ποτήριον καὶ σκάφιον (κληθὲν ἀπὸ τίνος Στησίλειω.) ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 33. 34. 36. 43-46. 48.

στιβαρόχειρ. ἐπίθ. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλλ. σ. 1008, 55.

στιβισμός, ὁ ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 38, σ. — Μόνον τὸ στίμισμα ἐκ τοῦ Ἰσχυρίου τέως ἐγνωρίζετο, τὸ δὲ στίβι καὶ τὸ στίβίζω ἄλλοθεν.

στιγμάργης ὁ θεός· ὁ τῆς νῦν τοῦ χρόνου στιγμῆς ἀρχων. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 768. Ξ. Mi.

στιλβολαμπ(εῖς) μάργαροι. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 70.

στιλπνωταὶ ὄπλων. ΙΩ. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 46.

στίχη, ἡ εἶδος χιτῶνος, οὗ τὸ ὑποκορ. στίχάριον γνωστότατον καὶ παρ' ἡμῖν ἐτι. ΕΠΙΓΡ. Στρατοικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535. — Τὸ ἔτυμον τῆς λέξ. ἄγνωστον ἐμοί.

στιχογραφέω, ὦ. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1062. Ξ. Α.

στοματᾶς, ὁ. Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἠγ. Β, 291: «τοῦ στοματᾶ, τοῦ λάλου, τοῦ φλυάρου.»

στραβέλαφος (;) ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 4, N° 13.

- στραγγουρίωσις, ἢ. «Cod. Pag. 2237, fol. 23 v°.»
- Στραταγίου Ἀπόλλωνος ἐραριστά. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1864. II, σ. 472.
- στρατευταί, οἱ. «ἀπρόσβατον εἶναι κριταῖς τε καὶ πράκτορσι καὶ στρατευταῖς.» Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 58.
- στρατιαρχία, ἢ. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 118, 4. ἔ. Β.
- στρατιομόναχοι φύλακες τῶν καθειργμένων ὑπερασπιστῶν τῆς εἰκονολατρείας. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 841. ἔ. ΜΙ.
- στρατολόγιον ἱερόν. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 737. ἔ. ΜΙ.
- Στρατονίχεια, τὰ πανήγυρις ἢ ἀγῶνες εἰς τιμὴν τῆς βασιλείας Στρατονίκης. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 144.
- στρατονομάρχης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἡλιουπόλεως Συρίας. CIG 8617.
- στρεβλολογία, ἢ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 752. ἔ. ΜΙ.
- στρεβιλοειδῶς. ΡΟΥΦ. ΕΦΕΣ. σ. 189. ἔ. Ruelle.
- στρογγυλόπους δίφρος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ancient gr. inscr. in the brit. Mus. XXXII, c. 12-13. — ἔτι Michaëlis, Parthenon σ. 297.
- στρογγυλοσφαιροσύνθετος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤ. c. 974.»
- στρογγυλοτομία, ἢ. ὄν. ἐγχειρήσεως ἐν ἀποστήμασι. CAS. FELIX de med. XVIII, ἔ. Val. Rose.
- στροσιώτης (= στρατιώταις) δοτ. πτ. ΕΠΙΓΡ. Θηβῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 483.
- στρουθίσμα, τό. Ε. ΜΙΙ. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868, σ. 314. (ἀμάρτ.)
- στρουθοκόμος, ὁ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 48.
- στρουθοτρόφος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ, τ. Α, σ. 320. ἔ. ΜΙΙ.
- στροφάδην· ἐπίρ. Ν. ΧΩΝ. σ. 256, 22. ἔ. Β. — ΜΑΞ. ΠΑΛΝ. ἐν μεταφρ. Βοηθίου σ. 95, ἔ. Bétant.
- στρυμόνες παραποτάμιοι. ΥΠΟΘ. τ. ΜΑΝΘ. ἀποτελεσμ. ἔ. Ludw. σ. 119.
- στυρακωτὰ ἀμφίγυα. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1048, 50.
- στυφάλειον (;) χωρείδιον. ΕΠΙΓΡ. Ὑψητοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. II, σ. 503 (= CIG 1755. ἔνθα ἕμιως ἢ λέξ. δὲν κεῖται ὀλόκληρος.)
- συγγαμβρεύω. ΠΙΝΑΞ ἐν Συντάγμ. καν. τ. 2, σ. 722.
- συγγαμέτας, ὁ. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Πάρου. Bul. de cor. hel. IV, σ. 287.
- συγγάννυμαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 85, 20. ἔ. Α.
- συγγεραίρω. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1137. ἔ. ΜΙ.

συγγίγαντες (τοῦ δυσσεβοῦς Γιγαντίου.) ΙεΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Α, 351.

συγγλίχομαι. Ν. ΧΩΝ. θησ. ὀρθοδ. σ. 280. ἔ. ΜΙ.

συγγομή αὐτῷ ἐπιπεφόρτισται. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 310.

συγγομφιάζω. Μ. ΑΚΟΜ. . . . — Ἐν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ συγγομ-
φόω ἐξ ἄλλων συγγραφέων.

σύγγραφα, τά· ταῦτὸ τῷ κατωτέρω. ΕΠΗΓΡ. Ἐρετρίας. Ἐρ. Ἀρχ. β'
περ. 417.

σύγγραφος, ἢ συγγραφή, ἔγγραφος δηλ. συμφωνία. ΕΠΗΓΡ. Ἐρμιόνης.
L. et F. 159 h.

συγκαλλιερέω, ὦ. ΦΩΤ. Ἀμφιλοχ. σ. 197. ἔ. Σ. Κ. Οἶκ.

συγκαλλοποιός, ὀ. ΙεΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 105. ἔ. ΜΙ.

σύγκαπνος, ὀ· καπνός ὁ σὺν φλογί, ἢ πολὺς καπνός. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ.
σ. 413. ἔ. Μαυρ.

συγκαρδιοῦσθαι. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1971. ἔ. Λ.

σύγκαρπος μυσίνη. ΔΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2790. ἔ. Μαυρ.

συγκαταβρώξας. ΜΤΧ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 512.

συγκαταδέχομαι. ΑΣΤΕΡ. ΑΜΑΞ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 40, σ. 280.

συγκατακροτέω, ὦ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Annu. etc. XIII, σ. 277, 21.

συγκατακρύπτω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 361. ἔ. ΜΙ.

συγκαταμετρέω, ὦ. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἰλ. Γ, 141. — Ἐτέρα γραφή
παρὰ τῷ Matranga (An. gr. II, σ. 718:) ἔγκαταμετρέω, καὶ οὐδ'
αὕτη εὐρίσκεται ἐν τοῖς λεξικοῖς.

συγκαταναγκάζω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 500. ἔ. ΜΙ.

συγκαταπέμπεσθαι. ΙΩΞ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχ. ΙΗ, 1, 1.

συγκαταπλέω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 321.

συγκαταῤῥαίνω. ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικήφ. Κστπλ. σ. 206, 2. ἔ. De Boor.

συγκατασμιχρύνω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 241 D. ἔ. ΜΙ. — ΕΥΣΤ. ἐς
Ἰλ. Ω, 781.

συγκαταστερίζω. ΝΙΚ. ΠΑΦΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 105, σ. 212.

συγκαταστορέννυμι. «συγκατεστρωμένοι αἰχμάλωτοι.» ΕΥΣΤ.
ΘΕΣ. ορ. σ. 295, 5. ἔ. Taf.

συγκατάσχετος, 2. ΚΩΝΣΤ. ΑΚΡΟΠ. σ. 825. ἔ. ΜΙ. τ. 140.

συγκατατρυφάω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 313, 18. ἔ. Λ.

συγκαταχραίνεσθαι. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΑΛΕΩΣ ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 100, σ. 653.

συγκατηριάω, ὦ. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. Α, 341.

συγκατοικία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Χονδριανῶν Λυδίας. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 97.

συγκλητικῶς· κατά τρόπον τῶν συγκλητικῶν. Ν. ΧΩΝ. σ. 351, 3. ξ. Β.

συγκοπιαστής. δ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2420. ξ. Μαυρ.

συγκόσμησις, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Σάμου. Bul. de cor. hel. V, σ. 479. (ἐπὶ τοῦ λίθου· συνκόσμη.)

συγκράτησις ἐστὶν ἡ σύλληψις. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 57.—ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. Ξ, 465: συνεοχμὸν κεφαλῆς, ταῦτόν εἰπεῖν συνοχήν, συγκόλλησιν, συγκράτησιν.

συγκροαίνω. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 837, 23.

συγκροτησμός, ὁ· τὸ συγκροτεῖν τὰς χεῖρας εἰς σημεῖον ἐπαίνου. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 519, 12. ξ. Β.

συγκρουστέον. ΔΗΜΗΤΡ. π. ἐρμ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 3, σ. 307, 15.

συγκρυβή, ἡ. ΙΑ. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἴλ. Ο, 30.—Οὕτω ἐξέδωκεν ὁ Boisson. ὁ δὲ Matranga συντριβή. Ἐγὼ δ' ἔθεσα τὴν συγκρυβήν ἐνταῦθα, ἐπειδὴ ἡ σύγκρυψις κεῖται ἐν τῷ ΘΣ ἄνευ μαρτυρίου, ὑπάρχει δ' ἄλλως ἐν τοῖς λεξικοῖς ἢ ἀποκρυφῆ.

συγκτητορίας ἰσότης. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 897. ξ. ΜΙ.

συγκυδιάζομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 173, 23. ξ. Λ.

συγγάσκειν θηριωδῶς. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 292, 57. ξ. Taf.

συγχειρουργοί, οἱ. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 565. ξ. ΜΙ.—ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 733, 2. ξ. Β.

συγγέρεια, ἡ· ἢ διὰ χειρὸς βοήθεια, τὸ νὰ δίδῃ τις χεῖρι εἰς τινα. ΛΕΩΝ ΒΟΥΓΑΡΙΑΣ ἐν Σύντ. καν. τ. 4, σ. 411.

σύγχθονα (;) σαρκὸς ἄλευρα. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. ξ. Mil.

συζηλώω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 315, 11. ξ. Β.

συζήτημα λογικόν. ΒΑΣΙΛ. ΠΕΔΙΑΔ. ἐν Κερκυραϊκ. Ἀνεκδ. ξ. Α. σ. 49, 16.

συζυγοστατῶν τινὶ τὰ βασιλικά χρήματα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 808. ξ. ΜΙ.

σύϊος τόπος. ΕΠΙΓΡ. Ὑψητοῦ Βοιωτίας. Bul. de cor. hel. II, σ. 503 (= SIG 1755, ἐνθα ὁμοῦς ἀτελὲς τὸ κείμενον καὶ ἴσαν ἐσφαλμένον.)

συκῆτις, ἡ· λίθος τις τῶν τιμίων συκόχρους. ΡΛΙΝ. h. n. XXXVII, 191.

συκοσκόπος, ὁ. (= σκούρος.) ΖΗΝΟΔΩΡ. ἐν ἐπιτομῇ τῶν περὶ συνηθείας ἐν Miller, Mél. de liter. gr. σ. 412.

- συλλαβιστής τῆς καλῆς εὐβουλίας. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 441. ἔ. Μιλ.
- * συλλαμβάνω. «συνελάμβανε μεθ' ἑαυτοῦ» (= ἔπαιρνε μαζί του.) ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 112, 19. ἔ. Β.
- Σύλλεια, τὰ ἀγῶν ἀπὸ τοῦ δικτάτορος Σύλλα ὠνομασμένος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 481.
- συλλειοτριβεῖσθαι. ΟΡΕΙΒ. ἔ. DAG. τ. 5, σ. 542.
- συλλεκτέον. «ΙΩ. ΣΤΑΥΡΑΚ. Cod. Coisl. 146, fol. 4 r°.»
- συλλεκτ(ρ)οῦσα, ἢ σύλλεκτρος. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἴλ. Ὀμ. σ. 9. ἔ. ΜΑΥΡ.
- συλλεπτύνω. ΓΑΛΗΝ. εἰς τὸ Κατ' Ἱητρ. Ἱπποκρ. ὑπόμν. Γ, λδ.
- συλληρωδεῖν (;) ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 86, 1, σ. 1684.
- συλλιτανεύω. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 265, 11. τ. Β, σ. 631, 5. ἔ. Β.
- συλλογισματικός, 3. FULGENT. Myth. I. praef. extr. ἔ. Muncker, σ. 27.
- σύλλουτρον τὸ Ἀπολλιναρίου. ΟΡΕΙΒ. ἔ. DAG. τ. 5, σ. 133.
- συμβάπτω. «Cod. Pat. 2260. fol. 17 v°.» — Ὁ Ε. Α. Soph. (1870) ἔχει τὴν λέξ. ἐξ ΑΝΑΣΤΑΣΙΟΥ τοῦ ΣΙΝΑΪΤΟΥ.
- συμβιωτάριον, τό. ὄν. καθαρτικοῦ. ΟΡΕΙΒ. ἔ. DAG. τ. 5, σ. 152.
- συμβολαιοῦσθαι. ῥ. μέσ. διαθ. «διεϊδὼν μέγας τῇ χειρὶ κατὰ τοῦ παπίου τὸν θυμὸν συμβολαιωσάμενος.» ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 23, 7. ἔ. Β.
- συμβολοσκοπέω, ὦ. «ἡ τρήρων πέλεια τὴν ἐκείνων δειλιαν συμβολοσκοπεῖ καὶ ἀγγέλλει.» ΕΥΣΤ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. σ. 1790, 11.
- σύμ(μ)αλ(λ)ος κάρα προδάτου. Μ. ΠΛΑΝΟΥΔ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 322.
- συμμεγαληγορεῖσθαι. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΡΣ σ. 745. ἔ. Μι.
- συμμεταδοτικόν, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 520. ἔ. Μι.
- συμμεταφορεῖσθαι. ΙΩ. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 326.
- συμμεταχωρεῖν. ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδῆρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.
- συμμιγία, ἢ ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 1016. ἔ. Μι.
- συμμικτοδενδρία, ἢ ΚΑΛΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 132. ἔ. Λ.
- σύμμιλτος, 2. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 372.
- συμμνάμονες, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Χερσονασίων Ταυρ. Bul. de cor. hel. V, σ. 74, σ. 47.
- συμμοιρογραφεῖσθαι. ΚΑΛΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 708. ἔ. Λ.

συμμολπάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 392, 37. Ξ. Λ.

συμμοσχεύω. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 119, σ. 1181.—Πρόλ. τὸ ἐν τοῖς λεξικοῖς μεταμοσχεύω.

συμπαθάνομαι, Μ. ΑΚΟΜ, τ. Α, σ. 197, 10. 262, 3. τ. Β, 133, 29. 148, 12. 327, 5. Ξ. Λ.

συμπάντιμος δοξολογία. « ΧΡΥΣΗΠ. ΙΕΡΟΣ. εἰς τ. ἄγ. Ἰω. τ. Πρόδρ. Cod. Par. 513, fol. 111 r°. »

συμπαραγωγεύς, δ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 105. Ξ. ΜΙ.

συμπαρακατέχω. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 784. Ξ. ΜΙ.

συμπαραιμόνιμον, τό. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 700. Ξ. ΜΙ.

συμπαρασπᾶσθαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 38, 6. Ξ. Β.

συμπαρεισκρίνω. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 793. Ξ. ΜΙ.

συμπαρενύλησις ἄτιμος μετὰ τῶν κτηνῶν. ΜΑΞ. ΟΜΟΛΟΓ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 91, σ. 1348.—Μὴ τι ἀναγνωστέον συμπαρενείλησις;

συμπαρυσώω, ὦ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 716. Ξ. ΜΙ.

σύμπαχον πλινθίνης οἰκοδομῆς τεχνούργημα. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ ἐν Wesch. Poliore. d. Gr. σ. 224. Αὐτόθι σ. 244: τὸ σύμπαχον τοῦ καταστρώματος τῶν στεγῶν.—Ἡ σύνθεσις τῆς λέξεως οὐσα ἐκ τοῦ σύν καὶ παχύς, δὲν φαίνεται κανονικὴ, διότι ἔπρεπε νὰ γίνῃ ὡς ἡ τοῦ σύννοξυς.—Ἄλλως πρόλ. τὸ τῆς συνηθείας σύχαρος, τὰ σύγκαλα καὶ εἴ τι τοιοῦτο.

συμπειράζομαι. ΚΑΛΛ. Κ. ΧΡΥΣ. σ. 1354. Ξ. Λ.

συμπειστέον. ΡΟΥΦ. ΕΦΕΣ. σ. 44. Ξ. Ruelle.

συμπεριαιυγάζω. Ε. ΜΙΛ. (ἀνευ μαρτυρ.) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριβαίνω. « Cod. Coisl. 384, fol. 18 v°. »

συμπεριδοξος, 2. Ε. ΜΙΛ. (ἀνευ μαρτυρ.) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπεριθάλλπω. Ε. ΜΙΛ. ἐνθα ἄνωτ.

συμπεριληπτέον. « ΑΝΩΝ. Cod. Par. 215, σ. 47. »

συμπεριληπτικῶς. ΙΩ. ΚΑΝΤΑΚΟΥΖ. Θέσπ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 161, σ. 1116.

συμπερισώζεσθαι. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Ο, 496.

συμπεριτορνοῦσθαι. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1053. Ξ. ΜΙ.

συμπεριφορικῶς. ΜΑΞΙΜ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 90, σ. 328. τ. 91, σ. 436.

συμπεριχώρησις, ἡ. Ε. ΜΙΛ. (ἀνευ μαρτυρ.) ἐν Journ. d. Sav. Avr. 1868, σ. 257.

συμπερσομαχέω, ὦ. Θ. ΠΡΟΔΡ. «Cod. Par. 2087, fol. 211 v°.»

συμπεφαλο(σ)μέναι κυναϊ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 468.

συμπικραίνομαι. ΛΥΒ. Κ. ΡΟΔ. σ. 3683. ξ. Wt.

συμπλάστης, ὁ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 139, σ. 105. — Ἴδε προσυνεξυφαίνω.

συμπλεκτέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΓ. σ. 131.

σύμπνιξις, ἡ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚΟΝ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 100, σ. 1077.

συμποικιλτής, ὁ. ΙΣΙΔ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 105. ξ. ΜΙ.

συμπολυπραγμονέω, ὦ. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν ΣΔ. ΜΕΣ. ΒΙΒΛ. τ. Α, σ. 78'.

συμπόμπαι, οἱ. (;) ΕΠΙΓΡ. Τέω. L. et W. 88.

συμπονικοί νόμοι. Μ. ΨΕΑ. ἐν ΣΔ. ΜΕΣ. ΒΙΒΛ. τ. Ε, σ. 502.

συμπόρευσις, ἡ. ΣΩΦ. ΙΕΡΟΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 87, 3, σ. 3305.

συμπερθμεύω τινά. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 96, σ. 716.

σύμπορνοι, οἱ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν ANNU. etc. IX, σ. 57.

συμπορφυροβαφέω, ὦ. «ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝΑΙΤ. Ὀδηγ. σ. 306.»

συμποσιασμοί, οἱ. ΘΕΟΦ. ΧΡΟΝΟΓΡ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 108, σ. 892.

συμποτιγινόμενος μετὰ πάσης προθυμίας ἐν οἷς κα ταυχάνωντι χρεῖαν ἔχοντες. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. ROSS INSCR. ined. 67.

σύμπρακτος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 861. ξ. ΜΙ.

συμπροαιρεῖσθαι πορεύεσθαι τινι. ΙΓΝΑΤ. βίω Νικηρ. σ. 190, 4. ξ. De Boor.

συμπροεληλυθότως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 460. ξ. ΜΙ.

συμπροσίεμαι. ρ. μέσ. διαθ. ΝΙΚΟΛ. ΜΕΘΩΝ. ξ. Α. Δημ. σ. 67.

συμπροστίημι. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 235.

* συμπταίω. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ΟΡ. σ. 64, 92. ξ. Taf. — Ἐν τῷ ΘΣ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἀνεγράφη μόνον ὡς διάφορος γραφή τοῦ συμπαίω ἐκ τῆς Σοφοκλέους Ἠλέκτρας καὶ ἀπεδοκιμάσθη. Ἀλλὰ παρὰ Εὐσταθίου ὕγιως ἔχει. σύμπτερος, 2. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΡΥΣΑΝΤΖ. σ. 718. ξ. ΜΑΥΡ.

συμπτωθέντα πύργον. ΕΠΙΓΡ. Κοτπλεως τοῦ 741 μ. Χρ. ἔτους. SIG 8665.

συμφατνιασας ἐν Βηθλεέμ. Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 737. ξ. ΜΙ.

σύμφαυσις πολλῶν ἀστέρων. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1060, 55.

συμφιλόσοφοι, οί. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 140.
 συμφωτιστικόν, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 550. ξ. ΜΙ.

* σὺν γυναικός. ΕΠΙΓΡ. Παντικαπαίου τοῦ ἔτους 130 μ. Χρ. CIG 2114 c. d. ἐν δὲ 2131 b, ἦν ἐπιγραφὴν κατ' εἰκασίαν ὁ ἐκδότης δέχεται ὡς ἀρχαιοτέραν κατὰ ἓνα αἰῶνα, ἀναγινώσκεται ὡσαύτως τό· σὺν ἀδελφῆς Ἡλίδος. Ἔτι δὲ καὶ ἐν ἐπιγρ. Φαναγορίας (αὐτόθι, ἀρ. 2127) φαίνεται ὅτι πρέπει ν' ἀναγνώσωμεν· σὺν ἡρώων, καὶ ὄχι· σὺν ἡρώων (ἥτις λέξις ἄλλοθεν δὲν εἶναι γνωστή). Ἴδε Kaib. epigr. gr. 539.—Παρά Κωνστ. Πορφύρογ. ἐν Ἐκθ. βασι. τάξ. σ. 776 ξ. Β.: σὺν τῶν μητροπολιτῶν· οὕτω καὶ σ. 672: σὺν τῶν ἱμανταρίων, καὶ εἴ ποῦ ἀλλαχοῦ.—Αὕτη ἡ ἔκνομος σύνταξις δὲν εἶναι πλέον συνήθης παρ' ἡμῖν, (διότι καὶ ἀπλῶς ἢ πρόθ. σὺν μόνον ἐν συνθέσει νῦν ἀκούεται,) ἐνῶ ἡ τῆς ἀπὸ καὶ τῆς ἐκ (= ὄκ, ὄχ) μετ' αἰτιατικῆς, καὶ τὴν σήμερον ἐτι εὐχρηστεῖ.

συναγιαστικόν, τό. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 520. ξ. ΜΙ.

* συναγωγός, ὁ.—Ἴδε παραφιλάγαθος.

συνακινήτέω, ὦ. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 136. ξ. Σ. Κ. Οἶκ.

συνακουστέον (= συνυπακ.) ΣΧΟΛ. εἰς Δίωνα Χρυσ. ξ. Emper. σ. 787.

συνακριβολογέω, ὦ. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 137. ξ. Σ. Κ. Οἶκ.

συνάλισις, ἡ. (= συναλισμός.) ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικηφ. σ. 160, 10. ξ. De Boor.

συναλλύοιτο (= συναναλύοιτο.) εὐκτ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 48. Ἴδε καὶ ἐτ. 1882, σ. 334.

συναμαυρούμενοι ἀστέρες. ΣΧΟΛ. Ἀράτου 903. ξ. Bek.—συναμαυρούμενος κόσμος ταῖς ἡμετέραις ἀνομίαις. ΕΥΘΥΜ. εἰς Εὐστάθ. Θεσ. ἐν Taf. de Thes. σ. 396.

συναμφίβολοι ἤχοι· ὄρος τις τῆς μουσικῆς. ΑΓΙΟΠΟΛΙΤΟΥ χειρόγρ. καθ' ἃ ἀνέγνω ὁ δὲ Ἰω. Τζέτζης καὶ εἶπέ μοι.

συνάναγνώρισις, ἡ. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1707. ξ. Λ.

συνανακαλύπτω. ΦΩΤ. ἐπιστ. ΞΣ', ξ. Ἰω. Βαλ. σ. 380.

συναναληψία, ἡ. ΣΩΦ. ΕΦ. ξ. Erm. σ. 33. Ἴδε καὶ praef. editoris σ. CIII, ἐνθα ἡ λέξις ἐξηγεῖται· corporis ad bonam nutritionem restitutio.

συναναλογίζομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 184, 19. ξ. Λ.

συνανάλυσις, ἡ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 31.

συνανανεύω. ΤΑΡΑΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 1460. ξ. ΜΙ.

συναναπτύσσω. ΦΩΤ. ἐπιστ. ΟΑ', ξ. Ἰω. Βαλ. σ. 396.

συνανάστροφος μετά τινος. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 357. ξ. Μι. — Πρέλ. συνδιάγωγος.

συνανατάττεσθαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 385, 6. ξ. Β.

συναναφεύγω. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. ξ. Taf. σ. 293, 10.

συνανορθώ, ὦ (;). ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Προλεγόμεν. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 232.

συνανορύττω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ, σ. 425. ξ. Μι.

Συνανουδισταί, οἱ θίασος ἀνδρῶν σεβόντων ἐν κρινῶ τὸν Ἄνουδιν. ΕΠΙΓΡ. Σμύρνης ἐν Ἀμαλθεία Σμύρνης τῆς 3 Μαΐου 1868. Πρέλ. τὸ ἐν τῷ Pape-Bensel. λεξικῶ τῶν κυρ. ὀνομ. τῆς Ἑλλην. Συλλουκιανιστῆς, ἐτι δὲ τὰ Διονυσιασταί, Ἑρμαῖσταί, Σαραπιασταί κτλ.

συναντάρτης, ὁ. ΘΕΟΦΑΝ. ΧΡΟΝΟΓΡ. σ. 477, 17. ξ. Β.

συνανηματικὸν βιβλίον· τὸ ἐν ᾧ ἐρμηνεύονται τὰ διάφορα συνανηματα, εἰ καλὸν ἢ κακὸν προσημαίνουσι.

συναπαγωγή, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1448. ξ. Μι.

συναπαιωρέομαι, οὔμαι. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1093. ξ. Μι.

συναπαμφιάζω. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΝΕ.

συναπαριθμεῖσθαι. ρ. μέσ. διαθ. ΖΑΝ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 437.

συναπαρτισμός, ὁ. ΦΩΤ. ἐπιστ. ΟΑ, ξ. Ἰω. Βαλ. σ. 397.

συναπαστράπτω. ΦΩΤ. ἐπιστ. ΞΣ, ξ. Ἰω. Βαλ. σ. 380.

συναπαυξίφως Σελήνη Ἄρει ἐκτεύοντι· Ὑποθ. τ. ΜΑΝΘ. ἀποτελεσμ. ξ. Ludw. σ. 99.

συναπέλευσις, ἡ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 415.

*συναπηχεῖν. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 132, σ. 953. — Ἐκ τοῦ Πολυαίνου μόνον ἐτέθη ἐν παράδειγμα τοῦ ῥήμι. τούτου ἐν τῷ ΘΣ, ἔπερ ὁ L. Dindorf ἀνευ λόγου ἀποχρῶντος ἐθεώρησε μετατρεπτέον εἰς συνεπηχεῖν.

συναπογεννήσεις, αἱ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. πολιτ. σ. 366. ξ. Βασίλ.

συναποδέχομαι. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 375.

συναποδίσταμαι. ΦΩΤ. ἐπιστ. Ε, ζ' ξ. Ἰω. Βαλ. σ. 190.

συναπολιθεύσθαι. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἰστορ. IV, 3. σ. 162, 18. ξ. Β. — ΣΧΟΛ. ΛΥΚΟΦ. σ. 842. ξ. Kink.

συναπολοφύρομαι. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 531.

*συναπομειώ, ὦ. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΞΓ, α'. — Ὅχι ὀρθῶς ἀμφιβάλλεται ἡ γραφή τῆς λέξ. ἐν τῷ ΘΣ καὶ τῷ λεξ. τοῦ Passow-Rost.

συναπομερίζω. ΣΩΤΗΡΙΧΟΣ ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 140, σ. 145.

συναπομετρέω, ὦ. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 346. ἔ. ΜΙ.

συναποξήραινέσθαι. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 23, 16. ἔ. De Boor.

συναποπερατόω, ὦ. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 182. ἔ. Σ. Κ. ΟΙΚ. — ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 1161. ἔ. ΜΙ. — ΜΙΧ. ΨΕΛ. ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. τοῦ Ἀρχιμῆδ. τ. β', prief. σ. VII.

συναποπλύνω. « ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 18 v°. »

συναποπνίγμαι. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 1089. ἔ. ΜΙ.

* συναπορηθῆναι· ὁμοῦ μετ' ἄλλου τινὸς γενέσθαι ἐν ἀπορία βιωτικῇ. ΕΥΡΗΣΙΑΝΕ ἐν ῥήσει τραγωδίας εὐρεθείση ἐσχάτως. Ἀθην. τ. Η, σ. 348. — Ἐν τῷ ΘΣ τὸ ῥῆμα τοῦτο ἐκ μόνου τοῦ Σέξτου Ἐμπειρικοῦ παρατεθειμένον δὲν ἔχει ταύτην τὴν σημασίαν.

συναποξήριζώω, ὦ. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 91, σ. 397.

συναποσεύω. « ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. fol. 130 v°. »

συναποσμήχω. ΜΑΚΑΡ. ΜΑΓΝ. σ. 222. ἔ. Blond.

συναποσυπόω, ὦ. « ἸΩ. ΦΙΛΟΠΟΝ. π. ψυχ. fol. 5 r°. »

συναποψύχω. « συναπέψυξα τῇ σοφίᾳ. » Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 304, 27. τ. Β, σ. 76, 12. 321, 5. 323, 16. ἔ. Λ.

συναπτήριος εὐλογία. (ἢ τοῦ γάμου δηλ.) ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΡΙΒ.

συναρμακτηλατήσας. ΜΤΧ. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 20. ἐν σημ. τῆς ἐκδ. Müller.

συναρχιερεύς, δ. ΦΩΤ. ἐπιστ. ΡΑ' ἔ. Ἰω. Βαλ.

συναρχοστατεῖσθαι. ἀπαρέμφατον κείμενον ὁμοῦ μετὰ τοῦ συνεκκλησιάζειν, ἐν ΕΠΙΓΡ. ΣΤΙΡΩΝ. Bul. de cor. hel. V, σ. 45.

συνασιτέω, ὦ. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 122. ἔ. ΜΙ.

συνασπιστική ἄμυνα. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. σ. 864, 24.

συναστέεται, οἰ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1065. ἔ. ΜΙ.

* συναστρέω, ὦ. Οὕτω ἀντὶ συναστρώω διορθωτέον τὸ ἐκ τοῦ ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘΕΟΥΣ καταχωρισθὲν εἰς τὸν ΘΣ ῥῆμα τοῦτο, ὃν οὐδετέρας διαθέσεως.

συνατάλλω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 411.

συναύξημα, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 30.

συναυτουργέω, ὦ. Κ. ΠΑΝΤΕΧΝ. ἐν Annu. etc. VI, σ. 48.

συναφαρπάζω. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 210, 13. ἔ. Β.

συναφοσίω, ὦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 196, 11. ἔ. Β.

συναχθορορέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 244, 6. ἔ. Λ.

συνδεινουμένη φράσις φοβερώς τῇ τῶν πραγμάτων σκυθρωπότητι.
ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. Μ. σ. 1711, 53.

συνδеспοτεύω. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 799. Ἐ. ΜΙ.

συνδηῶ, ὦ. ΙΩΣ. ΦΛ. Ἰουδ. πολ. Ε, 1, 6.

συνδιαβίω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 304, 26. Ἐ. Λ. — Ν. ΧΩΝ. 679.
ὀρθοδ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 140, σ. 208.

συνδιάγωγος· ἐπιθ. ὁ σύν τινι διάγων. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 357. Ἐ. ΜΙ.

συνδιαδύομαι. ΓΡΗΓ. ΝΥΣ. διάλ. π. ψυχ. κ. ἀναστ. Ἐ. Κραβ. σ. 70.

συνδιδαιτήματα τὰ πρότερα (μετὰ τῶν Ῥωμαίων.) ΑΓΛΑΪΑΣ Ἱστορ.
Γ, 13. σ. 169, 15. Ἐ. Β.

συνδιαμείψομεν καὶ ἡμεῖς τοῖς προλαβοῦσι τὸν χρόνον. Θ. ΣΤΟΥΔ.
σ. 849. Ἐ. ΜΙ.

συνδιαναβάλλω. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΔ. σ. 1484. Ἐ. ΜΙ.

συνδιαναπαύω. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 166, 16. Ἐ. Β.

συνδιαποικίλλω. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 161. Ἐ. Σ. Κ. ΟΙΚ.

συνδιαπορεύομαι. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 87, 3, σ. 3313.

συνδιαχαράττω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 433. Ἐ. ΜΙ.

συνδιδασκαλίτης, ὁ. ΙΓΝΑΤ. ἐπιστ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 5, σ. 648.

συνδιενεργέω, ὦ. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 181, 4. Ἐ. Β.

συνδιεξαπλόω, ὦ. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 221. Ἐ. Σ. Κ. ΟΙΚ.

συνδιευθετέω, ὦ. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 43.

συνδιιθύνω. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Α, σ. 551, 22. Ἐ. Β.

συνδοξολόγησις, ἡ. « ΧΡΥΣΗΠ. ΙΕΡΟΣ. Cod. Par. 513, fol. 111 r°. »

συνεβάλλοντο (= συνεβάλοντο.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant.
hel. 898.

συνεγκηδεύω. ΕΠΙΓΡ. Λυκίας. CIG Add. 4303 h 6.

συνεδρίασις, ἡ. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐπιστ. ΜΣ'. Ἐ. Pressel, σ. 39. — Ἡ λέξις ἀπὸ πολλοῦ χρόνου εἶναι ἐν πολλῇ χρήσει παρ' ἡμῖν ἐπὶ τῆς σημασίας séance, Sitzung. Μόνον δ' ἐσχάτως ἤρχισάν τινες νὰ τὴν σικχαίνωνται, προτιμῶντες ἀντ' αὐτῆς τὴν παρ' ἐνδοξοτέροις συγγραφεῦσι ἀπαντῶσαν καὶ διὰ τοῦτο καὶ ἐν τοῖς λεξικοῖς κατακεχωρισμένην συνεδρίαν, ἧτις ὁμοῦς τὸ πάλαι καὶ κατ' εὐρυτέραν σημασίαν ἦτο εὐχρηστος.

συνείκασις, ἡ. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1061. Ἐ. Λ.

συνεισεπένεγκεῖν. ΗΣΑΙΑΣ π. συνεισφορῶν ὑπὲρ τῆς μεγ. ἐκκλησίας,
ἐν ΣΥΝΤ. καν. τ. 5, σ. 135.

- συνεισοδεύω· ποιῶμαι ὁμοῦ τὴν εἴσοδον. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 85, 12. ξ.
 Β.— ΝΙΚΗΤ. ΘΕΣΣΑΛΟΝ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 5, σ. 382.
 συνεισοικίζομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 325, 26. ξ. Λ.
 συνεκκαρποῦσθαι. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 195. ξ. Σ. Κ. Οικ.
 συνεκκούφίζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 68, 16. 184, 14. 339, 13.—τ. Β,
 σ. 92, 9. ξ. Λ.
 συνεκμαρτυρέω, ὦ. «συνεγμεμαρτύρηκεν τῷ βασιλεῖ ὁ ἀρ-
 χηγέτης τοῦ γένους τῶν βασιλέων.» ΕΠΙΓΡ. Ἰασέων ἐν Hicks. gr. hist.
 Inser. ἀρ. 174, σ. 5.
 συνεκνεάζω. ρ. οὐδέτ. διαθ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 260, 27. ξ. Λ.
 συνεκπαιούσης πολλῆς μοίρας τοῦ λαοῦ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 368, 10.
 ξ. Β.
 συνεκραίνειν ὑγρότητα. ΘΕΟΦΡ. π. φυτ. 1στ. Γ, 13, 2.—Συνεκ-
 κρίνω ὑπάρχει ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἄχι ἐκ τοῦ Θεοφράστου.
 συνεκστρέφω. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 752. ξ. ΜΙ.
 συνεκτίλλω. ΓΡΗΓ. ΝΥΣ. διάλ. π. ψυχ. κ. ἀναστάσ. ξ. Krab. σ. 54.
 — ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπ. Α, 195.
 συνεκτινάσσω. ΠΑΝΤΑΛ. ΔΙΑΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 98, σ. 1253.
 συνεκτυποῦσθαι. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. ἐπιστ. Α, 319.
 συνεκφράντωρ, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 70, 14. ξ. Λ.
 συνεκφραυλλίζω. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 780. ξ. ΜΙ.
 συνεκψύχω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 362. ξ. ΜΙ.
 συνεμβλητέον. ΟΡΕΙΒ. τ. 4, σ. 573. ξ. ΔΑΡ.
 συνεμφορεῖσθαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 366, 8. ξ. Λ.
 συνενδείξεων δύναμιν κέκτηται ἢ σχέσις. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr.
 τ. 90, σ. 884.
 συνενδημέω, ὦ. Θ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 298, 6. ξ. Β.
 συνενεργέω, ὦ. ΠΛΩΤ. ξ. Kirch. τ. 2, σ. 51, 10.
 συνενεχυράζω. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς. CIA II, 628.
 συνενέζεσθαι πρὸς τι. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 530. ξ. Stallb.
 συνεννοητέον. ΕΥΣΤΑΘ. ΘΕΣ. εἰς Ἴω. Δαμασκ. ἐν Spicil. Rom. τ. V,
 σ. 313.
 συνεξαγγέλλω. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 354. ξ. ΜΙ.
 συνεξαγριαίνων ὁ ποιητὴς τῷ Ἀχιλλεῖ τὸν παραβολικὸν λέοντα. ΕΥΣΤ.
 εἰς Ἴλ. σ. 1275, 62.

- συνεξαγριοῦσθαι. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1702, 45.
- συνεξανάστασις, ἢ. ΝΙΚ. ΠΑΦΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 293.
- συνεξαπολήγω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 126.
- συνεξεταστής, ὁ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 529. ξ. Stallb.
- συνεξοικίζω· « ἔπως τέ μοι συνεξέφικισται (ὁ ἀυτάδελερος) εἰς Τριβάλους. » ΙΩ. ΚΑΝΤΑΚΟΥΖ. Γ, 53, σ. 319, 1. ξ. Β.
- συνεξυπηρετέω, ὦ. ΙΩ. ΣΚΥΛ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β, σ. 706, 7. ξ. Β.— Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 181, 3. ξ. Β.
- συνεορταστέον. ΜΑΤΘ. ΒΛΑΣΤ. ἐν Σύντ. καν. τ. 6, σ. 407.
- συνεπαγάλλομαι. ΠΡΟΚΟΠ. ΔΙΑΚΟΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1188. — Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 133, 3ο. ξ. Α.
- συνεπανατίθεσθαι. ΠΗΤΚ. ΙΩΣ. ὕμνογρ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 1013.
- συνεπαρῶμαι. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1750, 42.
- συνεπαυλέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 46, 11. ξ. Α.
- συνεπήρανος, 2. Δ. ΜΟΞΧ. σ. 459.
- συνεπίβουλος, 2. ΙΩΣ. ΦΛΑΒ. Ἰουδ. ἀρχ. ΙΗ, 6, 6.
- συνεπιδεσμέω, ὦ. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. Εrm. σ. 125. — Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 400.
- συνεπιδήλω, ὦ. ΕΥΘ. ΖΥΓ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 129, σ. 1081, ἐνθα ὄμως φέρεται καὶ διάφ. γρ. συμπαραδηλώ.
- συνεπικτᾶσθαι. Ε. Μil. ἐν Journ. d. Sav. 1868 Mai, σ. 314. (ἀμάρτ.)
- συνεπιλήπτωρ, ὁ. Ε. Μil. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.)
- συνεπιμεριστέον. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1770, 1.
- συνεπιπνέω. Ε. Μil. ἐν Journ. d. Sav. 1868 Mai, σ. 314. (ἀμάρτ.)
- συνεπιφράίνω. Ε. Μil. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.)
- συνεπίσκεψις, ἢ. ΛΕΟΝΤ. νεαρά ΠΒ.
- συνεπισκιάζω. ΦΩΤ. Ἀμφιλ. σ. 291. ξ. Σ. Κ. Οικ.
- συνεπισχιρτάω, ὦ. Ε. Μil. ἐν Journ. d. Sav. 1868 Mai, σ. 314. (ἀμάρτ.)
- συνεπισυσφίγγω. Ε. Μil. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.). — Πρόλ. τὰ ἐν τῷ ἀρθρῷ τῆς Συναγ. ταύτης ἐμπαρενείρω εἰρημένα.
- συνεπιτήκω. Ε. Μil. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.)
- συνεπιφυσάω, ὦ. Ε. Μil. ἐνθα ἀνωτ. (ἀμάρτ.)
- συνεποδύρομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, 103, 24· 249, 14. 322, 12. ξ. Α.

συνεπορθρίζω. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 404.

συνέργησις, ἢ. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2578. ἔ. Wt.

* σύνεσις, ἢ. Εἰς τὰς μέχρι τοῦδε γνωστάς σημασίας τῆς λέξεως προστεθήτω καὶ ἡ τῆς προφορικῆς ἢ ἐγγράφου γνωστοποιήσεως εἴτε ἐκθέσεως (rapport), ἣν εὐρίσκομεν ἐν τῇ ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας παρὰ L. et F. 326 a, ἐνθα § 23 ἀναγινώσκονται τὰ «συνέσιος ἀναφορᾶς οἱ ἱεροὶ θεοὶ καὶ διοικήσωντι ἐν τῇ παναγύρει ἢ κατακρίνωντὶ τινὰς, σύνεσιν ἀνενεγκάντω εἰς τὸ πρυτανεῖον.»

συνεσπαρμένωσ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 46. ἔ. Βασιλ.

συνεσταλμενώτερον. ΤΡΙΧΑΣ παρὰ τῷ Nauck ἐν Lexic. Vindob. σ. 256.

συνευθυδρομέω, ὦ. Μ. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Δ, σ. 444.

* συνευθύνεσθαι· χρεωστεῖν εὐθύνας ὁμοῦ μετ' ἄλλων. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 267, 11. ἔ. Β. — Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

συνευκτέον

συνεύνεια, ἢ. (=συνεύνασις.) ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1045. ἔ. ΜΙ.

συνευτονεῖν. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 134.

συνευτροφεῖν. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 152.

συνεφαιρεῖσθαι. ρ. μέσ. διαθ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 167.

συνηγούμενος, δ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Ε, σ. 311, 19. ἔ. Λ.

συνηριθμημένωσ. ΑΝΩΝ. Λεξικ. ἐν Annu. etc. VIII, σ. 250.

σύνθαπτος. 2. ΔΗΜΓ. Ἀχιλ. σ. 1688. ἔ. Wt.

συνθεότης, ἢ. «ἀλλότριον τῆς τοῦ πατρὸς συνθεότητος ἀποφαίνονται τὸν υἱόν.» ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 321. ἔ. ΜΙ.

συνθηκογράφοι, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Τέω. L. et W. 86, σ. 30. 37.

συνθηρησκευταί, οἱ. COD. JUSTIN. I, 5, 20. — ΒΑΣΙΛΙΚ. ἔ. Heimb. τ. 1, σ. 25.

συνθρονισθῆναι τῷ Διί. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Β, 22, ἐν σημ. ὑπὸ τὸ κείμεν. τῆς ἐκδ. Müller.

σύνθρυψις, ἢ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚΟΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1077.

συνθυσία, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Ἐφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 5, N° 2.

συνιατρεύω. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 234.

συνίατρος, δ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 317.

συνιερολογέω, ὦ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 203 r°.»

συνιστουργέω, ὦ. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Β, σ. 194. ἔ. Β.

Σύνκλητον θεόν, *deum Senatam* (τὴν Γερουσίαν τῆς Ῥώμης) ἔχουσι τὰ νομίματα πόλεων τινων τῆς Ἑλλάσσοнос Ἀσίας.

συννεφίτις, ἢ λίθος τις τῶν τιμίων ὁ καὶ γ α λ α κ τ ῖ τ η ς. *PLIN. h. n. XXXVII, 162. Γράφεται καὶ συνοφίτης.*

συννοητέον, *Προκλ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 333. Ἐ. Βασιλ. — Ευστ. Θεσ. εἰς Ἰλ. Θ, 108. — Ὁ αὐτὸς σ. 689. Ἐ. Μι.*

συννυμφαγωγέω, *ῶ. Μ. Ακομ. τ. Α, σ. 83, 21. Ἐ. Λ.*

συνοίκιον, τό κοινὸν οἶκημα. *PETRON. satir. 93, 3.*

συνομογνωμονέω, *ῶ. Θ. Στοια. σ. 1580. Ἐ. Μι. — Θ. Βαλας. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 19.*

συνομόπλοος, 2. *Επιγρ. ἐμμετρ. Πάρου τῶν Ῥωμ. χρόνων. Bul. de cog. hel. VI, σ. 246. Ἡ συλλαβὴ μ ο ὡ ς μακρὰ ἐκλαμβάνεται.*

*συνομοταγέω, *ῶ. Σαρ. Εφ. Ἐ. Ερμ. σ. 36. — Ἀδίκως ἐσημειώθη ὡς ὑποπτος ἢ γραφὴ τῆς λέξ. ἐν τῷ ΘΣ. Ἴδε σ. CIII τῆς Praefatio τοῦ ἐκδ. τοῦ Σωρανοῦ Ermerins.*

συνομοψυχία, ἢ. *Καλ. κ. Χρυσ. σ. 760. Ἐ. Λ.*

συνοπλοδυτέω, *ῶ. « Θ. Προαρ. Cod. Par. 2087, fol. 211 v°. »*

συνορατέον. « *Cod. Par. 2501, fol. 121 v°. »*

συνορθοδοξέω, *ῶ. « Χριστοφ. Πατρικ. Μηνολ. Cod. Par. 1578, σ. 187. »*

συνουσιουσιωτής, ὁ μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ! *Θ. Λαεκ. σ. 769. Ἐ. Μι.*

συνοφελέω (= συνοφείλω.) « *συνοφελείτω θεοῦναι τὴν δίκην»* *Επιγρ. Τέω. CIG 3059.*

συνοφίτης, ὁ. *synophites. Ἴδε συννεφίτις.*

συνοχικῶς.

συνοχλεῖν τὸν κύριον. *Ευστ. Θεσ. ορ. Ἐ. Taf. σ. 22, 96.*

συνοχυρώω, *ῶ. Ηρακλειτ. Ἀλληγ. Ὀμηρ. σ. 85. Ἐ. Mehler.*

σύνσκανοι, οἱ. (= σύσκηνοι.) *Επιγρ. Τενέδου. CIG 2165.*

συνστατής, ὁ. (= συστάτης.) ἐπὶ συνεφίδων λέγεται. *Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA III, 1095.*

συνστέφανοι. ἐπίθ. *Επιγρ. Ἀττικῆς. CIA III, 1097. — Ἡ λέξ. ἐκ συμπληρώσεως κατ' εἰκασίαν τοῦ ἐκδ. Dittenberger.*

συντεταγμένως. *Μ. Φιανη τ. Β, σ. 105. Ἐ. Mil. — « ΑΓ. ΕΠΙΦΑΝ. ἅπαντα τ. II, σ. 130. — Λεοντιος ἐν Spicil. Rom. Mai τ. X, σ. 28 τοῦ β' μέρους. »*

συντεταμένως. ΣΤΕΦ. ΦΙΛΟΣΟΦ. εἰς Ἴπποκράτ. ἐν Spicil. Rom. Mai, t. V, σ. 154. — α ΦΙΛΗΜΩΝ ΑΒΒΑΣ Cod. Pat. 1372, fol. 173 v°.

συντεχνικῶς. ΦΛΩΡ. κ. ΠΑ. ΦΛ. σ. 1412. Ἐ. ΜΑΥΡ.

συντληραθῆω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 307, 9. Ἐ. Λ.

συντολμητής, ὀ. ΙΣΙΔ. ΠΗΛ. Ἐπιστ. Α, 292.

συντρίκλεινοι, οἱ. ΕΠΗΓΡ. Ἀθηνῶν. CIG 269.

συντριπτέον. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. σ. 584. Ἐ. ΜΙ.

συντρόφιον, ἢ συντρόφυλλον (;), τό. ὄνομα ἄλλο τῆς βάτου. ARVL. herb. 87. (88). — Τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν τὸ συντρόφι εἶναι ἐν χρήσει ὡς ἄλλο ὄνομα διὰ τὸ 'σώδρακον, ἴσως κατ' εὐφημισμὸν. Ἴδε Κοραῆ Ἀτάκτων τόμ. Β, σελ. 338.

συντυραννέομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 307, 30. Ἐ. Λ.

συνυπαλλάττομαι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 460. Ἐ. ΜΙ.

συνυπερεύχομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 327, 17. Ἐ. Λ.

συνυποκλίνομαι. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 437, 14. — τ. Β, σ. 70, 18. Ἐ. Β.

συνυπόλανψις, ἦ. (= συνυπόληψις, βοήθεια.) ΕΠΗΓΡ. Γυθείου. L. et F. 242, a.

συνυρροστώτως. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 460. 808. 822. Ἐ. ΜΙ.

συνώδιον, τό. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, τ. I, σ. 492, 14.

σύνωμος, 2. ὁ ἔχων, καθ' Ὁμηρον εἰπεῖν, τῷ ὦμῳ συνοχωκότε. ΒΑΣΙΛΙΚ. Ἐ. Heimb. τ. 2. Supplem. σ. 275.

συοβασία, ἦ. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 493. Ἐ. ΜΙ. — Ἐν λέξει συβόσιον τοῦ ΘΣ ἀναφέρεται γραφή λέξεως συβωσία παρὰ Πολυδεύκει, ἀλλὰ δὲν ἐγκρίνεται, ὡς θηλ. γένους. Παρὰ τῷ Νικηφόρῳ ὁμοῦς κεῖται βεβαίως καὶ σαφῶς τῆς συοβασίας.

συρχυλιζῶ. Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 180. Ἐ. Λ.

σύρεον, τό. ἄλλο ὄνομα τοῦ φυτοῦ τορδουλίου. ΡΛΙΝ. h. n. XXIV, 177.

συρίτης, ὀ. λίθου ὄνομα εὐρισκομένου ἐν τῇ κύστει τοῦ λύκου. ΡΛΙΝ. h. n. XI, 208.

συρόποδες (;) στίχοι. fistulares versus. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil, I, σ. 498.

συρφετολογία, ἦ. ΔΙΔ. ΑΛΕΞ. σ. 341. Ἐ. ΜΙ.

συσθένεια, ἦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 860. Ἐ. ΜΙ.

σύσκατος, 2. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἠγοῦμ. Α, σ. 354.

συσκεύασμα τῶν πονηρῶν εὐνούχων. ΚΑΛΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 2199. Ἐ. Λ.

συσκοτίζω. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 44.

συσσηραγγώ, ὦ. « ὁ τόπος οὐκ ἐκ ταυτομάτου διαβεβόρωται οὐδὲ συσσεσηράγγωται φυσικῶς. » ANNA KOMN. τ. Β, σ. 27. ἔ. Β.

συστασία, ἡ. ΠΛΩΤ. ἔ. Kirch. τ. Β, σ. 121, 23. — Πρόλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἰδιοσυστασία.

συστελτὰ τραπέζια καὶ σκαμνία καὶ κραδῶατια. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βας. τάξ. σ. 465-6. 486. ἔ. Β. — Οὐδὲ συσταλτὸς εὗρηται ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον συσταλτέος καὶ συσταλτικός. Ἡ νεωτέρα ἔμως παρ' ἡμῖν ἐπιστημονικὴ γλῶσσα ἤδη ἐχρήσατο τῷ συσταλτὸς (λ. χ. ἐν τῇ φυσιολογίᾳ) ὡς καὶ ἄλλο πλῆθος πολὺ λέξεων ἀπλῶν καὶ συνθέτων κατὰ τὰς ἀναλογίας τῆς παλαιᾶς κατεσκεύασε καὶ καθ' ἑκάστην ἐτι κατασκευάζει, ἔχουσα μὲν ἐν ἑαυτῇ ζῶν τὸ ἀρχέγονον πνεῦμα καὶ τὴν πλαστικὴν δύναμιν, ἐλαυνομένη δὲ ὑπὸ τῆς χρείας. Σπανιώτερον δὲ οἱ παρ' ἡμῖν ἐκκλίνουσι τοῦ ὀρθοῦ ἢ οἱ κατὰ τὴν δυτικοβόρειον Εὐρώπην ἐπιστήμονες, οἵτινες πλείστους τραγελάφους ὡς Ἑλληνικὰς δῆθεν λέξεις εἰσήγαγον εἰς τὰ ἐγχειρίδιά των. Exemplum autem sunt odiosa, καὶ διὰ τοῦτο σιγῶμεν.

* συστολή, ἡ. Παρ' ΕΦ. ΣΩΡ. σ. 70. 79. 210. 211. ἔ. Erm. ἔχει ἡ λέξ. αὕτη πλὴν τῶν ἄλλων σημασιῶν τῆς καὶ τὴν τῆς ἀσιτίας ἢ νηστείας, ὡς ἔχει καὶ τὸ συστέλλειν τὴν τοῦ νηστεύειν, λ. χ. σ. 209.

συστρεμματαρχήσας. μτχ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 1174. συστρεμματαρχήσαντες. 1159.

σύσχημος, 2. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 100, σ. 1133.

συψωμίτης, ὁ σύσσιτος. Θ. ΠΤΩΧΟΠΡ. κ. ἡγοῦμ. Β, 400. — Πρόλ. τὸ ἐν τῇ συνηθείᾳ κύρ. ὄν. Σύψωμος.

συωδῶς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 62, 24. ἔ. Λ.

σφαιρεργάτης, ὁ. Θ. ΛΛΕΚ. σ. 769. ἔ. ΜΙ.

σφαιροκύλιστος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 964. ἔ. ΜΙ.

σφλαγχνίδες, αἱ. (= σπλαγχν.) ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. Journ. d. Sav. Janv. et Févr. 1873.

σφυρηλασία, ἡ. (= σφυρηλάτησις.) « Mst de l'Escurial II, Y, 10, fol. 16 r°. »

σχεδιαστικός, 3. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1491, 38. εἶναι δὲ φανερόν, ὅτι κεῖται αὐτόθι τὸ ἐπίθ. τοῦτο ὄχι κατὰ τὴν σημασίαν τοῦ σχεδιαστικῶς = negligent, ἣν ἔχει ὁ ΘΣ, ἀλλὰ κατ' ἄλλην, ἣτις ἀποδίδεται συχνὰ παρὰ τῶν Βυζαντινῶν εἰς τὸ σχέδος καὶ τὰ ἐξ αὐτοῦ παράγωγα καὶ σύνθετα καὶ σαφῶς ἐμφαίνεται καὶ ἐν τῷ ὄλφ χωρίῳ τοῦ Εὐσταθίου ἔχοντι οὕτω: Τὸ δὲ « κλαίειν ὅς κε θάνησι » ἔχει τι ἀμφιβολίας σχε-

διαστικῆς· ἔμωε δὲ οὐκ ἂν λέγοι, ὡς χρῆ τὸν θανόντα κλαίειν ἤτοι κλαυθμὸν ποιῆσθαι, ἀλλ' ὅτι ἡμᾶς κλαυστέον ἐπὶ τῷ θανόντι.

σχεδοπλόκος, ὁ. ΝΙΚΗΦ. ΒΑΣΙΛ. ἐν Annu. etc. VII, σ. 149.

σχεδουργέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 358, 23. ἔ. Λ.

σχεδουργῆς λόγος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 365, 18. ἔ. Λ. — Ἴδε σχεδιαστικός.

σχηματιστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 278.

σχηματοθεσία, ἦ. ΓΡΗΓ. ΑΚΡΑΓ. σ. 840. ἔ. ΜΙ.

σχινότροπον γένος ἐκεῖνα δήπου τὰ στρουθάρια. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 196. ἔ. ΜΙΛ.

σχινόστρωτον λέχος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 23, 3. ἔ. Λ.

σχολασμός, ὁ. «αὐτὰ ἔλεγε καὶ σχολασμὸν δὲν εἶχε.» ΑΚΡ. ἔπος ἔ. ΜΗΛ. στίχ. 2672.

σωματοπλόκος, 2. «ἠδοναῖς πλεκόμενοι σωματοπλόκοις.» «ΓΡΗΓΟΡ. ΝΑΖ. ἐν Cod. Par. 400, fol. 192 v°.»

σωματοургικόν, τό.....

Σωπάτρια, τὰ· ἑορτὴ τις εἰς μνήμην Σωπάτρου τινός. ΕΠΙΓΡ. ΔΗΛΟΥ. Bul. de cor. hel. VI, σ. 35, c. 54. Πρὸλλ. σ. 144.

σωροβόλιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Μυλάσων Καρίας. L. et W. 424. 427.

Σωτηριασταί, ἄν, οἱ· ὄνομα θιάσου. ΕΠΙΓΡ. Ῥόδου. Rev. arch. 1864, II, σ. 470, 472.

T

τᾶε (= τᾶ, τῆ). «ἀνέθειαν τᾶε Δάματρι.» ΕΠΙΓΡ. τῶν ὑπωρείων Κιθαιρῶνος. Bul. de cor. hel. III, σ. 134. — Παράβαλε τὰ ἐν ἐπιγραφαῖς Τανάγρας ἀναγνωσθέντα παλαιᾷ ὀρθογραφίᾳ κύρια ὀνόματα Ἄεσχρόνδας, Ἄβασε ὄδορος, ἐπὶ Ἄμεινοκλείας, ἐπὶ Λυσανίας, Φεργαένοτος κτλ. ἃ ἐξεδόθησαν ἐν τῷ CIG καὶ τῷ Ἄθηναίῳ καὶ ἀλλαχοῦ, καὶ ἀναμνήσθητι

καὶ τῆς Λατιν. διφθόγγου a e, ἥτις ἐπεκράτησεν ὕστερον ἀντὶ τῆς ἀρχαιοτέρας αἰ. Ὅρα Kühn. Ausführl. Gram. d. lat. Spr. I, § 7, b, 4.

ταῖ (= ταῖ ἢ τάδε.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. GIG 1 Γ, 8.—Πρόλ. τοῦ τάκται, οἱ. « πόλεις ἅς οἱ τάκται ἔταξαν. » ΕΠΙΓΡ. φόρων Ἀττικῶν. CIA I, 266.

τακτόμισθος, ὅ· ὁ τάσων τοὺς μισθοὺς. ΠΑΠΥΡ. Αἴγυπτ. ξ. Leem. σ. 21.

Ταλετίτας, α, ὅ· ἐπίθ. τοῦ Διδος ἀπὸ τοῦ παρὰ Πausanίᾳ (3, 20) μνημονευομένου ἄρουρος Ταλέτου. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Ἀθην. τ. Α, σ. 257.

ταλικούτος (= τηλικ.) ΑΡΧΙΜ. ξ. Heib. τ. Β, σ. 242. 244. 252 κτλ.

ταμειουλκούντες (;) σιροί. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 211, 5. ξ. Λ.

τᾶμον (= τᾶμος, τῆμος, σήμερον.) « καὶ τὰ ψαρίσματα τό τε ὑπρότασ γενόμενον καὶ τὸ τᾶμον ὑγράψαντας ἐν στάλας λιθίας δύοσ. » ΕΠΙΓΡ. Δαρίσσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 66, c. 44.

Ταμύνεια, τά· ὄνομα ἀγῶνος. ΕΠΙΓΡ. Ταμυνῶν Εὐβοίας. Ἐρ. Ἀρχ. β' περ. 412.

ταννί (= τηνδί, ἢ· τηνδεδί.) ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

τάνς (= τάς.) Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ α ν σ.

τανύερνος ὄρηξ. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 568.

τανυσίδρομον· ἐπίθ. κατ' αἰτ. πτ. ΣΑΠΦ. ἀποσπ. 71. ξ. Bergk ἐν Lyr. gr. ἐξ εἰκασίας τοῦ ἐκδότου τεθέν, ἀντὶ τῆς ἀρχαιοτέρας παραδεδομένης γραφῆς ἀνυοδρόμον. Ἄλλοι δὲ ἐπρότειναν: ταναοδρόμον, ταναὺδρομον, ἀνυσιδρόμον.

τάστα (= ταῦτα.) ΕΠΙΓΡ. Σάμου. Gau. 134.—Χίου. Bul. de cor. hel. III, σ. 49.—Ἐρυθρῶν. Μουσ. κ. βιβλ. Σμύρν. 1878, σ. 60.—Δέρου. Ross Inscr. gr. ined. fasc. II, σ. 69.—Ἀλικαρνασσοῦ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 303.

ταπεινολόγα ὀνόματα. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 299, 1. ξ. Λ.

ταπεινωτέον. ΑΝΑΣΙΜ. τέχν. ῥητορ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. 1, σ. 231, 29.

τᾶρ πόλιος (= τᾶς πόλιος.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183. Αὐτόθι καὶ ἄλλα πολλὰ ῥωτακισμοῦ παραδείγματα, ὡς ἀναθέσιορ, βωλᾶρ, γᾶρ, γεγονόρ, Διόρ, πατρόρ, τεόρ κτλ. ἃ δὲν κατέταξα ἰδίᾳ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ.

Ταραντιναρχούντων τῶν δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 446.

ταριχευτικῶς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 164, 22. ξ. Λ.

ταρσπέδιλοι παῖδες Ἀτρέως. Κ. Ερμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 1236. ἔ. Μαυρ.

ταρταρική νύξ. Μ. Φιληε τ. Β, σ. 413. ἔ. Mil.

ταρταροῦχοι ἄγγελοι κολασταί. (ΩΡΙΓΕΝ.) φιλοσοφούμ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3454.

ταρτάρωσις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 127, 16. ἔ. Λ.

ταρτήμορον, τό· ὄνομα μέτρου. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 476. — Ἐν τῷ ΘΣ φέρεται μόνον ταρτήμόριον ἐκ τοῦ Ἡσυχίου καί τοῦ Φωτίου ὡς ὄνομα νομίσματος.

ταυραφέτης, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Καρυάνδης. Fræhn. Inscr. gr. du Louvre 45.

ταυρεῖναι γυναικεῖται δίπελμοι καί μονόπελμοι· εἶδος ὑποδημάτων. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας περὶ τιμῆς τῶν ὠνίων. (edict. Dioclet.) L. et W. 535.

ταυροδόλιον, τό· ὄνομα τελετῆς Μιθραϊκῆς. ΕΠΙΓΡ. Κηφισίας τοῦ ἔτους 387 μ. Χρ. CIA III, 173. Συχνά ἡ λέξις καί ἐν ἐπιγρ. Λατινικαῖς ὡς παρά τῷ Orelli Inscr. Lat. 1899. 1900. 2322 κτλ. ὧν ἐπιγραφῶν ἡ ἀρχαιοτάτη ἴσως δὲν ὑπερβαίνει τὸ ἔτ. 160 μ. Χρ.

ταυρογαστρικὸς βιβρός· ὄνομα ἱματίου. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας. (Edict. Dioclet.) L. et W. 535, cap. XVI, c. 18. 80.

* ταυροδέριμος ἄσις. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἰλ. II, 79. — Ἐτέθη ἐν τῷ ΘΣ ἀνευ παραπομπῆς εἰς τὸ χωρίον.

ταυροθηρία, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Journ. de Gistple, 22 Novembre 1865.

ταυροκένται, οἱ. taurocentæ. ΕΠΙΓΡ. Πομπηίας Λατιν. Orelli Inscr. Lat. 2530.

ταυρόφθαλμον, τό· εἶδος φυτοῦ τοῦ γένους ὁ ros marinus ἐκαλεῖτο. ARVL. herb. 79.

ταύτες. αἰτ. πληθ. ἀντὶ ταύτας. ΕΠΙΓΡ. Ρόδου. Rev. arch. 1864, II, σ. 462. Αὐτόθι εὔρηται καὶ τὸ ἄλλες ἀντὶ ἄλλας. Ὁ δ' ἐκδότης ἐσημείωσατο· le graveur a écrit comme on prononçait autour de lui: ταύτες, ἄλλες, pour ταύταις; ἄλλαις. Καὶ ἐγὼ μὲν κλίνω νὰ δεχθῶ τοῦτο, ἀλλ' ὑποπεύω μήπως καὶ αἱ πρωτοκλίτων αὐταὶ αἰτιατικὰ ἐσχηματίσθησαν κατ' ἀναλογίαν τῶν τριτοκλίτων αἰτ. χάριτες, μυριάδες, Μακεδόνες, μῆνες. Ἴδε χάριτες.

ταυτογνώμων ἀδελφικῆς σχέσεως μονάς. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 348, 30. ἔ. Λ.

ταυτοδυναμῶς. Ν. ΧΩΝ. σ. 607, 8. ἔ. Β.

ταυτοθήης, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 102, 5. ἔ. Λ.

- ταυτολόγημα, τό. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 948, 58.
- ταυτοκατάκριτος, 2. ΑΛ. ΑΡΙΣΤΗΝ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 14. 15. 23.
- ταυτοκινήσια στάσιμος καὶ στάσις ἀεκίνητος. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 90, σ. 760.
- ταυτομόλογος σύμπνοιᾶ. ΕΠΙΦΑΝ. ΔΙΑΚ. Κατάνης ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 98, σ. 1392.
- ταυτόνοιᾶ ἐστὶν ἐν τῷ « ἐνθάδε αὖθι, » ὁ αὐτὸς γὰρ νοῦς ἐν ἀμφισβ.
- ΕΥΕΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1530, 23.
- ταυτοῦσθαι. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 922. ξ. Stallb.
- ταυτόφρων, 2. « Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Coisl. 94, fol. 180 r°. »
- ταῦτωμα, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 863. ξ. Stallb.
- ταυτωνυμίζεσθαι. ΠΘΤΚ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 1197.
- ταχίστως. ΑΔΩΣ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ ὑπὸ ΛΑΤ. σ. 610, ἐν Buch. rech. sur la princ. de Morée τ. II.
- ταχυγλωττία, ἡ. « ΛΕΩΝ ὁ ΣΟΦΟΣ. Cod. Par. 396, σ. 647. »
- ταχυήκοος, 2. « ΠΕΡΙ Τ. ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΟΛΛΑΝΔΙΣΤΑΙΣ, ΜΗΝ. Ὀκτωβρ. τ. 4, σ. 120. »
- ταχυθανατέω, ὦ. ΓΡΗΓ. ΤΟΥ ΑΝΤΙΟΧΟΥ ΕΠΙΣΤ. ἐν Μ. Ἀκρομ. τ. Β, σ. 404, 13. ξ. Λ.
- ταχύπεπτος, 2. « Cod. Par. 2239, fol. 128 r°. »
- ταχυπέτεια, ἡ. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. 961, 21.
- ταχυῤῥεπής, 2. ΣΥΝΤΗΠ. ἐν Fab. Roman. ed. Eberh. τ. 1, σ. 147. — Ἴδε καὶ τὸ ἐξῆς.
- ταχυῤῥοπος, 2. « Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 251 r°. »
- ταχυστιβῆσαι. ἀπρμρ. ΘΕΟΦΑΝ. ΚΕΡΑΜ. σ. 948. ξ. Μι.
- ταχυτοξότης, ὁ. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1593, 7.
- ταχυφαγία, ἡ. « ΣΧΟΛ. εἰς ΙΩΑΝ. Τ. ΚΛΙΜ. Cod. Coisl. 87, fol. 154 r°. »
- ταχύφραστος, 2. « ΠΕΡΙ Τ. ΑΓ. ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ ΠΑΡΑ ΤΟΙΣ ΒΟΛΛΑΝΔΙΣΤΑΙΣ, ΜΗΝ. Ὀκτωβρ. τ. 4, σ. 132. »
- τεθαῤῥημένως. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. εἰς Ἴω. Δαμασκ. Spicil. Rom. τ. V, σ. 302.
- τεθαυμασμένως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 696. ξ. Μι.
- τεθεραπευμένως. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 136, σ. 572.
- τέθινα, τά (:). « (ὕ)πὲρ τεθίνων κ. . . » ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις. CIA II, 549. Κατὰ τὸν Voretzsch ἐν Hermes IV, σ. 266 κ. ἐξ. ἡ λέξις

= τέθμια. Ἄλλ' ἐγὼ νομίζω, ὅτι ἀναγνωστέον: ὑπὲρ τε θίνων (δηλ. θείνων, θείων) κ(αὶ ἀνθρωπίνων). Πρόλ. τὴν ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ λέξιν θίνος.

τεθλειμμένος (= τεθλιμ.) Επιγρ. Σηστοῦ. Μουσ. κ. βιβλ. Εὐαγ. Σχ. Σμύρν. 1878, σ. 20. 21. — Παγών. Ἀθην. τ. Β, σ. 482, ἐνθα τὸ θλείβεται.

τεθμοφύλακες, οἱ. Επιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 6.

τεθνηξείω. ἔφετ. τοῦ θνήσκω. Γ. Παχ. τ. Α, σ. 127, 4. ἔ. Β.

τει (= τοι, ται). κατάληξ. ῥημ. ὑποτακτικ. ἐγκλισ. Επιγρ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 65: βέλλειται = βούληται. Πρόλ. τὴν ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ῥηματ. κατάληξιν τοι.

τεῖ (= τῶ.) τετράκις οὕτω εὔρηται ἐν Επιγρ. Λεβάδειας. Ἀθην. τ. Θ, σ. 362, ἐνθα ἀναγινώσκεται καὶ τὸ Τρεφωνίει (= Τροφωνίῳ) καὶ δις τὸ ἄλλει (= ἄλλῳ), ἔτι δὲ καὶ τε(λ)ι(α)ρ(α)ρχη (= τοι, οἱ ἱεράρχαι) καὶ δις βειλόμενος (= βωλόμενος, βουλόμενος) καὶ αὐτεῖ (= αὐτῶ), πάντα ταῦτα περιεργότατα. Τὸ τεῖ ἀνεγνώσθη πεντάκις καὶ ἐν ἐπιγρ. Χαιρυνείας. Αὐτόθι σ. 353-7. ἔτι τὸ αὐτεῖς (= αὐτοῖς) ἐν σελ. 355 καὶ τὸ ποιούμενει (= ποιούμενοι) ἐν τῇ αὐτῇ σελίδι.

τεινοδοκίδας, ὁ: μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ, ὡς τεινοντος τοῦς δοκίδας καλουμένους κομήτας. Θ. Λασκ. σ. 769. ἔ. Μι.

τειχοδομήματα, τά. Επιγρ. Χαλκίδος τῆς ἐν Εὐβοίᾳ. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 168.

τεκνοδότης, ὁ. « Ἀνων. ἀστρολ. Cod. Par. 2506, fol. 58 v' »

τεκτόνησις σιδήρου. Εὔγετ. εἰς Ὅδ. σ. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τεκτόνευσις ὑπάρχει ἐκ τῶν Ἑρῶνος μηχανικῶν.

τελειοδύναμος, 2. ΔΙΟΝ. ΑΡΕΟΠ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 3, 1, σ. 896.

Τελεσιδρόμος, ὁ: ἥρωσ τις ἴσως Ἐλευσινίων. Επιγρ. Ἐλευσίνος. CIA I, 6.

τελετουργικῶς. ΙΣΙΑ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 145. ἔ. Μι.

τελίαμβος, ὁ. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 68, 3, 13.

τελματήσιος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 969. ἔ. Μι.

τελχινῶδες ἐμβέλεπιν, ἐποφθαλμιζειν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 232, 26. τ. Β, σ. 80, 3. ἔ. Α.

Τεμενίτης. ἐπιθ. Ποσειδῶνος. Επιγρ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237.

τερενοποιός, 2. Εὔγετ. εἰς Ἴλ. σ. 1052, 35.

τερμινθοφάγαι Πέρσαι. ΝΙΚ. ΔΑΜ. ἐν Feder, Excerpta Pol. Diod. etc. σ. 122, 6.

τερπνοειδής, 2. Θ. ΣΤΟΙΧ. σ. 1808. ξ. Μι.

* τέρχνηα τά (=φυτά, βλαστοί.) ΕΠΙΓΡ. Ἰθαλλοῦ Κύπρου γράμμασιν ἐπιχωρίοις. CAV. 118. — Ὑπάρχει μὲν ἐν τοῖς λεξικοῖς ἡ λέξ. αὕτη κατὰ δύο γραφάς, τὸ τέρχνος καὶ τὸ τρέχνος ἐκ τοῦ Δωσιάδου, Ἰησυχίου καὶ ἄλλων, κείσθω δὲ καὶ ἐνταῦθα ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς. Πρὸλ. τὸ Λατιν. truncus. τεσσαρακαυδέκτης δόλιχος βιότου. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Σμύρνης. L. et W. 1502.

τεσσαρακόντων. Ἴδε δέ κων.

τεσσαρακοστ(ο)γδ(ο)αῖος, 3. ΓΑΛΗΝ. ξ. Kühn τ. 7, σ. 478.

τεσσαρεςκαιδεκάεδρα, τά. ΠΑΠΠΟΣ ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 458. 462-3.

τεταρτημορίδια σπλάγχων. ΕΠΙΓΡ. Ἀλικαρνασσοῦ. GIG 2655.

Τέταρτος, ὁ μὴν Λοκρῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Δαιδαγορίφ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 236.

τετελευτακούσας (=τετελευτήκυίας.) ΜΥΧ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 190. Πρὸλ. τὴν ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ λέξ. πεπονθοῦσας καὶ μετηλλαχοῦσης. Τοιαῦτα καὶ παρ' Ἀρχιμήδει τὰ μεμενακούσα, ἀνεστακοῦσα (=μεμενηκυία, ἀνεστηκυία) τ. 1, σ. 274, 278, 400. ξ. Heiberg.

τετράδρομον τὸ ἐν τῷ Ἰπποδρόμῳ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. β. τάξ. σ. 338. ξ. Β.

τετράζω· τηρῶ τὰς τετράδας τῶν γυμναστῶν. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 47-54. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται τὸ τετράζειν κατ' ἄλλην σημασίαν.

τετράθετος, 2· τέσσαρες θέσεις ἔχων ἐπαλλήλους. ΣΧΟΛ. εἰς Ἰλ. Ο, 479.

τετρακαυδέκεδρα, τά. ΠΑΠΠΟΣ ἐν τῇ ὑπὸ Heiberg ἐκδ. Ἀρχιμήδ. τ. 2, σ. 460.

τετράκιν (=τετράκις.) Ἴδε ὀκτάκιν.

τὸ τετράκις ἄρχοντα τὴν μεγίστην ἀρχὴν (ἀντί· τὸ τέταρτον). ΕΠΙΓΡ. Ὀλβίας. GIG 2059.

τετρακογχώματα τῆς τροπικῆς· αἱ 4 κόγχαι, γωνίαι τῆς τροπ. (ἴδε τροπική.) ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2736. ξ. ΜΑΥΡ.

τετρακωλία, ἡ λέξ. τῆς μετρικῆς· ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VI, σ. 178, 31.

τετράναξ, ὁ (ὡς τὸν τετραμερῆ κατακρατήσας κόσμον!) Θ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. κ. ἡγ. Α, σ. 17.

τετράνομα, τά· τέσσαρες νόμοι ἦτοι νοῦμοι, νομίσματα. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, ἔνθα ἀναγινώσκονται καὶ δινομα καὶ νόμοι. τετρανωμένως. ΛΕΟΝΤ. ἐν Spicil. Rom. τ. X, σ. 127.

- τετραοδίτις. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝΟΣ ἐν Miller Mél. de liter. gr. σ. 453.
- τετράπλοκος, 2. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 21. ἔ. Μι.
- τετρασυνθέτως. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 22. ἔ. Μι.
- τετρασχημάτιστος, 2. tetraschematistam censuram. ΜΑΡ. ΡΛΟΤ. SACERD. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 512, 20.
- τετρασχιδῶς. quadripartito. ΔΟΣΙΠ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 412, 17.
- τετραχοῖαιον χαλκίον. ΕΠΙΓΡ. Τέω. CIG 3071.
- τετραώνυμος. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝΟΣ ἐν Miller Mél. de liter. gr. σ. 453. *Ἐπι παρὰ Πρισκιανῶ 580 Ρ.
- τετταρακονταμνα(ῖ)ος ἔρανος. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 213.
- τετταρεξάδελφοι, οἱ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 119, σ. 1201. 1204.
- τευθαλῖς, ἢ φυτὸν τὸ καὶ πολύγονον καλούμενον. ΡΛΙΝ. h. n. XXVII, 113.
- τεφρίας, ὁ λίθος τις τῶν τιμῶν. ΡΛΙΝ. h. n. XXXVI, 56.
- τεφροῖτις, ἢ λίθος τις τῶν τιμῶν. ΡΛΙΝ. h. n. XXXVII, 184.
- τεφροποιέω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 984. ἔ. Μι.
- τεχνουργικὴ πράξις. ΑΡΧΕΛ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 344.
- τέχνωμα, τό. ΚΑΛΑ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 363. ἔ. Α.
- Τηϊουργής. ἐπιθ. κατὰ τὰ Ἀττικουργής, Μιλησιουργής κτλ. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 109. 114.
- τηλεπρεπής ὁ θεός. 2. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 765. ἔ. Μι.
- Τῆνα Βιδάταν (= Ζῆνα Ἰδάτην, ἤτοι Ἰδαῖον.) ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Ἀθήναις. CIA II, 549. Πρὸλ. Τ τ ῆ ν α.
- τηνάκις. ἐπίρ. ἐκ τοῦ τῆνος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Θηδῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 151.
- τιγρολέων, ὁ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 37.
- τιμίονσα (= τιμῶσα, ὡς ἐκ τινος τιμῆω.) ΜΥΧ. ΕΠΙΓΡ. Κνωσίων ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 353. Πρὸλ. καὶ σ. 357.
- τιμιωτέρος. «CATAL. Cod. Nanian. σ. 111.»
- Τιμοκράτειον μέτρον. SERVIVS ἐν Keil Gram. Lat. IV, σ. 464, 15.
- τιμωρησεῖω. ΑΓΑΘΙΑΣ Ἱστορ. σ. 176, 12. ἔ. Β.
- τινοῖς (= τισίν.) δοτ. πληθ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 404. —

τμαμα, τό. (= τμημα.) Αρχιμ. Ξ. Heiberg. τ. 1, σ. 276. 400. 440 κτλ. τ. 2, σ. 4. 6. 8. 192. 200. 302 κτλ.

τοῖ (= τοδί, ἤ· τόδε.) Επιγρ. Ὀλυμπίας. CIG 11.

τοῖ (= τοῦ). κατάληξ. γεν. πτώσ. Ἴδε οἱ.

τοῖ. κατάληξ. ῥήματ. ὀριστικ. καὶ ὑποτακτικ. ἐγκλισ. ἀντί ται. Επιγρ. Τεγέας. L. et F. 340, e, ἐνθα τὰ ἐξῆς παραδείγματα τέτακτοι, γίνητοι, γένητοι, λυμαίνητοι, Ἰνδικάζητοι, δικάζητοι, δέατοι, ἐπισυνίστατοι. Πρόλ. τει, κατάλ. ῥήμ.

τοίνεος (= τούτου.) Επιγρ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, σ. 15.

τοιουτοπότται, οἱ. Εὔετ. εἰς Ἴλ. σ. 1376, 31.

τοιουτόφωνος, 2. Εὔετ. εἰς Ὀδ. σ. 1600, 63.

τοῖρ αὐτᾶρ εὐεργέταιρ (= τοῖς αὐτᾶς εὐεργέταις.) Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

τοῖρ θεαροῖρ (= τοὺς θεωρούς.) Επιγρ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183.

τοιχοδομέω, ὦ. Επιγρ. Ὠρωποῦ. Bul. de cor. hel. III, σ. 437.

τολμήτωρ, ὀ. Μ. ΠΛΑΝ. μετάφρ. Ὀδιδ. μεταμορφ. Β, 328.

τολμιλλος, ὀ, καὶ αὐθαδίας ἐγώ. ΘΕΟΓΝΩΣΤ. καν. ἐν προσιμ. παρὰ τῷ Cram. An. gr. Ox. II, σ. 1.

τομογραφικὰ συνθήματα. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Β, σ. 1039. Ξ. Β.

τομογράφος ἀρχιερεὺς. ΦΩΤ. νομοκ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 283.

τόνος (= τοῦς.) Ἴδε ο ν σ.

τοξοβολισμός, ὀ. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Byz. ἐν Wesch. Poliorc. d. Grecs. σ. 218.

τοπαρχικῶς ἔχειν ὑπὸ τοπάρχῃ εἶναι (;) Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 115, 5. Ξ. Β.

τορνευτός, 3. Επιγρ. Στρατονικείας. (edict. Dioclet.) L. et W. 535.

Car. XV. Οὕτω ἐκεῖ πλεονάκεις, ἀπαξ δὲ ἡ δις μόνον τὸ τορνευτός τοῦν (= τῶν.) Ἴδε ο υ ν.

τοῦτα (= ταῦτα.) οὐδ. πληθ. Επιγρ. Τέω, τῶν χριστιαν χρόνων. Bul. de cor. hel. IV, σ. 182. — τοῦ τοῖ (= οὔτοι.) Επιγρ. [Καμρέων τῶν ἐν Ῥόδῳ, τῶν πρὸ Χρ. χρόνων. Transact. of the R. soc. of Lit. vol. XI, new ser. = Bul. de cor. hel. IV, σ. 144. — Ἀμφότερα ταῦτα καὶ τὴν σήμερον παρ' ἡμῖν συνήθη. Ἄπορον δὲ πῶς δὲν κατετάχθησαν ἐπι εἰς τὰ λεξικά, ἀφοῦ καὶ ἐκ τοῦ Ἀπολλωνίου π. ἀντων. 72 b. π. συντ. 111, 23. π.

ἐπιρ. 592, 7 κ. ἐξ. παρεδέθησαν ὡς Δωρικὰ τὰ τοῦτοι, ταῦται. Καὶ ὁ μὲν R. Kühner ἐν τῇ Ἑλλην. Γραμματικῇ του (I, σ. 466) τὰ ἀναφέρει καὶ ἐκ τοῦ Σώφρονος τὰ πιστοποιεῖ, δὲν παραδέχεται δέ, ἐπόμενος τῷ Aihrens, τὸ τούτας (= ταύτας) ὁ ἀνὴρ, εἰ καὶ παραδεδομένον καὶ τοῦτο παρὰ Ἰω. Φιλοπόνου 243 b. Ἀλλὰ ἡμεῖς ἀμφιβάλλομεν, ἀν ἡ τόση δυσκολία ἐπὶ τόσον ἑμοίοις πράγμασιν εἶναι εὐλογος. Λέγεται δὲ καὶ παρ' ἡμῖν τανῦν τὸ τούταις κατ' αἰτιατ. καὶ ὄνομαστ. πτ. πληθ. ἀρ.

τούχα (= τύχη.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. hel. 705 b. — Λεβαδείας. Bul. de cor. hel. IV, σ. 96.

τραγόπαν, ὁ μυθώδης τις ὄρνις, ἴσως ὁ vultur barbatus τοῦ Λινναίου. PLIN. h. n. X, 136. MELA 3, 9, 2. SOLIN. 30, § 29.—Πρόβ. τὸ ἐν τοῖς λεξικοῖς Αἰγίπαν.

τράπεδδα, ἐδδασ, ἀ. (= τράπεζα.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. III, σ. 462. Αὐτόθι καὶ δοκιμάδδδδ, κομιδδδεσθη. Συχνὸν δὲ ἐν Βοιωτ. ἐπιγρ. καὶ τὸ ἐπεψάφιδδδε, ὄιον ἐν τῇ Ταναγραίᾳ τῇ ὑπ' ἀρ. 1562 τοῦ SIG.

Τραπεζήϊον ἄστν· ἡ Τραπεζοῦς. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 448, 11. ξ. Β.

τραπεζοτόπια καταλλακτικά· τόποι ἐνθα τράπεζαι ἀργυραμοιδῶν. Θ. ΒΑΛΣ.

τραχεόστρακος ὁ κτελεὶ καὶ ραδδωτός. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1485, 39.

τραχηλιῶται, οἱ. ΩΡΙΓΕΝ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 16, σ. 3086.

τραχυλογέω, ὦ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 257 r°.»

τραχυπορίαί, αἱ. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 458, 5. ξ. Β.

τραχυπώγων τράγος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 373. ξ. ΜΙΛ.

τρεῖτος, ὁ βόλος ἐν τοῖς κύβοις, ὁ τὸν ἀριθμὸν τρία ἔχων, τριάρι (;) ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀτταλείας τῆς ἐν Παμφυλίᾳ. Monatsber. d. berl. Akad. 1875, σ. 716.

τρεῖσκαϊδεχέτης, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Πάρου. Bul. de cor. hel. IV, σ. 285.

Τρέλλος, ου, ὁ ὄν. κύρ. ἀνδρός. ΕΠΙΓΡ. ἐπιτομεία Ἀθηνῶν, τοῦ δ' πρὸ Χρ. αἰῶνος ἐπὶ ὑδρίας λιθίνης ἀναγλύπτου. (Sybel, Katal. d. Sculpt. zu Athen N° 3974) ἔχουσα οὕτω· «Πυθῶν Τρέλλο· Καθάρα Τρέλλο.» — Κατ' ἐξαιρεσιν περιελάδομεν ἐνταῦθα τοῦτο τὸ ἀνδρός κύριον ὄνομα ἐπειδὴ τὸ θεωροῦμεν ὡς αὐτὸ τὸ ἐπιθ. τρελλός, ἕπερ ἐν τῇ συνηθείᾳ ὄν ἐν χρήσει ἀποδεικνύεται οὕτω πάνυ παλαιόν. Πρόβ. καὶ τὰ παρ' Ἡρωδιανῶ (π. μονήρ. λέξ. 12, 5): «Τρέλλων· παρὰ Σώφρονι τὸ ὄνομα.» Νομίζομεν δέ, ὅτι τὸ θέμα αὐτοῦ (ἴσως τὸ τρέω) συγγενεῦει τῷ toll τῶν Γερμανῶν («und Tell ist toll» Schiller.) καὶ τῷ stolidus, stultus τῶν Ῥωμαίων

καὶ τῷ deli τῶν Τούρκων, εἰ καὶ ὁ Curtius ἐν Griech. Etymol. β' ἐκδ. σ. 192 καὶ 196 ἄλλως πως θεωρεῖ τὰς Λατίν. λέξεις stolidus καὶ stultus. Ὁ Κοραῖς τὸν τρελλὸν παραφθορὰν τοῦ τραυλὸς προσεπάθησε ν' ἀποδείξῃ ἐν σημ. εἰς τὸ Ἱπποκρ. π. ἀέρ. ὑδ. τόπ. Γαλλικ. ἐκδ. τ. β', σ. 229 καὶ Ἀτάκτ. τ. α', σ. 186). Ὁ δὲ Δουκάγγιος σ. 1601 καὶ ἐπι μᾶλλον ὁ Ρεῖσκιος (σημ. εἰς Κ. Πορφυρογ. τ. Β' τῆς ἐκδ. Βόν. σ. 497) ἐνόμισεν, ὅτι τὸ τρελλὸς εἶναι ἐκ τοῦ στρεβλὸς παρεφθαρμένον «κατὰ ἔθος τῆς ποινῆς Graecitatis τοῦ ἀφαιρεῖν πολλάκις τὸ ἐν ἀρχῇ λέξεων σίγμα,» ἔπερ ἔθος εἰς ἐμὲ ὅλως ἄγνωστον εἶναι· διότι λέγομεν κοινῶς καὶ προφέρομεν τὸ σ πρὸ πάντων τῶν συμφώνων, ἔπου ἀνέκαθεν εὐρίσκετο ἐν ταῖς Ἑλληνικαῖς λέξεσιν, ἢ ταῖς μικρῶν παραλλαχθεῖσαι, καὶ ἰδοῦ τὰ παραδείγματα·

πρὸ τοῦ τρ: στραβός, στραγγίζω, στραφῶ, στρέμμα, στρέφω, στροβίλια, στρόγγυλος, Στροφάδια, στῶμα, κτλ.

πρὸ τοῦ τ: σταλάζω, σταλίκια, στάμνα, στάση, στατέρα, σταυρός, σταφίδα, στάφην, σταφύλια, στεγνός, στείλιარი, στείρα, στέκομαι, στέλνω, στενός, στέρεος, στέριψη, στεφάνι, στήθος, στήμονι, στιχάρι, στοιχείθ, στοιχημα, στόμα, στομάχι, στουπή, συτός, κτλ.

πρὸ τοῦ θ: σθένω ἢ σθύνω καὶ σθήνω, σθύσιμον.

πρὸ τοῦ κ: σκαλίζω, σκαρμός, σκάπτω, σκέλδα, σέλια, σκεπάζω, σκεπάρνι, σκομπρί, Σκόπελος, σκοπός, σκόρδον, σκορπίζω, σκορπίος, σκοτεινός, σκοτωμός, σκουλήκι, σκουλλι, σκύλλος κτλ.

πρὸ τοῦ χ, (τοῦ γινομένου ἐν τῇ προφορᾷ κ, πλὴν ἴσως ἐν τῇ λέξει σχῆμα) σκάζω καὶ σκάω, ὦ καὶ σκάνω, σκασμός, σκίζα, σκίζω, σκοινί, σκοῖνος, σκολάζω, σκολειό, σκόλη κτλ.

πρὸ τοῦ μ, (ὅτε γίνεται ζ): Σμαράγδα, σμαράγδι, σμίγω, σμίλα, Σμύρνη κτλ.

πρὸ τοῦ π: σπάζω καὶ σπάνω καὶ σπάω, ὦ, σπάθα, σπανός, σπάργανα, σπάρος, σπάρτα, σπαρτά, σπέρνω, σπηλαιά, σπιθα, σπίνος, σπλαχνίζομαι, σπλήνα, σπόρος κτλ.

πρὸ τοῦ φ: σφάζω, σφάλνω ἢ σφάλω, σφάλμα, σφάχτης, σφενδόνα, σφήκα, σφίγγω, σφογγάρι, σφονδύλι, σφυγμός, σφυρι κτλ.

Ταῦτα ἀναγράψαντες διὰ τοὺς ξένους, νομίζομεν, ὅτι δὲν εἶναι ὀλίγα ἀποδείξεις τῆς μὴ ἀποβολῆς τοῦ σ. Ἐξ ἐναντίας μάλιστα ἡ συνήθεια ἡμῶν καὶ προσθέτει τὸ σ πρὸ λέξεων τινῶν, αἵτινες δὲν το εἶχον ἔκπαλαι, ὑποβαρβαρίζουσα, ὡς που λέγει ὄχι τόσον δικαίως ὁ Θεσσαλονίκης Εὐστάθιος, ῥητῶς ἀναφέρων τὴν σκληθραν (τὸ δένδρον κλήθραν), καὶ δυνως καὶ αὐτὴν οὕτω νῦν λέγομεν, καὶ σκάρφην καὶ σκόνην, καὶ σκύρτω καὶ σπουργίτην καὶ σφαλάγγι καὶ Σκάρπαθον καὶ εἴτι ἄλλο ἀκόμη· καθὼς ἔλεγον καὶ οἱ παλαιοὶ σκνίψ καὶ κνίψ, σπέλεθος καὶ πέλεθος καὶ ἄλλα.

Δὲν ἀποσιωπῶμεν δέ, ὅτι πολὺ κοινῶς, ἀλλ' ὄχι πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος, μία λέξις ἢ πιθαμὴ λέγεται ἀνευ τοῦ σ, οὕτω διαφορεῖται καὶ ἡ μαρίδα

καί σμαρίδα, ἐτι δὲ τὰ κουράδια, ὄχι τὰ παρὰ Κρησί, τὰ ἐκ τῆς κουράς, ἀλλὰ τὰ ἄλλα τὰ κακέμφρατα τὰ προξενήσαντα τὴν « Βαδουλωνίαν » ἔπαθαν στέρξιν τοῦ σ, ἂν ἔντως, ὡς ὁ Κοραῆς ἔγραψε, παρεμορφώθησαν ἀπὸ τινος παλαιοῦ κωράδιον (Ἴδε Ἄτ. τ. Ε, σ. 328) Ἄλλα διὰ μίαν ἢ δύο τυχὸν λέξεις, παθούσας ἀποβολὴν τοῦ ἀρκτικοῦ σ, οὐδαμῶς εἶναι ὀρθὸν νὰ λέγηται, ἐτι συχὸν ἢ κανονικὸν τὸ πάθος, ἐπ' αὐτοῦ δ' ὕστερον νὰ στηρίζωνται παραγωγαὶ καὶ ἔτυμολογίαι.

Τέλος λέγομεν, ἐτι τὸ παρασχὸν ἡμῖν ἀφορμὴν τόσων λόγων ἐπιθετον ἠκούσαμεν ἡμεῖς παρὰ Μακεδόνων προφερόμενον καὶ κατὰ μετὰθεσιν στοιχείων τερλός, καὶ λησθήτω ὑπ' ὄψιν παρὰ τῶν γλωσσολόγων καὶ τοῦτο τὸ πάθος.

τριακάσιοι (=τριακός.) Επιγρ. Τεγέας. L. et F. 340 e.

τριακοντάπεδος (=τριακοντάπους.) Επιγρ. Ἡρακλείας τῆς ἐν τῇ Μεγ. Ἐλ. SIG 5774, I, 16.

τριακόςθεκτον, τό. Φατ. λόγ. π. σώμ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰόήρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ρόκκου.

τριακοστότριτον, τό. ΗΡΑΝ π. γεωμετρίας 83, 2-3.

τριάντα. Επιγρ. Ἄργους, τῶν πρώτων μ. Χρ. αἰώνων. L. et F. 137. Εἶναι τὸ παλαιότατον παράδειγμα τοῦ παρ' ἡμῖν συνήθους τριάντα. Περὶ τοῦ σαράντα, πενήνητα ἢ πενήνητα κτλ. Ἴδε Κοραῆ Ἄτάκτων τ. Α, σ. 284-5. 297. τ. Β, σ. 292. 324. Ἐνθα μνημονεύονται καὶ τὰ παλαιὰ « τάρων βολῶν » ἀντὶ τεττάρων ὀδολῶν. — Ὅμοιοι δὲ συγκοπαὶ καὶ ἀποκοπαὶ εἶναι καὶ ἐν τοῖς τερτῆμορον, τέτραχμον, καλαμίνοθ, καρδάμωμον, λειπυρία, ἀμφορεῦς, ἡμέδιμνον κτλ. περὶ ὧν ἴδε G. Meyer griech. Gram. § 302.

τρίβλωμος ἄρτος. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 23, 1. Ε. Β.

τριηκοσ[τεῖα μὴ π]οιεῖν ἐπὶ τῷ θανόντι. Επιγρ. Κέω. Mitth. d. d. arch. Inst. I, σ. 144. Ἡ λέξις, εἰ καλῶς συνεπληρώθη ὑπὸ Köhler, (καὶ ὑπὸ Roehl ὕστερον ἐν IG. ant. 395: τριηκόστια) εἶναι ταυτόσημος τῆς τριακάδες.

τριημερεύσας· τρεῖς ἡμέρας διατρίψας. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 127. Ε. Β. ἐπὶ « ΑΝΩΝ. Cod. Par. 362, fol. 29 r°. »

τριημιστάτηρα. ἐπιθ. γέν. οὐδ. Επιγρ. Ἐλευσίνος ἀνέκδοτος.

* τριηριτικός, 3. «κρατὴρ τριηριτικός.» Επιγρ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. β' περ. 438.—Ἐν τῷ ΘΣ ἀνεγράφη μὲν τὸ ἐπιθ. τοῦτο ἐκ τοῦ Ἀππιανοῦ 5, 95, ἀλλ' ἢ ὀρθότης τῆς γραφῆς ἠπιστήθη, καὶ προϋτάθησαν διορθώσεις· τριηριτικός καὶ τριηρικός, αἵτινες καὶ φέρονται ἐν τισὶ τῶν ἐκδόσεων.

τριάπηλος, ὁ. ΜΙΧ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βόλ. τ. Ε, σ. 502.

τρικάρχαρος, 2. «Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 506.»

τρικτύαρχος, ὁ, καὶ τρικτυαρχοῦντες, ci. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 31. 36. 39. — Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ τρικτύς ἀντὶ τοῦ τριπτύς εὔρηται.

τρίκτυπος, 2. ΥΜΝ. εἰς Σελήνην ἐν Miller Mél. de liter. gr. σ. 442.

τρικυμιοθραύστης, ὁ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 767. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 140.

τρικώλιος. ἐπιθ.; ΕΠΙΓΡ. Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 220.

τριμματολογέω, ῶ. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἰθην. τ. Δ, σ. 373. Κατὰ τὸν Erm. Fabricius ἐν Comment. epigr. de architect. gr. σ. 81-82 ὀρθῶς ἢ λέξια· ποιεῖν τριδῆ λείαν τὴν ἐπιφάνειαν τῶν λίθων.

τριμοιροῦσθαι· «ὕφειλοῦσθωσαν ἐπὶ πᾶσι, τουτέστι τριμοιρούσθωσαν.» 400. ΝΟΜΟΙ ΟΜΗΡΙΤΩΝ ἐν Bois. An. gr. 5, 102.

τριμορφόπρῶσῶπος, 2. ΛΥΒ. κ. Ροδ. σ. 293. ξ. Wr.

τριμόρφωσις, ἡ. ΛΥΒ. κ. Ροδ. σ. 306. ξ. Wr.

τρίξεστον ἔυλον (ὁ σταυρός.) Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 22. ξ. Mil.

τριοδεύων, ὁ. μηχ. (ὁ ἐν τριοδοῖς μαντευόμενος;) ΝΙΚΗΤ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚ. ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 384.

τριοδῆϊος. ἐπιθ. «veneranda Cybeles triodeia signa.» ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ῥώμης, ἐν ἡ ἢ Κυδέλη ταύτιζεται τῇ Ἄρτέμιδι τῇ τριοδίτι. Orelli Inscr. Lat. 2353.

τριοιδῆς, 2. «πᾶν τὸ μεσότητι προσκεχηρμένον τριοιδῆς εἶναι φασιν.» ΠΟΡΦΥΡ. βίβ. Πυθαγ. § 51.

τριοῖς (= τρισίν.) Ἰδε ἡγος.

τριπενθημιμέρες, τὸ γένος ἰδίας τινὸς στιχουργίας, ὁ καὶ τρισύνθετον ἐκάλουσ οἱ μετρικοί. ΜΑΡ. VICTOR. ἐν Keil Gram. Lat. VI, σ. 108, 13. 142, 23.

τριπίνακος μαγερία. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Β, 108 (διάφ. γρ. πρὸς τῇ διπίνακος.)

(τρι)πλανάτας γόνος Λαρτίου. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κερκύρας. CIG 1907. =Kaib. epigr. gr. 185.

τριπλασιεπίλεκτος, 3...

τριπλασιότης, ἡ. ΝΙΚΟΜ. ἀριθμ. Β, 5, 5. ξ. Hoche, σ. 82.

τριπλίνθιος, ἐπιθ. «lateritii parietes diplinthii aut triplinthii.» VITR. de archit. II, 8, 17. ἀλλ' ἴσως ἀναγνωστέον triplinthi κατὰ τὸ δίπλινθος τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ τεθὲν ἐξ Ἀττικῆς ἐπιγραφῆς.

τρίπτερος, 2.....

- τριπτυχή. unctio, ἀλοιφή τις ἢ χρίσμα. CÆL. AUR. acut. II, 12, 82.
- τριπύλιος τριοδίτης. VARRO Sat. Menip. 556, ed. Büchel. σ. 212.
- τρισαγιάζοντος τοῦ ὄργάνου λέγουσιν οἱ κράκται· τρισάγιε βοήθησον τοὺς δεσπότας. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 315. ἔ. Β.
- τρισαγιολογεῖσθαι τὸν θεόν. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 481. ἔ. ΜΙ.
- τρισάριστος, 3. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 496. ἔ. ΜΙ.
- τρισασπασίως. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 135.
- τρισέμφωτον κράτος τῆς θεαρχίας. ΘΕΟΔΟΣ. ἄλ. Κρήτ. Γ, 148.
- τρισεπιτέταρτος, 3. ΘΕΩΝ σ. 110, 7. ἔ. Miller.
- τρισκαίδεκαμηνιαῖος χρόνος. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ σ. 53, 14. ἔ. De Boog.
- τρίσκακος, 2.....
- τρισκράτιστον, ἢ τρικράτιστον κράτος. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. κ. ἡγ. Α, 380, 396.
- τρίσμα, τό. ΣΧΟΛ. Ἀριστείδ. ἔ. Dind. σ. 78.
- τρισπερίδος κήρυξ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1880, σ. 165.
- τρισχηματίστος, 2. ΜΑΡ. ΠΛΟΤ. ΣΑΚ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. VI, σ. 506-7.
- τρισχιδῶς. tripertito. ΔΟΣΙΤΗ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 412, 17.
- τριτάγιον, τό· ἢ τρίς προσφερομένη εἰς τὰ ζῶα ταγή. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 480. ἔ. Β.
- τριταμόριον, τό. (= τριτημ.) ΑΓΧΙΜ. ἔ. Heib. τ. 1, σ. 468. 470 κτλ. τ. 2, σ. 12. 134. 136 κτλ.
- τριτίρηνες, οἱ τρίτον ἤδη ἔτος εἴρηνες ὄντες. ΕΠΙΓΡ. Θουρίας. L. et F. 302.
- τριτοδαῖται, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 338. ἔ. Β. Ἴδε καὶ πρωτοδαῖται.
- Τριτοσέκτη, ἢ ἐνομα ἀκολουθίας ἐκκλησιαστικῆς (τῆς τῶν ὥρων). Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 156. 179. 540. ἔ. Β. — Ἴδε καὶ Ducange ἐν λέξ. κανῶν, τριθέκτη, τρίτη.
- Τριτοεκτοεννάται καὶ προηγιασμένοι ἐπιτελοῦνται. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 95, σ. 69.
- Τρίτος, δ· μὴν Φωκῶν, ἀντιστοιχῶν τῷ Δελφῶν Ποιτροπίῳ. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 50.
- τριττόα, ἢ. Ἴδε βόαρχος. Καὶ γραφή τρίττοια εὐρηται ἐν ἐπιγρ.

Ἐλευσίνος. Bul. de cor. hel. IV, σ. 227. πιθανῶς δὲ καὶ ἐν τῇ ἐπιγρ. Ἐλευσίνος τῇ ἐν CIL I, 534. Τοῦ δὲ τονισμοῦ τρίττοια φητῶς μνημονεύει ὁ γραμματικὸς Θεόδωρος ἐν Gram. Anecd. Oxon. II, σ. 103, 11.

* Τριφιδῶρος, ὁ ἀληθὴς γραφὴ τοῦ ἐνόματος τοῦ γνωστοῦ ἐξ Αἰγύπτου ποιητοῦ (καὶ οὐχὶ Τρυφιδῶρος,) διότι παράγεται ἐκ τοῦ ἐνόματος τῆς Αἰγυπτίας θεᾶς Τρίφιδος, τῆς γνωσθείσης ἐκ δύο ἐπιγρ. τῆς Αἰγύπτου (GIG 4711 καὶ 4714), ὡς ἐσημείωσατο τοῦτο ὁ Letronne ἡδὴ τῷ 1841 ἐν τῷ Journ. des Sav. τεύχει τοῦ μηνὸς Μαΐου. Ἐπειδὴ δὲ καὶ μετὰ 42 ἔτη, καὶ ἀφοῦ ἔγραψε καὶ ὁ Dehèque ἰδίαν περὶ τούτου πραγματείαν ἐν τῷ Annuaire pour l'encour. etc. VIe année, καὶ ἀφοῦ ἐσημειώθη καὶ ἐν τῷ ΘΣ (ὄχι ὁμῶς καὶ ἐν τῷ τοῦ Pape - Benseler λεξικῷ τῶν κυρ. ἐν.), δὲν εἰσήχθη κοινῶς εἰς τὰ διδασκτικὰ βιβλία ἢ ὀρθὴ αὕτη γραφὴ, τὴν συμπεριλάβομεν ἐνταῦθα. Ἴδε καὶ Θριπιεῖον.

τριχάλαστος, 2. «ἐκρέμασεν αὐτὸ (τὸ στέμμα) ἐπάνωθεν τῆς ἀγίας τραπέζης διὰ τριχάλαστου ἀλυσίδου.» ΘΕΟΦΑΝ. ΧΡΟΝΟΓΡ. σ. 434, 3. Ἐ. Β.

τριχεύεσθαι· εἰς τρίχας μεταβάλλειν. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1053. Ἐ. ΜΙ.

τριχοκόλλημα, τό. «trichocollema ad reuma.» CAS. FELIX de med. XXIX. ed. Val. Rose.

τριχομανέω, ὦ. «οὐ γὰρ ἐτριχομάνει ὁ ἀνὴρ, ἀλλὰ κουρίας ἦν μέχρι τῶν ὠτων.» ANNA ΚΟΜΝ. Ἀλεξ. ΙΓ, 10. τ. Β, σ. 225. Ἐ. Β.

τριχομανής, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 44, 1. Ἐ. Α.

τριχόπλοκος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 194. 208. Ἐ. ΜΙ.

τριχοσθενής Σαμψών. ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 86, 1. σ. 1708.

τριχοφορεῖ οὖς καὶ τὰ τοιαῦτα τῶν ζώων. ΕΥΕΓ. εἰς Ὅδ. σ. 1657, 10.

τριωρία, ἡ. ΟΙΚΟΥΜΕΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 118, σ. 193.

Τροκλιμήνη μήτηρ. θεὰ τις ἀγνωστος ἀλλοθεν. ΕΠΙΓΡ. Δακίας. Mommsen ἐν Additum. ad CIL III, σ. 311.

τροπαϊώνυμος πύργος τῆς ὀρθοδόξου πίστεως. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 277. Ἐ. ΜΙ.

τροπαρίσματα καὶ μελουργήματα. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Par. 891, fol. 55 r°.»

τροφοδοτέω, ὦ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 63. Ἐ. Μαι.»

τροχαδάριος, ὁ κατασκευαστὴς τροχαδίων. (Ἴδε τὴν ἐξῆς λέξ.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν τῶν χριστιαν. χρόνων. Bayet de titul. Attic. christian. σ. 73.

τροχάδια, τὰ ὑποκορ. τοῦ τροχάδες, εἰδους ὑποδημάτων. «τροχάδια ἀνδρεία διπελμα, μονόπελμα.» ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας (Edict. Dioclet.) L. et W. 535. cap. 9, 12 - 14.

τροχαϊάμβος, ὁ. ΓΡΑΜΜΑΤΙΚΟΣ Ἀμρόσιαν. βιβλίον. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 262.

τροχαλοῦσθαι. « ὁ δὲ ἐτροχαλώθησαν οὔτοι κύκλωμα, ἐκ τῶν ἐσθραμόντων βαρβάρων ἦν. » ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. opusc. ξ. Taf. σ. 293, 5.

τροχέουμαι· rotor. DOSITH. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VII, σ. 432, 9.

τροχώσεις, αἰ· (κινήσεις τροχοειδεῖς;) Ιω. ΛΥΔ. π. διόσημ. σ. 49. Ἐ. Wachsm.

τροφερόφθαλμος, 2. ΟΡΕΙΒ. Ἐ. Dar. τ. 5, σ. 133.

τροφερόχειρ. ἐπιθ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 32.

τρώγανα, τά. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. Ἀθην. τ. Α, σ. 256.

τρωκτοφερνοπροικοχρηματοσφόρος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 624.

τρωτήριον, τό. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1040. Ἐ. Μι.

Τρῆνα (= Ζῆνα.) ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Cau. 42 Α, Β. Ἴδε καὶ Τῆνα.

τυ· κατάληξ. γ' προσ. παθητ. ῥήμ. ὀριστικῆς κ. εὐκτικῆς ἐγκλίσι. ἀντι το. ΕΠΙΓΡ. Ἰταλίου Κύπρου. Cau., 118, ἔνθα τὰ ἐΓρηγῆτάσαντυ γένοιτυ. — Ὅμοια αὕτη ἢ κατάλ. τῆ τῶν Τεγεατῶν εἰς τοι. Ἴδε ἀνωτέρω.

τῦ (= οἰ.) ἄρθρ. ἄρσ. ὄνομαστ. πληθ. πτ. ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569 a. Bul. de cor. hel. IV, σ. 93. — Τανάγρας. Ἀθην. τ. Β, σ. 402-3. — Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Θ, σ. 362.

τῦ (= τῶ.) Συχνὰ ἐν ΕΠΙΓΡ. Βοιωτικαῖς, λ. χ. Ὀρχομενοῦ. CIG 1564. Bul. de cor. hel. III, σ. 464-5. — Τανάγρας. Ἀθην. τ. Γ, σ. 475. τ. Δ, σ. 210. — Ἀκραϊφίας. Bul. de cor. hel. II, σ. 508. — Λεβαδείας. Αὐτόθι IV, σ. 97. — Χαιρωνείας. Ἀθην. τ. Θ, σ. 361.

τυῖ (= οἶδε.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Rang. Ant. hel. 1305-6. Bul. de cor. hel. IV, σ. 78. 82. — Ὑηττοῦ. Ἀθην. τ. Α, σ. 490-95. Bul. de cor. hel. II, σ. 493-502. — Κωπῶν. Ἀθην. τ. Α, σ. 501. — Ἀκραϊφίας. Bul. de cor. hel. II, σ. 507.

τυμβόθεν. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 305. Ἐ. Mil.

τῦμος, ὁ. (= τύμβος. πρὸλ. τὸ Λατιν. tumulus.) ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κερκύρας. IG. ant. 340. 344.

τυμπανιτικός· ὁ τὸν τυμπανίτην ὑδρωπα νοσῶν. PLIN. h. n. XXV, 5 (24). VEGET. ars veterin. III, 27. CÆL. AUREL. tard. III, 8. — Ἐν τοῖς Ἑλλήν. λεξικ. φέρεται κατὰ ταύτην τὴν σημ. τὸ τυμπανικός μόνον.

τυμπανόκρουστος λαπάρα. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγομ. Α, 360.

τυπίδιον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Bul. de cor. hel. II, σ. 423.

* τυπικοί· οἱ νοσοῦντες τοὺς λεγομένους τυπικούς, κατὰ τινα τύπον κανονικῶς ἐπερχομένους πυρετούς. CÆL. AUREL. acut. I, 14, 110.

τυπίον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 403. Bul. de cor. hel. II, σ. 430-440.

* τυποποιέω, ὤ. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 89, σ. 1236.—Ἐτέθη μὲν ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ μόνον ὡς ἐξ εἰκασίας διόρθωσις τοῦ Bullialdi ἀντὶ τῆς ἐν Πτολεμ. π. κριτηρ. κ. ἡγ. σ. 16 τῶν χειρογράφων γραφῆς τυφοποιέω. Ὅθεν κείσθω ὡδε καὶ ἐκ τοῦ Ἀναστ. Σιν. μαρτύριον.

τυρανογνώμων ἀκοή. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβ. Θ. Στουδ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. gr. τ. 99, σ. 285.

τυρανοπολίτης, ὁ· πολίτης τυραννουμένης πόλεως. SIDON. ep. 5, 8.

τυρεψείον, τό, ἐξ οὗ καπνὸς ἐκπεμπόμενος καταδράπτει τοὺς ἐν τοῖς ὑψηλοτέροις οἰκοῦντας. ΑΡΜΕΝΟΠ. Β, δ, 71.

Τυριάνθινος, 3. Τυρίας πορφύρας ἄνθος ἔχων, οἶον pallium tyrianthinum. VOPISCUS in Marini vita 20, 5, καὶ τυριάνθινα, τά. MARTIAL. I, 53, 5.

τυτθομερής, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β. σ. 380, σ. 151. ἔ. Λ.

τυφωνοκολυμίας, ὁ· μία τῶν προσηγοριῶν τοῦ θεοῦ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 767. ἔ. ΜΙ.

τωνί (= τοῦδε.) «τωνί τῷ ἐπιζαμίω.» ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 140 e.

Υ

υ. Τὸ φωνῆεν τοῦτο, πλὴν τοῦ ὅτι ἐν ταῖς διφθόγγοις αὐ καὶ εὐ μεταβάλλει εἰς ο, περὶ οὗ ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἄρθρον ἐνόοια, συγὰ καὶ ὄλωσ ἀποβάλλεται. Ἴδε ἀτός, κατασκευᾶν. Ἐν δὲ ΕΠΙΓΡ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Monatsb. d. berl. Akad. 1874, σ. 714 εὑρηται τὸ ὑ ἀντὶ τοῦ ἄρσεν. ἄρθρου ὁ, οὔτω· σκαὶ ὑ βολέμενυς (=καὶ ὁ βολήμενος = βουλόμενος). Τοῦτο δὲ συνηγορεῖ ὑπὲρ τοῦ ὅτι καὶ ἐν τοῖς σήμερον παρ' ἡμῖν ἐν Θράκῃ καὶ Μακεδονίᾳ καὶ εἴπου ἄλλου λεγομένοις ὑ Νικόλας; ὑ ἀνθρουπος, ὑ οὐρανός κτλ. αὐτὸ τοῦτο ἀναγνωριστέον καὶ ὄχι τὸ θηλυκὸν ἄρθρον ἡ, ὡς ἐσχάτως ἐπεχείρησε ν' ἀποδείξῃ ὁ Γ. Ν.

Χατζηδάκης ἐν Ἀθην. τ. I, σ. 25 κ. ἐξ. 210 κ. ἐξ. Λέγεται δὲ καὶ οὐ Νικόλας, οὐ δάσκαλος κττ. ἐν Κοζάνη βεβαίως, ὡς ἐγὼ ἤκουσα ἰδίῳις ὤσιν, ἀλλὰ καὶ ἄλλου τῆς Μακεδονίας καὶ Θεσσαλίας, ὡς μαρτυρεῖ ὁ Κωνστ. Οἰκονόμος (ἐν τῷ περὶ προφορᾶς τῆς Ἑλ. γλ. σ. 366.) οὕτω δηλ. καθὼς θέλει ὁ Χατζηδάκης, ὅτι ἐπροφέρετό ποτε τὸ ὑ ὑπὸ τῶν ἐν Παμφυλίᾳ Ἑλλήνων, τῶν ὁποίων καὶ μόνων ἡ ἐπιγραφή ἔχει δεῖξει ἕως τῶρα τὸ ὑ ὡς ἄρθρον ἀρσενικόν. *Ἐτι δὲ λέγομεν, ὅτι παρὰ Μπλαταιωτῶν Μακεδόνων ἠκούσαμεν λεγόμενον καὶ ὕνουρο τὸ ὄνειρον καὶ ὑπουρα τὰ ὀπωρικά, προφερομένου τοῦ ὑ ὡς ι, καθὼς καὶ ἐν τῷ ἀρσ. ἄρθρῳ κατὰ τὰ ἀνωτέρω εἰρημένα.

*Ὅτι δὲ τὸ ὑ τῶν διρθόγγων α υ καὶ ε υ καὶ ἐν τῇ νέᾳ Ἑλληνικῇ ἀποβάλλεται ἐν τισὶ λέξεσι, γνωστόν, ἀλλὰ οὔτε πανταχοῦ τῆς Ἑλλάδος ἁμοίως γίνονται τοῦτο, οὔτε ἐν πάσαις ταῖς τοῦ αὐτοῦ θέματος λέξεσι, διότι λέγονται π. χ. κλάματα, ἀλλὰ καὶ κλάματα, λέγεται ψέμα καὶ ψεματῶ, ἀλλ' ἔχι ψέτης οὔτε ψετίζω οὔτε ψετάκος. Χρῆζουσι δὲ ταῦτα καὶ τὰ ἕμοια πολλῆς ἐπιστάσις καὶ διευκρινήσεως.

ὕαλόκτιστος φισκίνα (piscina). ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 1019. Ἐ. ΜΑΥΡ.

ὕαλοφεγγίτης, ὁ. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. σ. 1333. Ἐ. ΜΑΥΡ.

ὕαμινόν (;). « ἂν δὲ τι καὶ ὕαμινόν θύη. » ΕΠΙΓΡ. ΚΕῶ. Rang Ant. hel. 821 = CIG 2360. Ἰσως δηλοῖ ἡ λέξ. εἰ ὀρθῇ ἢ ἀνάγνωσις, ζῶον τοῦ γένους τῶν ὕων, ὕν.

ὕδοτάκτης πρώτης τάξεως. ΕΠΙΓΡ. Ἐφηρική Ἀθηνῶν. CIA III, 1113. Τῆς λέξ. ἡ σημ. ἀθλος. Ἰσως κεῖται ἀντὶ τοῦ ὑποτάκτης (ὁ οὐχ εὐρηται ἐν τοῖς λεξικοῖς) κατὰ τὸ ἐν ἐπιγραφαῖς ἀπαντῶν Συβαλήτιος ἀντὶ Συπαλήτιος, καθὼς ἔτι ἡ ἐναλλαγή τοῦ δ καὶ τοῦ π ὀράται ἐν τοῖς sub ὑπό, ab ἀπό, ob ἐπί.

ὕβριοπάθησις, ἡ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 28. Ἐ. Β.

ὕγειοδότης, ὁ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770 Ἐ. ΜΙ.

ὕγιοποιός, 2. ΕΥΕΤ. εἰς Ὅδ. σ.

ὕγροκαμπεῖς γνάθοι ἵππων. ΑΝΩΝ. ποιήμ. Gram. An. gr. Par. IV, σ. 325.

ὕγροστίβητος θάλασσα. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132, σ. 852.

ὕγροφύρτος κοχλίας. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 268. Ἐ. ΜΙ.

ὕγροχίτων καλύπτρα ὀμμάτων. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. Ἐ. ΜΙ.

ὕγρ(ω)δέστερος ἀήρ καὶ σκοτεινότερος ὁ ἀπὸ τῆς σελήνης. Ια. ΤΖΕΤΖ. π γεννήσ. τῶν θεῶν, ἐν Matr. An. gr. II, σ. 365, 23.

* ὕδατις, ἴδος, ἡ. Παρὰ τῷ ΜΑΡΤ. ΣΑΡ. 1,20 καὶ ὡς ὄνομα λίθου τινὸς τῶν τιμίων κεῖται ἡ λέξις.

ὕδατομαντεία, ἡ. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἰλ. Σ, 195. 409. Υ, 314.—Ἡ

ὕδρομαντεία μόνον κείται ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλ' ἄνευ μαρτυρίου. Ἀναγι-
νώσκεται δὲ καὶ αὐτὴ ἐν τῷ αὐτῷ Τζέτζη Ἀλληγ. Ἰλ. Σ, 14. 159. 368.
Ὁ δὲ ὕδρομαντικὸς ἐτίθη ἐν τῷ ΘΣ ἐκ τοῦ Στράβωνος καὶ τοῦ Μα-
νέθωνος.

ὕδατῳσις, ἦ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 119, σ. 1189.

ὕδονβόλοι δρόσοι. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Νικομηδείας. CIG 3769. = Kaib. epigr.
gr. 1036, 3.

Ἵδρέω (θεῶ) ἐπηκόω. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 500. Ὁ
ἐκδότης εἰκάζει, μήτι ὁ θεὸς οὗτος ταύτιστέος τῷ ἐν Ἱεραπόλει τῆς Συ-
ρίας λατρευομένῳ ποτὲ Hedrōn, οὗ τὸ ἔνομα ὁμοιάζει πως τῷ τοῦ Hadar.

ὕδροδατῆρας λέγει τοὺς θεοὺς τὸ λόγιον. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ.
270. Ἐ. Βασιλ. 903.

ὕδρογέρων, ὁ. φυτὸν τὸ Λατινιστὶ senecio vulgaris. ARVL. herb. 75.

ὕδρογοργόνες, αἰ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 110 ἔ. Mil.

ὕδροκύων, ὁ. VARRO Satir. Menip. 575. Ἐ. Büchel. σ. 213.

* ὕδρομαντεία, ἦ. — Ἴδε ὕδατομαντεία.

ὕδρομαντεύματα, τά. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ὀδ. Δ, 51. 64, ἐν Matr.
An. gr. II, σ. 247.

ὕδρομυλικά ἐργαστήρια. Θ. ΛΑΣΚ. χρυσόβουλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 161,
σ. 1023.

ὕδρομύλων, ὁ. ΑΝΑΡΟΝ. νεωτ. χρυσόβουλ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 161, σ.
1058. 1111. ἔτι καὶ ἐν χρυσοβούλλοις τοῖς παρὰ τῷ Σά. Μεσ. βίβλ. τ. Α,
σ. 216. 238.

ὕδρόπυρον, τό. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 481. Ἐ. Μι.

ὕδρυστάτημα, τό. ΝΙΚΗΤ. ΒΥΖ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 105, σ. 776.

ὕ(δ)ρωμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. CIG 4337.

ὕδρωπισμός, ὁ. «CÆL. AUREL. acut. I, 14, 108.» Ἐγὼ τὴν λέξιν εὔρον
ἐν Chron. 3, 8, σ. 274 b ἐν τῇ παλαιᾷ τῶν Medici Lat. τοῦ Ἀλδου ἐκδ.

ὕειός, ὁ. (= υἰός.) ΕΠΙΓΡ. Ἀκραϊφίας Βοιωτ. Mitth. d. d. arch. Inst.
III, σ. 299. — Φρυγίας. CIG Add. 3846 z⁸². 3872 d. — Ἀθηνῶν. CIA III,
688, 698.

ὕεις (= υἱεῖς, υἱούς.) αἰτ. πληθ. πτ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν τοῦ 369 πρὸ Χρ.
CIA II, 1 b. ἔτι 51.

ὕθαραν ΕΠΙΓΡ. Ἐρμιόνης. L. et F. 159 h. Ἡ λέξις φαίνεται
οὔσα τῆς οἰκοδομικῆς τέχνης, ἀλλ' ἢ σημασία τῆς ἀγνωστος. Κεῖται δὲ
πιθανῶς κατὰ γενικὴν πληθυντικὴν πτῶσιν.

υθλομανοῦντες. μτχ. « τοὺς ἐξ ἀπάτης τε καὶ ἀνοίας υθλομανοῦντάς τε καὶ υθλομανοῦντας. » ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 91, σ. 69.

υἱ κα (=οἱ κα, οἱ ἄν, οὔ ἄν.) ἐπὶ τοπικῆς σημασίας. ΕΠΙΓΡ. Κρήτης. Gau. 45, 16. 22 καὶ 46, 16. Πρὸλ. 47, 18, ἐνθα τὰ· « οὐ καὶ οἱ ἐπιπάντες κτλ. »

υἰοθετικὴ μήτηρ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1517. ξ. Μι.

υἰοποιία, ἢ. ΙΟΥΣΤΙΝ. Νεαρά ΠΘ, 7.

Υψέτας, δ. (=οικέτης.) ΕΠΙΓΡ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. Bul. de cor. hel. IV, σ. 91. 93.

Υψίας (=οίκιας, γεν. πτ.) ΕΠΙΓΡ. Τανάγρας. CIG 1562. 1563. — Ὀρχομενοῦ. 1564.

υλακισμός, δ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 59. — υλακτισμός δὲ παρέθηκεν ἄλλ' ἀμάρτυρον δ Ε. Mil. ἐν Journ. d. Sav. Mai 1868. σ. 315.

υλασία, ἢ. ἔϋλων συλλογῆ. ΕΠΙΓΡ. Πειραιῶς. CIA, II, Add. 573 b.

υλογραφικὴ εἰκῶν. Μ. ΑΤΤΑΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 47.

υλοτροφεῖν τὴν κάμινον. « ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. God. Coisl. 378, fol. 223 v°. »

υλοχαρῆς πάπυρος καὶ κάλαμος φίλυδρος. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ Α, σ. 103.

ὑμαι (=ἄμαι, ἄμα, ὁμοῦ.) ΘΕΟΓΝΩΣΤ. 158, 3ο. Kühn. Ausf. Gram. d. gr. Spr. σ. 741. Anm. 5.

ὑμεναϊκὸν μέτρον· τὸ ἐκ δακτυλικοῦ διμέτρου ἀκαταλήκτου. SERVIVS de centum metris ἐν Gram. Lat. ed. Keil IV, σ. 460.

ὑμνοπλόκος, δ. ΙΣΙΔΩΡ. ΘΕΣΣΑΛΟΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 139, σ. 17.

ὑμνωδῶς. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚΟΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 100, σ. 1076.

ὑμοι (=ὁμοῦ.) ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου Αἰολιστί. CIG 4727. Πρὸλ. Add. III, σ. 1202.

ὑνέθηκε (=ὀνέθηκε, ἀνέθηκε.) ΕΠΙΓΡ. Κύπρου. Bezzenb. Beitr. z. Kunde etc. VI, σ. 141. — Σπάρτης ἢ *Ἡλίδος. IG ant. 556.

ὑσθθαλμος, δ. φυτὸν τὸ καὶ ἀστήρ Ἀττικὸς καλούμενον, Λατινιστί δὲ inguinalis. ΔΡΥΛ. herb. 61.

* ὑπαγροικίζομαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 314, 6. ὑπαγροικιζομένη σύριγγ. 296, 24. — Ἐν τῷ ΘΣ κείται μόνον τὸ ὑπαγροικίζω ἐκ τοῦ Γρηγορίου Νύσσης.

ὑπαγωγίδιον, τό. ὑποκορ. τοῦ ὑπαγωγέως. ΜΟΥΣΙΚ. πραγματ. ἐν Notices et Extr. etc. XVI, σ. 481.

υπαδεδρόμακεν (=υποδεδρόμηκεν.) ΣΑΠΦΑ 6, 10. Ξ. BERGK *in* Lyr. gr.
 υπαδύγια, τά. (=υποζύγια.) ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1881, σ. 80.
 υπαίδιος οἶκος· ὁ ὑπὸ τὸν ἄδην. ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Σπάρτης. Ἄθην. τ.
 Γ, σ. 454.

υπάκοος, 2. (=υπήκοος.) ΕΠΙΓΡ. Παντικαπαίου, Ξ. Ἰούργεϊτες, ἐν
 Ὀδησσῷ, 1880 (ῥωσιστί.)

υπακροάομαι, ὦμαι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 271, 16. Ξ. Α.

υπαλίσφιν. ΕΠΙΧΑΡΜ. παρ' ΑΘΗΝΑΙΩΙ ΔΕΙΠΝ. Δ, 183 c. — Τὴν λέξ.
 ταύτην θεωροῦσι πάντες σχεδὸν οἱ ἐκδοταὶ διεσθαρμένην καὶ διὰ τοῦτο δὲν
 τὴν ἔχουσι τὰ λεξικά. Ἄλλ' ἀφοῦ ὁ ἐκδ. τοῦ Ἄθηναίου Meineke δὲν τὴν
 ἀπέβαλεν ἐκ τοῦ κειμένου, δίκαιον κρίνω νὰ λεξικογραφῆται. Διορθώσεις
 αὐτῆς ἐπροτάθησαν ὑπὸ μὲν τοῦ Κασωδόπου ὑπ' ἀυλόφιν, ὑπὸ δὲ τοῦ
 Κοραῆ (καὶ Schweighæuser) ὑπαυλεῖσφιν.

υπαλλακτέον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1493. Ξ. ΜΙ. — ΦΩΤ. λόγ. π. σώμ. Χει-
 ρόγρ. μονῆς Ἰεήρων, ἔξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

υπαλλοϊώ, ὦ. ΦΩΤ. ἐν Ἀμφιλ. σ. 216, Ξ. Σ. Κ. ΟΙΚ.

υπαναβαίνω. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 141, 18. Ξ. Β. — Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ.
 133. Ξ. ΜΙΛ.

υπαναβιδάζομαι. ῥ. μέσ. διαθ. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 605, 1. Ξ. Β.

υπαναζευγύνω. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 72, 8. Ξ. Β.

υπαναθυμιάω, ὦ. ΑΝΘΝ. π. διαίτ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 194.

υπανακάμπτω ἡρέμα. ΛΕΩΝ ΔΙΑΚ. σ. 35, 2. Ξ. Β.

υπανακρούω. « Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Coisl. 94, fol. 288 v°. » ἐπι' ὑπα-
 νακρούεσθαι τὸν αὐχένα. ΕΥΤΕΚΝ. ἐν μεταφρ. Ἄλεξισαρμ. Νικάνδρου,
 σ. 239. Ξ. ΔÜBN.

υπαναβρόγγυμι. « ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 184 r°. »

υπαναστομόω, ὦ. « ΜΙΧ. ΓΛΥΚΑΣ. Cod. Par. 228, fol. 25 v°. »

υπανασυραμένη. ΜΤΧ. μέσ. διαθ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 374. Ξ. ΜΙΛ.

υπανατρέπεσθαι. ΣΩΡ. ΕΦ. Ξ. ΕΓΜ. σ. 60.

υπαναφρίσσω. « ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 198 v°. »

υπαναχαιτίζω. « ΝΕΙΛΟΣ Ξ. Suares, σ. 409. »

υπαναχωρητέον. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 123. Ξ. ΜΙΛ.

υπανέλκω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 232. Ξ. ΜΙΛ.

υπανθρωπίζονται ὄρνιθες. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 25, 28.

υπαπάντησις, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 467. Ἐκ ταύτης τῆς λέξεως συνειμήθη ἡ ἐκκλησιαστικὴ λέξις. ὑπαπαντή. Γνωσταὶ δὲ ἄλλως καὶ ἡ ὑπαντή καὶ ἡ ὑπάντησις.

ὑπάρ (=ὑπέρ;) ΕΠΙΓΡ. Σιλλυέων Παμφυλίας ἐν Journ. of hellen. studies, τ. I, σ. 251.

ὑπαρκτικῶς θεωρεῖσθαι. ΝΙΚΗΦ. ΒΛΕΜ. σ. 828. ἔ. ΜΙ.

ὑπαρχιτέκτων, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Λεσβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 373.

ὑπαυχμος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 3, 14. 10, 2. ἔ. Λ.

ὑπεκβράζω. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 395. τ. Β, σ. 96. ἔ. ΜΙ.

ὑπεκκρεμάω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 393, 8. ἔ. Λ.

ὑπέκλυσις φλεγμονῆς. ΣΩΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 184. — ὑπέκλυσις μελῶν. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. II, 805.

ὑπεκσπάω, ὦ. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 129. ἔ. ΜΙ.

ὑπεκρύσεις, αἰ. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 87. ἔ. ΜΙ. — «Cod. Escur. CCXI, 13.»

ὑπελαφρίζω τὰ βάρη φροντίδων. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 299. ἔ. ΜΙ.

ὑπεμβιβάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 178, 22. ἔ. Λ.

ὑπεναιέοντος τοῦ ἀνδρός. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 92. Ἴσως ὅμως καὶ ἡμάρτηται αὐτοῦ ἡ γραφή, ἀντὶ τοῦ πολὺ συχνοῦ συνεπαιέοντος, οἶον ἐν ἀρ. 43. 63. 76. 83. 87. 133. 140. 143. κλ.

ὑπένειμι. «ὑπένεστι τάφω.» ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Σμύρνης. Kaibel epigr. gr. 238.

ὑπενθέτοις ἀμφιδέσμοις περισφιγγόμεναι καὶ διατυπούμεναι τρίχες τῆς κεφαλῆς. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 71.

ὑπενθύμημα, τό. ΝΙΚΗΦ. ΓΡΗΓΟΡ. τ. Γ, σ. 543, 10. ἔ. Β.

ὑπεντίθημι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 576, 17. ἔ. Β.

ὑπεντρυφάω, ὦ. ΕΥΣΤ. εἰς Μαν. τ. Κοριν. ἐν Tafel de Thessal. σ. 436.

ὑπεξάλυσκάζω, Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 292, 18. ἔ. Λ.

ὑπεξαναχωρέω, ὦ.

ὑπεπόγδοος, 3. ΘΕΩΝ σ. 75, 6. ἔ. Hiller.

ὑπέρ, μετ' αἰτιατ. ἀντὶ μετὰ γενικ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ποιεῖν τι ἀντὶ τινος ἢ πρὸς ὄφελος ἢ χάριν ἢ σωτηρίαν τινός, εὔρηται συχνότατα ἐν ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν παρὰ W. et F. ἔνθα τὰ ὑπέρ αὐτόν, ὑπέρ τὸν θεόν, Ἀριστοκράτειαν, ἀντὶ ὑπέρ αὐτοῦ, τοῦ θεοῦ, Ἀριστοκρατείας, καὶ πλείστα ἄλλα ἐν τοῖς ἀρ. 1. 58. 66. 83. 89. 102. 130. 134. 135. 166. 200. 202. 286. 341. 349. 401. 407. κτλ. Πρόσοδες καὶ Bul. de cor. hel. V, σ. 164,

ἐνθα τὰ θυόντω ὑπὲρ τὸν βασιλέα Ἄτταλον. Οὕτω καὶ παρὰ τῷ Α. ΡΑΓΚ. ἐν Ant. hel. 913: ὑπὲρ Αἰακίδαν. — Ἐπι Επigr. Ἀργείων παρὰ W. et F. 112 b καὶ 119. — Ἀνδανίας. L. et F. 326 a: ὑπὲρ τοῦς πρωτομύστας. — Μαντινείας. L. et F. 352 h: ὑπὲρ τὰν σύνοδον. — Ἀμφισσης. Bul. de cor. hel. V, σ. 452: χειρόγραφον Κριτοδάμου Δωροθέου Δελφοῦ ὑπὲρ Ζωπύραν Μενάνδρου Ἀμφισσίδα, παροῦσαν καὶ κελεύουσάν γράφειν ὑπὲρ αὐτάν, ἐπεὶ ἔλεγεν αὐτὰ γράμματα μή εἶδέναι.

Οὕτως εὐρήται καὶ ἡ παρὰ συντασσομένη ἐν Επigr. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569: «ὀφείλετη οὕθεν πάρ τάν πόλιν», εἰ καὶ ὁ Βοίχχιος ἐκεῖ ἐσημειώσατο, ὅτι δυνατόν νά μεταφρασθῇ ἡ φράσις καὶ διὰ τοῦ debetur apud urbem ἀντὶ τοῦ ab urbe, διότι εὐρέθη ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγραφῇ καὶ ἡ κανονικὴ σύνταξις ἐν τοῖς κεκόμιστῃ πάρ τὰς πόλιος.

Ὁμοία σύνταξις τῆς μετὰ, μετ' αἰτιατ. ἀντὶ γενικ. ἐν τῇ σημασίᾳ τοῦ ὁμοῦ, σὺν, ὑπάρχει ἐν τοῖς Βυζαντινοῖς συγγραφεῦσι, λ. χ. παρὰ τῷ Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 214. ἔ. Β. ἥτις εὐχρηστεῖ καὶ νῦν παρ' ἡμῖν, ὡς ὅτε λέγομεν· ἔλα μετ' ἐμένα, πῆγε μετ' αὐτήν, τὸ ἔκαμε μετ' ἐκόν, κτλ. Ἀλλὰ δὲν ἐσημειώσαμεν τοῦτο ἐν τῇ παρούσῃ Συναγωγῇ ἐν ἰδίῳ ἄρθρῳ τῷ μετὰ, ὡς οὐδὲ τὴν τῆς ἀπὸ μετὰ αἰτιατ. σύνταξιν (ὡς κείται παρὰ Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 154. 211.) τὴν καὶ αὐτὴν ἐπι νῦν σωζομένην, τὴν δὲ τῆς ἀνά μετὰ γενικῆς παρὰ Βυζαντινοῖς σύνταξιν ἐπι διανεμητικῆς σημασίας (οἶον Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 178. 476) περιπτὸν σχεδὸν ν' ἀναφέρωμεν, ἀφοῦ καὶ ὅλως ἡ ἀνά ὡς πρόθεσις ἀγνωστος εἶναι ἐν τῇ συνηθείᾳ, πρόπαλαι ἀντικατασταθεῖσα διὰ τῆς ἀπὸ καὶ τῆς πρὸς. Τῆς πρὸς εὐρίσκω τοιοῦτο παράδειγμα ἐν Κ. ΠΟΡΦ. ἔ. ἀ. σ. 487: «οἱ μάγειροι ἐπαίρουσι πρὸς ἐν εὐλον,» ἃ ὁρθῶς ἐκεῖ μεταφράζονται διὰ τῶν sumunt singulū truncos singulos.

ὑπεραενοῦς ἐκπορευομένου τοῦ πνεύματος. ΓΕΩΡΓ. ΚΥΠΡ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 142, σ. 261.

ὑπεραιθέριος, 2. Ιᾶ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. Δ, σ. 5.

ὑπεραίτιον, τό. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 753. ἔ. Stallb.

ὑπεραιώνιος, 2. ΦΩΤ. Δόγ. εἰς τ. εὐαγγελ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰδίων, ἔξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

ὑπεραιωνίως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 516. ἔ. Μι.

ὑπεραλγύγω. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 287. ἔ. Mil.

ὑπερανδραμεῖν. ΦΩΤ. ἐν Ἀμφιλ. σ. 4. 184. ἔ. Σ. Κ. Οἶκ.

ὑπερανάκῦπτω. «Ν. ΧΩΝ. Cod. Par. 1234, fol. 394 v°».

ὑπερανάρχως. ΝΙΚ. ΠΑΦΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 293.

ὑπερανιστάν. ἀπρμφ. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 193.

υπεραπαίτησις, ἡ. ΙΟΥΣΤΙΝ. κώδ. III, 10, 1. (ἐπιτομή νεαρᾶς Ζήνωνος).
 ὑπεραποφάσεις αἱ καλούμεναι. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 913, ξ.
 Stallb.

υπεραρπάζομαι. «ὁ πρῶτος θεός... ὑπερήρπασται πασῶν τῶν
 τοῦ ἔντος προόδων.» ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 839. ξ. Stallb.

υπεραρχικὴ φύσις. ΕΠΙΦΑΝ. ΔΙΑΚ. Κατ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 98, σ. 1392.

υπερασυγκρίτως. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. ΝΕ, σ. 46.

υπεράρατος, 2. Μ. ΑΓΓΛΑ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 7.

υπεράχρονος, 2. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 300. ξ. ΜΙ.

υπερβέβριθε Προποντικῆ ὠραίοις τῆς γῆς. Ν. ΧΩΝ. σ. 668, 8. ξ. Β.

* ὑπερβιθασμός, ὁ ὑπέρθεσις, ἀναβολή. ΖΩΝΑΡΑΣ ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 3,
 σ. 622.—Ἡ σημασία αὕτη λείπει ἐν τῷ ΘΣ.

υπερβροντάω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 304, 2. ξ. Λ.

υπεργεῖως. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 139.

υπερδιάζευξις, ἡ. Γ. ΠΑΧ. π. μουσ. ἐν Notic. et Extr. etc. XVI, σ. 415.

υπερδιαφορεῖσθαι τὰ ὑγρά. ΣΩΦ. ΕΦ. ξ. ΕRM. σ. 269.

υπερδόκιμος, 2. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. σ. 3259. ξ. ΜΙ.

υπερδοξάσμιος Λόγος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 337. ξ. ΜΙ.

υπερεγγήγορά τινος. ΦΙΛΟΣΤΡ. ἐν τοῖς εἰς τὸν Τυανέα Ἀπολλῶν. Η, 12.

υπερέγγριστον κολλύριον (superinunctorium col.) CAS. FEL. XXVIII,
 59. ed. Val. Rose.

υπερείργω. ΓΡΗΓΟΡ. ΚΕΤΗΛΩΩΣ Ἐπιστ. πρὸς πάπ. Ῥώμ. Γρηγόρ. ἐν
 Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Β, σ. 41.

υπερεκστίλβουσα ἄργυρον καὶ χρυσὸν διάπειρα καὶ βάσανος. ΙΩ.
 ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. ΠΓ, σ. 76.

υπερέντιμος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 85. ξ. ΜΙ.

υπερένωσις, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 920. ξ. Stallb.

υπερεξαπλοῦσθαι. «αἱ χεῖρες γάρ σου τοσοῦτο μῆκος ὑπερεξή-
 πλωντο». ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐπιστ. ΜΗ, σ. 41.

υπερεξεπαίρω. «τὸ ὑπερεξεπῆρθαι ἀμέτρως ἀπὸ τῆς γῆς». ΔΙΑ.
 ΑΛΕΞ. σ. 312. ξ. ΜΙ.

υπερεπιθύμητος, 2. ΓΕΩΡΓ. ΝΙΚΟΜΗΑ. σ. 1504. ξ. ΜΙ.

υπερευθηγουμένη γῆ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 235. ξ. ΜΙ.

υπερεύρεμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 369.

υπερηγνισμένος. ΜΤΧ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 728. ξ. ΜΙ.

υπερημερήσιος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 817. ξ. ΜΙ.

υπερηφανευτικός, 3. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 208 r'»

υπερθυρωθήναι. ἀπρμρ. ΕΠΙΓΡ. "Αργους. L. et F. 116 a.

*Υπεριάστιος ἀρμονία ἢ τρόπος. ΑΡΙΣΤΕΙΑ. ΚΥΝΤΙΑ. σ. 23. — ΑΝΑΞ. Π. ΜΟΥΣ. ξ. Bellerin. σ. 35. — MART. CAP. IX, 935. — CASSIOD. de mus. σ. 557. ξ. Garet. — Ἡ λέξις ἐν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἀνευ μαρτυρίου παλαιοῦ, μόνον δὲ μετὰ παραπομπῆς εἰς τοῦ Boeckh τὸ de metr. Pind. 3, 8.

υπεριδρύσεις, αἶ. ΔΙΟΝ. ΑΡΕΟΠ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 3, 1, σ. 640.

υπερκέραυνος ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 769. ξ. ΜΙ.

υπερκρινεῖσθαι. ΣΧΟΛ. εἰς Ἰλ. Σ, 411. — ΘΕΟΦΙΛ. ΠΡΩΤΟΣΠ. ξ. Greenhill, σ. 149, 10.

υπερκλής, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 861. ξ. ΜΙ. — Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 749. ξ. ΜΙ. — ΔΗΜ. ΜΟΣΧ. σ. 220. ξ. Ἄν. Γ. Λευκίου.

υπερκομῶντες σχεδὸν μέχρι ζωσεως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 996. ξ. ΜΙ.

*Υπερκόπτω· κόπτω, δηλ. τέμνω τι ὑπὲρ τὸ δέον. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1741. ξ. ΜΙ. — Ἐν παράδειγμα μόνον τοῦ ῥήμ. τούτου ἐκ τοῦ Θεμιστίου κατὰ σημασίαν μεταφορικὴν ἐτέθη ἐν τῷ ΘΣ, ἀλλὰ κ' ἐκεῖνο ἐθεωρήθη ὡς κακὴ γραφὴ διορθωτέα εἰς ὑπερκύπτω, ὡς καὶ κεῖται νῦν ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Dindorf, ἀλλὰ τὸ ὑπερκόπτειν ἐν τῷ Στουδίτῃ βέβαιον καὶ κεῖται ἐπὶ ὀλικῆς πράξεως.

υπερκτητέον. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. 231, 26. ξ. Taf.

υπερχυμαίνω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 137, 31. ξ. Λ.

υπερλόγως. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 885, ξ. ΜΙ.

υπερμαχία, ἦ. ΙΩ. ΓΕΝΕΣ. σ. 65, 6. ξ. Β.

υπερορχήματα, τά. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 443.

υπερουρανίζω. ῥ. ἀμετάβ. εἰσχωρῶ εἰς τὰ ὑπερουράνια. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 757. ξ. ΜΙ.

υπερουσιόσθαι. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. ξ. Βασιλ. σ. 110: πᾶς θεὸς ἐν τῷ εἶναι θεὸς οὐσίωται, μᾶλλον δὲ ὑπερουσίωται.

υπερπαμφαής, 2. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 484. ξ. ΜΙ.

υπερπανάγαθος, 2. «ΕΦΡ. ΣΥΡΟΧ ἅπαντα τ. III, σ. 545.»

υπερπορεύομαι. «ἀγαθὸν ὄραμα ὀφθαλμῶν ὑπερπορευόμενον ψυχῇ.» ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΗΣ 6, 9.

υπερπράττω· ὑπὲρ τὸ νομομιμένον εἰσπράττω. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΙΖ, δ'.

Υπερπυρική· κοκκία· υποδιαίρεσις τις τῶν υπερπύρων. ΣΥΜΦΩΝΗΤΙΚΟΝ τοῦ ἔτ. 1217 μ. Χρ. ἐν Supplem. τοῦ 2 τόμου τῶν ΒΑΣΙΛΙΚΩΝ τῆς ἑ. Heimb. σελ. V.

Υπερσεμνύω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 152, 18. ἑ. Λ.

Υπερσιτήσαντες. οὕτω κατὰ διόρθωσιν τοῦ Gobet ἀντὶ ὑπερσιτίσαντες ἐν ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 48.

Υπερσυνετετέλειστο. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 645. ἑ. Μι.

Υπερτίναξ (?) κραταίος. Μικ. ΜΟΝ. βίβθ Θ. Στουδ. σ. 249. ἑ. Μι. Μεταφράζεται ἐκεῖ propugnator ἢ παράξενος λέξις, ἥτις ἄλλως ὑπενθυμίζει τὸ Λατινικὸν pertinax.

Υπερτροπα, τά. ΠΤΟΛ. ἀρμ. I, 16, σ. 84. ἑ. W. Πρόλ. II, 16, σ. 208. Περὶ τῆς σημασίας τοῦ μουσικοῦ τούτου ὄρου ἐπιθι τὰ τοῦ ἡμετέρου Ἰω. Παπασταματοπούλου ἐν Stud. zur alt. griech. Mus. Bonn, 1878, ἐν σ. 57.

Υπερτρύφερος, 2. Κ. ΕΡΜ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ'. 556. ἑ. Μαυρ.

Υπερυπέροπλος, 2. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 768. ἑ. Μι.—Δὲν εὐρίσκω ἐν τοῖς λεξικοῖς λέξιν ἄλλην, ἐν ἣ νὰ εἶναι δις ἢ ὑπέρ.

Υπερφώνησις, ἦ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 173. ἑ. Μι.

Υπέρχειρ. ἐπιθ. «οἱ σχίζονται εἰσὶν εὐμήκεις καὶ μακροὶ τὰ σκέλη καὶ ὑπέρχειρες.» ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 38.

*Υπέρχομαι. Εἰς τὰς σημασίας τοῦ ῥήματος προσθετέα καὶ ἡ τῆς ὑπαγούσης κοιιλίας, ἥτις εὐρηται ἐν τῇ ἐξῆς περικοπῇ τοῦ ΟΡΕΙΒΑΣΙΟΥ (τόμ. 5 τῆς ἐκδ. Daremb. σ. 575): ὄρβρον πίνειν τὸ πρῶτον ἀλῶν μιγνύντας, τοῦ πρῶτου δὲ ὑπελθόντος (= après la première selle), πίνειν αὐτὸν ἤδη χωρὶς ἀλῶν.

Υπέρχρονέω, ῶ. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 194 b.

Υπέρχυμα τοῦ μοδίου. ΕΠΙΦΑΝ. ἀποσπάσμ. ἐν Hultsch script. metr. gr. I, σ. 271.

Υπερώιδιον (;) τεθυρωμένον. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 63.

Υπευθυντηρία, ἦ. λέξις τεκτονικῆς. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 372. Κατὰ τὸν Ern. Fabric. ἐν Comment. epigr. de architect. gr. σ. 73 ἢ λέξ. σημαίνει ὅ,τι καὶ ἡ εὐθυντηρία παρ' Ἑσυχίου, σύμμαγμα χαλίκων πρὸς τὸ ποιῆσαι εὐθειαν ἤτοι ὀμαλὸν τὸ τραχὺ ἔδαφος χάριν θεμελιώσεως.

Υπέχθεμα, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a.—Οὐδὲ ὑπέκθεμα εὐρηται ἐν τῷ ΘΣ.

Υπηρητεία, ἦ. ΕΠΙΓΡ. Δαμασκοῦ ἑμμετρ. L. et W. 2549.—Πρόλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐπιμελητέια.

υποακρατος. επίθ. τοῦ Ἀπόλλωνος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 91.

υποβατῆρες, οἱ. λέξις τεκτονικῆς. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. Ἀθην. τ. Δ, σ. 370.

υποβιθαστικῶς. ΕΥΣΤ. εἰς Ἴλ. σ. 982, 52.

υποβλάττη, ἢ. ἴδε βλάττη.

υποβόηθος, ὁ. subadjuva. Ια. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. Πολ. Β, 16.

*υπογιγνώσκω. «υπεγνώσμένου ἡρέμα, ὡς οὐδὲν κτλ.» ΕΥΣΤ.

ΘΕΣ. ορ. Ἐ. Τατ. σ. 39, 86.—Ἐν τῷ ΘΣ ἐν μόνον παράδειγμα τοῦ ῥήμ. τοῦτου ἐτίθη ἐκ τοῦ Πορφυρίου, τὸ «υπέγνωσται», κ' ἐκεῖνο ἀμειβάλλομενον καὶ διορθούμενον εἰς ἐπέγνωσται. Ἄλλ' ἐν τῷ χωρίῳ τοῦ Εὐσταθίου θεωρῶ ἀσφαλῆ τὴν γραφὴν ἕνεκα τοῦ προσκειμένου «ἡρέμα.»

υπόγραφα, τά. prima carminis h y p o g r a p h a. AUGUSTUS παρὰ τῷ DONATOIN vita Virgil. § 12. Δηλοῖ δὲ ἡ λέξις. τὸ πρῶτον σχέδιον ποιήματος.

—υπόγραφοι μάρτυρες. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 202.

υπογραφικῶς ἐσκιαγράφησεν. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 293. Ἐ. ΜΙ.

υποδεικτικῶς, 3. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. Ἐ. ΜΙ.

υποδιπλασιεπιδίτριτος, 2. ΜΟΥΣΙΚ. πραγματ. ἐν Not. et Extr. etc. XVI, σ. 446.

υπόδομά, ἢ. ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

υποδόντινος, 3. «μικρ' ἄττα ψιθυρίσας καὶ υποδόντινα.» ΘΕΟΔΩΡ. ΑΛΛΑΝΙΑΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 140, σ. 404.

υποδοχάτορες, οἱ. οἱ πρὸ τοῦ πραιτορος εἰς τὰς πόλεις εἰσερχόμενοι τὰ τῆς υποδοχῆς αὐτοῦ παρεσκεύαζον καὶ πολλὰ ἀνόμως εἰσέπραττον. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 309, 5. τ. Β, σ. 106, 30.

υποδόχμιος· πούς ἐν τῇ μετρικῇ. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. I, σ. 482, 7.

*υπόδυμα, τό· υποδύτης, φόρεμα ὅ,τις υποδύεται. ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται ἡ λέξις. υποδύμα μόνον ἐκ τοῦ Καίλιου Αὐρηλιανοῦ καὶ ἐν ὅλῳς ἄλλῃ σημασίᾳ.

υποεργεπι(στάτης), ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ἀδύδου. L. et W. 1743 ο.

υπόζευγμα, τό· σχῆμα λόγου. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil I, σ. 444, 20.

υπόζευκτικοὶ σύνδεσμοι. subjunctivae conjunctiones. ΔΟΣΙΤΗ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil. VII. σ. 418, 19.

υπόζωφος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 89, 2. τ. Β, σ. 9, 12. Ἐ. Α.

*υπόθεμα, τό· υποθήκη. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. Bul. de cor. hel. V, σ. 163: «ἐπὶ υποθέματι ἀγράφ.»—Τῆς σημασίας ταύτης ἐν μόνον ἐκ Ὠηραϊκῆς

ἐπιγραφῆς ἐτέθη ἐν τῷ ΘΣ παράδειγμα, ἐνθα ὁμως ἡ λέξις ὑπόθεμο δὲν ἦτο ἐλοκλήρος· δι' ἃ ἀνέγραψα ἐδῶ καὶ τὸ ἐκ τῆς Δελφικῆς.

ὑποθυναρμόστρια, αἰ. ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a.

ὑποθρεπτέοι τὴν ἰσχὺν μᾶλλον. ΦΙΛΟΣΤΡ. γυμναστ. § 52.

ὑποῖται. ἀπρμ. ὑποῖσα σα. μτχ. ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. σ. 1172. 1184. ἔ. Μι. ὑποῖσας. μτχ. ΙΓΝΑΤ. βίβ. Νικηρ. Κοτπλεως ἔ. De Boor, σ. 143, 22. Ἔτι ὑποῖσαι ἀπρμ. ἐν Matr. An. gr. II, σ. 555, 5. 49, ἐν ἐμμέτρῳ λόγῳ. Οὕτω εὐχερῶς οἱ ἐν Βυζαντίῳ σχολαστικοὶ κατεσκεύαζον τύπους οἰουεδήποτε. Πρὸλ. τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐξεοῦται. Ἄλλὰ καὶ παρ' ἡμῖν τὴν σήμερον γίνονται τοιαῦτα ἐνίοτε, καθὼς λ. χ. οἱ ἡμιμαθεῖς λέγουσι καὶ γράζουσι κατὰ σχῶ, ἀ γά γω, συνδράμω κατ' ἐνεστωτικὴν σημασίαν, διέταξε κατὰ προστακτ. ἀόριστου χρόνου καὶ ἄλλα τινά. Τὰ δὲ ἤφερα καὶ ἀνάφερα, τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης οἱ ἀόριστοι καὶ εἴ τι τοιοῦτο, δὲν ὑποπίπτουσιν εἰς τὴν αὐτὴν μορφήν, διότι προλαδῶν ὁ λαδὰς ἐποίησε χρόνον παρατατικὸν τὸ ἤφερνα ἐξ ἐνεστώτος φέρνω κτλ.

ὑποιστέον. ΑΦΘΟΝ. ἐν Speng. rhet. gr. τ. II, σ. 51, 25.

ὑποκαθυποφανῶ (;) ΑΝΑΝ. βίβ. Θεοφάνους προτασσομένη τῆς χρονογραφίας, σ. XXI, ἔ. Β. Πρὸλ. τὰ ρηθέντα ἐν λ. ἐμπαρνεύρω καὶ ἐνδιενθυμείσθαι καὶ ὑπερυπέροπλος.

ὑποκατάρατος, 2. ΕΠΙΓΡ. Φρυγίας τῶν Ῥωμ. χρόνων. CIG Add. 3882 b.

ὑποκαύστης, ὁ. ΠΑΠΥΡ. Αἰγυπτ. Journ. de Sav. Janv. et Févr. 1873.

ὑποκεκλιμένως. ΙΟΥΣΤΙΝ. νεσὰρ ΙΗ, γ'. Ἐτέρα γραφή αὐτόθι φέρεται ὑποκελυμένως. Ἄλλ' οὐδ' αὕτη κείται ἐν τῷ ΘΣ.

ὑποκεκριμένως. « ΣΙΣΙΝ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ. Cod. Pap. 501, fol. 78 r° ».

ὑποκιναδέω, ὦ. (;) ΦΙΛΟΔΗΜ. π. κακ. XXIII, 26. ἔ. Sauppe.

ὑποκλαυθυμυρίζω. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 127.

ὑπόκλησις, ἢ «προσκήσεις τε καὶ ὑποκλήσεις». Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βας. τάξ. σ. 787. ἔ. Β. Ἡ Λατιν. αὐτόθι μετάφρ: *introducendi ad sacram mensam et inde rursus educendi modos.* — Ἐν τῷ ΘΣ οὐδὲ ὑπόκλησις εὔρηται.

ὑποκοριζόντως. ΙΑ. ΓΕΝΕΣ. σ. 65, 7. ἔ. Β.

ὑποκραδαινόμενοι τοὺς λογισμοὺς. ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 1021. ἔ. Μι.

ὑποκράτησις στρατιωτικῶν σιτηρεσιῶν. Μ. ΑΤΤΑΛ. σ. 95, 4. ἔ. Β.

ὑπόκρουμα, τό. «ἐν τοῖς ὑποκρούμασι τῶν σφαιδασμάτων.» Μ. ΦΙΛΗΣ π. ζῶων, 313.

ὑποκύζωμα, τό. Π. ΔΥΣΤΥΧ. κ. ΕΥΤΥΧ. σ. 508. 541. ἔ. Λ.

* **ὕπολαμπάς**, ἡ. «ὕπολαμπάδος κλειθρον.» ΕΠΙΓΡ. Δίγλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 52. — Τὴν λέξ. ταύτην φερομένην τέως ἐκ μόνου τοῦ Φυλάρχου παρ' Ἀθηναίῳ δεῖπν. IB, 536 ε κατὰ γεν. πληθ. πτ. ὁ ἐκδ. Meineke θεωρεῖ ὡς οὐχ ὑγιῶς ἔχουσαν καὶ ἐπιχειρῶν νὰ τὴν διορθώσῃ οὐδὲν κατορθοί. Νῦν ἐκ τῆς ἐπιγραφῆς μανθάνομεν, ὅτι ὑγιῶς παρεδόθη ἐν τοῖς χειρογρ. τοῦ δεῖπνοσοριστοῦ.

ὕπολειπτέον. Κ. ΑΚΡΟΠ. σ. 848. ἔ. Μι.

ὕπολελυμένως. ἴδε ὑποκεκλιμένως.

ὕπολύγισμα, τό. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 708. ἔ. ΜΑΥΡ.—ΘΑΝΑΤ. ΡΟΔΟΥ c. 117. ἔ. Wt.

ὕπολυττάω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. σ. 182, 11. ἔ. Β.

ὕπομαστροί, οἱ. (=ὑπεύθυνοι.) ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a.

Ὑπομιλήσιος ὁ ἦχος πλάγιος δ'. Μιλήσιος δὲ ὁ ἦχος δ' καλεῖται ἐν τινι π. μουσικῆς ΧΕΙΡΟΓΡΑΦΩΙ, ὃ ἀναφέρει ὁ δρ' Ἰω. Τζέτζης ἐν τῇ ὕβ. die altgriech. Musik πραγματεία του, σ. 59.

ὕπομινυρίζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 283, 4. τ. Β, σ. 340, 16. ἔ. Λ.

Ὑπομιζολύδιος καλεῖται ὁ ἦχος πλάγιος δ'. ἐν τισι π. μουσικῆς χειρογράφοις, ὁ αὐτὸς δ' ἐν ἄλλῳ χειρογρ. Ὑπομιλήσιος. ἴδε Ἰω. ΤΖΕΤΖΗ πραγματ. ὕβ. die altgriech. Musik, σ. 54, ἐνθα λέγεται, ὅτι ἡ μία γραφὴ δὲν φαίνεται νὰ εἶναι παραφθορὰ τῆς ἄλλης, ὡς τινες εἴκασαν.

ὕπομνηματοφύλαξ, ὁ. (actuarius). COD. JUSTIN. XII, 38, 19.

ὕπομνηστής, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 848. ἔ. Μι.

ὕπομορφοῦσθαι. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1176. ἔ. Μι.

ὕπομοσχα ἀγελάδια. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 464. ἔ. Β.

* **ὕπομύζω**· ὑπομουργομυρίζω. «ὕπέμυξ α' τὸ εὖ ἢ τὸ οὐαί ἢ ὄσα τοιαῦτα.—ὕπέμυξ α' μόνον τότε τῇ ἐρωτῆσει» ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 46, 22. 125, 2. ἔ. Taf.—Ἐν τῷ ΘΣ μόνον ἐξ ἐνόσ χωρίου τοῦ Ἀθην. δεῖπνοσορ. (7, 292 B) ἐσημειώθη ἡ λέξ. ἀλλ' ἐθεωρήθη διεφθαρμένη ἢ γραφὴ τῆς. Ὅθεν οὐδὲ κεῖται νῦν ἐν τῇ ὑπὸ Meineke ἐκδ. τοῦ Ἀθηναίου. Ἄλλ' ἐν τῷ Εὐσταθίῳ οὐδαμῶς ἀμφίβολος ἢ ἀνάγνωσις. Πρὸλ. καὶ ἀντιμύξας.

ὕπομύφαλος, 2. Μ. ΦΙΑΝΣ τ. Α, σ. 190 ἔ. Mil.

ὕπονεκρῶ, ὦ, Ἰα. ΛΥΔ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 42: χειμῶνος ὁ σκορπίος τῇ γῇ... ὕπονεκρωθεὶς κεῖται.

ὕπονηπιάζω. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 278. ἔ. Λ.

ὕποπετρίδιοι ὄνειροι, ἀντὶ ὑποπετρίδιοι, κατὰ μετάθεσιν στοιχείων. ΑΛΚΜΑΝΟΣ παρθέν. ἔ. Canini, σ. 10. ἴδε καὶ Bergk Lyr. gr. σ. 834.

- ὑποπίκρως. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. Τ. 136, σ. 489.
 ὑποπλήρωσις, ἡ. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Παρμ. σ. 656. ἔ. Stallb.
 ὑποπνευματέω, ὦ. ρ. οὐδετέρ. διαθίσ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 972. ἔ. ΜΙ.
 ὑποποδιαία τράπεζα. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. Τ. 136, σ. 100.
 ὑποποίηση, ὁ. Μ. ΑΚΟΜ. Τ. Α, σ. 279, 1. Τ. Β, σ. 47, 11. ἔ. Λ.
 ὑποπολλαπλασιεπιμερήης, 2. ΝΙΚΟΜ. ἀριθμ. Ι, 17, 8. 21, 3.
 ὑποπολλαπλασιεπιμέριον, τό. ΝΙΚΟΜ. ἀριθμ. Ι, 17, 8. 21, 3.
 ὑποπρυτάνιες, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἀνακτορίου. CIG Add. 1793.
 ὑπόπτεισις, ἡ. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 63, 2. ἔ. Β.
 ὑποπτικός.
 ὑποπυθμένοι ρίζαι. Κ. ΜΑΝΑΞ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 43.
 ὑπορρόφημα, τό. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1548. ἔ. ΜΙ.
 ὑποσεμνύνω. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. Θ, 80.
 ὑποσέμνωσ. Μ. ΑΚΟΜ. Τ. Β, σ. 313. 21. ἔ. Λ.
 ὑποσευαντήρ, ὁ. «τοξοφόρον Φοῖβον, λοιμοῦ ὑποσευαντήρα.»
 ΕΠΙΓΡ. Καλλιπόδεως ἑμμετρ. Mitth. d. d. arch. Inst. VI, σ. 262—4. Ὁ
 Kaib. ἐν Epigram. gr. 1034 ἀνέγνω· (ὕ) ποσ(ημ) αντήρα, ὄχι τόσον
 καλῶς, ὡς μοι φαίνεται.
 ὑποσκαρῖζω. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 474. ἔ. ΜΙ.
 ὑποσκαπέοντες. ΜΤΧ. ΥΜΝ. εἰς Σελήνην ἐν Mil. Mel. de lit. gr. σ. 453.
 ὑποσχοπέω, ὦ. ΧΟΡΙΚ. ἐν Spicil. Rom. τ. V, σ. 419.
 ὑπόσπανος ὁ Ἀχιλλεύς. Κ. ΕΡΜ. Μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 1003. ἔ. Μαυρ.
 ὑποσπονδορχησταί, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Ἐφ. Ἀρχ. 3486. ἔτι Arch.
 Ztg. 1878, σ. 98. 100.
 ὑποσπονδοφόρος, ὁ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Ἐφ. Ἀρχ. 3486. ἔτι Arch.
 Ztg. 1878, σ. 99.
 ὑπόστολοι, οἱ ὄνομα ἀρχῆς τινος (ἴσως ἱερατικῆς). ΕΠΙΓΡ. Μαγνή-
 των Θεσσαλ. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 336—7.
 ὑπόστρατος. «ὑπόστρατος μὲν ὦν ἀποζώννυται, κληρικὸς δὲ
 καθαιρεῖται.» ΝΟΜΟΚΑΝ. IX, 1. ἴδε Zachariae Ueb. d. Quel. des sogen.
 Photian. Nomokanon, σ. 21.
 ὑποστύγιοι ψυχαί. ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. μετάφρ. Ὀείδ. Μεταμορφ. XIII, 46:
 stygii manes.
 ὑποστύλωσις, ἡ. ΑΝΩΝ. ἢ ΗΡΩΝ Βυζ. ἐν Wesch. Poliorc. d. Gr. σ. 224.
 * ὑποσύμβολα, τά. (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. Τ. 16 σ. 3234.

—'Εν τῷ ΘΣ ἐτέθη ἡ λέξι. μόνον ἐξ ἑνὸς χωρίου τοῦ Πλουτάρχου, ἀλλ' ἠπιστήθη ἡ γραφή της.

ὑποσυμπλέκομαι. ΡΩΜΑΝΟΥ Μονωδία. Bul. de cog. hel. II, σ. 271.

ὑποσυναλοισφῆ, ἢ. ΤΡΥΦΩΝ. τεμάχ. παρὰ τῷ Nauck ἐν Lexic. Vindob. 1867. ἐν προοιμ. σ. IX.

ὑποταγάδην. ἐπίρ. «ἤχθησαν οἱ δεῖνα συρόμενοι καὶ ἐββίρησαν ὑποταγάδην αὐτῶ (τῷ βασιλεῖ) καθεζομένῳ ἐν τῷ σένζῳ.» ΘΕΟΦΑΝ. ΧΡΟΝΟΓΡ. σ. 574, 8. ξ. Β.

ὑπόταγος, ὁ (=ὑπότακτος καὶ ὑποτακτικός, ἀκόλουθος.) ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. 741. 1205—6 ξ. ΜΑΥΡ.—Τοιοῦτου σχηματισμοῦ εἶναι καὶ τὰ ἀμάλαγος, ἀχόρταγος, ξενοχάραγος, κακόπραγος καὶ ἄλλα ἀναγινωσκόμενα ἐν μεσαιωνικοῖς στιχουργήμασιν, ἃ δὲν παρελάδομεν εἰς τὴν παρούσαν συλλογὴ ἀρκεσθέντες μόνον εἰς ἓν παράδειγμα, καὶ τοῦτο διότι ἐξ αὐτοῦ ἐξηγεῖται τὸ νῦν ὡς οἰκογενειακὸν ὄνομα φερόμενον παρ' ἡμῖν Πόταγος, κατ' ἀφαρρεσιν δηλ. τοῦ ὑ, καθ' ἃ λέγεται καὶ 'πουργός ἀντι ὑπουργός, ὁ τῶν οἰκοδόμων παῖς ὁ φέρων τὸ πηλοφόρι(ον). 'Εν τῷ ΘΣ ἐτέθη μόνον τὸ ὑποταγάτος, βεβαίως χείρων σχηματισμὸς ἢ ὁ ὑπόταγος.

ὑποτακτίτης κακὸς ἀντιλογίας διεγείρει. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 673. 848. ξ. ΜΙ.

ὑποτάτρια, ἢ. (ἐν μοναστηρίοις) ΣΤΕΦ. ΔΙΑΚ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 100, σ. 1129.

ὑποτελεταί, οἱ. (=ὑποτελεῖς.) ΛΕΟΝΤ. Εὐσκαμμαρ. γράμματα ἐν 'Αθην. τ. Δ, σ. 236. 241.

*ὑποτεχνάομαι, ὦμαι. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 936. ξ. ΜΙ.—'Εν τῷ ΘΣ κεῖται ἐν μόνον παράδειγμα τοῦ ῥῆμ. τούτου ἐκ τοῦ 'Αλεξ. Τραλλιανού, ἀλλ' ἀμφιβόλου ἀναγνώσεως.

ὑποτιθίδιον παιδάριον. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 289.

ὑποτίμημα, τό. ΕΠΙΓΡ. Λεβαδείας. 'Αθην. τ. Δ, σ. 370.

ὑποτόλμηρον τὸ τῆς λέξεως. ΕΥΣΤ. εἰς 'Ιλ. σ. 1284, 60.

ὑπότομος, 2. «εἰ δέ τι ἐκ τῶν ἐμπροσθεν χρόνων ἐγκλημα γέγονεν, ὑπότομα εἶμεν (=νὰ κοπῶσι, καταργηθῶσι) πάντα.» ΕΠΙΓΡ. 'Ορχομενοῦ 'Αρκαδίας. L. et F. 353.

ὑποτροπέω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνῶν. CIA II, 167.

ὑπουλεύομαι. ῥ. μέσ. διαθέσ. κατὰ τὸ ἀγροικεύομαι, λογικεύομαι, ἐπεικεύομαι καὶ ἄλλα. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ΟΡ. σ. 294, 94. ξ. ΤΑΓ.

ὑποφαντάζω. ῥ. ἐνεργ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΛΕΩΣ σ. 684. ξ. ΜΙ.

ὑπόφθεγμα, τό. ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. μετάφρ. 'Οβιδ. μεταμορφ.....

ὑποφρίαλα κηρία. Κ. ΠΟΡΦ. "Εκθ. βασ. τάξ. σ. 157. ξ. Β.

(ύ)ποφορέω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA II, 167.

ύποφυλάξας· ύποφύλαξ γενόμενος. ΕΠΙΓΡ. Φασηλιτῶν. CIG 4332.

ύποχονδρισμός, ὀ. Ἴω. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 166.

ύπόχρειον καὶ ἀπτόν τὸ σῶμα τοῦ Χριστοῦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1304. ξ. Μι.
Αὕτη μὲν ἢ λέξις. ὅτι ἐκ τοῦ ὑπὸ καὶ χροῖά, δηλον· πῶς δὲ ἐν τῷ ΘΣ,
κεῖμενον τὸ ὑπόχροος ἐκ τοῦ Ἴω. Γαζῆ, ἐρμηνεύεται madidus, ἀπορῶ.

ύποχρόνως. ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 86, 2, σ. 1661.

ύποχρώννυμαι πθκ. Ἴω. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 379.

ύπιτωτέρως. «ΘΕΟΚΤΙΣΤΟΣ. titul.»

ύπωπιαστικόν τὸ τοῦ σώματος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1576. ξ. Μι.

υς. Κατάληξις. δοτ. πτώσ. ὀνομάτων τῆς γ'. κλις. ἀντι σιν. Ἴδε ἡγυς.

ύσγινόςημος, 2. ΕΠΙΓΡ. Στρατονικείας. (Edict. Dioclet.) CIL V, I, 80.
81. 87. 93. 94. 99.

ύστερογένεια, ἡ. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΚΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 113 r°.»

ύστερογενεσία, ἡ. ΛΕΟΝΤ. ΒΥΖ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 86, 1, σ. 1672.

ύστερογενῶς. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 342. ξ. Βασιλ.

ύστερόχροτος κρότος. «COD. PAR. 400, fol. 134 r°.»

ύστερολογικῶς. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀμ. Ὀδ. σ.

ύστερομειννία, ἡ. (=ύστερομην.) ΕΠΙΓΡ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch.
Inst. VII, σ. 66.

ύστεροπρώτως. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 428.—Ἐν τῷ ΘΣ οὐδὲ τὸ ἐπιθ.
ύστερόπρωτος πιστεύεται ὡς καλῶς καταχωρισθὲν ὑπὸ τοῦ πρώτου ἐκ-
δότου, ἀλλὰ λέγεται vox nihili.

ύστερόσπορος γόνος. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 262. ξ. Μι.

ύστεροστάτης, ὀ. ἀντιθετ. τοῦ πρωτοστάτης. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1785. ξ. Μι.

ύστεροφωνέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 203, 21. ξ. Λ.

ύς (=υῖς) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA, I, 398 καὶ Supplem. σ. 44. Στί-
χον ἐξάμετρον ἠρωϊκὸν ἐκεῖ ὁ ἐκδότης, προηγησαμένου τοῦ Neubauer,
φαίνεται ἀποδεχόμενος τὸν δε· Διογέ|νης ἀνέ|θηκεν Ἀ|τισχύ|λου | Ηυς
Κεφα|λῆος.—Εἰ ταῦτα ὀρθῶς ἔχουσι, γίνονται πέντε οἱ τρόποι γραφῆς
τῆς λέξεως υῖς, οἶδε· υῖς, υῖς, υῖς, υῖς, υῖς, οὔις, ἐξ ὧν οἱ τρεῖς τελευ-
ταῖοι νῦν πρώτων ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐτέθησαν. Ὑπάρχουσι δὲ καὶ πέντε
ἄλλοι ὑπὸ γραμματικῶν μόνον παλαιῶν ἀναφερόμενοι ἢ ὑποτιθέμενοι, οἶδε·
υῖς, υῖς, υῖς, υῖς, υῖς.

ύφαλότης πίστεως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1700. ξ. Μι.

ὑφάλως και ὑποκεκρυμμένως. ΙΩΑΝ. ΑΝΤΙΟΧ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 132, σ. 1128.

ὑφάμματα, τά. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐρ. Ἀρχ. β'. περ. 438.

ὑφέδρασμα, τό. Μ. ΨΕΛ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 500.

ὑφεδρος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 119, 17. ξ. Λ.

ὑφειλούσθωσαν. πρσκτ. ἐνεστ. ἐκ τοῦ ἀορ. ὑφείλον σχηματισθεῖσα εὐχερεία και παντομία Βυζαντινή. ΝΟΜΟΙ ΟΜΗΡΙΤΑΝ ἐν Boiss. An. gr. 5, 108.—Πρόλ. τὰ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ἐξεοῦται και ὑποῖσαι.

ὑφειμενέστερος, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1220. ξ. ΜΙ.

ὑφείρας ξίφος τῷ τῆς ἀριστερᾶς πῆχει ὁ Στέφανος. ΦΙΛΟΣΤΡ. τ. εἰς Ἀπολ. Τυαν. 8, 25.

ὑφηγεμονεύω.

ὑφιέρεια, ἡ. ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 119, σημ. 8.

Ἵχατος, ὁ μὴν ἐν Φυσκέοις. ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 177.

ὑψαυχηθρέμης, ἐπίθ. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 377.

ὑψηλοτέρως. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΤΙΛΩΕ. Cod. Coisl. 278, fol. 146 r°.—Acta. SS. apud Bolland. Sept. t. VIII, σ. 399.—Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 1193, fol. 14 r°.»

ὑψηλοφανῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 372. ξ. ΜΙ.

ὑψηλοφωνεῖσθαι μέλλουσα ἡ τῶν βασιλέων εὐφημία ἐπὶ τοῦ τείχους. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 141, 18. ξ. Β.

ὑψιδαίνω. «Θ. ΛΑΕΚ. 1193, fol. 3. v^o.» Πρόλ. ποντοδαίνω.

ὑψιβάτης, ὁ. «ΧΡΙΣΤΟΦ. πατρικ. Μηνολόγ. Cod. Par. 1578, fol. σ. 2.»

ὑψίβλεπτος νοῦς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 772. ξ. ΜΙ.

ὑψιος, 2. (= ὑψηλός, altus) ΜΑΞ. ΠΛΑΝ. μεταφρ. Βοηθίου τοῦ de consol. philosoph. ἔκδ. Bétant, σ. 95.

ὑψιτράχηλός, 2. ΣΠΑΝ. σ. 417. ξ. Μαυρ.

ὑψιφρόνως. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 824. ξ. ΜΙ.

Φ

Φαιακικός, 3. (νήες, δίσκος.) ΕΥΓ. εις 'Οδ. σ. 1521, 28. 1610, 17. 1733, 63. 1734, 39. 1736, 9.

φαιδυντής, ὁ. (=φαιδρυντής. Παισαν. 5, 14, 5.) «φαιδυντής τῶν θεῶν. φαιδυν. Διὸς ἐκ Πείσης. φαιδ. Διὸς 'Ολυμπίου ἐν ἄστει.» ΕΠΙΓΡ. 'Αθηνῶν. CIA III, 5. 283. 291.—'Η λέξ. ἐσχηματίσθη ἴσως ὄχι κατὰ τραυλισμόν, ἀλλ' ὡς ἐκ τινος ποτὲ ἐν χρήσει ῥήματος φαιδύνω, τοῦ ἐκ τῆς ῥίζης φαιδ, καθὰ καὶ τὰ φαιδιμος, φαιδιμῶεις, Φαίδων, Φαιδώνδας. Ἄλλη δὲ παράλληλος σειρὰ λέξεων διὰ τοῦ ῥῶ εἶναι ἢ φαιδρός, Φαῖδρος, φαιδρότης, φαιδροειμῶν, φαιδρόνους, φαιδρώ, Φαῖδρα, Φαιδρίας, Φαιδριάδες (πέτραι), φαιδρύνω, φαιδρυντής, φαιδρύντρια, φαιδρυμα, φαιδρωπός.

φαῖσι (=φασί) ΣΛΦ. ἀποσπ. 56, ξ. Bergk ἐν Lyr. gr. — Ἴδε καὶ τὰ παρὰ τῷ Kühner Ausführl. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 116 παρατεθειμένα διψαῖσι (ἐκ τοῦ διψῆμι) πεπάγαισιν, κεκρίκασιν, τὰ ἐκ τοῦ Ἄλκαλου.

φαλκιδουῖσθαι· ὑπάγεσθαι τοῖς ὄρισμοῖς τοῦ Φαλκιδίου νόμου. Φατ. νομοκ. ἐν Συντ. καν. τ. 1, σ. 88.

φαλλαγ(ωγία;), ἢ. ΕΠΙΓΡ. Ἰθηνῶν. CIA II, 321.

φαλλωδοί, οἱ. ΑΠΙΛ. FORTUN. ἐν Gram. Lat. ed. Keil VI, σ. 293, 23.

φαλωταὶ περικεφαλαῖαι· (τὸ ἐναντίον τῶν ἀφάλων) ΕΥΓ. εις 'Ιλ. σ. 425, 44.

φανεῖρός (=φανερ.) ΕΠΙΓΡ. Αἰγίνης. CIG 2140. Αὐτόθι καὶ ἐπιφανείστατος.

φανερωτικὸν τῶν κρυπτομένων. ΕΥΘ. ΖΥΓ. ἐν τῷ περιοδικῷ «Σωτήρι» τῷ ἐν Ἀθήναις ἐκδιδόμενῳ τ. Δ, σ. 31.

φαντασματωδῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1793. ξ. ΜΙ.

φάντωσις καρδίας διάκενος. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 95.

* φάρειν (= φέρειν.) ΕΠΟΙΚ. ΔΟΚΡ. ΓΡΑΜ. σ. 5 κ. 10. ἔ. Ἰω. Οίκ. ἔτι φάρην ἐν ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1879, σ. 158. — Ὅτω κυροῦνται τὰ τοῦ Μεγ. Ἐτυμ. σ. 114, 19: « τὸ φέρω οἱ Δωριεῖς φάρω λέγουσιν, ὡς τέμνω τάμνω καὶ τρέπω τράπω, » εἰς ἃ ὁ μὲν Ahrens εἶχεν ἀπιστήσῃ πρώην, πλάσματα αὐτὰ ὑπολαδῶν τῶν γραμματικῶν, οὐχὶ δὲ καὶ ὁ Lobeck. — Ἐκ τοῦ θέματος φαρ εἶναι καὶ τὸ φάρετρα καὶ τὸ ἱσοφάρίζω καὶ εἴτι ἄλλο.

φαρετρῖται, ἄων, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἀκραϊφιέων. Bul. de cor. hel. II, σ. 507.

φαρμακοθήκη, ἡ. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 158.

Φασιμέλουσάν τινες γράφουσι τὴν Ἀργῶ (ἀντὶ πασιμέλουσαν) ἐπειδὴ φασιν αὐτὴν εἰς τὸν Φᾶσιν Κολχικὸν ποταμὸν ἐλθοῦσαν ἐπεσεύασαν οἱ Ἀργοναῦται κτλ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. σ. 1713, 45.

φασματοφάνεια, ἡ. ΣΧΟΛ. ΑΡΙΣΤΕΙΔΟΥ ἔ. Dind. σ. 343, 25. — Συριστῶμεν τὴν λέειν εἰς τοὺς περὶ τὰ φυσικὰ ἀσχολουμένους.

φαυλιστικῶς. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 4, σ. 505.

φαυλογράφος περ ἐὼν Τζέτζης πρωτογράφος ἔσκεν ἐμεῖο. Στίχοι χειρογράφου ἐν Nauck Lexic. Vindob. ἐν προοίμ. σ. XXXII.

φαυλοπρά(χ)της, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1808 ἔ. ΜΙ.

φαυλοπραξία, ἡ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 673. ἔ. ΜΙ.

φαυλουργέω, ὦ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 178, 16. ἔ. Α.

φαυλόφωνος, 2. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1860, 26.

φαισιβίος, 2. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 73.

φαισιβολώτερος ἡλίου. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 129.

φαιγοκάτοχος, 2. ΚΛΗΜ. ΡΩΜ. σ. 1461. ἔ. ΜΙ.

φεδυντής (= φαιδυντής) Διδς ἐν Ὀλυμπία. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν τοῦ 6' μ. Χρ. αἰῶνος. CIA III, 1058. Ἡ διὰ τοῦ ε ἀπόδοσις τῆς αἰδιρθόγγου, ὅτι συχνότατα ἀπαντᾷ ἐν ἐπιγρ. τῶν Ῥωμ. καὶ τῶν ἐφεξῆς χρόνων γνωστόν, οὐδ' εἶναι χρεῖα παραθέσεως ἄλλων παραδειγμάτων. Τὸ παλαιότατον δὲ ἴσως τῆς γραφῆς ταύτης παράδειγμα ἀνεγνώσθη ἐν Ἀττικῷ ψήφισματι τοῦ γ' πρὸ Χρ. αἰῶνος ἐν τῇ λέξει γένητε (= γένηται). Ἴδε CIA II, 379, σ. 18.

φελλοχαλαστοῦντος τοῦ δεῖνα. ΕΠΙΓΡ. συναυτῶν τινῶν Καλλιπόλεως τῆς ἐν Θράκη. Bul. de cor. hel. I, σ. 410, ἐνθα ἀνεγνώσθησαν καὶ τὰ δικτυαρχούντων, σκοπιαζόντων, κυβερνώντων, λεμδαρχούντων κτλ. ἀπαντα ταῦτα ναυτικά μὲν καὶ ἀλιευτικά ὀνόματα, συσσημαίνοντα δὲ πιθανῶς καὶ ἱερατικὰς τινὰς λειτουργίας, ἅτε δὴ τῆς ἐπιγραφῆς ἐχούσης ἐπὶ κεφα-

λης τὰ « ἐπὶ ἱερέως... » καὶ προσέτι περιλαμβανούσης καὶ ἄλλα τινά, ἔξ ὧν ὑποδηλοῦται, ὅτι οἱ συνναῦται ἐκεῖνοι ἦσαν συγκεκροτημένοι ὡς τις ὀρησκευτικὸς θίασος ἢ κοινὸν ὄργεῶνων.

φελλωτὰ σανδάλια· τὰ νῦν ἐνιαχοῦ τῆς Ἑλλάδος καὶ ἰδίως ἐν Ἀδριανουπόλει καλούμενα φελλάρια, εἰ καὶ ἐγὼ δὲν τὰ εἶδα ἔχοντα πάτον φελλοῦ, ἴσως διότι συνήθως ἐπικαλύπτεται οὗτος ἄνωθεν μὲν ἐριούχῳ, κάτωθεν δὲ δέρματι. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 317, 8. ἔ. Α.

φεραυγίζουσα πυρφόρος βάτος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 12. ἔ. ΜΙΛ.

φερέκοσμος ὁ λόγος πρὸς χρηστομάθειαν. ΣΟΡ. ΕΦ. ἔ. ΕΓΜ. σ. 3.

φερεστέφανος, 2. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀθηνῶν. ΓΙΑ ΠΙ, 82.

φερέφλογος καὶ φερήφλογος, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 373, 291. ἔ. ΜΙΛ.

φερέχαιρος Γαβρήλ· ὁ τὸ χαιρε φέρων τῇ Μαρτῆ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 741. ἔ. ΜΙ.

φερόντεσσι (= φέρουσι) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Ἐρεσοῦ. ΣΑΥ. 123. Αὐτόθι καὶ δικάζόντεσσι.

φεῶν (= θεῶν.) γεν. πληθ. ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης. ΣΑΡΑΡ. ΔΟΔ. XXXIV, 3. Πρὸς φύοντες. Καὶ σήμερον λέγεται παρ' ἡμῖν ὄχι μὲν φεός ὁ θεός, ἀλλὰ τὸ φηκάρι (=θηκάριον), Φήβα (=Θήβα) καὶ εἰτι ἄλλο.

φθῆρων (= φθέρων) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et F. 340 e, c. 17.

φθισίκτηρος. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝΟΣ ἐκδ. ὑπὸ ΜΙΛ. ἐν ΜΕΙ. de lit. gr. σ. 454, ἐνθα ἐρμηνεύεται qui détruit la mort.

φθογγέω, ὦ. « φθογγεῖ καὶ ὁ λαὸς ἐκ γ'. πολλοὶ ὑμῖν χρόνοι! — φθογγεῖ ἐκ γ'. ἀνάτειλον! » Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασιλ. τάξ. σ. 278 — 81. — 316 — 21.

φθορεργάτης, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1489. ἔ. ΜΙ.

φιδάκνιον, τό. ὑποκορ. τοῦ φιδάκνη. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Ἐφ. Ἀρχ. 3122.

φίκατι (= Φίκατι, εἴκοσι.) ΕΠΙΓΡ. Ἀσπενδίων. Monatsb. d. berl. Akad. 1875, σ. 123.

φιλαγαθέω, ὦ. ΕΠΙΓΡ. Περγαμηνῶν. SIG 3521. ἢ μετοχὴ δὲ φιλαγαθήσας ἐν ΕΠΙΓΡ. Μαιονίας. Bul. de cor. hel. V, 326.

*φιλάγαθος. Ἴδε παραφιλάγαθος.

φιλάγιος, 2. ΝΑΥΚΡΑΤ. εἰς τ. θάν. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1844. ἔ. ΜΙ.

φιλαδελφικῶς. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 321. ἔ. ΜΙ.

Φιλαλεξάνδρεϋς, ὁ· ὁ φιλῶν τὴν Ἀλεξάνδρειαν ἢ χαίρων τῇ ἐν αὐτῇ διαμονῇ· (κατὰ τὰ Φιλαθῆναιος, Φιλορώμαιος κτλ.) ΕΠΙΓΡ. Αἰγύπτου. Ἀθην. τ. Γ, σ. 82.

φιλάληθος (= φιλαλήθης) γυνή χειρωνακτούσα. Ια. ΤΖΕΤΖ. 'Αλληγ. 'Ιλ. Μ, 166.

Φιλανδρόνικος, δ. Μ. ΑΚΟΜ. σ. 171, 31. Ξ. Λ.

φιλαπερίγραπτόν, τό, σου (τοῦ Χριστοῦ) προφέρων ληρεῖν μοι δοκεῖς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 332. Ξ. ΜΙ.—ὦ φιλαπερίγραπτε καὶ μισόμαρτος. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ σ. 477. Ξ. ΜΙ.

Φιλάρτεμις, δ. ΕΠΙΓΡ. 'Εφέσου. Wood, Discov. etc. Append. 2, N° 6.

φιλαυτοφιλαργυροφιλοσαρκία, ἡ. Μ. ΦΙΛΗΣ Τ. Β, σ. 375. Ξ. ΜΙ.
φίλεισι (= φιλοῦσι.) ῥῆμα γ'. πληθ. προσ. ΕΠΙΓΡ. ΑΙΟΛ. ΑΙΓΥΠΤΟΥ. CIG 4725.

φιλελήμων (= φιλελεήμων). ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. 'Αθηνῶν. CIA III, 171 a in Add.

φιλένδεικτον, τό. «ΓΕΡΜ. ΚΕΤΠΑΛΩΣ. Cod. Coisl. 278, fol. 203 r^a.»

φιλέντολος· φιλῶν τὰς ἐντολάς τοῦ θεοῦ. ΕΠΙΓΡ. ἐπιτομία 'Ιουδαίου ἐν 'Ρώμῃ. CIG 9904. ἔτι ΕΠΙΓΡ. Χριστιανῆς ἐν 'Αλεξανδρείᾳ. 'Αθην. τ. Γ, σ. 78.

φιλεπαινέτης, δ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 317, 8. Ξ. Λ.

φιλεύνοια, ἡ. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 58, 21. Ξ. Β.

φιλευσεβῶς. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 61, 10. Ξ. Β.

Φιλεφέσιος. ἐπιθ. ΕΠΙΓΡ. 'Εφέσου, Wood, Discov. etc. Append. 4, N° 9.

φιλεχθρικῶς. ΕΥΣΤ. εἰς 'Ιλ. σ. 1320, 14.

φιλήλιος, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1806. Ξ. ΜΙ.

Φιλημονήϊα, τά. Φιλημονήϊος ἀγών. ΕΠΙΓΡ. 'Αφροδιαδάδος Καρ. CIG 2812. 2811.

φιλήρεμος. ἐπιθ. Σελήνης. ΥΜΝ. ΜΙ. ΜΕΛ. de liter. gr. σ. 454. 'Ιδε καὶ σημ. τοῦ ἐκδότου.

φιλική διάθεσις. ΠΛΑΤ. Ξ. Kirchh. II, σ. 412, 24.

φιλιποῖδς ὁ 'Ερμῆς. ΕΥΣΤ. εἰς 'Ιλ. σ. 1487, 3.

Φιλιστιώνιον. ἐπιθ. (ἐκ τοῦ μιμογράφου Φιλιστιῶνος.) ΦΩΤ. ἐπιστ. 92, σ. 420. Ξ. 'Ιω. Βαλ.

Φιλοαριστοτέλης, ὁ. (= Φιλαριστ.) PAPIRO Ercolan. ed. Comparetti, 1875, σ. 89.

φιλέβιος, 2. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 89, σ. 733.

φιλοδόρβηρος, 2. ΓΕΡΜ. Β'. ΚΕΤΠΑΛΩΣ ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 149, σ. 664.

Φιλόγραϊκος. VARRO de re rust. 3, 10, 1.

- Φιλογρηγόριος. ἐπιθ. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. τ. 341. 346. ξ. Μι.
 φιλογυμνέω, ὦ. «Θ. ΣΤΟΥΔ. Cod. Pat. 892, fol. 10 r°.»
 φιλόγυμνος, ὁ ἄγ. Ὀνούφριος. Μ. ΦΙΑΗΣ τ. Α, σ. 214. ξ. Μι.
 φιλογυμνιάζω. ΝΑΥΚΡΑΤ. εἰς τ. θάν. Θ. Στουδ. σ. 1837. ξ. Μι.
 φιλοδολία, ἡ. Κ. ΕΡΜ. μεταφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 2627. ξ. Μαυρ.
 Φιλοδρήριος· ὁ φιλῶν τοὺς Δρηρίους. ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang.
 Ant. hel. 2477.
 Φιλοδουσεύς, ὁ Ὀμηρος. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1878, 48.
 φιλοζηλαί, αἱ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 808. ξ. Μι.
 φιλοθάλαμος Ἀρροδίτη. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α. 12.
 φιλοθέατος πολλοῖς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 909. ξ. Μι.
 Φιλοθεῖται, οἱ· μοναχοὶ τῆς μονῆς τοῦ Φιλοθέου. Θ. ΠΤΑΧΟΠΡ. κ. ἡγ.
 Β, 296. Ἴδε Κορ. Ἄτ. σ. 277 καὶ 329. — Τὸ ὄνομα καὶ τὴν σήμερον
 σὺνηθεὶς παρ' ἡμῖν, ὡς καὶ πολλὰ ἄλλα ἐκ μονῶν.
 φιλόθρονος, 2. Ν. ΧΩΝ. σ. 533, 6. ξ. Β.
 φιλοιδιάζειν πρὸς τοὺς ἀγχιστεύοντας. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1425. ξ. Μι.
 φιλοῖδιος (= φιλοκείιος.) Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 921. ξ. Μι.
 φιλοῖκτως. ΕΥΕΤ. εἰς Ἰλ. σ. 1052, 39.
 φιλοκερτόμως. ΓΕΩΡΓ. ΓΡΑΜΜΑΤ. ποιήμ. ἐν Matr. An. Gr. II, σ. 660.
 Φιλοκνώσιος· ὁ φιλῶν τοὺς Κνωσίους. ΕΠΙΓΡ. Δρηρίων Κρήτης. Rang.
 Ant. hel. 2477.
 φιλολείμων ἵππος. ΕΥΕΤ. εἰς Ἰλ. σ. 1349, 43.
 φιλολόγιος ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. ξ. Μι.
 φιλομελιχος γελῶσα Παρῆη. ΙΩ. ΓΑΖ. ποιήμ. ἐν Matr. An. Gr. II,
 σ. 638.
 φιλομελαγχρίτων. ἐπιθ. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Θεογον. 419.
 φιλομνήμων, 2. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. ξ. Μι.
 φιλόναος· φιλῶν τὸν ναόν, τὴν ἐκκλησίαν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 118,
 29. ξ. Α.
 φιλοπονήρως. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβ. Θ. Στουδ. σ. 293. ξ. Μι.
 φιλόπτερος γυνή. Μ. ΦΙΑΗΣ τ. Β, σ. 67. ξ. Μι.
 φιλοπυγιστής, ὁ. philopygista. SCHOL. Juvenal. 9, 1.
 φιλοσκιρτηταὶ Σάτυροι. ΑΣΤΕΡ. ΑΜΑΣ. ἐν Mi. Pa. gr. τ. 40, σ. 324.

φιλόσπλαγχνα, τά. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 150, 5. Ξ. Λ.

φιλοσύγαμος σύνευνος. ΕΠΙΓΡ. ΕΜΜΕΤΡ. ΣΠΑΡΤΗΣ. ἼΑθην. τ. Γ, σ. 384.

*φιλότειμος τοῦ οἴκου τῶν ναυκλήρων. φιλότιμος φυλῆς Αἰωρέων ΕΠΙΓΡ. Τόμειος. Πανδώρας φυλλάδ. α'. Ἰουνίου 1868, σ. 83—4.—Κυζίκου καὶ Νικομηδείας. CIG 3662—4. 3666. 3773. ἀλλ' ἐκεῖ (ἐν τῷ CIG) δὲν συντάσσεται γενικῇ πτώσει ἄλλων ὀνομάτων.—Περὶ τῆς σημασίας τῆς λέξεως ἐπιθι τὰ ἐν τῇ Πανδώρα εἰκαστικῶς εἰρημμένα μοι.

φιλοχαρές, τό· φυτόν τὸ Λατινιστὶ *maggubium*. PLIN. h. n. XX, 241.—Ὅμως ἐγὼ ὑποπεύω, μήπως ἀναγνωστέον ὑλοχαρές. Ἴδε τὸ ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ὑλοχαρής.

φιλοχίτων. ἐπιθ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 34, 18. Ξ. Λ.

*φιλτροποῖον πρᾶγμα ἢ γραμματικὴ (ἢ διὰ γραμμάτων, ἐπιστολῶν) προσφώνησις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1108. Ξ. ΜΙ.—Κεῖται ἐν τῷ ΘΣ ὁ φιλτροποῖος μόνον, ὡς οὐσιαστικὸν ἐκ τοῦ Ἀρισταινέτου.

φιλυποστροφέω, ὦ. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΕ σ. 732. Ξ. ΜΙ.

Φιλωνίδειον σκάφιον. (ἀπὸ Φιλωνίδος τινός.) ΕΠΙΓΡ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 40. 45.

φλογόστομος, 2. ΜΙΧ. ΜΟΝΑΧ. βίβλ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 297. Ξ. ΜΙ.

φλογοφθόρος δρόσος. ΝΙΚ. ΕΥΓΕΝ. 9, 90.

φλογοφοροῦσα βάτος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 700. Ξ. ΜΙ.—Φατ. λόγ. εἰς τ. εὐαγγελ. Χειρόγρ. μονῆς Ἰσῆρων, ἐξ ἀντιγρ. Π. Ν. Ῥόκκου.

*φλυαρία, ἢ. Λεῖπει ἐν τῷ ΘΣ ἡ σημασία τοῦ κατὰ Ῥωμαίους φάμωσου λιβέλλου, ἣν ἡ λέξις ἔχει παρ' ΑΡΜΕΝΟΠΟΥΛΩ Γ, 9, 5.

φλυαροκόπος. ἐπιθ. ΔΙΗΓ. παιδιόφρ. ἐν Carin. gr. medii aevi, ed. Wagner, Lips. 1874, σ.

φοβερόστροφα πρόσωπα. ΛΕΟΝΤ. μαγ. ποιήμ. An. gr. Matr. II. σ. 567.

*φοβερόω, ὦ. ΛΕΩΝ ΦΙΛΟΣ. σ. 289, Ξ. ΜΙ.—Ἐν τῷ ΘΣ κεῖται μόνον ἐκ τοῦ Ἦουχίου, ἀλλὰ θεωρεῖται ὡς ἐσφαλμένη ἀνάγνωσις.

φοβήτωρ, δ. Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 85.

φοιβολάλος μάντις, ἢ. φοιβολάλος τρίπους. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 45.

φοιβόληπτος, 2. Γ. ΠΑΧ. τ. Α, σ. 247, 11. Ξ. Β.

φοιβολόγος Τειρεσίας. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Α, 46, σ. 52. Ξ. ΜΙ.

φοινεικοφόρος, δ· δν. ὑπηρετῶν ἐν ἱεροῖς. ΕΠΙΓΡ. Τεγέας. L. et. F. 341 c. Ἴδε καὶ τὸ ἐξῆς φοινικοφόροι.

Φοινιάρχης, ὁ ἐν. ἱερατικοῦ ἀξιώματος. ΙΟΥΣΤΙΝ. Νεαρά ΠΘ, 15.
 Ὅμοια ὀνόματα εἶναι τὰ Ἀσιάρχης, Ἑλλαδάρχης, Βιθυνιάρχης, Φωκάρχης
 κτλ. ὧν τινὰ πρῶτον ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ ἀνεγράφησαν. Ἴδε καὶ τὸ
 ἄρθρον Γαλατάρχης.

Φοινικαρχία, ἡ. (Ἴδε τὸ ἀνωτ.) COD. JUSTIN. V, 27, 1.

φοινικοφόροι Ἄραβες. Μ. ΠΛΑΝ. μετάφρ. Ὁσίδ. μεταμορφ. X, 478,
 τὸ Λατιν. palmiferi.

φοινικόφυλλα, τά. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασιλ. τάξ. σ. 170. 412. ξ. Β.

φονογνώμων, 2. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 1237. ξ. ΜΑΥΡ.

φορβάμονα γαῖαν. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἄνδρου. Ross Inscr. gr. ined. II, 96.

φοροφορέω, ὦ. «κυριεύτω δὲ καὶ τῶν ἔχει καὶ κατεσκέωσται φορο-
 φορέων [ὁ ἀπελευθερούμενος δούλος] Σωτήριχος πάντων, καὶ οἱ βεβαίω-
 τῆρες βέβαια παρεχόντω Σωτηρίχῳ πάντα.» ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν W. et F. 273.

φοῦ (=φεῦ, λατιν. phu, Γερμ. pfui) τῶν κακῶν! ΕΠΙΧΑΡΜ. παρ'
 Ἀθηναίῳ 277, F. ξ. Mein.

φρατρίαρχοῦντες, οἱ. ΕΠΙΓΡ. Ἀττικῆς. CIA II, 600.

φρεάβροος, συ. ἐπιθ. Δήμητρος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA III, 375.

φρενερημία, ἡ. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 992. ξ. ΜΙ.

φρένιον, τό. φυτὸν τὸ καὶ ἀνεμώνη καλούμενον. PLIN. h. n. XXI, 94.

φρενόλυσσος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1096. ξ. ΜΙ.

φρικτοειδής, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1796. ξ. ΜΙ.

φρίν (=πρίν.) ΕΠΟΙΚ. ΛΟΚΡ. γράμ. ξ. Ἴω. ΟΙΚ. σ. 6.

φρονεῖωί (=φρονέωσι) ὑπκτ. ΕΠΙΓΡ. Κύπρου ἐν Bezzenb. Beitr. z.
 Kunde etc. VI, σ. 78.

φρονιστής, ὁ. ΕΥΘ. ΖΥΓ. (ἐν ἀνεκθ. ὑπομνήμ. εἰς τ. ἐπιστ. Παύλου,
 ὡς μοι εἶπεν ὁ καθηγ. Νικηφ. Καλογεράς).

φρόνος, τό. «ὁ Ἀχιλλεὺς ὁ θαυμαστός, τὸ φρόνος τῶν Ἑλλήνων,»
 δηλ. ὁ ἐφ' ᾧ μέγα φρονουσίην οἱ Ἕλληνας. ΔΙΗΓ. ΑΧΙΛ. σ. 1264. ξ. Wf.
 Παρὰ δὲ Μαυροφρύδῃ, ΠΟΛΕΜ. ΤΡΩΑΔ. σ. 20 εὔρηται, ὡς φαίνεται, καὶ ὁ
 πληθυντικὸς ἐν τοῖς: ἀπὸ μεγάλα φρόνα=φρονήματα.

φροντίσεις, αἰ. φροντίσματα, ἐπιμέλειαι, ἀξιώματα, ὀφθίκια. ΙΟΥΣΤΙΝ.
 Ἐδικτ. 13, 10.

φρουροδέσμιος, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1368. ξ. ΜΙ.

φρουρόπυρος, ὁ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1093. ξ. ΜΙ.

φρουαγματώδεις λόγοι. Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 277, 11. ξ. Β.

- φρυκτοειδής, 2. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 608. ξ. ΜΙ.
 φρυσόστομος. Ἴδε φρυσόστομος.
 φύγιμον ἔστω τὸ ἱερὸν τοῖς δούλοις. ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a.
 Δηλοὶ ἢ λέξ. καταφύγιον, ἄσυλον.
 φύκιος. ἐπιθ. Ποσειδῶνος. ΕΠΙΓΡ. Μυκόνου. Ἀθην. τ. Β, σ. 237.
 φυλαξίμεν (= φυλάξομεν.) ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 67. 70.
 φυλλόβολα, τά. ΕΠΙΓΡ. ΑΤΤΙΚΗΣ. Ἐφ. Ἀρχ. α'. περ. 3139. — Ση-
 μαίνει, ὡς φαίνεται, ἢ λέξ. φύλλα βεβλημένα, πεπτωκότα. Ἐν δὲ τῷ ΘΣ
 ὑπάρχει ἐπιθετον τὸ φυλλοδόλος (= φύλλα βάλλων.)
 φυλλοκάρδια, τά. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. ΦΛ. 1153. ξ. ΜΑΥΡ.
 φυλλοβρόχή, ἢ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1096. ξ. ΜΙ.
 φυλλοχάεω, ὦ. Ν. ΧΩΝ. Annu. etc. IX, σ. 60.
 φυλοδασιλικά, τά. (ἐξυπακούονται χρήματα ἢ τέλη, ὄντα εἰς ποιάν
 τινα σχέσιν πρὸς τοὺς λεγομένους φυλοδασιλεῖς.) ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. Bul.
 de cor. hel. III, σ. 70.
 φύοντες (= θύοντες.) ΜΤΧ. ΕΠΙΓΡ. Δωδώνης. Carar. Dod. pl. XXXIV,
 3. Πρὸλ. φεῶν.
 φρυσόστομον τὸν ἄγ. Ἰωάννην τὸν Χρυσόστομον ἀτιμάζουσιν οἱ
 παμμίαροι (Βογόμειοι). ΕΥΘ. ΖΥΓΑΒ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 131, σ. 53. ἐν δὲ τ.
 130, σ. 1317 γράφεται ἢ λέξ. φρυσόστομον.
 φύρτης, δ. (φύρω) ΕΥΣΤΑΘ. ΜΟΝΑΧ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 86, 1, σ. 932.
 * φύσεις, αἰ. physes, λίθοι τινὲς τίμιοι ποικιλόχροοι, ἀνευ ὠρισμένου
 ἢ εἰδικοῦ ὀνόματος. PLIN. h. n. XXXVII, 74. Ἐν τῷ ΘΣ δὲν ἀνεγράφη ἢ
 σημ. αὕτη τῆς λέξ. φύσις.
 φουσιουργέω, ὦ. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 861. ξ. ΜΙ.
 φύτλον, τό. ΕΠΙΓΡ. Ἐμμετρ. Νικομηδείας. CIG 3769.
 φυτόπλοκος κάλως. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 179. ξ. ΜΙΛ.
 φῶν? ΜΤΧ. γέν. ἀρσ. χρόνου ἐνεστ. τοῦ ῥήμ. φημί. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ.
 924. ξ. ΜΙ. — Ὅτι μὲν παλαιοὶ γραμματικοὶ παρεδέχοντο φῶ ῥήμα,
 σημαίνον λέγω, σημειοῦται ἐν τῷ ΘΣ, παράδειγμα ὅμως χρήσεως αὐτοῦ
 ἀληθοῦς ἐν συγγραφῇ δὲν παρετέθη, καὶ ἴσως τῇ ἀληθείᾳ οὐδ' εὐρίσκεται
 ἄλλο παρά τοῦτο τοῦ Στουδίτου.
 φωναστικοί(;) στίχοι. vocales versus. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil
 I, σ. 498.
 φωνολογέω, ὦ. ἐκβάλλω φωνήν. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 254. ξ. ΜΑΥΡ.

φωσφρίον, τό πιθανῶς λίθος τις τῶν τιμίων. Επιγρ. Μυκόνου. Rang. Ant. hel. 899, c. 3.

φωτάρχης ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. Ξ. Μι.

φωταυγαστής ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 765. Ξ. Μι.

φωτοβρο(ν)τοχυσία, ἡ· «ἐκ τῆς ἀνωθεν φωτοβροτοχυσίας τῆς ἀρετῆς φωτιζόμενοι. Θ. ΛΑΕΚ. Cod. Par. 1193, fol. 68 v'». Τὸ νῦ προσέθηκεν ὁ E. Mil. ἔξ εἰκασίας, παραθετε τὴν λέξιν ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Φιλῆ τ. Β, σ. 97, σημ. 1.

φωτογενῆς νερέλη. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Μι. Pa. gr. τ. 98, σ. 497.

φωτοκυήτωρ, ορος, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 729. Ξ. Μι.

φωτολειψία, ἡ. «ἐκ φωτολειψίας μυωπάζοντες». Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1636. Ξ. Μι.

φωτοπρόδρομος, ὁ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1789. Ξ. Μι.

φωτόχυτος σπινθήρ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 386. Ξ. Μι.

X

χάδαν (= χανδόν.) ἐπὶ. Επιγρ. ἑμμετρ. Βοιωτικοῦ ἀγγελοῦ. Kaihel epigram. gr. ex lapid. conl. 1130. Ὁ σχηματισμὸς ὡς ἐν τοῖς διαφάδην (= διαφανδόν), ἀναφάδην (= ἀναφανδόν).

Χαζαροπρόσωπος καλεῖται ὑβριστικῶς ἐκ τοῦ τῶν Χαζάρων (βορείως τοῦ Ἰστροῦ) ἔθνους ὁ πατριάρχης Φώτιος. Οἱ μ. ΘΕΟΦΑΝ. (Συμ. μάγ.) σ. 673. Ξ. Β.

Χαιρημόνειοι Διονυσιασταί. Επιγρ. Ῥόδου, ἐν Fouc. Assoc. relig. σ. 230, ἀρ. 48.

χαλ(αί)βασις· ἀπὸ τοῦ χαλαρῶς βαδίζειν. ΣΟΥΗΤΩΝ. παρὰ τῷ E. Mil. ἐν Mé! de lit. gr. σ. 416. Προσηγορικὸν δὲ ὄνομα ἢ λέξ. γένους ἀρσ.

χαλαστέον. Σαρ. Ἐφ. Ξ. Erm. σ. 81.

χαλαστής τοῦ κόσμου. Η ΕΝ ΒΑΡΝΑ ΜΑΧΗ c. 130, ἐν Annu. etc. VIII, σ. 350.

χαλκίαν εἰκόνα (= χαλκῆν.) Επιγρ. Κύμης τῆς Αἰολίδος. CIG 3524.

Αυτόθι ανεγνώσθησαν καὶ τὰ μαρμαρίαν, χρυσίαν (=μαρμαρέην, χρυσέην, ἤν.). Οὕτω καὶ ἐν ἐπιγρ. Ὁρχομενοῦ πλεονάκις τὸ χαλκίοι. Bul. de cor. hel. IV. σ. 89.

Χαλκιδόθεν. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 195, 8. ἔ. Λ.

χαλκομανής, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 200, 1. ἔ. Λ.

χαλκόςτεγος ἢ τοῦ παλατίου (τοῦ ἐν Κοσπλεϊ.) Γ. ΚΕΔΡ. τ. Α, σ. 647, 17. ἔ. Β.

χαλκόχρυσα σκουτάρια. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασι. τάξ. σ. 576. ἔ. Β.

χαιμαπόρος, 2. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 1140. ἔ. ΜΙ.

χαιμαφερῶς. Ν. ΧΩΝ. σ. 663, 10. ἔ. Β.

χαμηλοφανῶς. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 372. ἔ. ΜΙ.

χαμηλῶς. «χαμηλῶς ἐλάλει (ἐπαίζων ὄργανον).» ΑΚΡ. ἐπ. ἔ. Μηλ. σ. 1843.

χαμόζωος. ἐπιθ. «μυμήσκεσθε καὶ ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ χαμόζωων.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1256. ἔ. ΜΙ.

χαρακοειδής, 2. ΙΩ. ΔΑΜΑΣΚ. ἐν ΜΙ. Ρα. gr. τ. 95, σ. 244.

χαρακτηριάσας τριῶν ἀνδρῶν χαλκοῦ ἀργύρου χρυσοῦ γενόμενος τῶν τριῶν ἀνδρῶν τῶν ἐπὶ τοῦ χαράγματος ἤτοι κόμματος τοῦ νομισματός, δηλ. τῶν Λατινιστῆ Α. Α. Α. F. F. ΕΠΙΓΡ. Σάμου ἐν Σαμακοῖς Σταματιάδου ἀρ. 62. = Monatsb. d. Berl. Akad. 1862, σ. 76.

χαριζόμεθα (=χαρισόμεθα.) ΕΠΙΓΡ. Κρητῶν ἐν Τέφ. L. et W. 70. 74.

χαριστέον, τό. (=χαριστήριον.) ΕΠΙΓΡ. ὄχι Θυσιαίων ἀλλὰ Θήρας. Bul. de cor. hel. I, σ. 136. Ross Arch. Aufs. II, σ. 422. — Κνίδου. Newton Halic. etc. II, σ. 715, ἀρ. 18, σ. 751, ἀρ. 32.

χάριτερ (=χάριτες, δηλ. χάριτας) αἰτ. πληθ. πτώσ. ΕΠΙΓΡ. Ὀλυμπίας. Arch. Ztg. 1876, σ. 183. Τοιαῦται εἰς ες αἰτιατικὰ τριτοκλίτων εὐρηναὶ συχνάκις ἐν ὀψιαιτέραις ἐπιγραφαῖς, οἷον ἐν CIG III, 915: «κατὰ δὲ Μακεδόνες» καὶ ἐν τῇ ὑπ' ἀρ. 3417 τῆς ἐμῆς Συλλογῆς τῶν ἐπιτομῶν. Ἀττικῆς ἐπιγρ. ἢ «μῆνες.» ὡσαύτως μῆνες ἐν ἐπιγρ. Ἀκρῶν Σικελίας. CIG 5465. — Νεήτου Σικελ. 5471. — Βαρίου Ἰταλίας. 5875 α 1. — Ἐφέσου. Hermes IV, σ. 209, ἐνθα ὁμοῦ παρακείται καὶ τὸ κανονικὸν ὄρας· ἐπὶ ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλονίκης ἐν Ἀθην. τ. Ζ, σ. 212: «μῆνες.» ἐν δὲ Μουσ. κ. βιβλ. εὐαγ. σχ. Σμύρν. 1878, σ. 39 ἢ «μυριάδες τριακοσίας.» Ἐπὶ «δέσπολος τέσσαρες, δραχμὰς τέσσαρες» ἐπὶ ὀστράκων Αἰγυπτιακῶν συχνά, οἷον Rev. arch. 1865, σ. 31—36. ἐπὶ ἄλλες (=ἄλλας), ταύτες (=ταύτας), ἐν ἐπιγρ. Ῥόδου. Rev. arch. 1864 II, σ. 467. Τέλος καὶ ἐν ἐπιγρ. λιαν παλαιᾶ τῶν Δελφῶν ἐν An. d. Inst. 1866, σ. 3 εὐρηται· μῖνας δεκατέτορες.

χαριτοπροσωπούσα. Διάφ. γρ. ἐν Ια. ΤΖΕΤΖΟΥ Προλεγ. Ἰλ. σ. 372 ἀντὶ χαροποπροσωπούσα, ἐν Matr. An. Gr. II, σ. 710. — Κ. Ερμ. μετάφρ. Ἰλ. σ. 579. ἔ. Μαυρ.

χαριτόχαρτε χαρίτων! Κ. Ερμ. μετάφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 1339. ἔ. Μαυρ.

χαρτοφυλακικὸν ἀξίωμα. Γ. Παλ. σ. 225, 1. ἔ. Β.

χειλοπόταμον, τό· χεῖλος, ὄχθη ποταμοῦ. Βελθ. κ. Χρυσ. σ. 1220. ἔ. Μαυρ.

χειραρέω, ὦ. «ἐργον σοι ἐστὶ τῷ δράκοντι χειραφεῖν καὶ δακτυλαπτειν. Θ. Στοια. Cod. Par. 891, fol. 111 v°.»

χειριστεύσας. μτχ. (χειριστῆς γενόμενος χρημάτων.) Επιγρ. Λυκίας. CIG 4278 k, in Add.

χειροβαρέαι, αἰ. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 677, ἔ. Β. Καὶ αὗται παρεξηγοῦνται αὐτόθι Λατινιστὶ διὰ τῶν *dolia manibus gestabilia*, ὡς παρεξηγήθησαν αἰ βαρέαι.

χειρογραφία, ἡ. Ια. Σκυλ. ἐν Γ. Κεδρ. τ. Β. σ. 666, 1 — Συντ. καν. τ... σ. ...

χειρολέται, οἰ. Θ. Βαλλ. (;) ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 384.

χειροκοπίαι, αἰ· χειρῶν ἀποτομαί. ΑΝΑΣΤ. ΣΙΝ. ἐν Catal. bibl. Flor. τ. 1, σ. 301.

χειροκρατέω, ὦ. «χειροκρατούμενος τυφλῷ ποδὶ διήρχετο.» Γ. Παλ. τ. Β, σ. 20, 11. ἔ. Β.

χειροκύμβαλα, τά. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 379. ἔ. Β.

χειρομάχισσα, ἡ· θηλ. τοῦ χειρομάχος, ἡ ταῖς χερσὶν ἐργαζομένη. Θ. Προδρ. κ. ἡγουμ. Α, 201.

χειρόπλοκος, 2. Μ. Φίλιπ. τ. Β, σ. 228. ἔ. Μιλ.

χειροτέχνιον, τό. «ἀντὶ (= ἀπέναντι;) δὲ τοῦ χειροτεχνίου τὸ προσκάνιον ἰστίῳ Ἑρακλείοις.» Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 8.

χειροτίνακτον πῦρ. Ια. ΤΖΕΤΖ. προλεγόμ. εἰς Ἀριστοφ. ἐν Nauck Lexic. Vindob. σ. 246.

χειροτονητῶς. Μ. Ακομ. τ. Β, σ. 209, 5. ἔ. Λ.

χειροτονισμός, ὁ...

χειροτοξοβολίστρα, ἡ. Κ. Πορφ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 669. ἔ. Β.

χειροῦψηλότατον ἀλάξευτον ὄρος. Θ. Στοια. σ. 728. ἔ. Μι.

* Χελιδόνειος, ἡ· ἐν ἀγγελίου. Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 50. 51: Πρόλ. σ. 111, σημ. 3.

χελληστυάρχας, δ· ἀρχηγός χελλήστουος. Επιγρ. Λέσδου. Bul. de cor. hel. IV, σ. 435.

χελληστουαρχήσας. μτχ. (ἀρέας τὴν τοῦ χελληστυάρχου ἀρχήν.) Επιγρ. Λέσδου. CIG 2168 b.

χέλληστus, ἄ. (=χιλιοστύς,) διαίρεσις τις πολιτῶν. Επιγρ. Λέσδου. CIG 2168 b in Add.

χελωνόπους, 2. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 42. ξ. Mil.

χερέα, ἢ· παροιμ. « χε ρ έ α νερόν πνίγει με. » Μ. ΨΕΛ. ἢ Θ. ΠΤΑΧΟΠΡΟΔΡ. (ἢ Ἴω. Γλυκάς;) ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. 5, σ. 545. — Καὶ σήμερον λέγομεν μὲν χερέα. Τοιαῦτα δὲ εἰς ἐὰ ἢ ἰα ἔχομεν πολλά, ὅσιν βελονία, δακτυλία, κεφαλία, τσεκουρία, σπαθέα, μερία, νυκτία, ὄροσια, πηδησία, χτυπία, σκουντία, τσιμπία, σχηματιζόμενα, ὡς βλέπει τις ἐκ τῶν παραδειγμάτων τούτων, ἔχι μόνον ἀπὸ ὀνομάτων, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ ῥημάτων, ἔχι ἔμως ἀπὸ πάντων ἀδιαφόρων, διότι δὲν λέγομεν λ. χ. ἕνυχία ἢ τρυπία ἢ ἀνοϊσία καθ' ὅσον τοῦλάχιστον ἐγὼ ἤξεύρω.

χερσοθηρία, ἢ. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Α, σ. 170. ξ. Mil.

χῆνοφόρος ἀετός. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅδ. σ. 1777, 61.

χῆρε (=χαίρε). Επιγρ. Τανάγρας. Ἰθην. τ. Γ, σ. 174. — Ὁμοία γράφη εἶναι ἐν τῷ κή, Θεϊδῆος, Ταναγρῆος = καί, Θηδραϊος, Ταναγραϊος καὶ ἐν ἄλλοις.

χηροτροφεῖον, τό. ΛΕΟΝΤ. Νεαρά Π.

χθονεδραστής, δ. Θ. ΛΛΕΚ. σ. 768. ξ. Mi.

χθονερπ(ε)τονεμετεργάτης, δ. Θ. ΛΛΕΚ. σ. 769. ξ. Mi.

χθονίως. ΠΡΟΚΛ. εἰς Πλάτ. Τιμ. σ. 147. 212. 272. 282. 283. 291—2. 307 κτλ. ξ. Βασιλ.

Χθονόφυλος, δ· ὄνομα Γίγαντος ἀναγνωσθὲν ἐπὶ τῶν ἐκ Περγᾶμου ἀναγλύφων, τῶν ἐσχάτως ὑπὸ τῶν Γερμανῶν ἐκκαφέντων.

χιαστέον. ΣΩΡ. ΕΦ. ξ. ΕΓΜ. σ. 80.

χιλιάριθμος χρόνος. Μ. ΦΙΑΝΕ τ. Β, σ. 45. ξ. Mil.

χιλιαστύς, ἢ· διαίρεσις τις πολιτῶν. Επιγρ. Σάμου. Rhein. Mus. N. F. XXII, σ. 313. Αὐτόθι σ. 326. — Ἐρέσου. L. et W. 136 a. καὶ Wood, Discov. etc. N° 1. 2. καὶ πλειστάκις. — Κῶ. Bul. de cor. hel. V, σ. 210.

χιλιοκτακσιογοδοηκονταπλασίων, 2. ΘΕΩΝ σ. 197. 10. ξ. Hiller.

χιλιοπήγυς, 2. ΠΛΑΤ. ξ. Kirchh. τ. Β, σ. 46, 14.

χιμαιροφό(ρ)ος Λυκία. Μ. ΠΛΑΝ. μεταφρ. Ὅβιδ: μεταμορφ. c. 340, τὸ Λατιν. chimaerifera.

χιονοβλήτης, δ. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 770. Ξ. ΜΙ.

χιονοκρύσταλλον ὕδωρ. ΒΕΛΘ. Κ. ΧΥΣ. Σ. 297. Ξ. ΜΑΥΡ.

χιονοραχητέον. ΕΥΤΕΚΝ. μεταφρ. εἰς ΝΙΚ. Ἀλεξίφ. σ. 240. Ξ. DÜBN.

χιτωνοφορεῖν, τό, ἀπέφραε Διονύσιος τῶν Δωριάδων. ΕΥΤ. εἰς Ἴλ. σ. 976, 35.

χλανιδοφόροι, οἱ. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 745. Ξ. Β.

χλεύμενος. ΜΤΧ. (= κεχλευασμένος.) ὡς ἔξ ἀπλοῦ τινος χλεύω ἔσχημάτιται κατὰ τὰ ἀρχιμενος, βλήμενος, δέγμενος. ΕΠΙΓΡ. Λοκρίδος. CIG 2759.

χρεύω. « χρεύσαντι τὰ ὑπὲρ τὰς ὑποδομάς. » ΕΠΙΓΡ. Τροϊζήνος. L. et F. 157 a.

χοϊκόθεν. ΙΣΙΑ. ΘΕΣΣΑΛ. σ. 124. Ξ. ΜΙ.

χοιροβαλανοτρόφος πάτρα. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

χοιροκρυσταυροβουτραγοσφάγοι, οἱ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

χοιροπαφλαγών, δ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. Matr. An. gr. II, σ. 626.

χοιροποιός βρώσις. ΚΟΣΜ. ΙΕΡΟΣ. σ. 480. Ξ. ΜΙ.

χοιροτρόφος, δ. Μ. ΦΙΑΝΕ Τ. Α, σ. 206. Ξ. ΜΙ. ἔτι « Κοσμ. apud Mai Spicil. Rom. τ. II, σ. 111: βρώσις Κίρκης χοιροτρόφος. »

χολομανέω, ὦ. ΚΑΛ. Κ. ΧΥΣ. Σ. 2278. Ξ. Λ.

χονδρόχυλος, 2. Θ. ΠΤΟΧΟΠΡ. κ. ἡγουμ. Β, 416. Ξ. ΜΑΥΡ.

χοόπλαστος, 2. ΕΥΤ. εἰς Μαν. τ. Κομν. ἐν Ταϊ. de Thes. σ. 424.

χοοῦται ὁ χρυσός· εἰς χοῦν μεταβάλλει. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1788. Ξ. ΜΙ.

χοραρχεῖν τῆς πανηγύρεως. ΓΕΡΜ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 713. Ξ. ΜΙ.

χοράρχης, δ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 741. Ξ. ΜΙ.—ΖΑΝΑΡ. σ. 131 D, ἔκδ. Παρισίων. Παρὰ δὲ τῷ ΙΣΙΑ. ΘΕΣ. Ξ. ΜΙ. σ. 112 χοράρχω κατὰ δοτ. πτ.

χοραυλικός, 3. ΔΙΟΜ. ἐν Gram. Lat. ed. Keil τ. 1, σ. 492, 11.

χορδοειδῆ ἔντερα. ΨΕΛΛΟΣ ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 235.

χορδόκοιλα, τά· χορδαί (ἔντερα) καὶ κοιλαί. Θ. ΠΤΟΧΟΠΡ. κ. ἡγ. Α, 120. Ξ. ΜΑΥΡ.

χορ(ε)ϊόμικτα μέτρα. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. π. τραγ. ποιήσ. σ. 197.

χορεργάται εἰκοσιτέσσαρες κωμωδίας. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 337—8.

χοριτεῖται, αἰ. ΕΠΙΓΡ. Ἀνδανίας. L. et F. 326 a. Ἴσως ταῦτὸ τῷ χορεῖται. Ἄλλ' εὐρηται ἐν τῇ αὐτῇ ἐπιγρ. καὶ ὁ τύπος χορεῖται.

- χοροκιθαρεύς, ὁ. Επιγρ. Ἀφροδισιάδος τῆς ἐν Καρίᾳ. CIG 2758—9.
 χοροτραγωδῆω, ὦ. Ακρ. ἐπ. σ. 313. ἔ. Μηλ.
 χοροψάλτρια, ἡ. Επιγρ. Ἰασέων. L. et W. 257.
 χούρα, ἄ. (=χώρα). Επιγρ. Λαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 64, σ. 17.
 χραῖδοι (=χρηῖδοι, χρηῖζοι, χρήζοι). εὐκτ. Επιγρ. Ὀλυμπίας, Arch. Ztg. 1881, σ. 77.
 χρειάζόμενα τοῦ τείχους· τὰ ἔχοντα χρεῖαν ἐπισκευῆς. Επιγρ. Ἀθηνῶν. CIA II, 167. Ἐκ τοῦ παραδείγματος τούτου φαίνεται ὅτι τὸ χρειάζομαι τῆς συνηθείας καὶ τὰ χρειάζομένα (=χρεῖώδη) εἶναι λέξεις παμπάλαια.
 χρεῖήσθω (=χρήσθω). Επιγρ. ἐλάσσον. Ἀσίας. Ἀθην. τ. Z, σ. 207.
 χρεῖμενος (=χρῶμενος). μτχ. Επιγρ. Δελφῶν. W. et F. 14.
 χρεμετίσεις, αἰ. Ν. ΧΩΝ. σ. 604, 9. ἔ. Β.
 χρεοφυλακῆσας. μτχ. χρεοφύλαξ γενόμενος. Επιγρ. Αἰζανιτῶν. CIG in Add. 3831 a², a⁴, a⁷, a⁸.
 χρεοφυλακία, ἡ ὄνομα ἀρχῆς. Επιγρ. Νακολείας τῆς ἐν Φρυγίᾳ. GIG in Add. 3847 b.
 χρεῦμενος (=χρῶμενος) ἅμα τὰ τέχνα. Επιγρ. Δωδώνης. Carap. Dod. pl. XXXVII, 4.
 χρεωποιεῖσθαι. Κ. Πορφ. πρὸς τ. ἰδ. υἱὸν Ῥωμ. κεφ. 8: οὕτω δὲ χρή συμφωνεῖν μετ' αὐτῶν (τῶν Πατρίνακτικῶν), ὥστε ὅπου ἂν χρεωποιηθῆ αὐτοὺς ὁ βασιλεὺς, ποιήσῃσι δουλείαν.»
 χρηματοχειροτόνητος. ἐπίθ. (οἶος λ. χ. ὁ Ἀδέρκιος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ καταδικασθέντες τῷ 1875 ἐπίσκοποι) Θ. Στοῦλ. σ. 1105. ἔ. Μι.
 χρησιμοτελεστής, ὁ. Θ. Λασκ. σ. 768. ἔ. Μι.
 χρῆσται (=χρήσθαι). ἀπρμφ. τετράκις οὕτως ἐν Εποικ. Δοκρ. γράμ. ἔ. Ἰω. Οἰκ.
 χρηστεργάτης, ὁ. Ια. Τζετζ. ἐν Gram. An. gr. Ox. III, σ. 311.
 χρηστεύματα, τὰ. Θ. Στοῦλ. σ. 1476. ἔ. Μι.
 χρηστοφανῶς. Θ. Στοῦλ. σ. 768. ἔ. Μι.
 χριός, τό. (=χρέος, χρεῖος). Επιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. CIG 1569 a.
 Χριστεμπαίκτης, ὁ. Θ. Στοῦλ. σ. 1141. ἔ. Μι.
 Χριστιανότης, ἡ. ΚΑΝΩΝ ρή. (ρίθ'.) τῆς ἐν Καρθ. συν. ἐν Συντ. καν. τ. 3, σ. 559, καὶ ΖΩΝΑΡΑΣ αὐτόθι, σ. 560.

Χριστοανθής ρίζα τοῦ Ἰησοῦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 721. ἔ. Μι.

Χριστόθεν. ἐπίρ.

Χριστολεκτος πληθὺς ἢ ὑπὸ Χριστοῦ ἐκλεχθεῖσα. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1781.
ἔ. Μι.—Χριστόλεκτα ῥήματα· τὰ ὑπὸ Χριστοῦ λεχθέντα, ῥηθέντα.
ΘΕΟΦ. ΚΕΡΑΜ. σ. 785, 869. ἔ. Μι.

Χριστομανία, ἢ ἢ κατὰ τοῦ Χριστοῦ μανία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1316.
ἔ. Μι. Αὐτόθι· Μικ. ΜΟΝ. βίβ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 285.

Χριστοπόθητος παρθενών (ὁ τῶν μοναστηριῶν δηλ. τῶν ποδουσῶν τὸν Χριστόν). Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1549. ἔ. Μι.

Χριστοπολίται, οἱ αἰρετικοὶ τινες οἱ καὶ Φουνδαγιάται καὶ Βογόμιοι.
ΕΥΘ. ΖΥΓ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 131, σ. 46. 48. 56.

Χριστοπύρσευτος στύλος. ΕΠΙΦΑΝ. ΔΙΑΚ. Κατάν. ἐν Μι. Ρα. gr. τ.
98, σ. 1328.

Χριστοσημείωτον ποιμνιον. ΕΚΛΟΓΗ ΝΟΜΩΝ ἔ. Lingenthal, σ. 13.

Χριστοσύμπλοκος πέθος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1808. ἔ. Μι.

Χριστοσφράγιστος ἑπαυλις. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 949. ἔ. Μι.

Χριστουγέννιοι ἡμέραι. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 229, 10. ἔ. Β.

Χριστοφιλεῖς καρδίαι. ΝΙΚΗΤ. ΠΑΦΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 105, σ. 224.

Χριστοζορέω, ὦ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1301. ἔ. Μι.

Χρίστυβρι, ὦ. (ὑβριστὰ τοῦ Χριστοῦ.) Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 444. 1316.
ἔ. Μι.

χρονάρχης ὁ θεός. Θ. ΛΑΕΚ. σ. 766. ἔ. Μι.

χρονοκρατορῖαι ἔθνικαί· τὰ κατὰ χρόνους διαφόρους ἐν τῇ παγκοσμίῳ
ιστορίᾳ ἰσχύσαντα κράτη τῶν ἔθνικῶν. Γ. ΣΥΓΚΕΛ. σ. 432. ἔ. Β.

χρονόω, ὦ. ΠΛΑΤ. ἔ. Kirchh. II, σ. 297, 6.

χρουσίον, τό. (= χρυσιον). ΕΠΙΓΡ. Θηβῶν. Ἀθην. τ. Γ, σ. 479.

χρουσοῦς (= χρυσ.) ΕΠΙΓΡ. Περγάμου. SIG 3561.—Ἀττικῆς. CIA
III, 1433: χρουσοῦ ὠκίας (= οὐγκίας). τρίς.—Ἀμφότεραι αἱ ἐπιγρ.
τῶν μ. Χρ. χρόνων.

χρυσέντιμος κλίνη. Κ. ΠΟΡΦ. Ἔκθ. βασ. τάξ. σ. 379. ἔ. Β.

χρυσιοκέσμητος, 2. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. Φλ. σ. 290. ἔ. Μαυρ.

χρῦσιος (= χρύσεος, οὐς). Ἴδε χαλκίαν.—Καὶ ἐν τοῖς Σαφροῦς
εὐρηται αὕτη ἡ γραφή τοῦ ἐπιθ.

χρυσιοστόλιστος, 2. ΦΛΩΡ. κ. ΠΛ. Φλ. σ. 1709. ἔ. Μαυρ.

χρυσοβελής, 2. Ιω. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ἰλ. Υ, 226.

χρυσογέννητοι θεοί. ΑΓΑΘΑΓΓΕΛ. π. Γρηγορίου Ἀρμενίας ἐν Kosegarten.....

χρυσοδάκτυλος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Κεπλεως, τοῦ 16' αἰῶνος. CIG 8719. — Ἀδελόν πως, ἂν ἡ λέξ. ἐκεῖ ὡς ἐπίθ. ἢ ὡς οὐσιαστ. προσηγορ. κῆται.

χρυσόδεσμοι, οἱ. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, 35.

χρυσοδότις, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 86, 29. ἔ. Λ.

χρυσόθετος, 2. « διρόδινος χιτῶν καὶ χρυσόθετος. χιτῶν ἐξ ἀλουργίδος χρυσόθετος. » Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 440. 771. ἔ. Β.

χρυσοἰστόριον, τό. δωματίον τι ἐν τοῖς ἀνακτόροις Κεπλεως. Κ. ΠΟΡΦ. ἔνθα ἀνωτ. σ. 748. ἔ. Β.

χρυσοκαλλώπιστος λυχνία. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1773. ἔ. Μι.

χρυσοκαταδέσμητος κόμη. Ια. ΤΖΕΤΖ. Θεογον. 552. — Κάλλιον συντεθειμένον εἶναι τὸ παρὰ τῷ αὐτῷ Τζέτζη χρυσοκατάδετος, ὃ ἔχει ὁ ΘΣ.

χρυσοκλίβανοι. οἱ ἐν χρυσοῖς θώραξι (διότι κλιβάνια οἱ χρυσοθώρακες). Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 506. ἔ. Β.

χρυσολατρεία, ἡ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 299, 16. ἔ. Λ.

χρυσολίθωμα, τό. κεχρυσωμένον ψηφοθέτημα. ΛΥΒ. κ. ΡΟΔ. σ. 2723. ἔ. ΜΑΥΡ.

χρυσολογίαι, αἱ. εἰσπράξεις ἐν γένει, ὡς τὸ ἀργυρολογία. Γ. ΠΑΧ. τ. Β, σ. 295, 14. ἔ. Β.

χρυσονήστρια, ἡ. (ἐκ τοῦ νήθω.) aurinetrix. ΙΟΥΔ. ΠΟΛΥΔ. καθημ. ἔρμ. ἔ. Boucherie, σ. 116.

χρυσονόμος, ὁ ὁ νέμων χρυσόν, ταμίας. ΕΠΙΓΡ. Πάτμου. Ἐφ. Ἀρχ. β'. περ. 228—9.

χρυσοπαγῆ δώματα θεῶν. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀργους. L. et F. 132.

χρυσοπερίκλειστα σαγία. Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 7. 21. 552. 558. 563. 567. 570. 608. 632 — 3. ἔ. Β.

χρυσόπλοκον φάρος. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 240. ἔ. Μι.

χρυσοπρασινίζων. ΜΤΧ. « Γ. ΜΕΛΙΤΗΝ. σ. 45. 81. »

χρυσοπτερυγοφόρος. Ἐρωσ. ΑΚΡ. ἔπ. σ. 234. ἔ. Μηλ.

χρυσορβάντιστος χιτῶν. ΣΤΕΦ. π. χρυσορ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 204.

χρυσόρρειθρος Πακτωλός. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 253, 19. ἔ. Λ.

χρυσόρρευστος, 2. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΟΣ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 216.

χρυσόσμηκτα ξίφη. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 114. ξ. Μιλ.

χρυσόσταθμος Ιχθύων ποικιλία. Ια. ΛΥΔ. π. άρχ. τ. Ρωμ. πολ. Γ, 62.

χρυσοστούβαστοι σταυροί. Κ. ΠΟΡΦ. Έκθ. βασ. τάξ. σ. 115. 777. ξ. Β.

χρυσοσφύρητος. 2. Γ. ΚΕΑΡΗΝ. τ. Α, σ. 245. ξ. Β.—ΒΙΟΣ ΑΛΕΞ. σ. 5626. ξ. Wt.

χρυσοσωληνοκέντητον κολόδιον και βλατίον. Κ. ΠΟΡΦ. Έκθ. βασ. τάξ. σ. 80. ξ. Β. Ίδε τας σημ. του 'Ρεϊσκίου τας έν τόμ. 2 της έν Βόν. έκδ.

χρυσοτερπής, 2. ΑΚΡ. έπ. ξ. Μηλ. σ. 2874.

χρυσοτραγέω, ω. Γ. ΠΛΗ. τ. Α, σ. 129, 8. ξ. Β.—Πρόλ. τδ έκ του αύτου συγγραφέως παρειλημμένον έν τη παρούση Συναγωγή δστο-τραγέω.

χρυσοτρικλινίται, οι. Κ. ΠΟΡΦ. Έκθ. βασ. τάξ. σ. 30. 546. 568. 570. ξ. Β.

χρυσουργία, ή. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 229. ξ. Μιλ.

χρυσουργικόν στέρος. ΙΕΡΘΘ. έν Idel. phys. etc. II, σ. 339.

χρυσόφθογγος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 86, 29. ξ. Λ.

χρυσόφωτα μαλλία. ΒΕΛΘ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 687. ξ. Μαυρ.

χρυσοφωτειδής, 2. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. έν Idel. phys. etc. II, σ. 226.

χρυσοχέρης, δ. επώνυμον 'Ιωάννου τινός. ΦΑΤ. έπιστ. ξ'. ξ. 'Ιω. Βαλ. σ. 360. 'Ο αύτος άνθρωπος ή δ πατήρ αύτου ονομάζεται 'Ελληνικώτερον δήθεν παρά Γενεσίω (σ. 121, 15. ξ. Βόν.) Χρυσόχειρ. 'Αλλά κατά τί διαφέρει τδ Χρυσοχέρης του άρχαιου Οιδιπόδης; κατ' ούδέν. 'Οτι δε και την σήμερον παρ' ήμιν έν χρήσει τδ χρυσοχέρης, γνωστόν.

χρυσώνης (;) έλέγετο δε επί χρυσώ έδρενθύετο. ΣΩΦΡ. ΙΕΡΘΘ. έν Spicil. Rom. τ. III, σ. 211.

χρυσωνυμουμένη έν πόλεσιν (αι 'Αθηναι.) ΕΥΘΥΜ. ΠΑΤΡΩΝ έπιστ. έν Μιχ. 'Ακομ. τ. Β, σ. 400. 3. ξ. Λ.

χρώϊσις, ή. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. έν Idel. phys. etc. II, σ. 246.

χρωματουργικώς. Θ. ΣΤΟΧΔ. σ. 1216. ξ. Μι.

χρωμοκρασίαι, αι. ΠΤΟΛ. τετραβ. Δ, σ. 47. ξ. Νοριμβ. έτ. 1535.

χυδανή γαία. ΕΠΙΓΡ. έμμετρ. Τανάγρας. 'Αθην. τ. Β, σ. 406.—'Εσχηματίσθη έκ του παρά τοις παλαιοις άχρήστου θέματος χύω (παρ' ήμιν σήμερον χύνω), θθεν και τδ χυδαϊος και τδ χύδην.

χυματικώς. Θ. ΛΑΣΚ. σ. 1216. ξ. Μι.

χυτροκακάβια, τά. Κ. ΠΟΡΦ. Έκθ. βασ. τάξ. σ. 676. ξ. Β.

χωραζάντω (=χωρισάντων, καταχωρισάντων=κατοχωρισάτωσαν.)
 πρακτ. ως εκ τινος χωρ ἄζω ρήματος. Επιγρ. Ἀνδανίας. L. et F. 326
 a. — Αὐτόθι εὐρηγται καὶ αἱ ἐξῆς ἔτι προστακτικαὶ ἀνευ τοῦ τελικοῦ νῦ·
 ὀρκιζόντω, ποτεῶρκιζόντω, ζαμιούντω, ἐπιτρεπόντω, ἐπιτελούντω, ὀμοσάντω,
 παραδιδόντω ἐχόντω, ἀναγραψάντω καὶ πολλὰ ἄλλαι, κανονικῶς δηλ. Ἡ
 αὐτὴ κατάλ. εὐρηγται καὶ ἐν ἄλλαις ἄλλων Ἑλλήν. πόλεων ἐπιγραφαῖς, καὶ
 δὴ ἐν τοῖς Ἡρακλεωτικοῖς πίναξι (CIG 5774—5) ἀνγραψάντω, ἐπελάσθω
 (=ων). ἐν ἐπιγρ. Θεσσαλ. Μελιταιέων καὶ Πηρέων παρὰ τῶ Rang. Ant.
 hel. 692 τὰ ἐμφερόντω, δικαζόντω, λαμβανόντω, μισθούντω, συναποτινόντω,
 ἐν ἐπιγρ. Δελφῶν τὰ παρεχόντω, ὄντω (παρὰ τῶ W. et F. 113. 122.
 127. 129. 135. 139 κτλ.) ἐν ἐπιγρ. Ὀρχομενοῦ Βοιωτ. τὰ δαμώνθω,
 σουλώνθω, ἐνθω (=έόντω, ὄντων, ἔστωσαν) ἐν Bul. de cor. hel. III, σ.
 465. Πρόλ. Blass ἐν Rhein. Mus. XXXVI, σ. 607. κ. ἐξ.

χωρημάτιον, τό. ὑποκορ. τοῦ χώρημα ἐν τῇ σημασ. τοῦ κοιτωνί-
 σκος. Ψευδοκαλλισθ. Α, 6, σημ. 3. ἔ. Mül.

χωριακὸν κατάλυμα· χωριάτικον, ὡς λέγομεν σήμερον. Θ. Στοια. σ.
 896. ἔ. Mi.

χωρικότης, ἢ χωριατία, χωριατώσῃ. Πολ. Τρωαδ. σ. 182. ἔ. Μαυρ.
 Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ἐν σ. 24 λέγεται χωρικία (ἤγουν χωρικεῖα· ὄρα
 ΘΣ ἐν λ.) καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ μεταβληθῇ ὑπὸ τοῦ ἐκδότου εἰς χορηγίαν.

χωρόπολις, ἢ. Μ. Ατταλ. σ. 148, 8. ἔ. Β. — Πρόλ. ἀγρόπολις.

Ψ

ψαλμωδήματα, τὰ. Ν. Χων. σ. 746, 2. ἔ. Β.—Θ. Βαλλε. ἐν Συντ.
 καν. τ. 2, σ. 479—80. 488.

ψαλτοχορδοσαμβυκοργανοκρότα ὦ. Κ. Ροδίου ποιήμ. Matr. An.
 gr. II, σ. 624.

ψάμα τοῦ ποδός. Ια. Λυδ. π. ἀρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 17. Ἄλλ' ὁ ἐκδ.
 Bekker εὐλόγως εἰκάζει, ὅτι ἀναγνωστέον πέλμα.

ψαμμαῖα ρεύματα. Σωφρ. Ιεροσ. ἐν Spicil. Rom. τ. III, σ. 81.

- ψαφαρῶς. ΚΟΣΜ. ΓΕΡΟΣ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. Τ. 38, σ. 446.
- ψάριξις, ἡ. (=ψήρισις.) ΕΠΙΚ. ΛΟΚΡΩΝ ΓΡΑΜ. Ε. ΓΩ. ΟΙΚ.
- ψέγος, τό. ὁ ψόγος. «Wagner carm. gr. med. aevi 155.» — Τὴν σήμερον ἔχομεν ἐν χρήσει τὸ ὑποκορ. ψεγάδι.
- ψελίδες, αἱ. (=ψαλίδες.) ΕΠΙΓΡ. Ἀρροδιαιάδος. L. et W. 1586.
- Ψευδάβαροι, οἱ. ΘΕΟΦ. ΣΙΜΟΚ. Ἱστορ. σ. 284, 21. Ε. Β.
- Ψευδαινείας, ὁ. VARRO Menip. sat. ἐν Petronii sat. ed. Buechel. σ. 201
- Ψευδαλέξιοι, οἱ. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Α, σ. 317, 25. 318, 5. — Ψευδαλέξιος, ὁ. Ν. ΧΩΝ. σ. 609, 5. Ε. Β.
- Ψευδαλληγορογράφοι, οἱ. ΙΑ. ΤΖΕΤΖ. Ἀλληγ. Ὀδ. Δ, 137, ἐν Matr. An. gr. σ. 250.
- ψευδαπολογία, ἡ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1044. Ε. ΜΙ.
- Ψευδαχιλλεύς (ὁ Πάτροκλος). ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1109, 16.
- ψευδεπίνοῦς, 2. «εἰ τι τούτων ψευδεπινούστερον.» ΙΑ. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. ΙΘ, σ. 22.
- Ψευδογνωστικὸς (ὁ Ἰουστίνος.) (ΩΡΙΓ.) φιλοσοφουμ. Ε. ΜΙ. σ. 3203.
- Ψευδοδέκτης Ὀδυσσεύς. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1494, 48. — δέκτης δὲ ὁ ἐπαίτης κατ' Ἀρίσταρχον.
- Ψευδοδένδριον, τό. «καρποδοτεῖ τὸν θάνατον ἀπὸ ψευδοδενδρίου.» Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 50.
- Ψευδοδηέροβος (ἡ Ἀθηνᾶ). ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1368, 5.
- Ψευδοδιήγησις, ἡ. ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1741, 37.
- Ψευδοεορταί, αἱ. ΙΣΑΑΚ ΑΡΜΕΝ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. Τ. 132, σ. 1197.
- Ψευδοθεοσεβέω, ὦ. ΕΥΘ. ΖΥΓΑΒ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. Τ. 131, σ. 33.
- Ψευδοκατηγορέω, ὦ. COD. JUSTIN. I, 4, 34, 7.
- Ψευδοκόμματον χρυσίον· τὸ ψευδοῦς, κιβδήλου κόμματος. ΕΠΙΓΡ. Ἀθηνῶν. CIA, I, 196.
- Ψευδοκρονίων (ὁ Σαλμωνεύς). Ν. ΧΩΝ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 94.
- Ψευδολεσχέω, ὦ.
- Ψευδομαρτυρολογία, τά. Πίναξ ἐν Συντ. καν. τ. 2, σ. 727.
- Ψευδομάχη, ἡ. ΕΥΕΤ. εἰς Ἴλ. σ. 1247, 31.
- Ψευδομύθημα, τό. ΝΙΚΗΦ. ΚΕΤΗΛΕΩΣ σ. 208. Ε. ΜΙ.
- Ψευδομυθοσαθροπλασματοπλόκος, ὁ. Κ. ΡΟΔΙΟΥ ποιήμ. ἐν Matr. An. Gr. II, σ. 624.

Ψευδοξένος Ὀδυσσεύς. ΕΥΣΤ. εἰς Ὅμ. Ὀδ. σ. 1764, 65. 1786, 20. 1832, 15.

Ψευδοξίς, 2. «ἐπιβρίπτάρια ψευδοξία. — ζωστρία δία διάφορα καὶ ψευδοξία.» Κ. ΠΟΡΦ. Ἐκθ. βασ. τάξ. σ. 470. ἔ. Β. — Δηλοῖ τὸ ἐπιθ. τοῦτο βαρῆν οὐ λαν λαμπράν, ἀλλ' ἀμαυροτέραν. Ἴδε τὴν λέξιν δέξιν ἐν τοῖς Λεξικοῖς.

Ψευδοπροφάσεις, αἱ.

Ψευδοπτωχος, δ. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1761, 56.

Ψευδορθόδοξοι, οἱ. ΙΣΑΑΚ ΑΡΜΕΝ. σ. 1204. ἔ. ΜΙ.

Ψευδοσεμνοκομπομυθοπλαστία, ἡ. ΑΝΩΝ. παρ' ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. σ. 716. ἔ. ΜΙ.

Ψευδοσύκων, τό. «σοφίης ἐξωτερικῆς ὄνέσθαι τόσον ὅσον ψευδοσύκων ἐξ ἄλύνθων.» Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 379. σ. 111. ἔ. Λ.

Ψευδοτείχος, τό. ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. σ. 889, 25.

Ψευδοτελετή, ἡ. Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 2, σ. 92.

Ψευδοφαντασία, ἡ. (ΙΩ. ΓΛΥΚΑ) ἐρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 549.

Ψευδοφρεναπάτη, ἡ. (ΙΩ. ΓΛΥΚΑ) ἐρμην. εἰς δημ. ῥητὰ ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Ε, σ. 549.

Ψευδοχριστιανισμός, δ. ΙΣΑΑΚ ΑΡΜ. ἐν ΜΙ. ΡΑ. ΓΡ. τ. 132, σ. 1217.

Ψευδόχρως, 2. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 188. ἔ. ΜΙ.

Ψευδοχώριον, τό. ἢ ἐν Ὀδυσσεύς Ξ (199 κ. ἔξ.) ψευδῆς ῥῆσις (χωρίον) πρὸς Εὐμαιον. ΕΥΣΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1762, 20.

Ψευδυφηγορογράφον γύναιον ἡ Δημώ. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. εἰς Ὀδ. προοίμ. σ. 33, ἐν Matr. An. gr. σ. 225.

Ψευδυφηγόρος λόγος. ΙΩ. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. εἰς Ὀδ. προοίμ. σ. 50, ἐν Matr. An. gr. σ. 225.

Ψευδώδης, 2. ΑΚΡ. ἔπ. σ. 1228. 1236. ἔ. Μηλ.

Ψευδωνυμούμενος. ΜΤΧ. ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. ἔ. Taf. σ. 114, 3.

Ψευστικός, 3. «ἐκεῖνο δὲ πῶς ἂν εἶη ἢ ἀνθρώπινον ἢ μὴ ψευστικὸν ἀνθρωπότητος;» ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 165, 39. ἔ. Taf. — Ὅτι τὸ τῆς κοινῆς ἡμῶν γλώσσης ἐπιθ. ψεύτικος ἔχει ἄλλην σημασίαν, τὴν τοῦ ψευδῆς, εἶναι πρόδηλον. Ἄξιον δὲ τοῦ κόπου θεωρῶ νὰ ἐρευνηθῇ ποτε παρὰ τινος τῶν ἡμετέρων διὰ τί καὶ πῶς κατηντήσαμεν τινὰ ὄχι δὲ τὰ πλείονα τῶν εἰκός ἐπιθέτων νὰ τονίζωμεν εἰς τὴν προπαραλήγουσαν, ἀρὰ γε κατὰ τινὰ συνειθισμὸν πρὸς τὰ Λατινικὰ publicus κττ; Ἄλλὰ διὰ τί ἕνα τρόπον δὲν

ήκολουθήσαμεν, λέγομεν δὲ δεσποτικό, φτώχικό, άρχοντικό, χειμωνικό, γυαλικά, Ἑλληνικό, άγαπητικός, καί πάλιν κλέφτικο, σκυλίτικο, Ῥωμαίκο, Ὀδραίο κτλ. τὸ δὲ πολιτικός καί με διττόν τονισμόν κατά διάφορον, ὡς γνωστόν, σημασίαν ἔχομεν ἐν χρήσει, τήν ἐμφαινομένην ἐν τῷ πολιτικῷ τρόπος κττ. καί ἐν τῷ πολιτικός καπνός κττ. (*)

ψηγματίζω· συνάγω ψήγματα. Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 76, σ. 80.

ψηλαφητικός, 3. ΜΑΞ. ΟΜΟΛ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 90, σ. 385.

ψηφιδουργός, δ. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Α, σ. 242. ἔ. ΜΙΙ.

ψηφοπαικτική φυσιολογία, μάλλον δὲ τερατολογία τοῦ άρετικοῦ Σεδήρου. ΕΥΣΤΑΘ. ΜΟΝΑΧ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 86, 1, σ. 917.

ψηφουργικῶς. ΙΕΡΘ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 340.

* ψηφώσας ἐσθῆτά τε καί τοὺς πόδας Διοκλητιάνος. Ια. ΛΥΔ. π. άρχ. τ. Ῥωμ. πολ. Α, 5, — Αὕτη ἡ σημ. τοῦ ψηφοῦν, δηλ. ἡ τοῦ περικοσμεῖν ψήφοις ἤτοι λίθοις τιμίοις, δὲν άνεγράφη ἐν τῷ ΘΣ.

ψιλινοποιός, ὁ ὁ κατασκευάζων ψιλίνους στεφάνους. ΕΠΙΓΡ. Σπάρτης. L. et F. 163 a.

ψιχίσασθαι (= νά φάγω ψιχ(α) ὡς κυνάριον γλίχομαι. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 800. ἔ. ΜΙ.

ψυχαλγούντες. ΜΤΧ. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 768. ἔ. ΜΙ.

ψυχοβλαβῶς. ΔΙΑ. ΑΛΕΞ. σ. 616. ἔ. ΜΙ.

ψυχοδοχεύς, ὁ. Εὐχή εἰς τὸ Ἄγ. Πνεῦμα ἐν ΣΥΝΟΨΕΙ τῆς Ἄνατολ. ἐκκλησίας.

ψυχοκράτης, ὁ. Θ. ΠΡΟΔΡ. ἐν Bois. An. nov. σ. 386.

ψυχολέτειρα νίκη. Μ. ΦΙΛΗΣ τ. Β, σ. 384. ἔ. ΜΙΙ.

ψυχοπαρηγόρημα, τό. ΚΑΛ. κ. ΧΡΥΣ. σ. 404. ἔ. Λ.

(*) Ἐδῶ ἐν τέλει τῶν ἀπὸ τοῦ θέματος ψευδ άρχομένων λέξεων δὲν εἶναι ἴσως περιττόν νά σημειωθῆ, ὅτι ὁ Ὅμηρος ἔχει τοιαύτας λέξεις ἕξ μόνον. Ἐκ τῶν ἄλλων συγγραφέων τῶν πρὸ Χριστοῦ καί μετὰ Χριστόν χρόνων ἐτέθησαν ἐν τοῖς μέχρι τοῦδε Ἑλληνικοῖς λεξικοῖς ἄλλαι 261, σήμερον προστίθενται ἐτι ἐν τῇ Συναγωγῇ ταύτῃ 41, αἱ πᾶσαι, πλην δύο, ἐκ Χριστιανικῶν συγγραφέων συλλεγεῖσθαι, τὸ ὅλον γίνεται 308. Καί άκόμη ἐν τῷ ἀριθμῷ τούτῳ δὲν συμπεριλαμβάνονται αἱ ἔχουσαι ὡς δεῦτερον συνθετικόν μέρος τὸ ψευδ, ὅποσαι ὑπάρχουσιν ὄχι ὀλίγαι. Ποῦ λοιπὸν θά σταθῆ τὸ κακόν; ἴσως αἰσιδόξος τις παρατήρησῃ, ὅτι τὸ πλῆθος τῶν τοῦ ψευδματος τούτου λέξεων δὲν ἐλέγχει τήν πρὸς τὸ ψευδος φιλίαν καί συνήθειαν τῶν χρησαμένων αὐταῖς, ἀλλὰ μάλιστα τήν προσπάθειαν πρὸς καταφύρασιν αὐτοῦ καί καταπολέμησιν. Ἄλλ' ἐγώ, καί περ συγγραφεὺν ἐν μέρει τοῦτο, θά ἐπροτίμων διὰ τήν ἀνθρωπότητα, κατὰ τήν παροιμίαν, μήτε τὸν διάβολον νά ἰδῆ, μήτε τὸν σταυρόν τῆς νά κάμῃ.

ψυχορράγημα καρδίας. ΣΠΑΝ. σ. 7. ξ. Μαυρ.

ψυχοσπαράκτης Ἑρωσ. Κ. ΕΡΜ. μεταφρ. Ἰλ. Ὀμ. σ. 738. ξ. Μαυρ.

ψυχοτροφεῖς ἀστέρες. Στίχοι Θ. ΒΑΛΣ. ἐν ΣΥΝΤ. ΚΑΝ. τ. 1, σ. 2.

ψυχοφλέκτης Ἑρωσ. ΑΚΡ. ἐπ. σ. 223. ξ. Μηλ.

ψυχογραφέω, ὦ. (κατὰ τὸ ψυχρολογέω) ΕΥΣΤ. εἰς Ἰλ. σ. 1283, 2.

ψχέντ. « ἡ καλουμένη βασιλεία ψχέντ, ἦν περιθήμενος [Πτολεμαῖος ὁ Ἐπιφανής] εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐν Μέμφει ἱερόν, ὅπως ἐν αὐτῷ συντελεσθῆ τὰ νομιζόμενα τῇ παραλήψει τῆς βασιλείας. » ΕΠΙΓΡ. Αἴγυπτου. CIG 4697. — Τὴν λέξ. ταύτην, γραφομένην καὶ ὑπὸ τῶν Εὐρωπαίων pschent, παρελάδομεν ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ ὡς εὐχρηστον ἐν τῇ Αἴγυπτιακῇ ἀρχαιολογίᾳ. Ἐδήλου δὲ κόσμον τῆς κεφαλῆς βασιλείου. Διόδωρ. ὁ Σικελιώτ. Α, μζ. ἀναφέρει τρεῖς βασιλείας ἐπὶ τῆς κεφαλῆς βασιλίσσης τινός. Τὸ αὐτὸ πρᾶγμα καὶ βασιλείου καὶ βασιλείας παρὰ σημον καλεῖται παρὰ Πλουτάρχῳ καὶ Εὐσεβίῳ. Ὅποιος δὲ τις ἦν ἀκριβῶς τὸ σχῆμα ὁ κόσμος οὗτος, ἐδιχογνώμησαν οἱ ἀρχαιολόγοι. Ὅμως δὲ μέρος αὐτοῦ οὐσιῶδες φαίνεται ὅτι ἦτο ὁ οὐραῖος καλούμενος ὄρις. Ὁ δὲ Letronne ἐν τῷ Recueil des inscr. gr. et-lat. de l'Ég. τ. 1, σ. 241 — 332 παρατίθησιν ἐκ παλαιῶν μνημείων ὡς δεῖγμα τοῦ pschent τὸν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Σεσωστριος τριπλοῦν κόσμον, ὡς ἀπεικόνισται ἐν τῷ συγγράμ. τοῦ Rosellini, Monum. de l'Égypte etc. Mon. reali pl. XVI, N° 3. Πρὸλ. καὶ Müller fragm. histor. gr. τ. 1, ἐν παραρτήματι τῷ περὶ τῆς Inscription de Rosette, σ. 31 κ. ἐξ. ἐνθα καὶ ἀπεικονίσεις. Ὡσαύτως ἀνέλιξον καὶ τὸ νεώτατον σύγγραμμα τοῦ G. Perrot, histoire de l'art de l'antiquité, σ. 16.

Ω

* ὦ ὑμεῖς, Φίλιππος ἔφη. — ὦ ὑμεῖς, Ἀλέξανδρος ἡμᾶς ὑπεέφυγε. ΨΕΥΔΟΚΑΛΛΙΣΘ. Β, 25. Β, 15, ἐν σημ. ὑπὸ τὸ κείμ. σ. 71 τῆς ἐκδ. Müll. — Τὴν τοιαύτην σύνταξιν τοῦ κλητικοῦ μορίου μετὰ τῆς προσωπικῆς ἀντωνυμίας, εὐχρηστον οὖσαν καὶ ἐν ταῖς νεωτέραις γλώσσαις (λ. χ. ἐν τῇ Γερμανικῇ· lass dich am Fenster sehen, o du mein einzig Leben·) ἀγνοῶ ἂν τις εὔρην ἐν παλαιότερῳ τοῦ Ψευδοκαλλισθενοῦ συγγράμματι. Ἐν

τοῖς Ἑλλήν. λεξικοῖς καὶ ταῖς γραμματικαῖς, ἐφ' ἔσον ἀνεζήτησα, οὐδὲν εἶδα σημειούμενον· διότι βεβαίως τὸ ὦ οὗτος καὶ τὸ ὦ αὕτη εἶναι διάφορα. Ἐπιθι δέ, εἰ θέλεις, ὅσα περὶ τῆς παρὰ Ῥωμαίους χρήσεως ἢ ἀχρηστίας τοῦ Λατινικοῦ ο μετ' ἀντωνυμιῶν ἔγραψαν οἱ παλαιοὶ γραμματικοὶ Diomedes καὶ Charisius καὶ Dositheus (παρὰ τῷ Keil ἐν Gram. Lat. I, σ. 158 κ. ἐξ. 328 κ. ἐξ. VII, σ. 402 κ. ἐξ.

ὦ (=ἔθεν, ἐπόθεν.) Εποικ. Δοκρῶν γράμ. ε. Ἰω. Οικ. σ. 21. — Ἰδε Ahrens de dial. dor. 374, ὅστις ἐνέθηκε τοῦτο τὸ ὦ καὶ ἐν Θεοκρ. εἰδύλ. ΙΕ', σ. 92, ἐν τῇ ἐκδόσει τοῦ ἀντι τοῦ πρώην ἐκεῖ κειμένου ὡς. Οὕτω δὲ καὶ ἐν Γ, σ. 14. 26. καὶ ἐν Η, σ. 48. ἔκειτο ἤδη πρότερον τὸ ὦ καὶ τὸ ὦπερ, ἀλλ' ἐξελαμβάνετο ὡς ἴσον τῷ οὐ καὶ οὐπερ.

* ὦά Δύδια (μεῖζω). εἶδος ἀγγείων. Επιγρ. ἐπὶ ἀγγείου πηλίνου ἐξ Ὀλκίου. CIG 8346. Πρὸλ. τὸ ἄλλοθεν γνωστὸν ὄνομα ἀγγείου ὠοσκύριον.

ὦι· κατάληξις ὄνομαστικῆς πτώσ. θηλυκῶν κυρίων ὀνομάτων ἀντι τῆς συνήθους ὦ, μνημονευομένη ἤδη ὑπὸ γραμματικοῦ σολαιοῦ τοῦ Ἡρωδιανοῦ (2, 545, 6), εὔρηται ἐν πολλαῖς ἐπιγραφαῖς, ὅσον ἐν Δελφικῇ παρὰ τῷ W. et F. 435: Φιλῶι, καὶ ἐν Ἀττικῇ ἐπιτυμῶσι ἀνεκδότῳ ὀφθεισῇ ὑπ' ἐμοῦ: (Θ)αλλῶι (Μ)ιλησίᾳ, ἵνα μὴ τὰ ἄλλα παραδείγματα μνημονεύσω τὰ ἐξ ἐπιγραφῶν Κορινθίου, Ἀθηνῶν, Σελινοῦντος, Δήλου, Χαλκίδος τῆς Εὐβοικῆς, Μιλήτου, Ἀπαμείας τῆς ἐν Βιθυνίᾳ, Κυρήνης, εἰς ἃ παραπέμπει ὁ G. Meyer ἐν Griech. Gram. σ. 276. Ἰδε καὶ Kühn. Ausf. Gram. d. gr. Spr. I, σ. 353 καὶ Ἰω. Οἰκονομίδην ἐν Ἐποικ. Δοκρ. γράμ. σ. 113. — Εὔρηται ωι καὶ ἀντι τοῦ ω τῆς κατὰ Δωριεῖς γενικῆς πτώσ. ἐν ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. III, σ. 293, σ. 21. σ. 294, σ. 54. 59, ἐνθα τὰ Νενναίωι, Εὐδῶλωι. — Ἀλλὰ ἐσχάτως ἀνεφάνη καὶ τὸ τῆς κλητικῆς πτώσεως μόριον ὦ ἔχον τὸι ἀκόλουθον ἐν ἐπιγραφῇ Παρίᾳ ἐμμέτρῳ τῇ δε·

ὦι φύσι καὶ τοκέων ὄργαι πρὸς τέκνα ποθεινά,
ὡς ὄσαν υἱῶν τὴν χάριν ἀντέλασον!

ἦν ἐγὼ ἐπιγραφὴν ἐξ ἐκτύπου χαρτίνου ἐξέδωκα ἐν Ἀθην. τ. I, σ. 167, ὕστερον δὲ εἶδα ἐκδεδομένην ἐν Bul. de cor. hel. VI, σ. 246 ἀλλῶς παρὰ τοῦ I. Martha, ἤτοι· ὦι φυσικαὶ τοκέων κτλ. καθ' ἣν ὅμως ἀνάγκωσιν δὲν εὐοδοῦται, νομίζω, ἢ πρὸς τοὺς προηγουμένους στίχους συνέχεια τοῦ νοήματος.— Ἐτι δὲ ωι εὔρηται καὶ ἀντι τοῦ ἀπλοῦ ω τῆς προστακτικῆς συχνὰ ἐν ταῖς Δελφικαῖς ἐπιγραφαῖς, παρὰ W. et F., καὶ δὴ: 29 ἔστωι, ἀναγραψάτωι, 82 καὶ 165: παραμεινάτωι, 111 καὶ 347: παρεχέτωι, 287: ὑπηρετεῖτωι, ἅπαξ δὲ εὔρηται ἐν ἀρ. 29 καὶ ὁ πληθ. ἀρ. κριθέντωι. ὡσαύτως ἐπὶ παπύρου Αἰγυπτιακοῦ (Pap. du Louvre, 7. 8. 10. 12) ἀνεγνώσθησαν τὰ· ἀποδότωι, καταστησάτωι,

ἀποτεισιάτωι. — Ἐπι εὔρηται καὶ ὑποτακτικαὶ ἔχουσαι τὸ ω ἔν μίση τῆς λέξεως, οἷον ἐν ἐπιγρ. Νασιωτῶν: γινώσκωισι Cau. 121, καὶ ἐν ἐπιγρ. Χίου: λάβωισιν (ἐνθα καὶ τὸ πρῆξι οἰσιν δις.) Bul. de cor. hel. III, σ. 231—2. — Τέλος εὔρηται ἐν ἐπιγρ. Ἀθηνῶν CIA, II 605 καὶ τῶι θεώι, κατ' αἰτιατ. πτ. δυϊκοῦ ἀριθμοῦ, καὶ τὸ ἐπιρῆμα ὀπίσωι τρις ἐν ἐπιγρ. ὠσαύτως Ἀθηνῶν ἐν Ἀθην. τ. Ε, σ. 104—5 = CIA II, 489 b. καὶ ἄλλα δὲ ἐπιρῆματα ὡς τὸ οὔτωι, ἐπάνωι κλ. εὔρηται πολλάκις ἐν χειρογράφοις πάνυ παλαιοῖς. Ἴδε ἐν G. Meyer. Griech. Gram. § 115. ὥστε τούτων πάντων σημειωθέντων θεμιτὸν εἰπεῖν, ὅτι τὸ ἰῶτα εἰς πᾶν σχεδὸν ὠμέγα ὡς πιπέρι ἐτίθετο. Πρόβλ. καὶ τὰ ἐν ἀρθρῳ ηὐ ρηθέντα.

ὠκεανισμός, ὀ. (=ἐξωκεαν.) ΕΥΕΤ. εἰς Ὀδ. σ. 1673, 5.

ὠκεανόχρους, 2. ΣΤΕΦ. π. χρυσοπ. ἐν Idel. phys. etc. II, σ. 234.—
ΑΡΧΕΛ. αὐτόθι, σ. 348.

ὠκύμο(ι)ρ(ος), 2. ΕΠΙΓΡ. Κίου Βιθυνίας. Allgem. Hall. Littztg. 1843,
ἀρ. 143. — Kaib. epigr. gr. 246, c. 1.

ὠκυπόδως. ΚΑΙΣΑΡ. σ. 856. Ε. ΜΙ.

ὠκυπτεροπέτης λόγος. Κ. ΜΑΝΑΣ. ἐν Annu. etc. IX, σ. 33.

ὠμογεροντική ζωή. ΕΥΕΤ. ΘΕΣ. ορ. σ. 8, 70. Ε. ΤΑΦ.

ὠμόσπλαγγχος, 2. Μ. ΑΚΟΜ. τ. Β, σ. 184, 7. Ε. Λ.

ὠμοχυμια, ἤ. Ια. ΑΚΤ. ἐν Idel. phys. etc. I, σ. 374. II, σ. 76. 164. 406.

ων. κατάληξ. γεν. πῶς. ἀρ. ἐν. ὀνομάτων τῆς β' κλίσι. ἀντί ω (=ου).
ΕΠΙΓΡ. Ἰταλίου Κύπρου. Cau. 118, ἐνθα τὰ ἐξῆς εὔρηται παραδείγματα:
ι(ν) τῷ Φιλοκῦ πρῶν φέτει. Ὀνάσιλον τὸν Ὀνασικῦ πρῶν τὸν Ιατῆρα.
ἀ(ν)τι τῷ μισθῶ ν. ἀ(ν)τι τῷ ἀργύρῳ ν. τὸς παῖδας τὸς Ὀνασίλων· οἱ
Ὀνασικῦ πρῶν παῖδες.

* ὠνεακὴ συγγραφή (instrumentum venditionis). ΙΟΥΣΤΙΝ. νεαρά ΡΚ.
— Ἐν τῷ ΘΣ μόνον τὸ ὠνι ἀκόσ εὔρε χῶραν ἐκ τοῦ Ὀλυμπίου. κατ. εἰς
Ἱερεμ., μετὰ σημειώσεως ὁμοῦς· si sana est lectio. Ἄλλ' εὔρηται ἐπι
τὸ ὠνεακὸν κατὰ τὴν αὐτὴν σημασίαν καὶ ἐν ΒΑΣΙΛΙΚ. Ε. Heimb. Sup-
plem. tom. II, σ. 39.

ωνθι. κατάλ. ὑποτακτικῆς. Ἴδε ἔχωνθι καὶ ἰωνθι.

ὠνθω. κατάλ. προστακτικῆς. Ἴδε δαμιώνθω καὶ συλώνθω.

ᾠρορύφας, α, ἢ ᾠρορυφᾶς, ᾠ, ὀ. ἐπώνυμον τοῦ ναυάρχου Νικήτα
τοῦ ἐπὶ Βασιλείου τοῦ Μακεδόνο. Ια. ΓΕΝΕΣ. σ. 50, 1. 61, 14. Ε. Β.—
ΖΑΝΑΡ. 16, 9.—Οἱ μ. ΘΕΟΦ. σ. 299.—Γ. ΚΕΑΡ. τ. Β, σ. 219, 22. Ε. Β.—
Σημαίνει, ὡς φαίνεται, ἀγρορύφης.

ώραιογραφέω, ὦ. «ώραιογραφοῦσα χεῖρ.» Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 805. ξ. Μι.
ώραιογράφος χεῖρ. ΝΑΥΚΡΑΤ. εἰς τ. θάν. Θ. ΣΤΟΥΔ. ἐν Μι. Ρα. gr.
τ. 99, σ. 1829.

ώραιόδρομος ἥλιος. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 773. ξ. Μι.

ώραιοειδής, 2. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 1468. ξ. Μι.

ώράρχης ὁ θεός. Θ. ΛΑΞΚ. σ. 767. ξ. Μι. — Πρόλ. μηνάρχης.

Ὁριγενιαστικός, 3. Θ. ΣΤΟΥΔ. σ. 773. ξ. Μι.

*ώρογλυφέω, ὦ. *Ἐχει ῥῆμα τῆς αὐτῆς γραφῆς ὁ ΘΣ, ἀλλὰ σβεστέον, ὡς ἀνύπαρκτον· διότι τὸ ἐν τῷ ἐκεῖ παρατεθειμένῳ ἐκ τοῦ Εὐσταθ. Θεσσαλ. χωρίῳ ὡρογλύφησεν οὐδὲν ἄλλο εἶναι ἢ ὁ χρονικῶς ηὔξημένος ἀόριστος τοῦ ὄρογλυφέω, ῥήματος γνωστοτάτου τὴν σημασίαν καὶ συχνοῦ παρ' Εὐσταθίῳ. *Ἴδε τοὺς πίνακας τῆς ὑπὸ Tafel ἐκδόσεως τῶν Opuscula Eustathii.

ώροδρόμημα ἀνώμαλον τῆς σελήνης. Θ. ΜΕΤΟΧ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ.
τ. Α, σ. ριέ.

ώροπόδιον, τό· εἶδος ὠρολογίου, δηλοῦντος τὰς ὥρας τῆς ἡμέρας κατὰ πόδας ἐν τῇ σκιᾷ τοῦ ἡλίου ἀριθμουμένους. ΧΕΙΡΟΓΡ. Βυζαντ. ἐν Σπ. Π. Λάμπρου Ἐκθέσει περὶ τῆς εἰς τὸ Ἄγ. ὄρος ἀποστολῆς αὐτοῦ, σ. 29.

ώρουκτᾶς λύκος. ΕΠΙΓΡ. ἔμμετρ. Ἀνδρου. Ross Inscr. gr. ined. II, σ. 96.

ὠτᾶς, ὠταῖς, ὠτῶν. (=αὐτᾶς, αὐταῖς, αὐτῶν.) ΕΠΙΓΡ. Δελφῶν. W. et F. 200. 201. 209. — *Ἴδε καὶ τὸ σύνθετον αὐσωτᾶς ἐν τῇ Συναγ. ταύτῃ· τὸ δὲ ὠτῶ (=αὐτοῦ) ἀνεγνώσθη ἐν ἐπιγρ. Σπάρτης. Ἄθην. τ. Α, σ. 255.

ὠτότμησις, ἡ. ΕΥΑΓΓΙΟΣ ΜΟΝΑΧ. ἐν Μι. Ρα. gr. τ. 40, σ. 1265.

ὠύ (=οὐ.) ἐπίρ. ΕΠΙΓΡ. Θάσου. Rev. arch. 1865, σ. 438, ἐν ἡ ἐπιγραφῇ κανονικῶς τὸ ω κεῖται ἀντὶ τοῦ ο, ὡς ὡ χωίρων (=χοῖρον), τάνάπαλιν δὲ τὸ ο ἀντὶ τοῦ ω, ὡς ὡ Ἀπώλλωνι (=Ἀπόλλωνι), παιωνίζεται (=παιωνίζεται).

ΔΙΟΡΘΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΥΜΠΛΗΡΩΣΕΙΣ (*)

Ἐν ἄρθρου Ἀγναῖος στίχῳ 2, πρόσθετα ὅμοιον ὄνομα μηνός Ἀγνηϊών.
 Επιγρ. Ἐφέσου. L. et W. 1537.

Ἐν ἄρθρου Ἀγυεῖος στίχῳ 2, μετὰ τὰ et F. πρόσθετα ὄνομα.

Τὸ ἄρθρον ἀδικουσυλᾶν φαίνεται ὅτι πρέπει νὰ σθεσθῆ. Ὁ Kirchhoff ἀναιρεῖ ὅλως τὴν λέξιν ἐν Philol. XIII Jahrg. 1, μεταγράφων τὰ τῆς ἐπιγραφῆς γράμματα οὕτω· αἱ κ' ἀδίκω(ς) συλῶ. Καὶ τούτῳ κατηκολούθησε καὶ ὁ Roehl ἐν IG. ant. 322.

Ἐν ἄρθρω αἰπύνορος ἀντι 96 ἀνάγνωθι 92.

Τὸ ἄρθρον ἀκουρυνυένθω μεταγραπτέον εἰς ἀκουρὺ νυ ἐνθω (= ἀκυροὶ νυ ἐνθω, δηλ. ἐόντων = ἐόντων = ὄντων = ἔστωσαν) κατὰ τὸν Blass ἐν Rhein. Mus. XXXVI, σ. 607 — 8. — Ὁ πληθυντ. ἀριθ. τῆς προστακτικῆς εὐρηται δις διὰ τοῦ τ' ἐν τῷ ν, ἐν ἐπιγρ. Κρητῶν ἐν Δήλῳ. Bul. de cor. hel. III, σ. 293 — 4.

(*) Αἱ διορθώσεις εἶναι διορθώσεις καὶ τυπογραφικῶν καὶ ἀλλοίων ἐμῶν σφαλμάτων, αἱ δὲ συμπληρώσεις συμπληροῦσι μάλιστα μὲν παραπομπὰς εἰς συγγραφεῖς, ἔπειτα δὲ καὶ τινα ἄλλα ἐλλιπῶς ἔχοντα. Δὲν ἰνομάζω δὲ αὐτάς, ὡς συνειθίζεται, προσθήκας, ἀφοῦ ν ἐόν ἄρθρον ἐν τῇ Συναγωγῇ ἦτο λέξιν ν ἐα οὐδεμίαν προσθήκῃ. Εἰ καὶ κατὰ τὸν χρόνον τῆς τυπώσεως τοῦ βιβλίου συνήθροισα περὶ τὰς 400 ἀκέρη λέξεις, δὲν ἠθέλησα ὅμως νὰ τὰς προσέσω ἐδῶ, ἐπειδὴ ἐκ πείρας μου ἰδίας ἐδιδάχθην, πόσον δυσάρεστον εἶναι νὰ ἀναγκάζεται τις ν' ἀνοίγῃ διὰ πᾶσαν, ἢν ζητεῖ λέξιν, τὸ λεξικὸν εἰς δύο μέρη, εἰς τὸν οἰκτεῖον τόπον τῆς λέξεως καὶ εἰς τὰς προσθήκας δεύτερον, καὶ ἐνίοτε νὰ λησμονῆ, ὅτι ὑπάρχουσι προσθήκαι, ἐκ τούτου δὲ νὰ προχωρῇ εἰς κρίσεις ἀτόπους, ὕστερον δὲ βλέπων τὴν ἀπάτην τοῦ νὰ ἀσφάλῃ κτλ. κτλ. Κάλλιον λοιπόν, εἶπα, νὰ εἶναι ἀτελεστέρα ἡ Συναγωγὴ μου παρὰ νὰ ἔχῃ τὴν κακίαν ταύτην, ἢν ἔχουσι πολλὰ τῆς φιλολογίας βιβλία, ἢν καὶ ἐγὼ αὐτὸς δὲν ἐφρόντιζα ν' ἀπορύγω τῷ 1871 ἐν ταῖς Ἐπιτομῆταί μου Ἀττικαῖς ἐπιγραφαῖς, ἐπ' ᾧ μεγάλως νῦν μετανοῶ.

Ἐν ἄρθρῳ ἀκριβέστερως σέβσον τὰ εισαγωγικά καὶ τὰ ἐξαγωγικά σημεῖα καὶ τὸν ἀριθμὸν 169 ἀνάγνωθι 109.

Ἐν ἄρθρῳ ἀληθινόκρουστος πρόσθεσ· Τὴν λέξιν ταύτην ἀφοῦ κατεχώρισε καὶ ὁ Weise ἐν σ. 333 τοῦ ἐν εἰτι 1882 ἐκδοθέντος βιβλίου του Die griech. Wörter im Latein, ὕστερον ἐν ταῖς Προσθήκαις καὶ Διορθώσεσι κελεύει νὰ σέσση, ἐπειδὴ ἡ νῦν, λέγει, γραφὴ τοῦ χωρίου εἶναι a Latino crustas. Ἐγὼ ὡς μὴ εὐκολυνόμενος νὰ ἐξετάσω ἂν ἐκ χειρογράφων αὕτη ἡ νῦν γραφὴ προέρχεται ἢ ἐκ τινος διορθώσεως ἐκδότου, δὲν μεταβάλλω τι, καθ' ὅσον βλέπω ὅτι καὶ ὁ Marquardt ἐν Roem. Privatallerth. II Abth. σ. 127 ἀνυπόπτως παρέθηκε τὴν λέξ. alethinocrustae καὶ τὴν ἐξήγησεν ὡς δηλοῦσαν ὕφασμα οὗ ἢ τὸ ὑφάδιον ἢ τὸ στημόνιον ἦσαν πορφυρόχροα ἔρια, κατ' ἀντίθεσιν πρὸς τὰs holoveras vestes.

Ἐν ἄρθρῳ ἀλλατάσει ἐν τέλει πρόσθεσ· Ὁ Roehl ἐν IG. ant. 475 ἐξέδωκε τὴν παράξενον λέξιν οὕτω· κ' ἄλλ ἄ τ ἄς ἦ. Τί δ' ἔννοεῖ διὰ ταύτης τῆς ἐπίσης παραξένου μεταγραφῆς, ἴδε παρ' αὐτῷ.

Ἐν ἄρθρῳ ἀμορφώτως ἐν τέλει πρόσθεσ· εἰς Τιμ. σ. 359. Ἐ. Βασιλ.
 » » ἀμφίσπορα » » » Ὁ Mommsen μετεκδοὺς τὴν ἐπιγραφὴν ἐν τῷ CIL III, 586 ἔγραψε τάδε, ἃ ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ἐγκρίνω· amphispōra videntur esse arva, de quibus certabatur, essent ne a Lamienisibus conserenda an ab Hypataeis. Ὡσαύτως ἀνεπιτυχῆ θεωρῶ τὰ umhervestreute Fluren, δι' ὧν ὁ Weise ἐρμηνεύει τὴν λέξιν ἐν σελ. 545 τοῦ βιβλίου του Die griech. Wörter im Latein. Ὁ δὲ Schneidewin, ὡς εἶδα ἀρτίως, ἐδέχθη ἤδη τῷ 1855 ἐν Philol. X, σ. 354 τὴν ἐμὴν ἐξήγησιν τῆς λέξεως.

Ἐν ἄρθρῳ ἀνάκεικε ἐν τέλει πρόσθεσ· Τὰ ὑπὸ G. Meyer ἐν Griech. Gram. § 555 πρὸς ἐξήγησιν τοῦ παραξένου τύπου λεγόμενα δὲν ἔννοῶ.

Ἐν ἄρθρῳ ἀνάκραξις, στίχῳ 2, ἀντι τ. I ἀνάγνωθι τ. II.

» » ἀνακρεμαστῆρες πρόσθεσ· Πρὸλ. καὶ praefat. XXXIII.

» » ἀνακρωνητικῶς πρόσθεσ· Τὸ παρὰ Σωπάτρῳ ἐν τῇ ἐκδ. τοῦ Walz ἀναφωνικῶς κρίνουσιν οἱ ἐκδοταὶ τοῦ ΘΣ διορθώτεον εἰς ἀνακρωνητικῶς, ἀλλὰ δὲν ἀναφέρονται εἰς τὸ χωρίον τοῦ Εὐσταθίου.

Ἐν ἄρθρῳ ἀνεμφάνιστος πρόσθεσ· ARMENOP. Γ, α, 16.

» » Ἀνθρουπύλα ἐν τέλει πρόσθεσ· καὶ ὁ ἀνθρωπισκός καὶ τὸ ἀνθρωπάριον.

Ἐν ἄρθρῳ ἀνομίμῳ ἐν τέλει πρόσθεσ· Εὐρηται ὁμοῦς ἐπίθετον τοῦ αὐτοῦ σχηματισμοῦ τὸ ἀνόστιμος ἐν Ὁμ. Ὀδ. Δ, 182 καὶ παρ' Εὐριπίδῃ, Θεοφράστῳ καὶ Νόννῳ. Τοιοῦτο καὶ τὸ ἀχρήσιμος. Ἴδε τὰ λεξικά.

Ἐν ἄρθρῳ ὁ ἀντίς πρόσθεσ· ὡσαύτως τὸ ὁπίσ-ω, ὁπισ-θα-θεν.

Πρὸ τοῦ ἄρθρου ἀξιολογουμένη θες ἀστερίσκον.

Ἐν ἄρθρῳ * ἀποφλέω ἐν τέλει πρόσθεσ· ἐτι καὶ παρὰ Θεοδ. Μετοχ. ἐν Σά. Μεσ. βιβλ. τ. Α, σ. 155 τὰ ἀποφλήσαντες τῆς τιμῆς ταύτης χάριν.

Ἐν ἄρθρου Ἀσκλαπιασταί στίχῳ 2 ἀντὶ τῶν τριῶν στιγμῶν ἐγγραψον τὸν ἀρ. 471.

Ἐν ἄρθρῳ αὐτοφύτως ἀντὶ ν^ο ἀνάγνωθι ρ^ο.

» » Ἄφριος σέεσον τὸ ἐν παρενθέσει ἐρωτηματικόν καὶ πρόσθεσ ἐν στίχῳ 2 τὰ· ἐτι ἐν ἐπιγρ. Δαρίσης ἐν Mitth. d. d. arch. Inst. VII, 233.

Ἐν ἄρθρου βαρυαυδησμός στίχῳ 11 πρόσθεσ· συγχαιρόμενος (ἐν ἐπιγρ. τοῦ β'. μ. Χρ. αἰῶνος ἐν CIG 5980).

Τὸ ἄρθρον βαρύτερος σέεσον ὅλως διόλου· διότι ἐν ταῖς δοκιμωτέραις ἐκδόσει τὸ ἐπίθετον τοῦτο, ὃν ἐκ τῶν Στασίου Κυπρίων ἐπῶν, φέρεται βαθύτερος.

Ἐν ἄρθρου βλάττη στίχῳ 3 μετὰ τὰ· εἶδη αὐτῆς, πρόσθεσ· ἐτι βλαττόσημοι Δελματικά. Ἐπιγρ. Μεγάρων (edict. Dioclet.) ἐν CIL τ. 3; μέρ. 2, σ. 1057.

Ἐν ἄρθρῳ γηραιόφρων σέεσον τὰ εἰσαγωγικά καὶ ἐξαγωγικά σημεῖα.

Ἐν ἄρθρῳ δακτυλοδείκτημα σέεσας τὰ εἰσαγωγικά καὶ ἐξαγωγικά σημεῖα καὶ τὰ Cod. Par. 2644, γράψον Ἄλληγ. Ἰλ. Γ, 17.

Ἐν ἄρθρῳ δαμασκηναπιδόμηλα, ἐν τέλει, πρόσθεσ· περὶ ὧν, ὡς καὶ τῶν ὁμοίων τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς, ἴδε διατριβὴν Ν. Δοσίου ἐν Ἀθην. τ. Θ, σ. 327—32.

Ἐν ἄρθρῳ Δαμασκέθεν ἐν τέλει πρόσθεσ· Ἰο. Τζετζ. Προοίμ. εἰς Ὁδ. Ἄλληγ. σ. 71.

Ἐν ἄρθρου δείηται, σ. 3 ἀντὶ δεῖ ἀνάγνωθι δεῖ.

» » διαθηκῶν μετὰ τὰ Ψελλοσ, πρόσθεσ· ἐτι διαθηκῶν ἀτις ὑποτύπωσις. Ἐγστ. εἰς Ὁδ. σ. 1949, 53.

Ἐν ἄρθρῳ δικέντητον, μετὰ τὸ ὀφθαλμιῶντας, ἐνθεσ· Ορεῖβ. Ἐ. Dar. τ. 5, σ. 136.

Τὸ ἄρθρον διορθρῶ σχεδὸν μετανῶ ὅτι ἔθηκα ἐν τῇ Συναγωγῇ. Καταλληλότερον φαίνεται τὸ ἐν τοῖς λεξικοῖς ὑπάρχον ῥῆμα διαιθρῶ, ὃ καὶ ἐνθετόν ἴσως κατὰ μετοχὴν ἐν Ἰο. Τζετζοῦ Ἄλληγ. Ἰλ. Ο, σ. 33. 36 ἀντὶ τοῦ ἐκεῖ διαρθρῶσας.

Ἐν ἄρθρῳ διωνυμούμενος πρόσθεσ· διωνυμεῖν. Ἐγστ. εἰς Ἰλ. σ. 288, 20.

Ἐν ἄρθρῳ δουλεύομενοι ἄγροί, πρόσθεσ τὴν παραπομπήν· ΒΑΣΙΛΙΚ. Ἐ. Heimb. II Supplem. σ. 81.

Ἐν ἄρθρῳ εἰδοφόρος πρόσθεσ· ἔτι ἐν Επιγρ. Δήλου. Bul. de cor. hel. VI, σ. 52, σ. 232.

Ἐν ἄρθρου ἐκ στίχῳ 11 περὶ τοῦ ὄχρητα καλῶσ ποιῶν προσηφαισίαν ἐμαυτὸν διὰ τῶν «ὄσον ἡξεύρω», διότι ἀληθῶσ μίαν ἡμέραν μετὰ τὴν τύπωσιν τοῦ φύλλου ἐκείνου ἀνέγνων ἐν τοῖσ νεωστὶ δημοσιευθεῖσ Κυθνιακοῖσ τοῦ Βάλληνα, ὅτι λέγεται ἐν Κύθῳ ὄχρητα.

Ἐν ἄρθρῳ ἐμπαρεισφρεῖν στέσον τὰ εἰσαγωγικά καὶ ἐξαγωγικά σημεῖα.

Ἐν ἄρθρου ἐμπαρνεύω στίχῳ 3 κλείσον τὴν παρένθεσιν μετὰ τὸ προπροκυλινδόμενος; καὶ στέσον ὅλωσ τὰ ἐφεξῆσ· ἄλλοισιν — ταύτη.

Ἐν ἄρθρῳ ἐνθινον ἐν τέλει, πρόσθεσ τὰ· Ἴδε καὶ θῖνος καὶ τέθινα ἐν τῇ Συναγ. ταύτη.

Ἐν ἄρθρῳ ἐνταφιεύω ἐν τέλει πρόσθεσ· Ἐν τῷ CIG ἀρ. 4915 d ἐξεδόθη φράσισ «ἐνταφιαστεύων (=εἶμαι ἐνταφιαστήσ) τῇ Εἰσιδι» εἰ καὶ τὸ πλείστον διὰ συμπληρώσεωσ γραμμάτων ἐξ εἰκασίασ, λιαν πιθανῆσ ὅμωσ. Ἀλλὰ τὸ ἐνταφιαστεύω ἐκεῖνο εἶναι ἄλλησ τάξεωσ ῥῆμα, οἷα τὰ κοσμητεύω, γεροντεύω, ἀρχοντεύω κτλ. τὸ δὲ παρὰ Χαρισίῳ ἐνταφιεύω ἔχει παρακειμένην Λατινιστὶ ἐρμηνείαν τὸ rollingo.

Ἐν ἄρθρῳ ἐξυπερόπτησισ πρόσθεσ· ἔτι ΠΑΛΛΑΔΙΟΥ σχολ. εἰσ τὰς ἐπιδήμ. Ἴπποκρ. ἐν Dietz, Scholia in Hip. et Gal. II, σ. 139.

Ἐν ἄρθρῳ ἐπεκδιδαχῆ πρόσθεσ τὴν παραπομπήν· Γ. Χοῖρον. ἐν Spreng. rhet. gr. τ. 3, σ. 264, 8.

Ἐν ἄρθρῳ ἐπινευστέον συμπλήρωσον τὴν παραπομπήν οὕτω· ΑΔΗΛΟΥ ΒΑΣΙΛΕΩΣ ΟΡΙΣΜΟΣ... τ. 4, σ. 332. Ἐγὼ δὲ ἐνέθηκα τῇ λέξει τὸ σ. Ἄρά γε καλῶσ;

Ἐν ἄρθρῳ ἐπιτευξία διορθωτέα ἢ παραπομπή κατὰ μὲν τὴν ἐκδ. τοῦ Bois. σ. 218, κατὰ δὲ τὴν τοῦ Matr. σ. 219.

Ἐν ἄρθρῳ ἐπιχρεία συμπλήρωσον τὴν παραπομπήν οὕτω· Β, 10: «(λη;)φθέντεσ οἱ βάρβαροὶ τῇ ἐπιχρείῃ τῶν σιτίων».

Ἐν ἄρθρῳ ἐπιχρωματικὸν ἐν τέλει πρόσθεσ· περὶ τοῦ μουσικοῦ τούτου ὅρου ἴδε Παπασταματοπούλου Studien zur alten Musik. Bonn, 1878, σ. 57.

Ἐν ἄρθρου ἐπτάβουλοσ στίχῳ 2, μετὰ τὰ 725, 28 πρόσθεσ· καὶ 1542, 50.

Ἐν ἄρθρῳ ἐτοιμοζῆπιῆσ μετὰ τὸ ἐν τέλει τοῦ στίχου παρὰ, ἀνάγνωθι ὡσ ἐν συνεχείῃ κείμενα τὰ μετὰ τέσσαρασ στίχοισ ἐκτοπισθέντα: Νικ. Χῶν. κτλ.

Ἐν ἄρθρῳ ἡλιοσέληνοι σθένον τὰ εἰσαγωγ. καὶ ἔξαγωγ. σημεῖα.

» » ἦσθε, στίχῳ 2 πρόσθεσ· καὶ Θεοκρ. εἰδ. Α, 66.

» » Θεάνδριος, στίχῳ 3, μετὰ τὰ CIG θέν τὸν ἀρ. 4609.

» » Θεθίς, σ. 4 πρόσθεσ· ἀνέγωνν που ἐν Ἑλληνι συγγραφεὶ καὶ ἐθάφθη.

Ἐν ἄρθρῳ Θεόνυμφος πρόσθεσ· ἐτι καὶ ΙΣΙΑ. Θεσ. ἔ. Μι. σ. 57 καὶ πολλάκις.

Ἐν ἄρθρῳ ἰσγένη ἐν τέλει πρόσθεσ· οὕτω καὶ ἰσγινόσημοι Δελματικά. Επιγρ. Μεγάρων (Edict. Dioclet.) ἐν CIL τ. 3, μέρ. 2, σ. 1057.

Ἐν ἄρθρῳ ἰσομοιοῦσθαι συμπλήρωσον τὴν παραπομπὴν οὕτω· ΝΕΑΡΑ (Ἰουστινιανού;) ἐν Συντ. καν. τ. 5, σ. 222.

Ἐν ἄρθρῳ ἰστούργημα σθένον τὰ εἰσαγωγ. καὶ ἔξαγωγ. σημεῖα.

» » ἰσχυρογαστῶν » » » »

» » ἰχθυοπρατέω » » » »

» » ἰωνίζεσθαι πρόσθεσ· ἐτι ἰωνίζονται. Εγστ. εἰς Ὀδ. Ο, 65.

Τὸ ἄρθρον ἴωσι θεώρησον ὡς συνέχειαν τοῦ ἄρθρου ἰώσας.

» » καπριόδους πρόσθεσ· ἐν δὲ Ια. ΤΖΕΤΖ. Θεογον. σ. 417 παρὰ τῷ Matr. An. gr. II, σ. 592: κα πρόδους, ὅπερ ὀρθότερον φαίνεται.

Ἐν ἄρθρῳ καταθετικά ἐν τέλει πρόσθεσ· ἐν σ. 1722, 4: νύξ θοή ἢ ταχεῖα ἢ καταθετική, ἢ ὀξεῖα, ὡς δεδῆλωται ἀλλαγοῦ. — Ἐν δὲ ταῖς εἰς Ἰλ. σ. 982, 54 ὁ αὐτὸς ἔγραψε· τῷ Ὑπνω οἶα καταθετικῶ καὶ ἡρεμιστικῶ καὶ ὡς ἀντις τομῆσας εἶποι καθεστικῶ. — Καὶ ἀμφοτέρω δὲ τὰ ἐπίθετα τό τε ἡρεμιστ. καὶ τὸ καθεστ. λείπουσιν ἐν τοῖς λεξικοῖς. Ἐτι ὁ αὐτὸς λέγει ἐν σ. 981, 5: καταθετικὸν γὰρ ὁ ὕπνος καὶ ἀνακλιτικὸς καὶ εἰς ἀνάπαυσιν δέδοται.

Ἐν ἄρθρῳ κατοργανῶ πρόσθεσ· «θεοῦ ἐκεῖνον κατοργανώσαντος.» Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἐπιστ. 7η'.

Ἐν ἄρθρῳ κομβοθήκη ἐν τέλει πρόσθεσ· θηλύκρια βιβλίου ἀναφέρει ὁ Κοραῆς ἐν Ἄτ. 1, 138. Μήπως δὲ ὁ Λάμπρος ἀντέγραψεν ὄχι ὀρθῶς κομβοθήκας ἀντὶ κομβοθηλέας;

Ἐν ἄρθρῳ κούνες ἀντὶ τῶν 7 στιγμῶν ἔγγραφον· Bek. An. gr. 779, 37.

» » λείψις, σ. 6 μετὰ τὰ 621 πρόσθεσ· λείψεις ἡλιοσέληνοι· Ια. ΤΖΕΤΖ. Ἄλληγ. Ἰλ. προοιμ. 983.

Ἐν ἄρθρῳ ΜΗεξίσιος ἐν τέλει πρόσθεσ· καὶ ἐν 20. 324 τὰ· Ξενφοκλῆς, Κόρφα.

Ἐν ἄρθρῳ μεσόμνη ἐν τέλει πρόσθεσ· περὶ σημασιῶν δὲ διαφόρων

τῆς μεσόδμης ἔχει ἰκανὰ ὁ ΕΥΣΤ. ΘΕΣ. ἐν ταῖς εἰς Ὅδ. παρεκδ. σ. 1855.

Ἐν ἄρθρῳ ὀλείζων ἐν τέλει πρόσθετος· τὸ ἐπίθ. τοῦτο διὰ τοῦ ἰῶτα γραφόμενον καὶ τὸ σύνθετον ὑπολιζονες εὐρηγται ἐν τοῖς λεξικοῖς ὡς κείμενα παρ' Ὀμήρῳ καὶ Νικάνδρῳ.

Ἐν ἄρθρῳ ὀπόξενος ἐν τέλει πρόσθετος τάδε· Τελευταῖον ἐν τῇ μετεκδόσει τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης ἐν IG. ant. 321 καὶ ὅλως καταργεῖται ἡ λέξις ὀποξενον ἢ ἐπὶ τοῦ ἀρχαίου μνημείου ὑπάρχουσα, καὶ ἀντ' αὐτῆς ἐκδίδονται τὰ ὀπω (κ' ἢ) ἔξενων ἐξ εἰκασίας πολὺ τολμηρᾶς τοῦ Willamovitz.

Ἐν ἄρθρῳ ὀπόταρος ἀντὶ (=ὀπότ.) γράφει· (=ὀπότερ.)

Ἐν τοῖς ἄρθροῖς ὀπωροπρατέω καὶ ὀπωροπρατῆς σβέσον τὰ εἰσαγωγ. καὶ ἔξαγωγ. σημεῖα.

Ἐν ἄρθρου παναγιότης σ. 7 μετὰ τὰ 218 πρόσθετος· ἔτι καὶ ἐν Νεαρᾷ τοῦ αὐτοῦ αὐτοκράτορος, τοῦ 1312 ἔτους παρὰ τῷ Zachariae ἐν Histor. jur. gr. rom. σ. 135. Ἐν δὲ σ. 8 μετὰ τὸ ἀγιωσύνη πρόσθετος· μακαριότης.

Ἐν ἄρθρου πυρρίχιζόμενος σ. 2 ἀντὶ τῶν τριῶν στιγμῶν γράψων 1465, 12.

Ἐν ἄρθρῳ Ταραντιναρχούντων πρόσθετος· εὐρηγται τὸ Ταραντιναρχούντος καὶ ἐν ἐπιγρ. Δαρίσης. Mitth. d. d. arch. Inst. VII, σ. 344.

Ἐν ἄρθρῳ τεθμοσύλακες πρόσθετος· Ὁ Β. Λάτισιεφ μετεκδούς ἐξ αὐτοψίας τὴν ἐπιγραφὴν ἐν βιβλίῳ Ῥωσιστὶ γεγραμμένῳ, τῷ «περὶ Αἰολικῶν τιῶν καὶ Δωρικῶν μηνολογίων», ἔγραψε τὴν μέσην συλλαβὴν τῆς λέξεως διὰ διφθόγγου φου.

Τοῦ ἄρθρου χειρογραφία τὴν δευτέραν παραπομπὴν συμπλήρῳσων οὕτω· ΔΕΩΝ ΒΟΥΛΓΑΡΙΑΣ ἐν Συντ. καν. τ. 4, σ. 412.

ΠΙΝΑΞ Α'

ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ, ΕΝ ΟΙΣ ΔΙΟΡΘΟΥΤΑΙ ΤΙΣ ΓΡΑΦΗ ΛΕΞΕΩΣ

ἢ ΑΜΦΙΒΑΛΛΕΤΑΙ ἢ ΕΠΙΚΥΡΟΥΤΑΙ.

ἀγκτικά	ἐνεισκρίνειν	καταυλισματα
ἀδιὰμόρφωτος	ἐνθινον	καταχλευασμός
ἀκάκιστον	ἐξᾶν	κατηχθισμένοι
ἀμυχιαῖα	ἐξαπελαύνω	κένογκος
ἀνέμιον	ἐξοίσεις	κερατών
ἀνικνωθῆναι	ἐπαγκυλίζεται	κιθαρωδικῶς
ἀνομίμω	ἐπαγορεύω	κοκκηρός
ἀντιμύζω	ἐπαυθαδιάζω	κρυφιοπνευστί
ἀπαλεξίκακος	ἐπικατορύσσω	κωμαστήριον
ἀπλετοπώγων	ἐπικλίσιον	Λειβίδηα
ἀπολησμονηθεῖς	ἐπικράδοβατα	λεκτισφαγίτης
ἀρτικῶς	ἐπινευστέον	λιθοβολεύσθησις
ἀστρόβεις	ἐπιπροσθετέω	λυκοεντερικός
αὐθομολογεῖσθαι	εὐακοέω	λυσιπόδια
αὐτοπιστία	ἐχῆνια	μεταλαξεύω
ἄχλυσις	ἦ	ὀμόροδλύτης
βασιλευτής	ἦ	ὄνειρολεσχία
βυτινάριον	ἦνται	ὄρκοσκοπικόν
διευλυτόω	ἦται	πά
διμέτρητος	ἦχάδιον	πανᾶωρος
δολιχαδρόμος	θυγατριδεύς	πανευθαλής
δυσδατοτοπία	θυσμικόν	πανοπλίτης
ἐγκολάματα	ἰουλοφόρος	πηρομελεῖς
ἐκλυτέος	ἰππαίς	παραψυχίη
ἐμπαρνεύειν	Ἰστιαϊκόν	παρέκτατοι
ἐμψυχότης	καιροπτία	πατρογενής
ἐνδιενθυμῆσθαι	καρδιοδαίτη(ς)	πεζοτοξοτοκράται

περιαναιρέω
 περιτένεια
 περιφοβεῖσθαι
 ποιμαινεύω
 πολιτευτικός
 πολύκοπος
 προαφρόπλις
 προδεσιμῶ
 προευμενίζομαι
 προοττεύομαι
 πρωτογράφος
 πταιριστής
 ριζήματα

σκορδινησμός
 συγκρυδή
 συμπαίω
 συναπηχεῖν
 συναπομειώω
 συναστρέω
 συνεπισυσφίγγω
 συνομοταγέω
 συσοσία
 τέθινα
 τοῦτα
 τριηριτικός
 τριπλίνθιος

Τριφιδώωρος
 τυποποιέω
 υπεναιένοντος
 υπερκόπτω
 υπογιγνώσκω
 υπόθεμα
 υποκαθυποφαίνω
 υπολαμπάς
 υπομύζω
 υπόχροιον
 ύστεροπρώτως
 φοδερόω

ΠΙΝΑΞ Β'

ΤΩΝ ΑΡΘΡΩΝ ΕΚΕΙΝΩΝ ΕΝ ΟΙΣ ΓΙΝΕΤΑΙ ΛΟΓΟΣ
ΠΕΡΙ ΛΕΞΕΩΝ ΤΗΣ ΝΕΑΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ ΚΑΙ ΠΕΡΙ ΤΥΠΩΝ ΑΥΤΩΝ
Η ΠΡΟΦΟΡΑΣ Η ΣΥΝΤΑΞΕΩΣ.

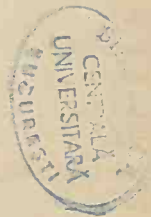
Α	ἐξαναζήν.	ὄπτω
ἀγρήγορος	ἐπιμοιραίνω	οὔτα
ἀναγοκατάγοντα	ἐρωτεύεσμαι	παιδόπαις
ἀνδρεφόβος	ἔσοῦ	παιδύλλιον
ἀνεξαλλοτριώτος	εὐλύτῃσις	παραπίπτω
Ἄνθρουπύλα	Ζι	παών
ἀνοικτήριον	ἦστε	πεζοδρόμιον
ἀνοικτικὸς	ἦτον	πελτοφόραι
ἀντίγροφον	ἠγάδιον	περιβολιῶσαι
ἀντίς	θαραπεύω	πλύσιμα
ἀπάγειν	Θασόροφον	προδατύλλιον
ἀπόλυτοι	θεθίς	πρόσχολος
ἀπόμετρα	θεματογραφεῖν	ριζήμαϊται
ἀποφλέω	θυγατρίς	Σ
ἀρέσται	θεόκταντος	σεδέτιον
Ἄφορδιτα	ιδικός	σιτόκριθον
βαρέαι	κακκάσματα	στενοκοπέω
βαρυσυδησμός	καλιτέρος	στίχη
γεοκτεῖται	Καρπαθικαί	σύμπαχον
γονικότης	κατάψυχον	σύν
Γραικία	κάτροπτον	συνεδρίασις
δαμασκηναπιδόμηλα	κεκλεῶς	συντρόφιον
δάος	κλαίγω	συστελτά
δέκων	κορωνόσιον	ταύτες
δημειτικά	κοῦρος	τοὔτα

δημοκράτης
 διακρίνει
 διδασκαλέω
 διμηνίτης
 δοξεύματα
 δυστροπευόμενος
 εατόν
 εγδάκτυλος
 έγκαύτης
 έκ
 έκατονταετίζω
 έκτροφος
 έμην

κρέννεμεν
 κρισιολογία
 κυπαριττόμηλα
 μακροκεντίτης
 μαρτυρολογούμενος
 μισοσύντυχον
 μοναστηριώτης
 Μῶρα
 εύλωσις
 οιαλας
 οίκοτόπιον
 ολοθυμιού

Τρέλλος
 τριάντα
 Υ
 ύπερ
 ύποισαι
 ύπόταγος
 φεδυντής
 χερέα
 χρειαζόμενα
 χρυσοχέρης
 ψευστικός

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ ΑΝΔΡΕΟΥ ΚΟΡΟΜΗΛΑ

ΚΑΤΑ ΜΗΝΑ ΜΑΡΤΙΟΝ 1883

Β', 145

VERIFICAT
2017

VERIFICAT
1883